

A SETÉT TORONY

4. kötet

VARAZSLÓ
ÉS ÜVEG

STEPHEN
KING

Stephen King
VARÁZSLÓ ÉS ÜVEG
A SETÉT TORONY
4. kötet
([Tartalom](#))

„ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT”
(lásd Edgar dalát a *Lear királyban*)

I

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy törbecsal s lesz újabb martalék!

II

Hisz botjával mi másért állt meg itt,
Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! – Vártam: vicsorít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
Sírjeleket kaparva porba bök,

III

Ha tanácsát követem e kopár
És baljós tájon, hol – mint híre van
A Setét Torony áll. S mégis: magam
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár
Vont, hogy – így vagy úgy – végezzem utam.

IV

Mert mit világ-vég vándorútjai
S évek szültek: reménységem legott
Köddé mállt s emez új céltől kapott
Szilaj örömet nem olthatta ki.
Nem is próbáltam elcsitítani
Szívem, mely tombolt, hogy elbukhatott.

V

És mint beteg, ha közel a halál,

S holtak is vélik, míg csordul s apad
Könnye, elhagyván a barátokat,
S hallja, hogy egy a mást kihívja már
Levegőzni (mert „vége van” s „habár
Sírunk, a halál csak halál marad”),

VI

S hall suttogást, hogy vajon van-e hely
A sírok közt, s mely nap lesz üdvösebb
Vég-útra vinni a holttetemet,
Zászló- s fegyvervivőt sem hagyva el,
S ő mindent ért s csak azért esdekel:
Ne csúfolná meg őket, s halna meg! –

VII

Így én is – megszenvedve utamon,
Kudarcc-jóslattal, s mint kinek neve
Ama „Had” hős-sorába írva be,
Kiket a Setét Torony titka von –
Jobbnak véltem ha mint ők, elbukom,
Bár nem tudtam, hogy méltó leszek-e.

VIII

S lemondó-csendesen fordultam át
Az úton álló torzalak előtt
Az ösvényre. Egész nap szürke köd
Úszott a tájon s terjedt mindtovább
Az est, kilőve kancsal sugarát,
Hogy lássa még a pusztába veszőt.

IX

Mégis: nem tett foglyává hamarabb
A sík, csak amikor hátam megett
– Visszafordítván tekintetemet –
Eltűnt az út. Körül vak pusztá csak,
Csak pusztá nyúlt a messzi ég alatt.
Indulhattam. Nem volt, mi mást tegyek.

X

Indultam hát. S nem volt még – úgy hiszem –
Ily sorvadt táj. Mert itt semmi se nőtt!
Virág? – Cédrus sem volna meglepőbb!
Úgy tűnt, hogy csupán konkoly s gyom terem
És szórja magvát, itt, hol senki sem
Bánja, s kincs volna egy hitvány bürök!

XI

Nem! – Tunyaság, sorvadás és beteg
 Gúny osztozott e tájék térein.
 „Nézz vagy ne nézz!” – szólt a Természet – „Ím,
 Minden mindegy: én nem segíthetek,
 Várom az izzó végítéletet,
 Majd az perzsel fel s költi foglyaim!”

XII

S ha egy-egy kóró magasabbra nőtt:
 Törten kókkadt feje, hogy társai
 Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
 Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
 Reményt sehol? Szörny volt, mi itt elölt
 Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

XIII

Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
 Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
 A föld meg mintha vért szítt volna be,
 S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
 S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,
 Pokol-ménesből kimustrált gebe.

XIV

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:
 Meredt és ösztövé, sokráncu nyak,
 Zárt szem a rőt homloksörény alatt. –
 Ritka ily torzság s bú együttesen,
 Dög ennyire nem borzasztott sosem,
 Mert ennyi kín csak vétekből fakad.

XV

S szemhúnyva lestem, mit kér benn a szív.
 S mint a küzdő, ki elébb bort kíván,
 Szomjaztam régi, boldog és vidám
 Korom, hogy aztán bírjam majd, mi hív.
 A bajnok töpreng, s csak utána vív:
 Jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

XVI

Jaj! – Cutberth-et idéztem, a remek
 Pirospozsgás és szőke cimborát,
 S éreztem is már szinte, mint fon át

Karja – hogy el ne hagyjam helyemet –
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem húlt s szívem vacogott tovább.

XVII

Majd – mint avatásán – a hajdani
Gáncstalan lovag: Giles ötlött elő.
Ki merné azt – hetvenkedett –, mit ő?!
De vált a szín. Mellére valami
Hóhér papírt tűz. Lovagtársai
Nézik. Leköpdösött, rongy hitszegő!

XVIII

Ily múltnál a jelen is többet ér; –
Tovább homályba-fült ösvényemen!
Se hang, se fény, meddig csak lát a szem.
S míg lestem: száll-e bagoly s denevér
Az éjben, emlékeim a fenyér
Elverte, elterelte hirtelen.

XIX

Keresztbe folyt egy kis, sebes patak,
Váratlanul, mint kígyó hogyha jön,
S nem lágyan – noha lagymatag mezőn –,
Hisz fürdethetett volna ez a hab
Izzó ördög-patát is, oly harag
Vitte tajtékszón, örvény-pörgetőn.

XX

Mily csekély víz s mi vad! – A part felett
Pár satnya, guggoló égerbokor
S pár ázott fűz szorongott s dőlt komor-
Némán a vízre: öngyilkos sereg;
S mi – bármiképp – gyötrőjük lehetett:
Érzéketlen futott a vízsodor.

XXI

Míg átkeltem – egek! – mi félelem
Járt át, hogy lábam hullá-főre lép,
Vagy meder-mérő gerelyem nyelét
Szakállába s hajába tekerem.
Vizipatkányt döftem le? – énnekem
Úgy tűnt, más hangot hallok: kisdédét.

XXII

Öröm volt partot érnem ideát! –
Bár reményem, hogy szebbet: puszta köd.
Miféle harcon milyen küszködők
Tiprása gyúrt e partból pocsolyát?
Mint a varangyok lúggal-tele kád
Mélyén, hiúzok izzó rács között,

XXIII

Úgy vívhattak meg itt e part alatt.
De mért épp itt a tágas sík helyett?
Se ki, se be egy lábnyom sem vezet.
Tán beléndek tüzelte agyukat,
Mint a török a gályarabokat,
Küldvén zsidókra keresztényeket.

XXIV

S amott mi az, egy kőhajtásnyira,
Mily szörnyű gépezet? – Vas-ék? Kerék?
Borona, mely selyemként összetép
Még embert is? Tán Tophet holmija
Elhagyva gondtalan, vagy épp hogy a
Rozsdától fenjék eltompult hegyét?

XXV

Egy rönkmező jött; erdőség helye,
Leendő láp, most inkább tompa sík
Földség (elmezavart bolondozik
Ekképp: épít, ront, nincs még kész vele,
De odahagyja!) – s széjjel, körüle,
Zsombék, iszap, kő, homok s puszta szík.

XXVI

S szederjes foltok, vad és vak szinek
Jöttek, majd egy sovány, kopaszra-mállt
Sáv, mely mohos volt s szömörcsösre vált,
S egy holt tölgy: odva mint a szájüreg,
Mely a halálra tátva felreped
S meghal, bár elrettenti a halált.

XXVII

Oly távol volt a cél, mint egykoron...
A messzeségben semmi, csak az éj,
És semmi jel. S ekkor egy ösztövé
Nagy, fekete madár, Apollyon
Barátja szállt el sárkány-szárnyakon

S fejem súrolva: tán a várt vezér?

XXVIII

Mert fölpillantván látnom lehetett
A szürkületben is, hogy mindenütt
Hegy vesz körül – ha egy kopár gyeput
Hepehupákból így illethetek.
Mint lephettek meg így? Ki fejtí meg?
S úgy tűnt, kijutnom sem lesz egyszerűbb.

XXIX

Mert felrémlert, hogy talán démoni
Rontás ült rám, Isten tudja, hogyan,
S rossz álm az egész. Aztán utam
is megszakadt. S kezdtem lemondani
Megint, s ím, kattant bennem valami
Mint csapda kattan s a vad fogva van...

XXX

S lángjával a felismerés bejárt:
Ez az a hely! – jobbról a két zömök
Domb, mint bikák, egymásba-öklelők,
Balról magas hegy... Ilyen ostobát! –
Mint alhattam az oly régóta várt
S egy élet óta vágyott kép előtt?!

XXXI

Közbül pedig a Torony állt maga!
Tömzsi torony – mint bolond szíve – vak;
Barna kövének párja nem akad
Sehol. A vihar gonosz démona
Mutatja így meg a hajósnak a
Szirtet, ha már a bárka beszakad...

XXXII

Nem láttam volna? Tán mert este volt?
De hisz a nappal újra visszatért,
A tűnő fény egy résen át elért:
Óriás vadászként meglapult a domb,
Lesve, hogy a vad vackából kíront.
„Döfd le már, rajta, rajta, ne kiméld!”

XXXIII

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, lárma kelt.

Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kint megzengetett.

XXXIV

S ott álltak most körül, egész tömeg,
Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fűttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...”

*(Robert Browning versét
Teller Gyula fordította)*

*Ezt a könyvet
Julie Eugleynek és Marsha DeFilippónak ajánlom.
Ők válaszolnak a levelekre,
és az utóbbi néhány évben
a posta nagyobb része
Gileádi Rolanddal – a harcossal – foglalkozik.
Tulajdonképpen Julie és Marsha kergettek vissza
a szövegszerkesztő mellé.
Julie, te voltál az erélyesebb,
ezért kerül előre a neved.*

TARTALMI ÖSSZEFOGLALÁS

A *Varázsló és üveg* egy hosszabb történet negyedik kötete, amelyet Robert Browning „*Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért*” című elbeszélő-költeménye ihletett.

Az első kötet, *A harcos* elmeséli, hogy Gileádi Roland miként üldözte, majd érte utol Waltert, a feketébe öltözött embert, aki megjátszotta, hogy Roland apjának barátja, holott valójában Martent, a nagy varázslót szolgálta. Nem a félig ember Walter elfogása volt Roland feladata, ez csupán eszköz, hogy elérje célját: a Setét Toronyhoz igyekszik, azt remélve, hogy megállíthatja, talán vissza is fordíthatja Középföld egyre gyorsuló pusztulását.

Roland afféle lovag, fajtájának utolsó képviselője, aki a Torony megszállottja; amikor először találkozunk vele, kizárólag a Toronyért él. Megtudjuk, hogy Marten, aki elcsábította az anyját, behajszolja az idő előtti férfivá avatásba. A varázsló arra számít, hogy Roland kudarcot vall a vizsgán, és „nyugatra küldik”, így sohasem kaphatja meg apja fegyvereit. Ám Roland keresztülhúzza Martén számítását, és sikeresen kiállja a próbát... főképpen a ravaszul megválasztott fegyvernek köszönhetően.

Megtudjuk, hogy a harcos világa valamilyen sarkalatos és rettenetes módon kapcsolatban áll a

miénkel. Ez a kapocs akkor bukkan föl először, amikor Roland egy sivatagi pihenőállomáson találkozik Jake-vel, az 1977-es New Yorkból származó fiúval. Ajtók vannak a Rolandé és a mi világunk között; az egyik a halál, Jake is ezen át kerül először Belső-Világba, miután a Negyvenharmadik utcán egy autó alá lökik. Egy Jack Mort nevű ember volt, aki meglökte... illetve a lény, aki elbújt Mort fejében, és vezette gyilkos kezét, ez alkalommal Walter volt, Roland régi ellensége.

Mielőtt Jake és Roland utolérhetnék WALTERT, Jake ismét meghal... ezúttal a harcos miatt, aki azzal a kínzó dilemmával kerül szembe, hogy jelképes fiát, Jakeet, vagy a Setét Tornnyot válassza, és ő a Torony mellett dönt. Jake, mielőtt a mélységbe hullana, azt kiáltja: – Menjen hát! Vannak még más világok is!

A végső összecsapás Roland és Walter között a Nyugati Tenger közelében zajlik le. Egy hosszú éjszakán át tanácskoznak, a feketébe öltözött ember egy furcsa pakli cigánykártyából megjósolja a harcos jövőjét. Három lapra – a Fogolyra, az Árnyak Hölgyére és a Halálra („de nem a tiéd, harcos”) – külön is föl hívja Roland figyelmét.

A második kötet *A hármak elhívása*, a Nyugati Tenger partján kezdődik, nem sokkal azután, amikor Roland fölbred, hogy ismét szembenézzen balsorsával, és fölfedezi, hogy Walter régen meghalt, csupán néhány csont már a csontszérűn. A kimerült harcost egy farka húsevő „homárszörny” támadja meg, és mielőtt elmenekülhetne, súlyosan megsebesül, elveszíti jobb kezének mutató- és középső ujját. A harapások mérgezők, s miközben folytatja útját észak felé a Nyugati Tenger partján, megbetegszik... talán haldoklik.

Útközben három ajtóba ütközik, amelyek magukban állnak a parton. Ezek a mi New Yorkunkba nyílnak, három különböző időpontban. Roland 1987-ből hívja Eddie Deant, a heroin rabját, 1964-ből pedig Odetta Susannah Holmest, egy nőt, aki egy metróbalesetben, amely nem volt baleset, térdéből elvesztette mindkét lábát. Ő csakugyan az Árnyak Hölgye; a társadalmilag elkötelezett fiatal fekete lány mögött, akit a barátok ismernek, egy gonosz második én rejtőzik. Ez a rejtett asszony, az erőszakos és ravasz.

Detta Walker, el van szánva rá, hogy megöli Rolandot és Eddie-t, miután a harcos áthívja Belső-Világba. A kettejük közötti időben, ismét 1977-ben, Roland belép Jack Mort pokoli tudatába, aki nem is egyszer, de kétszer sebezte meg Odetta / Dettát. „Halál”, mondta a feketébe öltözött ember Rolandnak, „de nem a tiéd, harcos”. De nem is Mort a harmadik, akiről Walter beszélt; Roland megakadályozza, hogy megölje Jake Chamberst, és kevéssel ezután Mort elpusztul ugyanannak a metrónak a kerekei alatt, amely 1959-ben levágta Odetta lábát. Ilyen módon Roland nem tudja elhívni a pszichopátát. a Belső-Világba... de, gondolja, kinek is lenne szüksége egy ilyen alakra? Mégis fizetni kell az előre megjósolt jövő elleni lázadásért; talán nem ezt történik mindig? *Ka, kukac*, szokta volt mondani Roland egykori mestere, Cort; *Ilyen a nagy kerék, amely mindig forog. Ne kerülj elé, különben összezúz, és így lesz vége ostoba agyadnak, meg a mihaszna zacskó bélnek és vizenyőnek, aki vagy*. Roland azt hiszi, talán Eddie-vel és Odettával együtt is áthívta a hármakat, mivel a nő kettős személyiség, ám amikor Odetta és Detta összeolvad Susannah-vá (nagyraoszt Eddie Dean szerelmének és bátorságának köszönhetően), a harcos rádöbben a tévedésére. Valami mást is tud: gyötri Jake, a fiú emléke, aki úgy halt meg, hogy más világokat emlegetett. A harcos tudatának egyik fele úgy hiszi, a fiú *sohasem* létezett. Mivel Roland kivédte, hogy Jack Mort a kocsira alá lökhesse a kisfiút, időparadoxont hozott létre, ami valósággal széttepi. Ugyanez történik a mi világunkban Jake Chambersszel.

A sorozat harmadik kötete, a *Puszták földek*, ezzel a paradoxonnal kezdődik. Miután megölik az óriás medvét, Mirt (ahogy az állattól rettegő régi nép nevezte), vagy Shardikot (ahogy a Nagy Öregek emlegették, akik megépítették... mivel a medvéről kiderült, hogy cyborg), Roland, Eddie és Susannah

a dúvad nyomait követve rábukkannak a Sugár Útjára. Hat ilyen sugár van, amelyek a Belső-Világ határán nyíló tizenkét kapugádort kötik össze. Ott, ahol ezek a sugarak kereszteződnek – Roland világának középpontjában, de az is lehet, hogy minden világok közepén –, a harcos hite szerint ő és barátai meg fogják találni a Setét Toronyt.

Eddie és Susannah ekkor már nem foglyok Roland világában. Szerelmesen és a legjobb úton afelé, hogy maguk is harcosná váljanak, a keresés teljes jogú résztvevői, akik önként követik a Sugár vonalát. Nem messze a Medve gádorától egy beszélő körben az idő helyrezökken, a paradoxonnak vége szakad, és a *valódi* harmadik is megérkezik. Jake visszatér Belső-Világba egy veszedelmes szertartás során, amelyben mind a négyen – Jake, Eddie, Susannah és Roland – visszaemlékeznek apjuk arcára, és becsülettel megállják a helyüket. Kevéssel ezután a kvartett kvintetté bővül, amikor Jake összebarátkozik egy szőrmókussal. A szőrmókusok úgy festenek, mintha a borzot, a mosómedvét és a kutyát keresztezték volna, és korlátozott mértékben beszélni is képesek. Jake Csinek nevezi el új barátját.

Az út Ludba vezet a zarándokokat, egy városi pusztaságba, ahol két régi párt, a Pubik és a Szürkék elkorcsosult túlélői még mindig vívják az ősi háborút. Mielőtt megérkeznének a városba, átvágnak egy Folyamút nevű falucskán, ahol csupán néhány ősoleg lakó maradt meg. Felismerik Rolandban a hajdanvolt hírnökét, azelőtről, hogy a világ elmozdult; hódolattal fogadják őt és társait. Az öregek mesélnek nekik az egysínű vasútról, amely talán még mindig közlekedhet Ludból a puszta földeken át, a Sugár mentén a Setét Torony irányába.

Jake megretten ettől a hírtől, még ha nem lepődik is meg igazán; mielőtt elhívattatott volna New Yorkból, két könyvre tett szert a sokatmondó Calvin Tower névre hallgató boltos üzletében. Az egyik könyvben találós kérdések vannak, ám a lapokat, ahol a megfejtések lennének, kitepték. A másik, a *Csu-csu Charlie*, gyerekkönyv, és egy vonatról mesél. Mondhatni, vidám mese... ám Jake egyáltalán nem találja mulatságosnak Charlie-t. Van benne valami rémítő. Roland valami mást is tud: világának Nemes Nyelvén a *char* szó halált jelent.

Talitha néne, a folyamútiak matriarchája egy ezüstkeresztet ad Rolandnak, és az utazók továbbindulnak. Mielőtt elérnék Ludot, rábukkannak egy a mi világunkból való, lezuhant repülőre – egy német vadászgépre az 1930-as évekből. A fülke falára fölkenődve egy mumifikálódott óriást találnak, aki csaknem biztosan a félig-meddig mesehősnek számító zsvány David. Quick.

Miközben átmennek a Send folyó romos hídján, Jake és Csi kis híján elpusztulnak egy balesetben. Míg Roland, Eddie és Susannah ezzel vannak elfoglalva, rajtuk üt egy haldokló (és rendkívül veszedelmes) Hasgató nevű bandita. Elrabolja Jake-et, és lehurcolja a föld alá a Tik-Tak Emberhez, a Szürkék utolsó vezéréhez. Tik-Tak valódi neve Andrew Quick; ő a dédunokája annak az embernek, aki meghalt, miközben landolni próbált egy másik világból való repülőgéppel.

Míg Roland (Csi segítségével) Jake után ered, Eddie és Susannah megtalálja a ludi Indóházat, ahol fölbred Blaine, a Mono. Blaine az utolsó föld fölötti eszköze a Lud alatt elhelyezkedő hatalmas számítógép-rendszernek, és már csak egyetlen dolog érdekli: a találós kérdések. Megígéri, hogy elviszi az utazókat a végállomására, ha sikerül megfejteniük a találós kérdést, amelyet föltesz nekik. Máskülönb, mondja Blaine, csak arra a tisztásra utazhatnak, ahol minden ösvény véget ér... azaz a halálba. Mely esetben számos társuk lesz, mert Blaine sok-sok ideggázt akar kiengedni, ami mindenkit elpusztít Ludban: Pubikat, Szürkéket, harcosokat egyaránt.

Roland megmenti Jake-et, és otthagyják a Tik-Tak Embert, akit halottnak hisznek... csak hogy Andrew Quick nem halt meg. Félt szemére megvakult, förtelmes seb esett az arcán, de megmenti egy ember, aki Richard Fanninnak nevezi magát. Ezt a Fannint azonban Kortalan Idegen néven is ismerik; démon, akire Walter hívta föl Roland figyelmét.

Roland és Jake csatlakoznak Eddie-hez és Susannah-hoz a ludi Indóházban, és Susannah – „a repettsarkú” Detta Walker némi segítségével – megfejtí Blaine találós kérdését. Felszállhatnak a vonatra, szükségből figyelmen kívül hagyva az egyvágányú normális, de végzetesen gyenge tudatalattijának (ahogy Eddie hívja, Kis Blaine-nek) az intését, csak azért, hogy rájöjjenek: Blaine öngyilkos akar lenni, úgy, hogy ők is rajta vannak. Bár az egysínű vasutat irányító tulajdonképpeni elme olyan számítógépekben létezik, amelyek egyre jobban elmaradnak a mészárszékké lett város alatt, az sem fog segíteni rajtuk, ha a több mint nyolcszáz mérföldes sebességgel repülő rózsaszín lövedék valahol útközben le akar ugrani a sínról.

Egyetlen esélyük marad a túlélésre: Blaine szenvedélye a találós kérdések iránt. Gileádi Roland kétségbeesett alkut ajánl. Ezzel az alkuval ér véget a *Pusztta földek*; ezzel az alkuval kezdődik a *Varázsló és üveg*.

ROMEO *A boldogságos holdra esküszöm,
Mely szín-ezüstbe vonja itt a fákat...*

JÚLIA *A holdra, jaj, ne mondj a holdra esküt!*

Az körbe járva változik havonta:

Oly változó lesz majd szerelmed is.

ROMEO *Hát mire mondjak esküt?*

JÚLIA *Semmire.*

Vagy jól van: esküdj délceg tenmagadra:

Bálványimádó szívem istenére –

S hiszek neked.

WILLIAM SHAKESPEARE:

Romeo és Júlia

(Mészöly Dezső fordítása.)

Végre a negyedik napon, (Dorothy) nagy öröme, Oz érte küldött. Amint belépett a trónterembe, udvariasan így szólt:

– Foglalj helyet, drágám. Úgy hiszem, megtaláltam a módját, hogy mindketten kiszabaduljunk innen.

– És Kansasba jussunk? – kérdezte Dorothy.

– Hát abban nem vagyok egészen bizonyos – folytatta Óz –, mert fogalmam sincs, hogy innen indulva merre keressük...

L. FRANK BAUM:

Óz, a csodák csodája

(Beöthy Lydia fordítása.)

*Szomjaztam régi, boldog és vidám
Korom, hogy aztán bírtam majd, mi hív.*

A bajnok töpreng, s csak utána vív:

jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

ROBERT BROWNING:

„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért”

ELŐSZÓ

Blaine

– TEGYETEK FÖL EGY TALÁLÓS KÉRDÉST – kérte Blaine.

– Bazd meg – mondta Roland. Nem emelte föl a hangját.

– MIT MONDTÁL? – Nagy Blaine-en világosan érződött a hitetlenkedés, hanghordozása megint feltűnően hasonlított ismeretlen ikertestvéréhez.

– Azt mondtam, bazd meg – válaszolta nyugodtan Roland –, de ha ez meglep, Blaine, akkor világosabban is fogalmazhatok. Nem. A válasz nem.

Blaine nem szólt, és amikor mégis, nem szavakkal tette. Ehelyett a falak, a padló, a mennyezet ismét kezdte elveszíteni a színét, szilárdságát. Néhány másodpercen belül a bárói kocsik megint megszűntek létezni. Azon a hegyláncon száguldottak keresztül, amelyet korábban pillantottak meg a látóhatáron: vasszürke csúcsok rohantak feljük öngyilkos sebességgel, azután félrehullottak, hogy terméketlen völgyeket tárjanak fel, amelyekben gigászi bogarak mászkáltak, mint szárazra került tengeri teknősök. Roland észrevett valamit, ami óriási kígyóra hasonlított, egy barlang szájából vágódott ki hirtelen, megragadta az egyik bogarat, és berántotta az odújába. Életében nem látott még ilyen állatokat vagy vidéket, és libabőrös lett. Blaine akár egy másik világba is szállíthatta őket.

– TALÁN ITT KELLENE KISIKLATNOM MAGUNKAT – mondta Blaine. A hangja tünődő volt, de a harcos kihallotta belőle a mély, lüktető dühöt.

– Talán itt – helyeselt egykedvűen...

A feldúlt Eddie a *Mit CSINÁLSZ?* kérdést formálta néma ajakkal, de Roland rá se hederített; Blaine a kezében volt, és pontosan tudta, mit csinál.

– NEVELETLEN VAGY ÉS PÖKHENDI – mondta Blaine. – EZEK A TULAJDONSÁGOK VONZÓAK LEHETNEK A TE SZÁMODRA, DE SZÁMOMRA NEM.

– Ó, tudok én még neveletlenebb is lenni!

Gileádi Roland szétkulcsolta ujjait, és lassan fölállt. Mintha a semmiben állt volna, szétvetett lábakkal, jobb kezét csípőjére téve, bal kezében revolvere szantálfa agyával. Úgy állt, ahogy már oly sokszor, poros utcákon, száz elfelejtett városban, sziklafalú szakadékok tűzvonalában, számtalan keserű sörtől és állott ételtől bűzlő kocsmában. Ez csupán újabb tűzharc volt egy újabb üres utcán, és ennyi elég is. Ez a *khef*, a *ka* és a *ka-tet*. Életének az volt a középpontja, hogy a leszámolás mindig eljő, és e tengely körül forgott a *ka*-ja. Az, hogy ez alkalommal golyók helyett szavakkal vívtak meg, nem nagy különbség; a harc ugyanúgy életre-halálra megy. Az ölés bűze ugyanolyan tisztán és határozottan érződött a levegőben, mint mocsárban a szétrothadt tetemé. Aztán szokás szerint elfogta a harci düh... és ő nem volt többé azonos önmagával.

– Nevezhetlek érzéketlen, üresfejű, ostoba, szemtelen gépnek is. Hívhatlak botor, korlátolt teremtménynek, akiből nem telik többre a túlélésnél, amit a téli szél csap egy odvas fában.

– HAGYD ABBA!

Roland ugyanazon a derűs hangon folytatta, rá se hederítve Blaine-re. – Te az vagy, amit Eddie „szerkentyűnek” nevez. Ha több lennél, még gorombább is lehetnék.

– ÉN SOKKAL TÖBB VAGYOK, MINT HOLMI...

– Nevezhetnék faszszopónak például, de neked nincs szád. Hívhatnálak a leghitványabb koldusnál is

hitványabbnak, aki a legócskább sikátorokban mászkál, de még egy ilyen teremtmény is különb nálad; nincsen térded, amelyen kúszhatnál, és még ha lenne, akkor sem eshetnél térdre, mivel fogalmad sincs az olyan emberi gyarlóságokról, mint a könyörület. Még azt sem mondhatom, hogy megdugdád az anyádat, mert neked az se volt.

Szünetet tartott, hogy levegőt vegyen. Három társa megfélekedett erről. Körülöttük Blaine, a Mono hallgatott, hűdötten és fullasztón.

– *Nevezhetnélek* hűtlen teremtménynek, aki hagyta, hogy egyetlen társa megölje magát, gyávának, aki élvezi a bolondok kínjait és az ártatlanok lemészárlását, tévelygő, bégető gépi gnómnak, aki...

– PARANCSOLOM, HOGY HAGYD ABBA, KÜLÖNBEN ITT HELYBEN MEGÖLLEK BENNETEKET!

Olyan vad kék tűz lobbant Roland szemében, hogy Eddie hátrahőkölt. Homályosan érzékelte, hogy Jake és Susannah levegő után kapkodnak.

– *Ölj meg, ha akarsz, de ne parancsolgass nekem!* – mennydörögte a harcos. – *Megfélekedtél azoknak az arcáról, akik készítettek! Most pedig ölj meg minket, vagy hallgass meg engem, Gileádi Rolandot, Steven fiát, a harcost és az ősi földek urát! Nem azért tettem meg annyi mérföldet annyi éven át, hogy gyerekes nyafogásodat hallgassam! Megértetted? Most pedig te hallgass meg ENGEM!*

Újabb percnyi döbbszent csend támadt, amelyben senki sem vett levegőt. Roland zordonan nézett előre, fejét fölvetve, kezével pisztolya agyán.

Susannah Dean a szájához kapta a kezét és érezte, hogy halványan mosolyog, ahogy a nők szoktak, ha valami furcsa, új ruhadarabjukhoz nyúlnak például a kalapjukhoz –, hogy megigazgassák, jól áll-e. Félt, hogy az élete itt ér véget, ám most mégsem a félelem volt benne a legerősebb, hanem a büszkeség. Balra pillantott és látta, hogy Eddie meglepett vigyorral bámulja Rolandot. Jake arckifejezése egyszerűbb volt: tiszta, ártatlan imádat ült rajta.

– Mondd meg neki! – suttogta. – Adjál neki! Most rögtön!

– Jobb, ha odafigyelsz – helyeselt Eddie. – Ő aztán tényleg nem sokat cicózik, Blaine. Nem semmiért hívják Gileád Veszett Kutujájának.

Egy hosszú, hosszú pillanat múltán Blaine megkérdezte: – TÉNYLEG ÍGY HÍVTAK, ROLAND, STEVEN FIA?

– Meglehet – válaszolta Roland nyugodtan a kopár ormok fölött a híg levegőben.

– MI HASZNOKAT VESZEM, HA NEM TESZTEK FÖL NEKEM TALÁLÓS KÉRDÉSEKET?

– kérdezte Blaine. A hangja akár egy zsémbes, duzzogó gyereké, akit este túl sokáig engedtek fönnmaradni.

– Nem mondtam, hogy nem teszünk föl találós kérdéseket – felelte Roland.

– NEM? – Blaine hangja zavartnak tűnt. – NEM ÉRTEM. HANGLENYOMAT-ELEMZÉSED AZT MUTATJA, HOGY ÉSSZERŰEN TÁRGYALSZ. KÉRLEK, MAGYARÁZD MEG.

– Te azt mondtad, hogy *most rögtön* kezdjük el – válaszolta a harcos. – *E z* volt az, amit visszautasítottam. A sürgetés tapintatlan benyomást kelt.

– NEM ÉRTEM.

– Neveletlenség. *Ezt* megérted?

Hosszú, töprengő csönd következett. Évszázadok teltek el azóta, hogy a számítógép bármely emberi teremtménynél mást tapasztalt volna, mint tudatlanságot, hanyagságot és babonás alázatot. Időtlen idők óta nem találkozott egyszerű emberi bátorsággal. Végül: – HA NEVELETLENSÉGNEK HANGZOTT, AMIT MONDTAM, AKKOR ELNÉZÉST KÉREK.

– Elfogadjuk, Blaine. De van itt egy nagyobb probléma.

– MAGYARÁZD MEG.

– Zárd le megint a kocsit, azután megteszem. – Roland úgy ült le, mintha a további vita – és az azonnali halál kilátása – elképzelhetetlen lenne.

Blaine megtette, amire kérték. A falakat színek töltötték fel, a lenti lidércnyomásos táj ismét eltűnt. A folt a térképen most a Candleton felirat közelében villogott.

– Rendben van – szólalt meg Roland. – A tapintatlanság megbocsátható, Blaine; így tanították nekem ifjúkoromban. De arra is megtanítottak, hogy az ostobaság megbocsáthatatlan.

– HOGYAN LEHETNÉK ÉN OSTOBA, GILEÁDI ROLAND? – Blaine hangja halk volt és fenyegető. Susannah egérlyuknál kuporgó macskát látott maga előtt; farka ide-oda csapkod, zöld szeme ragyog a rosszindulattól.

– Nekünk van valamink, amire szükséged van – felelte Roland –, de te csupán a halált ajánlottad érte. Ez *nagyon* nagy ostobaság.

Hosszú szünet következett, miközben Blaine megfontolta a mondottakat, aztán: – AMIT MONDASZ, AZ IGAZ, GILEÁDI ROLAND, DE TALÁLÓS KÉRDÉSEITEK MINŐSÉGÉRE NINCSEN SEMMI BIZTOSÍTÉK. NEM FOGLAK MEGAJÁNDÉKOZNI TITEKET AZ ÉLETETEKKEKEL HITVÁNY REJTVÉNYEK FEJÉBEN.

Roland bólintott. – Ezt megértem, Blaine. Most pedig figyelj, hogy jól megérthess engem. A barátaimnak már sok mindent elmeséltem ebből. Az én gyerekkoromban Gileád Báróságban hét ünnep volt minden évben: Tél, Széles Föld, Vetés, Nyárközép, Tele Föld, Aratás és Évvége. Minden ünnepnek fontos része volt a rejtvényfejtés, de a legfontosabb a Széles Föld és a Tele Föld ünnepén, mivel a találós kérdések megjósolták, hogy jó vagy rossz lesz-e a termés.

– EZ BABONA, AMINEK SEMMI ALAPJA SINCS – mondta Blaine. – BOSSZANTÓNAK ÉS DÜHÍTŐNEK TARTOM.

– Természetesen babona – helyeselt Roland –, de csodálkoznál, milyen gyakran jósolták meg a termést a rejtvények. Azt mondd meg nekem, Blaine, mi a különbség a féllábú kalóz és a teke között?

– EZ NAGYON RÉGI ÉS NEM TÚL EREDETI KÉRDÉS – felelte Blaine, ugyanakkor boldognak tűnt, hogy valamire mégis válaszolhat. – AZ EGYIK FALÁBÚ, A MÁSIK FABÁBU. EZ A TALÁLÓS KÉRDÉS A HANGOK VÉLETLEN EGYBEESÉSÉN ALAPUL. EGY EHHEZ HASONLÓT AZON A SZINTEN KÉRDEZGETNEK, AMELYEN NEW YORK BÁRÓSÁG VAN: MI A KÜLÖNBSÉG EGY AUTÓ ÉS EGY MAMA KÖZÖTT?

– Én tudom – szólalt meg Jake. – Az egyiknek kereke, a másiknak gyereke van.

– IGEN – helyeselt Blaine. – NAGYON OSTOBA, ELCSÉPELT TALÁLÓS KÉRDÉS.

– Ez egyszer egyetérték veled, Blaine, öreg haver – szólalt meg Eddie.

– NEM VAGYOK A HAVEROD, NEW YORK-I EDDIE.

– Na bumm. Nyald ki a fülem, és menj föl a mennyekbe.

– MENNYORSZÁG NEM LÉTEZIK.

Eddie-nek erre nem volt válasza.

– SZERETNÉK TÖBBET HALLANI A GILEÁDI REJTVÉNYVERSENYRŐL, STEVEN FIA, ROLAND.

– Széles Földkor és Tele Földkor délben tizenhat – harminc versenyző gyűlt össze a Nagyapák Csarnokában, amelyet az esemény tiszteletére nyitottak ki. Egész évben csak az ilyen alkalmakkor engedték be a köznépet – kereskedőket, parasztokat, állattenyésztőket és másokat – a Nagyapák Csarnokába, és ilyenkor be is zsúfolódott *mindenki*.

A harcos szeme távoli, merengő lett; Jake már látta ilyenek abban a ködös másik életben, amikor Roland elmesélte, hogyan lopózott be barátaival, Cuthberttel és Jamie-vel ugyanennek a csarnoknak

az erkélyére, hogy megnézzenek valamilyen szertartásos táncot. Jake és Roland a hegyekben kapaszkodtak fölfelé, amikor Roland ezt mesélte, és már majdnem utolérték Waltert.

Marten ott ült apám és anyám mellett, mesélte Roland. Még abból a magasból is megismertem őket – egyszer táncolt az anyámmal, lassan, forogva, a többiek helyet hagytak nekik a padlón, és megtapsolták őket, amikor befejezték. De a harcosok nem tapsoltak...

Kíváncsian nézett Rolandra, most is azon tűnődött, hogy ez a különös, távoli férfi honnan jött... és miért.

– Egy nagy hordót állítottak a terem közepére – folytatta Roland –, és minden versenyző egy marék kéregtekerceset dobott bele a ráírt találós kérdéssel. Sok közülük már réges-régi volt, az öregektől maradtak ránk – sőt könyvekből származtak –, sok viszont új volt, az alkalomra készült. Három bíró, akik közül az egyik mindig harcos volt, ellenőrizte őket; felolvasták, és csak azt fogadták el, amelyik tisztességes volt.

– IGEN, A TALÁLÓS KÉRDÉSNEK TISZTES-SÉGESNEK KELL LENNIE – helyeselt Blaine.

– Így hát versenyeztek – folytatta a harcos. Halvány mosoly jelent meg az arcán ama napok emlékéitől, amikor annyi idős volt, mint ez az összevert fiú, aki vele szemben ül, ölében egy szőrmókussal. – Órákon át válaszoltak a találós kérdésekre. Sorban álltak a Nagyapák Csarnokának közepén. Mindenkinek sorshúzással jelölték ki a helyét a sorban, és sokkal jobb volt a végén állni, mint az elején, ezért mindenki a magas számokban reménykedett, noha a győztesnek legalább egy találós kérdésre helyes választ kellett adnia.

– TERMÉSZETESEN.

– Minden férfi vagy nő – Gileádban valamilyen okból a nők voltak a legjobb versenyzők – odament a hordóhoz, húzott egy kérdést, és amennyiben nem tudott rá válaszolni, amíg a háromperces homokórából kifutott a homok, akkor el kellett hagynia a sort.

– ÉS UGYANEZT A KÉRDÉST TETTÉK FÖL A KÖVETKEZŐNEK IS?

– Igen.

– AKKOR NEKI TÖBB IDEJE VOLT GONDOL-KODNI.

– Igen.

– ÉRTEM. EGÉSZ FRANKÓN HANGZIK.

Roland összevonta a szemöldökét. – Frankón?

– Úgy érti, mókásan – mondta halkán Susannah.

Roland vállat vont. – A nézőknek, gondolom, mókás volt, de a versenyzők nagyon komolyan vették. Gyakran előfordultak viták, sőt ökölharc is verseny végeztével, amikor odaítélték a díjat.

– MI VOLT A DÍJ, STEVEN FIA, ROLAND?

– A báróság legnagyobb lúdja. És ezt a ludat minden évben a tanárom, Cort vitte haza.

– BÁRCSAK ITT LENNE! – mondta tisztelettel Blaine. – NAGYSZERŰ REJTVÉNYFEJTŐ LEHETETT!

– Az volt – felelte Roland. – Kész vagy meghallgatni az ajánlatomat, Blaine?

– TERMÉSZETESEN. NAGY ÉRDEKLŐDÉSSEL FOGLAK HALLGATNI, GILEÁDI ROLAND.

– Legyenek a következő órák a mi ünnepnapunk. Te ne tegyél föl nekünk kérdéseket, mert újakat akarsz hallani, azonkívül nyilván sok milliót ismersz...

– ÍGY VAN.

– Mi a legtöbbet egyébként sem tudnánk megfejteni – folytatta Roland. – Biztos vagyok benne, hogy ismersz olyanokat, amelyek még Cortot is zavarba hozták volna, ha azokat húzza ki a hordóból. – Erről egyáltalán nem volt meggyőződve, de elmúlt a harc, most a nyitott tenyerek ideje jött el.

– ÍGY VAN – helyeselt Blaine.

– Liba helyett az életünk legyen a díj – mondta Roland. – Utazás közben találós kérdéseket teszünk föl neked, Blaine. Ha Topekáig valamennyi kérdésünket megválaszolod, akkor végrehajthatod eredeti tervedet, és megölsz minket. Ez a te ludad. De ha nekünk sikerül *zavarba hoznunk* téged – ha akad olyan találós kérdés, akár Jake könyvében, akár bármelyikünk fejében, amelyre nem tudod a választ –, akkor el kell vinned Topekába, azután szabadon kell engedned, hogy tovább folytassuk kutatásunkat. Ez a *mi* ludunk.

Csönd.

– Megértettél?

– IGEN.

– Egyetértesz?

Blaine, a Mono újra csak hallgatott. Eddie mereven ült, Susannah-t átkarolva, és a bárói kocsi mennyezetét bámulta. Susannah bal keze a hasára tévedt, a titokra gondolt, amely ott növekszik. Jake Csi bundáját simogatta könnyedén, kikerülve a véres csomókat ott, ahol az állatot megszúrták. Várták, hogy Blaine – a valódi, amely most már messzire mögöttük élte áléletét a város alatt, amelynek minden lakója az ő kezétől halt meg – fontolóra vegye Roland javaslatát.

– IGEN – mondta végül. – BELEEGYEZEM, HOGY AMENNYIBEN MINDEN TALÁLÓS KÉRDÉSETEKET MEGFEJTEM, AKKOR ELVISZLEK TITEKET AZ ÚT VÉGÉN LEVŐ TISZTÁSRA. HA VALAMELYIKŐTŐK OLYAN TALÁLÓS KÉRDÉST TESZ FÖL, AMELYET NEM TUDOK MEGOLDANI, AKKOR MEGHAGYOM AZ ÉLETETEK, ÉS ELVISZLEK TOPEKÁBA, AHOL ELHAGYJÁTOK A MONÓT, ÉS TOVÁBB-HALADHATOK A SETÉT TORONY FELÉ, HA AZT AKARJÁTOK. PONTOSAN FELFOGTAM JAVAS *LATOD ÉRTELMÉT ÉS FELTÉTELEIT, STEVEN FIA, ROLAND?*

– *Igen.*

– *RENDBEN VAN, GILEÁDI ROLAND.*

– *RENDBEN VAN, NEW YORK-I EDDIE.*

– *RENDBEN VAN, NEW YORK-I SUSANNAH.*

– *RENDBEN VAN, NEW YORK-I JAKE.*

– *RENDBEN VAN, BELSŐ-VILÁGI CSI.*

A szörmókus fölpillantott a neve hallatán.

– TI EGY *KA-TET* VAGYTOK; EGY MINDENKIÉRT. *É N IS* AZ VAGYOK. HOGY KINEK ERŐSEBB A *KA-TET*-JE, AZ MOST MAJD ELVÁLIK.

Egy pillanatra csönd támadt, csupán a turbinák erőteljes moraja hallatszott, amint tovaragadják őket, át a puszta földeken a Sugár mentén Topeka felé, ahol a Belső-Világ véget ér, és elkezdődik a Vég-Világ.

– NOS TEHÁT! – kiáltotta Blaine. – VESSÉTEK KI HÁLÓITOKAT, VÁNDOROK! TEGYETEK PRÓBÁRA KÉRDÉSEITEKKEL, ÉS KEZDŐDJÉK A VERSENY!

ELSŐ RÉSZ Találós kérdések

I. fejezet A DÉMON HOLD ALATT

Candleton városa mérgezett, sugárzó rommező volt, mégsem halott; annyi évszázad után még mindig rángott benne a baljós élet – teknős nagyságú, döcögő bogarak, elrajzolt sárkányocskákra emlékeztető madarak, néhány botladozó robot, amelyek nyikorgó izületű, hunyorgó nukleáris szemű, rozsdamentes acélzombik módjára járkáltak ki-be a rothadó épületekben.

– Mutasd az igazolványod, cimbora! – kiáltotta az egyik, amelyik az utóbbi kétszázharmincnégy évben beszorult a candletoni Vendégfogadó halljának egyik sarkába. Fejének rozsdás négyszögébe egy hatágú csillagot domborítottak. Az évek során sikerült egy sekély humorulatot vájnia az útját elálló, acélborítású falba, de ez volt minden.

– Mutasd az igazolványod, cimbora! Megnőtt sugárzási szint lehetséges a várostól keletre és délre! Mutasd az igazolványod, cimbora! Megnőtt sugárzási szint lehetséges a várostól keletre és délre!

Egy puffadt, vak patkány, amely tasakban húzta maga után a beleit, mint egy rothadó méhlepényt, átnyomakodott a robotstrázsa lába között. – Mutasd az igazolványod, cimbora! Megnőtt sugárzási szint lehetséges, rohadj az apádba, az istenekátkozzanak! – Mögötte, a szálloda bárjában azoknak a férfiaknak és nőknek a koponyái heverték, akik akkor jöttek le ide egy utolsó italra, mikor a kataklizma elkapta őket, úgy vigyorogtak, mintha nevetve haltak volna meg. Néhányan talán csakugyan ezt tették.

Amikor Blaine, a Mono eldübörgött fölöttük, úgy rohanva át az éjen, mint lövedék a fegyvercsőben, az ablakok betörték, por szitált, számos koponya ódon cserépkorsóként mállott darabokra. Odakint radioaktív por röpke hurrikánja söpört végig az utcákon, úgy fölszipantotta az Elegáns Marha- és Disznóhús Vendéglő elől a lózikötő oszlopot, mint a füstöt. A város főterén a Candletoni Szökőkút kettéesett, és nem vizet köpött magából, csak port, kígyókat, mutáns skorpiókat és néhány vakon botladozó teknősbogarat.

Ezután a forma, amely átzúdult a városra, úgy eltűnt, mintha sohasem létezett volna, és Candleton visszatért a rothadozáshoz, amely az életpótlékot jelentette az utóbbi két és fél évszázadban... majd hét év óta először, megérkezett a hangrobbanás, mennydörgésként csapott le a városra, eléggé megreszkettette a szökőkúton túli üzletközpontot ahhoz, hogy összeomoljon. A robotstrázsa megpróbált hangot adni a végső figyelmeztetésnek: – Megnőtt sug... – majd végleg elhallgatott, arccal a saroknak, akár egy durcás kisgyerek.

Két-háromszáz keréknyire Candletontól a Sugár mentén haladva gyorsan csökkent a sugárzási szint és a DEP3 koncentrációja a talajban. Itt, ahol az egysínű vasút meredeken alázuhanó pályája majdnem három méterre megközelítette a földet, egy csaknem normális őzsuta jött ki kecses léptekkel a fenyőfák közül, hogy igyék a patakából, amelyben a víz már háromnegyedrészét megtisztult.

A suta *nem volt* normális, csonkszerű ötödik láb csüngött csecsként a hasáról, csont nélkül himbálózott járás közben, a pofája bal oldalából tejszínű vak harmadik szem meredt a semmibe. Az állat mégis termékeny volt, a DNS-e egészen rendbe jött ahhoz képest, hogy tizenkettedik generációs mutáns volt. Életének hat évében három élő gidát ellet. Kettő közülük nem csupán életképes, de normális is volt – egészséges fajta, ahogy Folyamúti Talitha néne nevezte volna őket. A harmadikat, egy bőr nélkül bömbölő borzalmat az apja ölte meg széleseben.

A világ – legalábbis ez a része – kezdte gyógyítani magát.

A rőt vad a vízbe dugta az orrát, inni kezdett, azután föl nézett, a szeme kitágult, az orráról csöpögött a víz. A távolból halk zümmögés hallatszott. Egy pillanattal később kigyúlt egy fényszilánk. Riadalom futott végig az állat idegrendszerén, és bár reflexei gyorsak voltak, és a fény, amikor megpillantotta, tőle jó néhány keréknyire izzott a lakatlan vidéken, nem maradt esélye a menekülésre. Még mielőtt beindíthatta volna az izmait, a távoli szikra perzselő farkasszemmé nőtt, amely elárasztotta

ragyogásával a tisztást. A fényvel együtt érkezett Blaine teljes üzemmódban működő lassú-transz motorjainak őrzítő zúgása. Elmosódó rózsaszín jelent meg a sánt tartó betontaraj tetején; por, kövek, szétmarcangolt apró állatok, pörgő levelek csóvjaja követte. A sutát azonnal elpusztította a Blaine-nel együtt járó robbanás. Ahhoz túl nagy volt, hogy az egysínű vasút fölszippantsa, mégis csaknem hetven méteren át rántotta magával a víztől csöpögő pofájú-patájú állatot. Irhájának java része (és a csont nélküli ötödik láb) leszakadt a testéről, és ledobott ruhaként vonszolódtott Blaine után.

Rövid csend következett, vékony, akár az új bőr vagy a korai jég a halastavon, azután végigszáguldott a tájon a hangrobbanás, mint zajos vendég, aki lemaradt az esküvőről. Szétszakította a csöndet, agyoncsapott egy mutáns madarat – talán holló lehetett – a levegőben. A madár kőként hullott alá, beletoccsant a patakba.

A távolban zsugorodó vörös szem: Blaine hátsó lámpája.

Odafönt előbukkant a felhők szövedékéből a telihold, és a bővli bizsuk csiricsaré árnyalataira festette a patakot meg a tisztást. A Holdnak arca is volt, noha egyáltalán nem olyan, amelyet a szeretők oly szívesen néznek. Koponyaarca volt, mint azoknak ott, a candletoni Vendégfogadóban: egy agyalágyult derűjével tekintett alá arra a néhány lényre, amely még élt és küszködött odalent. Gileádban, mielőtt a világ elmozdult volna, az év végi teliholdat Démon Holdnak hívták, és balszerencsét jelentett belenézni.

Bár most már nem számított. Most mindenütt démonok voltak.

2

Susannah a térképre tekintett és látta, hogy a helyzetüket mutató zöld folt már csaknem megtette a fél utat Candleton és Rilea, Blaine következő megállója között. *Bár ki fog itt megállni?*, gondolta.

A térkép után Eddie-re pillantott. A fiú még mindig a bárói kocsi mennyezetét bámulta. A nő követte a tekintetét, és egy négyszöget látott odafent, ami nem lehetett más, mint csapóajtó (bár ha az embernek olyan futurista szarral van dolga, mint egy beszélő vonat, akkor inkább fedélzeti nyílásnak nevezné, vagy valami még előkelőbb nevet adna neki). Egyszerű, vörös rajz volt rajta, amely a nyíláson kilépő embert ábrázolt. Susannah igyekezett elképzelni, amint az utasításnak engedelmességgel kipattan a nyíláson, miközben a vonat több mint nyolcszáz mérföldes sebességgel száguld. Pillanatnyi, de tiszta kép rajzolódott ki előtte egy női fejről, amint leszakad a nyakról, mint virág a száráról; látta, ahogy a fej végigrepül a bárói kocsi mentén, talán pattan is egyet, azután eltűnik a sötétben, kimeredt szemmel, lobogó hajjal.

Elhessegette a képet, olyan gyorsan, ahogy tudta. Az úgyszólván biztos, hogy a csapóajtó be van zárva. Blaine, a Mono nem óhajtja kiengedni őket. Talán kijuthatnának, de Susannah nem volt meggyőződve róla, hogy bátorságos dolog lenne, még akkor se, ha sikerülne is legyőzniük Blaine-t egy találós kérdéssel. *Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, drágám, de már megint úgy beszélsz, mint egy bugyirózsaszín anyaszomorító*, gondolta olyan hangon, amely nem egészen volt Detta Walkeré. *Nem bízom a gépi pofádban. Sokkal veszedelmesebbnek tűnsz megverten, mint kék szalaggal a memóriabankjaidban.*

Jake odanyújtotta a harcosnak a találós kérdések ütött-kopott könyvét, mintha többé nem vállalná a felelősséget. Susannah tudta, hogyan érezheti magát a gyerek; könnyen lehet, hogy az életük múlik ezeken a piszkos, agyonfogdosott lapokon. Ő sem igen vállalná szívesen a felelősséget.

– Roland! – suttogta Jake. – Nem kéred?

– *Éred!* – szólalt meg Csi, vészjósló pillantást vetve a harcosra. – Olan – em – éred! – Megfogta a könyvecskét a fogaival, és kinyújtotta aránytalanul hosszú nyakát Roland felé, odakínálva neki a *Riddle-De-Dum! Agyfacsaró és rejtvény mindenkinek!* című remekművet.

Roland egy darabig szemlélte, távoli, gondterhelt arccal, majd megrázta a fejét. – Még nem. – Előrenézett a térképre. Blaine-nek nem volt arca, így a térkép helyettesítette. A zöld pont közelebb volt Rileához. Susannah futólag eltűnődött, hogy festhet a környék, de úgy döntött, nem igazán akarja tudni. Azután legalábbis nem, amit akkor látott, amikor elhagyták Lud városát.

– Blaine! – szólalt meg Roland.

– TESSÉK.

– Ki tudnál menni? Tanácskoznunk kell.

Bolond vagy, ha azt hiszed, hogy ezt megteszi, gondolta Susannah, ám Blaine válasza gyors volt és buzgó.

– IGEN, HARCOS. KIIKTATOM VALAMENNYI ÉRZÉKELŐMET A BÁRÓI KOCSIBAN. AMIKOR VÉGET ÉR A TANÁCSKOZÁSOTOK, ÉS FELKÉSZÜLTÖK A TALÁLGATÁSRA, AKKOR VISSZATÉREK.

– Ja, te meg MacArthur tábornok – motyogta Eddie.

– MIT MONDTÁL, NEW YORK-I EDDIE?

– Semmit. Csak magamban beszéltem.

– HA VISSZA AKARTOK HÍVNI, CSAK ÉRINTSÉTEK MEG A TÉRKÉPET – mondta Blaine. – AMÍG A TÉRKÉP VÖRÖS, AZ ÉRZÉKELŐIM KI VANNAK KAPCSOLVA. LEGYÉL BÁTOR, ALIGÁTOR. VISZLÁT, FAKABÁT. – Szünet. Azután folytatta: – OLÍVA, NEM RICINUS.

A fülke elején a térkép négyszöge hirtelen olyan lángvörösen izzott, hogy Susannah nem tudta pislogás nélkül nézni.

– Olíva, nem ricinus? – szólalt meg Jake. – *Ez meg mi a csuda?*

– Nem érdekes – válaszolta Roland. – Nincs sok időnk. Az egysínű vasút ugyanolyan gyorsan halad a vég felé, akár velünk van Blaine, akár nincs.

– Ugye nem hiszed igazán, hogy elment? – kérdezte Eddie. – Egy ilyen simlis? Ugyan már, szállj le a földre. Garantálom, hogy leselkedik.

– Ebben erősen kételkedem – felelte Roland, és Susannah egyetértett vele. Legalábbis pillanatnyilag.

– Hallhattad, mennyire fölizgatta a lehetőség, hogy annyi év után találgathat. És...

– És magabiztos – mondta Susannah. – Úgy számítja, hogy a magunkfajtaival nem lesz túl sok gondja.

– Az lesz? – kérdezte Jake a harcost. – Gondja lesz velünk?

– Nem tudom – felelte Roland. – Nincsen ász az ingem ujjában, ha erre vagy kíváncsi. Ez tiszta játék... de legalább olyan, amelyet már korábban is játszottam. *Mindnyájan* játszottuk már korábban, legalábbis valamilyen mértékben. És itt van ez is. – A könyv felé biccentett, amelyet Jake visszavett Csitől. – Itt erők működnek, nagy erők, és nem mind azon munkálkodik, hogy *távol tartson* minket a Toronytól.

Susannah hallgatta, de közben Blaine-re gondolt – aki elment, egyedül hagyta őket, mint a hunyónak választott gyerek, aki engedelmesen eltakarja a szemét, miközben a többiek elbújnak. És talán nem azok? Blaine játszótársai? Ez a gondolat valamiért még annál a képnél is rosszabb volt, amelyikben kifelé igyekszik a csapóajtón, és leszakad a feje.

– Akkor most mit tegyünk? – kérdezte Eddie. – Biztosan kitaláltál valamit, különben nem küldted volna el.

– Blaine-t hatalmas értelme – magányosságával és kényszerű tétlenségével párosulva – sokkal emberibbé tette, mint sejtji. Legalábbis ezt remélem. Először is egyfajta térképet kell készítenünk. Meg kell állapítanunk, ha tehetjük, melyek a gyenge pontjai, miben erős, mikor biztos a játékban, mikor nem. Ne gondoljátok, hogy a találós kérdések kizárólag a kérdező éles eszét tükrözik. Azt is megmutatják, hol vannak a kértelt vakfoltjai.

– Tényleg vannak vakfoltjai? – kérdezte Eddie.
– Ha nincsenek – felelte nyugodtan Roland –, akkor mi meghalunk ezen a vonaton.
– Imádom, ahogy átsegítesz bennünket a bukkanókon! – mosolygott fakón Eddie. – Számos vonzó tulajdonságod közül ez az egyik.
– Kezdetnek négy találós kérdést teszünk fel neki – mondta Roland. – Könnyűt, nem olyan könnyűt, elég nehezet és nagyon nehezet. Ő mind a négyre válaszol, ebben biztos vagyok, de mi azt fogjuk figyelni, *hogyan* válaszol.
Eddie biccentett, Susannah-ban fakó, szinte kelletlen szikrát vetett a remény. Ez bizony helyes megközelítésnek tűnt.
– Ezután ismét elküldjük, és tanácskozunk – folytatta a harcos. – Talántán támad valami ötletünk, merre fordítsuk lovainkat. Ezek az első találós kérdések akárhonnan származhatnak, de – biccentett komolyan a könyv felé – ha Jake könyvesbolti történetéből indulunk ki, akkor a válasznak innen kell származnia, és nem az én emlékeimből az ünnepi találós kérdésekről. Innen *kell*.
– Kérdésnek – jegyezte meg Susannah.
Roland ránézett, szemöldöke fölszaladt fakókék, veszedelmes szeme fölött.
– *Kérdést* keresünk, nem választ – mondta a nő. – Ez alkalommal a válaszok ölhetnek.
A harcos bólintott. Zavartnak – sőt talán kétségbeesettnek – látszott, és Susannah nem szerette ezt az arckifejezését. De mikor Jake odanyújtotta a könyvet, Roland elvette tőle. Egy pillanatig tartogatta (a megfakult, de még mindig vidáman pirosuló borító roppant különösen festett nagy, napbarnított kezében... különösen a jobbában, amelyről hiányzott a két legfontosabb ujj), majd átadta Eddie-nek.
– Te vagy a könnyű – mondta Susannah-nak.
– Talán – felelte a nő sápadt mosollyal –, de akkor sem valami udvarias ilyet mondani egy hölgynek, Roland.
A férfi Jake-hez fordult. – Te jössz másodiknak, egy kicsit nehezebb kérdéssel. Én leszek a harmadik. Te vagy az utolsó, Eddie. Nézz ki a könyvből valamit, ami nehéznek tűnik...
– A nehezek a vége felé vannak – szúrta közbe Jake.
– ...de ne valami bolondságot, amit te koholtál. Ez élet és halál kérdése. Elmúlt az az idő, amikor bolondozni lehetett.
Eddie rábámult a ronda öreg égimeszelőre, aki isten tudja, hány ocsmányságot művelt annak érdekében, hogy elérhesse a Tornyt, és azon tűnődött, van-e fogalma Rolandnak, mennyire megbántotta. Csak ezzel, hogy félvállról figyelmeztette, ne viselkedjék úgy, mint egy gyerek, aki vigyorog és viccelődik, most, amikor az életükről van szó.
Már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, egy Eddie Dean Spécit, valamit, ami egyszerre vicces és maró, olyasfajta megjegyzést, amivel mindig felmérgeztette Henry bátyját, azután visszacsukta. Talán igaza van a ronda égimeszelőnek, tényleg ideje félretenni a poénkodást és a favicceket. Talán ideje, hogy végre felnőjön.

3

Három további suttogó tanácskozással töltött perc után, miközben gyorsan átfutották a *Riddle-De-Dum!*-ből Eddie és Susannah részeit (Jake azt mondta, ő már tudja, mivel teszi próbára először Blaine-t), Roland a bárói kocsi elejébe ment, és rátette a kezét a dühösen izzó téglalapra. Azonnal felbukkant a térkép. Noha most, amikor a kocsi zárva volt, semmiféle mozgást nem éreztek, a zöld folt közelebb volt Rileához, mint korábban.
– NOS TEHÁT, STEVEN FIA, ROLAND! – szólalt meg Blaine. Eddie több mint kedélyesnek, majdnem vidámnak hallotta a hangját. – A *KA-TET* KÉSZEN ÁLL A KEZDÉSRE?

– Igen. Az első kérdést New York-i Susannah teszi föl. A nő felé fordult, kicsit lejjebb eresztette a hangját (bár Susannah szerint ez úgyse számított abban az esetben, ha Blaine hallgatózni akarna), és azt mondta: – A lábad miatt neked nem kell előrelépned, nem úgy, mint nekünk, de erős hangon beszélj, és szólítsd a nevén, valahányszor hozzá beszélsz. Ha – *amikor* – helyesen válaszol a kérdésekre, akkor azt mondd: „Megköszönöm néked, Blaine, a válaszod helyes.” Azután Jake lép előre a székek közé, és ő következik. Világos?

– És ha téved, vagy egyáltalán nem tud válaszolni?

Roland sötéten elmosolyodott. – Azt hiszem, emiatt még nem kell aggódnunk. – Ismét fölemelte a hangját. – Blaine!

– TESSÉK, HARCOS.

Roland mélyet lélegzett. – Kezdjük!

– KITÚNÓ!

Roland bólintott Susannah-nak. Eddie megszorította az egyik kezét; Jake a másikat veregette meg. Csi elragadtatottan bámulta aranygyűrűs szemével.

Susannah idegesen rájuk mosolygott, azután fölneézett a térképre. – Szervusz, Blaine.

– SZIA, NEW YORK-I SUSANNAH.

A nő szíve dübörgött, a hóna alatt izzadt, azonkívül itt volt az a valami, amire még első általánosban jött rá: nehéz elkezdni. Nehéz kiállni az osztály elé, és elsőnek énekelni, tréfát mondani, beszámolni arról, mivel telt a szünidő... vagy elsőnek föltenni egy találós kérdést. Úgy döntött, hogy az elsőt, amellyel próbálkozik, Jake Chambers bolond dolgozatából veszi, amelyet a gyerek csaknem szóról szóra elmondott a hosszú tanácskozáson, amelyet azután tartottak, hogy búcsút vettek Folyamút öregeitől. A dolgozatnak az volt a címe: „Hogyan értelmezem az igazságot?”, és két találós kérdést tartalmazott, amelyek közül az egyiket Eddie már kipróbálta Blaine-en.

– SUSANNAH? MEGVAGY MÉG, KIS PÁSZTOR-LÁNYKA?

Ismét ugratta, de ez alkalommal derűsen, jóindulattal, *szellemesen*. Blaine elbűvölő tudott lenni, ha akart. Mint egyes elkényeztetett gyermekek, akiket Susannah ismert.

– Igen, Blaine, megvagyok, és íme a találós kérdésem. Mi az, ami gurul és legyez?

Különös pattanás hallatszott, mintha Blaine egy csettintő embert utánozna, majd rövid csönd támadt. Amikor Blaine válaszolt, a játékosság nagy része eltűnt a hangjából. – A VÁROSI KUKÁSKOCSI, TERMÉSZETESEN! EZ GYEREKNEK VALÓ TALÁLÓS KÉRDÉS. HA A TÖBBI SEM JOBB ENNÉL, AKKOR FÖLÖTTÉBB FOGOM BÁNNI, HOGY AZ ELŐBB MEGMENTETTEM AZ ÉLETETEKET.

A térkép föl villant, ez alkalommal nem vörösén, hanem halvány rózsaszínben. – Ne bosszantsd – könyörgött Kis Blaine hangja. Valahányszor megszólalt, Susannah egy izzadó, kopasz emberkét látott maga előtt, aki minden mozdulatával kushad. Nagy Blaine hangja mindenhol áradt (akár Istené Cecil B. DeMille filmjeiben, gondolta Susannah), Kis Blaine-é viszont csak egy helyről: a közvetlenül a fejük fölött levő hangszóróból. – *Kérlek*, ne haragítsátok meg, haverok; máris csúcsebességgel viszi a vonatot, ezt aligha fogják bírni a kiegyenlítők. A vágány rettentően tönkrement, amióta utoljára erre jártunk.

Susannah, aki a maga idejében eleget bumlizott zötyögő trolikban és metrókban, semmit sem érzett: éppen olyan simán mentek, mint mikor kigördültek Lud Indóházából, de azért hitt a Kis Blaine-nek. Sejtette, hogy ha *éreznék* a zökkenést, akkor az lenne az utolsó dolog, amit éreznek.

Roland oldalba könyökölte, visszazökkentve a jelenbe.

– Megköszönöm néked – mondta Susannah, azután észbe kapott, és háromszor egymás után gyorsan megütögette jobb kezének ujjaival a torkát. Mint ahogy Roland tette, amikor először beszélt Talitha

nénével.

– KÖSZÖNÖM AZ UDVARIASSÁGODAT – válaszolta Blaine. Ismét derűs volt a hangja, amit Susannah jónak vélt, még akkor is, ha Blaine az ő számlájára mulat. – BÁR ÉN NEM VAGYOK NŐNEMŰ, AMENNYIBEN EGYÁLTALÁN VAN NEMEM, AKKOR AZ HÍM.

Susannah zavartan nézett Rolandra.

– Férfiaknak bal kéz dukál – magyarázta a harcos. – A szegycsontra. – Megkopogtatta a magáét, hogy mutassa.

– Aha.

Roland most Jake-hez fordult. A fiú fölállt, Csit lerakta a székébe (hiába; Csi azonnal leugrott és követte a gyereket, amikor az kilépett a székek közé, és szembefordult a térképpel), majd Blaine-hez fordult.

– Szia, Blaine, Jake vagyok. Tudod, Elmer fia.

– MONDD A TALÁLÓS KÉRDÉSEDET.

– Mi az, ami fut, de sohasem jár, szája van, de sohasem beszél, ágya van, de sohasem alszik, toroka van, de sohasem sír?

– NEM ROSSZ! REMÉLEM, SUSANNAH TANUL A PÉLDÁDBÓL, ELMER FIA, JAKE! A VÁLASZ NYILVÁNVALÓ BÁRKI SZÁMÁRA, AKI ELÉG ÉRTELMEZ, MINDAZONÁLTAL TISZTELETREMÉLTÓ AZ ERŐFESZÍTÉSED: FOLYÓRÓL VAN SZÓ.

– Megköszönöm néked, Blaine, a válaszod helyes. – Bal keze begörcsített ujjaival háromszor megütögette szegycsontját, azután leült. Susannah átkarolta és egy pillanatra magához szorította. Jake hálásan nézett rá. Most Roland állt föl. – Hail, Blaine – mondta.

– HAIL, HARCOS. – Blaine mintha ismét mulatott volna... talán a köszöntésen, amelyet Susannah még nem hallott. *Hogyhogy heil?* Hitler jutott az eszébe, róla pedig a lezuhant repülőgép, amelyet Lud előtt találtak. Egy Focke-Wolf, mondta Jake. Susannah ezt nem tudta, de azt igen, hogy egy halott martalóc ült benne, már ahhoz is öreg, hogy szaga legyen. – MONDD EL A TALÁLÓS KÉRDÉSEDET, ROLAND, ÉS AZ LEGYEN ÜGYES.

– Ügyes az, amelyet ügyes ember tesz föl, Blaine. Azért tessék: mi az, aminek négy lába van reggel, két lába van délután és három lába van este?

– EZ IGAZÁN ÜGYES – dicsérte Blaine. – EGYSZERŰ, DE ÜGYES. A VÁLASZ: AZ EMBERI LÉNY, AKI PICI KORÁBAN NÉGYKÉZLÁB, FELNŐTT KORÁBAN KÉT LÁBON, ÖREG KORÁBAN PEDIG BOTRA TÁMASZKODVA JÁR.

Kimondottan öntelt hangot ütött meg, és Susannah hirtelen rájött egy mérsékeltlen érdekes dologra: utálta ezt az öntelt, gyilkos valamit. Masina vagy sem, *az* vagy *ő*, ki nem állhatta Blaine-t. Úgy sejtette, akkor is ezt érezné, ha az életük nem ostoba találós kérdéseken múlna.

Ám Roland a legkisebb mértékben sem esett ki a szerepből. – Megköszönöm néked, Blaine, a válaszod helyes. – Leült, anélkül hogy megütögette volna a mellét, és Eddie-re nézett. Az fölállt és a székek közé lépett.

– Mizujs, Blaine haver? – kérdezte. Roland összerez-zent, megcsóválta a fejét, és egy pillanatra eltakarta a szemét csonka jobbjaival.

Blaine hallgatott.

– Blaine! Megvagy?

– IGEN, DE NINCS KEDVEM FRIVOLITÁSOKAT HALLGATNI, NEW YORK-I EDDIE. MONDD A TALÁLÓS KÉRDÉSEDET. GYANÍTOM, HOGY NEHÉZ LESZ, OSTOBA PÓZOLÁSOD ELLENÉRE. ALIG VÁROM.

Eddie Rolandra pillantott, aki intett – *Kezdd már, az apád szerelmére, kezdd már!* –, azután a

térképre nézett, ahol a zöld pötty éppen elhagyta a Rilea jelzést. Susannah látta, hogy Eddie is gyanítja, amit ő már tud: Blaine rájött, hogy a találós kérdések skálájával kipróbálják a képességeit. Blaine tudta ezt... és örült neki.

Susannah érezte, hogy összeszorul a szíve. Szétfoszlott minden remény, hogy találhatnak egy gyors és könnyű kiutat.

4

– Nohát – szólalt meg Eddie –, nem tudom, te mennyire találsz nehéznek, de nekem kemény dió. – Ő sem ismerte a választ, mert ez a rész ki volt tépve a *Riddle-De-Dum-ból*, de nem hitte, hogy számítana; nem volt alapszabály, hogy a feleletet is kell tudni.

– MEGHALLGATOM ÉS VÁLASZOLOK.

– Ha megszólal, megtörik. Mi az?

– A CSÖND, AMIRŐL TE KEVESET TUDSZ, NEW YORK-I EDDIE – felelte Blaine gondolkodás nélkül, és Eddie érezte, hogy kicsit összeszorul a szíve. Fölösleges volt a többiekkel tanácskozni; magától értetődő megfejtés volt. És milyen gyorsan válaszolt, ez volt az igazi pofára esés. Eddie sohasem vallotta volna be, de abban reménykedett – titokban úgyszólván bizonyos volt benne –, hogy padlóra küldi Blaine-t egy szimpla kérdéssel, *durrbele*, és kanállal sem kaparják újra össze a Monót. Nyilván akkor is ugyanazt a reményt melengette, amikor a két kockát rázta valamelyik sumák hátsó szobájában, vagy mikor tizenhétre lapot kért a huszonegyben. Az az érzés, hogy nem tévedhetsz, mivel te, *te* vagy, a legjobb és az egyetlen.

– Igen – sóhajtott. – A csöndről keveset tudok. Megköszönöm néked, Blaine, a válaszod helyes.

– REMÉLEM, FÖLFEDEZTÉL VALAMIT, AMI SEGÍTSÉGEDRE LESZ – válaszolta Blaine, Eddie pedig azt gondolta: *Te hazudós géprohadék!* Blaine hangjába visszatért az öntelt íz, és Eddie enyhe csodálkozással állapította meg, hogy az érzelmek milyen széles skáláját képes megjeleníteni egy gép. Ezt vajon a Nagy Öregek építették bele, vagy az idők során magától alakított ki egy érzelmi szivárványt? Egy kis dipoláris ügyeskedés, hogy legyen mivel elütni a hosszú évtizedeket és -századokat? – ÓHAJTJÁTOK, HOGY ISMÉT VISSZAVONULJAK, HA ESETLEG TANÁCSKOZNÁTOK EGYMÁSSAL?

– Igen – bólintott Roland.

A térkép lángvörösen villant föl. Eddie a harcos felé fordult. Roland gyorsan összerendezte arcvonásait, de mielőtt megtette volna, Eddie valami borzalmasat vett észre rajta: a tökéletes reménytelenség kurta pillantását. Eddie még sohasem látott ilyet korábban, akkor sem, amikor Roland haldokolt a homárszörnyek harapásától, akkor sem, amikor ő a harcos fejének szögezte Roland tulajdon pisztolyát, vagy amikor az ocsmány Hasgató elrabolta Jake-et, és eltűnt vele Ludban.

– Mit csinálunk most? – érdeklődött Jake. – Kérdezzük tőle egy újabb négyes sorozatot?

– Nem hinném, hogy sok haszna lenne – válaszolta Roland. – Blaine biztosan sok ezer – talán milliónyi – találós kérdést ismer, és ez baj. Ami ennél is rosszabb, *sokkal* rosszabb, tudja, hogyan működnek a találós kérdések... rá tudja állítani az agyát a gyártásukra és a megfejtésükre. – Eddie-hez és Susannah-hoz fordult, akik ismét egymást átkarolva ültek. – Igazam van? – kérdezte. – Egyetértetek?

– Igen – mondta Susannah, Eddie pedig kelleetlenül bólintott. *Nem akart* egyetérteni... de muszáj volt.

– Igen? – kérdezte Jake. – Na és *mit teszünk*, Roland? Úgy értem, kell lennie valamilyen kivezető útnak... ugye?

Hazudj neki, te rohadék!, sugározta Eddie vadul Roland felé.

Roland talán felfogta a gondolatot, és igyekezett is, amennyire tudott. Nyomorék kezével megsimította

Jake haját és beleborzolt. – Azt hiszem, mindig van válasz, Jake. Az igazi kérdés az, van-e időnk vagy nincs, hogy rátaláljunk a megfelelő fejtőrőre. Azt mondta, valamivel kevesebb mint kilenc óra szükséges az út megtételéhez...

– Nyolc óra és negyvenöt perc – szólt közbe Jake.

– ...és ha a térkép pontos, csaknem félúton vagyunk.

– Topekáig – szólt feszült hangon Susannah. – Bár az is lehet, hogy mechanikus cimboránk hazudott az út hosszát illetően. Kicsit megcinkeli a kártyáit.

– Meglehet – bólintott Roland.

– Akkor most mit tegyünk? – ismételte meg Jake.

Roland nagy levegőt vett. – Most hadd kérdezzek egyedül én. Sorra veszem a legnehezebb fejtőrőket, amelyekre emlékszem ifjúságom ünnepnapjaiból. Azután Jake, ha közeledünk a... ha ugyanezzel a sebességgel közeledünk Topekához, és még mindig nem hoztuk zavarba, akkor, azt hiszem, neked kellene föltenned a könyved néhány utolsó találós kérdését. A legnehezebbeket. – Szórakozottan megdörgölte az arcát, és a jégszoborra nézett. Fagyos képmása fölismerhetetlen kolonccá olvadt. – Még mindig azt hiszem, hogy a könyvben van a válasz. Mi másért hoztad volna magaddal, amikor visszajöttél ebbe a világba?

– És mi? – kérdezte Susannah. – Mi mit csináljunk Eddie-vel?

– *Gondolkozatok!* – felelte Roland. – *Gondol-kozatok*, az apátok szerelmére!

– „Nem a kezemmel lövök” – szólalt meg Eddie. Hirtelen távolinak, idegennek érezte magát, ugyanúgy, mint amikor először látta meg a csúzlit, azután a kulcsot két fadarabban, amelyek arra vártak, hogy kiszabadítsa őket... valahogy ez mégsem ugyanaz az érzés volt.

Roland furcsán nézett rá. – Igen, Eddie, igazat szóltál. A harcos az elméjével lő. Mire gondoltál?

– Semmire. – Mondhatott volna többet is, de hirtelen különös kép – különös *emlék* – bukkant föl az agyában: Roland kuporog Jake mellett az egyik pihenőhelyükön, útban Lud felé. Kettejük előtt a meggyújtatlan tábortűz. Roland megint az örökös tanításnál tart. Ez alkalommal Jake a soros. Az acéllal és a kovával próbál tüzet gyújtani. Szikra szikra után pattan és tűnik el a sötétben. Roland azt mondja, bután csinálja. Hogy egyszerűen... na, szóval... *buta*. – Nem – szólalt meg. – Egyáltalán nem ezt mondta. Legalábbis nem a srácnak, neki nem mondta.

– Eddie! – nézett rá Susannah. A hangja aggódalmasan csendült. Csaknem rémülten.

Miért nem őt kérdezed meg, mit mondott, haver? Ez Henry hangja volt, a nagy bölcsé és kitűnő drogosé. Hosszú idő óta először. *Kérdezd meg, gyakorlatilag itt ül melletted, rajta, kérdezd meg, mit mondott. Ne ficánkolj ide-oda, mint a csecsemő, ha tele a pelusa.*

Csakhogy ez rossz ötlet, mert a dolgok nem így működnek Roland világában. Itt *minden* rejtvény, az ember nem a kezével, hanem az *elméjével lő*, azzal a kurva *elméjével*, de mit lehet mondani valakinek, aki nem tud szikrát csiholni a gyújtósra? Vidd közelebb a kovát, természetesen, Roland pontosan ezt mondta: *Vidd közelebb a kovát, és tartsd szilárdan.*

De még mindig nem erről van szó! Közel jár, igen, de a közelség szart se számít, ahogy Henry szokta volt mondani, mielőtt nagy bölcs és kitűnő drogos lett volna. Eddie-t kicsit becsapta az emlékezete, mert Roland zavarba hozta... megszégyenítette... az ő számlájára viccelődött...

Valószínűleg nem szándékosan, de... *valami*. Valamit tett, hogy Eddie úgy érezze magát, mint Henrytől mindig, természetesen, különben mi másért bukkanna föl Henry ilyen hosszú távollét után?

Most már mind őt bámulták. Még Csi is.

– Folytasd – mondta Rolandnak, kicsit érdesen. – Azt akartad, hogy gondolkozzunk, hát megtörtént. –

Ő maga olyan keményen törte a fejét,

(Az elmémmeel lövök)

hogy a nyomorult agya szinte meggyulladt, de ezt nem fogja elárulni a ronda öreg égimeszelőnek. – Rajta, tegyél föl Blaine-nek találós kérdéseket. Tedd meg, ami tőled telik.

– Ahogy akarod, Eddie. – Roland fölemelkedett a székéből, előrement, és ismét ráhelyezte kezét a skarlát téglalapra. Azonnal fölbukkant a térkép. A zöld folt elhagyta Rileát, ám Eddie világosan láthatta, hogy az egysínű vonat jelentősen lelassult, akár azért, mert valamilyen beépített programnak engedelmesskedett, akár azért, mert Blaine túlságosan jól szórakozott ahhoz, hogy siessen.

– KÉSZEN ÁLL A KA-TETA TALÁLÓS KÉRDÉSEK VERSENYÉNEK FOLYTATÁSÁRA, STEVEN FIA, ROLAND?

– Igen, Blaine – felelte Roland, és Eddie komornak hallotta a hangját. – Most egy darabig csak én teszek föl neked kérdéseket. Ha nincs ellenvetésed.

– MINT DINH-NEK ÉS EME KA-TET ATYJÁNAK MEGVAN RÁ A JOGOD. EZEK ÜNNEPNAPI REJTVÉNYEK LESZNEK?

– Igen.

– JÓL VAN. – Undorító elégedettség a hangjában. – SZÍVESEN MEGHALLGATOK TÖBBET IS BELŐLÜK.

– Jól van hát. – Roland mélyet lélegzett, azután belevágott. – Etess és élek. Itass és meghalok. Ki vagyok?

– TŰZ. – Semmi habozás. Csak az elviselhetetlen önteltség, ami azt mondta: *Régi kérdés, szakálla van, de próbálkozz újra! évszázadok óta nem mulattam ilyen jól, így hát próbálkozz újra!*

– A Nap előtt elmegyek, árnyékot mégsem vetek. Mi vagyok?

– SZÉL. – Semmi habozás.

– Helyesen válaszoltál. A következő. Könnyű, mint a toll, mégsem bírod sokáig visszatartani.

– LÉLEGZET. – Semmi habozás.

De habozott!, gondolta hirtelen Eddie. Jake és Susannah kínos összpontosítással, ökölbe szorított kézzel figyelték Rolandot, annyira *akarták*, hogy föltegye a megfelelő kérdést, a nyerőt, azt, amelyikben benne rejlik a Tűnjünk a Francba Erről a Sittről kártya; Eddie rájuk sem bírt nézni – főleg Suze-ra nem –, inkább összpontosított. Tekintete ráesett a kezére, amelyet ő is ökölbe szorított, és kényszerítette magát, hogy lazítson. Meglepő nehezen ment. Hallotta, amint a székek között álló Roland tovább vezeti elő a találós kérdéseket boldogult gyerekkorából.

– Ezt fejtsd meg, Blaine: ha megtörsz, akkor is dolgozom tovább. Ha meg tudsz érinteni, elvégeztem a munkámat. Ha elveszítesz, gyorsan meg kell találnod egy gyűrűvel. Mi vagyok én?

Susannah lélegzete elakadt egy pillanatra, és noha nem nézett oda, Eddie tudta, hogy arra gondol, amire ő: ez jó kérdés, *istentelenül* jó kérdés, talán...

– AZ EMBERI SZÍV – mondta Blaine, most is egy szemernyi habozás nélkül. – EZ A KÉRDÉS NAGYRÉSZT AZ EMBER KÖLTŐI KÉPZELETÉN ALAPUL; VEGYÜK PÉLDÁUL JOHN AVERYT, SIRONIA HUNTZÖT, ONDOLÁT, WILLIAM BLAKE-ET, JAMES TATE-ET, VERONICA MAYST ÉS MÁSOKAT. FIGYELEMRE MÉLTÓ, HOGY AZ EMBERI LÉNYEK MENNYIRE RÁHANGOLJÁK A TUDATUKAT A SZERELEMRE. EZ MANAPSÁG IS ÁLTALÁNOS JELENSÉG, A TORONY MINDEN SZINTJÉN, MÉG A MOSTANI KORCS IDŐKBEN IS. DE FOLYTASD, GILÉÁDI ROLAND.

Susannah lélegzete visszatért a normális ütemhez. Eddie keze ismét ökölbe akart szorulni, de nem hagyta. *Vidd közelebb a kovát*, gondolta Roland hangján. *Vidd közelebb a kovát, az apád szerelmére!* Blaine, a Mono pedig csak vágatott tovább délkeletnek, a Démon Hold alatt.

II. fejezet A KUTYÁK VÍZESÉSE

1

Jake nem tudta, hogy Blaine mennyire találja nehéznek vagy könnyűnek a *Riddle-De-Dum!* utolsó tíz kérdését, neki mindenestre ugyancsak húzósnak tűntek. Persze, emlékeztette magát, ő nem gondolkodó gép, városnyi méretű számítógépparkkal. Annyit tehet, hogy föladja a kérdéseket; Isten nem szereti a gyávákat, ahogy Eddie mondta néha. Amennyiben az utolsó tízzel kudarcot vall, még megpróbálkozhat Aaron Deepneau Sámson-rejtvényével (*Az evőből étek jött ki* satöbbi). Ha ezzel sem megy semmire, akkor valószínűleg... a francba, még azt sem tudta, mit tegyen, vagy hogy érezze magát. *Az az igazság, gondolta, hogy kiégtem.*

Hogy is ne? Rendkívül sok érzelem futott át rajta az utóbbi nyolc vagy hány órában. Először a rémület, mert biztos volt benne, hogy Csivel le fognak zuhanni a függőhídról, és halálukat lelik a Send folyóban; mert Hasgató keresztülhajszolta a ludi örült labirintuson; mert bele kellett néznie a Tik-Tak Ember szörnyű zöld szemébe, és meg kellett próbálnia válaszolnia megválaszolhatatlan kérdéseire az időről, a náciról és a tranzitív áramkörökről. Tik-Tak kérdéseire válaszolni olyan volt, mintha a pokolban tenné le a záróvizsgát.

Azután következett az ujjongás, amikor Roland megmentette (és Csi; nélküle mostanra biztosan piritós lenne), az ámulat a rengeteg mindentől, amit a város alatt láttak, az áhítat Susannah iránt, aki megoldotta Blaine kapunyitó rejtvényét, és a végső örült rohanás, hogy a vonaton legyenek, mielőtt Blaine kinyitná az ideggáztartályokat Lud alatt.

Miután mindezt túlélte, egyfajta üdvözült bizonyosság vett erőt rajta – hát *persze* hogy Roland megveri Blaine-t, aki állja az alku ráeső részét, épen és egészségesen kiteszi őket a végállomáson (akármit jelent is Topeka ebben a világban). Azután meglelik a Setét Tornyot, és teszik, amit tenniük kell, rendbe hozzák, amit rendbe kell hozniuk, kijavítják, amit ki kell javítaniuk. És azután? Természetesen Boldogan Élnek, Amíg Meg Nem Halnak. Mint a tündérmesékben.

Csak hát...

Megosztották egymással a gondolataikat; ahogy Roland mondta, a *khef* megosztása hozzátartozik a *katet*-hez. És ami beszivárgott Jake gondolataiba, amióta Roland kilépett a székek közé, és nekilátott, hogy föladja Blaine-nek ifjúkora rejtvényeit, az nem volt más, mint a végítélet érzése. Nem csupán a harcos felől érkezett; Susannah ugyanezeket a zord kékesfekete hullámokat sugározta. Csak Eddie nem sugárzott, mégpedig azért, mert elment valahová, a saját gondolatait kergette. Ami lehet jó is, de nem garancia semmire, és...

...és Jake ismét megrémült, sőt, ami még rosszabb, kétségbeesett, mint egy olyan teremtmény, amelyet mindjobban sarokba szorít könyörtelen ellensége. Ujjai szüntelenül Csi bundáján matattak, és amikor lenézett, meglepő dolgot látott: az a keze, amelybe Csi belemart, hogy le ne zuhanjon a hídról, már nem fáj. Láta a lyukakat, amelyeket a szörmókus foga ütött, az alvadt vér még mindig ott száradt a tenyerén és a csuklóján, de a keze már nem fáj. Óvatosan megmozgatta. Sajgott egy kicsit, de csak gyengén, távolian, alig érezhetően.

– Blaine, négy édes lakik egy kerek házikóban, mi az?

– DIÓ – felelte Blaine olyan vidám magabiztossággal, hogy már Jake is kezdte megutálni.

– Megköszönöm néked, Blaine, a válaszod ismét helyes. A következő...

– Roland!

A harcos lenézett Jake-re, és pillantásában enyhült kissé az összpontosítás. Nem mosolygott éppen, de azért afelé mozdult el, és Jake örült.

– Tessék, Jake.

– A kezem. Borzalmasan fáj, most pedig abbamaradt!

– ERIGGY MÁR – szólalt meg Blaine John Wayne vontatott orrhangján. – MÉG EGY SEBHEDT LÁBÚ KUTYA SZENVEDÉSÉT SE TUDNÁM ELVISELNI, NEM IS BESZÉLVE EGY OLYAN HELYES KIS MASINISZTÁRÓL, MINT TE. ÍGY HÁT MEGGYÓGYÍTOTTAM.

– Hogyhogy? – kérdezte Jake.

– NÉZZ A SZÉKED KARFÁJÁRA!

Jake engedelmeskedett, és vonalak halvány rácsát fedezte föl a karfán. Kicsit emlékeztetett a hét- vagy nyolcéves korában kapott tranzistoros rádiója hangszórójára.

– A BÁRÓI KOCSI ÚJABB ÁLDÁSA – folytatta Blaine önelégülten. Jake-nek volt egy olyan felvillanó gondolata, hogy Blaine tökéletesen illene a Piper Iskolába. A világ első lassú-transz, dipoláris hülyéje. – A KÉZPÁSZTÁZÓ SPEKTRUM-ERŐSÍTŐ EGY DIAGNOSZTIKAI ESZKÖZ, AMELY EGYSZERŰ ESETEKBEN ELSŐSEGÉLYNYÚJTÁSRA IS KÉPES, AMINT AZ VELED IS TÖRTÉNT. UGYANAKKOR TÁPELOSZTÓ RENDSZER, AGYMINTA-RÖGZÍTŐ, STRESSZELEMZŐ ÉS ÉRZELEMFOKOZÓ KÉSZÜLÉK, AMELY TERMÉSZETES MÓDON STIMULÁLJA AZ ENDORFINOK KIVÁLASZTÁSÁT. A KÉZPÁSZTÁZÓ ARRA IS KÉPES, HOGY NAGYON HIHETŐ ÉRZÉKCSALÓDÁSOKAT, HALLU-CINÁCIÓKAT HOZZON LÉTRE. NEM AKAROD MEGSZEREZNI ELSŐ SZEXUÁLIS TAPASZTALA-TAIDAT A TORONY NEKED VALÓ SZINTJÉNEK EGYIK JEGYZETT SZEXISTENNŐJÉTŐL, NEW YORK-I JAKE? MONDJUK, MARILYN MONROE-TÓL, RAQUEL WELCHTŐL VAGY EDITH BUNKERTŐL?

Jake elnevette magát. Sejtette, hogy kockázatos Blaine-t kinevetni, de most nem tudta fékezni magát. – Nincs is Edith Bunker! – mondta. – Ő csak egy tévéműsor szereplője! A színésznő neve, öö, Jean Stapleton. Éppen úgy fest, mint Mrs. Shaw. Ő a házvezetőnőnk. Kedves, de – tudod – nem egy csinibaba.

Blaine sokáig hallgatott. Amikor ismét megszólalt, a játékos vidámság helyét egyfajta hidegség foglalta el. – BOCSÁNATODAT KÉREM, NEW YORK-I JAKE. VISSZAVONOM A SZEXUÁLIS TAPASZTALATOKRA VONATKOZÓ JAVASLATOMAT.

Ez most kioktat engem, gondolta Jake, egyik kezét fölemelve, hogy elrejtse mosolyát, de hangosan (remélte, hogy illő szerénységgel cseng a hangja) azt mondta: – Jól van, Blaine. Szerintem különben is fiatal vagyok még hozzá egy kicsit.

Susannah és Roland egymásra néztek. Susannah nem tudta, ki az az Edith Bunker – az ő idejében még nem ment a tévében *Az egész család*. De a helyzetet fölfogta; Jake látta, hogy telt ajka néma szót formál, amelyet buborékként küld a harcos felé:

Hiba.

Igen. Blaine hibát követett el. Sőt mi több, Jake Chambers, egy tizenegy éves fiú kapta rajta. És ha Blaine egyszer hibázott, akkor máskor is megteheti. Talán végül is van remény. Jake úgy döntött, hogy ezt a lehetőséget úgy kezeli, mint a folyamúti *graf*-ot, csak egy kicsit enged meg belőle magának.

Roland észrevétlenül biccentett Susannah-nak, majd ismét a térkép felé fordult, nyilván azért, hogy folytassa a találós kérdéseket. De mielőtt kinyithatta volna a száját, Jake érezte, hogy a teste előrelódul. Furcsa volt; akkor semmit sem lehetett érezni, ha a vonat száguldott, de rögtön tudni lehetett, mikor lassít.

– VAN ITT VALAMI, AMIT IGAZÁN LÁTNOTOK KELL – szólalt meg Blaine. Ismét vidám volt a hangja, de Jake nem bízott ebben; hallotta néha, amikor az apja ugyanígy kezdett egy

telefonbeszélgetést (rendszerint valamelyik beosztottjával, aki rendszeren elbászott valamit), és a végére Elmer Chambers talpon termett, az íróasztala fölé hajolt, mintha görcs húzná a hasát, és torkaszakadtából, céklavörös arccal üvöltött, míg a szeme alatti táskák belilultak, mint a hiper-mangán.

– NEKEM ITT MINDENKÉPPEN MEG KELL ÁLLNOM, MERT EZEN A PONTON AKKUMULÁTORHAJTÁSRA KELL ÁTKAPCSOLNOM, AMI AZT JELENTI, HOGY ELŐBB FÖL KELL TÖLTENEM ŐKET.

Az egysínű vasút alig érzékelhető rándulással megállt. A körülöttük levő falakból ismét elszivárogtak a színek, amíg átlátszók nem lettek. Susannah-nak elakadt a lélegzete a félelemtől és az ámulattól. Roland balra fordult, megtapintotta a kocsis falát, így nem verhette be a fejét, azután kezével a térdére támaszkodva előrehajolt, a szeme összeszűkülte. Csi megint csaholni kezdett. Úgy tűnt, egyedül Eddie-re nem hatott a lélegzetelállító látvány, amelyet a bárói kocsis vizuális berendezései közvetítettek. Egyszer körbehordozta a tekintetét, aggodalmas arccal, amely valahogy kiürült a gondolkodástól, azután ismét a kezét bámulta. Jake futó érdeklődéssel sandított rá, majd másfelé nézett.

Éppen félúton álltak egy hatalmas szakadék fölött, mintha lebegtek volna a holdfényes levegőben. Jake láthatta a mélyben a széles, fortyogó folyót. Nem a Send volt, hacsak Roland világában nem képesek a vizek különböző irányba és különböző helyeken folyni (és Jake nem tudott eleget Belső-Világról ahhoz, hogy teljes biztonsággal elvethesse ezt a lehetőséget); továbbá ez a folyó nem nyugodtan hömpölygött, hanem őrzöngve rontott ki a hegyekközül, mintha annyira feldühítették volna, hogy most verekedni akar.

Egy pillanatig a folyóparti meredek lejtőket sűrűn elborító fákat bámulta, és megkönnyebbülten látta, hogy elég normálisnak tűnek – olyasfajta fenyők voltak, amilyenekre, mondjuk, Coloradóban vagy Wyomingban számít az ember –, azután a szeme visszavándorolt a szakadék pereméhez. Az ár itt kétfelé nyílt, és olyan széles, olyan mély vízesésben zuhogott alá, hogy Jake-nek a Niagarára kellett gondolnia, ahol a szüleivel járt (a három családi vakáció egyikén, amelyre vissza tudott emlékezni; a másik kettő rövid idő után félbeszakadt, mert az apját telefonon hazahívták a Hálózattól); ilyenre csinálnák meg egy harmadosztályú vidámparkban. A zuhatag félkörének levegője még sűrűbbnek látszott a gőznek tűnő, fölcsapó párától; a holdfény fél tucat összefonódó szivárvány csiricsárén ragyogó álom-ékszerét rajzolta a ködbe. Jake-et az egymást átfedő olimpiai karikákra emlékeztették.

A vízesés közepéből, talán hetven méterrel lejjebb attól a ponttól, ahol a folyó alázuhant, két irdatlan szikla meredt elő. Jake ugyan nem tudta elképzelni, hogyan juthatott le oda egy szobrász (vagy több), ám azt se bírta elhinni, hogy pusztán az erózió formálta őket. Olyannak rémlettek, mint két hatalmas, vicsorgó kutyafej.

A Kutyák Vízesése, gondolta. Még egy megálló van ezután – Dasherville –, azután Topeka következik. A végállomás. Kiszállás mindenkinek.

– EGY PILLANAT – szólta Blaine. – FOKOZNOM KELL A HANGERŐT, HOGY KELLŐKÉPPEN ÉLVEZHES-SÉTEK A HATÁST.

Kurta, halk hördülés hallatszott – afféle mechanikus torokköszörülés – azután rájuk rontott az iszonyú bömbölés, a vízé – Jake véleménye szerint percenként egymillió literé –, amely a szakadék peremén átbukva talán hatvanméternyire zúdult alá a mély kőmedencébe a vízesés tövében. Páracsíkok húztak el az előreugró, tömpe, majdnem-kutyapofák mellett, mintha a pokol kürtőjéből szállnának. A hangerő egyre fokozódott. Jake-nek már a feje is belereszketett, és miközben a fülére tapasztotta a kezét, látta, hogy Roland, Eddie és Susannah ugyanazt csinálja. Csi ugatott, de Jake nem hallotta. Susannah szája mozgott, és a fiú megint le tudta olvasni a szavakat – *Hagyd abba, Blaine, hagyd abba!* –, de ezt sem hallotta jobban, mint Csi ugatását, noha biztosra vette, hogy Susannah teli tüdőből sikolt.

Blaine mégis fokozta a vízesés robaját, míg végül Jake úgy érezte, a szeme ugrál az üregében, és

biztosra vette, hogy a füle rövidzárlatot kap, mint a túlterhelt sztereó hangszórók.

Azután csönd lett. Még mindig a holdfényes párában lebegtek, a szivárványok még mindig forogtak, lassan, álomszerűen a zuhogó víz végtelen függőnye előtt, az örkutyák nedves és brutális kőpofái továbbra is kimeredtek az áradatból, de a világvégi mennydörgés elhallgatott.

Jake egy pillanatig arra gondolt, hogy megtörtént, amitől félt, és megsüketült. Azután hallotta, hogy Csi még mindig ugat, Susannah pedig sikolt. Ezek a hangok eleinte távoliak, tompák voltak, mintha a fülét teletömték volna kekszmorzsával, de azután tisztulni kezdtek.

Eddie átkarolta Susannah vállát, és a térképre nézett. – Kedves fiú vagy, Blaine.

– PUSZTÁN ARRA GONDOLTAM, HOGY TETSZENE A VÍZESÉS TELJES HANGERŐVEL – válaszolta Blaine. Mennydörgésén egyszerre érződött a nevetés és a sértődöttség. – AZT GONDOLTAM, TALÁN SEGÍT ELFELEJTETNI EDITH BUNKERT ILLETŐ SAJNÁLATOS TÉVEDÉSEMET.

Az én hibám, gondolta Jake. Blaine lehet gép, akár öngyilkos hajlamú is, de akkor sem szabad kinevetni. Leült Susannah mellé és átkarolta. Még mindig hallotta a Kutyák Vízesését, de most távolról.

– Mi történik itt? – kérdezte Roland. – Hogy töltöd föl az akkumulátoraidat?

– HAMAROSAN MEGLÁTOD, HARCOS. KÖZBEN TEGYÉL FÖL EGY TALÁLÓS KÉRDÉST.

– Jól van, Blaine. Van itt egy, amelyet maga Cort talált ki, és többször feltette a maga idejében.

– NAGY ÉRDEKLŐDÉSSSEL VÁROM.

Roland elhallgatott, talán azért, hogy a gondolatait összeszedje; fölnevezett oda, ahol a kocsi teteje lehetett, de most csak a csillagok ömlöttek szét a fekete égen (Jake ki tudta venni az Atont és a Lydiát – az Öreg Csillagot és az Öreg Anyát –, és különös módon megvigasztalta a látványuk, ahogy egymást bámulják szokott helyükről). Azután a harcos ismét visszanézett a Blaine arcaként szolgáló, kivilágított téglalapra.

– Kicsik vagyunk; nem hasonlítunk. Egyikünk a falban van; másikunk az eperben. Harmadik a vízben él, negyedik dobozban. Ha az ötödiket kutatod, könnyen megmutatod. Kik vagyunk?

– AZ A, E, I, O ÉS U – felelte Blaine. – A NEMES BESZÉD MAGÁNHANGZÓI. – Most sem habozott, egy szemernyit sem. A hangja gúnyos volt, alig lépésnyire a nevetéstől; egy gonosz kisfiú hangja, aki a forró tűzhely tetején szaladgáló bogarakat figyeli. – NOHA EZ A KÜLÖNÖS TALÁLÓS KÉRDÉS NEM A TANÍTÓDTÓL SZÁRMAZIK, GILEÁDI ROLAND; A LONDONI JONATHAN SWIFTNÉL TALÁLKOZTAM VELE – EZ A VÁROS ABBAN A VILÁGBAN VAN, AHONNAN A BARÁTAID ÉRKEZTEK.

– Megköszönöm néked – mondta Roland, ám köszönete sóhajként hangzott. – A válaszod helyes, Blaine, és bizonyára igaz, amit a rejtvény eredetéről mondasz. Rég gyanítottam, hogy Cort tud valamit más világokról. Azt hiszem, tanácskozhatott a városon kívül élő *mannik*-kal.

– ENGEM NEM ÉRDEKELNEK A *MANNIK*, GILEÁDI ROLAND. AZ MINDIG EGY OSTOBA SZEKTA VOLT. TÉGY FÖL NEKEM EGY ÚJABB KÉRDÉST.

– Rendben. Mi az...

– VÁRJ, VÁRJ! GYŰLIK A SUGÁR EREJE! NE NÉZZETEK A KUTYÁKRA, ÉRDEKES ÚJ BARÁTAIM! TAKARJÁTOK EL A SZEMETEKET!

Jake lekapta pillantását a vízből kimeredő kolosszális sziklaszobrokról, de nem takarta el elég gyorsan a szemét. Periferiális látásával észlelte, hogy az alaktalan fejek hirtelen ádázul izzó kék szemeket növesztenek. Szaggatott villámok szökkentek ki belőlük, az egysínű vasút irányába. Aztán a fiú egyszer csak ott feküdt a bárói kocsi szőnyeges padlóján, tenyerét a szemére tapasztva, és fülének halk csengésén át hallotta Csi nyüsztését, azon túl pedig a vonat körül tomboló villamosság

sercegését.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, a Kuttyák Vízesése eltűnt; Blaine elhomályosította a falakat. Jake azonban még mindig hallotta a hangot – az elektromosság áradatát, a Sugárból valamilyen módon lecsapolt és a kőszobrok szemén át továbbított energiát. Blaine valamiképpen föl tudta venni ezt az energiát. *Amikor továbbmegyünk, gondolta Jake, akkumulátorral halad majd. Akkor hát igazán magunk mögött hagytuk Ludot. Végleg.*

– Blaine! – szólalt meg Roland. – Hogyan tárolják a Sugár energiáját ezen a helyen? Mitől törnek ki ama templomi kőkutyák szeméből? Miként használod föl?

Blaine hallgatott.

– És ki faragta őket? – kérdezte Eddie. – A Nagy Öregek? Ugye nem? Már előttük is éltek emberek. Vagy... ők *emberek* voltak?

Blaine nem válaszolt. Talán jobb így. Jake nem is igen akart tudni a Kuttyák Vízeséséről, vagy arról, ami alattuk történik. Már megjárta Roland világának sötétségét, és eleget látott ahhoz, hogy tudja, a legtöbb dolog, ami ott van, nem jó és nem is biztonságos.

– Jobb, ha nem kérdezgetitek – rebegette Kis Blaine a fejük fölötti hangszóróból. – Biztonságosabb.

– Ne tegyél föl hülye kérdéseket, akkor nem játszik hülye játékokat – mondta Eddie. Arcára visszatért a távoli, réveteg pillantás, és amikor Susannah a nevéen szólította, a fiú mintha nem hallotta volna.

3

Roland leült Jake-vel szemközt, és jobbjával lassan dörgölte a borostás arcát. Ez a gépies mozdulata akkor szokott előjönni, ha elfáradt vagy kételkedett. – Kifogytam a találós kérdésekből – mondta.

Jake döbbsen nézett vissza rá. A harcos ötvennél több kérdést tett föl a számítógépnek, ami elég derekas mennyiség, hogy az ember csak úgy előkészület nélkül kiszórja az agyából, bár ha azt vesszük, mekkora attrakciót jelentettek a fejtörők azon a helyen, ahol Roland felnőtt...

A harcos talán leolvashatott valamit a gyerek arcáról, mert halványan, savanyúan elmosolyodott, megérintette a szája sarkát és bólintott, mintha a kisfiú hangoosan beszélt volna. – Én sem értem. Ha tegnap vagy tegnapelőtt kérdezel, azt mondtam volna, legalább ezer találós kérdés halmozódott föl az agyam hátuljában levő szeméttárolóban. Akár kétezer. Mégis...

Vállat vont, megcsóválta a fejét, ismét megdörgölte az arcát.

– Ez nem olyan, mint a felejtés. Mintha már eleve sem tudtam volna. Azt hiszem, az történt velem is, ami a világ többi részével.

– Elmozdultál – mondta Susannah, és olyan sajnálkozva nézett rá, hogy Roland csupán néhány pillanatig állta a pillantását; akárha égette volna a nő szánalma. – Mint minden más itt.

– Igen, attól tartok. – Elkeskenyedett szájjal, Szúrósan nézett Jake-re. – Kész leszel fölteni a könyvben levő kérdéseket, amikor szólok?

– Igen.

– Jól van. És csak bátorság. Még nem végeztünk. Odakint elhallgatott az elektromosság halk recsegése.

– FELTÖLTÖTTEM AZ AKKUMULÁTORAIMAT, MINDEN RENDBEN – jelentette Blaine.

– Nagyszerű – jegyezte meg szárazon Susannah.

– Erű! – helyeselt Csi, pontosan utánozva Susannah gunyoros hangját.

– JÓ NÉHÁNY KAPCSOLÁST KELL VÉGREHAJTANOM. EZ NEGYVEN PERCIG TART, ÉS NAGYRÉSZE AUTOMATIKUS. MIKÖZBEN AZ ÁTKAPCSOLÁS ZAJLIK ÉS A KÍSÉRŐ ELLENŐRZÉS LEFUT, FOLYTATHATJUK VERSENYÜNKET. NAGYON ÉLVEZEM.

– Mint mikor villanyvonatról dízelre kapcsolnak Boston felé menet – szólalt meg Eddie. Mintha még mindig nem ott lett volna. – Hartfordban vagy New Havenben, vagy más olyan helyen, ahol senki sem akar élni, akinek van egy csepp esze.

– Eddie! – fordult feléje Susannah. – Mit...

Roland megérintette a vállát, és megrázta a fejét.

– NEM SZÁMÍT, NEW YORK-I EDDIE – mondta Blaine lelkes ihaj-de-jól-mulatunk hangján.

– Így igaz – biccentett Eddie. – Nem számít, New York-i Eddie.

– NEM TUD JÓ FEJTÖRŐKET. DE TE SOKAT TUDSZ, GILEÁDI ROLAND. TEGYÉL FÖL EGY ÚJABB KÉRDÉST.

Miközben Roland engedelmeskedett, Jake a záró-dolgozatára gondolt. *Blaine a rém*, írta benne. *Blaine a rém, és ez az igazság*. Tényleg ez volt az igazság. A *kőkemény igazság*.

Valamivel több mint egy órával később Blaine, a Mono ismét elindult.

4

Susannah riadt révületben figyelte, ahogy a villogó pötty közeledik Dasherville-hez, elhagyja, és befordul a célegyenesbe. A folt mozgása elárulta, hogy Blaine valamivel lassabban halad, mint mielőtt átkapcsolt volna akkumulátorra, és a nőnek úgy rémlett, a bárói kocsiban valamivel halványabban világítanak a lámpák, de nem hitte, hogy végső soron olyan sokat számítana. Blaine nyolcszáz helyett hatszáz mérföldes sebességgel is elérheti topekai végállomását, utolsó utasait így is, úgy is kivasalja.

Roland is lelassult, egyre mélyebben behajolt a szellemi személtládába találós kérdések után. De *mégis* talált, és nem volt hajlandó föladni. Susannah, amióta a harcos elkezdte lőni tanítani, csodálatból, félelemből és sajnálatból keveredő, kelletlen szeretetet érzett Gileádi Roland iránt. Úgy vélte, sohasem fogja igazán megkedvelni (és Detta Walker mindig is gyűlölni fogja azért, ahogyan Roland elkapta az eszelőst, és kivonszolta a fényre), ám a szeretet ennek ellenére erősnek bizonyult. Végül is Roland megmentette Eddie Dean életét és lelkét; ő vetett mentőkötelet Susannah szerelmének. Ha semmi másért, már ezért szeretnie kellett. De a nő gyanúja szerint még inkább szerette azért, mert a harcos soha, *soha* nem adta föl. A *visszavonulás* szó nem látszott szerepelni a szótárában, akkor sem, ha úgy elbátortalanodott... mint – szemmel láthatóan – most.

– Blaine, hol vannak utak szekerek nélkül, erdők fák nélkül, városok házak nélkül?

– TÉRKÉPEN.

– Igazat szóltál. A következő. Száz lábam van, mégse tudok állni, hosszú nyakamról hiányzik fejem, a szobalány életét megeszem, mi az?

– SÖPRŰ, HARCOS... VAN EGY VÁLTOZATA, AMELY ÚGY VÉGZŐDIK: „A SZOBALÁNY ÉLETÉT *MEGKÖNNYÍTEM*.” A TIÉD JOBBAN TETSZIK NEKEM.

Roland nem törődött vele. – Nem látható, nem érezhető, nem hallható, nem szagolható. Fekszik csillagok mögött, hegyek alatt. Az életnek végét veti, a nevetést megöli. Mi az, Blaine?

– A SÖTÉTSÉG.

– Megköszönöm, helyesen válaszoltál.

A csonka jobb kéz fölsiklott a jobb orcára, a régi, ideges mozdulattal, az elszarusodott ujjbegyek úgy sercegték egy pillanatig, hogy Susannah összeborzongott. Jake törökülésben kuporgott a padlón, feszült élénkséggel bámult a harcosra.

– Fut, de nem tud járni, néha énekel, de sosem beszél. Keze nincsen, mégis mutat; feje sincsen, csupán képe. Mi az, Blaine?

– ÓRA.

– Francba – sziszegte Jake, és összepréselte a száját. Susannah Eddie-re nézett, és futó bosszúság hullámozott át rajta. A fiú mintha elvesztette volna az érdeklődését az egész dolog iránt – „elszállt”, ahogy ő szokta mondani a nyolcvanas évek furcsa argójában. Susannah már fontolgatta, hogy oldalba böki, egy kicsit fölébreszti, azután eszébe jutott, hogy Roland megrázta a fejét, így inkább mégsem tette. Eddie, amilyen lötyyed arcot vágott, nem úgy festett, mint aki gondolkodik, de hátha mégis.

Ha így van, jobb, ha sietsz egy kicsit, drágám, gondolta a nő. A térképen a pötty egyelőre még közelebb volt Dasherville-hez, mint Topekához, de a következő tizenöt percben eléri a félutat.

A küzdelem folytatódott, Roland sorra tette föl találós kérdéseit, Blaine vígan, csont nélkül visszaütötte a labdát.

Várak épülnek belőle, hegyek dőlnek össze tőle, némelyeket megvakít, másokat látni tanít? HOMOK.

Köszönöm néked.

Mi él meg télen, hal meg nyáron, és növekszik gyökérrel fölfelé? JÉGCSAP.

Helyesen válaszoltál, Blaine.

Emberek mennek rajta, emberek mennek alatta, háború töri-zúzza? HÍD.

Köszönöm néked.

Végeláthatatlan sorban meneteltek a találós kérdések Susannah mellett, egyik a másik után, míg végül a nő már nem érzett bennük semmi vidámságot vagy játékosságot. Eltöprengett, hogy vajon így lehetett Roland ifjúkorában is? Széles Föld és Tele Föld ünnepén, amikor Roland és barátai (bár Susannah véleménye szerint hosszú távon korántsem voltak *mindnyájan* barátok) küzdöttek az ünnepi libáért? Sejtette, hogy igen lehet a válasz. A győztes nyilván az lett, aki a legtovább friss tudott maradni, valahogy módot talált, hogy kiszellőztesse szegény agyongyötört agyát.

A legrosszabb, hogy Blaine minden alkalommal olyan piszok *gyorsan* válaszolt! Kérdésekre, amelyek oly nehéznek tüntek Susannah-nak, a vonat, *ripsz-ropsz*, már vágta is a választ.

– Blaine, minek van szeme, mégse lát?

– ERRE NÉGY VÁLASZ IS LÉTEZIK – felelte Blaine. TŰ, VIHAR, LÁNC ÉS AZ IGAZ SZERETŐ.

– *Megköszönöm Blaine, a válasz...*

– FIGYELJ RÁM, ROLAND, FIGYELJ, *KA-TET!* Roland azonnal elhallgatott, a szeme összeszűkült, a fejét kissé félrehajtotta.

– HAMAROSAN MEG FOGJÁTOK HALLANI, AMINT A MOTORJAIM HANGJA FÖLERŐSÖDIK – mondta Blaine. – MOST PONTOSAN HATVANPERCNYIRE VAGYUNK TOPEKÁTÓL. EZEN A PONTON...

– Nevezetek hitvány cenknek, ha mi hét órán át tettük föl a kérdéseinket – szólalt meg Jake.

Susannah riadtan nézett körül, azt várva, hogy újabb borzalom vagy kisdud kegyetlenség követi a gyerek ironizálását, de Blaine csak kuncogott. Amikor ismét megszólalt, hangjában Humphrey Bogart emelkedett a felszínre.

– KEDVESEM, ERREFELÉ MÁSKÉPP TELIK AZ IDŐ. MOSTANRA MÁR TUDHATNÁD. DE NE AGGÓDJ; AZ ALAPVETŐ DOLGOK AZ IDŐVEL EGYÜTT VÁLTOZNAK. HÁT HAZUDNÉK ÉN NEKED?

– Igen – motyogta Jake.

Ezt Blaine igen mókásnak tarthatta, mert ismét nevetni kezdett – azzal a vad, gépies vihogással, amiről Susannah-nak szakadt vidámparkok és út menti búcsúk jutottak eszébe. Amikor a fények a nevetés ritmusában kezdtek lüktetni, lehunyta a szemét, és befogta a fülét.

– Hagyd abba, Blaine! Hagy abba!

– EZER BOCSÁNAT, NACCSÁM – búgta Jimmy Stewart orrhangja. – IGAZÁN SAJNÁLOM, HA

RONGÁLTAM VÓN A FÜLIT HELYTELEN-KEDÉSEMME.

– Ezt rongáld – bökte a középső ujját Jake a térkép felé.

Susannah azt várta, hogy Eddie elneveti magát – róla az ember azt hinné, hogy a nap bármely órájában elszórakoztatja az ilyen bárdolatlanág –, de a fiú továbbra is az ölébe bámult, homlokráncolva, üres pillantással, enyhén elnyílt szájjal. Kissé kínosan emlékeztet a falu bolondjára, gondolta Susannah. Megint úgy kellett visszafognia magát, nehogy oldalba bökje, és úgy tüntesse el az arcáról azt az ostoba kifejezést. De már nem sokáig fogja fékezni magát; ha meg kell halniuk Blaine futásának végén, akkor azt akarja, hogy Eddie átölelje, őt nézze, lélekben vele legyen.

De most még jobb, ha békén hagyja.

– ENNÉL A PONTNÁL – tért vissza Blaine a normális hangjához – AZ A SZÁNDÉKOM, HOGY NEKILÁTOK ANNAK, AMIT ÉN SZERETEK AZ ÉN KAMIKAZE FUTÁSOMNAK ELKÉPZELNI. EZ GYORSAN LEMERÍTI AZ AKKUMULÁTORAIMAT, DE AZT HISZEM, ELMÚLT AZ AZ IDŐ, AMIKOR MÉG VIGYÁZNOM KELLETT RÁJUK, IGAZ? AMIKOR A VÁGÁNY VÉGÉNÉL NEKICSAPÓDOM A TRANSZACÉL ÜTKÖZŐNEK, LEGALÁBB KILENC SZÁZ MÉRFÖLDES SEBESSÉGGEL FOGOK HALADNI – EZ ANNYI, MINT ÖTSZÁZHARMINC KERÉK. LEGYÉL BÁTOR, ALIGÁTOR, VISZLÁT, FAKABÁT. ÉN MONDOM NEKTEK, EZ A TISZTESSÉGES JÁTÉK SZELLEME, ÉRDEKES ÚJ BARÁTAIM. HA A LEGJOBB KÉRDÉSEITEKET A VÉGÉRE HAGYTÁTOK, AKKOR JOBBAN TESZITEK, HA MOST RÖGTÖN ELMONDJÁTOK ŐKET.

Hangjának félreérthetetlen kapzsiságától, attól a póre vágytól, hogy hallhassa és megfejthesse legjobb találós kérdéseiket, mielőtt megölné őket, Susannah öregnek és fáradtnak érezte magát.

– Lehetséges, hogy nem lesz időm föltenni a *legjobbakat* – szólalt meg Roland közömbös, tűnődő hangon. – Igazán kár lenne, ugye?

Szünet következett – kurta, mégis több volt benne a tétovázás, mint mikor a számítógép a harcos fejtörőire válaszolgatott –, azután Blaine kuncogni kezdett. Susannah gyűlölte örült hahotázását, de ennek a kuncogásnak az elnyílt cinizmusától még inkább kilelte a hideg. Talán mert szinte normálisnak hangzott.

– HELYES, HARCOS. VITÉZ PRÓBÁLKOZÁS. DE TE NEM VAGY SEHEREZÁDÉ, MINT AHOGY EZEREGY ÉJSZAKÁNK SINCS A TANÁCSKOZÁSRA.

– Nem értelek. Nem ismerem ezt a Seherezádét.

– NEM SZÁMÍT. SUSANNAH FELVILÁGOSÍTHAT, HA IGAZÁN TUDNI AKAROD. TALÁN MÉG EDDIE IS. AZ A HELYZET, ROLAND, HOGY NEM VONZ A TOVÁBBI TALÁLÓS KÉRDÉSEK ÍGÉRETE. A LÚDÉRT KÜZDÜNK. JÖN TOPEKA, A LUDAT KI KELL ADNI, ÍGY VAGY ÚGY. MEGÉRTETTED?

Roland ismét végigsimította az arcát nyomorék jobbjaival. Susannah ismét hallotta ujjbegyeinek apró sercegését a drótkemény borostán.

– Végig küzdünk. Senki sem lép vissza.

– HELYES. SENKI SEM LÉP VISSZA.

– Rendben, Blaine, végig küzdünk, senki sem lép vissza. Itt a következő.

– MINT MINDIG, MOST IS ÖRÖMMEL VÁROM.

Roland lenézett Jake-re. – Készítsd a tieidet, Jake; én csaknem végére értem az enyéimnek.

A fiú bólintott.

Alattuk erősödni kezdett a lassú-transz motorok hangja – düb-düb-düb lüktetését Susannah nem is annyira hallotta, inkább érezte állkapcsa ízületeiben, halántékában, csuklójának pulzuspontjain.

Semmi sem történik, hacsak nincs Jake könyvében valami, amivel megállítja, gondolta. Roland nem

bírt megküzdni Blaine-nel, és ezt ő is tudja. Szerintem már egy órája is tudta.

– Blaine, percenként egyszer, minden pillanatban kétszer történek, de százezer év alatt egyszer sem. Mi vagyok?

Tehát folytatódik a verseny, látta be Susannah, Roland kérdez, Blaine egyre borzalmasabb sebességgel válaszol, habozás nélkül, mint egy mindent látó, mindent tudó istenség. Susannah összekulcsolta hideg ujjait az ölében, és figyelte, amint az izzó folt közeledik Topekához, a helyhez, ahol minden vágány véget ér, a helyhez, ahol az ő *ka-tet*-jük eljut a tisztásra. A Kutyák Vizesésére gondolt, hogyan emelkedtek ki a sziklák a mennydörgő fehér gomolyból a sötét, csillagokkal teli ég alatt; a szemükre gondolt.

Elektromos kék szemükre.

III. fejezet AZ ÜNNEPI LÚD

1

Eddie Dean – aki nem sejtette, hogy Roland gondolataiban néha úgy szerepel, mint *ka-mai*, a *ka* bolondja – mindezt hallotta, és nem hallott semmit, mindezt látta, és nem látott semmit. Egyetlen dolog zökkentette ki azóta, hogy a fejtörőverseny amúgy istenigazából elkezdődött, mégpedig a Kutyák köszeméből kicsapó láng; amikor fölemelte a kezét, hogy eltakarja a szemét a villámsorozat elől, a Sugár gádora jutott eszébe a Medve tisztásán, amelyhez ő hozzátapasztotta a fülét, és meghallotta a gépek távoli, álomszerű moraját.

Miközben figyelte a Kutyák fellobbanó szemét, és hallgatta, miként tölti fel Blaine ezzel az elektromossággal az akkumulátorait, hogy elég energiája legyen a végső rohanásra a Belső-Világon át, Eddie arra gondolt: Nem minden némult el a holtak csarnokaiban és a romlás termeiben. Pár cucc még mindig működik abból, amit az Öregek itt hagytak. Tulajdonképpen épp ez a rémítő, hát nem? De igen. Pontosan ez a rémítő.

Ezután eltöltött barátaival testben-lélekben egy kis időt, majd visszasüllyedt gondolataiba. Eddie el van szállva, mondta volna Henry. Hadd csinálja.

Mindegyre Jake-et látta, amint rácsap az acéllal a kovára; megengedte az agyának, hogy egy-két másodpercig időzzön a képnél, mint a méh az illatos virágnál, azután haladt tovább. Mert nem erre az emlékre volt szüksége; ez csak egy út volt *ahhoz*, amerre tartott, egy újabb ajtó, mint azok ott a Nyugati Tenger partján, vagy amelyet a földbe karcolt a beszélő körben, mielőtt áthúzták volna Jake-et... csak ez az ajtó az elméjében volt. Neki arra volt szüksége, ami ott volt az ajtó mögött, amit pedig most csinált, az... na szóval... a zárral totojázott.

Henry szókincsével élve: el volt szállva.

Bátyja többnyire rendszerint lehurrogta – mert Henry, mint Eddie végre belátta, félt az öccsétől és féltékeny volt rá –, de a fiú emlékezett egy olyan napra, amikor Henry valami elképesztően kedveset mondott. Illetve nem is kedveset, hanem döbbeneteset.

Jó néhányan ücsörögtek a sikátorban a Dahlie's mögött, egyesek cukorkát szopogattak, mások Kentet szívtak abból a csomagból, amit Jimmie Polino – ahogy ők hívták, Jimmie Polio, mert volt az a rendesen elbaszott dolog azzal a dongalábával – az anyja tükörasztalából újított. Henry természetesen cigarettázott.

Voltak bizonyos módjai annak, ahogy a dolgokat emlegették abban a bandában, amelyhez Henry (és mint öcs Eddie is) tartozott; ez volt nyomorúságos kis *ka-tet*-jük tolvajnyelve. Henry bandájában

sohasem tángáltak el senkit, hanem kipicsázták. Sohasem jött össze egy lánnyal, hanem addig baszták a bigét, amíg sikított. Sohasem mátoztak be, hanem seggrészegek lettek, és sohasem mérköztek egy másik bandával, hanem szarrá verték.

A vita aznap azon folyt, hogy ki kivel legyen párban egy esetleges szarrá verés során. Jimmie Polio (ő szólt először, mert ő hozta a cigarettát, amit Henry haverjai *kurva koporsószőgnek* hívtak), Skipper Branniganre szavazott, mert mint mondta, Skipper nem fél senkitől. Egyszer, mesélte, bezabolt egy tanárra – a péntek esti össznépi bulin –, és a szart is kiverte belőle. Kipicsázta a KURVA LIK-ŐRT, ha értitek, hogy mondom. Ez az ő haverja, Skipper Brannigan.

Mindezt ők tisztelettel hallgatták, bólogattak, miközben szopogatták a cukrot, nyalták a nyalókát, szívták a Kentet. Mindenki tudta, hogy Skipper Brannigan hülye beszari, Jimmie pedig hazudik, de ezt senki sem mondta ki. Krisztusom, dehogy. Ha nem játsszák el, hogy megkajálják Polio dohos rizsáját, akkor senki sem fogja megjátszani, hogy elhiszi az övékét.

Tommy Fredericks inkább John Parellit választotta volna. Georgie Pratt viszont Drabnik Csabára szavazott, akit a Kurvára Örült Magyaroknak hívtak a fertályon. Frank Duganelli jelöltje Larry McCain volt, bár ő éppen a fiatalok büntetésében hűsölt; Larry kurvára *frankó*, állította Frank.

Ekkor került sorra Henry Dean. Azzal a komoly megfontolással latolgatta a kérdést, amit az megérdemelt, majd átkarolta meghökkent öccse vállát. *Eddie*, mondta. *Az öcsém. Ő az én emberem.*

Valamennyien hüledezve bámultak rá – leginkább maga Eddie. Az álla csaknem a deréksziját érintette. Azután Jimmie Polio azt mondta: *Eredj már, Henry, ne szarozzál velünk! Ez komoly kérdés. Ki vigyáz a hátadra, amikor csőstül jön a szar?*

Komoly vagyok, felelte Henry.

De miért Eddie? kérdezte Georgie Pratt, visszhangozva azt a kérdést, amelyet Eddie is fölött magának. *Még egy papírzacskóból sem tudja kiverelkedni magát. Ez egy nyuszi! Akkor mija francér?*

Henry még egy kicsit gondolkodott – Eddie meggyőződése szerint nem azért, mintha nem tudta volna, hanem hogy meg tudja fogalmazni, azután azt válaszolta: *Mert amikor Eddie olyan kurvára el van szállva, akkor még az ördögöt is rá tudja dumálni, hogy felszítsa a tüzet.*

Ismét visszatért Jake, egyik emlék a másikra lépett. Jake kapirgálja az acéllal a kovát, szikrák pattannak a tábortűz gyújtására, rövid életű szikrák, amelyek kihunynak, mielőtt meggyújtanák az ágakat.

Az ördögöt is rá tudja dumálni, hogy felszítsa a tüzet.

Vidd közelebb a kovát, mondta Roland, és most egy harmadik emlék bukkant föl, amikor odaértek Rolanddal egy ajtóhoz ott, ahol a part véget ért, a harcost láz perzselte, közel járt a halálhoz, rázkódott, mint a rumbatök, köhögött, kék bombázópilóta-szemét rászögezte Eddie-re, és azt mondta: *Gyere kicsit közelebb, Eddie! Gyere már közelebb, az apád szerelmére!*

Meg akart ragadni, gondolta Eddie. Hallotta, olyan elmosódottan, mintha egy olyan varázsajtón szűrődne át egy másik világból, ahogy Blaine kijelenti, miszerint megkezdődött a végjáték; ha mostanra tartogatták a legjobb találós kérdéseiket, akkor itt az idő, hogy előrukkoljanak. Még egy órájuk van.

Egy óra! Mindössze egy óra!

Az agya megpróbált ennél lehorgonyozni, de ő továbblökdöste. Valami folyt benne (legalábbis imádkozott, hogy így legyen), valami kétségbeesett asszociációs játék, és nem hagyhatta, hogy az egész gajra menjen a határidők, következmények és egyéb ilyen szarok miatt; ha túri, akkor minden esélyét elveszíti. Valahogy olyan volt, mint megpillantani egy darab fát, amiből lehetett faragni íjat, csúzlit, talán egy kulcsot is, amely holmi elképzelhetetlen ajtót nyit. Bár nem lehetett sokat

báméskodni, legalábbis kezdetben. Ha megteszi, veszt. Szinte mintha úgy kellene faragnia, hogy háttal van a fadarabnak.

Érezte, hogy alatta felerősödik Blaine motorjainak hangja. Lelki szemeivel látta az acélnak csapódó kovát, lelki füleivel hallotta, amint Roland arra inti Jake-et, hogy tartsa közelebb. *És ne üsd az acéllal, Jake, csak kapirgáld!*

Miért vagyok itt? Ha nem ez az, amit akarok, akkor miért tér vissza mindig az agyam erre a helyre? Mert ennyire szállhatok el, hogy még kívül maradjak azon a zónán, ahol fáj. Tulajdonképpen csak közepes méretű fájdalom, de eszembe juttatja Henryt. Amit Henry mondott. Azt mondta, még az ördögöt is rá tudom dumálni, hogy felszítsa a tüzet.

Igen. Mindig szerettem ezért. Ez nagy volt.

És Eddie most látta, amint Roland elmozdítja Jake acélt és kovát szorító két kezét, közelebb az aprófához. Jake ideges. Eddie láthatta rajta. Roland is. És hogy ellazítsa az idegeit, hogy kiverje a fejéből a tűzgyújtás felelősségét, Roland...

Föltett a srácnak egy találós kérdést.

Eddie Dean belefűjt emlékezetének kulcslyukába. És ez alkalommal a zárnyelv elfordult.

2

A zöld pötty közeledett Topekához, és Jake most először érezte meg a rezgést... mintha az alattuk levő sín annyira tönkrement volna, hogy Blaine kiegyenlítői már nem tudnának megbirkózni a problémával. A rezgés érzése meghozta a sebességét is. A bárói kocsi fala és mennyezete még mindig őrizte átlátszatlanságát, de Jake-nek nem kellett látnia az összemosódottan elsuhanó tájat, anélkül is el tudta képzelni. Blaine teljes sebességgel vágatott, végigvezetve az utolsó hangrobbanást a puszta földeken oda, ahol Belső-Világ véget ér. Jake a transzacél ütközőket is könnyedén el tudta képzelni az egysínű vasút pályájának végén. Sárga-fekete rézsútos csíkokat festettek rájuk. Fogalma sem volt, honnan veszi, mégis tudta, hogy igaza van.

– HUSZONÖT PERC – mondta Blaine önelégülten. – PRÓBÁLKOZOL ÚJRA, HARCOS?

– Inkább nem, Blaine. – Roland kimerültnek tűnt. – Végeztem veled; legyőztél. Jake?

Jake fölállt és szembefordult a térképpel. Odabent nagyon lassan, de nagyon keményen vert a szíve; mintha minden alkalommal ököllel húznának rá egy dobra. Csi a kisfiú lábai között kuporgott, és aggodalmasan nézett föl a gyerek arcába.

– Szervusz, Blaine – mondta Jake, és megnyalta a száját.

– SZERVUSZ, NEW YORK-I JAKE. – Gyengéd hang volt, talán mint egy kedves öreg szivaré, aki hébe-hóba gyerekeket csal be a bozótba és molesztálja őket. – ELMONDANÁL NEKEM NÉHÁNY TALÁLÓS KÉRDÉST A KÖNYVEDBŐL? KÖZÖS IDŐNK FOGYATKOZIK.

– Igen – felelte Jake. – Próbára teszek ezekkel a rejtvényekkel. Felelj, hogyan értelmezted igazságukat, Blaine.

– EZT SZÉPEN MONDTAD, NEW YORK-I JAKE. ÚGY FOGOK CSELEKEDNI, AHOGY KÉRTED.

Jake kinyitotta a könyvet azon a helyen, ahová az ujját már bedugta. Tíz rejtvény. Tizenegy, ha Sámsonét is hozzászámolja, amelyet utolsónak szánt. Ha Blaine valamennyit megválaszolja (amit a gyerek most már valószínűnek tartott), akkor leül Roland mellé, Csit az ölébe veszi, és várja a véget. Végül is vannak más világok is.

– Figyelj, Blaine: két vége tél, közepe nyár, mi az?

– GERENDA – jött a válasz habozás nélkül.

– Élön jársz, hallgat. Holton jársz, jajgat. Mi az?

– LEHULLOTT LEVELEK. – Semmi habozás.

Ha Jake valóban a szíve mélyén érezte, hogy a játék elveszett, akkor miért volt ilyen kétségbeesett, ilyen keserű, ilyen haragos?

Mert ő a rém, azért. Blaine CSAKUGYAN rém, és én szeretném beverni a képét, legalább egyszer. Azt hiszem, ehhez képest még az is csak második a kívánságlistámon, hogy megálljon.

Lapozott. Most már nagyon közel járt a *Riddle-DeDum* kitépett megfejtéseihez, érezte ujjai alatt az egyenetlen felületet. Nagyon közel járt a könyv végéhez. Aaron Deepneau-ra gondolt Az Elme Manhattani Vendéglőjéből, ő mondta, hogy bármikor visszajöhet egy sakkpartira, ja, és melleleg az öreg dagi nagyon fincsi kávéfőző. Gyilkos erővel söpört át rajta a honvágy. A lelkét is eladta volna, ha még egy pillantást vethetett volna New Yorkra; a mindenit, még akár azért is, hogy letüdözze a Negyvenkettedik utca levegőjét csúcsforgalom idején!

Összeszedte magát, rátért a következő kérdésre.

– Smaragd és gyémánt vagyok, a Hold elhagyott. Megtalál a Nap, hamar föl is kap. Mi vagyok?

– HARMAT.

Még mindig friss. Még mindig nem habozik.

A zöld folt Topekához közeledett, egyre fogyott a távolság a térképen. Jake egyik találós kérdését mondta a másik után; Blaine valamennyit megválaszolta. Amikor a gyerek az utolsó oldalra lapozott, látta, hogy a szerző vagy a szerkesztő, vagy hogy hívják az ilyen könyvek összeállítóját, keretbe foglalt üzenetet hagyott neki: *Reméljük, élvezted a képzeletnek és a logikának ezt az egyedülálló kombinációját, amit a REJTVÉNY jelent!*

Én ugyan nem, gondolta Jake. Egy fikarcnyit sem élveztem, és remélem, megfulladsz. Mégis, amikor megnézte az üzenet fölötti kérdést, a remény vékony fonálát tapintotta. Ebben az esetben mintha tényleg a legjavát hagyták volna a végére.

A térképen a zöld pötty már csak ujjnyira volt Topekától.

– Siess már, Jake – mormolta Susannah.

– Blaine!

– IGEN, NEW YORK-I JAKE.

– Szárnyak nélkül szállok, szemek nélkül látok, karok nélkül kapaszkodok. Minden dúvadnál rémítőbb, minden ellennél erősebb vagyok. Ravasz, kegyetlen vagyok; végül mindenem én uralkodok. Mi vagyok?

A harcos fölnézett, kék szeme csillogott. Susannah már fordította volna várakozó arcát Jake-ről a térkép felé. Ám Blaine ugyanolyan villámgyorsan válaszolt, mint eddig: – A FÉRFI ÉS A NŐ KÉPZELETE.

Jake egy darabig fontolgatta, hogy vitatkozni fog, azután arra gondolt: *Miért pocskolnám az időnket?* A válasz, mint minden helyes válasz, úgyszólván csaknem magától értetődőnek tűnt. – Köszönöm néked, Blaine, a válaszod helyes.

– ÉS TUDOM, HOGY AZ ÜNNEPI LÚD MÁR CSAKNEM AZ ENYÉM. . TIZENKILENC PERC ÉS ÖTVEN MÁSODPERC MARADT A VÉGÁLLOMÁSIG. VAN MÉG TALÁLÓS KÉRDÉSED, NEW YORK-I JAKE? VIZUÁLIS ÉRZÉKELŐIM SZERINT VÉGÉRE ÉRTÉL ANNAK A KÖNYVNEK, AMELYET, MEG KELL MONDANOM, NEM TALÁLTAM OLYAN JÓNAK, MINT REMÉLTEM.

– Kritizálni mindenki tud – suttogta Susannah. Letörölte a könnyet a szeme sarkából; a harcos, oda se nézve, megfogta a szabad kezét. Susannah megkapaszkodott a férfikézben.

– Igen, Blaine, van még egy – felelte Jake.

– KITÚNÓ.

– Az evőből étek jött ki, s az erősből édes jött ki.
– EZ A TALÁLÓS KÉRDÉS A JAKAB KIRÁLY BIBLIÁJAKÉNT ISMERT SZENT KÖNYV ÓTESTAMENTUMNAK NEVEZETT RÉSZÉBŐL SZÁRMAZIK. – Blaine mintha mulatott volna, és Jake érezte, hogy elszáll az utolsó reménye. Azt hitte, mindjárt elsírja magát, nem annyira félelmében, inkább kétségbeesésében. – SÁMSON, AZ ERŐS TETTE FÖL. AZ EVŐ AZ OROSZLÁN; AZ ÉDES A MÉZ, AMELYET AZ OROSZLÁN KOPONYÁJÁBA BEKÖLTÖZÖTT MÉHEK KÉSZÍTETTEK. A KÖVETKEZŐ? MÉG VAN TIZENNYOLC PERCED, JAKE.

A fiú megrázta a fejét. Elejtette a *Riddle-De-Dumot*, és elmosolyodott, amikor Csi szépen a fogai közé vette, azután fölnyújtotta hosszú nyakát, hogy a gyerek vegye át tőle. – Elmondtam valamennyit. Kész vagyok.

– AZT A MINDENIT, KIS MASINISZTÁM, MICSODA KÁR! – mondta Blaine. Jake a jelen körülmények között egészen elviselhetetlennek érezte ezt a vontatott John Wayne-utánezatot. – ÚGY TŰNIK, ÉN NYERTEM MEG AZT A LUDAT, HACSAK VALAKI MÁS NEM ÓHAJT MEGSZÓLALNI. MI VAN VELED, KÖZÉPFÖLDI CSI? VAN VALAMI TALÁLÓS KÉRDÉSED, KICSINY SZŐRMÓKUSOM?

– Csi! – felelte a szőrmókus, a szájában tartott könyvtől eltompult hangon. Jake, még mindig mosolyogva, elvette tőle, és leült Roland mellé, aki egyik kezével átkarolta.

– NEW YORK-I SUSANNAH?

A nő fel sem nézett, csak a fejét rázta. Megfordította Roland kezét, és gyengéden körülrajzolta ujjával a begyógyult csonkokat ott, ahol a két ujj volt.

– STEVEN FIA, ROLAND? EMLÉKSZEL MÉG MÁS ÜNNEPNAPI TALÁLÓS KÉRDÉSRE GILEÁDBÓL?

Roland is megrázta a fejét... és ekkor Jake látta, hogy Eddie Dean fölemeli az arcát. Különös mosoly ült az ajkán, fura fény égett a szemében, és a kisfiú hirtelen rájött, hogy a remény még most sem hagyta el. Hirtelen újra szirmot bontott az elméjében, vörösen, forrón, élénken. Mint... igen, mint egy rózsa.

– Blaine – szólalt meg Eddie halkán. Jake furcsán fojtottnak hallotta a hangját.

– TESSÉK, NEW YORK-I EDDIE. – Leplezetlen megvetés...

– *Nekem* volna néhány kérdésem – mondta Eddie. – Csak hogy teljen az idő innen Topekáig, világos?

– Nem, döbrent rá Jake, Eddie hangja nem fojtott; inkább mintha nevetést nyeldekelné.

– SZÓLJ, NEW YORK-I EDDIE.

3

Eddie, miközben ült és Jake-et figyelte, ahogy végigfut az utolsó találós kérdéseken, azon tűnődött, amit Roland mesélt az ünnepi lúdról. Az agya innen visszatért Henryhez, A ponttól B pontig, a gondolattársítás varázslatával. Vagy ha zenben akarunk gondolkozni, a Trans Bird Airlinesszal: a libától a pulykáig. Egyszer beszéltek Henryvel, hogy le kellene szokni a heroinról. Henry azt állította, nem csak az az egy módszer van, amikor egyik percről a másikra dobja az ember a szert, vagyis hideg pulyka lesz belőle; van egy másik is, a *langyos* pulyka. Eddie megkérdezte, hogy hívják a narkózt, aki épp most lőtt be magának egyet, és Henry helyből rávágta: *Az a sült pulyka*. Hogy mekkorát nevettek akkor... de most, olyan hosszú, különös idő után úgy rémlett, az ifjabb Dean testvért fogják megviccelni, nem is szólva az ifjabb Dean testvér barátairól. Úgy látom, nemsokára sült pulyka lesz valamennyiünkben.

Hacsak ki nem tudod fordítani önmagából.

Igen.

Akkor rajta, Eddie. Ez ismét Henrynek, agya régi lakójának a hangja volt, de most józanul, tisztán

csengett. Mintha a barátja lett volna és nem az ellensége, mintha minden régi konfliktus lezárult volna, és elásták volna az összes régi csatabárdot. *Nosza, dumáld rá az ördögöt, hogy rakja meg a tüzet! Kicsit talán fájni fog, de fájt már neked jobban is. Afene egye meg, én is jobban bántottalak, mégis túlélted. Ezt is túl fogod élni. Tudod, hová nézz.*

Hát persze. Tábortűz melletti tanácskozásuk közben Jake-nek végre sikerült tüzet csíholnia. Roland egy találós kérdést adott föl neki, hogy ellazítsa, Jake szikrát pattintott a gyújtósba, azután körbeülték a tüzet, és beszélgettek. Beszélgettek, és találós kérdéseket fejtegettek.

Eddie tudott még mást is. Blaine sok száz találós kérdésre válaszolt, miközben délkeletnek haladtak a Sugár mentén, és a többiek azt hitték, hogy habozás nélkül felelt valamennyire. Maga Eddie is így vélte... de most, ahogy visszagondolt, rájött egy érdekes dologra: Blaine *habozott*.

Egyszer.

Be is pipult. Mint Roland.

A harcos, noha gyakran felidegesítette a fiú, egyetlen alkalommal mutatta ki igazán a haragját; ez a kulcsfaragás után volt, amikor Eddie majdnem megfulladt. Roland igyekezett leplezni haragjának mélységét – úgy tett, mintha egyszerű ingerültség lenne –, ám Eddie érezte, mi van emögött. Hosszú ideig élt együtt Henry Deannel, még mindig finoman rá volt hangolva a negatív érzelmekre. Fájt is neki, nem épp Roland haragja, hanem a lenézés, amely átszötte ezt az indulatot. A lenézés mindig egyike volt Henry kedvenc fegyvereinek.

Miért ment át a halott gyerek az úton?, kérdezte Eddie. *Mert hozzá volt kötve a csirkéhez, bruhahaha!* Később, amikor azzal igyekezett megvédeni találós kérdését, hogy ízléstelen, de jó, Roland furcsamód olyasmit válaszolt, mint Blaine: *Engem nem az ízlés érdekel. Ez értelmetlen, megfejthetetlen, azért hülye. A jó találós kérdés sohasem ilyen.*

De amikor Jake nem adott fel több fejtörőt Blaine-nek, Eddie megértett valami csodálatos, felszabadító tény: ki-ki maga dönti el, mi a *jó*. Mindig így volt, mindig így is lesz. Lehet az ember akár ezeréves, lőhet úgy, mint Buffalo Bill, a *jó* fogalma akkor is egyéni. Roland maga ismerte be, hogy sohasem tündökölt túlságosan a rejtvényfejtő játéokban. Oktatója azt állította, túl mélyen gondolkodik; apja szerint hiányzott belőle a képzelet. Akármilyen volt is az oka, Gileádi Roland sohasem győzött az ünnepi fejtörőversenyen. Túlélte valamennyi kortársát, ami biztosan egyfajta díj, de sohasem vitte haza a jutalomlibát. *Mindig gyorsabban rántottam fegyvert másoknál, de sohasem voltam túl jó a csavaros gondolkodásban.*

Emlékezett rá, miként igyekezett megmagyarázni Rolandnak, hogy a viccek találós kérdések, amelyek arra szolgálnak, hogy segítsenek kifejleszteni ezt a gyakran elfelejtett képességet, de a harcos rá se hederített. Éppúgy, gondolta Eddie, mint a színvak, akinek a szivárványról mesélnek.

Eddie szerint Blaine-nek is gondjai lehetnek a csavaros gondolkodással.

Arra ocsúdott föl, amikor a gép azt kérdezte a többiektől, van-e még találós kérdésük. Még Csit is megkérdezte. Hallotta a gúnyt Blaine hangjában, de mennyire hallotta! Hát persze. Hiszen visszajött. Vissza a mesék zónájából. Visszajött, hogy lássa, rá tudja-e dumálni az ördögöt, hogy felszítsa a tüzet. Ez alkalommal nem segít a fegyver, de azért talán sikerülni fog. Talán sikerülni fog, mert...

Mert az elmémmel lövök. Az elmémmel. Segíts, Istenem, hogy lelőhessem ezt a dagadtra pöffedt számítógépet az elmémmel. Segíts, hogy kilőhessek a sarok mögül.

– Blaine! – szólalt meg, majd amikor a számítógép jelezte, hogy hallja, így folytatta: – *Nekem van néhány találós kérdésem.* – Beszéd közben csodálatos dologra jött rá: vissza kellett fognia magát, hogy ne nevéssen.

– SZÓLJ, NEW YORK-I EDDIE!

Nem volt ideje figyelmeztetni a többieket, hogy vigyázzanak, minden megtörténhet, de ahogy elnézte őket, nem is volt rá szükség. Eddie meglepedkezett róluk, minden figyelmével Blaine felé fordult.

– Mi az, ami gurul és legyez?

– A VÁROSI KUKÁSKOCSI, AHOGY EZT MÁR MONDTAM! – Csorgott a hangjából a helytelenítés – és undor? Igen, valószínűleg az. – OLYAN OSTOBA, NETÁN FIGYELMETLEN VAGY, HOGY MÁR NEM EMLÉKSZEL? EZ VOLT AZ ELSŐ TALÁLÓS KÉRDÉS, AMIT FÖLADTATOK.

Igen, gondolta Eddie. És valamennyien elnéztük – mert arra összpontosítottunk, hogy valami Roland múltjából vagy Jake könyvéből származó agyrepesztővel kényszerítsünk térdre –, hogy a verseny ezzel majdnem véget is ért.

– Nem tetszett neked, Blaine?

– RENDKÍVÜL OSTOBÁNAK TALÁLTAM – ismerte be a gép. – TALÁN EZÉRT TETTED FÖL ÚJRA. HASONLÓ A HASONLÓNAK ÖRÜL, NEW YORK-I EDDIE, NEM IGAZ?

Eddie arca mosolygósan fölragyogott, és megfenyegette a térképet. – Fa vagy kő összetörheti a csontjaimat, de szavak sohasem fájnak. Vagy ahogy mifelénk szokták mondogatni: „A kutyák mögé sorolhatsz, de akkor sem veszítem el a dákómat, amelyikkel anyádat dugom.”

– Siess! – suttogta Jake. – Ha tudsz valamit tenni, akkor *tedd meg!*

– Nem szereti a hülye kérdéseket – felelte Eddie. – Nem szereti a hülye játékokat. És mi *tudtuk* ezt. A *Csu-csu Charlie-ból* tudjuk. Mennyire mehetünk le hülyébe? A fene, *abban a* könyvben volt a válasz, nem a *Riddle-De-Dum-ban*, de nem vettük észre!

Eddie a másik találós kérdés után kutatott, amely Jake évváró dolgozatában volt; megtalálta, föltette.

– Blaine: mikor nem ajtó az ajtó?

Ismét az a különös kattanás, először azóta, hogy Susannah megkérdezte, mi az, ami gurul és legyez; mint mikor az ember a nyelvvel csettint. A szünet rövidebb volt ugyan, mint Susannah nyitó kérdése után, de azért szünet volt – Eddie hallotta. – TERMÉSZETESEN, AMIKOR RÉSNYIRE NYITVA ÁLL – felelte Blaine nyers, örömtelen hangon. – TIZENHÁROM PERC ÉS ÖT MÁSODPERC VAN HÁTRA A BEFEJEZÉSIG, NEW YORK-I EDDIE – ILYEN OSTOBA KÉRDÉSEKSEL A SZÁDON AKARSZ MEGHALNI? Eddie mereven ült, a térképet bámulta, és bár meleg patakokban csorgott a hátán az izzadság, ő mind szélesebben mosolygott.

– Ne vinnyogj, haver. Ha azt a kiváltságot akarod, hogy szétkenj bennünket a környéken, akkor viselj el néhány olyan találós kérdést, amelyek nem felelnek meg szabványlogikádnak.

– TE NEM BESZÉLHETSZ ÍGY VELEM!

– Mert különben? Megölsz? Ne röhögtes. Csak játssz. Belementél a játékba; ne hagyd abba. Halvány rózsaszín fény villant a térképen – Megharagítod! – jajongott Kis Blaine. – Ó, *annyira* megharagítod!

– Kopj le, öcsi – felelte Eddie, nem is gorombán, és amikor a rózsaszín izzás kihunytt, látni engedve a zöld foltot, amely már majdnem elérte Topekát, Eddie azt mondta: – Erre válaszolj, Blaine! Mi a különbség a koloratúr énekesnő és a rossz énekesnő között?

– EZ NEM MÉLTÓ A VERSENYÜNKHÖZ! NEM VÁLASZOLOK! – Az utolsó szónál Blaine hangja hallhatóan elmélyült, szakasztott, mint egy mutáló tizennégy éves kamaszé.

Roland szeme nemcsak csillogott, de valósággal égett. – Mit mondtál, Blaine? Szeretném pontosan érteni. Csak nem azt mondod, hogy föladtad?

– NEM, TERMÉSZETESEN NEM! DE...

– Akkor válaszolj, ha tudsz. Felelj a találós kérdésre.

– EZ NEM TALÁLÓS KÉRDÉS! – Blaine szinte bögött. – EZ VICC, AMILYENEN OSTOBA

GYERMEKEK VIHOGNAK A JÁTSZÓTÉREN!

– Válaszolj most rögtön, különben bejelentem, hogy vége a versenynek, és a mi *ka-tet*-ünk győzött – mondta Roland. A tekintélynek azt a szárazon magabiztos hangját használta, amit Eddie először Folyamút városában hallott tőle. – Felelned kell, mert panaszod oka az ostobaság, és nem a kölcsönösen lefektetett szabályok megszegése.

Újabb csettintés hallatszott, de ez alkalommal hangosabban, olyan hangosan, hogy Eddie összerezzen. Csi lesunyta a fülét. Ezt még hosszabb szünet követte; legalább három másodperc. Azután: – A KOLORATÚR ÉNEKESNŐ FENN ÉNEKEL, A ROSSZ ÉNEKESNŐ A FENÉNEK KELL. – Blaine morcosnak tűnt. – ISMÉT CSAK HANGZÁSBELI EGYBEESÉS! MÁR ATTÓL SZENNYESNEK ÉRZEM MAGAM, HOGY ILYEN BÁRGYÚ REJTVÉNYT KELL MEGFEJTENEM!

Eddie fölemelte jobbát, majd összedörzsölte hüvelyk- és mutatóujját.

– MIT AKAR EZ JELENTENI, OSTOBA TEREMTMÉNY?

– Ez a világ legkisebb hegedűje, amelyen azt játszom, hogy „Szívem bíbor pisit pumpál feléd” – mondta Eddie. Jake röhögőgörcsöt kapott. – De ne is törődj az olcsó New York-i humorral; térjünk vissza a versenyhez. Miért hord a rendőr derékszíjat?

A lámpák hunyorogni kezdtek a bárói kocsiban. Különös dolog történt a falakkal is; összevissza halványodtak, hirtelen kivilágosodtak, vissza-sötétedtek. Eddie látta ezt a szeme sarkából, és egy kicsit vígabban volt.

– Blaine! Válaszolj!

– Válaszolj! – csatlakozott Roland. – Felelj, különben kijelentem, hogy vége a versenynek, neked pedig meg kell tartanod az ígéretedet.

Valami megérintette Eddie könyökét. Lenézett és meglátta Susannah kicsi, formás kezét. Megfogta, megszorította, rámosolygott a nőre. Mosolyába remélhetőleg több önbizalom jutott, mint amennyit érzett. Meg fogják nyerni a versenyt, ez szinte biztos, de fogalma sem volt róla, hogy Blaine mitévő lesz ebben az esetben.

– HOGY... HOGY MEGTARTSA A NADRÁGJÁT?... – Blaine hangja megerősödött, kijelentő hangsúllyal megismételte a mondatot. – HOGY MEGTARTSA A NADRÁGJÁT. EZ A KÉRDÉS A TÚLZOTT EGYSZERŰSÍTÉSEN...

– Helyes. Jó volt, Blaine, de ne próbálkozz időhúzással, nem működik! A következő...

– RAGASZKODOM HOZZÁ, HOGY HAGYD ABBA EZEKET AZ OSTOBA...

– Akkor állítsd meg az egysínű vonatot! – válaszolta Eddie. – Ha ennyire zavar, akkor itt rögtön állítsd meg, és abba hagyom a kérdezést.

– NEM!

– Jól van, akkor folytatjuk. Mi van akkor, ha az ír a hóba lép?

Újabb csettintés, ez alkalommal olyan hangos, mintha egy tompa lándzsát döftek volna Eddie dobhártyájába. Öt másodperces szünet következett. Most már olyan közel járt a zöld pötty Topekához, hogy minden villanásnál neonként világította meg a feliratot. Majd jött a válasz: – TÉL.

A vicc megfejtését Eddie a Dahlie's mögötti sikátorban vagy valami hasonló találkozóhelyen hallotta először, de Blaine láthatólag megszenvedte, amíg belekényszerítette az agyát az ennek megfelelő csatornába; a bárói kocsik lámpái vadabbul villogtak, mint bármikor, a falakból halk zümmögés hallatszott, éppen az a hang, mint a sztereó erősítőé, mielőtt gajra menne.

Rózsaszín fény lobbant a térképen. – Hagyd abba! – kiáltotta Kis Blaine, de olyan reszketegen, mint valamelyik figura egy ócska Warner Bros-rajzfilmből. – Hagyd abba, megölnöd!

Mégis mit gondolsz, ő mit akar tenni velünk, seggdugasz?, gondolta Eddie.

Fontolgatta, hogy megdobja Blaine-t az egyik olyan találós kérdéssel, amelyet Jake-nek tett föl akkor

éjjel a tábortűz mellett – Zöld, száztonnás és az óceán fenekén él, mi az? Morbi Dög, a Nagy Zöld Bálna! –, de azután másképpen döntött. Még mélyebbre be akarta fúrni magát a logikai bakugrások sűrűjébe, mint amennyire lehet... és meg is tudja tenni. Ahhoz, hogy oltárian s folyamatosan megcucliztassa Blaine-t, nem nagyon kell szürreálisabbnak lennie, mondjuk, egy harmadikosnál, aki rendes gyűjteményt szedett össze nyalókás képekből. Mert akármennyi érzelmet képes utánozni egy dipoláris áramkör, mégiscsak *az* – számítógép. Már attól megroggyant az agya, hogy idáig követte Eddie-t a találós kérdések alkonyzónai birodalmába.

– Miért mennek az emberek ágyba, Blaine?

– MERT... MERT... AZ ISTENEK VERJENEK MEG, MERT...

Alattuk halk nyikorgás kezdődött, a bárói kocsi erősen jobbra-balra billent. Susannah fölsikoltott. Jake hirtelen a nő ölébe pottyant. A harcos mindkettejüket elkapta.

– MERT AZ ÁGY NEM MEGY ODA HOZZÁJUK, AZ ISTENEK VERJENEK MEG! KILENC PERC ÉS ÖTVEN MÁSODPERC!

– Add föl, Blaine – javasolta Eddie. – Hagyd abba, mielőtt végképpen szétverném az agyadat. Ha nem adod fel, ez fog történni. Mindketten tudjuk.

– NEM!

– Millió ilyenem van még! Egész életemben ilyeneket hallottam. Beleragadtak a fejembe, mint légy a légyapapírra. Hé, úgy gyűjtöttem őket, mint egyesek a recepteket. Na, mit mondasz? Föladod?

– NEM! KILENC PERC ÉS HARMINC MÁSODPERC!

– Jól van, Blaine. Te akartad. Most jön a mazsola a kalácsvégben. Miért ment át a halott gyerek az úton? Az egysínű vasút ismét hatalmasat rándult; Eddie nem is értette, hogyan maradhatott meg a sínen ezután, de valahogy sikerült neki. Alattuk hangosabbá vált a csikorgás; a kocsi falai, padlója és mennyezete vadul lüktetni kezdett az átlátszóság és az átlátszatlanság között. Az egyik pillanatba körbezárta őket, a másikban sűrű hajnali tájban rohantak, amely laposan és jellegtelenül húzódott a világot vízszintesen elfelező szemhatárig.

A hangosbeszélőkből most egy pánikba esett gyerek hangja hallatszott: – TUDOM, EGY PILLANAT, TUDOM, VISSZAKERESÉS FOLYAMATBAN! MINDEN LOGIKAI ÁRAMKÖR MŰKÖDIK...

– Válaszolj! – szólalt meg Roland.

– TÖBB IDŐRE VAN SZÜKSÉGEM! MEG KELL ADNOTDK EZT AZ IDŐT! – Most némi győzelem krárogott abban a megtört hangban. – A VÁLASZOKRA NEM JELÖLTÜNK KI IDŐHATÁRT, GILEÁDI ROLAND, GYŰLÖLETES HARCOS A MÚLTBÓL, AMELYNEK HALOTTNAK KELLETT_VOLNA MARADNIA!

– Nem – helyeselt Roland –, csakugyan nem határoztuk meg az időt, ebben tökéletesen igazad van. De nem ölhetsz meg minket, amíg nem válaszoltál a kérdésre, Blaine, és Topeka egyre közelebb kerül. Válaszolj!

A bárói kocsi ismét átváltott láthatatlanságra. Eddie észrevette, hogy elvillan mellettük valami, egy magas, rozsdás gabonátároló; alig látta elég ideig ahhoz, hogy rájöjjön, mi is az. Most mérte csak föl, milyen ámokfutó sebességgel utaznak; legalább háromszáz kilométerrel gyorsabban, mint egy polgári repülőgép.

– Hagyjátok békén! – nyögött Kis Blaine. – Mondom, hogy megölitek! *Megölitek!*

– Tán nem eztet akarta? – kérdezte Susannah Detta Walker hangján. – Hogy meghaljon? Aztat mondta. Nekünk egyébként nyóc. Te nem vagy olyan rossz, Kis Blaine, de még egy ilyen elbaszott világ is csak jobb lesz, ha a bratyód elmegy. Csak vigyen el minket oda, ahova igyekeztünk.

– Utolsó lehetőség – szólalt meg Roland. – Válaszolj, vagy mondj le a lúdról, Blaine!

– ÉN... ÉN... TE... TIZENHAT LOG HARMINCHÁROM... MINDEN KOSZINUSZ INDEX...

ANTI... ANTI... ENNYI ÉV ALATT... SUGÁR... ÁRADAT... PÜTHAGOREUSOK... A KARTÉZIÁNUS LOGIKA... NEM TEHETEM... MEREM... EGY BARACK... EGYÉL EGY BARACKOT... ALLMAN TESTVÉREK... PATRICIA... KROKODIL ÉS VÉKONY MOSOLY... SZÁMLAPOK... TIK-TAK TIZENEGY, AZ EMBER A HOLDBAN ÁGYBA MEGY... *INCESSAMENT... INCESSAMENT, MON CHER... A FEJEM... BLAINE... BLAINE MERÉSZKEDIK... BLAINE VÁLASZOLNI FOG... ÉN...*

Blaine most egy kisgyerek hangján sivalkodott, áttért más nyelvekre, és énekelni kezdett. Eddie franciának vélte. Nem ismerte a szavakat, de mikor a dobok bevágtak, rögtön beugrott neki a dal: a „Velcro Fly” volt a Z.Z.Toptól.

Betört az üveg a térkép előtt. Egy pillanattal később maga a térkép is kirobbant a keretéből, feltárva a mögötte villogó fényeket és a nyomtatott áramkörök labirintusát. A fények a dobok ütemére lüktettek. Hirtelen kék villám lobbant, körbefutotta a térkép helyén keletkezett lyukat a falban, és feketére égette. Mélyebbről a fal mögül, Blaine tompa, golyóforma orra felől erős csikorgás hallatszott.

– Azért ment át az úton, mert hozzá volt kötve a csirkéhez, te drogos pöcs! – rikoltotta Eddie. Talpra ugrott és megindult a füstölgő nyílás felé, ahol valamikor a térkép volt. Susannah megragadta az inge hátulját, de Eddie alig érezte. Igazából azt se nagyon tudta, hol van. Elkapta a harci tűz, mindenét egyformán perzselte igaz lángjaival, kiégette a szemét, elszenesítette a szinapszisait, szent izzással pörkölte a szívét. Csak Blaine-t látta, és noha a hang mögötti elme már halálosan sérült volt, Eddie nem tudta elengedni a ravaszt: *Az elmémmel lövök!*

– Mi a különbség a tű és az autó között? – tombolt Eddie. – Az autó tudja mondani, hogy tű-tű, de a tű nem tudja mondani, hogy autó-autó!

Düh és kinszenvedés keverékének iszonyú sikolya hallatszott a lyukból, ahol valaha a térkép volt. Kék tűznyelv követte, mintha a bárói kocsi elejében egy tűzokádó sárkány lihegne. Jake figyelmeztetően felkiáltott, de Eddie-nek nem volt szüksége rá; borotvapengék váltották fel a reflexeit. Lebukott, az elektromosság elszáguldott a jobb válla fölött, amitől azon az oldalon fölállt a tarkóján a haj. Előhúzta fegyverét – súlyos, 45-ös, kopott szantálfa agyú pisztoly volt, egyike a kettőnek, amelyeket Roland hozott ki Belső-Világ romjai közül. Továbbcsörtetett a kocsi eleje felé... és közben persze beszélt. Ahogy Roland mondta, Eddie még *meghalni* is beszéd közben fog. Ahogy az ő régi barátja, Cuthbert. Eddie számos rosszabb módját ismerte a halálnak, és csak egyet ismert jobbat.

– Felelj, Blaine, te ronda, szadista fasz! Ha már a rejtvényeknél tartunk, íme Napkelet legnagyobb rejtvénye! Mitől megy el a samuráj a pucerájban? Érted? Nem? Azám babám! Ehhez mit szólsz? Mikor fél a nyúl? Ha kettévágják!

Elérte a lüktető téglalapot. Most fölemelte Roland fegyverét, és a bárói kocsit hirtelen mennydörgés töltötte be. Mind a hat golyót beleeresztette a lyukba, tenyerével hátrahúzza a kakast, ahogy Roland mutatta, és csak azt tudta, hogy igaza van, ez a helyes... ez a *ka*, a francba is, az a kurva *ka*, így zárja le az ember a dolgokat, ha harcos. Egy volt Roland törzséből, jó, a lelke valószínűleg a pokol legmélyebb bugyrába jut, és nem cseréli el Ázsia minden heroinjáért se.

– GYŰLÖLLEK! – sívította Blaine gyerekhangján. A szálkák eltűntek a hangjából; egyre puhább, kásásabb lett. – ÖRÖKRE GYŰLÖLNI FOGLAK!

– Nem a halál izgat, mi? – kérdezte Eddie. A térkép helyén levő lyukban elhalványultak a fények. Újabb kék tűz lobbant, de alig kellett hátrébb húzódnia, hogy elkerülje; a láng kicsi volt és gyenge. Blaine hamarosan éppen olyan halott lesz, mint Lud város Pubijai és Szürkéi. – A vereség izgat!

– GYŰLÖLL... ÖRRRRRR...

A szavak zümmögéssé olvadtak össze. A zümmögésből akadozó pufogásféle lett. Azután elhallgatott. Eddie körülnézett. Ott volt Roland, úgy tartva a karján Susannah-t, mint egy gyereket. A nő a

combjaival kapaszkodott a harcos derekába. Másik oldalán Jake állt, sarkában Csivel. Különös, perzselt szag áramlott a térkép helyén levő lyukból, amely valahogy mégsem volt kellemetlen. Eddie-nek az októberi avarégetéseket juttatta az eszébe. Máskülönben a lyuk halott és sötét volt, akár a hulla szeme. Minden fény kialudt.

Megfőtt a ludad, Blaine, gondolta Eddie, és a pulykád is megsült. Boldog elbaszott hálaadást!

5

Abbamaradt a sivítózás az egysínű vasút alatt. Előlről hallatszott még egy végső, csikorgó puffanás, azután ez is elhallgatott. Roland lába és csípője könnyedén előrelendült; kinyújtotta a kezét, hogy megtartsa magát. A teste a fejénél előbb tudta, mi történik: Blaine motorjai leálltak. A vonat most már csak gurul. De...

– Hátra! – mondta. – Leghátra! Gurulunk. Ha elég közel vagyunk Blaine végállomásához, akkor még mindig összetörhet minket.

Hátravezette őket Blaine üdvözlő jégszobrának tócsája mellett a kocsi végébe. – És annak ne menjetek a közelébe! – mutatott az apró dobogón álló hangszerre, amelyet mintha egy zongorából és egy csembalóból keresztettek volna. – Elcsúszhat. Istenek, de szeretném látni, hol vagyunk! Feküdjetek le! A karotokat fonjátok a fejetek köré!

Úgy tettek, ahogy mondta. Maga Roland is így cselekedett. Hasalt, állát a királykék szőnyegre szorítva, behunyt szemmel, és azon töprengett, ami most történt.

– Bocsánatodért esedezem, Eddie – szólalt meg. – Lám, hogy forog a *ka* kereke! Valaha ugyanezt kértem Cuthbert barátomtól... és ugyanezen okból. Egyfajta vakság van bennem. Egyfajta *gögös* vakság.

– Nem hinném, hogy bárminemű bocsánatkérésre lenne szükség – válaszolta Eddie. A hangján hallatszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– De igen. Lenéztem a vicceidet. Most pedig megmentették az életünket. Bocsánatodért esedezem. Megfeledkeztem atyám arcáról.

– Nincs szükség semmiféle bocsánatkérésre, és nem feledkeztél meg senkinek az arcáról – válaszolta Eddie. – A természetéről nem tehetsz, Roland.

Ezt a harcos alaposan fontolóra vette, és rájött valamire, ami egyszerre volt csodálatos és félelmetes: ez a gondolat sohasem jutott eszébe. Egész életében egyszer sem. Hogy a *ka* rabja, azt apró gyerek kora óta tudta. De hogy a *természetéé... a* tulajdon *természetéé*.

– Köszönöm, Eddie. Azt hiszem...

Mielőtt kimondhatta volna, mit gondol, Blaine, a Mono érkezett az utolsó, keservesen csikorgó megállóhoz, és ők négyen, a Jake karjaiban csaholó Csivel együtt végigrepültek a bárói kocsin. A fülke eleje begörcbült, Roland a vállával nekiütközött. A párnázás ellenére (a fal kárpitozva volt, és a tapintásából ítélve még valami ruganyos is lehetett alatta) a becsapódás elég erős volt, hogy elzsibbassza. A csillár előrelendült, kiszakadt a mennyezetből, teleszórtá őket üveg csingilingikkel. Jake félregurult, épp időben téve szabaddá a terepet a lezuhanó csillárnak. A csembalózungora lerepült az emelvényéről, nekiment az egyik díványnak, felfordult, és fülsértő *brrrrrannngggg*-ot hallatva elpihent. Az egysínű vonat jobbra dőlt, a harcos megfeszítette magát, hogy a testével takarja Jake-et és Susannah-t, ha teljesen felborulna. A kocsi visszabilent, a padló kissé ferde volt ugyan, de Blaine megállt.

Az út véget ért.

A harcos fölemelkedett. A válla még érzéketlen volt, de a karja megtartotta, és ez jó jel. Tőle balra felült Jake, és elbambult arccal szedegette az öléből az üvegyöngyöket. A másik oldalon Susannah az

Eddie bal szeme alatti vágást törülgette. – Na szóval – mondta a harcos –, ki sér...
Robbanás hallatszott fölöttük, üres *puff!*; Rolandot azokra a petárdákra emlékeztette, amelyeket Cuthbert és Alain gyújtogatott néha, hogy heccből bedobálja a csatornába meg a mosoda mögötti árnyékszékekbe. Egyszer Cuthbert a parittyájával lőtte ki őket. Az nem bolondozás volt, nem is gyerekesíny. Az...
Susannah kurtán fölsikoltott – sokkal inkább meglepetésében, mint félelmében, gondolta a harcos –, azután párás nappali fény világított az arcukba. Jólesett. De még jobb volt a felrobbant vészkijáraton beáramló levegő: édesen illatozott az esőtől és a nedves földtől.
Szárason kerepelt valami, és egy hágcsó – fokai mintha acélsodronyból készültek volna – tekeredett le egy fenti nyílásból.
– Először csillárt vágnak hozzád, azután ajtót mutatnak – morgott Eddie. Föltápáskodott, majd fölemelte Susannah-t. – Jól van, tudom, mikor vagyok nemkívánatos vendég. Húzzunk el, mint a vadlibák.
– Tetszik az ötlet. – A nő ismét megérintette a vágást Eddie arcán. A fiú megfogta az ujjait, megcsókolgatta, aztán azt kérte, ne piszkálja tovább a bibit.
– Jake! – szólalt meg a harcos. Jól vagy?
– Igen – válaszolt Jake. – És te, Csi?
– Csi!
– Úgy látom, ő is – mondta a gyerek. Fölemelte sérült kezét, és búsan nézte.
– Megint fáj? – kérdezte a harcos.
– Igen. Akármit csinált is vele Blaine, az elmúlt. De nem érdekel. Boldog vagyok, hogy élek.
– Igen. Az élet jó dolog. Mint az *asztin*. Maradt még valamennyi.
– Az aszpirinra gondolsz.
Roland bólintott. Ez egy csodapirula, de akkor is egyike azoknak a szavaknak Jake világából, amelyeket sohasem fog tudni helyesen kiejteni.
– Tíz doktor közül kilenc az Anacint ajánlaná, szívem – mondta Susannah. Jake csak bámult rá értetlenül. – Persze a te idődben már nem használták, ugye? Sebaj. Megérkeztünk, csibém, helyben és egyben vagyunk, és csak ez a fontos. – Átölelte a kisfiút, megcsókolta a szeme között, az orra hegyét, futó pusztit lehelt a szájára. Jake elnevette magát, és rákvörösre pirult. – Itt és most, pillanatnyilag ez az egyetlen dolog számít ezen a világon.

6

– Az elsősegély várhat – közölte Eddie. Átölelte Jake vállát, és a hágcsóhoz vezette. – Tudod használni azt a kezedet mászás közben?
– Igen. De nem tudom magammal vinni Csit. Roland, hoznád?
– Persze. – Roland fölkapta a szörmókust, és az inge alá gyömöszölte, mint amikor az aknában ereszkedtek a város alá Jake és Hasgató nyomában. Csi kikukkantott Jake-re fénylő aranygyűrűs szemével. – Indulj.
Jake mászni kezdett. Roland rögtön követte, így Csi érezhette a gyerek sarkának szagát, ha kinyújtotta hosszú nyakát.
– Suze, kell segítség? – érdeklődött Eddie.
– Hogy megmancsolhasd a ronda kezeddal az én szépen formált popsimat? Szó se nem lehet illesmirül, fejr fíjú! – Rákacsintott Eddie-re, és mászni kezdett, könnyedén húzva föl magát izmos karjaival, miközben lábcsonkjaival egyensúlyozott. Gyorsan haladt, de Eddie-hez képest nem elég gyorsan; a fiú fölnyúlt, és gyengéden belecsípett ott, ahol kellemesen esik a csípés. – Jaj a

szüzességemnek! sikoltotta nevetve Susannah, és a szemét forgatta. Azután eltűnt. Eddie maradt csak a hágsó tövében. Körülnézett a fényűző kocsiban, amelyről azt hitte, hogy *ka-tet*-jük koporsója lesz. *Megcsináltad, öcsém, mondta Henry. Begyújtottad a tüzet. Tudtam, hogy menni fog, nyavalyás. Emlékszel, mit mondtam azoknak a mocskoknak a Dahlie's mögött? Jimmie Poliónak és a többieknek? És hogy nevettek? De mégis megcsináltad. Rendesen kicakkoztad a pofáját. Hát mindenképpen működött a dolog, gondolta Eddie, és öntudatlanul megérintette Roland pisztolyának agyát. Annyira legalábbis, hogy már megint megúszhassuk.* Két fokot kapaszkodott, azután lenézett. A bárói kocsi már halottnak tűnt. Sőt *rég halottnak*. Még egy alkotás egy világból, amely elmozdult.
– *Adios, Blaine* – szólalt meg Eddie. – Viszlát, haver. És követte barátait a tetőbe vágott vészkijáraton át.

IV. fejezet TOPEKA

1

Jake ott állt Blaine, a Mono kissé megdőlt tetején, és délkelet felé nézett a Sugár mentén. A szél hullámokban fújta hátra (mostanra meglehetősen hosszúra nőtt) haját a halántékáról és a homlokából. Szeme tágra nyílt meglepetésében. Nem tudta, milyen látnivalóra számított – talán Lud kisebb és vidékiesebb változatára –, de amire *nem* számított, az ott magasodott a közeli park fái között. Zöld útjelző tábla volt (a tompa, szürke őszi ég előtt csak úgy virított a színe), rajta kék pajzs:

Roland csatlakozott a kisfiúhoz. Gyengéden kiemelte Csit az ingéből, és letette. A szörmókus megszagolta Blaine rózsaszín tetejét, azután az egysínű vasút orra felé bámult. Ott a vonat lecsiszolt lövedék formáját gyűrött fém törte meg, amely fűrészfogas uszonyokban meredezett hátra. A mozdony orrából induló két sötét vágás, amelyek alig tíz méterre értek véget onnan, ahol Jake és Roland állt, párhuzamos vonalakat húzott a tetőre. Mindkettőnek a végéből sárga-fekete csíkosra festett, széles, lapos vasoszlop mutatott a magasba. Pontosan a bárói kocsi előtt álltak ki a vonatból. Jake-et kissé emlékeztették a focipálya kapuira.

– Ezeket az ütközőket emlegette, hogy nekik megy – mormolta Susannah.

Roland bólintott.

– Szerencsésen megúsztuk, mi, nagyfiú? Ha ez a vacak gyorsabban jön...

– *Ka* – mondta Eddie a hátuk mögött. A hangján hallatszott, hogy mosolyog.

Roland bólintott. – Így igaz. *Ka*.

Jake levette a tekintetét a transzacél kapufákról, és ismét a tábla felé nézett. Félig-meddig meggyőzte magát, hogy úgylis eltűnt, vagy valami más van rajta (BELSŐ-VILÁGI VÁMÚT, vagy VIGYÁZAT, DÉMONOK!), de még mindig ott volt, és a felirata sem változott.

– Eddie! Susannah! Látjátok?

Megnézték, mit mutat a gyerek. Egy pillanatig – elég hosszú volt ahhoz, hogy Jake elkezdjen rémüldözni a hallucinálástól – egyikük sem szólt. Azután Eddie halkán azt mondta: – Mi a szent szar! Hazaértünk? És ha mi itt vagyunk, hol vannak a többiek? És ha valami Blaine-féle megállt Topekában

– a *mi* Topekánkban, a kansasi Topekában –, akkor hogyhogy én nem láttam a *Hatvan* perc-ben?

– Mi az a *Hatvan* perc? – kérdezte Susannah. Elárnyékolta a szemét, és nézte délkeleten a jelet.

– Tévéműsor – adta meg a választ Eddie. – Úgy öttíz évvel csúsztal le róla. Öreg, fehér hapsik, nyakkendőben. Nem érdekes. Az a jel...

– Az tényleg Kansas – fejezte be a mondatot Susannah. – Úgy látom, a *mi* Kansasunk. – Kiszúrta egy másik jelet, amely alig látszott a fák fölött. Most addig mutogatta, amíg Jake, Eddie és Roland mind meg nem látták:

– Van Kansas a te világodban, Roland?

– Nincs – felelte Roland a feliratot nézve –, messze túl vagyunk annak a világnak a határain, amelyet én ismertem. Már javarészt túl voltam az általam ismert világ határán, mielőtt veletek találkoztam volna. Ez a hely...

Elnémult, félrehajtotta a fejét, mintha olyasmire fülelne, ami szinte alig hallható a távolság miatt. És az arca... Jake-nek nem tetszett ez az arckifejezés.

– Figyuzzatok, skacok! – ragyogott Eddie. – Ma Belső-Világ buggyant földrajzát fogjuk tanulmányozni! Tudjátok, fiúk-lányok, Belső-Világban New Yorkból indultok, utaztok délkeletnek Kansasig, azután tovább a Sugár mentén, amíg él nem éritek a Setét Tornyt... ami történetesen, zsupsz, mindennek a közepén meredezik. Először küzdelem óriás homárokkal! Azután utazás elmebeteg vonaton! Majd, miután meglátogattátok a büfénket egy-két kóla ügyében...

– Hallotok valamit? – szakította félbe Roland. – Bármelyikötök?

Jake fülelt. Hallotta, amint a szél végigfésüli a fák lombját a közeli parkban – a levelek most kezdtek sárgulni –, és hallotta Csi körmeit, amint visszaszaladt feléjük a bárói kocsi tetején. Azután Csi megállt, úgyhogy még az a hang is...

Megmarkolták Jake karját. A gyerek ugrott egyet. Susannah volt az. Félrehajtotta a fejét, a szeme tágra nyílt. Eddie ugyancsak hallgatózott. Csi is; fülét fölmeresztette, a torka mélyéből vinnyogott.

Jake-nek libabőrös lett a karja, és ugyanakkor grimaszba húzta a száját. A hang, noha nagyon gyenge volt, ugyanolyan ingert váltott ki, mint mikor az ember citromba harap. Már hallott ilyet korábban. Valamikor öt-hat éves korában volt egy lökött a Central Parkban, aki zenésznek hitte magát... illetve *sok* olyan lökött akadt a parkban, akik zenésznek hitték magukat, de közülük az az egyetlen használt szerszámot hangszernek, akit Jake látott. Fölfelé fordított kalapja mellett tábla állt, rajta ez a felirat:

A VILÁG LEGNAGYOBB FŰRÉSZ-MUZSIKUSA! TISZTÁRA HAWAII, HÁT NEM? KÉREM, TÁMOGASSÁK MEGÉLHETÉSEMET!

A kisfiú Greta Shaw-val volt, amikor először találkozott az éneklő fűrészszel, és emlékezett rá, hogy szaporázta a lépést a házvezetőnő, amint elhaladtak mellette. A fűrészszelő úgy ült, mint csellista egy szimfonikus zenekarban, csak éppen rozsdafoltos fűrész volt széttárt lábai között; Jake emlékezett rá, milyen komikus rémület ült Mrs. Shaw arcán, és hogy reszketett összeszorított ajka, mintha – igen, mintha épp akkor harapott volna citromba.

Ez a hang nem *pontosan* olyan volt, mint (TISZTÁRA HAWAII, HÁT NEM?)

amit a parkbeli fickó adott a fűrészpenge rezgetésével, de nagyon hasonlított hozzá; ugyanaz a nyálkás, fémreszketegség, amitől az ember úgy érzi, hogy koponyaüregi megtelnek, és a szeméből hamarosan patakzani fog a könny. Előlről hallatszana? A gyerek nem tudta volna megmondani. Úgy tűnt, mindenhol és sehonnan jön; ugyanakkor annyira halk volt, hogy a képzelet incselkedésének számlájára lehetett volna írni, ha a többiek nem...

– Vigyázzatok! – rikkantott Eddie. – Segítsetek, srácok! Azt hiszem, el fog ájulni!

Jake a harcos felé fordult és látta, hogy Roland arca olyan fehér, akár a juhsajt, a poros, színét vesztett ing fölött. A szeme nagy volt és üres. Szája sarka görcsösen remegett, mintha láthatatlan horog akadt volna bele.

– Jonas, Reynolds és Depape – jelentette ki. – A Nagy Koporsóvadászok. És ő. A Cöösról. Ők voltak. Ők voltak azok, akik...

Ahogy ott állt repedezett, poros bakancsában a vonat tetején, Roland megtántorodott. Az arcáról olyan nyomorúság áradt, amelyet Jake még sohasem látott. – Susan – suttogta. – Ó, kedvesem.

2

Elkapták, védőgyűrűt vontak köréje. A harcost égette a büntudat és az önutálat. Mivel érdemelt ki ilyen lelkes védelmezőket? Mit tett, azonkívül hogy olyan kegyetlenül tépte ki őket ismert és megszokott életükből, ahogy az ember a kertjében tépi ki a földből a gazt?

Igyekezett megmondani nekik, hogy jól van, hátrébb léphetnek, minden rendben, de a szavak nem akartak jönni; az a szörnyű, reszketeg hang visszavitte sok évvel korábbra, a szakadékba, Hambrytól nyugatra. Depape, Reynolds és az öreg, sánta Jonas. Mégis, valamennyiük közül a hegyi asszonyt gyűlölte legjobban, az indulat olyan feketeségével, amelyre csak egy nagyon fiatal ember képes. Ó, de mi mást tehetett volna, mint hogy gyűlölje őket? A szíve megtört. Most, annyi évvel később, úgy tűnt, az emberi életnek az a legnagyobb szörnyűsége, hogy a tört szívek beforrhatnak.

*Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet,
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék...*

Miféle szavak? Kinek a verse?

Nem tudta, de azt igen, hogy az asszonyok is értenek a hazugsághoz; asszonyok, akik szökdécseltek, vigyorogtak és túl sokat láttak vizenyős vén szemük sarkából. Nem számít, ki írta a sorokat, a szavak igazak, ez az, ami számít. Gonoszságban sem Eldred Jonas, sem a hegyi banya nem érte el Marten méreteit – még Walterét sem –, de azért elég ördögiek voltak.

Azután később... a zsákutcában végződő szakadék a várostól nyugatra:.. az a hang... az, és a megsebzett emberek és lovak kiáltása... életében ez egyszer még a máskülönben fecsegő Cuthbert is elnémult.

De mindez régen volt, egy másik *akkor*-ban; itt és most a nyafogó hang vagy elnémult, vagy átmenetileg a hallásküszöb alá süllyedt. Bár fogják még hallani. A harcos éppúgy tisztában volt ezzel, mint azzal, hogy az út, amelyen haladnak, a kárhozatba vezet.

Fölnézett a többiekre, és kényszerítette magát, hogy mosolyogjon. Szája sarkában abbamaradt a remegés. Ez is valami.

– Jól vagyok – mondta. – De azért figyeljetek rám; nagyon közel van Belső-Világ határa, nagyon közel a Vég-Világ kezdete. Kalandunk első nagy szakasza véget ért. Jól csináltuk; nem feledkeztünk meg atyáink arcáról; együtt maradtunk, igazak voltunk egymáshoz. De most egy hasadáshoz értünk. Nagyon óvatosnak kell lennünk.

– Hasadáshoz? – kérdezte Jake, és riadtan körülnézett.

– Vannak helyek, ahol a létezés szövedéke majdhogynem teljesen elnyúvódott. Megnőtt a számuk, amióta a Setét Torony gyengül. Emlékeztek, mit láttunk magunk alatt, amikor elhagytuk Ludot?

Ünnepélyesen bölintottak, emlékezve a fekete üveggé olvadt talajra, a türkiz boszorkányfényben villódzó ősrégi kürtökre, a lepedőnyi bőrszárnyakon vitorlázó, torz madárszörnyekre. Roland hirtelen nem bírta tovább, hogy ott ácsorognak körülötte, úgy nézve le rá, ahogy a népek szoktak a kocsmai

verekedésben összenyaklott duhajokra.

Kezét nyújtotta barátai – új barátai felé. Eddie megmarkolta, és talpra segítette. A harcos összeszedte hatalmas akaraterejét, hogy ne támolyogjon, és megvetette a lábát.

– Ki volt Susan? – kérdezte Susannah. Homloka közepén a ránc elárulta, hogy gondterhelt, és valószínűleg nem csak a nevek véletlen egybeesése miatt.

Roland ránézett, azután Eddie-re, majd Jake-re, aki fél térdre ereszkedett, hogy megvakargassa Csi füle tövét.

– Elmesélem – ígérte –, de ez nem a megfelelő hely és idő.

– Mindig ezt mondd – válaszolta Susannah. – Igazán nem kellene így leráznod minket, nem gondolod?

Roland megcsóválta a fejét. – Hallani fogjátok a történetemet – legalábbis ezt a részét –, de nem ennek a fémhullának a tetején.

– Aha – szólt közbe Jake. – Mivel itt mintha egy döglött dinoszauruszon vagy ilyesmin játszadoznánk. Folyton arra gondolok, hogy Blaine új életre kel, és megint elkezd, hogy is mondjam, überkodni velünk.

– Az a hang elhallgatott – folytatta Eddie. – Az, ami úgy szólt, mint egy hápogó pedálja.

– Engem arra az öreg pasira emlékeztetett, akit a Central Parkban szoktam látni – tette hozzá Jake.

– A fűrészkes emberre? – kérdezte Susannah. Jake a meglepetéstől kerekre nyílt szemmel nézett föl rá. A nő bólintott. – Csak amikor én láttam, még nem volt öreg. Nem csak a földrajz kiszámíthatatlan itt. Az idő is elég furá.

Eddie átkarolta a vállát és megszorította. – Ámen!

Susannah Roland felé fordult. A tekintete nem vádolt, de olyan egyenes és őszinte mérlegelés volt benne, hogy a harcos csak csodálni tudta. – Emlékeztetni foglak az ígéretedre, Roland. Tudni akarok arról a lányról, aki a nevemet viselte.

– Hallani fogsz róla – ismételte Roland. – De most másszunk le ennek a szörnyetegnek a hátáról.

3

Könnyebb volt mondani, mint megtenni. Blaine kicsit lejtősen pihent el a ludi Indóház szabadtéri változatában (amelynek egyik oldalán gyűrött rózsaszín fémszilánkok csíkja jelezte Blaine utolsó útjának végét), és a bárói kocsit legalább hét méter választotta el a betontól. Ha volt is itt olyan hágsó, mint amelyik kényelmesen előgördült a vészkijáratból, az összenyomódott, amikor az ütközőknek vágódva megálltak.

Roland levette iszákját, beletúrt, és előhúzta a szarvasbőr hámot, amelyben Susannah-t cipelték, amikor a terep túl zötyögős lett a tolókoszinak. Legalább a tolókoszival nem kell bajlódniuk többé, elmélkedett a harcos; otthagyták, amikor eszeveszett rohanásban beszálltak Blaine-be.

– Minek az neked? – kérdezte Susannah rosszkedvűen. Mindig rosszkedvű volt a hangja, amikor meglátta ezt a hámot. *Annyira azért nem rühellem aztat a hámot, mint azokat a sápatag ganékat odale Miss'ipibe*, mondta egyszer Eddie-nek Detta Walker hangján, *de néhanap ugyancsak közel járok hozzá, mézem.*

– Nyugi, Susannah Dean, nyugi – mondta halvány mosollyal a harcos. Szétcsatolta a hámot alkotó szíjak hálóját, félretette az ülésre szolgáló részt, azután összecsomózta a bőrcsíkokat. Régimódi szarvkötélboggal hozzáerősítette az utolsó jó kötéldarabját. Munka közben úgy fülelt a hasadék nyávogására, ahogyan az istendobokat hallgatták ők négyen; ahogy Eddie és ő figyelték, mikor kezdenek rá a homárszörnyek ügyvédi faggatózásaira (Dad-a-csam? Did-a-csi? Dum-acsum?), ha éjszakánként kikászálódnak a partra. *A ka egy kerék*, gondolta. Vagy, ahogy Eddie szerette

mondogatni, ami fordul, az megfordul újra. Amikor végzett a kötéllel, hurkot kötött a végére. Jake tökéletes bizalommal helyezte bele a lábát, egyik kezével megmarkolta a kötelet, Csit másik könyökhajlatába fogta. Az állat idegesen nézegetett, nyüszített, nyakát nyújtogatta, megnyalta a kisfiú arcát. – Ugye nem félsz? – kérdezte Jake a szörmókust.

– Élsz! – vágta rá Csi, de azért elég nyugodt volt, miközben Roland és Eddie leeresztették a gyereket a bárói kocsi oldalán. A kötélen nem volt elég hosszú ahhoz, hogy a földig érjen, de Jake-nek nem jelentett gondot, hogy kiszabadítsa a lábát, és másfél méternyit ugorjon. Letette Csit. A szörmókus odébb kocogott, szimatolt, fölemelte a hátsó lábát a végállomás sarkánál. Megközelítőleg sem volt olyan pompázatos, mint Lud Indóháza, viszont olyan régimódi kinézete volt, amit Roland kedvelt: fehér deszkák, előrenyúló tető, palacserepekre emlékeztető magas, keskeny ablakok. Olyan western-külseje volt. A végállomás ajtósa fölötti táblára ezt az üzenetet írták aranyozott betűkkel:

ATCHISON, TOPEKA ÉS SANTA FÉ

Városok, vélte Roland. Az utolsó ismerősnek tűnt, nem volt egy Santa Fé Mejis báróságban? De ez visszavezette Susanhoz, a szépséges Susanhoz az ablakban, haja kibontva omlik a hátára, illata, mint a jázmin, a rózsza, a lonc és az öreg, édes széna, olyan illat, amelynek csupán vérszegény utánzatát mímelhette a hegyi jósdá. Susan hanyatt fekszik és ünnepélyesen néz föl rá, azután elmosolyodik, kezét a tarkója alá teszi, amitől a melle megemelkedik, mintha az ő keze után vágyakozna.

Ha szeretsz, Roland, hát szeress... madár, medve, nyúl és hal...

– ...következő?

Eddie-re nézett, és minden akaraterejét összeszedte, hogy visszatérjen Susan Delgado idejéből. Hasadékok vannak itt Topekában, méghozzá mindenfélék. – Elmém elkóborolt, Eddie. Bocsánatot kérek.

– Susannah a következő? Ezt kérdeztem.

Roland megrázta a fejét. – Te vagy a következő, Susannah utánad jön. Én maradok utolsónak.

– Fog menni? Mármint a kezed miatt meg minden.

– Nem lesz semmi baj.

Eddie bólintott, lábát beleakasztotta a hurokba. Amikor átjött Belső-Világba, Roland játszva leengedte volna akár nyolc ujjal is, de a fiú már hónapok óta nem drogozott, és felszedett úgy öt-hét kiló izmot. Roland boldogan elfogadta Susannah segítségét, és együtt leeresztették a fiút.

– Most kegyed, hölgyem – mondta Roland, és mosolygott. Mostanában természetesebbnek találta a mosolygást.

– Igen. – De csak állt, és az alsó ajkát harapdálta.

– Mi a baj?

A nő a hasához nyúlt, és úgy dörgölte, mintha fájna vagy görcsölne. Roland azt hitte, mindjárt szólni fog, de Susannah csak megsóválta a fejét és annyit mondott: – Semmi.

– Ezt nem hiszem el. Miért dörgölöd a hasadat? Fájt? Megütötted, amikor megálltunk?

A nő úgy kapta el a kezét a tunikájától, mintha a köldöke alatti hús megégette volna. – Nem. Jól vagyok.

– Csakugyan?

Susannah-n látszott, hogy nagyon alaposan fontolóra veszi a kérdést. – Muszáj beszélünk – mondta végül. – *Tanácskozást* kell tartanunk, ha így jobban tetszik. De az előbb igazad volt, Roland. Ez nem a megfelelő hely és idő.

- Mindnyájunkkal, vagy csak veled és Eddie-vel?
- Csak te meg én, Roland – felelte a nő, és bedugta lábcsontját a hurokba. – Csak egy tyúk és egy kakas, legalábbis kezdetnek. Most pedig, ha lennél szíves leereszteni.
- A harcos megtette, és összeráncolt szemöldökkel nézett a lány után. Remélte, hogy tévedett az első gondolatában, ami rögtön akkor jutott eszébe, hogy meglátta a kitartóan simogató kezét. Mert Susannah bent volt a beszélő körben, és az ott tanyázó démon elszórakozott vele, miközben Jake igyekezett átkelni a világok között. A démoni kapcsolat néha – *gyakran* – megváltoztatta a dolgokat.
- Roland tapasztalatai szerint sohasem a jó irányba. Miután Eddie a derekánál fogva elkapta Susannah-t és leengedte a peronra, Roland visszahúzta a kötelet. Előrement az egyik ütközőhöz, amely belehasított a vonat lövedékforma orrába, és menet közben csúszóhurkot kötött a kötél végére. Rádobta az ütközőre, meghúzta (nagyon vigyázva, hogy ne rántsa balra), azután maga is leereszkedett a peronra, derékban meghajolva, bakancsnyomokat hagyva Blaine rózsaszín oldalán.
- Igazán kár, hogy elveszítjük a kötelet és a hámot – jegyezte meg Eddie, amikor a harcos leért melléje.
- Én nem sajnálom a hámot! – vágta rá Susannah. – Inkább mászok a kövezeten, amíg könyékig rágógumis nem lesz a karom!
- Semmit nem veszítettünk el – válaszolta Roland. Megfogta a nyersbőr lépőhurkot, és keményen balra rántotta. A kötél levált az ütközőről, Roland pedig villámgyorsan fölcsavarta.
- Ügyes trükk! – kiáltott Jake.
- Es! Ükk! – helyeselt Csi.
- Cort? – kérdezte Eddie.
- Cort – bólintott mosolyogva a harcos.
- A pokolbéli edző – mondta Eddie. – Jobb vagy nálam, Roland. Jobb vagy nálam.

4

- Miközben az állomás belsejébe vezető ajtók felé mentek, újra felhangzott az a fojtott, nyálkás nyafogás. Rolandot mulattatta, hogy csapatának három tagja egyszerre fintorgatja az orrát és húzza el a száját; ettől sokkal inkább családra emlékeztettek, mint *katet*-re. Susannah a parkra mutatott. A táblák, amelyek kiálltak a fák közül, enyhén vibráltak, ahogy az rekkenő hőségben gyakran megesik.
- Ez a hasadástól van? – kérdezte Jake.
- Roland bólintott.
- Meg tudjuk kerülni?
- Igen. A hasadások ugyanúgy veszedelmesek, mint a futóhomokos mocsarak és a saligok. Ismeritek őket?
- A futóhomokot igen – felelte Jake. – És amennyiben a saligok hosszú, zöld valamik nagy fogakkal, akkor őket is ismerjük.
- Pontosan ők azok.
- Susannah megfordult, hogy egy utolsó pillantást vessen Blaine-re. – Semmi hülye kérdés, valamint semmi hülye játék. Ebben igaza volt a könyvnek. – Blaine-től visszafordította a tekintetét Roland felé.
- Mi van ezzel a Beryl Evansszel, azzal az asszonnyal, aki a *Csu-csu Charlie-t* írta? Gondolod, hogy ő is hozzátartozik a dologhoz? Hogy talán még találkozhatunk is vele? Szeretnék neki köszönetet mondani. Eddie is így gondolja, de...
- Azt hiszem, lehetséges – válaszolta Roland –, de gondolni nem gondolom. Az én világom olyan, mint egy hatalmas hajó, amely elég közel süllyed el a parthoz, hogy a roncsok zömét partra sodorhassa a víz. Sok közte az elbűvölő, némelyik használható, ha a *ka* engedi, de azért egészében

mégiscsak roncs. Haszontalan roncs. – Körülnézett. – Mint ez a hely.

– Ezt azért nem nevezném roncsnak – mondta Eddie. – Nézd az állomás festését! Kicsit rozsdás az ereszcsonnak alatt, de amennyire látom, sehol sem pergett le. – Megállt az ajtó előtt, ujjait végighúzta az egyik üvegtáblán. Világosan látszott a négy ujjnyom. – Poros, de nincs megrepedezve. Úgy saccolnám, hogy ebben az épületben nem volt karbantartás legalább... nyár eleje óta?

Rolandra nézett, aki vállat vont és bólintott. Csak fél füllel hallgatott a fiúra, és fél szívvel követte a beszélgetést. Énjének másik részét két dolog töltötte ki: figyelt a hasadás nyafogására, és távol tartotta magától az emlékeket, amelyek be akarták szippantani.

– Na és, Lud már *századok óta* romokban hever – jegyezte meg Susannah. – Ez a hely... lehet, hogy Topeka, lehet, hogy nem, de engem az *Alkonyzónának* azokra a kísérteties városkákra emlékeztet. Ti, fiúk, bizonyára nem emlékeztek rá...

– Én igen. – szólt Eddie és Jake tökéletesen egyszerre, azután összenéztek, és elnevettek magukat. Eddie kinyújtotta a kezét, Jake a tenyerébe csapott.

– Még mindig szokták vetíteni – mondta Jake.

– Igen, folyton ismétlik – tette hozzá Eddie. – Rendszerint csődgondnokok támogatásával, akik úgy festenek, mint a rövid szőrű terrier. És igazad van, ez a hely *nem olyan*, mint Lud. Bár miért lenne? Ez nem Lud *világa*. Nem tudom, hol léptünk át, de... – Ismét a 70-es államközi műút kék táblájára mutatott, mintha az kétségtelenül bizonyítaná az igazát.

– De ha ez itt Topeka, akkor hol vannak az emberek? – kérdezte Susannah.

Eddie vállat vont, és fölemelte a két kezét – ki tudja?

Jake odaszorította a homlokát a középső ajtó üvegéhez, kezével két oldalról elárnyékolta a szemét, és bekukucskált. Pár másodpercig bámészkodott, aztán meglátott valamit, amitől gyorsan hátrahőkölt. – Ja-jaj! – mondta. – Nem csoda, hogy a város ilyen csendes.

Roland mögéje lépett, és bekukkantott Jake feje fölé. Ő is elárnyékolta a szemét, hogy jobban lásson. Még mielőtt egyáltalán megnézte volna azt, amit a kisfiú látott, levont két következtetést. Az első az volt, hogy bár ez biztosan *vasútállomás*, nem igazán *Blaine* állomása... nem indóház, a második pedig az, hogy ez itt Eddie, Jake és Susannah világához tartozik... csak talán nem az ő idejükben.

A hasadás. Óvatosnak kell lennünk.

Két holttest dőlt egymásnak a hosszú padokon, amelyek csaknem betöltötték a helyiséget; eltekintve ernyed, ráncos arcuktól, megfeketedett kezüktől, akár duhajok is lehetek volna, akik elaludtak az állomáson egy fárasztó buli után, és lekésték a hazafelé tartó utolsó vonatot. Mögöttük a falon egy táblára azt írták: ÉRKEZÉS, alatta városok, faluk és báróságok nevei sorakoztak. DENVER volt az egyik. WICHITA a másik. OMAHA a harmadik. Valaha ismert egy Omaha nevű félszemű szerencsejátékost; a pókerasztal mellett halt meg, késsel a torkában. Hátravetett fejjel lépett ki az ösvényről a tisztásra, utolsó lélegzetével a mennyezetig fröccsentve a vért: Ebben a teremben (amelyre Roland ostoba és tunya elméje folyton postaállomásként gondolt, mintha holmi félig elfelejtett országút mellett lenne, olyan, mint amelyiken ő jutott el Tullba) szépséges, négyszegletes óra lógott a mennyezetről. A mutatói 4.14-et jeleztek, és a harcos úgy gondolta, hogy már sose mozdulnak meg többé. Szomorú gondolat volt... de hát ez egy szomorú világ. Több halottat nem látott, de tapasztalata azt sugallta, hogy ahol két halott van, ott valószínűleg lesz még négy is látótávolságon kívül. Vagy négy tucat.

– Bemegyünk? – kérdezte Eddie.

– Minek? – tiltakozott a harcos. – Semmi dolgunk itt; nem is fekszik a Sugár útjában.

– Kitűnő idegenvezető vagy – jegyezte meg savanyúan Eddie. – „Kérem maradjon itt mindenki, ne mászkáljanak el a...”

Jake most egy olyan kérdéssel szakította félbe, amelyet Roland nem értett. – Van valamelyikőtöknek egy negyed dollárja? – A kisfiú Eddie-t és Susannah-t nézte. Mellette szögletes fémdoboz állt, amire azt írták kék betűkkel:

A Topekai Futár

MINDEN MÁSNÁL JOBBAN BEMUTATJA KANSAST!

Az ÖN OTTHONI LAPJA! *Olvassa mindennap!*

Eddie derűsen megcsóválta a fejét. – Valahol minden aprómat elvesztettem. Valószínűleg famászás közben, közvetlenül mielőtt veled találkoztunk volna, amikor teljes gőzzel igyekeztem elkerülni, hogy egy robotmedve meguzsonnáljon. Bocs.

– Várj egy percet... várj csak egy percet... – Susannah kinyitotta a táskáját, és úgy turkált benne, hogy Roland minden gondja-baja ellenére szélesen elvigyorodott. Ez valahogy olyan bitangul *nőies* volt. Susannah megfordította a gyűrött papír zsebkendőket, kirázta őket, hogy lássa, nem akadt-e beléjük valami, előhalászott egy púderkompaktot, belenézett, visszapottyantotta, kiemelt egy fésűt, *azt* is visszapottyantotta...

Annyira elfoglalta a bogarászás, hogy azt sem látta, amikor Roland mögéje osont, kihúzza fegyverét a válltokból, amelyet ő készített Susannah-nak. Csak egyet lőtt. Susannah kurtát sikkantott, elejtette a táskáját, és a bal melle alatti üres fegyvertokhoz kapott.

– Penészvirág, rám hozod a frászt!

– Jobban vigyázz a fegyveredre, Susannah, különben legközelebb, ha valaki elemeli, a két szemed között lesz a lyuk, és nem a... mi ez, Jake? Valamilyen hírmondó berendezés? Vagy papírtartó?

– Mindkettő. – A kisfiú riadtnak látszott. Csi félútig visszaszaladt a peronon, és bizalmatlanul bámult Rolandra. Jake bedugta az ujját az újságtartó állvány zárjának közepén tátongó, golyó ütötte lyukba. Apró füstkacs göndörödött belőle.

– Rajta – biztatta Roland. – Nyisd ki.

Jake elfordította a zárat. Egy pillanatig ellenállt, azután valahol belül lepottyant egy zörgő fémdarab, és az ajtó kinyílt. A tartó üres volt, de a hátuljára azt írták: HA VALAMENNYI ÚJSÁG ELFOGYOTT, AKKOR KÉRJÜK, VEGYE KI A BEMUTATÓ PÉLDÁNYT. Jake kipiszkálta a lapot a dróthálóból. Valamennyien köréje gyűltek.

– Az isten szerelmére, mi...? – suttogta Susannah vádlón, ugyanakkor iszonyattal. – Mit jelent ez? *Mi* az isten történt itt?

Az újság címe alatt, a lap tetején fekete betűk ordítottak:

„TRIPS KAPITÁNY”, A SZUPERINFLUENZA
AKADÁLYTALANUL TOMBOL

*A korm. tagjai valószínűleg külföldre menekültek
Topeka kórházai zsúfolásig betegekkel, haldoklókkal.
Milliók imádkoznak gyógyulásért*

– Hangosan olvasd – rendelkezett Roland. – A ti nyelvetek szerinti betűkkel írták, amelyeket nem egészen értek, és én is alaposan ismerni akarom a történetet.

Jake Eddie-re nézett, aki türelmetlenül bólintott.

A kisfiú széthajtotta az újságot, föltárva egy pöttyökből összeálló képet (Roland már látott ilyet; „fottergráfiának” hívták), amely valamennyiüket megdöbbenetett: lángokban álló várost ábrázolt egy

tó partján. Azt írták alá: CLEVELANDBEN SENKI SEM OLTJA A TÜZET.

– Olvasd már, kölyök! – utasította Eddie.

Susannah nem szólt semmit; már elolvasta a történetet – amennyi abból a címlapon volt – a gyerek válla fölött. Jake megköszöri a torkát, mert mintha hirtelen kiszáradt volna, és olvasni kezdett.

5

– Az aláírás szerint John Corcoran és az AP stábja jelenti. Ez azt jelenti, Roland, hogy egy csomó különböző ember dolgozott együtt. Szóval itt az áll „Amerika – talán az egész világ – legmélyebb válságát éli, amióta a Középnnyugaton Csővég, Kaliforniában Trips Kapitány néven ismert szuperinfluenza tovább terjed.

Bár a halálozási arányt csak becsülni lehet, orvos szakértők minden képzeletet meghaladóan borzalmasnak mondják; egyedül az Egyesült Államok területén húsz-harmincmillió ember halt meg dr. Morris Hackfordnak, a topekai Szent Ferenc Kórház és Egészségügyi Központ orvosának becslése szerint. A testeket krematóriumokban, gyári kazánokban, szemétegetőkben hamvasztják el a kaliforniai Los Angelesből a massachusettsi Bostonig.

Itt Topekában azoknak a hátramaradottaknak, akik még elég jól érzik magukat, és van hozzá kellő erejük, az alábbi három hely valamelyikére kell vinniük halottaikat: az Oakland Biliárd Parktól északra levő hulladékgyűjtőbe, a Heartland Park futópályájánál található gödörhöz, illetve a Hatvanegyedik utcától délnyugatra, a Forbes Fieldtől keletre eső töltéshez. A töltést a Berryton Road felől lehet megközelíteni; forrásaink szerint Kaliforniát eltorlaszolja az autórönsök és a légiérő legalább egy lezuhant szállítógépe.”

Jake rémülten pillantott föl barátaira, mögöttük a néma vasútállomásra, azután ismét belenézett az újságba.

„Dr. April Montoya, a Stormont-Vail Körzeti Egészségügyi Központból rámutat, hogy akármilyen rémítő a halálozási arány, csupán része ennek a szörnyű történetnek. »Minden személyre, aki mostanáig meghalt ebben az újfajta influenzában, közölte Montoya, másik hat, de talán tucatnál is több olyan ember jut, aki betegen fekszik otthonában. És amennyire eddig képesek voltuk megállapítani, a gyógyulási arány zéró.« Köhögött, majd azt mondta riporterünknek: »Ami engem illet, semmit nem tervezek a hétvégére.«

Egyéb helyi hírek:

Minden kereskedelmi járatot töröltek a Forbeson és a Philip Billardon.

A vasúti forgalom szünetel, nem csupán Topekában, de egész Kansasban. A Gage sugárúti pályaudvart további intézkedésig lezárták.

További intézkedésig ugyancsak bezárták az összes topekai iskolát. Ez vonatkozik a 437, 345, 450 (Sónimagaslatok), 372 és 501 (Topeka belváros) kerületekre. Ugyancsak bezárt az Evangélikus és a Műszaki Főiskola, valamint a Lawrence-i Kansas Egyetem.

A topekaiak részleges vagy akár teljes áramszünetre számíthatnak a következő hetekben. A Kansasi Áramszolgáltató Vállalat bejelentette, hogy Wamegóban »lassan lekapcsolják« a Kaw-folyó Atomerőművet. Noha a Kaw sajtóosztályáról senki sem válaszolt újságírónk hívására, egy magnóra vett szöveg szerint nincs vészhelyzet, ez kizárólag óvintézkedés. A Kaw, közli befejezésül a magnóra vett üzenet, akkor fog üzemelni ismét, ha »a jelenlegi válság elmúlik«. A megnyugtatónak szánt nyilatkozatot javarészt semmissé teszik a rögzített szöveg zárszavai, mert nem azt mondja, hogy »Viszontlátásra«, vagy »Köszönjük, hogy felhívtok«, hanem azt: »Isten át fog segíteni bennünket a megpróbáltatás e napjain.«”

Jake szünetet tartott, majd lapozott: a történet a következő oldalon folytatódott, ahol több kép is volt:

egy kiégett, felfordult kamion a kansasi természettudományi múzeum lépcsőjén; egymásba érő gépkocsik dugója a friscói Golden Gate hídon; hullahegyek a Times Square-en.

Susannah látta, hogy az egyik egy lámpaoszlopról lóg, s ez felébresztette benne a lidércnyomásos emlékeket abból az időből, amikor Lud város Indóháza felé loholtak Eddie-vel, miután elváltak a harcostól; eszébe jutott Luster, Wilson, Jeeves és Maud. *Amikor az istendobok megszólaltak, Táncos köve került elő a kalapból*, mondta Maud, *és mi elküldtük táncolni*. Amin persze azt értette, hogy *fellógatták*. Mint ahogy láthatólag ugyanezt művelték némelyek a drága öreg New Yorkban is. Ha eléggé elfajulnak a dolgok, mindig akad kötéll a lincseléshez.

Visszhangok. Most minden visszhangzott. Ugráltak ide-oda a világok között, nem enyésztek el, ahogy rendes visszhangokhoz illik, hanem erősödtek, még borzalmasabbak lettek. *Akár az istendobok*, gondolta Susannah, és megborzongott.

„Országos szinten, olvasta Jake, egyre erősödik az a meggyőződés, hogy az ország vezetői, miután tagadták a szuperinfluenza létezését az első napokban, amikor a karanténintézkedéseknek még lett volna némi hatásuk, elmenekültek atomháború esetére épített föld alatti óvóhelyeikre. Bush alelnöknek, a Reagan kormányzat kulcsembereinek negyvennyolc órája nyoma veszett. Magát Reagant vasárnap reggel látták utoljára, amikor istentiszteleten vett részt San Simeonban a Green Valley metodista templomban.

»Bevették magukat a bunkerbe, mint Hitler és a többi náci csatornapatkány a második világháború végén«, nyilatkozta Steve Sloan képviselő. Amikor megkérdeztük, van-e kifogása ellene, ha név szerint idézzük, Kansas első időszakát töltő republikánus képviselője csak nevetett, és azt válaszolta: »Miért lenne? Én magam is kiadósan elkaptam. Jövő héten már csak por leszek a szélben.«

Clevelandban, Indianapolisban és Terre Haute-ban tovább tombolnak a valószínűleg szándékos gyújtogatás okozta tüzek.

A Cincinnati Riverfront Stadion közelében bekövetkezett hatalmas robbanás nem nukleáris természetű, mint eleinte tartottak tőle, inkább a természetes úton összegyűlt gáz lobbant be hanyagság...”

Jake elejtette az újságot. Egy szélroham fölkapta és végigkergette a peronon, közben szétszálazta a néhány összehajtott papírlapot. Csi kinyújtott nyakkal, röptében kapta el az egyiket. Szájában a papírdarabbal úgy kocogott oda Jake-hez, mint engedelmes kutya a bottal.

– Nem, Csi, nem kérem – mondta Jake. Olyan volt a hangja, mint egy nagyon kicsi, nagyon beteg gyereké.

– Legalább tudjuk, hová lettek az emberek – jegyezte meg Susannah. Lehajolt, és elvette a szőrmókustól a papírt. Az utolsó két oldal volt, csupa gyászjelentés, olyan apró betűkkel nyomva, amelyeneket a nő még sohasem látott. Semmi kép, sem a halál oka, sem hogy mikor lesz a temetés. Csak annyi, hogy meghalt valaki, gyászolja ez meg az, elhunyt amaz, gyászolja Jancsi és Juliska, elment emez, gyászolja az meg ez. És mindez apró, nem is teljesen egyforma betűkkel. A betűk egyenetlensége győzte meg Susannah-t arról, hogy mindez nem álom.

Mennyire igyekeztek még a végén is, hogy megadják a halottaknak a végtisztességet, gondolta, és valami elszorította a torkát. *Milyen keményen igyekeztek!*

Összecsukta a negyedív lapot, és megnézte a hátulját, a *Topekai Futár* utolsó oldalát. A szomorú szemű Jézus Krisztust ábrázolta, kitárt karokkal, töviskoronától sebzett homlokkal. Alá két szikár szót nyomtattak hatalmas betűkkel:

Susannah vádlón nézett Eddie-re. Odaadta neki az újságot, barna ujjával megkocogtatva a lap tetején a dátumot. 1986. június 24-e volt. Eddie ezután egy évvel hivatott el a harcos világába. A fiú hosszú ideig szorongatta a papírt, ujjai ide-oda jártak a dátumon, mintha ezzel változtathatna a dolgon. Majd fölneézett, és megrázta a fejét. – Nem. Nem tudom megmagyarázni ezt a várost, ezt az újságot, vagy a halottakat az állomáson; egyet azonban mondhatok neked: amikor én eljöttem, New Yorkban a legnagyobb rendben mentek a dolgok. Nem igaz, Roland?

A harcos kicsit savanyúan nézett. – Szerintem a te városodban semmi sem volt rendjén, de az embereken, akik ott éltek, nem látszott, hogy egy ilyen ragály túlélői lennének, de nem ám.

– Volt valami légionárius nevű betegség – töprengett Eddie. – Meg persze az AIDS...

– Az valami nemi baj, ugye? – kérdezte Susannah. – Amit a buzik és a kábítószeresek terjesztenek?

– Igen, de az én időmben nem volt valami udvarias dolog buzinak hívni a melegeket – közölte Eddie. Megpróbálkozott egy mosollyal, de olyan merevnek, természetellenesnek érezte az arcát, hogy inkább hagyta az egészséget.

– Akkor ez... ez nem is történt meg soha – mondta Jake, óvatosan megérintve Krisztus arcát az újság hátsó oldalán.

– De megtörtént – bólintott Roland –, június-*vetés* havában, az ezerkilencszáznyolcvanhatos évben. És itt vagyunk mi, a járvány után. Ha Eddie jól mérte fel az eltelt időt, akkor ez a „szuperinfluenza” az *elmúlt* június-*vetés* havában történt. Mi pedig itt vagyunk a kansasi Topekában, a nyolcvanhatos év aratás havában. Ez a *mikor*. Ami a *hol-t* illeti, annyit tudunk, hogy nem Eddie-ében. Lehet a tied, Susannah, vagy a tied Jake, mert hamarabb elhagytátok a világotokat, még mielőtt ez elkezdődött. – Megkocogtatta a keltezt, és Jake-re nézett. – Egyszer mondtál nekem valamit. Kétlem, hogy emlékeznél rá, de én nem felejtettem el; ez volt a legfontosabb, amit valaha mondtak nekem: „Menjen hát, vannak még más világok is!”

– És más találós kérdések – tette hozzá fanyarul Eddie.

– Talán nem tény, hogy Jake Chambers egyszer meghalt, és most itt áll előttünk élve, egészségesen? Vagy talán kételkedtek a történetemben, hogy meghalt a hegyek alatt? Hogy időről időre kételkedtetek a becsületességemben, azt tudom. És feltételezem, megvoltak rá az okaitok.

Eddie végiggondolta a dolgot, azután megrázta a fejét. – Te hazudsz, ha a céljaid megkövetelik, de amikor Jake-ről beszéltél, túlságosan ki voltál akadva ahhoz, hogy képes lettél volna bármi mást mondani az igazságon kívül.

Roland meghökkenően tapasztalta, hogy fáj neki, amit Eddie mondott – *Hazudsz, ha a céljaid megkövetelik* –, de folytatta, amit elkezdett. Végül is alapjában véve ez volt az igazság.

– Visszamentünk az idő tavához, és kihúztuk onnan, mielőtt megfulladt volna.

– *Te húztad ki* – helyesbített Eddie.

– Te pedig segítettél – vágta rá a harcos –, már csak azzal is, hogy engem életben tartottál, de most hagyjuk ezt. Ez mellékes. Fontosabb, hogy számos lehetséges világ van, és végtelen számú ajtó vezet beléjük. Ez az egyik közülük, a hasadás, amit hallottunk, az egyik ilyen ajtó... csak sokkal nagyobb, mint amelyeket a parton találtunk.

– *Milyen nagy?* – érdeklődött Eddie. – Mint egy raktárajtó, vagy mint maga a raktár?

Roland megrázta a fejét, égnék emelte a kezét – *ki tudja?*

– Ez a hasadás – szólalt meg Susannah. – Nem csupán a *közelében* voltunk, ugye? *Keresztüljöttünk rajta*. Így jutottunk ide, Topekának ebbe a változatába.

– Meglehet – bólintott Roland. – Nem volt valamilyen különös érzésed? Szédülés, futó hányinger? A fejüket rázták. Csi, aki feszülten leste Jake-et, ugyancsak megrázta a fejét.

– Nem – összegezte Roland, mintha erre számított volna. – De hát a találós kérdésekre

összpontosítottunk.

– Arra koncentráltunk, hogy ne haljunk meg – morgott Eddie.

– Igen. Így lehet, hogy keresztülmentünk rajta, és észre sem vettük. Mindenesetre, ezek a hasadások nem természetes eredetűek – fekélyek a létezés bőrén, azért létezhetnek, mert a dolgok elromlottak.

Minden világban.

– Mert baj van a Setét Torony körül – tette hozzá Eddie.

Roland bólintott. – És még ha ez a hely – ez a *mikor*, ez a *hol* – most nem a ti világotok *ka*-ja, még azzá válhat. Mert elharapózhat ez a járvány, vagy mások, amelyek még ennél is rosszabbak. Mint ahogy a hasadások is tovább gyarapodnak, méretben és számban egyaránt. A Torony keresésével töltött éveimben legalább féltucatnyit láttam, és talán két tucat másikat hallottam. Az első... az elsővel, amelyet láttam, még nagyon fiatalon találkoztam. Egy Hambry nevű kisváros mellett. – Ismét megdörgölte az arcát, és nem lepte meg, hogy izzadságot érez a borosták között. *Szeress, Roland. Ha szeretsz, hát szeress.*

– Akármilyen történt is velünk, kilökött bennünket a világodból, Roland – szólalt meg Jake. – Kiestünk a Sugárból is. Nézzétek! – Az égre mutatott. A felhők lassan úsztak fölöttük, de már nem abba az irányba, amerre Blaine összezúzott orra mutatott. A délkelet még mindig délkelet volt, de a Sugár, amelynek követését annyira megszokták, nyomtalanul eltűnt.

– Na és, számít? – kérdezte Eddie. – Mármint a *Sugár* eltűnhetett, de a *Torony* minden világban létezik, nem?

– De igen – bólintott Roland –, csak talán *nem elérhető* minden világból.

Egy évvel azelőtt, hogy megkezdte volna csodálatos és kielégítő hernyósi pályafutását, Eddie rövid és nem túl sikeres próbát tett a biciklis üzenetközvetítéssel. Most eszébe jutottak bizonyos irodai liftek, amelyekben megfordult fullajtárként, főképpen bankok és beruházó cégek háztömbjei. Voltak meghatározott emeletek, ahol az ember nem tudta megállítani a liftet, hogy kiszállhasson, csak ha volt nála egy különleges kártya, amelyet végighúzott a szám melletti nyílásban. Amikor a lift egy ilyen lezárt emelethez ért, a világító táblán egy X jelent meg a szám helyén.

– Azt hiszem – mondta Roland –, újra meg kell keresnünk a Sugarat.

– Semmi kétség – bólintott Eddie. – Menjünk máris. – Tett néhány lépést, azután visszanezett Rolandra, föl vonta egyik szemöldökét. – Merre?

– *Amerre indultunk – válaszolta Roland, mintha mi sem lenne nyilvánvalóbb, azzal poros, repedezett bakancsában elballagott Eddie mellett az út másik oldala, a park irányába.*

V. fejezet ORSZÁGÚTI BULI

1

Roland leballagott a peron végébe, miközben rózsaszín fémszilánkokat rugdosott félre az útjából. A lépcsőnél megállt, és borúsán nézett hátra. – Újabb halottak. Készüljetek fel rájuk.

– De ugye... öö... nem folyósak? – kérdezte Jake.

Roland összevonta a szemöldökét, azután felderült az arca, amikor megértette, mire gondol a gyerek. – Nem. Nem folyósak. Szárazak.

– Akkor jó. – mondta Jake, de azért odanyújtotta a kezét Susannah-nak, akit egyelőre Eddie vitt a karján. A nő rámosolygott, és megfogta a kisfiú kezét. Az állomás melletti parkolóhoz vezető lépcső tövében fél tucat holttest hevert, mint összerakott asztag. Két nő volt, három férfi, a hatodik gyermek,

babakocsiban. A napsütésben, esőben, hőségben töltött nyár (nem is szólva az erre vetődő kóbor macskákról, mosómedvékről, patkányokról), inka piramisban talált gyermekmúmia különös, misztikus bölcsességével ruházta föl a picit. Jake véleménye szerint fiú volt valaha, napszitta kék szereléséből ítélve, de ezt nem lehetett biztosra tudni. Szem és ajak nélküli, porszürkére fakult arca új értelmet adott a tréfának: miért ment át a halott gyerek az úton? Mert hozzá volt kötve a szuperinfluenzához!

A baba még így is jobb állapotban vészelt át Topekában a járvány utáni üres hónapokat, mint a körülötte heverő felnőttek. Azok alig voltak többek hajas csontvázaknál. Az egyik férfi egy vékony bőrrel bevont, kusza csontgubanccal, amelyek valaha ujjak voltak, egy olyan Samsonite bőrönd fogantyúját markolta, amilyeneket Jake szülei is használtak. A csecsemőhöz (*valamennyiükhöz*) hasonlóan neki is hiányzott a szeme; nagy, sötét üregek bámultak Jake-re. Alattuk elszíntelenedett fogak füzére vigyorgott kötekedőn. *Mi tartott ilyen sokáig, öcsi?*, mintha ezt kérdezte volna a halott ember, aki még mindig szorongatta a bőröndjét. *Már vártunk rád, és olyan hosszú, forró volt ez a nyár!*

Mit reméltetek, hová mehettek?, töprengett Jake. *Mit gondoltatok, hol a búbánatos fenében lehetnétek biztonságban? Des Moines-ban? Sioux Cityben? Fargóban? A Holdon?*

Lementek a lépcsőn, elől Roland, mögötte a többiek, Jake még mindig Susannah kezét fogva, sarkában Csivel. A hosszú testű szőrmókus mintha minden fokot két szakaszban tett volna meg, akár a dupla kamion a kanyart.

– Lassíts, Roland! – szólalt meg Eddie. – Meg akarom nézni a kripliparkolót, mielőtt továbbmennénk. Talán szerencsénk lesz.

– Kripliparkoló? – szólalt meg Susannah. – Mi az?

Jake vállat vont. Nem tudta. Roland sem.

Susannah Eddie-re pillantott. – Csak azért kérdem, cukorfalat, mert egy kicsit *kellemetlenül* hangzott. Tudod, mint a négereket „feketének” hívni, vagy a melegeket „buzinak”. Tudom, hogy én csak egy szegény, tudatlan purdé vagyok a sötét 1964-es évből, de...

– Tessék! – mutatta Eddie az állomáshoz leg-közelebb eső parkoló jelzőtábláinak sorát. Tulajdonképpen két tábla volt egy rúdon, a felső kék-fehér, az alsó vörös-fehér. Kicsit közelebb érve Jake látta, hogy a felső egy tolószék sematikus képét ábrázolja. Az alsó táblára figyelmeztetést írtak: **200 \$ BÍRSÁGOT TARTOZNAK FIZETNI A MOZGÁSSÉRÜLTEK PARKOLÓJÁNAK ILLETÉKTE-LEN HASZNÁLÓI. A TOPEKAI V. R. GONDOSKODIK A RENDELET SZIGORÚ BETARTÁSÁRÓL.**

– Azt a! – rikkantotta diadalmasan Susannah. – De milyen régen meg köllött volna tenniük! Az én időmben az ember szerencsésnek mondhatta magát, ha keresztül tudta szuszakolni a tolószékét bármin, ami kisebb volt, mint egy áruházi ajtó! A fenébe, már akkor is, ha föl tudott ugratni a járdára! Még hogy külön parkoló? Na nehogy már, arany pofám!

A tér szinte teljesen megtelt, de még ebben a közeledő világvégében is csak két olyan jármű állt az Eddie által „kripliparkolónak” nevezett sorban, amelynek nem volt apró tolókocsi-jel a rendszámabláján.

Jake úgy vélte, hogy a „kripliparkolók” tiszteletben tartása is ama dolgok közé tartozik, amelyeknek olyan élethossziglani titokzatos hatalma van az emberek fölött, mint hogy irányítószámot írunk a levélre, választékot fésülünk a hajunkba, vagy reggeli előtt megmossuk a fogunkat.

– És íme! – kiáltott föl Eddie. – Senki se mozduljon, emberek, de azt hiszem, nyertünk!

Még mindig a csípőjén cipelve Susannah-t – ilyesmire még egy hónapja sem lett volna képes huzamosabb ideig – odasietett egy Lincoln cirkálóhoz. Az autó tetejére bonyolult kinézetű versenybiciklit szíjaztak; a félig nyitott csomagtartóból egy tolókocsi állt ki. Nem ez volt az egyetlen;

ahogy végignézett a „kripliparkolón”, Jake legalább még négy tolókocsit látott, a legtöbb az autók csomagtartójára volt erősítve, némelyiket kisbusz vagy kombi hátuljába gyömöszölték, egyet pedig (amely ódonnak és ijesztően hatalmasnak tűnt) egy kisteher rakterébe hajítottak.

Eddie leültette Susannah-t, és előrehajolt, hogy megvizsgálja a szerkezetet, amely a csomagtartóban rögzítette a tolószéket. Volt ott egy csomó, egymást keresztező rugalmas kötéllal, meg valamilyen zárórúd. Eddie előhúzta a Rügert, amelyet Jake az apja íróasztalfiókjából hozott el. – Cél a lyuk! – mondta vidáman, és még mielőtt bármelyikük befoghatta volna a fülét, meghúzta a ravaszt, és szétlőtte a rúd lakatját. A dörrenés végiggördült a csöndön, azután visszhangzott. Vele együtt jött vissza a hasadás nyávogása, mintha a lövés ébresztette volna föl. *Tisztára Hawaii, hát nem?*, gondolta Jake, és undorodva elfintorodott. Fél órája még nem hitte volna, hogy egy hang annyira undorító, lehet mint... nos, mondjuk, mint a rothadó hús szaga, de most már nem kételkedett benne. Főlnézett az autósztráda-jelzésekre. Ebből a szögből csak a tetejük látszott, de a gyerek ennyiből is megállapíthatta, hogy ismét vibrálnak. *Valamilyen mezőt bocsát ki*, gondolta Jake. *Mint a mixerek vagy a porszívók, amelyek a statikus elektromosságukkal zavarják a rádiót meg a tévét, vagy ahogy a ciklotron izétől fölállt a szőr a karomon, amikor Mr. Kingery elvitte az osztályt, és odaálltam mellé.*

Eddie félreecsavarta a rudat, és Roland késével elvágta a rugalmas köteleket. Ezután kihúzta a tolókocsit a csomagtartóból, megvizsgálta, széthajtotta, helyére kattintotta az ülés magasságában a vízszintes merevítőt. – *Voilà!* – kiáltotta.

Susannah megtámasztotta magát az egyik karjával – Jake-et kissé emlékeztette arra a nőre Andrew Wyeth *Christina világa* című festményén, amely úgy tetszett neki –, és némi hitetlenkedéssel vizsgálta a tolószéket.

– Szentséges ég, olyan kicsinek és könnyűnek tűnik!

– A modern technika remeke, drágám – bólintott Eddie. – Ezért harcoltunk Vietnámban. Ugró. – Előrehajolt, hogy segítsen. A nő nem tiltakozott, de az arca feszült volt, és összevonta a szemöldökét, amikor a fiú beleeresztette a székbe. Mintha azt várná, hogy menten összerogy alatta, gondolta Jake. De aztán ahogy végigsimította új járművének karját, fokozatosan fölengedett.

Jake egy kicsit elcsámborgott, lebaktatott egy másik kocsisor mellett, ujjaival csíkokat húzva a motorházakat belepő porba. Csi mögötte talpalt, csak egyszer állt meg, és úgy emelte föl a hátsó lábát egy keréknél, mintha világegyetében ezt csinálta volna.

– Honvágyad van, csillag? – szólalt meg Susannah a háta mögött. – Ugye azt gondoltad, soha többé nem fogsz tisztességes, istenfélő amerikai autót látni, igazam van?

Jake fontolóra vette a kérdést, azután úgy döntött, hogy a nőnek *nincs igaza*. Sohasem gondolt rá, hogy örökre Roland világában marad, és esetleg soha többé nem lát autót. Nem mintha zavarta volna, de nem is hitte, hogy ez állna a kártyáiban. Legalábbis egyelőre. Volt egy üres grund New Yorkban, ahonnan jött. A Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán. Valaha egy csemegebolt állt ott – a Tom és Gerry, Különlegességünk a Rendezvények Menüje –, de most már csak sitt, dudva, törött üveg és...

...és egy rózsa. Egyetlen szál vadrózsa nő azon az üres telken, ahova egy csomó bérházat terveztek építeni majd valamikor, de Jake-nek volt egy olyan érzése, hogy ilyesmi sehol másutt a Földön nem nőhet. Talán azokban a más világokban sem, amelyeket Roland említett. Vannak rózsák a Torony közelében, Eddie szerint milliárdszám, nagy, véres hektárokon át. Láta álmában. Ám Jake gyanította, hogy az ő rózsája különbözik még azoktól is... és hogy amíg a rózsa sorsa el nem dől, addig neki semmi dolga az autók, tévék és rendőrök világában, akik azt akarják tudni, van-e igazolványod, és mi a szüleid neve.

Ami a szülőket illeti, lehet, hogy hozzájuk sincs közöm többé, gondolta. Felgyorsult a szívverése

ennek az ötletnek a reménnyel vegyes riadalmatól.

Megálltak félúton a kocsisorban. Jake üresen bámult egy széles utcát (nyilván a Gage sugárutat), mintha ezeken a dolgokon tűnődne. Roland és Eddie most érte utol őket.

– Ez a bébi nagymenő lenne, ha néhány hónapig toligálná a Vasszüzet – vigyorgott Eddie. – Lefogadom, hogy el is tudná fűjni! – Nagyot fűjt a tolókocsi hátára, hogy bemutassa. Jake már majdnem figyelmeztette, hogy lehetnek motoros tolókocsik is ott hátul a „kripliparkolóban”, aztán belátta, amit Eddie eleve tudhatott, vagyis hogy az akkumulátorok rég lemerültek.

Susannah nem törődött vele; egyelőre Jake állt érdeklődése középpontjában. – Nem válaszoltál, gyöngyöm. Honvágyad támadt ezektől a kocsiktól?

– Á. Csak arra voltam kíváncsi, ismerem-e mindet. Úgy gondoltam, talán... ha ez az 1986-os változat az én 1977-esemtől különböző világban fejlődött ki, akkor azt meg lehet állapítani. Csakhogy *nem tudom* megállapítani. Mert olyan piszok gyorsan változnak a dolgok. Még kilenc év alatt is... – Vállat vont, azután Eddie-re nézett. – Bár *te* képes lennél rá. Mármint *te csakugyan* éltél 1986-ban.

– Én átéltem, de *nem figyeltem oda* – dűnnyögte Eddie. – Az idő nagy részében be voltam löve. Bár... azt hiszem...

Ismét tolni kezdte Susannah-t a parkoló sima makadámján, és mutogatta a kocsikat, amelyek mellett elhaladtak. – Ford Explorer... Chevrolet Caprice... az meg ott egy öreg Pontiac, meg lehet ismerni az osztott hűtőrácsról...

– Pontiac Bonneville – szólalt meg Jake. Mulattatta, kicsit meg is indította a Susannah tekintetében kiülő csodálat – olyan futurista szerkezetnek láthatta a legtöbb autót, mint holmi úrcirkálókat egy Buck Rogers-képregényből. Erről az jutott eszébe, vajon mi lehet a véleménye Rolandnak, és körülnézett. A harcost egyáltalán nem érdekelték az autók. Bámult az utca túloldalán a parkon át az autósztráda irányába... bár Jake szerint aligha láthatta őket. A gyerekek volt egy olyan ötlete, hogy Roland a tulajdon gondolatait nézi. Ha így volt, az arckifejezéséből ítélve aligha láthatott szép dolgokat.

– Az ott egy kis Chrysler K – mutatta Eddie. – Az meg amott egy Subaru. Mercedes SEL 450, kitűnő, a bajnokok autója... Mustang... Chrysler Imperial, jó állapotban van, de Istennél is öregebb kell hogy legyen...

– Te figyelj, öcsi! – szólalt meg Susannah, és Jake mintha egy árnyalatnyi nyerseséget érzett volna a hangjában. – Azt én is ismerem. Nekem újnak tűnt.

– Bocs, Suze. De igazán. Ez itt egy Cougar... újabb Chevy... és még egy... Topeka kedveli a General Motorst, hú, micsoda bazi nagy meglepi... Honda Civic... VW Rabbit... egy Dodge... egy Ford... egy... Eddie megtorpant, és egy kicsi autót bámult, amely majdnem a sor végén állt. Fehér volt, vörös szegéllyel.

– Egy Takuro – mondta leginkább magának. Közelebb ment, hogy lássa a motorházat. – Egy Takuro *Spirit*, hogy pontos legyek. Hallottál már ilyen modelltől, New York-i Jake?

A kislány megrázta a fejét.

– Én se – mondta. – Soha a bűdös életben.

Eddie tolni kezdte Susannah-t a Gage sugárút felé (Roland velük jött, de leginkább elmerült a saját világában, ment, ha mentek, megállt, ha megálltak). A parkolói bejárat automatájánál (ÁLLJ, KÉREM A JEGYEKET) Eddie-nek földbe gyökerezett a lába.

– Ezzel a sebességgel megöregszünk, mielőtt elérnénk azt a parkot, és meghalunk még a sztráda előtt – közölte Susannah.

Eddie most nem kért bocsánatot, úgy tűnt, nem is hallja. A sor elején álló AMC Pacer rozsdás lökhárítójára ragasztott matricát bámulta. A matrica kékfehér volt, akár a „kripliparkolót” jelző apró tolókocsik. Jake lekuporodott, hogy jobban lássa, és amikor Csi a gyerek térdére hajtotta a fejét, a

kisfiú szórakozottan megsimogatta. Másik kezét kinyújtotta, és megérintette a matricát, mintha meg akarna győződni a valódiságáról. KANSAS CITY MONARCHS volt ráírva. A Monarchs szó O-ja egy baseball-labda volt, mögötte sebességet jelző vonalak, mintha most repült volna ki a pályáról.

– Öcsi – szólalt meg Eddie –, javíts ki, ha tévednék, mivel meglehetősen hülye vagyok a Yankee Stadiontól nyugatra eső baseballt illetően, de ezt nem Kansas City Royals-nak hívják? Tudod, George Brett meg a többiek.

Jake biccentett. Ismerte a Royalst, ismerte Brettet, noha még fiatal játékos volt az ő idejében, Eddie korában már idősecske lehetett.

– Úgy érted, Kansas City Athletics – mondta Susannah zavartan. Roland rájuk se hederített, még mindig a saját ózonrétegében cirkált.

– De nem '86-ban, drágám – válaszolta szelíden Eddie. – '86-ra az Athletics már Oaklandben volt. – A matricáról Jake-re pillantott. – Talán ifiliga? – kérdezte. – Három A-s?

– A három A-s Royals még mindig Royals – felelte Jake. – Omahában játszanak. Gyerünk, menjünk tovább.

Noha a többiekben nem volt biztos, kicsit könnyebb szívvel ment tovább. Talán hülyeség, de jobban érezte magát. Nem hitte, hogy ez a szörnyű járvány várakozna a világára, mert abban nincsen Kansas City Monarchs. Ez talán nem elég információ, hogy következtetéseket vonjon le belőle, de ő igaznak érezte. Hatalmas megkönnyebbülés, ha lehet hinni abban, hogy a szüleit nem gyilkolta le egy Trips Kapitánynak nevezett kórokozó, és nem égették el őket egy... szeméttelen vagy ilyen helyen.

Csak hát ez egyáltalán nem olyan biztos, még akkor sem, ha ez az 1986 nem az ő 1977-es világának a folytatása. Mert ha ez a félelmetes járvány egy olyan világban pusztít is, ahol vannak Takuro Spirits nevű autók, és George Brett a K. C. Monarchs csapatában játszik, Roland azt mondta, a baj terjed... hogy az olyan dolgok, mint a szuperinfluenza, keresztülveszik magukat a létezés szövetén, ahogy az akkumulátorsav marja át a rongyot.

A harcos beszélt az idő taváról, amit Jake először romantikusan elragadó kifejezésnek talált. De tételezzük föl, hogy ennek a tónak a vize egyre állottabb és mocsarasabb? És tételezzük föl, hogy kivételből szabállyá lesznek ezek a Bermuda-háromszög-szerű, egykor rendkívül ritka valamik, amelyeket Roland hasadásoknak nevez. Ha – ó, és ez ugyancsak ocsmány gondolat volt, olyasféle, ami biztos nem hagy aludni hajnali háromig – úgy rogyan meg minden realitás, ahogy növekszenek a szerkezeti gyengeségek a Setét Toronyban? Esetleg elkövetkezik egy törés, egyik szint rázuhan a következőre... az az alatta levőre... az meg az alatta levőre... amíg...

Amikor Eddie megfogta és megszorította a vállát, Jake-nek a nyelvébe kellett harapnia, nehogy felsikoltson.

– Ne hozd magadra a frászt – mondta Eddie.

– Mit tudsz te erről? – kérdezte Jake. Ez gorombán hangzott, de hát dühös volt. Azért, mert megrémítették, vagy mert beleláttak? Nem tudta. De nem is érdekelte.

– Frászban öreg motoros vagyok – válaszolta Eddie. – Nem tudom pontosan, mi jár a fejedben, de akármi is, ez lenne a legmegfelelőbb idő, hogy ne gondolj rá többet.

Jake ezt jó tanácsnak tartotta. Együtt keltek át az úttesten. Továbbmentek a Gage park felé, és itt érte Jake-et élete legnagyobb megrázkódtatása.

Mikor áthaladtak az öntöttvas kapun, amelyre régimódi cirkalmas betűkkel a GAGE PARK szavakat írták, téglával kirakott ösvényen találták magukat. Az ösvény egy kerten át vezetett, amely félig angolpark, félig ecuadori őserdő volt. Elvadult, mivel senki sem gondozta a forró középnyugati

nyárban; hogy ősszel sem törődtek vele, fölverte agyom. A kapuívén belüli másik felirat szerint a Reinisch Rózsakertben álltak, és csakugyan voltak itt rózsák; mindenfelé. A legtöbb elhervadt már, de a szilajabbak tovább virágoztak, amiről Jake-nek arra a rózsára kellett gondolnia, azon az üres telken a Negyvenhatodik utca és a Második sugárút sarkán, és annyira hiányzott neki, hogy fájt.

Ahogy beléptek a parkba, az egyik oldalon egy szépséges, régimódi körhintát láttak, amelynek ágaskodó ménjei és vágázó csődörei most némán, egy helyben álltak. A körhinta lámpái kialudtak, sípládája örökre elhallgatott. Jake-nek végigfutott a hátán a hideg a némaságától. Az egyik ló nyakáról nyersbőr szíjon gyerekméretű baseballkesztyű lógott. Jake alig bírta ránézni.

A körhinta mögött még sűrűbbek lettek a lombok, annyira fojtogatták az ösvényt, hogy a vándorok libasorban haladtak tovább, mint eltévedt gyerekek a tündérmesék erdejében. Elvadult, metszetlen rózsabokrok tüskéi tépték Jake ruháját. Valahogy ő keveredett az élre (valószínűleg azért, mert Roland még mindig mélyen elmerült saját gondolataiban), és ezért látta meg elsőnek Csu-Csu Charlie-t.

Ahogy közeledett az ösvényt keresztező, keskeny nyomtávú vasúti sínhez – alig volt nagyobb egy játék vonat sínpárjánál –, arra gondolt, amit a harcos mondott a *ka*-ról: olyan, mint egy kerék, mindig visszagördül ugyanarra a pontra. *Kísértenek minket a rózsák és a vonatok*, gondolta a gyerek. *De miért? Nem tudom. Úgy sejtem, ez csak egy újabb rejt...*

Ekkor balra nézett, és egy „Jajédesistenem!” ömlött ki a száján egyetlen szóban. A lába erőtlenül megroggyant, és Jake leült. A hangját még ő is reszketegnek és távolinak hallotta. Nem ájult éppen el, de a színek kifutottak a világból, a túlburjánzó lomb a park nyugati felében olyan szürke lett, akár az őszi ég a fejük fölött.

– Jake! Jake, mi a baj! – Ez Eddie volt, és Jake hallotta a hangjában az őszinte aggodalmat, csak éppen úgy érte a fülét, mintha interurbán telefont hallgatott volna. Mondjuk, Bejrútból, vagy akár az Uránuszról. Megérezte Roland biztató kezét a vállán, de ez is ugyanolyan távoli volt, mint Eddie hangja.

– Jake! – kiáltotta Susannah. – Mi a baj, drágám? Mi...

Ekkor ő is megpillantotta, és elnémult. Eddie is látta, és ő is elhallgatott. Roland keze lehullott a gyerek válláról. Valamennyien csak álltak és bámultak... kivéve Jake-et, aki *ült* és bámult. Úgy vélte, egyszer majd visszatér az erő és az érzés a lábába, és fel tud majd állni, de pillanatnyilag reszketeg makaróninak érezte a végtagjait.

A vonat ötvenméternyire állt egy játék állomáson, amely kicsiben ugyanolyan volt, mint a másik az utca túloldalán. Az ereszeről tábla lógott TOPEKA felirattal. A mozdony Csu-Csu Charlie volt, elején a marhabuktatóval meg minden; egy 402-es Big Boy Gőzlokomotív. És Jake azt is tudta, hogy ha elég ereje lenne fölállni és odamenni, akkor egy egércsalád fészket találná az ülésben, ahol korábban a mozdonyvezető (kétségen fölül Ezésez Bob) foglalt helyet.

Na és a sötét, olajos könnyek, gondolta a gyerek, miközben libabőrös testtel, kővé keményedett herékkel, csomóba ugrott gyomorral figyelte az apró állomás előtt várakozó apró mozdonyt. *Éjszakánként sötét, olajos könnyeket sír, amiktől piszokul berozsdál a finom Stratham fényszórója. De a magad idejében, Charlie fiú, elhúztad a rád eső gyerekkvantumot, igaz? Körbe-körbe mentél a Gage parkban, és a srácok nevettek, kivéve azt a párat, akik nem nevettek igazán; azok, akiknek volt hozzá esze, visítottak. Mint ahogy én visítanék most, ha lenne hozzá erőm.*

Ám ereje máris visszatérőben volt, és amikor Eddie az egyik hóna alá nyúlt, Roland pedig a másik alá, akkor képes volt föltápászkodni. Egyszer megtántorodott, de azután megállt a lábán.

– Nehogy azt hidd, hogy hibáztatlak – mondta Eddie. Komor volt a hangja és az arca is. – Magam is majdnem összeestem. Ez az, amelyik a könyvedben van; ilyen az életben.

– Most már tudjuk, honnan vette Miss Beryl Evans *Csu-Csu Charlie* ötletét jegyezte meg Susannah. – Akár itt élt, akár ellátogatott Topekába 1942 előtt, amikor először adták ki ezt az átkozott könyvet...
– ...és látta a gyerekvonatot, amint keresztülvág a Reinisch Rózsakerten, és körbemegegy a Gage parkban – folytatta Jake. Kezdett túljutni a rémületén, és – mivel nem csupán egyke volt, de élete legnagyobb részében magányos gyerek is – hirtelen túláradó szeretetet és hálát érzett barátai iránt. Látták, amit látott, megértették rémületének forrását. Hát persze, hiszen egy *ka-tet*-et alkottak.
– Nem tesz föl hülye kérdéseket, nem játszik hülye játékokat – borongott Roland. – Mehetünk, Jake?
– Igen.
– Biztos? – kérdezte Eddie, és amikor a kisfiú bólintott, áttolta Susannah-t a síneken. Roland ment következőnek. Jake állt egy pillanatig, és egy álmra emlékezett, amelyben ő és Csi egy vasúti kereszteződésben álltak, majd a szörmókus hirtelen a sínek közé ugrott, vadul megugatva a közeledő fényszórókat.
Lehajolt, fölkapta Csit. A rozsdásodó mozdonyra nézett, amely némán vesztegelt az állomáson, sötét fényszórója akár a halott szeme. – Nem félek – szólt fojtottan. – Úgyse félek téled.
A fényszóró életre kelt, és egyetlenegyszer rávillant a gyerekre, kurtán, de szemvakítón és mindentudón: *Én másképp tudom; másképpen, drága kis vakarékom*. Azután kialudt.
A többiek nem látták. Jake ismét a mozdonyra sandított, hogy felvillan-e még egyszer a fény – talán azt várta, hogy az elátkozott masina csakugyan beindul és ráront –, de semmi sem történt.
Jake fájdalmasan doboló szívvel sietett a többiek után.

3

A topekai állatkert (a feliratok szerint a *világhírű* topekai állatkert) tele volt üres ketrecekkel és döglött állatokkal. Néhányuk, amelyeket kiengedtek, elment, de a többiek itt helyben pusztultak el. A nagy majmok még mindig bent voltak a Gorillaszállás feliratú területen, és úgy tűnt, kéz a kézben haltak meg. Ettől Eddie valamiért majdnem elsírta magát. Amióta az utolsó szemernyi heroin is kimosódott a szervezetéből, az érzelmei mindig viharos kitöréssel fenyegettek. Jól kinevetnék a régi haverjai.

A Gorillaszállás mögött szürke farkas hevert holtan az ösvényen. Csi óvatosan odament, megszaglászta, kinyújtotta hosszú nyakát, és üvölni kezdett.

– Hallgattasd el, Jake, jó? – mordult föl Eddie. Hirtelen rájött, hogy oszló állatok szagát érzi. A bűz gyenge volt, elforrt az épp tovatűnt rekkenő nyárral, de ami maradt, az is fölkaavarta a gyomrot. Nem mintha Eddie emlékezett volna, hogy mikor evett utoljára.

– Csi! Hozzám!

Csi üvöltött még egy utolsót, azután visszatért Jake-hez. Megállt a lábánál, fölneézett rá azzal a borzongató aranygyűrűs szemével. Jake fölvette, megkerülte vele a farkast, azután ismét letette a téglaoösvényre.

Az út egy meredek lépcsőhöz vezetett (a gaz máris kezdett áttörni a kövezeten). A tetejéről Roland visszanézett az állatkertre és a parkra. Innen jól lehetett látni a játék vonat sínpárjának körét, amelyen Charlie utasai körbejárhatták a Gage parkot. Azon túl lehullott leveleket zörgetett a Gage sugárúton egy hideg szellőkés.

– Így zuhant le Lord Perth – mormolta Roland.

– És a vidék megremegett a robajától – fejezte be Jake.

A harcos meglepődve nézett le a gyerekre, mintha most ébredt volna mély álmából, azután elmosolyodott, és átkarolta Jake vállát. – Az én időmben én játszottam Lord Perth szerepét – mondta.

– Tényleg?

– Igen. Hamarosan meghallod, hogyan.

4

A lépcső után a madárház következett, tele elpusztult, egzotikus madarakkal; e mögött egy falatozó hirdette (igen otromba módon, tekintettel a helyszínre) TOPEKA LEGJOBB BÖLÉNYFASÍRTJÁT; ezután újabb öntöttvas boltív kérte: JÖJJÖN VISSZA A GAGE PARKBA MINÉL HAMARABB! Majd kanyargósan emelkedő bekötőút vezetett a sztrádához. Fölötte tisztán lehetett látni a lentről megpillantott zöld táblákat.

– Megint buli az országúton – mormolta alig hallhatóan Eddie. – A francba. – Sóhajtott.

– Mi az az országúti buli, Eddie?

Jake nem hitte, hogy Eddie válaszolni fog; amikor Susannah hátratekerte a nyakát, hogy felpillantson rá, a tolókocsi fogantyúját szorongató fiú elfordította az arcát. Azután visszanezett rájuk, először Susannah-ra, azután Jake-re. – Nem volt valami szép dolog. Nem sok szép volt az életemben, mielőtt Gary Cooper át nem rántott ide a Nagy Vízvásztón keresztül.

– Nem kell...

– Nem nagy ügy. Összejött egy galeri – én, a bátyám, Henry, általában Bum O'Hara, mert neki volt kocsija, Sandra Corbitt és esetleg Henry haverja, akit Jimmie Poliónak hívtunk –, azután bedobtuk a nevünket egy kalapba. Azután kihúztuk a... a túravezetőt, ahogy Henry hívta. A srácnak – vagy a lánynak, ha Sandi jött ki – tisztának kellett maradnia. Legalábbis viszonylag. Mindenki más keményen anyagozott. Azután valamennyien bezúfolódtunk Bum Chryslerébe, és felmentünk az I-95-ösön Connecticutba, vagy New York túlsó végébe a Taconic sztrádán... csak mi Katatonic sztrádának hívtuk, és hallgattuk a Creedence-t vagy Marvin Gaye-t, sőt időnként *Elvis-összes-t* a magnóról.

Éjszaka jobb volt, de legjobb telehold idején. Néha órákon át cirkáltunk, kidugtuk a fejünket az ablakon, mint a kutyák, amikor autóval viszik őket, fölneztünk a holdra, és figyeltük, ahogy jönnek elő a csillagok. Ezt hívtuk országúti bulinak. – Eddie elmosolyodott. Mintha erőlködni kellett volna. – Elbűvölő élet volt, emberek.

– Nekem viccesnek tűnik – jegyezte meg Jake. – Mármint nem a drogos része, hanem hogy éjszaka autózni a haverokkal, bámulni a holdat, zenét hallgatni... ez igazán jól hangzik.

– Tényleg az volt bőlintott Eddie. – Még ha annyira be voltunk nyomva, hogy képesek voltunk ugyanannyit hugyozni a cipőnkre, mint a bokrokra, akkor is jó buli volt. – Elhallgatott. – Hát épp ez benne a borzasztó, nem érted?

– Országúti buli – szólalt meg a harcos. – Hát csináljunk egyet.

Elhagyták a Gage parkot, és átvágtak az úttesten a rámpához.

5

Valaki felülírta festékszóróval mindkét táblát, amelyek a rámpa emelkedő ívét jelölték. A ST. LOUIS 215-re azt mázolták feketével:

VIGYÁZZ A JÁRKÁLÓ CSÁVÓRA

A „KÖVETKEZŐ PIHENŐ 10 MF” feliratú másikon

ÉLJEN A BÍBOR KIRÁLY!

piroslott kövér betűkkel, olyan jajvörösben, amely még egy egész nyár után is rikített. Mindkét feliratot egy jellel díszítették:

– Te tudod, hogy ezek mit jelentenek, Roland? kérdezte Susannah.

Roland megrázta a fejét, de gondterheltenek látszott, és a szeméből egy pillanatra sem tűnt el az a befelé figyelő tekintet.

Mentek tovább.

6

Ahol a rámpa beleolvadt a sztrádába, a két férfi, a kisfiú és a szőrmókus körülállták az új tolókocsijában ülő Susannah-t. Valamennyien kelet felé néztek. Eddie nem tudta, milyen lesz a forgalmi helyzet, ha elhagyják Topekát, de itt minden sáv, lett légyen az nyugati vagy az ő oldalukon keleti irányú, tömve volt kocsikkal és teherautókkal. A legtöbb jármű magasan meg volt pakolva motyóval, és minden megrozsdásodott egy évszak esőitől.

De őket legkevésbé a forgalom nyugtalanította, miközben álltak és némán bámultak kelet felé. A város még vagy fél mérföldön át folytatódott mindkét irányban – láthatták a templomtornyokat, a gyorsbűfék csíkját (Arby's, Wendy's, McD's, Pizza Hut, és amiről Eddie még sohasem hallott, valami Bumm-Bumm Burgers), az autókereskedéseket, egy Heartland Lanes nevű tekepálya tetejét. Látszott elöl egy másik rámpa is, amely a felirat szerint a Topekai Állami Kórházhoz és a délnyugati 6-os főúthoz vezetett. A rámpán túl terjedelmes öreg téglapépület vöröslött, amelynek apró ablakai mint kétségbeesett szemek bámultak ki a falakra fölkúszó borostyánból. Eddie úgy vélte, hogy egy ilyen épületnek, amely ennyire hasonlít az attikai börtönre, kórháznak *k e l l* lennie, afféle társadalombiztosítási purgatóriumnak, ahol a szegények órákig rostokolnak pocsek műanyag székeken, hogy a végén valami doktor úgy nézzen rájuk, mint a kutyaszarra.

A kórház után a város hirtelen véget ért, és elkezdődött a hasadás.

Eddie olyannak látta, mint a sík vizet egy hatalmas mocsárvidéken. Ezüstösen villódzva zárta körül két oldalról az I-70-es magas töltését, délibábként remegtette a táblákat, a korlátokat, a megrekedt autókat, és büzként áradt belőle az a nyálkás nyávogás.

Susannah a füléhez kapta a kezét, a szája elbiggyedt. – Nem tudom, kibírom-e ezt. De igazán. Nem akarok mész lenni, de máris hányingerem van, pedig egész nap nem ettem semmit.

Eddie ugyanígy érezte magát, de akármennyire émelygett, alig bírta levenni a szemét a hasadásról.

Olyan volt, mintha a valóságatlenség kapott volna... mit? Arcot? Nem. A hatalmas, zümmögő, ezüstös remegésnek ott előttük nem volt arca, inkább ellentéte volt az arcnak, de volt teste... külseje... *jelenléte*.

Igen, ez volt a legjobb megfogalmazás. Jelenléte volt, mint annak a démonnak, amelyik odajött a kökörbe, miközben ők Jake-et igyekeztek áthúzni.

Roland közben a tarisznyája mélyén turkált. Egészen a legmélyéig le kellett ásni, mielőtt megtalálta volna, amit keresett: egy marék lőszert. Fölemelte Susannah jobb kezét a szék karfájáról, s két golyót pottyantott a tenyerébe. Aztán fogott még kettőt, és bedugta velük a fülét. Susannah először döbbenet, azután derűsen, majd kételkedve nézett rá. Végül követte példáját, és szinte azonnal boldog megkönnyebbülés ömlött el az arcán.

Eddie kicsatolta táskáját, és előhúzta belőle a Jake Rűgeréhez való 44-es lőszer félig tele dobozát. A harcos megrázta a fejét, és kinyújtotta a tenyerét. Még mindig volt benne négy golyó, kettő Eddie-nek, kettő Jake-nek.

– Ezekkel mi a baj? – Eddie kirázott két lövedéket az Elmer Chambers íróasztalfiókjából származó dobozból.

– A te világodból valók, nem zárják el a hang útját. Ne kérdezd, honnan tudom ezt; tudom. Próbáld ki őket, ha akarod, de nem fognak működni.

Eddie rábökött a lőszerre, amelyet Roland kínált. – Ezek is a mi világunkból valók. A Hetedik és a

Negyvenkilencedik utca sarkán álló fegyverboltból. Nem Clementsnek hívták?

– Ezek nem onnan valók. Ezek az enyémekek, Eddie, gyakran újratöltöttem őket, de eredetileg a zöld földről hoztam valamennyit. Gileádból.

– Ezek a *vizesek*? – hitetlenkedett Eddie. – Az utolsó vizes töltények a partról? Amelyek átáztak?

Roland bólintott.

– De hát azt mondtad, ezeket sohasem lehet többé kilőni! Akármennyire kiszáradnak! Hogy a puskapor... hogy is mondtad? „Döglött?”

Roland ismét bólintott.

– Akkor meg miért tetted el őket? Miért hurcolsz magaddal egész úton egy marék használhatatlan löszert?

– Mit tanítottam neked, mit kell mondani vadászat után, Eddie? Azért, hogy összpontosítsd az elmédet?

– „Atyám, vezesd a kezem és a szívem, hogy az állatnak egy része se menjen kárba.”

Roland harmadszor is bólintott. Jake átvett két golyót, és a fülébe dugta. Eddie megfogta a két utolsót, de először azokat próbálta ki, amelyeket a dobozból rázott elő. Tompították a hasadás hangját, de azért hallani lehetett; a homloka közepe belerezgett, a szeme náthásan könnyezett tőle, az orrnyerge szét akart robbanni. Kivette őket, és a Roland ódon revolverébe való nagyobbakat dugta a helyükre. *Golyókat nyomok a fülembé, gondolta. A mama elalélna.* De ez nem számított. A hasadás hangja eltűnt – legalábbis távoli zsongássá enyészett. Ez számított. Amikor megfordult, hogy Rolandhoz szóljon, azt várta, tompán kong majd a hangja, ahogy akkor szokott, ha fül dugót használunk, ennek ellenére nagyon jól hallotta saját magát.

– Akad olyasmi, amit *nem* tudsz? – kérdezte.

– Igen – felelte a harcos. – Nagyon sok.

– Mi lesz Csivel? – kérdezte Jake.

– Neki nem lesz semmi baja – válaszolta Roland. – Gyerünk, tegyünk meg néhány mérföldet, mielőtt besötétedne.

7

Csit látszólag nem zavarta a hasadás nyávogása, de egész délután el nem maradt volna Jake Chambers mellől, és gyanakodva méregette az I-70-es műút kelet felé tartó sávját eltorlaszoló elhagyott kocsikat. Susannah azonban észrevette, hogy az autók nem dugaszolják el teljesen a sztrádát. A dugó lazult, ahogy az utazók maguk mögött hagyták a belvárost, de még ahol a legsűrűbb volt, ott is eltolták jobbra vagy balra némelyik döglött autót; sokat egyszerűen letoltak az útról az elválasztó sávba, ami a városban beton volt, a városon kívül gyeppel.

Az a gyanúm, hogy itt valaki egy autómentővel dolgozott, gondolta Susannah, és megörült. Senki sem bajlódik azzal, hogy egy sávot megtisztítson a sztráda közepén, amikor még tombol a járvány, s ha valaki megtette később – ha *akad* egyáltalán, aki megtegye –, akkor a betegség nem pusztított el mindenkit; azokkal a sűrű gyászjelentésekkel nincs vége a történetnek.

Némelyik gépkocsiban halottak is maradtak, de ezek sem voltak folyósak, hanem szárazak, mint azok ott, az állomáson, a lépcső aljában; múmiák, biztonsági övvel becsatolva. Az autók zöme üres volt. Susannah feltételezése szerint a forgalmi dugóba szorultán számos vezető és utas gyalog igyekezett tovább, kifelé a fertőző gócból, de ugyanakkor sejtette, hogy nem ez volt az egyetlen ok, amely gyaloglásra készítette őket.

Tudta, hogy őt magát a volánhoz láncolva kellett volna bent tartani a kocsiban, ha valamilyen végzetes betegség tüneteit észleli magán; ha már meg kell hálnia, akkor Isten szabad ege alatt történjék.

Mindent inkább, mint hogy a visszapillantó tükörről fityegő légfrissítő szagát szívja be utoljára. Gyanította, hogy sok menekülő tetemével találkozhattak volna, csak nem most. A hasadás miatt. Egyre közeledtek hozzá, és a nő pontosan tudta, mikor léptek be a hatókörébe. Valamilyen bizsergő borzongás futott végig rajta, amitől följebb rántotta megcsonkított lábát, és a tolókoszi megállt egy pillanatra. Amikor megfordult, látta, hogy Roland, Eddie és Jake a gyomrukat fogják és fintorognak. Mint akiket egyszerre kapott el a hasfájás. Azután Eddie és Roland kiegyenesedett, Jake pedig lehajolt, hogy megsimogassa Csit, aki aggodalmasan nézett föl rá.

– Jól vattok, fijúk? – kérdezte Susannah. Detta Walker félig harapós, félig humoros hangján jött ki belőle a kérdés. Nem szándékosan használta ezt a hangot; néha egyszerűen kibukott belőle.

– Aha – biccentett Jake. – Úgy érzem magam, mintha buborék lenne a torkomban. – Feszengve bámulta a hasadást. Az ezüstös űr úgy vette körül őket, mintha az egész világ lapos norfolki lápvidék lenne, pirkadatkor. A közelben fák bökték át az ezüst felszínt, eltorzult tükörképük egy pillanatra sem állapodott meg és nem élesedett ki. Valamivel arrébb Susannah egy gabonátároló tornyát látta, amely mintha úszott volna. Az oldalán rózsálló GADDISH GABONA felirat rendes körülmények között talán vörös lehetett.

– Én meg úgy érzem, mintha a buborék az *agyamban* lenne – szólalt meg Eddie. – Ember, nézd már, hogy rezeget az a szar!

– Hallod még? – kérdezte Susannah.

– Igen. De halványan. Kibírom. És te?

– Aha. Menjünk.

Mintha nyitott repülőgépen utaznánk szakadozott szélű felhők között, gondolta Susannah, Úgy rémlett, mérföldeket tesznek meg ebben a zümmögő ragyogásban, amely nem volt egészen köd, sem víz, néha alakok (egy csűr, egy traktor, egy hirdetőtábla) merültek föl belőle, azután minden eltűnt, csak az út maradt, amely tovább futott a hasadás fénylő, de valahogy elmosódott felszíne fölött.

Azután hirtelen kifutottak belőle. A zümmögés halvány dongássá enyészett, akár ki is lehetett venni a füldugókat, akkor sem volt zavaró, hacsak az ember nem ment közel hozzá. Ismét lehetett látni a tájat...

Na nem valami csodálatosat, Kansasban nincsenek éppen panorámák, de azért voltak nyílt mezők, itt-ott ősziessen pompázó pagony jelezte a forrást vagy tehénitatót. Nem éppen Grand Canyon, vagy a portlandi világítótoronynál megtörő hullámok, de legalább istenadta szemhatár van a távolban, és az embernek nincs az a kínos benyomása, hogy eltemették. Azután visszaértek megint a moslékba. Jake írta le a legjobban, gondolta a nő, amikor azt mondta, hogy a hasadásban lenni olyan, mintha az ember végre elérné a délibábot, amelyet gyakran látott kánikulai napokon messze az út fölött.

Akármi volt is, akárhogyan írták le, benne lenni klausztrófobiás, purgatóriumi érzés volt, az egész világ elveszett, kivéve az autósztráda két irányba vezető sávjait, és rajta az üres autókat, amelyek olyanok voltak, mint elhagyott hajóroncsok a megdermedt óceánon.

Kérlek, segíts ki bennünket ebből!, imádkozott Susannah egy istenhez, akiben egyébként nemigen hitt – de még mindig hitt *valamiben*, és amióta Roland világában ébredt a Nyugati Tenger partján, jelentősen megváltozott a véleménye a láthatatlan birodalmáról. *Kérlek, segíts, hogy ismét rátaláljunk a Sugárra! Kérlek, segíts, hogy elmenekülhessünk a némaság és halál e birodalmából!*

Belefutottak az eddigi legnagyobb tisztásba egy BIG SPRINGS 2 Mf. feliratú jelzőtábla közelében. Mögöttük nyugaton az alkonyodó nap átsütött a felhők közötti kurta résen, skarlátszín szilánkokat villogtatott a hasadás fölött, lángot lobbantott a leállt autók reflektorain és hátsó lámpáin. Kétoldalt pusztá földet nyúltak a messzeségbe. *Jött és ment a Tele Föld*, gondolta Susannah. *Jött és ment az Aratás is. Erre mondja Roland, hogy záródik az év.* A gondolattól megborzongott.

– Itt táborot verünk éjszakára – mondta Roland nem sokkal azután, hogy elhagyták a Big Springs-i

leágazást. Látni lehetett, hogy előttük a hasadás ismét megközelíti az utat, de az mérföldekkel odébb volt. Susannah rájött, hogy piszok messzire el lehet látni Kansasban. – Itt gyűjthetünk tüzelőt anélkül, hogy túl közel kellene mennünk a hasadáshoz, és a hang sem lesz annyira elviselhetetlen. Talán még aludni is fogunk tudni úgy, hogy nem kell puszkagolyóval bedugni a fülünket.

Eddie és Jake átmásztak a korláton, leereszkedtek a töltés oldalán, és tüzelőt gyűjtöttek egy kiszáradt patakmederben, mindig együtt maradva, ahogyan Roland figyelmeztette őket. Mire visszajöttek, a felhők ismét lenyelték a napot, hamuszín, érdektelen szürkület kúszott a világra.

A harcos ágakat tört gyújtósnak, azután a szokott formában elrendezte körülötte a tüzelőt, fából építve egy kéményféleséget a parkolósávban. Eddie eközben a felezősávhoz ballagott, ott megállt, zsebre vágott kézzel bámult kelet felé. Néhány másodperc múlva Jake és Csi is csatlakoztak hozzá.

Roland elővette a kovát és az acélt, tüzet pattintott a kéménybe, és a kis tábortűz hamarosan lángolt.

– Roland! – kiáltotta Eddie. – Suze! Gyertek ide! Ezt nézzétek!

Susannah gurulva elindult a tolószékével Eddie felé, majd Roland – miután még egy pillantást vetett a tábortűzre – megfogta a kocsii fogantyúját, és tolni kezdte.

– Mit kell nézni? – kérdezte Susannah.

Eddie mutatta. A nő először semmit sem látott, noha az autósztráda tökéletesen kirajzolódott még ott is, ahol a hasadás ismét köré zárult, vagy három mérfölddel arrébb. Aztán... igen, megpillantott valamit. Talán. Egy formát a szemhatár szélén. Ha nem fogyna így a napvilág...

– Épület? – kérdezte Jake. – Mindenit, éppúgy fest, mintha pont a sztráda közepére húzták volna fel!

– Mi a véleményed, Roland? – kérdezte Eddie. – Neked van a legjobb szemed a világmindenségben.

A harcos egy darabig egy szót sem szólt, csak nézett fölfelé az elválasztó sáv mentén, hüvelykujját fegyverövébe akasztva, aztán csak annyit mondott: – Majd jobban látjuk, ha közelebb leszünk hozzá.

– Ej, menj már! – morgott Eddie. – Mármint a kutya-fáját! Tudod, mi az, vagy nem?

– Meglátjuk, ha közelebb érünk – ismételte a harcos... ami persze egyáltalán nem volt kielégítő válasz. Visszaballagott a keleti sáv szélére, hogy a tűzzel foglalkozzék, bakancsának talpa kopogott a betonon. Susannah Jake-re és Eddie-re pillantott, és vállat vont. Ők szintúgy... azután Jake csengő kacagásban tört ki. Susannah szerint a srác többnyire sokkal inkább tizenhét évesként viselkedett, és nem úgy, mint egy tizenegy éves kisfiú, de ez a nevetés ismét gyerekké változtatta, amit a nő egyáltalán nem bánt.

Susannah lenézett Csire, aki komolyan bámulta őket, és nagy erőfeszítéssel igyekezett vonogatni a vállát.

8

Levélbe csomagolt, Eddie által harcosfasírtnek nevezett nyalánkságot ettek, egyre közelebb húzódva a tűzhöz és még több fával táplálva a lángot, ahogy mélyült a sötét. Valahol délen madár kiáltott – körülbelül a legmagányosabb hang volt, amit Eddie hallott életében. Egyikük sem beszélt sokat, bár ebben a napszakban, gondolta a fiú, nem is szoktak. Mintha az az idő, amikor a földön helyet cserél a nappal és a sötétség, különleges periódus lenne, amely valamiként elzárná őket attól az erős szövetségtől, amit Roland *ka-tet*-nek nevez.

Jake az utolsó fasírtjából maradt, szárított szarvashús morzsáival etette Csit; Susannah bőrruhája alatt keresztbe vetett lábakkal ült az összetekert takarón, és merengve bámult a tűzbe; Roland könyökére támaszkodva hátradőlt, és fölneézett az égre, ahol a felhők kezdtek összeolvadni a csillagokkal. Eddie, hogy maga is fölpillantott, látta, hogy Öreg Csillag és Öreg Anya eltűntek, a Sarkcsillag és a Göncölszekér foglalta el a helyüket. Lehet, hogy ez nem az ő világa – a Takuro autók, a Kansas City Monarchs meg a Bum-Bum Burgerek mind erre utaltak –, ám kínosan közel van hozzá. *Talán,*

gondolta a fiú, *ez a szomszéd világ*.

Amikor a távolban ismét kiáltott a madár, Eddie felült, és Rolandra nézett. – Te valamit mesélni akartál nekünk – mondta. – Úgy hiszem, egy izgalmas mesét ifjúkorodból. Susan – így hívták, ugye?

A harcos egy pillanatig az eget bámulta – Eddie megértette, hogy most ő tévedhetett el a csillagképek között –, azután barátaira nézett. Furcsán mentegetőzőnek, szokatlanul bizonytalannak látszott. – Úgy vélnétek, hogy elámítottalak, ha arra kérnélek, hadd gondolkozzam még egy napig ezeken a dolgokon? Vagy talán egy éjszakát, hogy álmodhassak. Ezek régi dolgok, talán halottak is, de én... – Szórakozottan fölemelte a kezét. – Bizonyos dolgok akkor sem pihennek meg, amikor halottak. A csontjaik kiáltanak a föld alól.

– Kísértetek – szólalt meg Jake, és a szemében Eddie fölfedezte annak a rémületnek az árnyékát, amelyet a Dutch Hill-i házban élhetett át. A rettegést, amelyet akkor érzett, mikor az ajtónálló előjött a falból, és utánanyúlt. – Néha vannak kísértetek, és néha visszajárnak.

– Igen – bólintott Roland. – Néha vannak, és néha tényleg ezt teszik.

– Talán jobb lenne nem bolygatni őket – jegyezte meg Susannah. – Olykor, különösen, ha véleményed szerint nagyon keménynek ígérkezik valami, jobb, ha nyergelsz és továbblovagolsz.

Roland alaposan megfontolta ezeket a szavakat, majd fölnézett a nőre. – A holnap esti tábortűznél mesélek nektek Susanról – mondta. – Apám nevére ígérem.

– Meg kell hallgatnunk? – kérdezte hirtelen Eddie, és egészen elhűlt, amikor hallotta, milyen kérdés bukott ki a száján; nála senki sem volt kíváncsibb a harcos múltjára. – Mármint ha ez tényleg fáj neked, Roland... túlságosan fájdalmas... talán...

– Nem vagyok biztos benne, hogy meg kell hallgatnotok, de nekem el kell mondanom. A jövőnk a Torony, és hogy teljes szívemből kereshessem, el kell temetnem a múltat, amennyire képes vagyok rá. Nem tudok mindent elmondani nektek – az én világomban a múlt is mozog, számos alapvető módon átrendezi magát –, de ez az egy történet kifejezi a többit.

– Ez egy western? – kérdezte Jake hirtelen.

Roland meglepetten nézett rá. – Nem értem, mire gondolsz, Jake. Gileád a Nyugati Világ egyik bárósága, és igen, Mejis is az, de...

– Western lesz az – bólintott Eddie. – Ha jól belegondolsz, Roland valamennyi története western. – Hanyatt dőlt, magára húzta a takarót. Keletről és nyugatról hallotta a hasadás tompa nyöszörgését. A zsebébe nyúlt, hogy megkeresse a Rolandtól kapott revolvergolyókat, és elégedetten bólintott, amikor rájuk tapintott. Igaz, ma éjszaka nélkülük is tud aludni, de holnap megint szüksége lesz rájuk. Még nem fejeződött be az országúti buli.

Susannah föléje hajolt, megcsókolta az orra hegyét. – Vége a napnak, mézsem?

– Aha – felelte Eddie, és összefonta ujjait a tarkóján. – Nem mindennap utazom a világ leggyorsabb vonatán, rombolom szét a világ legokosabb számítógépét, és fedezem fel utána, hogy mindenki elpatkolt influenzában. És mindezt ráadásul vacsora előtt. Az ilyen ciki lefárasztja az embert. – Elmosolyodott, lehunyta a szemét. Még akkor is mosolygott, amikor leszállt rá az álom.

Álmában mindnyájan ott álltak a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán, és nézték az alacsony deszkakerítésen át a mögötte levő üres, gazonos telket. Belső-világi ruhájukat viselték – tiritarka keverékét a szarvasbőrnek és az ócska ingeknek, amelyeket az imádság és néhány ernyedt szál tartott össze –, de úgy tűnt, hogy a Második sugárúton siető gyalogosok ezt egyáltalán nem veszik észre. Nem figyeltek föl a szőrmókusra Jake karjában, mint ahogy a náluk levő arzenál sem szűrt szemet senkinek.

Azért, mert kísértetek vagyunk, gondolta Eddie. Kísértetek vagyunk, akik nem tudunk megpihenni.
A kerítésre plakátokat ragasztottak; az egyik a Sex Pistolst hirdette (a plakát szerint ismét együtt vannak, körutazásra indulnak, és Eddie arra gondolt, milyen fura – a Pistols olyan csapat, amely *sohasem* lesz többé egységes), egy másik valami Adam Sandler nevű komikust, akiről Eddie sohasem hallott, egy harmadik egy filmet reklámozott, amelynek az volt a címe, hogy *Boszorkányság*, és tizenéves boszorkányokról szólt. Alája azt írták a nyári rózsák poros rózsaszínjével:

Nézd a MEDVE félelmes termetét!

Lásd szemében a VILÁG mindenségét.

Az IDŐ elfoszlik, a múlt rébusz,

A TORONY ott vár, ahol a fókusz.

– *Ott!* – mutatta Jake. – *A rózsá! Nézzétek, ránk vár, ott van a grund közepén!*

– *Igen, nagyon szép* – bólintott Susannah. Azután a rózsá mellett táblára bökött, amely a Második sugárútra nézett. – *De mi van azzal?* – kérdezte szorongó hangon és riadt tekintettel.

A tábla szerint két társaság, a Mills Építési és a Sombra Ingatlanközvetítő összeállt valami Teknősöböl lakótelep felhúzására, és a felirat azt állította, hogy az ezen a helyen fog állni. Mikor? HAMAROSAN, ígérte a tábla.

– *Emiatt nem aggódnék* – jegyezte meg Jake. – *Ez a tábla már korábban is itt volt. Valószínűleg olyan ócska, mint...*

Ebben a pillanatban motorbögés hasított a csendbe. A kerítés mögött, a telek Negyvenhatodik utca felőli oldalán piszkosbarna füstfelhő emelkedett a levegőbe, mint rossz hírt hozó jel. A kerítés hirtelen kettényílt, egy hatalmas, vörös buldózer rontott át rajta. Még a lapátja is piroslott, bár a rápacsmagolt szöveget – *ÉLJEN A BÍBOR KIRÁLY!* – pániksárga betűkkel mázolták. A gépen, rothadó arcával rájuk vigyorogva a műszerfal fölött, az az ember ült, aki elrabolta Jake-et a Send folyó hídján – régi haverjuk, Hasgató. Tarkójára tolt kobakján a LAMERK ÖNTÖDE feketélt. Föléje egyetlen kimeredő szemet pingáltak.

Hasgató lejjebb eresztette a dózer lapátját. Átlósan gázolt át a telken, széttörve a téglát, villogó porrá zúzva a sörös- és üdítőszüvegeket, szikrákat csiholva a sziklából. Épp az útjában bólogatott finom fejével a rózsá.

– *Na maj' most meglássuk, főtészitek-e a hülye kérdésejiteket!* – rikoltotta ez a nyomasztó jelenés. – *Csak kérdezzetek, drága kis tökfilkóim, miért is ne? Nagyon komájja ám a rejtvényeket öreg haverotok, Hasgató! De jó lesz, ha észbe veszitek, hogy kérdezhetek akármit, én azér átalmegyek azon az ocsmányságon, abbion, laposra mángorolom, de úgy ám! Osztán vissza is curukkolok rajta! Gyükéren, ágon, kedves kis tökfilkók! Az ám, gyükéren, ágon!*

Susannah sikoltott, a buldózer skarlát lapátja lecsapott a rózsára, Eddie a kerítéshez kapott. Át akart ugrani, rá akart vetődni a rózsára, úgy próbálta védeni...

...csak hát túl késő volt. És ezt ő is tudta. Főlnézett a buldózer ülésén vihogó lényre, és látta, hogy Hasgató eltűnt. A műszerfal mögött Masiniszta Bob ült a *Csu-Csu Charlie-ból*.

– *Állj!* – rikoltotta. – *Az isten szerelmére, állj!*

– *Nem tudok megállni Eddie. A világ elmozdult, és én nem tudok megállni. Tovább kell haladnom velem.*

És mikor a dózer árnyéka a rózsára hullott, mikor a lapát eltörte a tábla egyik tartóoszlopát (Eddie látta, hogy a HAMAROSAN szó átváltozott MOST RÖGTÖN-re), a fiú felismerte, hogy már nem is Masiniszta Bob vezeti a gépet.

Hanem Roland.

Eddie fölült az autószerelő parkolóásvájában. Láta a levegőben ziháló lélegzetét, izzadsága máris hűlni kezdett forró bőrén. Biztos volt benne, hogy sikoltott, sikoltania *kellett*, de Susannah még mindig aludt mellette, csak a feje búbja látszott ki közös hálósájkukból, balra Jake szuszogott halkan, hálósájkájából kicsúszott egyik karjával Csit ölelte magához. A szőrmókus is aludt.

Roland viszont nem. Nyugodtan ült a kialudt táborníz túloldalán, csillagfényénél tisztította a fegyvereit, és Eddie-t nézte.

– Rosszat álmodtál. – Nem kérdés volt.

– Aha.

– Meglátogatott a bátyád?

Eddie megrázta a fejét.

– Akkor hát a Torony volt? A rózsamező és a Torony? – Arca megőrizte szenvtelenségét, de Eddie hallotta a hangjában azt a mohó árnyalatot, amely mindig előjött, ha a Setét Toronyról esett szó. Egyszer azt mondta Rolandnak, hogy a Torony az ő narkója, és a harcos nem tiltakozott.

– Ez alkalommal nem.

– Akkor mi bajod?

Eddie megborzongott. – Fázom.

– Ez igaz. Hála isteneiteknek, legalább nem esik. Az őszi eső gonosz dolog, ha az embernek módja van rá, inkább kerülje el. Mit álmodtál?

Eddie még habozott. – Ugye te sohasem árulsz el bennünket, Roland?

– Ilyesmit senki sem állíthat biztosan, Eddie, és én már nem is egyszer játszottam el az árulót. Ez az én szégyenem. Mégis... Azt hiszem, azoknak a napoknak vége. Mi egyek vagyunk, *ka-tet*. Ha bármelyikőtököt elárulom – akár még Jake bundás barátját is –, magamat árulom el. Miért kérded?

– És sohasem árulnád el a keresést.

– Hogy lemondjak a Toronyról? Nem, Eddie. Azt soha. Meséld el az álmodat.

Eddie megtette, semmit sem hallgatott el. Amikor befejezte, Roland összehúzott szemöldökkel nézett le a fegyvereire, amelyek mintha maguktól álltak volna össze, míg Eddie beszélt.

– Egyszóval, mit jelent az, hogy a végén téged láttalak azon a dózeron? Hogy még mindig nem bízhatom meg benned? Hogy a tudatalatti...

– Ez annak a pszichének az ológiája? Az a kabala, amiről ti beszéltek Susannah-val?

– Igen, gondolom, hogy az.

– Ez marhaság – mondta Roland elutasítóan. – Az elme homokvárai. Az álmok semmit vagy mindent jelentenek, és amikor mindent jelentenek, akkor csaknem mindig üzenetként érkeznek a... nos, a Torony más szintjeiről. – Ravaszul pillantott Eddie-re. – És nem minden üzenet érkezik barátoktól.

– Valaki vagy valami a fejemet buherálja? Erre célzol?

– Úgy vélem, lehetséges. De azért figyelned kell rám egész úton. Elviselem a figyelmet, te is tudod.

– Bízom benned – válaszolta Eddie, és amilyen félszegen kiejtette ezeket a szavakat, az mutatta, hogy őszintén beszél. Roland meghatottnak látszott, szinte megrendült, és Eddie azon tűnődött, hogyan is tarthatta ezt az embert érzelmek nélküli robotnak. Lehet, hogy nincs elég képzelőereje, de azért nagyon is vannak érzelmei.

– Egy dolog azonban fölöttébb aggaszt az álmoddal kapcsolatban, Eddie.

– A buldózer?

– Igen, a gépezet. A rózsák fenyegetettsége.

– Jake látta azt a rózsát, Roland. Nem volt semmi baja.

Roland bólintott. – Az ő idejében, azon a napon, a rózsák virult. De ez nem jelenti azt, hogy így virul

tovább. Ha elkövetkezik az építkezés, amelyről a táblák beszélnek... ha eljön a *buldózer*...

– Vannak más világok is – válaszolta Eddie. – Emlékszel?

– Lehetnek dolgok, amelyek csak egy világban léteznek. Egy hol-ban és egy mikor-ban. – Lefeküdt, fölnevezett a csillagokra. – Meg kell védenünk azt a rózsát folytatta. – Meg kell védenünk bármi áron.

– Azt gondolod, hogy az is egy ajtó, ugye? Amelyik a Setét Toronyba nyílik.

A harcos csillagfénytől villódzó szemmel nézett rá.

– Én azt gondolom, hogy az *lehet* a Torony – felelte. – És ha elpusztul...

Lehunyta a szemét. Nem mondott többet. Eddie sokáig feküdt álmatlanul.

11

Az új nap tiszta, ragyogó és hideg volt. Az a dolog, amelyet Eddie előző este fölfedezett, még tisztábban látszott az erős reggeli napfényben... de a fiú még nem tudta megállapítani, mi az. Egy újabb rejtvény, ő pedig már kezdte cefetül unni őket.

Ott állt pislogva Susannah és Jake között, szemét elárnyékolva a napfény elől. Roland a tábortűz mellett csomagolta azt, amit ő *gunná-nak* nevezett; ez a szó nagyjából minden világi javukat jelentette. Látszólag nem érdekelte, ami előttük magasodott, vagy tudta, mi az.

Milyen messze lehet? Harminc mérföldre? Ötvenre? A válasz attól függ, milyen messzire lehet ellátni ezen a síkon, és Eddie nem tudta a választ. Azt az egyet biztosra vette, hogy Jake-nek legalább két dologban igaza van: ez valamiféle épület, és az autósztráda mind a négy sávját elfoglalja. Biztos, hogy így van; különben hogyan láthatnák? Elveszne a hasadásban... nem?

Lehet, hogy az egyik olyan tisztáson áll, amiket Suze úgy hív, hogy „lyukak a felhőkön”. De az is lehet, hogy a hasadás véget ér, mielőtt odaérnénk. Vagy csak egy hülye káprázat. Mindenesetre a következőkben akár ki is verheted a fejedből. Még egy kis ideig folytatni kell az „országúti bulit”.

Ennek ellenére fogva tartotta az épület. Olyan volt, mint egy légies, ezeregyéjszakai, kék-arany palota... épp csak Eddie gyanúja szerint a kéket az égről, az aranyat a kelő naptól kölcsönözték hozzá.

– Roland, gyere ide egy másodpercre!

Először azt hitte, nem jön, ám azután egy nyersbőr szíjjal összekötötte Susannah csomagját, fölállt, kezét a derekára téve nyújtózott egyet, és odament hozzájuk.

– Az istenekre, az ember azt hinné, ebben a bandában senkinek sincs érzéke a háztartáshoz rajtam kívül – jegyezte meg.

– Majd beletanulunk – biztatta Eddie –, mint mindig. De először nézd meg azt ott.

Roland megtette, ám csak egy gyors pillantás erejéig, mintha nem akarná elismerni a létezését. – Üveg, ugye? – kérdezte Eddie.

Roland ismét odapillantott. – Úgy alítom – mondta, ami azt látszott jelenteni: *Van egy olyan spúrom, cimborá.*

– Ahonnan mi jövünk, ott sok üvegépület van, de a legtöbb iroda. Ez a valami előttünk sokkal inkább illik a vidámparkba. Tudod, mi ez?

– Nem.

– Akkor miért nem akarsz még ránézni sem? – kérdezte Susannah.

Roland még egyszer ránézett az üvegen izzó fényre a messzeségben, de megint rövid ideig; alig volt több egy pillantásnál.

– Mert baj – felelte –, és az utunkban áll. Idővel odaérünk. Nem szükséges bíbelődni vele, amíg be nem köszönt.

– Odaérünk ma? – kérdezte Jake.

Roland vállat vont, még mindig zárkózott arccal. – Fakad víz, ha Isten akarja – felelte.

– Krisztusom, neked kéne megírni a szerencse-süteményekbe való mondásokat – vélte Eddie. Azt remélte, hogy Roland legalább elmosolyodik, de nem így történt. A harcos csak visszament az úttesten át, fel térdre ereszkedett, vállára vette a tarisznyáját meg a csomagját, és várta a többieket. Amikor elkészültek, a zarándokok tovahaladtak az államközi 70-es úton kelet felé. A harcos ment az élen, lehorgasztott fejjel, a bakancsa orrát bámulva.

12

Roland egész nap hallgatott, és ahogy az épület közeledett (*baj, és az utunkban áll, mondta*), Susannah rájött, hogy a harcos nem mogorvaságból tesz így, nem is az nyomasztja, hogy mi vár rájuk ma éjszaka. A megígért történeten gondolkozik, azért emészti magát.

Amikor délben megálltak ebédelni, sokkal jobban látták az építményt: soktornyú palota volt, amelyet mintha teljesen tükör borított volna. A hasadás körülvette, mégis derűsen magasodott fölébe, tornyai az eget verték. Természetesen borzasztó idegenszerűen festett Kelet-Kansas lapos földjén, Susannah mégis arra gondolt, hogy sohasem látott szebbet; szebb volt még a Chrysler Buildingnél is, az pedig már valami.

Ahogy közeledtek, Susannah-nak egyre nehezebb lett másfelé néznie. Olyan volt, mint valami csodálatos káprázat, ahogy a pufók felhők tükörképei keresztülvitorláztak az üvegkastély éggék tornyain és falain... ugyanakkor szilárdság volt benne. Vitathatatlanság. Szerepet játszott ebben az árnyéka is – a délibábnak, Susannah tudomása szerint, nincs árnyéka –, de nem csak ez okozta. Egyszerűen *volt*. A nő el nem tudta képzelni, mit keres ez a mesevár a Stuckeyk és Hardee-k földjén (a Bum-Bum Burgerről nem is beszélve), mégis itt állt. Az idő majd kiforogja a többit, vélte Susannah.

13

Némán táboroztak le, némán figyelték, hogyan építi meg Roland tábortüzük fakéményét, némán ültek mellette, figyelve, amint az alkony tűzkastéllá változtatja előttük az irdatlan üvegházat. A tornyok és pártás ormok először vad vörösben izzottak, majd narancsszínben, azután aranyban, amely gyorsan hűlt okkersárgává, ahogy odafönt a firmamentumon megjelent az Öreg Csillag...

Ne má, gondolta a nő Detta hangján. Nem az a, jányom. Egyáltalába nem. Az a Sarkcsillag. Ugyanaz, améket otthon nézté', mikor a papád ölibe ülté'.

Pedig, mint rájött, ő inkább az Öreg Csillagot szeretné látni; az Öreg Csillagot és az Öreg Anyát. Döbbsen állapította meg, hogy honvágyat érez Roland világa után, majd azon kezdett rágódni, mi ebben olyan meglepő. Végül is ebben a világban nem nevezték niga kurvának (legalábbis eddig), talált benne valakit, akit szerethetett... és jó barátokat is szerzett. Ettől az utolsó gondolattól majdnem elsírta magát, és magához szorította Jake-et. A kisfiú mosolyogva, félig lehunytt szemmel hagyta magát átölelni. Kissé távolabb a hasadás nyávogott utálatosan, de még revolvergolyó füldugasz nélkül is elviselhetően.

Amikor a sárga utolsó nyoma is halványulni kezdett az utat elálló kastélyon, Roland otthagyta őket az úttesten ültükben, és visszatért a tűzéhez. Levélbe göngyölt szarvashúst sütött, szétosztotta. Némán ettek (Roland szinte semmit, mint Susannah megfigyelte). Mire befejezték, láthatták a Tejutat, szétfröccsenve az előttük magasodó kastély falán; a visszavert csillagok olyan vadul izzottak, mint a lángok tükörképei a mozdulatlan vízen.

Végül Eddie törte meg a csöndet. – Nem muszáj – mondta. – Fel vagy mentve. Vagy feloldozva. Vagy akármilyen, ami ahhoz kell, hogy ne nézz így.

Roland ügyet sem vetett rá. Könyökével megemelte a tömlőt, úgy ivott, ahogy egy tahó nyakalná

kancsóból a finánc-nem-látta pálinkát, hátravetett fejfel. Az utolsó korty vizet a betonra köpte.

– Nőjön a vetésed – mondta Eddie. Nem mosolygott.

Roland sem szólt, de az arca elsápadt, mintha kísértetet látna. Vagy hallana.

14

Jake-hez fordult, aki komolyan nézett vissza rá. – Tizennégy évesen álltam ki a férfivá avatás próbáját, mint *ka-tet-em* – te úgy mondanád, hogy az osztályom – és talán minden idők legfiatalabb beavatottja. Erről már meséltem neked ezt-azt, Jake. Emlékszel?

Már mindnyájunknak meséltél ezt-azt, gondolta Susannah, de befogta a száját, és a szemével figyelmeztette Eddie-t, hogy tegye ugyanazt. Roland nem volt magánál, amikor erről mesélt; az, hogy Jake egyszerre volt halott, de élő is a fejében, az az örület szélére sodorta.

– Úgy érted, mikor Waltet üldöztük – bólított a gyerek. – Miután elhagytuk az állomást, de mielőtt én... leestem volna.

– Így van.

– Egy kicsire emlékszem, de nem többre. Ahogy az álmokban történt dolgokra emlékezünk.

Roland bólított. – Akkor hát figyelj. Ez alkalommal többet mesélek neked, Jake, mert idősebb lettél. Gondolom, mindannyian öregedtünk.

Susannah-t másodjára is ugyanúgy megbabonázta a történet, amelyben a kamasz Roland véletlenül fölfedezte Martent, apja tanácsadóját (az apja *varázslóját*) az anyja lakosztályában. Ami persze nem volt véletlen; a fiú legfölbőbb egy pillantást vet az ajtóra, míg elmegy előtte, ha Marten nem nyitja ki és nem invitálja be. Azt mondta, az anyja kívánja látni, de Rolandnak elég volt ránéznie arra a siralmas mosolyra, amellyel lesütött szemű anyja gunnyasztott az alacsony hátú széken, ennyiből is tudhatta, hogy ő a világon az utolsó ember, akit Gabrielle Deschain most látni kíván.

Arcának pírja, a szívdásnyom a nyakán elmondott minden mást.

Ezzel ugratta bele Marten az idő előtti avatásba, Roland pedig, mert olyan fegyvert használt, amelyre tanára nem számított – Davidot, a sólymát –, megverte Cortot, elvette a botját... és életre szóló ellenséget szerzett Marten Broadcloak személyében.

Az ájulás felé sodródó, csúnyán összevert Cort, akinek az arca olyan manóálarccá puffedt, amelyet a gyerekek viselnek, még visszaparancsolta annyi időre az öntudatlanságot, amíg azt a tanácsot adhatta legújabb harcos-tanoncának, hogy legalább egy ideig kerülje Martent.

– Azt mondta nekem, hagyjam, hogy a küzdelem legendává terebélyesedjék – mesélte, a harcos Eddie-nek, Susannah-nak és Jake-nek. – Várjam meg, amíg árnyékom szakállat növeszt, és kísérti Martent az álmaiban.

– Megfogadtad a tanácsát? – kérdezte Susannah.

– Sose volt rá lehetőségem – felelte Roland. Az arcán bánatos, fájdalmas mosoly ömlött el. – El akartam rajta gondolkodni, még hozzá komolyan, de mielőtt nekiláthattam volna, a dolgok... megváltoztak.

– Ez a szokásuk, nem? – jegyezte meg Eddie. – Jóságos ég, de mennyire.

– Eltemettem a sólymomat, az első és valószínűleg a legjobb fegyvert, amelyet valaha is használtam. Azután – és ezt korábban nem meséltem neked, Jake – lementem az alsóvárosba. A nyári hőség égzengéses-jégveréses viharban tombolta ki magát, miközben én az egyik olyan bordélynak az emeleti szobájában, ahol Cort szeretett duhajkodni, először feküdtem le egy lánnyal.

Elgondolkodva piszkálta egy ággal a tüzet, majd úgy tűnt, ráeszmélt tettének öntudatlan jelképiségére, és ferde mosollyal félredobta a fadarabot. Az füstölögve ért földet egy elhagyott Dodge Aspen kereke mellett, majd kialudt.

– Jó volt. A szex jó dolog. Persze nem az a szenzáció, amilyenek a barátainkkal elképzeltük, amiről sutyorogtunk, találgattunk...

– Én azt hiszem, drágám, az ifjúság hajlik a bérelhető snapper túlértékelésére – mondta Susannah.

– Elaludtam, miközben hallgattam, ahogy odalent a részek egyútt kornyikálnak a zongorával, meg ahogy a jég veri az ablakot. Másnap aztán... hát... mondjuk, olyan módon ébredtem, amire egy ilyen helyen nem számítottam volna.

Jake újabb ágakat dobott a tűzre. Az fellángolt, kiemelte Roland járomcsontját, árnyék félholdakat festett a szemöldöke és az alsó ajka alá. A harcos beszélt, Susannah pedig szinte látta, mi történt azon a hajdani reggelen, amelynek bizonyial olyan illata volt, mint a nedves kockaköveknek, az esőtől tisztára mosott levegőnek; látta, mi esett meg egy kurva kamrájában, egy külvárosi kocsmá fölött Gileádban, a Belső-Világ nyugati végein megbúvó, morzsányi Új-Kánaán báróság székhelyén.

Egy fiú, akinek még fájnak a tagjai az előző napi küzdelemtől, a szex misztériumainak új beavatottja. Egy fiú, aki most tizenkettőnek látszik tizennégy helyett, seprőpillájú szemhéja eltakarja azt a fantasztikus kék szemet; egy fiú, a keze elernyedtt ujjakkal pihen a kurva mellén, sólyomkarmoktól sebzett csuklója napbarnítottan hever a párnán. Egy fiú, élete utolsó jóízű alvásának utolsó pillanataiban, egy fiú, aki hamarosan mozgásba lendül, aki úgy fog hullani, ahogy a kavics gurul a görgeteghalom meredek lejtőjén; egy lehulló kavics, amely nekiütözik egy másiknak, majd egy harmadiknak, negyediknek, azok újabb kavicsoknak ütődnek, míg az egész lejtő megindul, és a föld megrázkódik a földcsuszamlástól.

Egy fiú, egy kavics, egy laza lejtőn, hullani készen. Egy göcs felrobbant a tűzben. Valahol állat nyikkant, Kansasnak ebben az álmában. Susannah figyelte a felszálló szikrák örvénylését Roland hihetetlenül öreg arca mellett, és meglátta abban az arcban a fiút, aki a nyári reggelen aludt a bordélyház ágyában. És azt is látta, amint az ajtó kivágódik, végét vetve Gileád zaklatott utolsó álmának.

15

Az ember, aki berontott és keresztülsietett a szobán az ágyhoz, még mielőtt Roland kinyithatta volna a szemét (és mielőtt a mellette levő nő egyetlen hangot kiadhatott volna), magas volt, vékony, kifakult farmert, poros kék pamutinget és kígyóbőr szalagos, sötétszürke kalapot viselt. Csípőjéről két alacsonyra csatolt, öreg, bőr pisztolyok lógott, és két szantálfa agy meredt elő belőlük. Ezeket a pisztolyokat a fiú egyszer még olyan földekre fogja elvinni, amelyekről ez a mord arcú, dühös kék szemű férfi még csak nem is álmodik.

Roland már mozgott, még mielőtt kinyitotta volna a szemét. Balra gurult, az ágy alá nyúlt. Gyors volt, rémítően gyors, de – Susannah látta, tisztán látta – a kopott farmeros férfi még nála is gyorsabb. Megragadta a fiú vállát, megrántotta, meztelenül kipenderítette az ágyból, és a földre döntötte. Roland elterült, az ágy alá kapott, azért, ami ott volt, most is villámgyorsan. A farmeros ember rátiport az ujjaira, mielőtt összezárhatta volna őket.

– Te fattyú! – kiáltott a fiú. – Ó, te fattyú...

De addigra kinyílt a szeme, fölneézett és meglátta, hogy a betolakodó fattyú az apja.

A kurva fölült, a szeme bedagadt, az arca lötytyedt volt és kelletlen. – Na! – kiáltotta. – Na, na! Nem jöhetsz be ide csak úgy, de nem ám! Ha főlemelem a hangomat...

A férfi rá se hederített, benyúlt az ágy alá, és előhúzta a két fegyverövet. Mindegyikről egy-egy pisztoly lógott tokban. Nagyok és meghökkentők voltak ebben a lőfegyver nélküli világban, de korántsem akkorák, mint Roland apjának revolverei, és a fegyveragy is kopott fémlemez borítású volt, nem intarziás fa. A kurva ekkor pillantotta meg a fegyvereket a behatoló csípőjén, meg a kezében a

másik kettőt – azokat, amelyeket az ifjú vendég viselt előző este, amikor felhozta az emeletre és kivetkőztette valamennyi fegyveréből, egyet kivéve, amely neki a legismerősebb volt –, és rögtön eltűnt az arcáról az álmos kelletlenség. A született túlélő rókapillantása vette át a helyét. Fölpattant, ki az ágyból, át a szobán, az ajtón, úgy, hogy meztelen fara épp csak egyet villant a reggeli napfényben. Sem az ágy mellett álló apa, sem a lábánál fekvő, meztelen fiú nem figyeltek rá. A farmeros férfi kinyújtotta a fegyveröveket, amelyeket Roland előző nap délután hozott el a tanulókaszárnya alatti fegyverpincéből, miután Cort kulcsával kinyitotta az arzenál ajtaját. Úgy rázta Roland orra előtt az öveket, ahogy a szakadt ruhát szokták, amelyet a haszontalan kutyakölyök megrágcsált. Olyan erősen rázta, hogy az egyik pisztoly kifordult a tokjából. Döbbenete ellenére Roland még a levegőben elkapta.

– Úgy tudtam, nyugaton vagy – szólalt meg a fiú. – Cressiában. Farson és a...

Az apja olyan erővel ütötte meg, hogy átbucskázott a szobán, és a szája sarkából kiserkedt a vér. A fiú első, ijesztő reflexe az volt, hogy fölemelje a fegyvert, amely még mindig a kezében volt.

Steven Deschain ránézett, csípőre engedett kézzel. Láta a gondolatot, még mielőtt kialakult volna. Szája különös, örömtelen vigorra húzódott, amelyből kilátszottak a fogai és az ínye nagy része.

– Lőj rám, ha akarsz! Miért ne? Tetőzd be ezt a kudarcot! Ó, istenek, nem is bánám!

Roland a földre tette a pisztolyt, és a keze fejével félrelökte. Nem akarta, hogy az ujjai a ravasz közelében legyenek. Mert nem uralta őket teljes mértékben. Ezt előző nap fedezte föl, körülbelül akkor, amikor betörte Cort orrát.

– Apám, tegnap megvolt a férfivá avatásom. Elvettem Cort botját. Győztem. Férfi vagyok.

– Bolond vagy – felelte az apja. Most már nem mosolygott; soványnak és öregnek tűnt. Nehézkesen leroskadt a kurva ágyára, a pisztolyövekre pillantott, amelyeket még mindig a kezében tartott, majd leejtette őket a lábai közé. – Tizennégy éves bolond vagy, és ez a legrosszabb, legkétségbeesettebb fajta. – Felnézett, megint dühös volt, de Roland nem bánta; a harag még mindig jobb, mint az a fáradt tekintet. Az öregség tekintete. – Azt már kisdéd korod óta tudom, hogy nem leszel egy lángész, de azt tegnap estig nem gondoltam volna, hogy idióta vagy. Hagytad, hogy úgy tereljen, mint tehenet a vízmosásba! Istenek! Megfeledkeztél apád arcáról! A mindenit!

Ez fellobbantotta a fiú haragját. Akármit tett is előző nap, azt úgy cselekedte, hogy közben egyfolytában az apja arcára gondolt.

– Ez nem igaz! – ordította, miközben pucér fenékkal kuporgott a kurva kamrájának szálkás padlóján, hátát a falnak vetve, és az ablakon besütő nap megvilágította a pihét forradástalan, tiszta arcán.

– De *mennyire* igaz, te gézengúz! Ostoba léhűtő! Kérj bocsánatot, különben szíjat hasítok a...

– Együtt voltak! – tört ki a fiúból. – A feleséged és a minisztered – a varázslód! Láttam a szája nyomát a nyakán! *Az én anyám nyakán!* – A pisztolyért nyúlt, fölkapta, de még szégyenében és dühében is vigyázott, hogy az ujjait távol tartsa a ravasztól; csak a cső sima, dísztelen fémjénél fogva tartotta a tanonc-revolvert. – Ma, ezzel itt, végét vetem az álnok, csábító életének, és ha nem vagy elég férfi, hogy segíts, akkor legalább állj félre és engedd, hogy...

A Steven csípőjén lógó tokból előkerült az egyik revolver, és az apa markában termett, még mielőtt Roland szeme mozgást észlelt volna. Egyetlen lövés dörrent, fülsiketítő égzengéssel a kis szobában; egy teljes percbe beletelt, mire a fiú meghallotta lentről az értetlen karattyolást és a mozgolódást. Addigra a tanoncrevolver nem volt sehol, kilőtték a kezéből, csak valami zümmögő bizsergés maradt utána. A fegyver kirepült az ablakon, leesett, eltűnt, roncsolt fémű agyával, miután eljátszotta rövid szerepét a harcos hosszú regéjében.

Roland hökkent megrendüléssel bámult az apjára. Steven visszanézett, hosszú ideig nem szólt. De most olyan volt az arca, amire Roland kora gyermekora óta emlékezett: nyugodt és biztos. Úgy

elvonult róla a fáradtság és a félig-meddig visszafojtott düh, mint az éjszakai zivatar.

Végre megszólalt az apja. – Tévedtem abban, amit az előbb mondtam, és bocsánatot kérek. Nem feledkeztél el az arcomról, Roland. De akkor is bolond vagy – hagyta, hogy olyasvalaki tereljen, aki ravaszabb, mint amilyen te valaha is leszel. Az istenek kegye és a *ka* műve, hogy nem küldtek nyugatra, hogy még eggyel kevesebb igaz harcos álljon Marten útjában... John Farson útjában... azon az úton, amely a rajtuk uralkodó teremtményhez vezet. – Fölállt, kitárta karjait. – Roland, bele is haltam volna, ha elveszítelek.

A fiú fölállt, meztelenül odament az apjához, aki vadul magához szorította. Amikor Steven Deschain először az egyik orcáját csókolta meg, majd a másikat, Roland elsírta magát. Azután az apja négy szót súgott a fülébe.

16

– Mit? – kérdezte Susannah. – Mi volt az a négy szó?

– „Már két éve tudom” – felelte Roland. – Ezt súgta.

– Szent ég – morogta Eddie.

– Azt mondta, nem mehetek vissza a palotába. Ha megteszem, akkor estére halott leszek. Azt mondta: „Arra születél, hogy betöltsd a sorsodat, akármit tegyen Marten; ő mégis megesküdött, hogy megöl, még mielőtt akkorára nőnél, hogy problémát jelents neki. Úgy tűnik, akármennyire megálltad a próbát, mindenképpen el kell hagynod Gileádot. Legalábbis egy időre, és keletre mész nyugat helyett. Nem is egyedül küldelek, és nem cél nélkül.” Aztán, mintha utólag jutott volna eszébe, hozzátette: „És persze nem is ezzel a siralmas tanoncpisztollyal.”

– Mi volt a célod? – kérdezte Jake. Láthatóan magával ragadta a történet sodra; a szeme ragyogott, majdnem olyan fényesen, mint Csié. – És milyen barátokkal indultál?

– Mindezt most meg fogjátok hallani – felelte Roland –, és hogy miként ítélték meg, azt is eldönti az idő.

Nagyot sóhajtott – olyan férfi sóhaja volt ez, aki valamilyen fáradságos munkának gyürkőzik neki –, majd újabb ágat vetett a tűzre. Ahogy a lángok fölcsaptak, kissé hátrébb utasítva az árnyakat, a harcos beszélni kezdett. Az egész furcsán hosszú éjszakát végigbeszélte, csupán akkor fejezte be Susan Delgado történetét, mikor a keleten fölkelő nap az új kezdet élénk árnyalatait festette ama üvegvarra, meg még valami különös zöld színt, amely az építmény tulajdon színe volt.

MÁSODIK RÉSZ

Susan

I. fejezet

A CSÓKOK HOLDJA ALATT

1

Tökéletes ezüstkorong – a Szerelmesek Holdja, ahogy Tele Földkor hívják – lebegett a fűrészkeszél körvonalú hegy fölött öt mérföldre keletre Hambrytól és tíz mérföldre délre az Eyebolt-szurdoktól. A hegy lábánál még tartott a naplemente után két órával is fojtogató, késő nyári hőség, de a Cöös tetején mintha máris eljött volna az Aratás, erős szél fúj, és fagyosan csípett a levegő. Az asszonynak, aki egyedül élt itt egy kígyó és egy vén mutáns macska társaságában, hosszú volt az éjszaka.

De oda se neki; nem számít ez, drágám. A dolgos kezek boldog kezek. De úgy ám.

Várt, amíg elhalt látogatói lovainak patadobogása, csendesen ült az ablaknál a kunyhó nagyszobájában (volt egy másik is, a hálósoba, alig nagyobb egy szekrénynél). Ádáz, a hatlábú kandúr a vállán ült. Az asszony öle holdfényvel volt teli.

Három ló vitt el három embert. Nagy Koporsóvadászok, így hívták magukat.

Horkantott. Mulatságos alakok a férfiak, de az ám, és az benne a legmulatságosabb, hogy ezt milyen kevéssé tudják. A férfiak, a rátarti, tetszelgő neveikkel! A férfiak, akik olyan büszkék az izmaikra, arra, mennyit bírnak inni-enni; és mindörökké büszkék a vesszőjükre. Igen, még manapság is, amikor sokuk nem képes mást löni, mint elfajzott, furcsa magot, olyan gyerekeket nemzenek, akik csak arra jók, hogy a legközelebbi kútba fojtsák őket. De hát ez sohasem az ő bűnük, nem igaz, drágám? Nem, mindig az asszonyé – az ő méhe, az ő bűne. A férfiak olyan gyávák. Olyan vigyorgó gyávák. Ez a három sem különbözik a többtől. Az öreg sánta, arra érdemes odafigyelni – arra aztán igen, világos és fölöttébb kíváncsi szem nézett ki az arcából –, de az asszony végül is semmit sem látott benne, amivel ne tudott volna megküzdeni, ha úgy alakul.

Férfiak! Nem tudta megérteni, hogy sok nő miért fél annyira tőlük. Hát nem úgy teremtették őket az istenek, hogy pont a zsigerük legérzékenyebb része fityeg ki belőlük, akár egy rossz helyre került béldarab? Odarúgsz, összenyaklanak, mint a bicska. Ott simogatsz, és megolvad az agyuk. Aki kételkedne ez utóbbi bölcsességben, csak nézze meg a ma esti második elintézendőt, ami még hátravan. Thorin! Hambry polgármestere! A báróság Legfőbb Öre! Senki sem olyan bolond, mint a vén bolond!

Mindazonáltal ezekben a gondolatokban nem volt igazi erő, sem valódi rosszindulat, legalábbis most nem; a három férfi, akik Nagy Koporsóvadásznak nevezték magukat, egy csodát hoztak neki, és ő meg akarta nézni, de úgy ám; igen, meg akarta tölteni vele a szemét, csakis.

A bicebóca Jonas erősködött, hogy dugja el – úgy hallotta, a banyának van rejtekhelye az effélékhez, nem mintha ő maga látni akarta volna *akármelyik* rejtekhelyét is, az istenek mentsenek tőle (mire a bárgyú Depape és Reynolds vihogtak, mint a manók) –, és ő el is rejtette, de a szél mostanra elnyelte a patadobogást, úgyhogy teheti, amit akar. A lány, akinek a didije elrabolta azt a kevés észet is, ami Hart Thorinnak még volt, legalább egy óráig nem jön (az öregasszony ragaszkodott hozzá, hogy a lány gyalog jöjjön a városból, hivatkozva a holdfény tetőtől talpig tisztító hatására, de valójában csupán a két találkozó közötti megfelelő időközt akarta megteremteni), és ebben az órában azt tesz, amit akar.

– Ó, gyönyörű, biztosan az – suttogta, és tán nem valami meleget érzett azon a helyen, ahol vén karikalábai összeértek? Valami nedvet az ott rejlő, rég kiszáradt patakmederben? Istenek!

– Igen, még a doboz falán át is, amelybe rejtették, éreztem, hogy ragyog. Olyan szép, mint te, Ádáz. – Levette a macskát a válláról, és a szeme elé emelte. Az öreg kandúr dorombolt, kinyújtotta pisze orrát a banya arca felé. A vénasszony megcsókolta az állat orrát. A macska üdvözülten lehunyta zavaros zöldesszürke szemét. – Olyan szép, mint te, de úgy ám, de úgy ám! Hehe!

Letette a macskát. Az lassan odaballagott a tűzhelyhez, ahol a kihunyóban levő tűz pislákol, időnként bele-belekapva az egyetlen fahasádba. Ádáz villás farka, amellyel egy régi rajz ördögére emlékeztetett, ide-oda csapkodott a szoba tompa narancsszín levegőjében. Oldaláról fityegő fölös lábai álmatagon megrándultak. A padlón vonszolódó és a falra vetülő árnyék maga volt a borzalom: mintha egy macskát kereszteztek volna egy pókkal.

Az öregasszony fölállt, bement a hálókamrájába, ahová letette a Jonastól kapott tárgyat.

– Ha elveszted, fejed is elvesz veled együtt – mondta Jonas.

– Ne félts te csak engem, barátocskám – válaszolta a banya, kushadóan alázatos mosolyt küldve hátra a válla fölött, miközben azt gondolta: férfiak! Buta, öntelt teremtmények!

Odament az ágy lábához, letérdelt, egyik kezét végighúzta a földes padlón. Vonalak jelentek meg a földes piszokban. Egy négyszöget formáztak. A banya belenyomta ujjait az egyik vonalba; engedett a keze alatt. Fölemelte a rejtett fedelet (annyira el volt rejtve, hogy senki sem találta volna meg, ha nem tapint rá), és föltárult egy harminc centiméter széles, hatvan centiméter mély üreg, abban pedig egy vasfa doboz. A doboz tetején vékony zöld kígyó feküdt karikában. Amikor a banya megérintette a hátát, az állat fölkapta a fejét. Szája néma sziszegésre nyílt, megmutatta két pár méregfogát: kettőt felül, kettőt alul.

A csoroszlya kiemelte a kígyót, megsimogatta. Ahogy közelítette az arcához az állat lapos fejét, a kígyó nagyobbra tátotta a száját, és már hallani lehetett a sziszegését. Az asszony is kinyitotta a száját, és kiöltötte ráncos, szürke ajkai közül nyelvének sárgás, bűdös csíkját. Két méregcsepp hullott rá, italba keverve épp elég, hogy egy egész lakodalmat elpusztítson. Lenyelte, szája, torka, melle égett, mintha erős szeszt ivott volna. Egy pillanatra elhomályosodott a szoba, és ő dünyögő hangokat hallott kunyhójának bűzhödt levegőjében – azoknak a hangját, akiket ő „láthatatlan barátainak” hívott. Szeme nyúlós könnyeket folytatott arcának idő vont a barázdáiba. Azután fújt egyet, és a szoba kitisztult. A hangok elhaltak.

Csókot cuppantott Ermot két merev tekintetű szeme közé (*végül is Csókok Holdja van*, gondolta), azután félretette. A kígyó az ágy alá siklott, összetekeredett, és figyelte, amint az asszony végighúzza tenyerét a vasfa doboz tetején. A banya felkarjában vibráltak az izmok, lágyékában erősödött a meleg. Évek óta nem érezte a szex hívását, de most igen, de még mennyire, és ennek semmi köze nem volt a Csókok Holdjához, vagy legalábbis nem sok.

A dobozt bezárták, és Jonas nem adott hozzá kulcsot, de mit számít ez neki, aki oly sokáig élt, annyit tanult, és olyan fajzatokkal trafikált, akiknek egyetlen pillantásától úgy futna meg a legtöbb dölyfös beszédű, peckes járású férfi, mint akit szemmel vertek. Egyik kezét a zár fölé tartotta, amelybe egy szemet véstek, meg egy jelmondatot a Nemes Nyelven (MEGNÉZEM, KI NYIT KI), majd visszahúzta. Azonnal megérezte, amit normális körülmények között már nem érzékelt az orra: a dohot, a port, a matrac mocskát, az ágyban evett étel morzsáit; a hamu és az ódon füstölők elegyes aromáját; egy folyós szemű és (legalábbis általában) száraz ölü vénasszony bűzölgését. Nem itt fogja kinyitni a dobozt, nem itt nézi meg a benne rejlő csodát, hanem kimegy, ahol a levegő tiszta, és csak a zsálya meg a meszkitó-cserje illatozik. A Csókok Holdjának fényénél nézi meg.

Cöös-hegyi Rhea egy röffentéssel kiemelte az üregből a dobozt, egy másik (az alsóbb régiókból hallatszó) röffentéssel talpra állt, a hóna alá dugta a dobozt, és elhagyta a szobát.

2

A kunyhót eléggé az orom alá építették, hogy védve legyen a legkeményebb téli szelektől, amelyek Aratástól Széles Földig csaknem állandóan fújtak a felföldön. Ösvény vezetett a hegy csúcsáig; a telihold fényében ezüstös ároknak tűnt. Az öregasszony zihálva vonszolta magát a magasba, fehér haja piszkos csomókban tapadt a fejére, vén emlői ide-oda lengtek a fekete ruha alatt. A macska követte úrnője árnyékát, a rozsdás dorombolás még mindig úgy áradt belőle, mint a bűz.

Az ormon a szél kifújta a haját a satrafa romos arcából, és elhozta a fülébe suttogó nyavalygását annak a hasadásnak, amely az Eyebolt-szurdok távoli végébe rágta bele magát. Tudta, hogy ezt a hangot kevesen bírják, ő azonban kedvelte; Cöosi Rheának úgy hangzott, mint az altatódal. Odafönt úszott a hold, árnyai csókolózó szeretők arcának vázlatát rajzolták fénylő bőrére... mármint ha az ember hisz a lenti bolondoknak. A lenti bolondok más-más arcot látnak minden teliholdban, de a banya tudta, hogy csak egy arc létezik: a Démon arca. A halál arca.

Ő azonban még sohasem érezte magát ilyen elevennek.

– Ó, szépségem! – suttogta, és göcsörtös ujjával megérintette a zárat. Halványvörös ragyogás derengett bütykös ujjpercei között, azután kattanás hallatszott. Letette a dobozt és kinyitotta, miközben úgy zihált, mintha versenyt futott volna valakivel.

Rózsaszín fény ömlött a dobozból, tompább, mint a Csókok Holdjáé, viszont összehasonlíthatatlanul gyönyörűbb. Megérintette a doboz fölé hajló romos arcot, és egy pillanatra olyanná tette, amilyen fiatal lány korában lehetett.

Ádáz szimmantott egyet, fejét előrenyújtotta, füleit lesunyta, vén szeme villant a rózsaszín fényben. Rhea azonnal féltékeny lett.

– Tűnj innen, ostoba jószág, ez nem a magadfajtának való!

Rácsapott a macskára. Ádáz hátrált, sziszegett, mint egy kanna, és duzzogva fölkapaszkodott a Cöös csúcsát jelző buckára. Ott mímelt megvetéssel leült, és nyalogatni kezdte az egyik mancsát, miközben a szél szüntelenül fésülte a bundáját.

A dobozban, egy zsineggel összehúzott szájú bársonyzacskóból egy üveggömb kukucskált elő. Megtöltötte a rózsaszín fény, amely gyengéden lüktetett, mint az elégedett szív.

– Ó, szépségem! – suttogta a szipirtyó, és fölemelte a gömböt. Maga elé tartotta, hogy a lüktető sugárzás esővízként fusson végig arcának ráncain. – Ó, mennyire élsz, de mennyire!

A gömb hirtelen skarláltá sötétedett. Mormolt a vénasszony kezében, akár egy végtelenül erős motor, és Rhea ismét érezte azt a meglepő nedvességet a lába között, az árhullámot, amelyről azt hitte, hogy már régen elhagyta.

Azután elhalt a mormolás, a gömb fénye virágkehelyként zárult össze, csupán rózsás homály maradt a helyén... és három lovas bontakozott ki belőle. Az asszony először azt gondolta, azok a férfiak, akik a gömböt hozták, Jonas és a többiek. De nem, ezek fiatalabbak voltak, még Depape-nél is fiatalabbak, pedig ő alig töltötte be a huszonötöt. A trió bal oldali tagja mintha egy madárkoponyát ültetett volna a nyeregkápa gombjára – különös, de igaz.

Ezután a bal és a jobb szélső eltűntek, mintha az üveg ereje sötétítette volna el őket, és csak a középső látszott tisztán. Rhea jól megnézte a farmernadrágot, a csizmát, az arc felső részét elrejtő, széles karimájú kalapot, a könnyedséget, amellyel megülte a lovát, és első riadt gondolata az volt: *Egy harcos! A belső báróságokból jön keletnek, igen, talán magából Gileádból!* De nem kellett látnia az arc felső felét, anélkül is tudta, hogy a lovas alig nőtt ki a gyerekkorból, és nincs fegyver a csípőjén. Mégsem hitte, hogy fegyvertelen lenne. Ha egy kicsit jobban láthatná...

Csaknem az orra hegyéig emelte a gömböt, és azt suttogta: – Közelebb, kicsim! Még közelebb!

Nem tudta, mire számíton – a semmi tűnt a legvalószínűbbnek –, ám a gömb sötét körében az alak közelebb jött. Valósággal *úszott*, mintha ló és lovasa víz alatt lennének, és Rhea felismerte a hátán a tegez. Előtte a kápagombra nem koponyát, hanem számszeriját akasztott. A nyereg jobb oldalán, ahol a harcosok a tokba dugott puskát tartják, egy lándzsa tollal díszített vége látszott. Nem tartozott a Régiekhez, egyáltalán nem olyan volt a külseje... a banya mégsem gondolta, hogy a Külső Ívből jött volna.

– De hát *ki* vagy te, tökféj? – suttogta az asszony. – S honnan ismerlek? Annyira lehúztad a kalapodat, hogy nem láthatom az istenverte szemedet, de nem ám! Ami a lovadat illeti talántán... vagy talán a te... menj innét, Ádáz! Miért zavarsz? Óóó!

A macska visszajött a kilátójából, és ide-oda kígyózott a satrafa öreg, puffedt bokái körül, fölnyávogott rá, még sokkal rozsdásabb hangon, mint mikor dorombolt. Amint a vénség oldalba rúgta, Ádáz fürgén félreugrott... azután rögvést visszاسompolygott és újrakezdte; holdkóros pillantással bámult úrnőjére, és puhán nyávogott.

Rhea ismét belerúgott, ez alkalommal éppen olyan hatástalanul, mint előzőleg, azután megint az

üveggömbbe nézett. A ló és érdekes ifjú lovasa eltűnt. A rózsás ragyogás is. Holt üveggömböt tartott a kezében, amelynek csak a hold kölcsönzött fényt.

Meglódult a szél, ruháját rátapasztotta arra a roncsra, amely valaha a teste volt. Ádáz, akit nem riasztott el gazdasszonyának lagymatag rugdosása, nekilódult, megint tekergőzni kezdett a banya lábai között, és egyfolytában nyávogott.

– Na tessék, mit csináltál, ocsmány zsákja bolháknak s betegségeknek! Kialudt a fény, s éppen mikor... Hangot hallott a konyhójához vezető szekérút felől, és megértette, hogy Ádáz miért lépett a tettek mezejére. Meghallotta az éneklést. Meghallotta a *lányt*. Korábban érkezett.

Borzalmas fintorral – gyűlölte, ha készületlenül érték, és a lenti kis hölgy majd meg is fizet érte – lehajolt, és visszatette az üveggömböt a dobozába. A belseje selyemmel volt bélelve, és a gömb úgy illett bele, mint a reggeli tojás Őlordsága tojástartójába. A hegyoldalból (az átkozott szél rossz felől fúj, különben hamarabb meghallotta volna) most még közelebről hallatszott a lány dala:

*Ó, szerelem, ó, gondtalan szerelem,
Nézd, gondtalan szerelem, mit tettél velem?*

– Majd adok én neked gondtalan szerelmet, te szűzkurva – morogta a vénasszony. Megérezte a hóna alól csorgó izzadság savanyú szagát, a másik nedvesség azonban már felszáradt. – Majd megfizetsz azért, hogy ilyen korán állítottál be az öreg Rheához, de meg ám!

Végighúzta az ujját a doboz elején levő zár fölött, de az nem akart bezáródni. Nyilván túlságosan buzgó volt a nyitással, és valamit eltört benne, amikor megérintette. A szem és a jelmondat mintha őt gúnyolta volna: MEGNÉZEM, KI NYIT KI. Rendbe tudta volna hozni a dolgot egy minuta alatt, de most még ennyi ideje sem maradt.

– Alkalmatlankodó kurva! – nyivákolta, egy pillanatra a közeledő hang felé fordította a fejét (már majdnem itt van, az istenekre, és legalább negyvenöt perccel korábban, mint kellene!). Ekkor lecsukta a doboz fedelét. A szíve szakadt, hogy ezt kell tennie, mert a gömb ismét életre kelt, megint megtelt azzal a rózsás ragyogással, de most nem volt idő belenézni és álmodozni. Talán később, amikor Thorin illetlenül kései kangörcsének tárgya már távozott.

És vissza kell fognod magad, nehogy valami túlságosan rémeset tégy a lánnyal!, intette magát. *Ne feledd, ez Thorin miatt van itt, s ez legalább nem egy olyan felcsinált éretlen lány, akinek a fiúja nem kér a házasság igájából. Ez Thorin ügye, erre gondol, miután az a csúf varjú felesége elalszik, ő pedig kézbe veszi magát, s nekilát az esti fejésnek; ez Thorin dolga, aki mellett ott áll a régi törvény, s megvan hozzá a hatalma. Valamint ami ebben a dobozban van, az Thorin emberének a dolga, s ha Jonas rájön, hogy belenéztél... hogy használtad...*

Ettől ugyan nem kell félnie. Különben is, akié a tulajdon, azé a jog, nem igaz?

Egyik karja alá fogta a dobozt, szabad kezével megemelte a szoknyáját, és lerohant az ösvényen a konyhához. Igen, még tudott futni, noha ezt kevesen hitték volna róla.

Ádáz a sarkában loholt, magasba csapva villás farkát. Fölös lábai föl-le hintáztak a holdfényben.

II. fejezet TISZTASÁGPRÓBA

hálószobája ajtajában, szórakozottan beletörölve kezét a hajába. Nem látta a szotykát a kunyhó előtt – biztosan abbahagyta a kornyikálást, de lehet, hogy csak szünetet tart –, s ez jó, de az az átkozott rejtek megint bezárult, ami baj. Arra sem volt ideje, hogy ismét kinyissa. Az ágyhoz sietett, letérdelt, a dobozt mélyen betolta alá, az árnyékba.

Ez megvan; amíg Zöldfülű Susy elmegy, nagyon jól megteszi így is. Szája jobb fele vigyorra húzódott (baloldalt javarészt megbénult az arca), fölállt, lesöpörte ruháját, és elindult aznap éjszakai második kuncsaftja elé.

2

Mögötte felpattant a bezáratlan doboz. Ujjnyira sem nyílt, de ez elég volt, hogy a lüktető rózsás fény kiszűrődjön belőle.

3

Susan Delgado negyven méterre állt a boszorkány kunyhójától. Az izzadság kezdett ráhűlni a karjára és a tarkójára. Valóban jól látta, hogy egy öregasszony (bizonyára az, akihez jött) rohan le a csúcsra vezető ösvényen? Úgy vélte, hogy igen.

Ne hagyd abba az éneklést! Ha egy öregasszony így siet, akkor nem akarja, hogy meglássák! Ha abbahagyod az éneklést, akkor nyomban rájön, hogy észrevették.

Egy pillanatra azt hitte, képtelen lesz folytatni, hogy emlékezete becsukódik, mint egy ijedt kéz, és nem jut eszébe a következő versszak a régi dalból, amelyet kisgyerekkora óta énekelt. De aztán fölbukkant, és ő folytatta (lábbal és torokkal):

*A gondom valaha messze járt,
Igen, a gondom valaha messze járt,
Most elhagyott a szerelmem,
Csak a bánat maradt velem.*

Meglehet, nem a jó dal egy ilyen éjszakára, de a szíve a maga útján járt, nem nagyon érdekelte, mit akar vagy gondol az esze; ez mindig is így volt. Rettegett kint járni a holdfényben, mert azt mondják, ilyenkor csatangolnak a vérfarkasok, rettegett útjának okától, és rettegett a következményétől. Mégis, mikor elindult Hambryból kifelé a Nagy Úton, s a szíve azt követelte, hogy fusson, hát futott – a Csókok Holdja alatt, térdig felhúzta a szoknyáját, és nyargalt, mint egy póniló, az árnyéka pedig mögötte nyargalt. Több mint egy mérföldön át rohant, amíg csak minden izma hasogatni nem kezdett, a levegő pedig úgy csúszott le a torkán, mint valami édes, meleg folyadék. Odaért az ösvényhez, amely erre a kísérteties magaslatra vezetett, és énekelni kezdett. Mert ezt követelte a szíve. Tulajdonképpen nem is olyan rossz ötlet; ha másra nem, arra jó, hogy távol tartsa tőle a legsötétebb szomorúságát. Meg énekelni mindenképpen jó.

Most az ösvény végén bandukolt, miközben a „Gondtalan szerelem” refrénjét fújta. Ahogy a nyitott ajtón kiszivárgó gyér fényben a küszöbre lépett, nyers varjúkárogás szólt ki az árnyékból: – Hagyd abba az üvöltözést, kisasszony! Mintha horgot akasztottak volna az agyamba!

Susan, akinek egész életében azt mondták, hogy kellemes énekhangja van, amit kétségtelenül a nagyanyjától örökölt, szégyenkezve rögvest elhallgatott. Megállt a küszöbön, kezét összekulcsolta a kötélynél. A kötély alatt a második legjobb ruháját viselte (csak kettő volt neki). Az alatt pedig nagyon erősen vert a szíve.

Elsőnek egy macska jött oda az ajtóhoz. Ocsmány jószág volt, két fölös láb meredt ki az oldalából,

mint két kenyérpirító villa. Fölnézett rá, mintha méricskélne, azután elfordította a fejét, és valami kísértetiesen emberi kifejezés honolt a pofáján. Megvetés. Fújt egyet a lányra, azután egy villanással eltűnt az éjszakában.

Hát, gondolta Susan, neked is jó estét.

A vénasszony, akihez küldték, – kilépett az ajtóba. Ugyanazzal a nyílt megvetéssel mérte végig Susant, majd félreállt. – Gyere be! S ne felejtse el jól becsukni az ajtót! A szél ki szokta vágni, mint látod!

Susan belépett. Nem szívesen zárta be magát ebbe a bűdös szobába a vénasszonnyal, de ha nincs választásunk, a tétovázás mindig hiba. Ezt az apja mondta neki, akár az összeadás-kivonásról volt szó, akár arról, hogyan bánjon a fiúkkal, ha fölkérnék egy kufercésre, és el találna kalandozni a kezük. Erélyesen behúzta az ajtót, hallotta, ahogy kattant.

– Szóval itt vagy! – mondta a vénség, és groteszk mosollyal üdvözölte. Olyan mosoly volt ez, amitől még egy bátor leánynak is eszébe jutnak az óvodában hallott mesék – téli regék egyfogú öregasszonyokról, akik békázöld folyadékkal teli üst mellett állnak. Ebben a szobában nem lógott üst a tűzön (a tűz se volt valami nagy formában, Susan véleménye szerint), de a lány sejtette, hogy korábban volt, és hogy mi főhetett benne, arra jobb nem is gondolni. Hogy ez a néember valóban boszorkány, nem csak egy idős hölgy, aki játssza a boszorkányt, ezt biztosan érezte abban a pillanatban, ahogy megpillantotta Rheát, amikor a kunyhó felé rohant, sarkában a torz macskával. Az ilyet az ember éppen úgy megérzi, mint a banya bőréből párálló bűzt.

– Igen – felelte mosolyogva. Igyekezett rendesen mosolyogni, fénylőn, félelem nélkül. – Itt vagyok.

– Korán jöttél, édesem. Korán! Hehe!

– Egy darabig futottam. Azt hiszem, a Hold vette be magát a vérembe. Ahogy papa mondaná.

A vénasszony szörnyű mosolya olyan vigyorra szélesedett, amelyet Susan angolnákon látott néha, a pusztulás és a fazék között. – Vaj igen, de ő halott, öt éve halott. A veres hajú s veres szakállú Pat Delgado, akiből a saját lova nyomta ki a szuszt, abbion, a saját morzsolódó csontjainak zenéjére ért el az ösvény végén a tisztásra, de úgy ám!

Az ideges mosoly úgy tűnt el Susan arcáról, mintha pofon ütötték volna. Ismét érezte, hogy könnyek tolnak a szemébe, pusztán a papa nevének említésétől, szinte égették. De nem hagyta, hogy kibuggyanjanak. Ennek a szívtelen vén varjúnak a szeme előtt semmiképpen.

– Járjunk végére gyorsan a dolgunknak – mondta szárazon, ami egyáltalán nem volt szokása; a hangja rendszerint barátságos volt, vidám, és mindig kész a tréfálkozásra. De Pat Delgado gyermeke volt, a legjobb lovászmesteré, aki valaha dolgozott a Nyugati Lankán, és nagyon is emlékezett az apja arcára; ha szükség volt rá, mint most is, tudott keményebb lenni. A vénasszony megpróbál akkorát karmolni rajta, amekkorát csak bír; ha azt látja, hogy sikerrel jár, kétszeres erővel próbálkozik.

A banya eközben, csúzos kezét csípőjére téve, élesen figyelte a lányt, miközben macskája a bokájához dörgölődött. Csipás volt a szeme, de Susan eleget látott belőle, hogy megállapíthassa, ugyanolyan szürkészöld árnyalatú, mint a macskájáé. Vajon ez miféle varázslatnak köszönhető? Szerette volna – nagyon szerette volna – lesütni a szemét, de nem tette meg.

Elég oka volt a félelemre, de néha nagyon nem helyénvaló ezt kimutatni.

– Szentelennek látszol, kisasszonyka! – szólalt meg végül Rhea: Mosolya lassan durcás rosszkedvvé változott.

– Dehogyan, öreganyám – válaszolta Susan kereken. – Csak olyannak, aki szeretne mielőbb végezni s távozni. Azért vagyok itt, mert így kívánja Mejis polgármestere s Cordelia néném, aki apámnak a húga. Az én *drága* apámé, akiről nem akarok rossz szót hallani.

– Ugy beszél, ahogy tetszik! – mondta a vénasszony. Gorombán vetette oda, mégis volt valami hízelgés a hangjában. Susan nem tulajdonított ennek fontosságot; az ilyen modort ezek a fajzatok

valószínűleg élethossziglan gyakorolják, olyan gépiesen jön ki belőlük, mint a lélegzet. – Hosszú ideje élek itt magamban, senki cselédje nem vagyok, s ha egyszer megindul, arra megy a nyelvem, amerre akar.

– Akkor néha talán jobb lenne nem hagyni, hogy meginduljon.

A vénasszony szeme csúnyán megvillant. – Fékezd a nyelvedet, tacskozó, ha nem akarsz holtan találni a szádban, ahol megrohad, s a polgármester kétszer is meggondolja, hogy megcsókoljon, ha megérzi a bűzét, azám, még ez alatt a hold alatt is!

Zürzavar és nyomorúság töltötte el Susan szívét. Egyetlen szándékkal jött fel ide: hogy a lehető leggyorsabban átessen a dolgon, egy olyan szertartáson, amelyről alig valamit mondtak neki, és amely fájhat, de mindenképpen megalázó lesz. Most meg ez a vénasszony leplezetlen gyűlölettel néz rá. Hogy romolhattak el a dolgok ilyen hirtelen? Vagy ez mindig így van ezekkel a boszorkányokkal?

– Rosszul kezdtük el, asszonyom – ne kezdjük újra? – kérdezte hirtelen, és kezét nyújtott.

A banya meghökkent, de aztán maga is kinyújtotta a kezét, és fonnyadt ujjbegyei megérintették a tizenhat éves leány rövid körmű ujjait, aki fénylően tiszta arccal, hátára csüngő hosszú varkoccsal állt előtte. Susannak komoly erőfeszítésébe került, hogy ne fintorodjon el az érintéstől, akármilyen kurta volt is. Hullahideg keze volt a vénasszonynak, de hát Susan érintett már fagyos ujjakat („Hideg kéz, meleg szív”, szokta volt mondani Cord néni). Inkább a *tapintása* volt kellemetlen, az az érzés, hogy a hideg hús szivacsosan lötyög a csontokon, mintha az asszony, akihez tartozik, sokáig ázott volna vízbe fűltan egy tóban.

– Nem, nem, nincs újratekzés! – mondta az öregasszony. – De tán jobban haladunk tovább, mint ahogy belevágtunk. Neked nagy hatalmú barátod van a polgármester személyében, s én nem akarom az ellenségemé tenni.

Legalább őszinte, gondolta Susan, azután kinevette magát. Ez a néember legföljebb akkor őszinte, ha nagyon muszáj; ha rábíznák és rajta múlna, mindenben hazudna – az időjárásról, a termésről, a madarak röptéről Aratáskor.

– Korábban jöttél, mint vártalak, s ez kihozott a sodromból, de úgy ám. Hoztál nekem valamit, kisasszonyka? Fogadnék, hogy hoztál! – A szeme ismét felvillant, ezúttal nem dühében.

Susan a köténye alá nyúlt (milyen hülyeség kötényt viselni, amikor az ember az isten háta mögé megy, de hát a szokás megkövetelte), egyenesen a zsebébe. Ott egy madzagra kötve, nehogy elveszítse (ha esetleg fiatal lányoknak futkározni szottyán kedvük a holdfényben), lógott egy vászonzacskó. Kioldotta a csomót, előhúzta a zacskót, és beletette a kinyújtott kézbe, amelynek tenyere annyira elnyűtt volt, hogy vonalai kísértetiesen elmosódtak. Vigyázott, nehogy hozzáérjen megint Rheához... bár a vénasszony *hozzá* fog érni, még hozzá hamarosan.

– A szél hangjától reszketsz? – kérdezte Rhea, pedig Susan megesküdült volna, hogy az esze a kis tasakon jár; ujjai buzgón bogozták zsinórját.

– Vaj igen, a széltől.

– Úgy is kell. Ez a halottak hangja, amit a szélben hallasz, s amikor így sikoltanak, ez azért van, mert sajnálják – aha!

A csomó engedett. A satrafa széjjelhúzta a zsineget, és két aranypénzt pottyantott a tenyerébe. Egyetlen rovátkolásúak, kezdetlegések voltak – nemzedékek óta senki sem foglalkozott ilyesmivel –, de megvolt a súlyuk, és a sasveretekből sugárzott egyfajta erő. Rhea a szájához emelte az egyiket, kivicsorította néhány förtelmes fogát, és beleharapott. Megnézte a sekély fognyomokat a pénzérmén. Néhány másodpercig elragadtatva bámulta, azután a markába szorította őket.

Miközben Rhea figyelme a pénzérmékre összpontosult, Susan a nyitva felejtett ajtón keresztül véletlenül bepillantott abba a helyiségbe, amelyet a boszorkány hálókamrájának hitt. És ott egy

különös, nyugtalanító dolgot látott: az ágy alatt fény derengett. Rózsaszín, lüktető fény. Mintha valami dobozféléből áradna, noha nem egészen...

A boszorka fölnézett. Susan sietve elfordította a tekintetét a szoba egyik sarka felé, ahol három-négy különös fehér gyümölcs lógott hálóban egy kampóról. Azután, ahogy a vénasszony megmozdult, és hatalmas árnyéka nehézkesen arrébb csúszott arról a falrészről, Susan rájött, hogy nem gyümölcsöket lát, hanem koponyákat. Émelyegni kezdett.

– A tüzet táplálni kell, kisasszonyka. Eredj, kerüld meg a ház sarkát, s hozz egy öl fát. Jókora darabok legyenek, s ne nyafogj, hogy nem bírod el őket. Jókötésű vagy, de az ám!

Susan, aki akkor hagyott fel a nyafogással a nehéz munka felett, amikor utolszor pisilt a pólójába, nem szólt semmit... bár megfordult a fejében, hogy Rhea mindenkivel hozat-e fát, aki arannyal fizet neki? Tulajdonképpen nem érdekelte; a kinti levegő bor lesz az ínyének a kunyhó bűze után.

Már az ajtónál járt, amikor a lába valami melegbe és puhába ütközött. A macska elnyávogta magát. Susan megbotlott, majdnem elesett. Mögötte a vénasszony ziháló, fuldokló hangok sorozatát hallatta, amelyekben a lány csak később ismerte föl a nevetést.

– Vigyázz Ádázra, az én kis drágámra! Trükkös, mi? Meg gáncsot is vet néha, úgy ám! Hehe! – Azzal ismét vihogásban tört ki.

A macska fölnézett a lányra. Fülét hátracsapta, szürkészöld szeme nagyra tágult, és fűjt. Susan pedig, akinek fogalma sem volt arról, mit fog tenni, amíg meg nem tette, visszasiszegett. Ádáznál a meghökkenés is ugyanolyan hátborzongatóan emberi – ebben az esetben még komikus is – volt, mint a megvetés. Megfordult és villás farkát lengetve bemenekült Rhea hálókamrájába. Susan ajtót nyitott, és kiment fáért. Máris úgy érezte, ezer éve van itt, és még ezer év, amíg hazamehet.

4

A levegő éppen olyan édes volt, ahogy remélte, talán még annál is édesebb. Egy pillanatig csak állt a tornácon, mélyeket lélegzett, próbálta kitisztítani a tüdejét... és a fejét.

Öt mély lélegzetvétel után megmozdult. Megkerülte a ház sarkát és elindult... de úgy látszik, a rossz oldalon, mivel itt nem volt farakás. Volt viszont egy keskeny ablakféle, amelyet valami elvadult, csúnya kúszónövény félig eltakart. A viskó hátsó falába vágták, és bizonyára az öregasszony hálókamrájába nyílhatott.

Ne nézz be, akármit dugdos is az ágya alatt, az nem a te dolgod, s ha rajtakap...

Hiába a fejében bongó figyelmeztető hang, az ablakhoz lépett, és belesett.

A szipirtyó, még ha oda is pillant, akkor se fedezhette volna föl Susan arcát a buján növény iszalag mögött, de nem nézett oda. Foga között a zacskóval térdelt a földön, és az ágy alá nyúlt.

Egy dobozt húzott elő, és felhajtotta a fedelét, amely amúgy is résnyire nyitva állt. Puha rózsaszín sugárzás furdette az arcát, és Susannak elakadt a lélegzete. Abban a pillanatban egy leánykéé volt az az arc, egy éppoly kegyetlen, mint ifjú lányé, egy önző gyermeké, aki el van szánva rá, hogy az összes gonoszát meg fogja tanulni az összes gonosz okból. Annak a lánynak az arca, aki ez a csoroszlya volt valaha. A fény mintha valamiféle üveggömbből áradt volna.

A vénasszony percekig bámulta, tágra nyílt, elbűvölt tekintettel. Az ajka mozgott, mintha beszélne hozzá vagy énekelne neki; a kis tasak, amelyet Susan hozott a városból, a zsinórjánál fogva még mindig a banya szájából lógott, és föl-le mozgott, amíg Rhea beszélt. Azután láthatólag nagy akaraterevével lecsukta a dobozt, kioltva a rózsaszín fényt. Susan megkönnyebbült, mert volt valami a jelenetben, ami nem tetszett neki.

A vénasszony rátette egyik kezét a fedél közepén levő ezüstzárra. Kurta skarlátszín villanás csapott ki az ujjai közül. Mindeközben a zacskó folyvást ott lógott a szájában. Letette a dobozt az ágyra,

letérdelt, és végigfuttatta a kezét a földön, az ágy széle alatt. Noha csak a tenyerével érintette a padlót, vonalak jelentek meg a földön, mintha Rhea rajzolt volna rá. A vonalak elsötétedtek, olyanok lettek, mint a vájatok.

A fa, Susan! Hozd a fát, mielőtt észbe kap, hogy régóta vagy idekint! Az apád szerelmére!

Derekába tűrte a szoknyája szélét – nem akarta, hogy a vénasszony földet vagy leveleket lásson a ruháján, amikor visszamegy, nem akart olyan kérdésekre válaszolni, amelyeket az ilyen foltok látványa provokálna -, és elkúszott az ablak alatt, fehér pamut-bugyija világított a holdfényben. Amikor túljutott rajta, ismét fölállt és némán megkerülte a ház másik sarkát. Itt megtalálta a farakást egy öreg, dohszagú sufnyiban. Fél tucat jókora darabot kapott a karjára, és visszament az ajtóhoz.

Amikor oldalazva, hogy elférjen, és ne ejtsen le egyetlen tuskót sem, belépett, a vénasszony addigra ismét a szobában volt, és rosszkedvűen bámult a kandallóba, ahol már csak parázs pislákol. A zacskónak semmi nyoma.

– Ez elég sokáig tartott, kisasszonyka! – közölte Rhea. Továbbra is a kandallót bámulta, mintha a lány nem számítana... de az egyik lába topogott a ruha mocskos szegélye alatt, és összevonta a szemöldökét.

Susan keresztülment a szobán, közben igyekezett körülnézni a fahasábok fölött. Egy fikarcnyit sem lepte volna meg, ha meglátja a közelében a macskát, amely abban a reményben ólálkodik itt, hátha elgáncsolhatja. – Pókot láttam – felelte. – A kötényemmel hessegettem, hogy menjen onnan. Még látni is utálok őket!

– Fogsz te látni hamarost olyan dolgot, amely még kevésbé lesz ínyedre! – mondta Rhea az ő sajátos, féloldalas vigyorával. – A vén Thorin hálópendelyéből fog kiállni, mereven, mint a bot, s veresen, mint a rebarbara! Hehe! Csak várj egy keveset, te lány; az istenekre, annyit hoztál, hogy elég lenne egy ünnepi örömtűzhöz!

Rhea kivett két vastag hasábot a rakásból, amit Susan hozott, és hanyagul ráhajította a zsarátnokra. Szikrák szökeltek csigavonalban a sötétbe, halkan sziszegni kezdett a kémény. *Na, most szétszórtad, ami a tüzedből maradt, ostoba vénség, valószínűleg újra meg kell gyújtani az egészet,* gondolta Susan. Ám Rhea bedugta egyik szétterpesztett ujjú kezét a kandallóba, torokhangon kiejtett egy szót, és a fahasábok akkorát lobbantak, mintha olajba áztatták volna őket.

– A többit oda tedd! – bökött a fásládára. – S nehogy szétszórd a kérget, kisasszonyka!

Miért, nehogy bepiszkítsam ezt a szép tiszta szobát?, gondolta Susan. Beharapta az ajkát, hogy elfojtsa a kikíváncozó mosolyt.

Rhea azonban valahogy megérezte, mert amikor Susan fölegyenesedett, a vénasszony kemény, mindentudó arccal nézett rá.

– Jól van, kisasszonyka, akkor lássunk a dolgunk után, hogy végezhesünk. Tudod, miért vagy itt?

– Thorin polgármester kívánságára – ismételte meg Susan, noha tudta, hogy nem ez a valódi válasz. Most már félt, sokkal jobban, mint mikor az ablakon bekukucskálva meglátta az üveggömböt dédelgető szipirtyót. – A felesége meddő volt, amíg el nem múlt róla az asszonyok átka. Fiat akar, még mielőtt ő is képtelen lesz...

– Eredj már, hagyd a hülyeségeket és a bájolgást! Cicit és segget akar, amelyik nem lottyad össze a markában, meg egy lyukat, amelyik megfogja, amit beletol. Már amennyire maradt benne elég férfiasság. Ha fia születik, hát igen, az jó dolog, majd odaadja neked, hogy neveld, amíg elég nagy nem lesz az iskolához, attól kezdve nem fogod látni. Ha lány, akkor nyilván elveszi tőled, s odaadja annak a sántikáló új emberének, amelyiknek olyan lányos haja van, hogy fojtsa bele az első marhaitatóba.

Susan mérhetetlen döbbenettel nézett rá.

A vénasszony észrevette a pillantását, és nevetett. – Nem tetszik az igazság, ugye? Nem sok embernek tetszik, kisasszonyka. De akárhogy is; a nénéd, amilyen ügyes, jól kihasználta Thorint meg a kincstárát. Ami aranyat láttál, az nem az enyém... és a tied sem lesz, ha nem figyelsz eléggé! Hehe! Vedd le azt a ruhát!

Csaknem kimondta, hogy *nem akarom*, de mi lesz azután? Kizavarják ebből a kunyhóból (és nagyon nagy szerencséje lesz, ha nem gyík vagy ugrándozó béka alakjában), és nyugatra küldik, úgy, ahogy van, még a két aranypénzt sem viheti magával. És ez még a kisebbik baj. A nagyobb az, hogy a szavát adta. Először ellenkezett, de amikor Cord néni az apja nevére hivatkozott, akkor beadta a derekát. Mint mindig. Nem volt választása. És ha nincs választás, a tétovázás mindig hiba.

Leveregette kötényéről az apró kéregdarabokat, kioldozta, levette. Összehajtogatta, letette a kandalló melletti kicsi, piszkos zsámolyra, derékig kigombolta a ruháját. Lerázta a válláról, és kilépett belőle. Összehajtotta, a kötényre helyezte, igyekezett nem gondolni rá, milyen mohón bámulja a Cöosi Rhea a tűz fényében. A macska végigsasszézott a padlón, groteszk, létszám fölötti lábait lóbálva, és leült Rhea lábához. Odakint fújt a szél. A kandallóból meleg áradt, Susan mégis fázott, mintha a szél átfújna rajta.

– Siess már, te lány, az apád szerelmére!

Susan áthúzta a fején az alsószoknyát, összehajtva a ruhára tette, azután megállt egy szál bugyiban, karját összefonta a mellén. A tűz meleg narancsszín fényt festett a combjára; fekete körök árnyékolták térdhajlatának lágy vonalait.

– És még mindig nem puci! – vihogott a vén satrafa. – Csak nem affektálunk? Hú, de finomak vagyunk, de nagyon finomak! Told le azt a bugyogót, kisasszony, úgy állj itt, ahogy az anyádból kijöttél! Bár akkor még nem volt olyan kincsed, ami érdeklí az ilyen Hart Thorin-féléket, igaz? Hehe!

Susan úgy engedelmeskedett, mint aki foglyul esett egy lidércnyomásban. Miután az ágyékát is feltárta, ostobaságnak tűnt keresztbe fogni a karjait. Leengedte maga mellé.

– Nem csoda, hogy megkívánt! – mondta a vénség. – Igazán szép vagy, nem vitás! Nem így van, Ádáz? A macska elnyávogta magát.

– Piszkos a térded – mondta hirtelen Rhea. – Mitől? Susan egy pillanatig rettentő pánikba esett. Fölemelte a szoknyáját, hogy elküsszon a banya ablaka alatt... és most benne van a pácban.

Azután eszébe jutott egy válasz, és elég nyugodtan ki is mondta: – Amikor megláttam a kunyhódat, nagyon megijedtem. Letérdeltem imádkozni, és fölhúztam a szoknyámat, nehogy piszkos legyen.

– Igazán megható – tiszta ruhában akartál mutatkozni egy magamfajta előtt! Milyen rendes vagy! Nem igaz, Ádáz?

A macska nyávogott, tisztogatni kezdte a mellső mancsait.

– Lássunk neki – felelte Susan. – Téged megfizettek, én pedig engedelmeskedem, de ne kötekedj tovább, végezd a dolgod.

– Tudod, hogy mit kell tennem, kisasszonyka.

– *Nem* tudom – válaszolta Susan. Ismét közel állt a síráshoz, a szemét égették a könnyek, de nem hagyta, hogy kicsorduljanak. *Ezt nem hagyja.* – *Van* némi fogalmam róla, de amikor megkérdeztem Cord nénit, jól tudom-e, azt válaszolta, hogy ebben a tekintetben majd te kioktatsz.

– Nem akarta bepiszkítani a száját a szavakkal, mi? Hát jól van. De Rhea néni nem olyan finom, hogy ne mondja el, amit Cordelia néni nem akar. Arról kell meggyőződnöm, hogy testileg s lelkileg érintetlen vagy-e, kisasszonyka. Az öregek tisztaságpróbának hívták, ami jó név. Úgy ám. Lépj ide hozzám.

Susan kelleetlenül lépett kettőt, csupasz lába majdnem érintette a vénasszony papucsát, meztelen melle szinte súrolta a ruháját.

– Ha valamilyen ördög vagy démon beszennyezte a szellemedet, az árthat a gyerekeknek, amellyel nyilvánvalóan viselős leszel, s nyomot hagy maga után. Leggyakrabban szívásnyomot vagy harapást, de vannak más jelek is... nyisd ki a szád!

Susan engedelmeskedett, és amikor a vénasszony közelebb hajolt, olyan erőssé vált a büze, hogy a lány gyomra görcsbe rándult. Visszatartotta a lélegzetét, és imádkozott, hogy a vizsgálat ne tartson sokáig.

– Öltsd ki a nyelved!

Susan megtette.

– Most pedig fűjj az arcomba.

Susan kifújta visszatartott lélegzetét. Rhea beszívta, azután végre egy kicsit hátrébb húzta a fejét. Annyira azonban közel maradt, hogy Susan láthassa a hajában mázskáló tetveket.

– Elég édes – mondta a banya. – Vaj igen, friss hús. Most fordulj meg.

Susan megtette, és érezte, hogy a vén boszorka keze végigfut a hátán, a fenekén. Az ujjai hegye hideg volt, mint a sár.

– Hajolj előre és tárd ki a popód, kisasszonyka, ne szégyelld magad, Rhea nem egy puncit látott a maga idejében!

Susan pirulva engedelmeskedett. Úgy érezte, a szíve a homloka közepén, a két halántéka között ver. Azután az egyik hullaszerű ujj benyomult a végbelébe. Az ajkába harapott, hogy fel ne sikoltson. A behatolás szerencsére rövid ideig tartott... de tudta, hogy lesz egy másik is, amitől félt.

– Fordulj meg.

Megtette. A vénasszony végigfuttatta a kezét Susan mellén, könnyedén megpöckölte a bimbókat a hüvelykujjával, azután gondosan megvizsgálta az emlők alját. Belefúrta ujját a lány köldökébe, majd maga is fölhúzta a szoknyáját, és az erőfeszítéstől nyögve letérdelt. Megsimította Susan lábait, először elöl, azután hátul. Különös figyelmet szentelt a lábikra alatti résznek, ahol az inak futnak.

– Emeld föl a jobb lábad, lányom.

Susan engedelmeskedett, és idegesen, sikoltva fölnevetett, amikor Rhea végighúzta a hüvelykujja körmét a talpán egészen a sarkáig. Azután szétválasztotta Susan lábujjait, és közéjük nézett.

Ezt a szertartást a másik lábbal is végigcsinálta, majd – még mindig térden – azt mondta: – Tudod, hogy mi következik.

– Igen. – Kicsit reszketve futott ki a száján a válasz.

– Még egy kicsit bírd ki, kisasszonyka – minden más rendben van, tiszta vagy, mint a fűzfaág, bizony, de most következik az a kellemes zug, amely Thorint érdekli; most jön a tisztaság valódi próbája. Ezért bírd ki még egy kicsit!

Susan behunyta a szemét, és a Lankán futó lovakra gondolt – névleg a báróság lovai voltak, amelyekre Rimer, Thorin kancellárja és a báróság kincstárnoka vigyázott, de ezt a lovak nem tudták; azt gondolták, szabadok, és ha valaki lélekben szabad, mi más számít?

Szabadítsd meg a lelkemet, hogy olyan szabad legyen, mint a lovak a Lankán, s ne hagyd, hogy bántson! Kérlek, ne hagyd, hogy bántson! Ha mégis megteszi, segíts, hogy illendő némasággal viseljem el.

Hideg ujjak választották szét a köldöke alatti pihés szőrzetet; szünet következett, majd két hideg ujj beléhatolt. *Fájt*, de csak egy pillanatig, és az sem volt rossz; érzett már nagyobb fájdalmat is, amikor beverte a lábujját, vagy lehorzsolta a sípcsontját, amikor éjszaka kiment a pervátába. Rosszabb volt a megaláztatás és Rhea vénséges érintésének undora.

– Szorosan be vagy dugaszolva! – kiáltott Rhea. – Igazán jó! No de majd tesz róla Thorin, úgy bizony! Ami téged illet, lányom, mondok én neked egy titkot, amit a te finomkodó, hosszú orrú, szűk likú,

pattanásnyi mellű nénéd sohasem tudott: még egy érintetlen lánynak sem kell meglennie egy kis bizsergés nélkül, ha tudja, mi a módja!

A banya visszahúzódó ujjai finoman rázárultak a kis húsrügyre Susan részének tetején. A lány egy szörnyű pillanatig azt hitte, Rhea meg fogja csípni azt az érzékeny részt, amelyik néha elakasztotta a lélegzetét, amikor nekidörzsölődött a kápa gombjának lovaglás közben, de az ujjak cirógattak... azután nyomtak... és a lány rémülten érezte, hogy egyáltalán nem kellemetlen forróság támad a hasában.

– Akár egy kis rózsabimbó! – gügyögte a banya. Tolakodó ujjai gyorsabban jártak. Susan érezte, hogy a csípője előrelendül, mintha saját élete és agya lenne, aztán a nyitott doboz fölé hajló vénasszony mohó, önző arcára gondolt, amely rózsaszín volt, mint egy szajháé a gázlámpa fényében; eszébe jutott, hogyan lógott ráncos szájából a zsinórjánál fogva a zacskó az aranyakkal, mintha kihányt volna egy darab húst, és az előbb érzett forróság azonnal eltűnt. Reszketve hátralépett, karját, hasát, mellét ellepte a libabőr.

– Végeztél azzal, amiért megfizettek – mondta. A hangja száraz és nyers volt.

Rhea arca összerándult. – Nem te mondod meg nekem, hogy igen, nem vagy talán, arcátlan tacszó! *Én* tudom, mikor végeztem, *én*, Rhea, a Cöös boszorkánya s...

– Elhallgass és állj föl, mielőtt belerúgnálak a tűzbe, korcs fajzat!

A vénasszony ebként vicsorította néhány megmaradt fogát. Susan rájött, hogy ugyanott tartanak a boszorkánnyal, akár az elején: képesek lennének kivájni egymás szemét.

– Úgy emelj rám kezet vagy lábat, orcátlan rima, hogy ami elhagyja ezt a házat, annak nem lesz keze, lába, szeme!

– Nem kétlem, hogy erre is képes vagy, de Thorint megharagítanád vele – felelte Susan. Életében először mondta ki férfi nevét a maga védelmére. Amikor ez tudatosult benne, szégyenkezni kezdett... és valahogy kicsinek érezte magát. Nem tudta pontosan, miért, ha már egyszer beleegyezett, hogy a férfival hál és gyereket fogan tőle, mégis így volt.

A vénasszony mereven bámulta, redős arca addig vonaglott, míg meg nem jelent rajta egy mosoly, vagy inkább csak a paródiája, ami rosszabb volt, mintha vicsorgott volna. Szuszogva, székének karfájába kapaszkodva talpra állt. Közben Susan gyorsan öltözni kezdett.

– Csakugyan megharagudna. Talán mégis te tudod jobban, kisasszonyka. Különös éjszakám volt, s ez oly részeket ébresztett fel bennem, melyeknek jobb, ha alusznak. Akármilyen más történet, azt vedd bóknak fiatalságod s tisztaságod... s a szépséged előtt is. Igen. Szép teremtés vagy, nem kétséges. A hajad... amikor leereszted, mert úgy alítom, leereszted majd Thorinnak, ha összefeküsztek... úgy ragyog, mint a nap, igaz?

Susan nem akarta; hogy a banya kiessen a szerepéből, de nem is akarta bátorítani ilyen émelyítő hízelkedésre. Főleg mikor még mindig látta a gyűlöletet Rhea vizenyős szemében, és bőre még mindig úgy bizsergett a vénasszony érintésétől, mintha bogarak mászkáltak volna rajta. Semmit sem szólt, csak belelépett a ruhájába, felhúzta a vállára, és gombolni kezdte.

Rhea talán megértette, mire gondol, mivel eltűnt a mosoly az arcáról, a magatartása hivatalos lett. Susan ezt nagy megkönnyebbüléssel fogadta.

– No, nem számít. Átmentél a tisztaságpróbán; öltözz és eriggy! De arról, ami közöttünk esett, egy szót se Thorinnak, megértetted? Női szóval nem kell zavarni a férfi fülét, főleg olyan nagy emberét, mint ő!

– Rhea most mégsem tudott elfojtani egy görcsös vigyort. Susan úgy vélte, a vénség észre sem vette, hogy elvigyorodott. – Megegyeztünk?

Bármiben, bármiben, csak kijuthassak innen s elmehessek!

– Kijelented, hogy tiszta vagyok?

– Vaj igen, Susan, Patrick lánya. Megteszem. De nem az számít, amit *mondok*. Most... várj... valahol

itt...

Végigturkálta a kandalló tetejét, arrébb tolt a ilyen-olyan repedezett csészealjakra ragasztott gyertyacsonkokat, először egy petróleumlámpát, azután egy elemlámpát emelt föl, pillanatig mereven bámult egy fiatal fiút ábrázoló rajzot, azután félretette.

– Hol is... hol is... ööö... itt van!

Előkotort egy szutykos noteszt (ódon, aranyozott betűkkel a CITGO szót nyomtatták rá) meg egy ceruzacsonkot. Majdnem a notesz végéig lapozott, mire talált egy üres oldalt. Valamit firkált rá, azután kitépte a lapot a drótspirálból. A papírt odanyújtotta Susan-nak, aki átvette és ránézett. Egy szó volt rákörmölve, amit először nem értett:

Alatta egy ábra:

t_{1/2}a

– Mi ez? – bökött a kis rajzra.

– Ez Rhea jele. Hat báróságban ismerik, s nem lehet lemásolni. Mutasd meg ezt a papírt a nénédnek. Aztán Thorinnak. Ha a nénéd el akarná venni, hogy maga mutassa meg neki – látod, ösmerem őt és a basáskodó természetét –, akkor mondd neki nemet, Rhea üzeni, hogy nem, nem lehet nála.

– S ha Thorin akarja?

Rhea elutasítóan vállat vont. – Tartsa meg, égesse el vagy törölje ki vele a seggét, nekem egyre megy. Mint ahogy, neked is, mert végig tudad, hogy tiszta vagy. Igaz?

Susan bólintott. Egyszer, táncból hazajövet megengedte egy fiúnak, hogy egy-két pillanatra a blúza alá dugja a kezét, na és mi van akkor? Ő tiszta. Többféleképpen is, mint ahogy ez az ocsmány teremtmény gondolja.

– Hanem el ne veszítsd ezt a papírt. Hacsak nem akarsz ismét találkozni velem s másodszor is végigcsinálni az eljárást.

Az istenek mentsenek meg ettől, gondolta Susan, és igyekezett nem borzongani. A zsebébe dugta a papírt, ahol korábban a zacskó volt.

– Most pedig gyere az ajtóhoz, kisasszonyka. – Úgy nézett rá, mint aki mindjárt megragadja Susan karját, azután meggondolta magát. Egymás mellett mentek oda az ajtóhoz, de annyira ügyeltek, nehogy egymáshoz érjenek, hogy ettől nehézkesnek tűntek a mozdulataik. Az ajtónál Rhea mégis megragadta a lány karját, azután másik kezével a Cöös csúcsa fölött függő, ragyogó ezüst korongra mutatott.

– A Csókok Holdja – mondta Rhea. – Nyárközép van.

– Igen.

– Mondd meg Thorinnak, nem vihet az ágyába – sem szénakazalba, sem mosókonyha padlójára, sem sehova –, amíg a Démon Hold ki nem kerekedik az égen.

– Egészen Aratásig? – Az még három hónap! Susannak egy egész életnek tűnt. Igyekezett nem mutatni, mennyire örül a halasztásnak. Azt hitte, Thorin már a következő holdfelkeltekor elveszi a szüzességét. Nem volt vak, látta, hogy néz rá a polgármester.

Eközben Rhea a Holdat bámulta, és mintha számolt volna. Keze végigfutott Susan hosszú varkocsán, simogatta. A lány igyekezett ezt is elviselni, amennyire tudta, s épp mikor úgy érezte, nem bírja tovább, Rhea leengedte a kezét és bólintott. – Igen, nem csupán Aratásig, de egészen *fin de año-ig* – az ünnep estéjéig, ezt mondd meg neki. Mondd, hogy a máglya után az övé lehetsz. Megértetted?

– Igen, *fin de año-ig*. – Alig tudta palástolni az örömét.

– Amikor a tűz a Zöld Szívben leég, és az utolsó vörös kezű ember is hamuvá válik – folytatta Rhea. – Akkor, de *addig ne!* Ezt is meg kell mondanod neki.

– Megteszem.

A kéz kinyúlt, megint simogatni kezdte a haját. Susan elviselte. Ennyi jó hír után, gondolta, igazán önző lennék, ha másképpen cselekednék. – A mai nap és az Aratás közötti időt fölhasználhatod elmélkedésre és erőgyűjtésre, hogy fiúgyermeket foganj a polgármester kívánsága szerint... vagy inkább lovagolj ki a Lankára, és szedd össze leányságod utolsó virágait. Megértettél?

– Igen. – Pukedlizett. – Megköszönöm néked.

Rhea legyintett, mintha hízelgésnek tekintené. – Ne beszélj arról, ami közöttünk megesett. Ez senki másra nem tartozik, csak miránk.

– Hallgatni fogok. Ezzel végeztünk?

– Hát... talán hátravan még egy *apróság*... – Mosolygott, hogy mutassa, mennyire csekélységről van szó, azután Susan szeméhez emelte a balját. Három ujja összetapadt, a mutató külön állt. Az ujjak villájában egy ezüstmedál villogott, amely mintha a semmiből termett volna ott. A lány azonnal rászögezte a szemét a medálra, és le sem vette róla, amíg Rhea ki nem mondott egy torokhangú szót. Akkor lecsukódott a szeme.

5

Rhea a lányra nézett, aki hunyt szemmel állt a küszöbén a holdfényben. Visszatette az érmét a ruhája ujjába (vén, göbös ujjai voltak, de ha kellett, elég fürgék bírtak lenni, bizony ám), arcáról lehullott a hivatalos kifejezés, helyét gonosz düh vette át. *Szóval belerúgnál a tűzbe, te ribanc? Pletykálnál Thorinnak?* De nem a fenyegetőzés meg a szemtelenség volt a legrosszabb. Hanem az undor az arcán, amikor elhúzódott Rhea érintése elől.

Túl jó Rheához! És nyilván Thorinhoz is túl jónak tartja magát, tizenhat évesen, szép szőke hajával, amelyről Thorin biztosan azt képzei, hogy abba fog elmerülni, miközben odalent szántogat s merítkezik.

Nem bánthatta a lányt, bármennyire megérdemelte volna; ha másért nem, azért, mert Thorin akkor elvinné tőle az üveggömböt, és azt nem tudta volna elviselni. Semmiképpen. Így hát nem bánthatja a lányt, de *valamit* azért tehet, amivel elrontja a férfi örömét, legalábbis egy időre.

Közel hajolt a lányhoz, megragadta hátára csüngő hosszú varkocsát, és elkezdte húzogatni az öklében, élvezve selymes simaságát.

– Susan! – suttogta. – Hallasz engem, Susan, Patrick lánya?

– Igen – felelte csukott szemmel a lány.

– Hát akkor figyelj. – A Csókok Holdja ráhullatta fényét Rhea arcára, és ezüstös koponyává változtatta. – Jól figyelj és emlékezz! Emlékezz a mély barlangban, ahova az éber elme sohasem jut el!

Húzogatta a kezét a lány haján. Selymes és sima. Akár a lába közötti apró bimbó.

– Vaj igen. Van valami, amit meg kell tenned, miután elvesztetted szüzességedet. Azonnal meg kell tenned, gondolkodás nélkül. Most figyelj rám, Susan, Patrick lánya, jól figyelj!

Még mindig a lány haját simogatva, rátapasztotta ráncos ajkát Susan fülének sima kagylójára, és suttogni kezdett a holdfényben.

III. fejezet TALÁLKOZÁS AZ ÚTON

akkor hallotta meg a háta mögött közeledő lovast, amikor az már-már a sarkára hágott.

Leginkább az zavarta, miközben visszafelé tartott a városba, hogy új értelmet nyert a szerződés, amelyet kötött. Jó, hogy haladékat kapott – még hónapok telnek el, mielőtt életbe lépne az üzlet –, de a haladék nem változtat az alapvető tényen: amikor kitelik a Démon Hold, el fogja venni a szüzességét Thorin polgármester, ez a csontos, izgága ember, akinek pelyhes ősz haja felhőként röpköd a pilise körül. Az az ember, akire a felesége olyan fáradt szomorúsággal néz, hogy még látni is fáj. Hart Thorin olyan ember, aki harsányan röhög a seggrepacsival vagy a fejbeveréssel kombinált mulatságokon, vagy ha valakit rothadt gyümölcszel dobálnak meg, de csak bámul hüledezve a magasztos vagy tragikus történetek hallatán. Kezét ropogtató, hátba paskoló, asztalnál böffentő ember, aki minden második szavánál aggodalmasan pillog a kancellárjára, nehogy már megsértse Rimert.

Susan gyakran megfigyelhette mindezeket a dolgokat; apja éveken át vigyázott a báróság lovaira, és sűrűn járt a Tengeremellékre üzleti ügyben. Sokszor magával vitte szeretett lányát. Ó, elégszer látta már Hart Thorint az évek során, és az is elégszer látta őt. Talántán többször is az elégnél! Mert most az látszott a legfontosabb tulajdonságának, hogy csaknem ötven évvel idősebb a lánynál, aki talán a fiát fogja hordani.

Susan elég könnyen ráállt az alkura...

Nem, nem könnyen, nem lenne tisztességes magával, ha ezt állítaná... de az igaz, hogy nem sok álmatlan éjszakájába került. Miután meghallgatta Cord néni érveit, azt gondolta: *Hát ez tényleg nem nagy dolog, ahhoz képest, hogy szerződésünk lesz a földre; végre hagyomány szerint lesz egy darabunk a Lankából; papírjaink lesznek róla, hogy a miénk, egy itthon, egy Rimer kancelláriájában. Igen, és ismét lesznek lovaink. Igaz, csak három, de ez is hárommal több, mint amennyi most van. S miért? Ha lefekszem vele kétszer-háromszor, s gyereket foganak tőle, ahogy millió asszony megtette már előttem anélkül, hogy ebből baja lett volna. Végül is nem mutánszal, nem is leprással kell közösködnöm, csak egy öregemberrel, akinek ropognak az ujjpercei. Nem örökre szól, s ahogy Cord néni mondja, még férjhez is mehetek, ha az idő s a ka kiforogja; nem én leszek az első nő, aki anyaként kerül egy férfi ágyába. Ettől talán szajha leszek? A törvény azt mondja, hogy nem, de az mit sem számít; a szívem törvényei számítanak, a szívem pedig azt mondja, hogy ha ezzel tudom megszerezni azt a földet, amely a papáé volt, s három lovat, hogy futkossanak rajta, akkor bizony szajha vagyok.*

De volt még valami más: Cord néni egy gyerek ártatlanságából csinált tőkét, Susan most látta, milyen szívtelenül. A *kisbaba*, örömködött Cord néni, az *aranyos kisbaba*. A néni tudta, hogy Susannak, aki csak nemrég tette félre gyerekkora babáit, tetszeni fog az ötlet, hogy saját kisbabája lesz, egy élő, pici baba, akit öltöztetni, etetni és altatni lehet a délutáni hőségben.

Cordelia nem tudta (*talán annyira ártatlan, hogy figyelembe se vette*, gondolta Susan, bár ebben nem hitt túlságosan), amit a boszorkány ma este brutálisan a szemébe mondott Susannak: Thorin többet akar gyereknél.

Cicit és segget akar, amelyik nem lottyad össze a kezében, meg egy lyukat, amelyik megfogja, amit beletol.

Ha csak rágondolt ezekre a szavakra, máris lüktetett az arca, miközben ballagott a város felé a holdnyugta sötétjében (ezúttal nem volt vidám futás, de dalolás sem). Amikor beleegyezett, párzó lábasjóságokról voltak homályos elképzelései – összeengedik őket, „amíg a mag megfog”, azután szétválasztják őket. De most már tudta, hogy Thorin újra és újra akarhatja, valószínűleg újra és újra akarni is fogja őt, és a törvény szerint, amelyet kétszáz nemzedék kovácsolt vassá, addig feket le vele, amíg ő, aki tisztának bizonyult, tisztaságát egy gyerekkel is bizonyítja, aki ugyancsak tiszta lesz... nem pedig mutáns szörnyeteg. Susan diszkrétan utánanézett és megtudta, hogy erre a második próbára

rendszerint a terhesség negyedik hónapjában kerül sor... amikor már ruhában is látszik az állapot. Rheának kell meghoznia az ítéletet... és Rhea nem szereti őt.

Most bánta, mikor már késő volt, hogy elfogadta a kancellár által formába öntött egyezséget, most, hogy ama furcsa satrafa tisztának nyilvánította. Leginkább arra gondolt, milyen lesz majd Thorin nadrág nélkül, a lába fehér és pipaszár, mint egy gólyáé, és mikor együtt halnak, ő majd hallhatja, miként ropognak hosszú csontjai, a térde, a háta, a könyöke és a nyaka.

S az ujjpercei. Ne feledkezz meg az ujjperceiről.

Igen. Bütykös, vénemberes ujjpercek, amelyeken szőr nő. Susan kuncogott a gondolatra, mert ez mulatságos volt, ugyanakkor észrevétlenül egy forró könnycsepp csordult ki a szeme sarkából, és leszánkázott az arcán. Letörülte, de ugyanúgy nem volt tudatában, mint ahogy nem hallotta a poros úton közeledő paták dobogását sem. Az elméje még mindig távol járt, visszatért ahhoz a különös dologhoz, amelyet a vénasszony hálókamrájának ablakából látott – a rózsaszín gömbből áradó puha, valahogy mégis kellemetlen fényhez, amelyet a banya olyan megdelejezve nézett.

Amikor Susan végre meghallotta a közeledő lovat, első riadt gondolata az volt, hogy be kell rohannia a pagonyba, amely mellett éppen elhaladt, és el kell rejtőznie. Igen csekély annak az esélye, hogy valaki ennyire későn tisztességes szándékkal járjon az országúton, különösen most, hogy ilyen rossz idők járnak Belső-Világra – de már túl késő volt.

De hisz ott az árok, abban lehasalhat! Most, hogy lement a hold, legalábbis volt rá esélye, hogy akárki jön, elhaladhat anélkül...

De még mielőtt megmoccanhatott volna, már üdvözölte is a lovas, aki – miközben ő elmerült hosszú és bánatos gondolataiban – addigra ott trappolt mögötte: – Jó estét, úrnő, sokáig tartsanak napjai a földön.

Susan megfordult, közben arra gondolt: *S ha valamelyik új ember, akik mindig ott lebzselnek a polgármester házában vagy az Utaspihenőben? Nem a legöregebb, annak olyan reszketeg hangja van, de talán valamelyik másik... az lehet, akit Depape-nek hívnak...*

– Jó estét – hallotta a tulajdon szavait, a lóháton magasodó emberalaknak címezve. – Önnek is sok napot.

Hangja nem reszketett, legalábbis azt remélte. Úgy vélte, nem Depape az, de nem is a Reynolds nevű. Erről a fickóról csak azt tudta biztosan, hogy széles karimájú kalapot visel, azt a fajtát, amelyet Susan a Belső Báróságokhoz kapcsolt, még abból az időből, amikor a kelet-nyugati utazás közönségesebb dolog volt, mint mainapság. Még azelőtt, hogy eljött volna John Farson – a Jó Ember –, és kezdetét vette volna a vérengzés.

Amikor az idegen melléje ért, Susan kicsit megbocsátotta magának, hogy nem hallotta a közeledését. Amennyire látta, nem volt csat vagy csengő a lószerszámán, és minden olyan szorosan le volt kötve, hogy nem lötyögött és csattogott. Csaknem olyan volt a felszerelése, mint egy törvényen kívülié vagy haramiáé (Susannak volt egy olyan elképzelése, hogy Jonas, a reszketeg hangú, és a két cimborája mindkettő lehetett más időkben és más helyeken), vagy egy harcosé. De ez az ember nem viselt tűzfegyvert, hacsak nem rejtve. A kápagombról számszerű lógott, a tokban valami lándzsának tűnő tárgy volt, és kész. Továbbá a lány tudomása szerint még sohasem volt ilyen fiatal harcos.

Az utazó szája sarkából csettintett a lónak, éppen úgy, ahogy Susan papája (meg persze Susan is) szokta, és az állat azonnal megállt. Amint egyik lábát öntudatlan kecsességgel, magasan átlendítette a nyereg fölött, Susan rászólt: – Ne, ne, ne zavartassa magát, idegen, csak menjen tovább!

A lovas, még ha észlelte is a riadalmat a lány hangjában, nem törődött vele. Lecsúszott a lóról, nem bajlódva a kengyellel, és elegánsan ért földet a lány előtt. Az út port pöffentett szögletes orrú bakancsa körül. Susan a csillagfényben látta, hogy csakugyan fiatal, korabeli, valamivel fiatalabb

vagy idősebb nála. A ruhája éppen olyan volt, mint a marhahajcsároké, csak új.

– Will Dearborn, szolgálójára – mondta a lovas; lekapta a kalapját, egyik lábát előrecsúsztatta, és meghajolt, a Belső Báróságok illemszabályai szerint.

Susannak ettől az abszurd udvariasságtól itt a semmi közepén, miközben orrát már megütötte a városszéli olajfolt keserű szaga, elmúlt a féelme, és fölnevetett. Azt hitte, hogy a lovas meg fog sértődni, de az elmosolyodott. Jó mosoly volt, őszinte, mesterkéletlen, egyenletes fogsort villantó.

A lány fél kézzel felcsipentette a ruhája szegélyét, és kissé meghajolt. – Susan Delgado, szolgálójára.

A fiú jobb kezével háromszor megütötte a torkát. – Üdvözlöm, Susan Delgado. Remélem, nem bánja, hogy találkoztunk. Nem akartam megriasztani...

– Pedig kicsit megijesztett.

– Igen, gondoltam volt. Sajnálom.

Gondoltam volt. Beszéde alapján a Belső Báróságokból való. Susan újfajta érdeklődéssel nézett rá.

– Nem kell bocsánatot kérnie, én merültem el mélyen a gondolataimba – mondta. – Meglátogattam... egy barátomat... és nem vettem észre, mily sok idő telt el azóta, hogy lement a hold. Ha aggodalmaskodásból állt meg, köszönöm, idegen, de továbbmehet útján, s én is a magamén. Csak a város – Hambry – határáig megyek. Az meg közel van.

– Szép beszéd, kedves érzések – vigyorodott el a fiú –, de, későre jár, ön egyedül van, és azt hiszem, mehetünk együtt. Tud lovagolni, hölgyem?

– Igen, de igazán...

– Úgy hát lépjen ide és ismerkedjék meg Fürge barátommal. Elviszi az utolsó két mérföldön. Herélt, hölgyem, és szelíd.

Susan derűvel elegy bosszankodással nézett Will Dearbornra, és az a gondolat villant át az agyán: *Ha még egyszer hölgyemnek nevez, mintha tanító néni lennék, vagy a rezgő fejű vén nagynénje, leoldom ezt a hülye kötőt, és képen csapom vele.* – Sose bántam, ha egy lóban van egy kis tűz, ha ugyanakkor elég kezes, hogy elviselje a nyeret. Haláláig az apám gondozta a polgármester lovait... s erre felé a polgármester a báróság felvigyázója. Egész életemben lovagoltam.

Arra gondolt, hogy Dearborn mentegetőzni fog, talán még hebeg is, de csupán nyugodtan, ám figyelmesen bólintott, ami nagyon tetszett a lánynak. – Akkor lépjen a kengyelbe, úrnőm. Ön mellett gyalogolok, és nem zavarom beszélgetéssel, ha nem akarja. Késő van, és egyesek szerint beszéd holdnyugta után szemfödelet jelenthet.

A lány megrázta a fejét, mosollyal enyhítve a visszautasítást. – Nem. Köszönöm kedvességét, de talántán nem lenne helyes, ha látnának, amint egy idegen ifjú lován ülök este tizenegykor. Tudja, hogy az ingvállal ellentétben egy úrinő jó híréből nem veszi ki a foltot a citromlé.

– Nincs itt senki, aki láthatna – mondta a fiatalember őrijítően tárgyilagos hangon. – Ön pedig fáradt lehet, annyit mondhatok. Jöjjön, hölgyem...

– Kérem, ne szólítson így! Olyan aggnak érzem magam tőle, mint... – Egy pillanatig habozott, még egyszer meggondolta a szót,

(boszorkány)

amely elsőnek eszébe jutott: – ...mint egy vénasszony.

– Akkor legyen Miss Delgado. Biztos benne, hogy nem kíván lovagolni?

– A lehető legbiztosabb. Semmiképpen sem lovagolnék ilyen ruhában, ha nincs női nyereg a lovon, Mr. Dearborn – még ha a tulajdon testvérem lenne, akkor sem. Nem ildomos.

A fiú most maga lépett föl a kengyelbe, átnyúlt a nyereg túlfelére (Fürge csendesen állt, csak a füleivel csapkodott, amelyekkel Susan is boldogan csapkodott volna, ha ő a Fürge, olyan szépek

voltak), majd visszalépett a földre, kezében egy összetekert ruhadarabbal. Nyersbőr zsinórral volt összekötve. A lány poncsónak vélte.

– Ezt maga elé és a lábára terítheti porköpenyként – mondta a fiú. – Elegendő lesz az illemhez: az apámé, ő pedig magasabb nálam. – Egy pillanatra a nyugati hegyek felé nézett, és a lány látta, hogy jóképű a maga kemény módján, amely éles ellentétben állt a fiatalságával. Apró remegést érzett belül, és ezredszer kívánta, bár maradt volna meg az ocsmány vénasszony keze az üzlet keretei között, bármilyen pocsék volt is az üzlet. Nem akart a jóképű idegenre nézni, és közben emlékezni Rhea érintésére.

– Nem – mondta szelíden. – Még egyszer köszönöm kedvességét, de vissza kell utasítanom.

– Akkor hát én is gyaloglok, és Fürge lesz a mi gardedámunk – szólt derűsen a fiú. – Legalábbis a város széléig, ameddig nincsenek szemek, amelyek látnának, és rosszat gondolnának egy tökéletesen illedelmes ifjú hölgyről és egy többé-kevésbé illedelmes fiatalemberről. Ha egyszer odaérünk, megemelem a kalapomat, és nagyon jó éjszakát kívánok.

– Szeretném, ha mégsem tenné. Igazán. – Megsimította a homlokát. – Könnyű azt mondani, hogy nincsenek szemek, de néha ott is vannak, ahol nem kellene lenniük. És az én helyzetem... pillanatnyilag kissé kényes.

– Akkor is önnel megyek – ismételte a fiú, és az arca most komoly volt. – Ezek nem valami jó idők, Miss Delgado. Itt Mejisben önök távol vannak a legsúlyosabb bajoktól, de a gondok néha messzire elérnek.

Susan kinyitotta a száját – nyilván azért, hogy megint tiltakozzon, talán elmondja, hogy Pat Delgado lánya tud magára vigyázni –, azután eszébe jutottak a polgármester új emberei és az, hogy milyen hidegen jártatták végig rajta a tekintetüket, amikor Thorin másfelé figyelt. Most este is látta hármukat, amikor elindult a boszorkány kunyhójához. Akkor *hallotta* a közeledésüket, elég ideje maradt, hogy letérjen az útról és megpihenjen egy megfelelő *pinonfa* mögött (nem volt hajlandó úgy gondolni rá, mint rejtőzésre). Visszafelé tartottak a városba, Susan feltételezése szerint most az Utaspihenőben nyakalhatnak – egészen addig, míg Stanley Ruiz be nem zárja a kocsmát –, de ezt nem lehet biztosan tudni. Visszajöhetnek.

– Hát, ha nem tudom lebeszélni, akkor jól van – sóhajtott ingerült belenyugvással, amit nem érzett. – De csak az első postaládáig, a Mrs. Beechéig! Az jelzi a város szélét.

A fiú ismét megütögette a torkát, és megismételte azt az abszurd, elbűvölő meghajlást: sarkát a porba vájva előretolta a lábát, mintha el akarna gáncsolni valakit. – Köszönetem, Delgado kisasszony!

De legalább nem szólított hölgyemnek, gondolta a lány. Kezdetnek ez is jó.

2

Azt hitte, a fiú, bár hallgatást ígért, csörögni fog, mint egy szarka, mert ez volt a szokása azoknak a fiúknak, akiket ismert – nem volt hiú a külsejére, de azért mutatósnak tartotta magát, ha egyszer a fiúk egyfolytában karattyolnak vagy csoszognak a közelében. És ez itt tele lehet olyan kérdésekkel, amiket a városiaknak nem kell föltenniük: mennyi idős, mindig itt lakott-e Hambryban, a szülei élnek-e, és még vagy ötven ugyanilyen unalmas kérdést – de mindezek mögött tulajdonképpen csak arra az egyre kíváncsiak: van-e állandó barátja?

De a Belső Báróságokból való Will Dearborn nem kérdezte az iskoláiról, a családjáról, a barátairól (mint Susan rájött, ez a legközönségesebb módja, hogy az ember kiszimatolja a romantikus riválisokat). Will Dearborn egyszerűen csak ballagott mellette, száron vezette Fürgét, és kelet felé nézett, a Tiszta Tenger irányába. Most már elég közel jártak, hogy a só éles szaga belevegyüljön az olaj kátrányos bűzébe, még akkor, is, ha a szél délről fúj.

Most haladtak el a Citgo mellett, és Susan örült Will Dearborn társaságának, még akkor is, ha a csönd némileg bosszantotta. Mindig egy kicsit kísértetiesnek találta az olajtavat a tornyok csontvázerdejével. A legtöbb acéltorony rég abbahagyta a szivattyúzást, és nem voltak meg az alkatrészek, az igény és a tudás a megjavításukra. Azt a néhányat, amely még erőlködött – a kétszázból talán ha tizenkilenc –, nem lehetett leállítani. Csak szivattyúztak és szivattyúztak, az alattuk levő olaj láthatólag kimeríthetetlen volt.

Egy keveset még használtak, de csak nagyon keveset – a legnagyobb rész egyszerűen visszafolyt a halott kutakon át. A világ elmozdult, és ez a hely egy különös, gépi temetőre emlékeztetett, ahol némelyik holttest még nem eléggé...

Valami hideg és sima bökte meg Susan hátát, és ő nem tudott elfojtani egy halk sikolyt. Will Dearborn megpördült, keze az övére siklott. Azután megnyugodott, elmosolyodott.

– Fürge ilyen módon közli, hogy elhanyagoltnak érzi magát. Sajnálom, Delgado kisasszony.

Susan hátranézett a lóra. Fürge jóindulatúan nézett rá vissza, azután megbiccintette a fejét, mintha azt mondaná, hogy ő is sajnálja, amiért megijesztette.

Badarság, te lány, gondolta Susan, és hallotta az apja harsány, tárgyilagos hangját. Csak azt akarja tudni, mért vagy olyan kimért! Én is ezt akarom tudni. Ez nem rád vall, de nem ám.

– Mr. Dearborn, meggondoltam magam – szólt Susan. – Szeretnék felülni a lóra.

3

A fiú hátat fordított neki, zsebre vágott kézzel nézte a Citgót, miközben Susan először a nyeregkápára terítette a poncsót (egyszerű fekete pásztornyereg volt, a báróság vagy a birtok jelzése nélkül), azután belelépett a kengyelbe. Fölemelte a szoknyáját, és élesen körbenézett, hogy meggyőződjék róla, nem leselkedik-e a fiú, de az még mindig háttal állt. Mintha elbűvölték volna a rozsdás fűrőtornyok.

Mi olyan érdekes bennük, tökfej?, gondolta a lány kicsit zsémbesen, ami nyilván a kései óra és a felkorbácsolt érzelmek utóhatása miatt volt. *Piszkos ócskaságok, legalább hatszáz évesek vagy még öregebbek, én pedig egész életemben a bűzüket szagoltam.*

– Csak nyugi, fiacskám! – mondta, amikor a lába már biztosan benne volt a kengyelben. Egyik kezével a kápagombot fogta, a másikkal a szarát. Fürge csapott egyet a fülével, mint aki azt mondja, nyugton marad ő akár egész éjjel, ha Susan ezt kívánja.

A lány a nyeregbe lendült, hosszú, meztelen combja felvillant a csillagfényben, és ugyanazt a lelkesedést érezte, mint mindig, ha lovagolhatott... csak hogy ma este kicsit erősebb, kicsit édesebb, kicsit élesebb volt az érzés. Talán mert olyan szép a ló, talán mert idegen...

Vagy talán mert a ló tulajdonosa idegen, gondolta, és szép.

Ez természetes ostobaság volt... olyan ostobaság, amiből baj is lehet. De akkor is ez az igazság. Szép volt.

Amikor Susan széthajtogatta és a lábára terítette a poncsót, Dearborn fütyörészni kezdett. A lány babonás félelemmel elegy megdöbbenéssel ismerte föl a „Gondtalan szerelem” dallamát. Ugyanezt énekelte ő, úton Rhea kunyhója felé.

Talántán ka, lányom, suttogta az apja hangja. Ilyesmi nincs, vágott vissza gondolatban. Nem látok ka-t minden szélrohamban s árnyékban, mint az öregasszonyok, akik a Zöld Szívben gyűlnek össze nyári estéken. Ez csak egy régi dallam; mindenki ismeri.

Talántán jobb is, ha neked van igazad, tért vissza Pat Delgado hangja. *Mert ha ez ka, akkor úgy jön, mint a szél, s a terveid nem állnak meg előtte jobban, mint a papám csűrje, ha ciklon közeledett.*

Nem ka; még a sötétség, még az árnyak és az olajkutak komor formái sem fogják arra csábítani, hogy

higgyen benne. Nem *ka*, csupán véletlen találkozás egy csinos fiatalemberrel a városba visszavezető magányos úton.

– Eleget tettem az illem követelményeinek – mondta száraz hangon, amely mintha nem is az övé lett volna. – Visszafordulhat, ha akar, Mr. Dearborn.

A fiú megfordult és ránézett. Egy pillanatig nem szólt, de pillantásából Susan nagyon jól láthatta, hogy a legény is csinosnak tartja őt. Noha ez nyugtalanította – talán amiatt, amit Dearborn fütyült –, boldoggá is tette. Aztán a fiú azt mondta: – Jól fest odafönt. Szépen ül.

– Nemsokára a saját lovaimat fogom megülni – felelte ő. *Na, most jönnek a kérdések*, gondolta.

De a fiú csak bólintott, mintha már tudna mindent, és ismét elindult a város iránt. Susan egy kis csalódást érzett, noha nem tudta, miért; a szája sarkából csettintett Fürgének, és megbökte a térdével. Az állat elindult, gazdáját követve, aki bajtársiasan megsimogatta az orrát.

– Hogy hívják ama helyet? – kérdezte a fűrőtornyok felé mutatva.

– Az olajtavat? Citgónak.

– Működik még valamelyik kút?

– Vaj igen, s nem lehet őket leállítani. Nincs senki, aki képes lenne rá.

– Aha – mondta a fiú. Ez volt minden – csak annyi, *aha*. De egy pillanatra elhagyta a helyét Furge feje mellett, amikor a Citgóba vezető gázos ösvényhez értek; keresztülment az állat előtt, hogy megnézze az elhagyatott vén örbódét. Susan gyermekkorában még volt itt egy tábla, amelyre azt írták: BELÉPÉS CSAK ENGEDÉLLEL RENDELKEZŐ SZEMÉLYEKNEK, de valamely vihar vagy más esemény eltüntette. Will Dearborn megnézte, azután visszaporoszkált a lóhoz, bakancsa fölverte a nyári port új ruhájára.

Tovahaladtak a város felé, a gyalogos fiatalember széles karimájú kalapban, és a lovon ülő fiatal nő, poncsóval a lábán. A csillagfény záporozott rájuk, mint minden fiatal férfira és nőre az idők kezdete óta, és egyszer, amikor Susan fölneézett, meteor villanását pillantotta meg a feje fölött – kurta, ragyogó villanást, amint keresztülszántja a mennyboltozatot. Arra gondolt, valamit kívánna kellene, azután szinte pánikba esve rájött, hogy fogalma sincs, mit kívánhatna. Nem volt mit kívánna.

4

Tovább hallgatott, és csak mikor mérföldnyire jártak a várostól, akkor tette föl azt a kérdést, amely a fejében motoszkált. Azt tervezte, hogy akkor kezd kérdezgetni, miután a fiú elmondta a kérdéseit, és mérgesítette, hogy neki kell megtörnie a csöndet, de végül erőt vett rajta a kíváncsiság.

– Honnan jött, Mr. Dearborn, és mi hozta Belső-Világnak ebbe a kis zugába... ha nem neheztel kérdésemért.

– Egyáltalán nem – felelte a fiú, és mosolyogva nézett föl. – Boldog vagyok, hogy beszélgethetünk, csak azt nem tudtam, hogyan kezdjük el. A beszéd nem az erősségem.

S mi az erősséged, Will Dearborn?, törte a fejét a lány. Ugyancsak furdalta az oldalát a kíváncsiság, mert miközben igyekezett jobban elhelyezkedni a nyeregben, keze rácsúszott a háta mögötti, összetekert takaróra... és valami rejtett dolgot tapintott benne. Valamit, ami mintha pisztoly lett volna. Természetesen *nem lehetett az*, de eszébe jutott, hogyan ugrott a fiú keze a derékszíjához, amikor ő fölkiáltott meglepetésében.

– Belső-Világból jöttem. Úgy hiszem, ezt valószínűleg már eddig is tudta. Abból, ahogyan beszélgettünk.

– Vaj igen. Megkérdezhetem, mely báróság az otthona?

– Új-Kánaán.

Igazi izgalom lobbant a lányban. Új-Kánaán! A Társulás központja! Ez önmagában nem jelent túl

sokat, mégis...

– Gileád? – kérdezte, és valami kislányos mohóságot érzett a saját hangjában. Talán nem is csak árnyalat volt.

– Nem – nevette el magát a fiú. – Nem olyan nagy helyről jöttem, mint Gileád. Csak Hemphillből, ami egy kisváros, úgy negyven keréssel nyugatra onnan. Úgy alítom, kisebb Hambrynál.

Kerék, gondolta a lány, elálmélkodva a régies kifejezésen. *Azt mondta, hogy kerék.*

– Na és mi hozta Hambryba? Elmondhatja nekem?

– Miért is ne? Két barátommal jöttem, Mr. Richard Stockworthszel, aki az új-kánaáni Penniltonból való, és Mr. Arthur Heathszel, a vidor ifjú cimborával, aki magában Gileádban honos. A Társulás utasítására jöttünk, mint számvevők.

– Minek a számvevői?

– Bárminek, mindennek, ami segítheti a Társulást az eljövendő években – felelte a fiú, és a lány most nem hallott a hangjában derűt. – A Jó Ember ügye komolyra vált.

– Csakugyan? Mi itt a kerékagytól délre és keletre kevés valódi hírt hallunk.

A fiú bólintott. – A fő ok, amiért itt vagyok, éppen a báróság távolsága a kerékagytól. Mejis mindig hűséges volt a Társuláshoz, és ha utánpótlásra volt szükség a Külső Sávnak e részéből, akkor el is küldték. A kérdés, amelyre választ kell találnunk, az, hogy mennyire számíthat erre most a Társulás.

– Mennyire számíthat mire?

– Igen – helyeselt Dearborn, mintha a lány nem kérdezett, hanem kijelentett volna valamit. – És mennyire számíthat mire.

– Úgy beszélünk, mintha a Jó Ember valódi fenyegetést jelentene. Pedig bizonynal bandita, aki „demokráciáról” és „egyenlőségről” szóló beszédekkel cukrozza lopásait és gyilkosságait.

Dearborn vállat vont, és a lány egy pillanatig azt hitte, ennyi hozzátennivalója van a témához, de azután kelleetlenül megszólalt: – Valaha talán így is volt. Az idők megváltoztak. Egy bizonyos ponton a bandita tábornokká lett, és most a tábornok uralkodóvá leszen a nép nevében. – Elhallgatott, majd komolyan hozzátette: – Az északi és nyugati báróságok már lángban állnak, úrnóm.

– De hát azok sok ezer mérföldre vannak! – Ez a beszélgetés felzaklató volt, ugyanakkor különös módon lelkesítő. Főképpen, mert *egzotikus* volt Hambry nyomorúságos, örök egyformaságához képest, ahol valakinek a kiszáradt kútja, három napon át szolgáltatott témát élénk csevegéshez.

– Úgy van – bólintott a fiú. Nem *vaj igen*, hanem *úgy van – a* hangzása egyszerre volt idegenes és fület simogató. – De a szél abból az irányból fúj. – A lány felé fordult és elmosolyodott. Ez ismét meglágyította szigorú szépségét, megint csak gyerekek látszott, aki fent van, holott rég ágyban a helye. – De azt nem hiszem, hogy ma este találkoznánk John Farsonnal, igaz?

A lány visszamosolygott. – Ha mégis, akkor, Mr. Dearborn, megvédene tőle?

– Semmi kétség – mondta még mindig mosolyogva a fiú –, de tudom, sokkal nagyobb lelkesedéssel tenném, ha megengedné, hogy azon a néven szólíthassam, amelyet az apja adott.

– Akkor már csak a biztonságom érdekében is megteheti. S feltételezem, hogy akkor ugyanezen érdekből én Willnek nevezhetlek.

– Ezt bölcsen és kedvesen mondtad. – A mosoly megnyerő vigorrá szélesedett. – Én... – ekkor Susan új barátja, miközben félig hátrafordulva és fölfelé, a lányra nézve ment, megbotlott az útból kiálló sziklában, és majdnem elesett. Fúrge nyihogott és kissé felágaskodott. Susan vidáman felnevetett. A poncsó lecsúszott, kilátszott alóla a lány egyik meztelen lába, és ő csak egy pillanat múlva hozta helyre a dolgot. Tetszett neki a fiú, igazán tetszett. Mi baj lehetne ebből? Végül is csak egy fiú. Ha mosolygott, látszott rajta, hogy mindössze egy-két évvel haladta meg a kort, amikor az ember leugrál a szénakazalról. (Az valahogy kiment a fejéből, hogy ő maga is csak nemrég végzett ezzel a

szórakozással.)

– Rendszerint nem vagyok ügyetlen – mondta a fiú. – Remélem, nem ijesztettelek meg.

Egyáltalán nem, Will; a fiúk rendszeresen botladoznak körülöttem, amióta kinőttem a mellem.

– Egyáltalán nem – felelte, és visszatért az előző témához. Az nagyon érdekelte. – Szóval te és barátaid a Társulás parancsára jöttetek, hogy felmérjétek javainkat, nemde?

– Igen. Azon ok miatt szenteltem különös figyelmet ama olajpocsolyának, mert valamelyikünk még visszatér oda, és megszámolja a működő fűrótoronyokat...

– Ezt a munkát megtakaríthatom neked, Will. Tizenkilenc.

A fiú biccentett. – Hálás vagyok érte. De nekünk azt is meg kell tudnunk – már ha módunkban áll –, mennyi olajat hoz föl ama tizenkilenc fűrótorony.

– Oly sok olajfűtésű masina működik még Új-Kánaánban, hogy ilyesmi érdekes lehet? Még birtokában vagytok az alkímiának, amely az olajat át tudja változtatni ama anyaggá, amit gépeitek föl tudnak használni?

– Ebben az esetben inkább finomítóról, mint alkímiáról kell beszélni – legalábbis én így tudom –, és azt hiszem, egy akad, amelyik még dolgozik. De nem, nincs annyi működő gépünk, noha van még néhány izzólámpa, amelyek a gileádi Nagy Csarnokban világítanak.

– Nahát, még ilyet! – kiáltotta izgatottan a lány. Már találkozott képekkel, amelyek ezeket az izzólámpákat és elektromos fáklyákat ábrázolták, de sohasem látta a fényüket. Az utolsó („szikrafénynek hívták” a világnak ezen a részén, de Susan biztosan érezte, hogy ugyanarról van szó) két nemzedékkel korábban égett ki Hambryban.

– Azt mondtad, élteben apád gondozta a polgármester lovait – szólalt meg Will Dearborn. – Patrick Delgado volt a neve? Ugye, az?

A lány döbbenetesen bámult le rá, egy szempillantás alatt visszatért a valóságba. – Te ezt honnan tudod?

– Rajta van a neve a listánkon. Meg kell számolnunk a szarvasmarhákat, birkákat, disznókat, ökröket... és a lovakat. Valamennyi lábasjószág közül a lovak a legfontosabbak. Patrick Delgado lett volna az az ember, akivel e kérdésben tárgyalnunk kellett volna. Sajnálattal hallom, hogy elérte az ösvény végén levő tisztást, Susan. Elfogadod részvétnyilvánításomat?

– Igen, s köszönöm.

– Baleset volt?

– Igen. – Remélte, hogy a hangja közvetíti, amit mondani akar: *hagyjuk ezt a témát, ne kérdezz többet.*

– Hadd legyek hozzád őszinte – folytatta a fiú, de Susan most először hallott hamis árnyalatot a hangjában. Talán csak a képzelete játszik vele. Bizonytalán kevés tapasztalatot szerzett a világban (mint Cord néni úgyszólván naponta emlékezteti rá), de volt egy olyan sejtelme, hogy azok az emberek, akik azzal kezdik mondanivalójukat: *Hadd legyek hozzád őszinte*, hajlamosak ártatlan arccal állítani, hogy az eső fölfelé esik, a pénz fán nő, és a csecsemőket a Nagy Eszterág hozza.

– Igen, Will Dearborn – szólt kissé szárazon. – Azt mondják, a becsületesség a legjobb politika, de úgy ám.

A fiú enyhe kételkedéssel nézett rá, azután ismét felragyogtatta a mosolyát. A lány veszélyesnek találta ezt a mosolyt – ha létezik futóhomok-mosoly, hát ez az. Könnyű beletévedni, de annál nehezebb kigabalyodni belőle.

– Manapság nem sok összetartás van a Társulásban. Részben ez az oka, hogy Farson ilyen messzire jutott; ez is hozzásegítette, hogy megnövekedjék a becsvágya. Messzire jutott a haramiától, aki Garlanban és Desoyban útonállóként kezdte, és még messzebb jut, ha a Társulás nem kel új életre. Talán egészen Mejisig.

A lány nem tudta elképzelni, miért akarná a Jó Ember az ő álmos kis városát a Tiszta Tengerhez legközelebb fekvő báróságban, de hallgatott.

– Mindenesetre nem igazán a Társulás küldött minket – folytatta Dearborn. – Nem azért jöttünk ideig, hogy összeszámoljuk a teheneket, az olajkutakat és a művelés alá eső földek hektárjait.

Egy pillanatra elhallgatott, az utat nézte (mintha azt várná, hogy újabb sziklák kerülnek a bakancsa elé), és szórakozott gyengédséggel megsimogatta FÜRGE orrát. A lány szerint zavarban lehetett, talán szégyellte magát. – Apáink küldtek.

– Az... – Susan ekkor megértette. Rosszul viselkedtek, elküldték hát őket erre az álmunkára, ami nem egészen száműzetés. Igazi munkájuk az lesz inkább, hogy Hambryban rendbe hozzák a becsületüket. *Nos, gondolta, ez megmagyarázza a futóhomok-mosolyt, nemde? Vigyázz vele, Susan; az a fajta, aki fölégeti a hidakat, fölborítja a postakocsikat, azután vígan továbbmegy, hátra se néz. Ez nem hitványság, egyszerűen fiús gondtalanság.*

Erről ismét eszébe jutott a régi dal, amelyet ő énekelt, a fiú pedig füttyült.

– Igen, apáink.

Susan Delgadónak is akadt egy-két (vagy inkább két tucat) botránya a maga idejében, együtt érzett hát Will Dearbornnal, még ha óvatos volt is vele szemben. Meg érdekelte is. A rossz fiúk szórakoztatók... egy bizonyos pontig. A kérdés az, mennyire rosszak Will és a cimborái.

– Randalírozatok? – kérdezte.

– Randalíroztunk – biccentett a fiú, még mindig borúsan, bár a szeme és a szája most mintha egy kicsit huncutabb lett volna. – Figyelmeztettek minket; igen, nagyon is. Volt egy kis... iszogatás.

Meg lányokat is szorongattatok azzal a kézzel, amelyik nem a söröskorsót szorongatta? Ilyen kérdést rendes lány nem tehet föl nyíltan, de azért persze eszébe-juthat.

Will Dearborn szájáról lehervadt a rövid életű mosoly. – Túl messzire mentünk, a mulatságnak vége szakadt. A bolondok cselekednek így. Egy este versenyeztünk. Egy *holdtalan* éjszakán. Éjfél után. Mindnyájan italosan. Az egyik lónak beleszaladt a lába egy vakondtúrásba, és eltört. Meg kellett ölni. Susan megrándult. Nem a legrosszabb dolog volt, amitől tartott, de azért ez is elég pocsecság. Amikor a fiú ismét kinyitotta a száját, a folytatás még rosszabb lett.

– Az a ló telivér volt, egyike annak a háromnak, amelyeket Richard barátom nem túl tehetős apja birtokolt. Olyan jelenetek következtek a családjainkban, amelyekre nem szívesen emlékezem, még kevésbé beszélnék róla. Rövidre fogom a hosszú históriát, csak annyit mondok, hogy sok beszéd és a büntetésre vonatkozó számos javaslat után ide küldtek minket ezzel a feladattal. Ez Arthur apjának ötlete volt. Azt hiszem, mindig tartott egy kicsit a fiától. Az biztos, hogy az ötlet nem George Heathtól származott.

Susan magában elmosolyodott, és arra gondolt, amit Cordelia néni szokott mondani: „Ez a lány ezt biztosan nem a *m i* családuktól örökölte.” Majd, kiszámított szünet után: „Anyai ágon volt egy dédnagynénje, aki megőrült... nem hallottad? Pedig igaz! Felgyújtotta magát, és levetette magát a Lankáról. Az üstökös évében történt.”

– Mindenesetre – összegezte a történeteket Will – Mr. Heath saját atyjának egyik mondásával indított útnak bennünket: „Nem árt az elmélkedés a tisztítótűzben.” Hát itt vagyunk.

– Hambry korántsem azonos a tisztítótűzzel.

A fiú ismét mókásan bókkolt. – Ha az lenne, mindnyájan elég rosszak kívánnánk lenni, hogy idejöhessünk és találkozzunk csinos lakóival.

– Csiszolgasd csak ezt egy kicsit – mondta a lány a legszárazabb hangján. – Úgy vélem, kissé nyers még. Talán...

Elhallgatott, mert rémületére az jutott eszébe: már éppen reménykedni kezdett, hogy a fiú korlátozott

mértékben konspirálni fog veled. Különben hajlamos lesz zavarba jönni.

- Susan!
- Gondolkodtam. Te már itt vagy, Will? Úgy értem, hivatalosan?
- Nem. – A fiú azonnal elérte. Valószínűleg sejtette, hová fognak kilyukadni. A maga módján éles eszűnek látszott. – Ma délután érkeztünk a báróságba, és te vagy az első, akivel beszélt itt bármelyikünk... hacsak azóta Arthur és Richard nem találkozott az itteni népekkel. Nem tudtam aludni, és kijöttem ide, hogy lovaglás közben gondolkodjam egy kicsit. Amott táborozunk. – Jobb felé mutatott. – Azon a hosszú menetes részen, amely a tenger felé lejt.
- Igen, az a Lanka, úgy hívják. – Rájött, hogy Will és társai talán éppen ott táboroznak, ami a törvény szerint nemsokára az övé lesz. Ezt a gondolatot mulatságosnak, izgalmasnak és egy kicsit meglepőnek találta.
- Holnap belovagolunk a városba, és bemutatkozó látogatást teszünk a polgármesternél, Hart Thorinnál. Abból ítélve, amit indulásunk előtt mondtak nekünk Új-Kánaánban, kicsit bolond lehet.
- Csakugyan ezt mondták? – kérdezte a lány felvont szemöldökkel.
- Igen; hajlamos a fecsegésre, szereti az erős italokat, de még annál is jobban a fiatal lányokat – felelte Will. – Tényleg így van?
- Ezt magadnak kell megítélned – felelte a lány, miután némi erőfeszítéssel mosolyt varázsolt az arcára.
- Mindenesetre be kell mutatkoznunk Thorin kancellárjánál, a tiszteletreméltó Kimba Rimernél is, akiről azt tudom, hogy ismeri a pénz értékét. És *számon is tartja*.
- Thorin meg fog hívni titeket vacsorára a városházára – jelezte Susan. – Talán nem holnapra, de holnapután estére biztosan.
- Hivatalos vacsora Hambryban – mondta Will mosolyogva, miközben még mindig Fürge orrát simogatta. – Istenek, hogyan fogom elviselni a kint, amelyet előre sejtettem?
- Pihentesd idegesítő szíved – felelte a lány –, csupán csak figyelj, ha a barátom akarsz lenni. Ez fontos. A mosoly eltűnt, és Susan, akárcsak egy-két pillanattal korábban, ismét maga előtt látta azt a férfit, akivé nem is olyan sok év múlva Will Dearborn válik. A kemény arcot, a metsző pillantást, a kegyetlen száját. Valahogy ijesztő volt ez az arc – ijesztő volt a *kilátás* –, Susan mégis melegnek érezte azt a pontot, amelyet a banya megérintett, és nehezen tudta levenni a szemét a fiúról. Vajon milyen lehet a haja a buta kalapja alatt?
- Mondd, Susan.
- Ha te és a barátaid leültök Thorin asztalához, esetleg láthatsz ott engem. Ha meglátsz, Will, akkor először találkozunk. Tekints Miss Delgadónak, én is Mr. Dearbornnak foglak tekinteni. Érted, mit akarok mondani?
- Az utolsó hangig. – Elgondolkodva nézett rá. – Ott szolgálsz? Hát persze, ha az apád volt a báróság vezető lovászmestere, akkor te nem...
- Ne törődj velem, hogy mit csináljak és mit nem. Csak ígérd meg nekem, hogy ha találkozunk Tengermelléken, akkor először találkozunk.
- Megígérem. De...
- Ne kérdezz többet. Mindjárt odaérünk, ahol el kell válnunk, s én figyelmeztetni akarlak – talántán azért, hogy becsülettel fizessék a lovaglásért e szép hátason. Ha Thorinnal s Rimerrel vacsoráltok, nem csak ti lesztek az egyetlen újak az asztalnál. Valószínűleg lesz még három, kiket Thorin bérelt föl, hogy testőrként szolgáljanak házábanál.
- Nem a seriff megbízottai?
- Dehogy, csak Thorinnak tartoznak felelősséggel... vagy inkább Rimernek. A nevük Jonas, Depape és

Reynolds. Elég nehéz fiúknak tűnnek... ámbátor Jonas már oly rég maga mögött hagyta fiúkorát, hogy véleményem szerint már nem is emlékszik rá.

– Jonas a vezér?

– Igen. Biceg, a haja lányos csínnal hullik vállára, s oly reszketeg a hangja, mint egy nagypapának, aki a kemencesutban tölti napjait... de azt hiszem, ő a legveszedelmesebb hármuk közül. Úgy vélem, ők hárman több tivornyát felejtettek már el, mint te s barátaid valaha is megismerhettek.

De miért is mondta el mindezt a fiúnak? Nem tudta pontosan. Talán hálából. Will megígérte, hogy megőrzi kései találkozásuk titkát, és úgy nézett ki, mint aki meg szokta tartani az ígéreteit, akár összehorgolt az apjával, akár nem.

– Majd rajtuk lesz a szemem. Köszönöm a tanácsot. – Hosszú, enyhe lejtőn kapaszkodtak fölfelé. A fejük fölött az Öreg Anya izzott kitartón. – Testőrök – tűnődött a fiú. – Testőrök az álmos kis Hambryban. Különös idők ezek, Susan. Igazán különösek.

– Vaj igen. – A lány is Jonason, Depape-en és Reynoldson töprengett, és nem tudott semmi ésszerű érvet, hogy miért is tartózkodnak a városban: Ez vajon Rimer műve, az ő döntése? Valószínűnek látszott, Thorin nem az a fajta ember, aki akár *gondolna* is testőrökre; eddig mindig megfelelt neki a seriff – mégis... miért?

Felkapaszkodtak a dombra. Alattuk épületek bújtak össze: Hambry városa. Már csak alig néhány lámpa világított. A legfényesebbek az Utaspihenőt jelezték. A meleg szellő a fülükig hozta a zongorán klimpírozott „Hey Jude”-ot, és a részeg hangokat, amelyek vidáman gyilkolták a refrént. Bár nem azé a háromé volt, akikre figyelmeztette Will Dearbornt; ők a pultnál állnának, halszemmel figyelve a termet. Ezek hárman nem azok a danászó típusok. Mindegyiknek apró kék koporsót tetováltak a jobb kezére, a hüvelyk- és a mutatóujj közé. Gondolt rá, hogy ezt is elmondja Willnek, azután rájött, hogy hamarosan a saját szemével láthatja. Ehelyett lemutatott a lejtőn egy sötét formára, amely láncon lógott az út fölé. – Látod azt?

– Igen. – Mélyen és elég komikusan felsóhajtott. – Ez az a tárgy, amelytől a legjobban féltém? Mrs. Betch félelmetes postaládája?

– Igen. Itt el kell válnunk.

– Hát ha azt mondd, hogy kell, akkor kell. Mégis szeretném... – Ekkor feltámadt a szél, mint néha megesik nyáron, és erősen fújni kezdett nyugat felé. A tengeri só szaga azonnal eltűnt a részeg énekhangokkal együtt. A helyét egy végtelenül baljósabb hang foglalta el, amelytől a lány háta mindig libabőrös lett: tompa, dallamtalan zaj, mintha szirénát vinnyogtatna valaki, akinek már nincs sok ideje hátra.

– Mi ez, az istenek szerelmére?

– Egy hasadás – felelte halkan a lány. – Az Eyebolt-szurdokban. Még sohasem hallottál róla?

– Róla már igen, de *magát a* hasadás hangját mostanáig még soha. Istenek, hogy bírjátok ezt ki? Olyan *élő* a hangja!

A lány még egyszer sem gondolt rá így, de most, hogy a fiú fülével és nem a magáéval hallgatta a hangot, arra gondolt, hogy Willnek igaza van. Mintha az éj valamely beteg része hangot kapott volna, és most énekelni próbálna.

Megborzongott. FÜRGE érezte oldalában a lány térdének pillanatra erősödő nyomását. Halkan felnyihogott, fejét hátrafordítva ránézett Susanra.

– Ebben az évszakban ritkán hallani ilyen tisztán – mondta a lány. – Ősszel az emberek fölégetik, hogy nyughasson.

– Ezt nem értem.

Ki érti? Ki érthet bármit is? Az istenekre, még a Citgóban működő néhány olajkutató sem tudják

kikapcsolni, noha úgy visítanak, mint a malacok avágóhídon. Manapság az ember hálás lehet, ha egyáltalán talál még tárgyat, amely működik.

– Nyáron, amikor van idő, a lovasok és a gulyások rengeteg bokrot hurcolnak az Eyebolt bejáratához – mondta Susan. – Jó a száraz is, de a friss még jobb, mivel a füstre van szükség, minél sűrűbb, annál jobb. Az Eyeboltnak nincs másik kijárata, nagyon rövid és meredek falú. Majdnem olyan, mint egy oldalára döntött kémény, érted?

– Igen.

– Az égetéshez a legjobb idő az Aratás Holdja – egy nappal a vásár, az ünnep és a tűz után.

– A tél első napján.

– Igen, noha errefelé nem köszönt be olyan korán a tél. Bár ez nem hagyomány; néha hamarabb gyűjtják föl a bozótot, ha a szél szeszélyeskedik, vagy ha a hang különösen erős. Megzavarja a lábasjóságot – ha erős a hasadás hangja, a tehenek kevés tejet adnak –, és nem lehet tőle aludni.

– Elhiszem. – Will még mindig észak felé nézett. Egy erősebb szélroham lefújta a kalapját. Az a hátára hullott, de a nyersbőr szíj megtartotta a nyakán. A hajáról kiderült, hogy kicsit hosszú és fekete, mint a varjú szárnya. A lány hirtelen mohó vágyat érzett, hogy végigfuttassa a kezét ezen a hajon, hogy ujjai megkóstolják a tapintását – hogy érdes-e, sima vagy selymes? Milyen lehet a szaga? A forróság újabb hullámot vetett odalént a lányékában. A fiú feléje fordult, mintha olvasott volna a gondolataiban, Susan pedig elvörösödött, és örült, hogy a sötétben nem látszik az arca.

– Mióta van ez itt?

– Már születésem előtt is itt volt – válaszolta a lány –, de az apám születésekor még nem. Azt mesélte, hogy rengett a föld, mielőtt megjelent volna a hasadás. Némelyek szerint a földrengés hozta magával, mások azt mondják, hogy ez babonás ostobaság. Én csak annyit tudok, hogy mindig itt volt. A füst egy időre lecsillapítja, ahogy a méheket vagy a darazsakat, de a hang mindig visszajön. A szurdok szájánál fölhalmozott bozót megállítja az elkóborló szarvasmarhát is – a hasadás néha magához vonzza őket, az istenek tudják, miért. De ha egy tehen vagy birka történetesen bejut a szurdokba – talántán égetés után, vagy mielőtt rakni kezdenék a következő év máglyáját –, az nem jön vissza többé. Akármilyen legyen is, ez éhes.

Félrehajtotta a poncsót, átemelte a lábát a nyeregkápa fölé, meg sem érintve a gombot, és lesiklott Fürgéről – mindezt egyetlen, kecses mozdulattal. Ezt ugyan eredetileg nadrágra tervezték, nem szoknyára, és a fiú kitágult szeméből tudhatta, hogy jó sokat láthatott belőle... de semmi olyat, amit bezárt fürdőszobaajtó mögött kellene mosnia, úgyhogy se baj. Ez a gyors leszállás volt a kedvenc trükkje, ha henezni támadt kedve.

– Szép! – kiáltott föl a fiú.

A papámtól tanultam – mondta a lány, az ártatlanabb értelemben fogva fel a dicséretet. Azért a mosolya, miközben átadta a szárat a fiúnak, azt jelezte, hogy minden értelemben hajlandó méltányolni a bókot.

– Susan! Láttad már ezt a hasadást?

– Igen, egyszer-kétszer. Föntről.

– Hogy néz ki?

– Csúf – felelte azonnal. Egészen ma estig, amikor közléről látta Rhea mosolyát és eltúrte matató ujjait, azt mondta volna, hogy a legcsúfabb dolog, amit valaha látott. – Kicsit emlékeztet a lassan égő tőzegtűzre, kicsit olyan, akár egy mocsár, tele mocsos, zöld vízzel. Pára száll föl róla. Néha mintha hosszú, csontos karokat nyújtogatna, melyeknek kéz is van a végén.

– Növekszik?

– Igen, azt mondják, minden hasadás növekszik, de csak lassan nő. Az én életemben vagy a tiédben

nemigen fog kitörni az Eyebolt-szurdokból.

Fölnézett az égre és látta, hogy a csillagképek tovahaladtak beszélgetésük közben. Úgy érezte, egész éjjel tudna beszélgetni a fiúval, a hasadásról, a Citgóról, idegtépő nagynénjéről, bármiről, és elborzadt a gondolattól. Az istenekre, miért pont most kell ennek történnie? Három éven át lerázta a hambryi fiúkat, miért most kellett találkoznia épp ezzel, amelyik ilyen különös módon érdekli? Miért ilyen tisztességtelen az élet?

Ismét visszatért az a gondolat, amelyet az imént az apja hangján hallott: *Mert ha ez ka, akkor úgy jön, mint a szél, s a terveid nem állnak meg előtte jobban, mint egy csűr a ciklon előtt.*

De nem és nem. És nem! Minden nem elhanyagolható elszántságát latba vetette a gondolat ellen. Ez nem csűr; ez az *élete*.

Susan kinyújtotta a kezét, és megérintette Mrs. Beech postaládájának rozsdás bádoggját, mintha támaszt keresne magának a világban. Az ő apró reményei, álmodozásai talán nem sokat jelentenek, de az apja arra tanította, hogy azzal mérje magát, mennyire képes elvégezni azokat a dolgokat, amelyekre vállalkozott, és nem fogja félredobni apja tanítását csak azért, mert találkozott egy jóképű fiúval, éppen akkor, amikor a teste és az érzelmei forrponon vannak.

– Én most itt hagyok, hogy csatlakozhass barátaidhoz, vagy folytasd lovaglásodat – mondta. Hangjának komolysága kicsit elszomorította, mert felnőtt komolyság volt. – De emlékezz ígéretedre, Will: ha látsz a Tengeremelléken – a városházán –, és a barátom akarsz lenni, akkor ott látsz engem először. És én téged.

Will Dearborn bólintott, és Susan a fiú arcának tükrében látta a saját komolyságát. Talán a szomorúságát is. – Még sohasem kértem lányt, hogy lovagoljon velem, vagy fogadja a látogatásomat. Téged megkérnélek, Susan, Patrick lánya, még virágot is vinnék, ha ez növelné esélyeimet, ám ez aligha vezetne jóra, azt hiszem.

A lány megrázta a fejét. – Nem. Nem vezetne jóra.

– Elígérkeztél valakinek? Merészség tőlem ilyet kérdezni, de nem akarok rosszat vele.

– Bizonyosra veszem, hogy ekként van, de most nem válaszolok. Mint már mondtam, most éppen kényes helyzetben vagyok. Mellesleg későre jár. Itt elválunk, Will. De maradj... még egy pillanatig... Beletúrt a köténye zsebébe, és elővett egy zöld levelekbe csomagolt fél süteményt. A másik felét a Cöös felé tartva költötte el... most úgy érezte, az egy másik életben volt. Maradék vacsoráját Fürge elé tartotta, aki megszimatotha, azután megette, és megbökdöste orrával Susan tenyerét. A lány elmosolyodott, örült a bársonyos érintésnek. – Jó paripa vagy, úgy bizony, az vagy!

Majd Will Dearbornra nézett, aki poros bakancsával toporgott az úton, és boldogtalanul nézett rá. A keménység eltűnt az arcáról; most ismét annyi idősnek látszott, amennyi volt, talán még fiatalabbnak is. – Ugye jó, hogy találkoztunk? – kérdezte.

A lány előrelépett, és még mielőtt meggondolta volna, mit cselekszik, a fiú vállára tette a kezét, lábujjhegyre ágaskodott, és szájon csókolta. A csók rövid volt, de egyáltalán nem testvéries.

– Igen, nagyon jó, hogy találkoztunk, Will. – De amikor a fiú feléje hajolt (éppolyan ösztönösen, ahogy a virágok fordítják szirmaikat a Nap felé), hogy megújrazza a csókot, Susan gyengéden, de határozottan eltolta magától.

– Ne, ez csak köszönet volt, s egy köszönet legyen elegendő egy úriembernek. Járjál békével, Will.

A fiú alvajáró mozdulattal átvette a kantárszárát, egy pillanatig bámulta, mintha nem tudná, mi van a kezében, azután ismét a lányra nézett. Susan látta, miként igyekszik megtisztítani elméjét és érzelmeit attól a megrázkódtatástól, amit az ő csókja okozott. Boldog volt, hogy így tett.

– Te is – mondta Will, és fellendült a nyeregbe. – Alig várom, hogy először találkozzam veled.

Lemosolygott rá, és a lány látta abban a mosolyban a vágyódást és a kívánságot. Azután elindította a

lovát, megfordult, és elkocogott visszafelé, amerről jött – talán hogy újabb pillantást vessen az olajtócsára. Susan egy helyben állt, Mrs. Beech postaládája mellett, szerette volna, ha a fiú megfordul és integet, hogy még egyszer lássa az arcát. Biztosra vette, hogy Will megteszi... de nem tette meg. Azután, amikor Susan épp megfordult volna, hogy elinduljon lefelé a dombról a városba, mégis hátranézett, fölemelte a kezét, amely egy pillanatra úgy lebegett a sötétben, akár az éjjeli lepke. Susan is intett, majd elindult, boldogan, ugyanakkor boldogtalanul. Ám – és talán ez a legfontosabb – nem érezte magát beszennyezettnek többé. Amikor megérintette a fiú ajkát, mintha eltávozott volna a bőréről Rhea tapogatása. Talán nem nagy varázslat, ő mégis örült neki. Halvány mosollyal sietett tovább, és gyakrabban nézett föl a csillagokra, mint szokása volt, amikor sötétedés után kiment a szabadba.

IV. fejezet

JÓVAL HOLDNYUGTA UTÁN

1

Csaknem két órán át lovagolt ide-oda azon a területen, amelyet a lány Lankának nevezett, egyszer sem váltott ügetésnél gyorsabb tempóra, noha szíve szerint vágta azokat a nagy herélten a csillagok alatt, amíg le nem hűl egy kicsit a vére.

Teljesen le fog hűlni, ha magadra figyelsz, gondolta, de valószínűleg nem is akarsz magad lehűteni. A bolondok az egyetlen népség az ég alatt, akik bizton számíthatnak rá, hogy azt kapják, amit megérdemelnek. A régi mondásról arra a sebhelyes, karikalábú emberre kellett gondolnia, aki legnagyobb tanítója volt, és elmosolyodott.

Végül a lejtő alja felé fordította lovát, a vékonyka ér irányába, azt követték folyással szemben fél mérföldön át (több ménes mellett is elhaladtak; a lovak álmosan, meglepetten bandzsítottak Fürgére) egy fűzesig. A fák közti tisztáson ló nyihogott halkán. Fürge visszanyihogott, egyik patájával kapált, fejét föl-fölkapta.

Lovasa lehajtott fejjel haladt át a fűzlevelek között; egyszer csak keskeny, nem emberi, fehér arc lebegett előtte, felső részét szinte teljesen kitöltötték a pupillátlan fekete szemek.

A fegyveréért kapott, aznap este harmadszor, és immár harmadszor nem találta a helyén. Nem mintha számított volna, mert már rájött, mi lóg előtte egy zsinóron: az az idióta varjúkoponya!

Az a fiatalember, aki mostanában Arthur Heathnek nevezte magát, levette a nyergéről (tréfából az ő silbakjuknak nevezte a kápán meredező koponyát, azt mondta, „csúnya, mint egy banya, viszont keveset fogyaszt”) és ideakasztotta, mint egy buta köszöntést. Ő és a viccei! Fürge lovasa akkora erővel ütötte félre, hogy a koponya leszakadt a zsinegről, és elrepült a sötétbe.

– Piha, Roland! – szólt egy hang a sötétben. Rosszalló volt, de nevetés bugyborékolta a felszíne alatt, mint mindig. Cuthbert a legrégebb barátja volt – sok közös játék viselte tejfogaik nyomát –, de voltak dolgai, amelyeket Roland sohasem értett meg. Nem csupán a nevetgélését; ama réges-régi napon, amikor Hax, a palota árulóvá lett szakácsa a Bitódombon lógott, Cuthbertet rémület és lelki-furdalás gyötörte. Azt mondta Rolandnak, ő ezt nem bírja, nem nézi... de végül mindkettőt megtette. Mivel az igazi Cuthbert Allgoodra nem volt jellemző sem az ostoba tréfálkozás, sem a könnyű, sekélyes érzelmek.

Mikor Roland belovagolt a pagony közepén levő tisztásra, egy fa takarásából sötét árny lépett elő. Mire a tisztás közepére ért, magas, keskeny csípőjű fiú lett belőle, aki egy szál farmert viselt, lábbeli és ing nélkül. Egyik kezében hatalmas, ódon revolvert szorongatott, azt a fajtát, amelyet

söröshordónak hívnak a cső átmérőjéről.

– Piha! – ismételte Cuthbert, mintha tetszene neki ez a szó, amely legföljebb a Mejishez hasonló isten háta mögötti fészekben nem hangzott elavultnak. – Szép dolog így elbánni az örrel, hogy egy taslival elküldöd szegény horpadt pofáját a legközelebbi heglánc irányába!

– Ha fegyver van nálam, akkor valószínűleg ripityára lövöm, és felébresztem a fél környéket.

– Mondtam, hogy nem kellett volna berúgnod – felelte Cuthbert derűsen. – Feltűnően rosszul festesz, Steven fia, Roland, de senkit nem bolondítasz el, még ha közeledsz is a tizenöt éves aggastyáni korhoz.

– Azt hittem, megegyeztünk, hogy az útra fölvevett neveket használjuk. Még magunk között is.

Cuthbert kinyújtotta a lábát, meztelen sarkát a földbe fúrta, kitárt karral, mereven behajlított csuklókkal bókol, ihletetten utánozva egy olyan embert, aki az udvarnál kíván karriert csinálni. Ugyanakkor szembeszökően emlékeztetett egy mocsárban álldogáló gémre is, és Roland akarata ellenére elnevette magát. Azután bal csuklóját a homlokához érintette, hogy nincs-e láza. Az istenek a megmondhatói, mennyire lázasnak érezte a koponyáját, de a szeme fölött hűvös volt a bőr.

– Bocsánatodért esedezem, harcos – mondta Cuthbert, alázatosan lesütött szemmel és lefelé fordított tenyérrel.

Roland arcáról lehervadt a mosoly. És ne hívj így többé, Cuthbert. Kérlek. Se itt, se másutt. Amennyiben becsülsz engem.

Cuthbert azonnal abba hagyta a pózolás, és odasietett a hátasán ülő Rolandhoz. Látszott, hogy őszintén szégyenkezik.

– Ne haragudj, Roland, illetve Will!

Roland rácsapott barátja vállára. – Semmi baj nem történt. Csak ne feledkezz meg róla. Lehet Mejis a világ végén, de akkor is része a világnak. Alain merre jár?

– Úgy érted, Dick? Na mit gondolsz? – Cuthbert a tisztás másik végébe mutatott, ahol egy sötét tömeg vagy horkolt, vagy lassan fuldoklott.

– Ez az alak – közölte Cuthbert – egy földrengést is átaludna.

– Te viszont meghallottad, hogy jövök, és fölébredtél.

– Igen – bólintott Cuthbert. Olyan fürkészőn bámulta Roland arcát, hogy a fiú kissé kényelmetlenül érezte magát. – Valami történt veled? Teljesen más vagy.

– Csakugyan?

– Igen. Felajzott. Valahogy fénylesz.

Ha beszélni akar Susanról Cuthbertnek, akkor most van itt az ideje. Alaposabb megfontolás nélkül (legtöbb döntését, főleg a legjobbakat így hozta) elhatározta, hogy nem teszi. Ha találkozik vele a városházán, az lesz az első alkalom Cuthbert és Alain szemében csakúgy, mint másokéban. Mi baj lehet ebből?

– Igen, tényleg föl vagyok dobva – felelte, miközben leszállt a lóról és lehajolt, hogy kioldja a nyereg hevederét. – Láttam néhány érdekes dolgot.

– Aha. Beszélj hát, keblem legkedvesebb lakója.

– Azt hiszem, várok holnapig, amikor ama téli álmot alvó medve is megébred végre. Akkor csak egyszer kell elmondanom. Mellesleg fáradt vagyok. Mindazonáltal egy dolgot megosztok veled: túl sok ló van ezen a környéken, még akkor is, ha ez a báróság híres a lótenyésztéséről. Túlságosan sok az állat.

Mielőtt Cuthbert újabb kérdéseket tehetett volna föl, Roland levette a nyeret Fürgérről, és letette három, fűzavesszőből font, apró kalitka mellé. A kalitkákban, amelyeket nyersbőr szíjjal kötöztek össze, hogy könnyen föl lehessen erősíteni őket egy ló hátára, három fehérgalléros galamb turbékol

álmosan. Az egyik kihúzta a fejét a szárnya alól, Rolandra pislantott, azután ismét szundikálni kezdett.

– Ezek a fickók jól vannak? – kérdezte Roland.

– Remekül. Boldogan csipegetnek és szarnak a szalmára. Szerintük nyaralni hoztuk őket. Hogy értetted azt, hogy...

– Holnap! – szakította félbe Roland, és Cuthbert, látva, hogy nem számíthat többre, csak bólintott, és elment, hogy megkeresse a csontsovány silbakot.

Húsz perccel később Fürge lenyergelve, lecsutakolva abrakolt Özbörrel és Enyves Fiúval (Cuthbert még a lovának sem olyan nevet adott, mint egy normális ember), Roland pedig a hálósákjába bújva, hanyatt fekvé fölbámult a csillagokra. Cuthbert éppen olyan könnyen elaludt, ahogy fölébredt Fürge patáinak dobogására, Roland viszont életében nem érezte magát kevésbé álmosnak.

Gondolatai visszaszálltak egy hónappal korábbra, a kurva szobájába, amikor az apja az ágyon ülve figyelte, hogyan öltözködik. A szavak, amelyeket akkor mondott – *Két éve tudom* –, harangként zúgtak Roland fejében. Attól tartott, hogy ez élete végéig így lesz majd.

De az apjának ennél sokkal több mondanivalója volt. Martenről. Roland anyjáról, aki talán nem is annyira bűnös, mint inkább áldozat. A haramiákról, akik hazafiaknak nevezik magukat. És John Farsonról, aki csakugyan volt Cressiában, de most már elment arról a helyről – úgy tűnt el, szokása szerint, mint a füst a szélviharban. Távozása előtt embereivel porig égette Indrie-t, a báróság székhelyét. Sok száz embert lemészárolt, és talán nem meglepő, hogy Cressia azóta megtagadta a Társulást, és a Jó Embert követi. A báróság kormányzójának, Indrie polgármesterének és a Legfőbb Seriffnek a feje Farson kora nyári látogatása óta a fal tetejéről őrzi a város bejáratát. Ez, ahogy Steven Deschain mondta, „roppant meggyőző politizálás” volt.

Olyan volt ez, mint a Kastélyjáték, amelyben a két hadsereg előbújt a saját dombja mögül, és megkezdte a végső hadmozdulatokat, magyarázta Roland apja; és mint oly sokszor megesett a népfelkelések történetében, a játék könnyen véget érhet, mielőtt Belső-Világ báróságai rájönnének, hogy John Farson komoly fenyegetés... illetve komoly tényezője a változásnak azoknak a szemében, akik szenvedélyesen hittek Farson demokrácia-látomásában és az általa „osztályelnyomásnak és ócska tündérmeséknek” bélyegzett jelenségek végében.

Roland döbbsen hallgatta, hogy apja és harcosokból szerveződő kis *ka-tet*-je egyik értelemben sem tartja sokra John Farsont; nekik ő csak kis hal volt. Egyébként a Társulást is annak tekintették.

El foglak küldeni, mondta Steven, miközben ült az ágyon, és komoran nézett egyetlen fiára, aki életben maradt. *Nem maradt biztonságos hely Belső-Világban, de Mejis báróság a Tiszta Tenger partján még a legközelebb áll a biztonsághoz, amennyire lehetséges a mai világban... ezért oda fogsz menni, legalább két cimboráddal. Azt hiszem, az egyik Alain lesz. De könyörgök, ne az a vihogó fiú legyen a másik. Akkor már jobban elleszel egy csaholó kutyával.*

Roland, aki életének bármely más napján ujjongott volna, hogy láthat valamit a nagyvilágból, hevesen tiltakozott. Ha közeledik a végső harc a Jó Emberrel, akkor az apja oldalán akart küzdeni. Végül is, most már harcos volt, ha tanonc is, és...

Az apja lassan, együtt érzően megcsóválta a fejét. *Nem, Roland. Nem érted. De majd meg fogod érteni; amennyire lehet, meg fogod.*

Később együtt ballagtak Belső-Világ utolsó élő nagyvárosának magas falain. Zöld és nagyszerű volt Gileád a reggeli napsütésben, csapkodó zászlóival, az Óváros utcáin a kereskedőkkel, a mindenk szívében álló palotától küllőként kiinduló lovaglőösvényen kocogó paripáival. Az apja még sok mindent mesélt (noha nem mindent), és ő többet értett meg (bár távolról sem mindent, mint ahogy az apja sem értett mindent). A Setét Tornyt egyikük sem említette, ám lehetősége már ott lappangott Roland elméjében, mint viharfelhő a távoli szemhatáron.

Vajon csakugyan a Toronyért van minden? Nem egy felkapaszkodott haramiáért, aki arról álmodozik, hogy Belső-Világ ura lesz, nem egy varázslóért, aki megbabonázta az anyját, nem az üveggömbért, amelyet Steven és csapata megtalálni remélt Cressiában... hanem a Setét Toronyért?

Nem kérdezte.

Nem *merte* megkérdezni.

Fészkelődött hálósákjában, és lehunyta a szemét. Azonnal felbukkant a lány arca; megint érezte ajkára tapadó ajkát, beszívta bőre illatát. Azonnal forró lett fejtetőtől keresztcsontig, és hideg a keresztcsontjától a lábujja hegyéig. Azután arra emlékezett, ahogy megvillant a lába, amikor lesiklott Fürge hátáról (az alsónemű is elősejlett a rövid időre felcsippentett szoknya alól), és a forró meg a hideg helyet cserélt.

A kurva elvette a szüzességét, de nem csókolta meg; félrefordította az arcát, amikor a fiú megpróbálta megcsókolni. Bármit tehetett vele, kivéve ezt. Akkor keserűen csalódott. Most örült.

Kamaszelméjének fáradhatatlan és éles szeme végigvette a derékig hulló hajfonatot, a puha gödröcskéket a lány szája sarkában, ha mosolygott, hangjának dallamát, ahogy régiesen *talántán-t, nemdé-t* és *vaj igen-t* mondott. Eszébe jutott, milyen volt kezének érintése a vállán, amikor felágaskodott, hogy megcsókolja őt, és arra gondolt, hogy odaadná mindenét, ha ismét érezné azt a könnyű, mégis izmos kis kezét. És a száját az ő száján. Sejtette, hogy az a száj csak keveset tud a csókról, de az a kevés is felülmúlta az ő ismereteit.

Légy óvatos, Roland! Ne engedd, hogy bármit is felborítson, amit a lány iránt érzel! Különben sem szabad, ő maga mondta. Nincs férjnél, de valami hasonlóra célzott.

Roland még korántsem volt az a könnyörtelen lény, akivé később válik, de már megvoltak benne a könnyörtelenség magvai, apró kövecsek, amelyekből a maguk idején mélyre nyúló gyökérzetű, keserű gyümölcsű fák nőnek. Az egyik ilyen mag most megrepedt, és kidugta első, éles szélű levelét.

A szó lehet kimondatlan, a tett eltörölhető. Semmi sem biztos... de kívánom.

Igen. Ezt biztosan tudta, ugyanannyira, amennyire az apja arcát ismerte: kívánta a lányt. Nem úgy, ahogy a kurvát, amikor szétvetett lábakkal, meztelenül elterült az ágyán, félig hunyt szemével őt bámulva, hanem ahogy az éhező étel, a szomjazó víz után sóvárog. Úgy kívánta, ahogy Marten poros hulláját szerette volna lófarkon végigvonszolni Gileád főútján azért, amit az anyjával tett.

Kívánta. Kívánta a Susan nevű lányt.

A másik oldalára fordult, lehunyta a szemét, és elaludt. Nem volt pihentető az alvása, nyersen költői álmokat látott, amilyeneket csak kamasz fiúk tudnak álmodni, amelyekben a nemi vonzás és a romantikus szerelem keveredik, és hatalmasabb visszhangjuk van minden későbbinél. Ezekben a szomjas látomásokban Susan Delgado újra és újra a vállára tette a kezét, újra és újra megcsókolta a száját, újra és újra elmondta, hogy először jöjjön el hozzá, először legyen vele, először lássa, és nézze meg nagyon jól.

2

Úgy öt mérföldre onnan, ahol Roland aludt és az álmait álmodta, Susan Delgado az ágyában feküdt, kinézett az ablakon, és az Öreg Csillagot figyelte, amely a közeledő hajnallal halványodni kezdett. Az alvás most sem jött közelebb, mint mikor lefeküdt, valami lüktetett a lába között, ahol a boszorkány megérintette. Zavarba ejtő volt, de többé nem kellemetlen, mert most már a fiúhoz kapcsolódott, akivel az úton találkozott, és akit ösztönösen megcsókolta a csillagfényben. Valahányszor arrébb tette a lábát, a lüktetés kurta, édes fájdalommal fokozódott.

Amikor hazaért, Cord néni (aki közönséges esteiken ilyenkor már egy órája ágyban lenne) a hintaszékében ült – az ebben az évszakban halott, üres, hamutól tisztára sikált – kandalló mellett, az

öle tele csipkével, amely tajtékként fehérlett lompos fekete ruháján.

Ördögös gyorsasággal szegte a csipkét, és nem nézett föl, amikor nyílt az ajtó, és bepördült rajta az unokahúga.

– Egy órával korábban vártalak! – közölte Cord néni. Azután hozzátette: – Aggódtam miattad. – A hangján nem érződött.

– Úgy? – kérdezte Susan, de nem folytatta. Arra gondolt, hogy más éjszakán minden bizonynal előállt volna valami ügyetlen magyarázkodással, amely még a saját fülében is hazugul cseng – Cord néni egész életében ilyen hatással volt rá –, de ez nem egy szokásos éjszaka volt. Még soha életében nem volt ilyen éjszakája. Rájött, hogy nem tudja kivenni a fejéből Will Dearbornt.

Cord néni ekkor fölemelte keskeny, késpenge orrát. Eléggé malacszerű, egymáshoz közel ülő két szeme szúrósan, kutatón nézett a lányra. Voltak dolgok, amelyek nem változtak, amióta fent járt a Cöoson; Susan még mindig úgy érezte, hogy nagynénje pillantása drótkefeként karistolja végig az arcát és a testét. – Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Cord néni. – Valami baj van?

– Nincs baj – felelte Susan, de egy pillanatra eszébe jutott, hogyan állt mellette a boszorkány az ajtóban, hogyan húzgálta a lazán ökölbe szorított kezéből formált bütykös csövet fel-alá az ő varkocsán. Eszébe jutott, mennyire szeretett volna menni, és eszébe jutott, hogy megkérdezte Rheát, végeztek-e.

Talán még egy apróság, mondta a vénasszony... legalábbis Susan így emlékezett. De mi lehetett az az apróság? Ezt nem tudta felidézni. Bár mit számít? Nem találkozik Rheával, amíg nem lesz viselő Thorin gyerekével... és ha nem látnak neki a gyereknemzésnek Aratás Éjjeléig, akkor legkorábban tél végén kell visszatérnie a Cöosra. Egy emberöltő! És még ennél is hosszabb lehet, ha lelassítja egy kicsit...

– Csak annyi történt, hogy lassan jöttem hazafelé.

– Akkor miért nézel ki így? – kérdezte Cord néni, és gyér szemöldöke összehúzódott a homlokát kettéosztó, függőleges barázdáig.

– Hogy így? – kérdezett vissza Susan. Leoldotta a kötényt, fölakasztotta a konyhaajtó melletti kampóra.

– Gőzölsz. Hapot hánysz. Mint a tej, amikor kijön a tehénből.

Csaknem fölnevetett. Cord néni, aki olyan keveset tudott a férfiakról, mint Susan a csillagokról és a bolygókról, telibe talált. Valóban gőzölgőnek és habzónak érezte magát. – Azt hiszem, az éjszakai levegőtől lehet – mondta. – Láttam hullócsillagot, néni. És hallottam a hasadást. A hangja erős ma éjjel.

– Igazán? – kérdezte a néni minden érdeklődés nélkül, azután rátért arra a témára, amely igazából foglalkoztatta. – Fájt?

– Kicsit.

– Sírtál?

Susan megrázta a fejét.

– Akkor jó. Jobb, ha nem sírsz. Mindig jobb. Hallottam, hogy azt szereti, ha sírnak nála. Na most, Sue

– adott neked valamit? Adott neked valamit a vén canga?

– Igen. – A zsebébe nyúlt és elővette a

tízta

feliratú papírt. Odanyújtotta, és a nagynénje mohón kikapta a kezéből. Cordelia az utóbbi hónapban maga volt a cukrozott méz, de most, hogy meglett, amit akart (és most, mikor Susan túl messzire ment, és túl sokat ígért ahhoz, hogy visszatáncolhasson), visszatért savanyú, szőrszálhasogató, gyanakvó énjéhez, aki mellett Susan felnőtt; ahhoz, aki szinte hetente kapott

dührohamokat flegmatikus, egykedvű fivéréől. Bizonyos értelemben megkönnyebbülést jelentett. Idegtépő volt, ahogy Cord néni napról napra eljátszotta a jó tündért.

– Vaj igen, ez az ő jele – mondta a néni, végigfuttatva ujját a lap alján. – Némelyek azt mondják, az ördög patájának jelképe, de kit érdekel, nem, Sue? Akármilyen randa, ocsmány teremtmény, ő teszi lehetővé két nőnek, hogy kicsit tovább élhessenek a világban. És valószínűleg csak Óévkor kell újra találkoznod vele, ha tisztességgel megfogansz.

– Annál későbbben lesz – válaszolta Susan. – Nem feketek le a polgármesterrel, amíg meg nem telik a Démon Hold. Az aratásnap ünnep és a máglya után.

Cord néni kerek szemmel és kerek szájjal bámult rá. – Ezt mondta?

Netalántán hazugnak tartasz, néném?, gondolta Susan olyan indulattal, ami nem volt jellemző rá; természete inkább az apjáéra hasonlított.

– Vaj igen.

– De mért? Mért oly soká? – Cord néni láthatólag csalódott, és fel volt dülva. Mostanáig nyolc ezüstöt és négy aranyat keresett az ügyön; mind jól el volt dugva oda, ahol a néni az összekuporgatott pénzt tartotta (Susan gyanúja szerint tekintélyes összeget, noha Cordelia minden lehető alkalommal előszeretettel jajgatott szegénységén), és még kétszer annyival tartoznak neki... illetve fognak, amint a véres lepedő a polgármester mosónőjéhez kerül. Ugyanennyit kap, amikor Rhea megerősíti a gyerek fogadását, majd tisztaságát. Mindenki azt mondta, hogy ez sok pénz. *Rengeteg* pénz, ilyen kis helyen és ilyen kis embereknek. És most ilyen messzire kitolni a fizetés határidejét...

Ekkor követte el. Susan a bűnt, amely miatt imádkozott (noha nem túl nagy lelkesedéssel) lefekvés előtt: kimondottan élvezte Cord néni csalódott, savanyú pillantását – a pórul járt fukarság pillantását.

– Miért olyan soká? – ismételte meg.

– Talán menj föl a Cöosra és kérdezd meg tőle.

Cordelia Delgado úgy összepréselte amúgy is vékony száját, hogy az csaknem eltűnt. – Szentelenkedsz, kisasszony? Szentelenkedsz velem?

– Nem. Túlságosan fáradt vagyok ahhoz, hogy bárkivel szemtelenkedjek. Szeretnék megmosakodni – még mindig magamon érzem a kezét – és lefeküdni.

– Hát láss neki. Reggel talán sokkal inkább úrinőhöz illő módon beszélhetjük meg ezt a kérdést. És természetesen el kell mennünk Harthoz. – Összehajtotta a papírdarabot, amelyet Rhea adott Susannak, keze megindult a ruhája zsebe felé, miközben lerítt róla az öröm, hogy meglátogathatja Hart Thorint. – Nem! – mondta Susan, és a hangja olyan szokatlanul élesen csendült, hogy félúton megállította nagynénje kezét a levegőben. Cordelia őszinte meglepetéssel nézett rá. Susan kicsit zavarba jött ettől a nézéstől, de nem sütötte le a szemét, és amikor kinyújtotta a kezét, az nemigen remegett.

– Nekem kell őriznem, Cord néni.

– Ki mondta neked, hogy így beszélj? – kérdezte Cord néni, szinte nyüszítve a felháborodástól. Susan szerint ez már közel járt a káromláshoz, de a nagynénje hangja egy pillanatig a hasadására emlékeztetett. – Ki mondta, hogy így beszélj azzal az asszonnyal, aki egy anyátlan lánygyermeket fölnevelt? A lány szegény, halott apjának a nővérével?

– Tudod, hogy ki – felelte Susan. Még mindig kinyújtva tartotta a kezét. – Magamnál tartom, és én adom oda Thorin polgármesternek. Rhea azt mondta, nem érdekli, hogy azután mi történik vele, tőle a polgármester akár a seggét is kitörölheti vele (nagyon élvezetes volt látni a pírt, amely elfutotta nagynénje arcát), de *addig* nekem kell őriznem.

– Még sohasem hallottam ilyet! – húzta fel az orrát Cordelia néni, de visszaadta a szutykos papírt. – Hogy egy ilyen fontos dokumentumot egy ilyen süldő lány őrizzen!

Ahhoz azonban nem süldő, hogy ágyas legyen, nemde? Hogy elterüljön a hátán, hallgassa a

csontok recsegését, befogadja a magot, és talántán gyereket hordjon?

Lesütötte a szemét a zsebére, miközben eltette a papírt. Nem akarta, hogy Cord néni lássa a tekintetében a megbántottságot.

– Eredj föl – mondta a néni. Öléből a kézimunkakosárba söpörte a csipketajtékot, ahol az gubanccá esett össze. – És amikor mosakszol, különös figyelmet fordíts a szádra! Tisztítsd ki belőle a szemtelenséget és a tiszteletlenséget azokkal szemben, akik oly sok mindenről mondtak le a száj tulajdonosa iránti szeretetből!

Susannak ezer visszavágás kínálkozott a nyelvére, de lenyelte. Szótlanul ment föl a lépcsőn, szégyenkezéstől és indulattól forttyogva, mint oly sok más alkalommal.

És most itt feküdt az ágyában, még mindig ébren, miközben a csillagok halványodtak, és az első fényesebb árnyalatok már kezdtek színt hordani az égre. Az éjszaka eseményei afféle fantasztikus ködben kavaroztak a fejében, mint mikor a kártyát keverik, és leggyakrabban Will Dearborn arca bukkant elő. Hogyan lehet az egyik percben olyan kemény, és a következőben, olyan váratlanul, annyira szelíd? Szép az az arc? Vaj igen, gondolta. Legalábbis neki.

Még sohasem kértem lányt, hogy lovagoljon velem, vagy fogadja a látogatásomat. Téged megkérnélek, Susan, Patrick lánya.

Miért most? Miért most kellett találkoznom veled, amikor semmi jó nem sülni ki belőled?

Ha ez ka, akkor úgy érkezik, mint a szél. Mint egy ciklon.

Ide-oda hánykolódott az ágyban, végül ismét hanyatt feküdt. Ezen az éjszakán nem lesz alvás. Akár ki is mehet a Lankára, hogy megnézze a napfelkeltét.

Mégis az ágyában maradt, egyszerre érezte magát betegnek és egészségesnek, az árnyakat bámulta, hallgatta a reggeli madarak első trilláit, azon elmélkedett, milyen volt a fiú szája az övé, milyen volt finomsága, milyen volt érezni alatta a fogakat, milyen volt az ing érdes szövete az ő tenyere alatt.

Most rátette a tenyerét a hálóingére, és megfogta a mellét. A bimbók kemények voltak, mint az apró kavicsok. Amikor megérintette őket, hirtelen és sürgetően felforrósodott az ágyéka.

El tud aludni, gondolta. El tud aludni, ha valamit csinál ezzel a forrósággal. Ha tudja, mit tegyen. Tudta. A vénasszony megmutatta. Még egy érintetlen lánynak sem kell meglennie egy kis bizsergés nélkül... Mint egy kis rózsabimbó!

Mocorgott az ágyban, kezét mélyen bedugta a takaró alá; Kiverte a fejéből a vénasszony szúrós szemét, beesett arcát – rájött, hogy nem is olyan nehéz, ha az ember összeszedi az akaraterejét –, a fiú arcát képzelte a helyére, ahogy ott ül a nagy herélten, a széles karimájú kalappal a fején. Látomása egy pillanatra olyan élessé és édessé vált, mintha ez lenne a valóság, életének többi része pedig csak ködös álom. Látomásában a fiú újra meg újra megcsókolta, a szája szétnyílt, nyelvük érintkezett; amit egyikük kilélegzett, azt szívta be a másik.

Lángolt. Fáklyaként lángolt az ágyában. Amikor a nap nem sokkal később kiemelkedett a látóhatár mögül, ő már mélyen aludt, arcán halvány mosollyal, és kibontott haja aranyként borította el arcát és párnáját.

A hajnal előtti utolsó órában az Utaspihenő ivója éppolyan csöndes volt, mint ilyentájt lenni szokott. A gázégőket, amelyek éjszakánként úgy hajnali kettőig ragyogó ékszerré változtatták a csillárt, pisla kék lángocskákká csavarták le, a hosszú, magas terem árnyékos, kísérteties lett.

Az egyik sarokban gyújtós hevert kusza kupacban, azoknak a székeknek a maradványa, amelyeket a pókernél kirobbant verekedés közben törtek össze (a csetepaté résztvevői pillanatnyilag a seriff cellájában pihentek). Egy másik sarokban okádék alvadozott kiterjedt tócsában. A terem keleti

végében viharvert zongora állt egy dobogón; a mellette levő padhoz Barkie-nak, a kocsmá kidobóemberének és mindenesének vasfa dorongja támaszkodott. Maga Barkie, akinek sebhelyes hasa nyers kenyértészta dombjaként dagadozott kordnadrágjának korca fölött, a pad alatt hortyogott. Egyik kezében kártyát tartott, a káró kettest.

A terem nyugati végében volt a kártyaasztal. Két hortyogó-nyáladzó részeg aludt a zöld posztóra ejtett fejjel, kinyújtott kezük összeért. Fölöttük a falon egy kép lógott, Arthurt, Eld nagy királyát ábrázolta fehér csődörén, alatta egy táblára ezt írták (a Nemes és az Alantas Nyelv sajátos keverékével): **AZZAL TÖRŐGGY MILYEN LAPOT KAPSZ A ZSUGÁBA VAGY AZ ÉLETEDBE.**

A termen végigfutó pult fölé egy szörnyeteg trófeát szereltek: egy kétfejű jávorszarvast, amelynek bozontos agancstömege és négy dühödt szeme volt. Ezt az állatot a törzsvendégek Kölöknek hívták, senki se tudta, miért. Valami szellemdús egyén két disznócsecsforma kotont húzott az agancs két ágára. A pulton, pontosan a Kölök helytelenítő tekintete alatt Táncos Pettie, az Utaspihenő egyik táncosnője és örömlánya hevert... bár Pettie jóval túl volt a leányságán, hamarosan az Utaspihenő mögött térdelve fogja végezni a munkáját, nem pedig az emeleti apró fülkék egyikében. Vaskos lábait szétvetette, az egyik a pult belső, a másik a külső oldalán lógott le, szoknyájának piszkos gubanca a kettő között gyűrődött. Nagyokat horkantott, lábai és kövér ujjai néha megrándultak. Ezenkívül nem hallatszott más, mint kintről a forró nyári szél zúgása, és az egyenként felfordított kártyalapok halk, szabályos pattogása.

A Hambry főutcájára nyíló lengőajtó mellett magányos asztalka állt; itt ült éjszakánként Coral Thorin, az Utaspihenő tulajdonosa (és a polgármester húga), amikor leereszkedett lakosztályából, hogy „elveyüljön a társaságban”. Mindig korán jött le, amikor még több sültet, mint whiskyt szolgáltak föl az összekaristoltnak vén pultnál, és nagyjából akkor ment föl, amikor Sheb, a zongorista leült, és püfölni kezdte borzalmas zeneszerszámát. A polgármester sohasem jött ide, ámbátor mindenki tudta, hogy legalább felerészben az ő tulajdona az Utaspihenő. A Thorin-klán szerette a hely hasznát; akkor azonban már kevésbé szerették, amikor éjfél után a padlóra hintett fűrészpor latyakossá vált a kiontott sörteől és vértől. Coralban mégis volt valami keménység, amely miatt húsz évvel korábban „ördögadta kölyöknek” hívták. Fiatalabb volt politikus bátyjánál, nem is olyan vékony, de csinos a maga nagy szemű, menyétarcú módján. Amikor a kocsmá nyitva tartott, senki nem ült az asztalához – Barkie villámgyorsan leállította volna, aki megpróbálja –, de mostanra lejárt a nyitvatartási idő, a piások javarészt elmentek vagy odafönt voltak, Sheb összegömbölyödött és hamar elaludt a zongora mögötti sarokban. A gyengeelméjű takarítófiú két óra tájt elment (szokás szerint most is gúnykacaj, sértések és néhány hozzávágott sörösüveg kíséretében; Roy Depape különösen nem állhatta ezt a legényt). Majd kilenc felé jön vissza, hogy rendbe hozza az ódon késdobálót a vidámság újabb éjszakájára, de addig senki sem fogja zavarni a Thorin kisasszony asztalánál ülő férfit.

Pasziánszt rakott: feketére piros, pirosra fekete, legfőleg az Udvar négyzete, ahogyan emberi ügyekben is szokásos. A bal kezében tartotta a maradék paklit. Ahogy egyenként húzogatta a lapokat, a jobbán mozgott a tetoválás. Furcsán nyugtalanító látvány volt, mintha a koporsó lélegezne. A pasziánszozó hajlott korú pasas volt, nem olyan girhes, mint a polgármester vagy a húga, de azért vékony. Hosszú, fehér haja csapzottan lógott a hátára. Sötétbarnára sült, kivéve a nyakát, amelyen mindig fölégtek a keskeny bőnyék. Olyan hosszúra növesztette a bajuszát, hogy molyos vége túlért az állán. Sokak szerint a harcosok bajuszát majmolta, de a „majmolás” szót nem merték volna Eldred Jonas szemébe mondani. Fehér selyeminget viselt, a csípőjén mélyre csatolt, fekete agyú revolvert. Vörös szemhéjú nagy szeme első látásra szomorúnak tűnt, másodikra már csak vizenyősnek. Az érzés ugyanúgy kihalt belőle, mint a Kölökéből.

Fölcsapta a kőr ászt. Nem volt helye. – Fene beléd, te hülye! – mondta különös, vékony hangon.

Reszketett is a hangja, mintha mindjárt elsírná magát. Tökéletesen illett nedvedző, vörös gyűrűs szeméhez. Összesöpörte a kártyákat.

Mielőtt újra kezdhette volna a játékot, odafönt kinyílt, majd halkán csukódott egy ajtó. Jonas félretette a kártyákat, kezét pisztolyának agyára ejtette. Azután fölismerte Reynolds csizmájának kopogását, ahogy végigmegy a folyosón. Elengedte a pisztolyát, inkább a dohányzacskóját húzta elő az övéből. Felbukkant a köpeny széle, amelyet Reynolds mindig viselt, azután ő is megjelent a lépcsőn, frissen mosott arccal, fülére lógó, göndör, vörös fürtökkel. Hiú volt a külsejére a jó öreg Mr. Reynolds, és miért is ne? Több párás és kellemes nyiladékba küldte el a farkát felfedezőútra, mint amennyit Jonas életében látott, holott kétszerte idősebb volt Reynoldsnál.

Reynolds, amint leért a lépcsőn, végigbaktatott a pult mellett, megállt, hogy belecsípjen Pettie kövér combjába, azután odament, ahol Jonas ült a dohánykészisével és kártyacsomagjával.

– Estét, Eldred.

– Reggelt, Clay. – Jonas kinyitotta a zacskót, előhúzott egy papírt, dohányt szórt bele. A hangja reszketett, de a keze szilárd volt. – Kérsz egy bagót?

– El tudnék viselni egyet.

Reynolds odahúzott egy széket, megfordította, leült, karját keresztbe fonva a szék támláján. Amikor Jonas átnyújtotta a cigarettát, Reynolds végigtáncoltatta az ujjai között, ami a harcosok régi trükkje. A Nagy Koporsóvadászok bővelkedtek régi harcostrükkökben.

– Hol van Roy? Őcsöcsőségénél? – Valamivel több mint egy hónapja tartózkodtak Hambryban, és ez alatt az idő alatt Depape teljesen belehabarodott egy tizenöt éves, Deborah nevű kurvába. Deborah karikalábú kacsázásából és hunyorgó pislogásából Jonas arra gyanakodott, hogy ez a kurva is csak egy a csordapásztorlányok hosszú sorából, viszont rendkívül felvágós volt a stílusa. Clay nevezte ki Őcsöcsőségének, vagy Őfelségének, illetve néha (amikor rendszeren beszopott) „Roy Koronás Kurvájának”.

Reynolds bólintott. – Teljesen meg van veszve érte.

– Az a jó. Nem fog cserbenhagyni bennünket valami kis szuszimusziért, akinek akkora melle van, mint egy pörsenés. Ez a lány olyan buta, hogy még a nevét se tudja leírni. Még annyit se. Kérdeztem.

Sodort egy második cigarettát, kénes gyufát húzott elő a zacskóból, végigrántotta a hüvelykujja körmén. Először Reynoldsét gyújtotta meg, azután a magáét.

Apró sárga korcs jött be a lengőajtó alatt. A férfiak némán füstölve figyelték. Az eb átment a szobán, először csak szimatolgatta a sarokban levő dermedt hányást, azután enni kezdett. Evés közben kurta farkát csóválta.

Reynolds biccentett a tábla felé, amely a lapok leosztására intett. – Az a korcs megértené, én mondom.

– Egyáltalán nem, egyáltalán nem – ellenkezett Jonas. – Az csak egy kutya, egy hányást zabáló kutya. Hús perce lódobogást hallottam. Először elment erre, azután visszajött. Valamilyik bérelt figyelőnk volt?

– Egyetlen trükköt sem hagysz ki, igaz?

– Nem én, még véletlenül sem. Szóval az volt?

– Ja. Az egyik kisbirtokosnak dolgozik a Lankától keletre. Láttá, amint jönnek. Hárman. Fiatalok. Ződfülűek. – Ezt a szót úgy ejtette, ahogy az északi báróságokban szokás. – Semmi ok aggodalomra.

– Nana. Ezt nem tudhatjuk – jegyezte meg Jonas olyan reszketegen, mintha egy alázatos öregember szólna. – Azt mondják, fiatal szem messzire lát.

– A fiatal szem azt látja, amit mutatnak neki – vágott vissza Reynolds. A kutya száját nyalogatva elügetett mellettük. Reynolds egy rúgással siettetett, mivel a korcs nem volt elég gyors, hogy kikerülje. Nyüsztve menekült ki a lengőajtó alatt, amitől Barkie hatalmasat horkantott a zongorapad alatti

nyugvóhelyén. Keze kinyílt, kiesett belőle a kártya.

– Talán igen, talán nem – felelte Jonas. – Mindenesetre társulási taknyosok, a Zöld Akármicsodában élő nagybirtokosok kölykei, ha Rimer meg az a hülye, akinek dolgozik, nem téved. Ez azt jelenti, hogy nagyon, nagyon óvatosnak kell lennünk: Olyan finoman kell lépnünk, mintha tojánhéjon járnánk. Hiszen még legalább három hónapunk van! És ezek a fiatal tacsók egész idő alatt itt lehetnek, számba vehetik ezt, számba vehetik azt, akár le is írhatják. Pillanatnyilag nem valami jó, ha mindenféle alakok kalkulálnak errefelé. Főleg utánpótlási ügyekben.

– Eredj már! Nem nagy dolog ez az egész, a kezükre kell csapni, ha rossz helyre nyúlnak. A papájuk...

– A papák tudják, hogy Farson parancsol az egész Délnyugati Peremen, és két kézzel fogja a gyeplőt. A kölykök is tudhatják, hogy nemsokára lejár a Társulás és az egész hányadék birodalom játékiége. Nem tudhatod, Clay. Az ilyen népeknél nem tudhatod, merre ugranak. Végső soron megpróbálkozhatnak legalább félig-meddig tisztességes munkával, hogy visszakerüljenek a papák jóindulatába. Többet fogunk tudni, ha megnézzük őket, de egyet mondhatok: nem nyomhatunk pisztolyt a tarkójukhoz, hogy lelőjük őket, mint a törött lábú lovakat, ha valami olyat látnak, amit nem kéne. A papák lehetnek rájuk mérgesek életükben, de azt hiszem, egyből imádnák őket holtan, az apák már csak ilyenek. Fortélyosnak kell lennünk, Clay; olyan fortélyosnak, amilyenek csak lehetünk.

– Akkor jobb, ha kihagyjuk Depape-et.

– Vele nem lesz baj – mondta Jonas reszketeg hangján. A padlóra dobta a cigarettacsikket, és szétmorzsolta a bakancsa sarkával. Főlnézett a Kölök üveges szemébe, és pislogott, mint aki számol.

– Ma este, azt mondta a barátod? Ma este érkeztek ezek a kölykök?

– Ja.

– Akkor azt hiszem, holnap találkozunk velük Averynél. – Herk Avery Mejis főseriffje és Hambry rendőrfőnöke volt, nagydarab ember, akkora, mint egy stráfkocsi.

– Én is így vélem – bölintott Clay Reynolds. – Hogy bemutassák a papírjaikat meg mindent.

– Igen, uram, és igen, uram, és valóban. Hogy van, és hogy van, és ön hogy van.

Reynolds semmit sem válaszolt. Gyakran nem értette Jonast, de már vagy tizenöt éve együtt lovagoltak, és tudta, hogy jobb, ha nem kér tőle felvilágosítást. Ha az ember megtette, akkor kénytelen volt végighallgatni egy manni vallási értekezést más világokról, ahova az öreg keselyű átlátogatott valamiken át, amiket „különleges ajtóknak” nevezett. Reynolds véleménye szerint közönséges ajtóból is van éppen elég, ami elfoglaltságot adjon az embernek.

– Beszélek Rimerrel, ő pedig majd a seriffel, hogy hol helyezhetnék el őket – szólalt meg Jonas. – Azt hiszem, a barakkban, az öreg K tanyán. Tudod, mire gondolok?

Reynolds tudta. Egy olyan báróságban, mint Mejis, gyorsan meg lehet ismerni azt a néhány jellegzetes földrajzi pontot. A K tanya egy elhagyott birtokon volt északnyugatra a várostól, nem túl messzire attól a hátborzongatóan nyavalygó szurdoktól. Minden ősszel tüzet raktak a kanyon szájában, és egyszer, hat-hét éve a szél rossz irányba fordult, és a K tanya jelentős részét porig égette: a csűröket, istállókat, a házat. Mindazonáltal megmaradt a barakk, az pedig megfelelő lesz három, a belső báróságokból érkező ifjoncnak. Távolság van a Lankától; távolság van az olajtócsától is.

– Ez teccik, mi? – kérdezte Jonas, átváltva a szalonnás hambryi kiejtésre. – Vaj igen, ugyancsak, látom rajtad, tökféj. Tudod, mit mondanak Cressiába? Ha kilopod az ezüstöt az ebédlőből, először zárd be a kutyát a kamorába.

Reynolds bölintott. Ez jó tanács. – Hát a szekerek? Azok a hogyafenébe híjják tartálykocsik?

– Azok megvannak – felelte Jonas. – Bár most nem mozgathatjuk őket anélkül, hogy fölöslegesen fel ne hívnánk magunkra a figyelmet. Te és Roy kimentek oda, és letakarjátok bokrokkal. Szép sűrűn. Holnapután megcsinálhatjátok.

– És te hol leszel, miközben mi az izmainkat tornáztatjuk a Citgóban?

– Nappal? Készülök a városházi vacsorára, te dinnye! Arra, amelyiket Thorin ad, hogy nagyvilágból érkező vendégeit bemutassa a kisebbik világ társaságának. – Újabb cigarettát sodort. Inkább a Kölköt bámulta, mint azt, amit csinált, mégis alig csipetnyi dohány hullott a földre. – Fürdő, borotválkozás, ezeknek a vénemberes, loboncos fürtöknek a megigazgatása... talán még ki is viaszolhatnám a bajuszomat, mi a véleményed?

– Ne erőlködj, Eldred.

Jonas elnevette magát, ez a hang elég éles volt ahhoz, hogy Barkie motyogni kezdjen, Pettie pedig bizonytalanul megmozdult ideiglenes nyoszolyáján a pult tetején.

– Akkor hát Royt és engem nem hívnak meg erre a nagystílusú eseményre.

– Dehogynem fognak meghívni, nagyon is melegen invitálnak majd – válaszolta Jonas, és átnyújtotta Reynoldsnak a friss cigarettát, majd magának kezdett sodorni. – Majd kimentelek benneteket. Büszkévé teszlek benneteket, fiúk, számíthatsz rám. Erős emberek is sírhatnak.

– Így hát az egész napot kint tölthetjük a porban és bűzben, hogy letakarjuk azokat a vacakokat. Igazán kedves vagy hozzánk, Jonas.

– Kérdezgetni is fogok – folytatta álmatagon Jonas. – Erre-arra csellengek... megnézem a fenyőket, szaglászom a mirtuszt... és fölteszem a kis kérdéseimet. Ismertem magamfajtákat, akik kövér, vidám fickókhoz fordultak, hogy megtudják a pletykákat – kocsmároshoz vagy csaposhoz, talán egy béristálló tulajdonosához, vagy valamelyik fecsegőhöz azok közül, akik a fogda vagy a bíróság körül szoktak lebzselni, hüvelykujjukat a mellényük zsebébe dugva. Ami engem illet, Clay, én úgy vélem, a nők a legjobbak, és minél soványabb, annál jobb: az a fajta, amelyiknek jobban kiáll az orra, mint a melle. Olyat keresek, amelyik nem festi a száját, és hátrafésüli a haját a homlokából.

– Találtál már ilyet?

– Ja. Cordelia Delgado a neve.

– Delgado?

– Ismered a nevét, azt hiszem, mindenki ismeri a városban. Susan Delgado a mi nagyra becsült polgármesterünk jövődöbéli ágyasa. Cordelia a nénikéje. Mármost rájöttem az emberi természet egyik jellegzetességére: a népek hajlamosabbak szóba állni az ilyen begombolkozott fajtával, mint azokkal a helyi vidám fickókkal, akik fizetnek neked egy sört. És az a dáma igazán be van gombolkozva. Majd a közelébe kerülök az estélyen, és megdicsérem a parfümjét, ami valószínűleg nincs neki, és töltögetem a poharát. Na, hogy tetszik a terv?

– Mire való a terv? Csak ezt szeretném tudni.

– Talán arra a Kastélyjátékra, amelyre kényszerülhetünk – felelte Jonas, és minden derű eltűnt a hangjából. – Mi azt hisszük, hogy ezeket a fiúkat sokkal inkább büntetésből küldték ide, mint bármiféle valódi munkára. Ez elég hihetően hangzik. Hallottam ilyeneket a magam idejében, igazán hihetőnek tűnik. Mindennap hajnali háromig hiszek benne, azután már egy kicsit kételkedem. És tudod, miért, Clay?

Reynolds megrázta a fejét.

– *Okom van a kételkedésre.* Ahogy okom volt rá, hogy Rimerrel elmenjek a vén Thorinhoz, és meggyőzzem róla, hogy Farson üveggömbje egyelőre a boszorkánynál lesz a legjobb helyen. A banya olyan helyre fogja dugni, ahol egy *harcos* sohasem találná meg, pláne holmi szimatoló zöldfülű suhanc, akinek még ott a tojásbéja a fenekén. Különös időket élünk. Vihar közeledik. Ha tudod, hogy szél lesz, jobb, ha lekötözöd a felszerelésedet.

Az elkészült cigarettára nézett. Végigtáncoltatta az ujjai között, akár Reynolds az előbb. Hátrasöpörte a haját, és a cigarettát a füle mögé dugta.

– Nem akarok rágyújtani – mondta. Fölállt és nyújtózott. A háta halkan recsegett. – Bolond vagyok, hogy ilyen kora reggel cigarettázom. Ilyen öreg ember, mint én, nem tud elaludni a túl sok cigarettától. Elindult a lépcső felé, menet közben megcsípte Pettie meztelen lábát, éppen úgy, mint Reynolds. A lépcsőnél visszaneézett.

– Nem akarom megölni őket. Enélkül is elég kényes a helyzet. Ha bármiféle rosszat szimatolok körülöttük, egy ujjamat sem emelem rájuk, a kezem egyetlen ujját sem. Csak... igyekszem világosan közölni velük, hol a helyük a dolgok rendjében.

– Lépj a lábukra.

Jonas felderült. – Igenis, cimborám, talán éppen a lábukra kell lépnem. Hogy később, amikor fontos, kétszer is meggondolják, mielőtt összeakasztják a bajuszukat a Nagy Koporsóvadászokkal. Teszek róla, hogy messzire elkerüljenek minket, ha az útjukba állunk. Igenis, ezen gondolkodni fogok. Tényleg.

Elindult fölfelé a lépcsőn, kicsit kuncogott; elég feltűnően húzta a lábát – ilyentájt mindig jobban bicegett. Cort, Roland egykori tanítója fölismerhette volna ezt a bicegést, mert látta a csapást, amelyik okozta. Cort apja ütött egy vasfa bunkóval, eltörve Eldred Jonas lábát a Gileádi Nagy Csarnok mögötti udvaron, majd elvette a fiú fegyverét, és nyugati száműzetésbe küldte.

Végül a férfi, akivé a fiú érett, természetesen talált magának fegyvert; a száműzöttek mindig találnak, ha elég kitartóan keresik. Ezek persze sohasem egészen olyanok, mint a szantálfa agyú hatalmas revolverek, amelyek egész életükben kísértik őket, de azok, akiknek szükségük van fegyverre, még ebben a világban is találnak maguknak.

Reynolds figyelte az öregembert, amíg el nem ment, azután leült Coral Thorin asztalához, megkeverte a kártyákat, és folytatta a játékot, amelyet Jonas félbehagyott.

Odakint ekkor kelt föl a nap.

V. fejezet

ISTEN HOZOTT A VÁROSBAN

1

Két éjszakával azután, hogy megérkeztek Mejis báróságba, Roland, Cuthbert és Alain átlovagoltak egy vályog boltív alatt, amelynek tetejére a JÖJJÉL BÉKESSÉGGEL szavakat írták. A macskaköves udvart fáklyák világították meg. Valamit keverhettek a szövétnekeket borító gyantába, ami különböző színűre festette a lángokat: zöldre, narancsvörösre és valamilyen sercegő rózsaszínre, ami a tűzijátékokra emlékeztette Rolandot. Hallotta a gitárok pengését, a hangok mormolását, az asszonyok nevetését. A levegő azoktól az anyagoktól szaglott, amelyek mindig Mejist fogják az eszébe juttatni: tengeri sótól, olajtól és fenyőtől.

Nem tudom, végig bírom-e csinálni – morogta Alain. Nagydarab fiú volt, kócos szőke bozont buggyant elő tehenészkalapja alól. Alaposan megtisztálkodott – valamennyien ezt tették –, de Alain a legjobb körülmények között sem volt társasági pillangó, és most halálosan rémültnek látszott. Cuthbert jobban teljesített, de Roland sejtette, hogy régi barátján nem lehet valami vastag a fesztelenség máza. Ha valakinek át kell vennie a vezetést, akkor ő, Roland lesz az.

– Remekül végig fogod csinálni – mondta Alain-nek –, csak...

– Ó, biztosan remekül *fest!* – vihogott idegesen Cuthbert, miközben átmentek az udvaron. Ennek a végében állt a polgármester háza, egy szétágazó, sokszárnyú vályogpalota, amelynek mintha minden ablakából fény és nevetés áradt volna. – Fehér, mint a mész, csúf, mint a...

– Pofa be! – vágott közbe kurtán Roland, mire Cuthbert arcáról azonnal eltűnt az ingerkedő mosoly. Roland észrevette, miközben visszafordult Alainhez. – Csak ne igyál semmiből, amiben alkohol van. Tudod, mit kell mondani ezzel kapcsolatban. Emlékezz történetünk többi részére is! Mosolyogj! Legyél kedves! Használd azt a társasági fellépésedet, amid van. Emlékezz a seriffre, miként törte kezét-lábát, hogy jól érezzük magunkat.

Alain bólintott, és egy kicsit magabiztosabbnak tűnt.

– Ami a társasági modort illeti – jegyezte meg Cuthbert –, nekik maguknak sincs sok belőle, így mi egy lépéssel még előttük is járunk.

Roland bólintott, azután észrevette, hogy a madárkoponya visszakerült Cuthbert nyeregkápájának gombjára. – Ezt pedig tüntesd el!

A restelkedő Cuthbert kapkodva belegyömöszölte a „silbakot” a nyeregtáskába. Két ember közeledett feléjük, fehér zubbonyban, fehér nadrágban, szandálosan. Mosolyogtak és hajlongtak.

– Észnél legyetek! – figyelmeztette őket halkán Roland. – Mindketten. Emlékezzetek rá, miért vagyunk itt. És emlékezzetek apáitok arcára! – Rácsapott Alain vállára, aki még mindig kételkedő képet vágott. Azután odafordult az eléjük siető lovászokhoz. – Jó estét, emberek! – mondta. – Legyenek hosszúak napjaitok ezen a földön.

A lovászok elvigyorodtak, foguk megvillant a tarka fáklyafényben. Az idősebb meghajolt. – Nektek is, fiatalurak. Isten hozott benneteket a polgármester házában.

2

Előző nap a legfőbb seriff is szakasztott olyan boldogan üdvözölte őket, akár a lovászok. Mostanáig *mindenki* boldogan fogadta őket, még a fuvarosok is, akik mellett a városban elhaladtak, ami már egymagában gyanakvóvá és óvatossá tette Rolandot. Azt mondta magának, hogy valószínűleg hülye – a helybéliek *természetesen* barátságosak és segítőkészek, ezért is küldték ide őket, mert Mejis messze is van, és hűséges a Társuláshoz –, *és* talán valószínűleg hülyeség is volt, de azért úgy gondolta, akkor is jobb lesz vigyázni. Egy kicsit ugrásra késznek lenni. Végül is mindhárman épphogy maguk mögött hagyták a gyerekkort, és ha itt bajba kerülnek, az valószínűleg azért fog bekövetkezni, mert készpénznek vették a látszatot.

A seriff irodája és a báróság fogdája a főutcán volt, és az öbölre nézett. Roland nem tudhatta biztosan, de úgy sejtette, hogy sehol Belső-Világban nem ébrednek-ehhez foghatóan festői látványra a másnapos iszákosok és feleségverők: délen tarka csónakházak sora, közvetlenül alattuk a dokkok, ahol fiúk és öregemberek horgásznak, miközben az asszonyok hálótat és vitorlákot foltoznak, mögöttük Hambry kis flottája ring föl-alá az öböl szikrázó, kék vizén, reggel kivette, délután bevonva a hálót.

A főutca legtöbb épülete vályogból készült, de itt fönt, Hambry üzleti negyedében ugyanolyan zömök téglapépületek álltak, mint a gileádi Óváros bármelyik szűk sikátorában. Szép rendben is tartották őket, a legtöbbnek kovácsoltvas kapuja volt, és fáktól árnyékolt ösvény vezetett hozzájuk. A tetőket narancsszínű cseréppel fedték, a zsalukat becsukták a rekkenő hőségben. Ahogy lovaik patája végigkopogott ennek az utcának a tisztára söpört macskakövein, nehéz volt elhinniük, hogy a Társulás északnyugati része – Eld ősi földje, Arthur valahai királysága – talán lángokban állhat, és bukás fenyegetheti.

A fogda nagyobb változata volt a postának és a telekkönyvi hivatalnak, viszont kisebb volt a városházánál. És természetesen vasrács volt a kis kikötőre néző ablakokon.

A potrohos Herk Avery seriff a törvény őreinek khakinadrágját és ingét viselte. Nyilván figyelhette közeledésüket a fogda vaspántos ajtajának kémlelőnyílásán, mert az ajtó kinyílt, mielőtt Roland

megérinthette volna a csengőzsinórt. Avery seriff felbukkant a küszöbön, hasa úgy haladt előtte, ahogy a törvényszolga vonul be a bíró előtt a tárgyalóterembe, és a legnyájasabb üdvözlésre tárta karjait. Mélyen meghajolt előttük (mint Cuthbert később elmondta, attól tartott, a seriff elveszíti az egyensúlyát, és legurul a lépcsőn; talán meg sem állt volna a kikötőig), ismételten jó reggelt kívánt, egész idő alatt úgy csapkodta a torkát, mint egy eszeveszett. Olyan széles volt a mosolya, hogy valósággal kettévágta a fejét. Avery mögött három feltűnően parasztos helyettes csoportosult az ajtóban a serifféhez hasonló khakiben, és bámultak, mint borjú az új kapura; erre a leplezetlenül kíváncsi és teljesen magafeledt pillantásra nincs más szó.

Avery sorra kezelt a fiúkkal, miközben egyfolytában hajlongott, és akármit mondott Roland, Averyt semmi sem bírhatta rá, hogy abbahagyja, amíg nem végzett az üdvözléssel. Aztán végére ért, beinvitálta őket. Az iroda kellemesen hűvös volt a perzselő kánikulában is, ami persze a téглаépület előnye. Ez is nagy volt, és tisztább, mint bármely seriffi iroda, amelyikben Roland valaha megfordult... márpedig ez legalább fél tucatszor megesett az utóbbi három évben, amikor az apját kísérte el több rövid utazásra és egy hosszabb őrjáratra.

A szoba közepén redőnyös íróasztal állt, az ajtótól jobbra hirdetőtábla lógott (ugyanazokat a noteszlapokat többször is felhasználták; a papír ritka drágaság volt Belső-Világban), a túlsó sarokban két puska állt a lelakatolt állványon. Olyan ódon mordályok voltak, hogy Roland azt se tudta, létezik-e hozzájuk lőszer. Bár abban sem volt biztos, hogy el lehet-e sütni őket.

A fegyverállványtól balra nyitott ajtó vezetett a fogdához: három cella sorakozott egy rövid folyosón, és lúgos szappan erős szaga terjengett mindenfelé.

Kitakarítottak a jövetelünkre, gondolta Roland. Mulatott rajta, meghatódott és feszengett. Úgy kitakarítottak, mintha a Belső Báróságok lovas különítménye lennének, hivatásos katonák, akik szigorú vizsgálatra készülnek, nem pedig három suhanc, akik büntetésből vannak itt.

De miért is olyan furcsa a vendéglátók ideges tüsténkedése? Végül is ők Új-Kánaánból jöttek, és a világnak ebben az eldugott zugában akár úgy tekinthetik őket, mint holmi királyi látogatókat.

Avery seriff bemutatta a helyetteseit. Roland valamennyiükkel kezét rázott; nem is igyekezett megjegyezni a nevüket. Cuthbert volt az, aki észben tudta tartani az effélét, ritkán felejtett el ilyesmit. A harmadik, egy kopasz fickó, akinek monokli lógott a nyakában zsinóron, a szó szoros értelmében fél térdre esett előttük.

– Eztet ne csináld, te idióta! – kiáltotta Avery, és a nyakánál fogva fölrántotta. – Miféle ekeferkónak fognak nézni? Mellesleg zseníroztad is őket!

– Úgy van – bólított Roland (valóban nagy zavarba jött, noha igyekezett palástolni). – Nincs mibennünk semmi különleges, tudják...

– Semmi különleges! – nevette el magát Avery. Roland észrevette, hogy a seriff hasa nem reng, ahogy várta volna; keményebb volt, mint amilyennek látszott. Ugyanez lehet érvényes a pocak tulajdonosára is. – Semmi különleges, aszongya! Ötszáz mérföldnél többet tettek meg Belső-Világból a mi társulásbéli hivatalos látogatóink, az elsők azótátul fogva, hogy négy éve egy harcos ment erre a Nagy Úton, s még aszongya, semmi különleges! Nem ülnétek le, fiúk? Van *graf*-om, amit tán nem akarnátok ebbe a korai napszakba, illetve lehet, hogy egyáltalában nem, tekintve ifjú korotokra (tán megbocsátjátok, hogy ily áperthe szavakba foglalom ifjúságtok nyilvánvaló tényit, mivel az ifjúság nem szégyen, de nem ám, mindnyájan voltunk fiatalok), s van fehér jeges teám, amit legszívesebben ajánlanék, mivel Dave felesége csinálja, ő pedig a legkitűnőbb szakértő minden ihatósban.

Roland Cuthbertre és Alainre pillantott, akik bólítottak és mosolyogtak (és igyekeztek egyáltalán nem nézni a tengert), azután visszanézett Avery seriffre. – A fehér tea a legjobb gyógyszer a poros torok számára, mondta.

Az egyik helyettes elment teáért, székeket kerítették, sorba állították őket Avery seriff redőnyös íróasztala elé, és megkezdődött a hivatalos tárgyalás.

– Tudjátok, kik vagytok, honnan gyöttetek, én is tudom ugyanezt – mondta Avery seriff, és leereszkedett a tulajdon székére (amely erőtlen nyöszörgést hallatott a seriff terebélye alatt, de szilárdan kitartott). – Hallom a hangotokból a Belső-Világot, s ami még fontosabb, látom az ábrázatokon. Mégis, mi a régi szokásokhoz ragaszkodunk itten Hambryban, legyen bárminémű módon álmos és parlagi; igen, ragaszkodunk hozzájuk, s amennyire lehetséges, emlékezünk apáink ábrázatjára. Szóval tehát, bár nem tartanálak vissza titeket sokáig a munkátoktól, s egyben bocsánatot esedeznék orcátlanságomért, mégis szeretnék egy pillantást vetni a papírjaitokra s passzusaitokra, amelyeket történetesen magatokkal hoztatok városunkba.

„Történetesen” *valamennyi* iratukat magukkal hozták a városba, és Roland bizonyosra vette, hogy Avery seriff ezt pontosan tudja. Ahhoz képest, hogy azt ígérte, nem fogja sokáig visszatartani őket a munkától, meglehetősen lassan futotta át az iratokat, mozgó ajkakkal vezette végig egyik kövér ujját a jól összehajtogatott papírokon (amelyeknek olyan magas volt a Jenhulladék tartalma, hogy közelebb állt a vászonhoz, mint a papírhoz). Az ujj mindegyre visszahátrált, amikor a seriff újra elolvasta valamelyik sort. A két helyettes mögötte állt, és bölcsen bámultak le főnökük széles vállára. Roland azon tűnődött, vajon tudnak-e olvasni.

William Dearborn. Lótenyésztő fia.

Richard Stockworth. Földbirtokos fia.

Arthur Heath. Marhatenyésztő fia.

Az azonosító okmányokat egy-egy tanú is ellenjegyezte: Dearbornét James Reed (Hemphillből), Stockworthét Piet Ravenhead (Penniltonból), Heathét Lucas Rivers (Gileádból). Minden rendben, a leírások szépen illettek rájuk. A seriff túláradó hálálkodással visszaadta az okmányokat. Roland ezután átnyújtott neki egy levelet, amelyet egyfajta körültekintéssel vett elő a tárcájából. Avery ugyanígy vette át, a szeme tágra nyílt, amikor meglátta az alján a pecsétet. – Lelkemre, fiúk! Hiszen eztet egy harcos írta!

– Vaj igen! – helyeselt Cuthbert csodálattal a hangjában. Roland bokán rúgta – erősen – anélkül, hogy levette volna tiszteletteljes tekintetét Avery arcáról.

A pecsét fölötti levelet a gileádi Steven Deschain írta, egy harcos (ami egyszerre jelentett lovagot, földbirtokost, békebírót és bárót, mely utóbbi rangnak a modern időkben szinte semmi jelentősége nem volt már, John Farson minden bombasztja ellenére), huszonkilenced-ízigen oldalági leszármazottja Eld urának, Arthurnak (más szavakkal, Arthur számos ágyasának valamelyike volt az ősanynja). Üdvözetét küldte Hartwell Thorin polgármesternek, Kimba Rimer kancellárnak és Herkimer Avery legfőbb seriffnek, és figyelmükbe ajánlja a három fiatalembert, akik magukkal viszik ezt a dokumentumot, nevezett Dearborn, Stockworth és Heath urakat. A Társulás azzal a különleges feladattal küldte őket, hogy számvevőként összeírnának minden anyagot, amely hasznára lehet a Társulásnak szükség idején (a *háború* szót kerülte az irat, de ott izzott minden sorában). Steven Deschain, a Báróságok Társulásának nevében felkéri Thorin, Rimer és Avery urakat, adjanak meg minden segítséget a hármaknak munkájuk elvégzéséhez, különös tekintettel a lábasjószágra, az élelmiszer-tartalékokra és mindenfajta szállító-eszközre. Dearborn, Stockworth és Heath legalább három hónapig Mejisben tartózkodnak majd, írta Deschain, sőt küldetésük akár egy évig eltarthat. Befejezésül a levél küldője arra biztatta a címzett hivatalos személyeket, hogy „írjanak nekünk eme ifjú emberekről, a magaviseletükről, minden részletről, amiről úgy gondolják, hogy érdekelhet minket”. Valamint azt kérte: „Legyenek e téren serény buzgalommal, ha jó szívvel vannak hozzánk.” Más szókkal, írják meg, jól viselkednek-e az ifjak. Írják meg, tanultak-e a leckéből.

Miközben a legfőbb seriff ezt a dokumentumot tanulmányozta, visszaérkezett a monoklis helyettes. Egy tálcát hozott magával, rajta négy pohár fehér teát, és meghajolt, mint egy inas. Roland köszönetet mormolt, és körbeadta a poharakat. Ő vett utolsónak. A szájához emelte és látta, hogy Alain őt nézi, kék szeme ragyog egykedvű arcában.

Alain kissé megrázta a poharat – csak annyira, hogy a jégdarabok megcsendüljenek –, Roland a legparányibb biccentéssel válaszolt. Hideg teára számított egy közeli kútházban hűtött korszóból, ám a poharakban valódi jégdarabok voltak. Jég nyár közepén. Ez érdekes.

A tea, amint ígérték, zamatos volt.

Avery befejezte a levelet, és visszaadta Rolandnak olyan tisztelettel, mintha egy szent ereklyét nyújtana át. – Ezt itt nagy biztonságba tartsad ám, Will Dearborn – de még mekkora biztonságba!

– Igenis, uram. – Visszatette a levelet és az igazolványt az erszényébe. Barátai, „Richard” és „Arthur” követték példáját.

– Kitűnő ez a fehér tea, uram – szólalt meg Alain. – Sohasem ittam jobbat.

– Hát egen – Avery belekortyolt a saját poharába. – A méztől lesz olyan felséges. Mi, Dave?

A monoklis seriffhelyettes rámosolygott a faliújság mellől. – Én is azt hiszem, noha Judy nem szereti, ha ilyet mondok. A recipét az anyjától örökölte.

– Hát egen, anyáink ábrázatjára is vissza kelletik emlékeznünk, de úgy ám. – Avery seriff átmenetileg ellágyult, noha Roland szerint abban a pillanatban az anyai arc járhatott a legtávolabb a böhöm ember agyától. Ekkor a seriff Alainhez fordult, és azt mondta, a szentimentalizmus után meglepő élességgel:

– Elcsodálkoztunk a jégen, Stockworth ifiúr?

Alain összerezzent. – Szóval én...

– Lefogadom, nem vártál efféle kellemetességet egy ilyen isten háta mögötti helyen, mint Hambry – mondta Avery, Roland azonban valami egészen mást sejtett a tréfás beszéd mögött.

Nem szeret minket. Nem tetszik neki az, amit a mi „nagyvárosias” tempóinknak tart. Nem ismer elég régen, hogy tudhassa, miféle tempóink vannak, már ha egyáltalán, de máris nem szeret minket. Azt hiszi, három taknyossal van dolga, akik őt és minden ittenit falusi tahónak néznek.

– Nem csak Hambryban – válaszolt nyugodtan Alain. – A jég manapság éppen olyan ritka dolog a Belső Ívben, mint bárhol másutt, Avery seriff. Én eddigi életemben főként születésnapokon és efféléken találkoztam vele, mint különleges nyalánksággal.

– Az Izzó Napon mindig van jég – vetette közbe Cuthbert. Rá egyáltalán nem jellemző visszafogottsággal beszélt. – A tűzijátékot leszámítva mindig ezt szerettük legjobban.

– Így igaz, így igaz! – helyeselt Avery seriff döbrent, mik-nem-történnek hangon. Valószínűleg nem szerette, hogy csak így idelovagoltak, nem tetszett neki, hogy lefoglalják, ahogy ő mondaná, „a nyamvadt fél délelőttjét”; nem tetszett a ruhájuk, cifra igazolványaik, kiejtésük, fiatalságuk. Legkevésbé a fiatalságuk. Roland mindezt meg tudta érteni, de nem tudta, vajon csakis erről lehet-e szó. Ha van még valami mögötte, akkor mi az?

– A városházán van gázzal működő jégszekrény és sparhelt – mondta Avery. – Mindkettő működik. Bőséggel van földgáz odaki Citgóban – az az olajtócsa, a várostól keletre. Úgy alítom, jövet elmehettetek mellette.

Bólintottak.

– A sparhelt manapság már csak különlegesség, történelmi lecke iskolásoknak, de a jégszekrény ugyancsak hasznos, de az ám. – Avery fölemelte a poharát, átnézett rajta. – Különösen nyáron. – Ivott egy korty teát, csettintett, és Alainre mosolygott. – Látod? Nincs ebben semmi rejtélyes.

– Meglep, hogy itt nem használják föl az olajat – szólalt meg Roland. – Nincsenek generátorok a városban, seriff?

– Vaj igen, négy-öt – bólintott Avery. – A legnagyobb Francis Lengyll Billegős B birtokán, s emlékszek, hogy működött. Egy HONDA. Hallottátok már ezt a nevet, fiúk? HONDA?

– Láttam egyszer-kétszer – mondta Roland. – Öreg, motorhajtású kerékpárokon.

– Télleg? Mindenesetre egyik generátor se működne a citgói pocséta olajával. Túl sűrű. Az egész egy kátrányos trutumó. Nincs finomítónk.

– Értem – biccentett Alain. – Mindenesetre nyáron a jég remek dolog. Ha pohárban van. – Az egyik szilánkot a szájába pottyantotta és elropogtatta. Avery még egy pillanatig rábámult, mintha meg akarna győződni róla, hogy le van-e zárva a téma, majd tekintete visszatért Rolandhoz. Kövér arcán ismét felcsillant a széles, alamuszi mosoly.

– Thorin polgármester megkért, hogy tolmácsoljam néktek meleg üdvözetét, s egyben tolmácsoljam sajnálatának kifejezését, hogy ma nincs itten – felettébb sok a dolga a mi polgármesterünknek, igazán nagyon sok. Viszont holnap este fogadást ad a házában – a legtöbb ember hétre hivatalos, ti, ifjacskák, nyolcra, asszem, azért, hogy ünnepélyesebb legyen a fogadás, némely drámaiságot kapjon. Azt nem is szükségeltetik elmondanom néktek, kik több fogadáson vettetek részt, mint ahányszor én meleg vacsorát kaptam, hogy ilyen helyre legjobb pontosan érkezni.

– *Estélyiben?* – kérdezte bizonytalanul Cuthbert. – Mert messziről jöttünk, csaknem négyszáz kerék távolságból, és egyikünk sem csomagolt díszruhát, sem a hozzávaló selyemövet.

Avery kuncogott – ez alkalommal sokkal őszintébben, gondolta Roland, talán mert úgy érezte, hogy „Arthur” mesterkéetlenségről és tétovaságról tesz tanúságot. – Nem, fiatalúr, Thorin megérti, hogy dolgozni gyöttetek – majdnem olyanok vagytok, mint a dolgozó gulyások, az ám! Csak nehogy következőnek halászni küldjenek az öbölbe!

A sarokban Dave – a monoklis helyettes – váratlanul felröhögött. Ez talán valami helyi tréfa, amit csak az itteniek értenek, gondolta Roland.

– Viseljétek a legjobbkat, amitek van, az megfelel. Egyébként itt senkinek nincs estélyije, Hambryban nem így mennek a dolgok. – Rolandot ismét megdöbbenette az a szakadatlan, elnéző lekicsinylés, amellyel ez az ember a saját városáról és a báróságról beszél, s a mögötte rejlő neheztelés a kívülállókra.

– Egyébként asszem, a holnap este inkább munka lesz, mint szórakozás. Hart meghívta az összes nagybirtokost, marhatenyésztőt s tulajdonost, aki a báróságnak ebbe a részébe él... nem mintha olyan sokan lennének, ezt megérthetitek, mivel Mejisen túl ott a sivatag, amint nyugat felé elhagyjátok a Lankát. De mindenki ott lesz, akinek a vagyonát s jószágait számba kellett venni, s azt hiszem, úgy fogjátok találni, hogy valamennyien lojalíusak a Társulás embereivel szemben, készek buzgón segíteni. Ott van Francis Lengyll a Billegős B-ből... John Croydon a Zongora-tanyáról... Henry Wertner, a báróság marhatenyésztője, aki lovat is tenyészt... Hash Renfrew, akié a Lusta Zsuzsa, a mejisi legnagyobb lótenyésztő birtok (noha tudom, az sem olyan nagy, mint amihez tük, fiúk, szokva vagytok)... s lesznek mások is. Rimer bemutat titeket, és segít, hogy rögtön nekiláthassatok a munkátoknak.

Roland bólintott és Cuthberthez fordult. – Holnap este kiélheted magad. Cuthbert biccentett. – Ne félj, Will, majd figyelmeztetem őket.

Avery ismét ivott egy kis teát, és olyan hamis dévajassággal nézett rájuk a poharán keresztül, hogy Roland majdnem összerázkódott.

– Legtöbbjüknek van eladó jánya, s magukkal is hozzák őket! Körülnézhetek közöttük, fiúk.

Roland úgy döntött, hogy egy délelőttre elég ennyi a teából és a képmutatásból. Biccentett, kiitta a teáját, elmosolyodott (remélte, hogy őszintébbnek tűnik, mint amilyenek ő látta Averyt), és fölállt. Cuthbert és Alain vették a lapot, és hasonlóképpen cselekedtek.

– Köszönjük a teát és a fogadtatást – mondta Roland. – Kérjük, adja át üdvözlötünket Thorin polgármesternek, közölje vele, hogy köszönjük kedvességét, és holnap este ott leszünk, pontban nyolc órakor.

– Egen. Azt fogom tenni.

Roland ekkor Dave-hez fordult. A derék ember annyira meglepődött az ismét ráterelő figyelemtől, hogy összerándult, és majdnem beverte a fejét a hirdetőtáblába. – Kérlek, tolmácsold köszönetünket feleségednek a teáért. Csodálatos volt.

– Megmondom neki. Köszönöm.

A fiúk elindultak. Avery legfőbb seriff úgy terelte őket kifelé, mint egy nyájas, tútláplált juhászkutya.

– Mármost, ami a szállást illeti... – kezdte, amikor leértek a lépcső aljára. A napra érve azonnal izzadni kezdett.

– A mindenit, ezt elfelejtettem megkérdezni! – csapott a homlokára Roland. – Azon a hosszú meneteles részen táborozunk, tele van lóval, ahogy az ember végigmegy a pázsiton. Biztosan tudja, mire gondolok.

– Vaj igen, a Lanka.

– De engedély nélkül, mert nem tudtuk, kitől kérjük.

– Az John Croydon földje, és biztosan nem zavarja őt, de ennél jobb helyet szántunk néktek. Van egy földdarab innet északnyugatra, a K birtok. A Garber családé volt, de föladták s elköltöztek egy tűz után. Most a Lovasszövetségé – ez egy kis csoport, a birtokosoké és állattenyésztőké. Beszéltem rólatok Francis Lengyll-lel, fiúk – pillanatnyilag ő a szövetség elnöke –, s ő aszonta: „Bekvártélyozzuk őket Garberék régi helyén, miért is ne?”

– Miért ne? – helyeselt Cuthbert szelíd, tünődő hangon. Roland élesen rápillantott, de Cuthbert a kikötőt bámulta, ahol a kis halászhajók úgy úszkáltak ide-oda, mint a vízibogarak.

– Egen, pontosan eztet mondtam én is: „Tényleg, miért ne?” A ház hamuvá égett, de a barakk még áll; az istálló ugyancsak, mellette ott a nyári konyha. Thorin polgármester utasítására vettük a bátorságot s feltöltöttük az éléskamorát, kitakarítottuk s egy kicsit rendbe hoztuk a barakkot. Nehány bogár lesz benne, de semmi olyan, amék harap vagy csíp... s kígyók sincsenek, legfönnebb néhány a padló alatt, s még ha vannak is, hagyjátok csak őket, én mondom. Hé, fiúk! Hagyjátok őket békén!

– Hadd maradjanak ott a padló alatt, ahol boldogok – helyeselt Cuthbert, még mindig a kikötőt bámulva, s karját összefonta a mellén.

Avery kurta, bizonytalan pillantást vetett rá, és a szája szögletében kicsit legörbült a mosolya. Azután ismét Rolandhoz fordult, és a mosoly ismét felragyogott. – A tetőn nincsenek likak, barátaim, s ha esik, ti szárazok maradtok. Mi a véleményetek? Ugye jól hangzik?

– Jobb, mint amit érdemlünk. Azt hiszem, ön nagyon hatékony volt, Thorin polgármester pedig túlságosan is kedves. – *Tényleg* így gondolta. A kérdés csak az, miért tették. – Méltányoljuk figyelmességét. Igaz, fiúk?

Cuthbert és Alain viharosan helyeselt.

– Hálával elfogadjuk.

Avery bólintott. – Elmondom néki. Járjatok biztonsággal, fiúk.

Odaértek a lókikötő oszlophoz. Avery ismét kezét rázott valamennyiükkel, ez alkalommal a lovakra tartogatta legszúrósabb pillantását.

– Akkor hát holnap este találkozunk, ifiurak?

– Holnap este – bólintott Roland.

– Gondoljátok, hogy magatoktól is megtanáljátok a K tanyát?

Rolandot ismét meghökkentette a seriff szavak nélküli megvetése és öntudatlanul lekezelő modora. De

talán jobb is így. Ha a legfőbb seriff ostobának tartja őket, ki tudhatja, mi sül ki belőle?

– Megtaláljuk – mondta Cuthbert, miközben lóra szállt.

Avery gyanakodva nézte a nyeregkápán díszelgő varjúkoponyát. A fiú látta a pillantását, de ez alkalommal tartotta a száját. Roland meglepetten és elégedetten tapasztalta ezt a váratlan zárkózottságot. – Isten önnel, seriff.

– Véletek is, fiúk.

Ott állt a lózikötő oszlopnál, hatalmas darab ember, hóna alatt izzadságfoltos khakiingben, fekete csizmában, amely túlságosan fényes volt egy szolgálatban levő seriffnek. *Na és hol az a ló, amely elbírná a hátán hosszú távon?*, gondolta Roland. *Szeretném én látni azt a herélt kabolát!*

Avery utánuk intett. A helyettesek lejöttek a lépcsőn, Dave-vel az élen. Ők is integettek.

3

Amint a társulási taknyosok az apáik drága lovain befordultak a sarkon, és elindultak lefelé a High Streeten, a seriff és helyettesei abbahagyták az integetést. Avery Dave Hollishoz fordult, akinek arcán sokkal értelmesebb pillantás vette át az enyhén buta ámulat helyét.

– Na, mit gondulsz, Dave?

A helyettes a szájához emelte a monokliját, és idegesen rágcsálni kezdte a rézkeretet. Olyan szokása volt, amely miatt Avery seriff már régóta nem nyaggatta. Még Dave felesége, Judy sem tudta leszoktatni róla, márpedig Judy Hollis – lánykori nevén Judy Werner – ugyancsak kitartó volt, ha valamit el akart érni.

– Zsengék – mondta Dave. – Zsengék, mint a tojás, amely most pottyant ki a tyúk seggéből.

– Talántán – mondta Avery, hüvelykujját az övébe akasztva, és hevesen hintázni kezdett a sarkán –, de aki a legtöbbször beszélt, az a széles karimájú kalapos, az nem *gondolja* magát zsengének.

– Nem számít, *mit* gondol – rágcsálta tovább Dave az üveg peremét. – Most Hambryba van. Talántán fog még másképp vélekedni rólunk.

Mögöttük nevetett a másik két helyettes. Még Avery is elmosolyodott. Békén hagyják a gazdag kölyköket, ha azok is békén hagyják őket – ez parancs volt, egyenesen a polgármester házából –, de Averynek el kellett ismernie, hogy nem bánná, ha egy kicsit tengelyt akaszthatna velük, de nem ám. De szívesen szétrúgná a golyóit annak, amelyik azt az idióta madárkoponyát ráhúzta a nyeregkápájára – ott állt és őt gúnyolta, egész idő alatt az volt a véleménye, hogy Herk Avery akkora vidéki tahó, aki ezt észre se fogja venni! De legjobban és *igazán azt* élvezte volna, ha annak a lapos tetejű, papos tökfedőt viselő fiúnak a szeméből verhetne volna ki a hideg pillantást, ha azt láthatta volna, hogy forrósodik át a félelemtől, amikor a hemphilli Mr. Will Dearborn rájön, hogy Új-Kánaán messzi van, és a gazdag apja nem segíthet rajta.

– Vaj igen – mondta, és megveregette Dave vállát. – Talántán még meg kellene változtatni a gondolkodását. – Mosolygott, noha egész másképp, mint a társulási számvevők jelenlétében. – Talántán mindnyájuknak meg kéne változtatniuk.

4

A három fiú libasorban lovagolt, míg el nem érték az Utaspihenőt (egy láthatólag visszamaradt, kócos fekete hajú fiatalember fölnezzett a téglaküszöb sikálásából és integetett nekik; ők visszaintegettek). Azután fölzárkóztak egymás mellé, középen Roland léptetett.

– Mit gondoltok új barátunkról, a seriffről? – kérdezte.

– Nincs véleményem – ragyogott Cuthbert. – Egyáltalán nincs. A vélemény, az politika, az pedig gonosz dolog, számos embert lógattak föl miatta ifjonti szépségében. – Előrehajolt, megkocogtatta a

varjúkoponyát. – A silbakot sem érdekli. Sajnálattal közlöm, húséges silbakunk azt gondolja, hogy Avery seriff egy dagadt faggyúzsák, akiben egyetlen megbízható csontocska sincs.

Roland Alainhez fordult. – És te mit mondasz, Stockworth úrfi?

Alain szokása szerint gondolkodott egy ideig, miközben egy fűszálat rágcsált, amelyet a nyeregből kihajolva szedett föl az út mellől. Végül azt mondta: – Ha meglátná, hogy az utcán égünk, nem hiszem, hogy a kedvünkért lepisilné a lángot.

Cuthbert szívből nevetett. – És te, Will? Neked mi a véleményed, kedves kapitányom?

– Nem nagyon érdekel a seriff... viszont mondott valamit, ami igen. Mivel a legelő, amelyet Lankának hívnak, legalább harminc kerék hosszú, és öt-egynéhány kerék választja el a poros pusztaságtól, honnan tudja Avery seriff, hogy mi a Croydon-féle Zongora-tanyához tartozó részén táborozunk?

A fiúk először meglepetten, azután elgondolkodva néztek rá. Egy pillanat múlva Cuthbert előrehajolt, és ismét megkocogtatta a madárkoponyát. – Figyelnek minket, és te nem is jelentetted? Nincs vacsora, uram, és ha ez még egyszer megtörténik, jön a fogda!

De Roland gondolatai, még mielőtt túl sokat időztek volna Avery seriffnél, sokkal kellemesebb témát találtak Susan Delgado személyében. Holnap este látni fogja, ebben biztos volt. Azon tűnődött, vajon leengedi-e a lány a haját.

Alig várta, hogy megtudja.

5

Most hát itt voltak a polgármester házában. *Kezdődjék a játék!*, gondolta Roland, noha nem volt világos előtte, hogy miért épp ez a kifejezés jutott az eszébe, biztosan nem a Kastélyra gondolt... legalábbis ekkor.

A lovászok elvezették a lovakat. Egy pillanatig csak álltak a lépcső tövében – kevés híján összebújtak, mint a lovak barátságatlan időben –, sima arcukat fürdette a fáklyák fénye. Odabent pengtek a gitárok, újra fölcsapott a kacagás.

– Kopogtassunk? – kérdezte Cuthbert. – Vagy csak nyissuk ki az ajtót és masírozunk be?

Rolandnak megtakarították a választ. Nyílt a *haci* főbejárata, és két nő lépett ki rajta, mindkettő hosszú, fehér galléros ruhát viselt, olyasfélét, amelyet a marhatenyésztők feleségei a három fiú világában. Hajukat háló fogta hátra, amely valamilyen anyagtól gyémántosan sziporkázott a fáklyák fényében.

A testesebb előrelépett, mosolygott, és mélyen meghajolt. Szögletes fülbevalói, amelyeket mintha parázsköből metszettek volna, hintáztak és villódtak. – Nemdenem önök azon ifiak, kik a Társulásból jöttek? Isten hozta önöket! Jó estét, uraim, sokáig tartsanak napjaik a földön!

A fiúk egyszerre hajoltak meg, bakancsos lábukat előretolva, szándéktalanul is kórusban köszöntek, mire a hölgy elnevette magát, és összecsapta a kezét. A mellette álló magasabb nő csupán egy természetéhez méltó keskeny mosolyt engedett meg magának.

– Olive Thorin vagyok – mondta a teltebb asszony –, a polgármester felesége. Ez itt a sógornóm, Coral.

Coral Thorin ugyanazzal a feszes mosollyal (alig mozdult az ajka, és a szeme egyáltalán nem mosolygott), jelképesen meghajolt feléjük. Roland, Cuthbert és Alain ismét bókoltak.

– Üdvözlöm önöket a Tenger melléken – mondta Olive Thorin. Fennköltségét könnyeddé, kellemessé tette őszinte mosolya, nyilvánvaló elragadtatása afölött, hogy a Belső-Világból kap ifjú látogatókat. – Jöjjenek jó kedvvel házukba! Igaz szívvel mondom!

– Úgy is teszünk, asszonyom – válaszolta Roland –, mivel köszöntése felvidített bennünket. – Megfogta a polgármesterné kezét, minden számígtatás nélkül ajkához emelte és megcsókolta. Az

asszony olyan boldogan nevetett, hogy Roland elmosolyodott. Rögtön megkedvelte Olive Thorint, és talán jó is, hogy elsőre ilyen jelenséggel kötött ismeretséget, mert Susan Delgado problematikus kivételével egész éjjel senki mással nem találkozott, akit kedvelt, vagy akiben megbízott volna.

6

Elég meleg volt annak ellenére, hogy fújt a szellő a tenger felől, és az előtérben levő ruhatár úgy festett, mint amit alig, vagy egyáltalán nem használnak. Rolandot nem igazán lepte meg, amikor látta, hogy Dave seriffhelyettes a ruhatáros; hajának maradékát valamilyen ragyogó pomádéval nyalta hátra, monoklija most egy pincérkabát hófehér mellére fittyent alá. Roland biccentett neki. Dave, kezét a háta mögött összekulcsolva, viszonzta az üdvözlést.

Két férfi – Avery seriff és egy idősebb úriember, aki olyan aszott volt, mint az öreg Doktor Halál egy képregényben – közeledett feléjük. Mögöttük a szélesre tárt kettős ajtón túl egy szobára való ember állt körben, kezükben punccsal teli metszett poharakkal, beszélgettek és apró falatkákat csipegettek a körbehordott tálcákról.

Rolandnak annyi ideje volt csak, hogy ráhunyorítson Cuthbertre: *Mindent. Minden nevet, minden arcot... minden árnyalatot. Különösen azt.*

Cuthbert felvonta a szemöldökét – nála ez a bólintás diszkrét változata volt –, azután Rolandot elragadták, akarata ellenére bevonták az estélybe, az első igazi estélybe, amelyen szolgáló harcosként vett részt. Ritkán dolgozott keményebben.

Az öreg Doktor Halálról kiderült, hogy Kimba Rimer, Thorin kancellárja és leltárügyi minisztere (Roland gyanította, hogy ezt a címet egyenesen az ő érkezésük tiszteletére találták ki). Jó tizenkét centivel nőtt magasabbra Rolandnál, aki szálásnak számított Gileádban, a bőre sápadt volt, akár a gyertyaviasz. Nem volt beteges külsejű, csak sápatag. Vasszürke, pókháló vékonyságú hajszálak lebegtek a feje két oldalán. Koponyája teteje tökéletesen tar volt. Tülökorrán csíptető egyensúlyozott.

– Fiacskáim! – mondta, miután túljutottak a bemutatkozáson. Olyan sima, szomorúan őszinte hangja volt, mint egy politikusnak vagy temetkezési vállalkozónak. – Isten hozott benneteket Mejisben! Hambryban! S a Tenger melléken, polgármesterünk szerény házában!

– Ha ez szerény, akkor kíváncsi lennék, hogy önöknél milyen a palota – válaszolta Roland. Elég gyenge megjegyzés volt, inkább vicc, mint szellemesség (a szellemeskedést rendszerint Bertre hagyta), Rimer kancellár azonban hatalmasat nevetett rajta. Avery seriff úgyszintén.

– Gyertek, fiúk! – invitálta őket Rimer, amikor már kellő mértékű derűről tett tanúságot. – Biztos vagyok benne, hogy a polgármester türelmetlenül vár titeket.

– Úgy is van – szólalt meg mögötte egy félénk hang. A csontos sógornő, Coral eltűnt, de Olive Thorin ott maradt. Kezét illedelmesen összefonta azon a helyen, ahol valamikor a dereka lehetett, és fölnézett vendégeire, még mindig azzal a reménykedő, szívélyes mosollyal. – Hart alig várja, hogy találkozzék önökkel, igazán alig várja. Odavezessem őket, Kimba, vagy... – Dehogy, dehogy, ne fárasssa magát, mikor ennyi a vendége – torkollta le Rimer.

– Bizonyára igaza van. – Utolsót bókkolt Roland és társai felé. Noha még mindig mosolygott, és a mosolya tökéletesen őszintének tűnt, Roland mégis arra gondolt: *Akkor is boldogtalan valami miatt. Méghozzá szerintem rettenetesen.*

– Uraim! – szólalt meg Rimer. Mosolyában meghökkentően hatalmas fogak villantak. – Velem jönnének?

Elkalauzolta őket a vigyorgó seriff mellett a fogadóterembe.

Roland nem nagyon hatódott meg tőle; végül is volt ő már a gileádi Nagy Csarnokban – a Nagypák Csarnokában, ahogy néha nevezték –, még leselkedett is az évenkénti nagy ünnepség, a Keleti Tánc idején, amely Széles Föld végét és Vetés érkezését jelezte. Öt csillár világított a Nagy Csarnokban, nem egy, és villanyégők voltak bennük, nem olajmécsesek. Az ünneplők (közülük sokan gazdag uracsok és delnők, akik életükben nem piszkították be a kezüket munkával, amit John Farson egyetlen alkalommal sem mulasztott el megemlíteni) ruhája ékeesebb, a zene teltebb volt, a társaság idősebb, nemesebb törzsekből származott, amelyek egyre közelebb kerültek egymáshoz, amint visszavezették családfájukat a fehér lovon ülő, birodalmat egyesítő, kardot viselő Arthur Eldhez. Volt azért itt is élet, nem is kevés. Volt benne valami erőteljesség, ami Gileádban hiányzott, és nem is csak a Keleti Tánc idején. Amikor belépett a polgármester fogadótermébe, Roland szinte tapinthatónak érezte; az a fajta volt, amelyet nem is hiányolunk túlságosan, ha eltűnik, mert csöndesen és fájdalom nélkül szivárog el. Mint vér a megvágott vénából egy kád forró vízben.

A terem – csaknem akkora, mint egy csarnok – kör alakú volt, faburkolatos falait a korábbi polgármesterek (többnyire pocsék) arcképei díszítették. Az ebédlőbe vezető ajtótól jobbra egy emelvényen négy, *tatit* és sombrero-t viselő vigyorgó gitáros játszott valamit, ami leginkább felpaprikázott keringőnek tűnt. A terem közepén egy asztalon két metszett üveg puncsostál állt, az egyik hatalmas és impozáns volt, a másik kisebb és egyszerűbb. A fehér zubbonyos fickó, aki az italt meregette, ugyancsak Avery helyettese volt.

Azzal ellentétben, amit a legfőbb seriff mondott tegnap, sok ember páváskodott a legkülönbözőbb színű selyemövekkel, Roland mégsem érezte úgy, hogy kirína közülük fehér selyemingében, fekete zsinórnyakkendőjével, szűk fekete nadrágjában. Minden selyemövesre három jutott holmi slamos, hasított aljú zakóban, amelyet a marhatenyésztők viselnek templomba járáshoz, és Roland számos olyat is látott (főképpen fiatalokat), akiken egyáltalán nem volt zakó. Némelyik nőn ékszer csillogott (noha senkin sem olyan értékes, mint Thorin úrasszony parázskő fülbevalója), zömükön meglátszott, hogy bizony ki szokták tunkolni a szaftot, de az ő öltözkük is rögtön ismerős volt Rolandnak: hosszú, kerek galléros ruha, hozzá rendszerint színesen elővillanó, csipkeszegélyű alsószoknya, lapos sarkú sötét cipő és hajháló (a legtöbb ugyanúgy szikrázott az ékkőportól, mint Olive-é és Coral Thoriné).

Azután meglátott valakit, aki egész másképp festett.

Természetesen Susan Delgado volt az, és úgyszólván a napra lehetett nézni, de rá nem, olyan szép volt magasított derekú, kék selyemruhájában, amelynek szögletes dekoltázsából kilátszott a keble felső dombja. Nyakában zafir násfa díszlett, amely mellett Olive fülbevalója bizsunak tűnt. Mellette egy férfi állt, akinek selyemöve az izzó tűz parazsának színében pompázott. Ez a mély narancsvörös a báróság színe volt, Roland feltételezése szerint ez az ember lehetett a házigazdájuk, de pillanatnyilag alig látta. Tekintete Susan Delgadót itta: a kék ruhát, a napsütötte bőrt, arcán a pír háromszögeit, amelyek túlságosan gyengédek és tökéletesek voltak ahhoz, hogy sminktől származzanak, de főleg a haját, amely ma este kibontva omlott alá Susan derekáig, a leghalványabb selyem ragyogásával. Roland hirtelen és vadul megkívánta, olyan kétségbeesett vágyakozással, hogy beleszédült. Minden, ami létezett és ami elkövetkezhet, csak másodlagosnak tűnt a lányhoz képest.

Susan ekkor egy kicsit elfordult, és észrevette a fiút. A szeme (Roland látta, hogy szürke) csöppet elkerekedett. És mintha az arcán is elmélyült volna némileg a pír. Az ajka – amely az övét érintette, gondolta Roland áhítattal, amikor ott álltak a sötét úton – kissé szétnyílt. Ekkor a Thorin mellett álló ember (szintén magas, szintén csontos, bajuszos, akinek haja fehéren hullott zakójának sötét vállára) mondott valamit, és a lány feléje fordult. Egy pillanattal később a Thorint körülvevő csoport – Susant is beleértve – fölnevetett. A fehér hajú férfi nem csatlakozott hozzájuk, csupán fakón mosolygott.

Rolandot, aki remélte, hogy arca nem árulja el azt a tényt, hogy a szíve kalapácsként ver, egyenesen

ehhez a társasághoz vezették, amely a puncsostálak közelében állt. Homályosan érezte, hogy Rimer csontos ujjai a karját markolják a könyöke fölött. Ennél élesebben érzékelte a parfümöknek, a falilámpák olajának, az óceán aromájának keverékét, és minden ok nélkül azt gondolta: *Ó, meghalok, meghalok!*

Szedd össze magad, Gileádi Roland! Hagyd abba ezt az ostobaságot, az apád szerelmére! Szedd össze magad!

Igyekezett... bizonyos mértékig sikerült is... és tudta, hogy elveszett, ha a lány még egyszer ránéz. A szeme okozta. Akkor éjszaka, a sötétben nem látta ezt a ködszínű szemet. *Nem is tudtam, hogy milyen szerencsés vagyok, gondolta fanyarul.*

– Thorin polgármester! – szólalt meg Rimer. – Bemutathatom önnek a Belső Báróságból érkezett vendégeinket?

Thorin ragyogó arccal fordult vissza a fehér hajú férfitől és a mellette álló asszonytól. Alacsonyabb volt a kancellárjánál, de ugyanolyan egyszáלבélű, és egészen furcsa alkatú: kurta, keskeny vállú törzs, lehetetlenül hosszú és csontos lábakon. Rolandot madárra emlékeztette, amilyeneket hajnalonta látni a mocsárban reggeli után.

– Vaj igen, ti vagytok azok! – rikkantotta erős, magas hangon. – Valóban ti, kiket olyan türelmetlenül, *nagyon* türelmetlenül vártunk mindeme pillanatig! Örülök, hogy találkoztunk, nagyon örülök! Isten hozott titeket, urak! Legyen vidám az estétek ebben a házban, amelynek pillanatnyilag én vagyok a tulajdonosa, és sokáig tartsanak napjaitok a földön!

Roland megszorította a felé nyújtott csontos kezét, hallotta, amint az ujjpercek megreccsennek a markában. Felnézett, kínos feszengést keresett a polgármester arcán, de megkönnyebbülésére nem látott semmi rendkívülit. Egyik lábát előrecsúsztatta, és mélyen meghajolt.

– Thorin polgármester, William Dearborn vagyok, szolgálatjára. Köszönöm a szíves fogadtatást, hosszúra nyúljanak napjai a földön.

– Arthur Heath – mutatta be társát, azután „Richard Stockworth” következett. Thorin mosolya minden meghajlással szélesebb lett. Rimer a legjobb tehetsége szerint igyekezett ragyogni, de látszott, hogy ez igen szokatlan viselkedés számára. A hosszú, fehér hajú férfi fölvelt egy pohár puncsot, átadta társnőjének, és halványan elmosolyodott. Roland tisztában volt vele, hogy a teremben mindenki – összesen valami ötven vendég – őket nézi, de ő csak a *lány* tekintetét érezte a bőrén, mint puha szárnyak verdesését. A szeme sarkából látta kék selyemruháját, de nem mert egyenesen ránézni.

– Nehéz volt az út? – kérdezte Thorin. – Akadtak kalandjaitok, találkoztatok veszedelemmel? Vacsoránál minden részletet meghallgatunk, de meg ám, mivel manapság kevés vendég érkezik a Belső Báróságokból. – Buzgó, kicsit ostoba mosolya elhalványult, és összevonta bozontos szemöldökét. – Találkoztatok Farson őrjárataival?

– Nem, excellenciás uram – felelte Roland. – Mi...

– Dehogy excellenciás, fiacskám, dehogy, erre nincs szükségem, s a halászoknak meg a lótenyésztőknek, kiket szolgálok, még annyira sincs, mint nekem lenne. Csak Thorin polgármester, ha megkérhetem.

– Köszönöm. Számos különös dolgot láttunk utunk közben, Thorin polgármester, de a Jó Embert nem. – Jó Ember! – kiáltotta Rimer, és felső ajkát mosolyra húzta, ami kutyaszerűvé tette az ábrázatát. – Igazán Jó Ember!

– Minden szót végighallgatunk! – mondta Thorin. – De mielőtt lelkesedésemben felejténém az illetet, fiatalurak, hadd mutassam be azokat, akik közel állnak hozzám. Kimbával már találkoztak; ez a félelmetes fickó a balomon Eldred Jonas, újonnan fölállított biztonsági csoportom főnöke. – Mosolya egy pillanatra feszélyezettnek tűnt. – Nem vagyok meggyőződve róla, hogy különleges biztonságra

lenne szükségem, Avery seriff mindig elegendő volt, hogy fönntartsa a békét a világnak eme zugában, de Kimba ragaszkodik hozzá. S ha Kimba valamihez ragaszkodik, akkor a polgármester meghajol.

– Nagyon bölcsen, uram – szölt Rimer, és meghajolt. Mindnyájan nevettek, kivéve Jonast, aki megmaradt a fakó mosolynál.

Jonas biccentett. – Nagyon örvendek, úrfiak. – Törött, reszketeg hangja volt. Mindhármuknak sok napot kívánt a földön. A kézfogásban Roland maradt utolsónak. Jonas kézfogása szilárd és száraz volt, tökéletesen hiányzott belöle hangjának remegése. Roland most vette észre a férfi jobbára tetovált furcsa kék formát, a hüvelyk- és a mutatóujj hajlatában. Olyan volt, mint egy koporsó.

– Sok napot, kellemes éjszakákat – mondta Roland, de alig figyelt oda. Ez egy gyermekkorából származó köszöntés volt, és csak késöbbs kapott észbe, hogy ez az üdvözet sokkal inkább Gileádhoz társítható, mint a Hemphillhez hasonló porfészekhez. Apró kisiklás, és kezdte hinni, hogy sokkal kevesebb mozgásterük van az efféle kisiklásokhoz, mint az apja vélte, amikor ide küldte. Marten elöl.

– Neked is – felelte Jonas. Miközben kezét szorítottak, ragyogó szeme olyan intenzíven tanulmányozta Rolandot, ami közel állt a szemtelenséghez. Azután elengedte a fiú kezét, és hátralépett.

– Cordelia Delgado – mondta Thorin polgármester, meghajolva a nő felé, aki Jonasszal beszélgetett. Rolandnak, miközben bókkolt, szemet szűrt a családi hasonlóság... csak ami nagyszerű és gyönyörű volt Susanon, az savanyú és ráncos lett ennek a nőnek az arcán. Nem az anyja volt; Roland ahhoz egy kicsit túl fiatalnak nézte Cordelia Delgadót.

– És különlegesen becses barátnőnk, Miss Susan Delgado! – fejezte be repesve Thorin (Roland feltételezte, hogy a lány minden férfira ilyen hatással van, még ilyen vénségre is, mint a polgármester). Thorin előretolta Susant, bólogatott, vigyorgott, egyik recsegős ujjú kezével megsimította a lány derekát, és Roland egy pillanatra gyilkos féltékenységet érzett. Ami nevetséges, tekintve a polgármester korát és kellemesen kerekded feleségét, mégis féltékeny volt, méghozzá maróan. Maróan, mint a kígyóméreg, mondaná Cort.

Ekkor a lány fölemelte a fejét, és Roland ismét belenézett a szemébe. Valami versben vagy regében hallotta, hogy bele lehet fulladni egy asszony szemébe, aminek már a gondolata is nevetséges. Most se változott a véleménye, de rádöbbsent, hogy mindazonáltal a dolog tökéletesen elképzelhető. A lány is tudta. Látta a szemében az aggodalmat, talán félelmet. *Ígérd meg nekem, hogy ha a polgármester házában találkozunk, akkor ott találkozunk először.*

Ezeknek a szavaknak az emléke kijózanító, elmét tisztító hatással volt rá, kicsit kitégította a látóköreit. Neki ez is elég volt, hogy tudatára ébredjen, amint a Jonas mellett álló nő, aki hasonlított egyben-másban Susanra, a kíváncsiság és riadalom keverékével nézi a lányt.

Mélyen meghajolt, de épphogy megérintette a feléje nyújtott, gyűrűtlen kezét. Még így is mintha szikrák pattogtak volna a bőrük között. Egy pillanatra a lány szeme is kitégült, mintha ő is ezt érezte volna.

– Örvendek az ismeretségnek, hölgyem – mondta. Igyekezete, hogy közömbös hangon szöljön, gyatrának, még a saját fülében is hamisnak tetszett. Mégis próbálkozott, úgy érezte, mintha az egész világ őt (*öket*) figyelné, nem tehetett mást, folytatnia kellett. Háromszor megütögette a torkát. – Sok napja legyen a..

– Önnek is, Mr. Dearborn. Köszönetem.

Szinte nyers hirtelenséggel fordult Alainhez. Azután Cuthbert következett, aki meghajolt, megütögette a torkát, és így szölt nagy komolyan: – Kisasszony, lába elé dölhetnék némi időre? Szépségétől elgyengült a térdem. Biztos vagyok benne, hogy helyrejöhetnek, ha néhány pillanatig alulról nézhetném profilját, tarkóm alatt a hűvös csempével.

Erre mindnyájan elnevettek magukat, még Jonas és Miss Cordelia is. Susan kedvesen elpirult, és

rálegyintett Cuthbert keze fejére. Ez egyszer Roland áldotta barátjának lankadatlan hülyéskedő kedvét. Újabb személy csatlakozott a puncsostál körüli társasághoz, zakót viselő, egybeszabott, üdítően köpcös alak. Arcának verességét sokkal inkább a szél, mint a szesz okozta, szeme világosan ült a ráncok hálójában.

Állattenyésztő; Roland éppen eleget lovagolt az apjával, hogy fölismerje ezt a külsőt.

– Minden jány itt van ma este, hogy találkozzon véletek, fiúk – mondta egész barátságos mosollyal. – Ha nem vigyáztok, berúgtok a parfümtől. De előbb szeretnék veletek csevegni. Fran Lengyll vagyok, szolgálatotokra.

Kézszerítése gyors és kemény volt; hajlongás és egyéb ostobaság nem járt hozzá.

– Enyém a Billenős B... vagy én vagyok az övé, ahogy nézzük. Továbbá én vagyok a Lovasszövetség elnöke, legalábbis amíg ki nem rúgnak. A K tanya az én ötletem volt. Remélem, megfelel.

– Tökéletesen, uram – bólintott Alain. – Tiszta, száraz, akár húsz embernek is van benne hely. Köszönjük. Túlságosan is nagylelkű.

– Szamárság – felelte Lengyll, de azért elégedett ábrázattal döntött magába egy pohár puncsot. – Ebben együtt vagyunk benne, fiam. John Farson csak egy fűszál a zápeszség mostani kaszálóján. A világ elmozdult, ahogy mondják. Huh! Ez bizony így van, jókora darabot tett már meg a pokolba vezető útból. A mi dolgunk, hogy távol tartsuk az olajat a tűztől, amennyire tudjuk s ameddig tudjuk. Sokkal inkább gyermekeink kedvéért, mint apáink szerelméért.

– Így, így! – A hang, amellyel Thorin polgármester ezt mondta, a fennköltég legmagasabb fokára törekedett, ám helyette az ostobaságba toccsant. Roland észrevette, hogy a nyeszlett agg eb Susan kezét szorongatja (a lány úgyszólván észre sem vette, mert Lengyllt nézte merőn), és hirtelen megértette: a polgármester biztosan valami nagybácsi vagy más közeli rokon. Lengyll egyikükkel sem törődött, csak a három jövevényvel foglalkozott, sorra mustrálta őket, Rolandot hagyva utoljára.

Akármivel tud is segíteni titeket Mejis, csak szóljatok, fiúk. Nekem, John Croydonnak, Hash Renfrew-nak, Jake White-nak, Hank Wernernek vagy bárki másnak. Velük is találkozni fogtok ma este, továbbá a feleségeikkel, lányaikkal, fiaikkal, csak kérnetek kell. Jókora utat tettetek meg az újkánaáni kerékagyától idáig, de mi még mindig keményen a Társulás mellett állunk. Vaj igen, nagyon keményen.

– Jól mondod – helyeselt halkán Rimer.

– S most – folytatta Lengyll – koccintunk megérkezésekre. Már túlságosan is sokat vártatok egy pofa puncsra. Olyan szárazak lehettek, mint a porond. A puncsostálak felé fordult, azzal már nyúlt is a nagyobb és ékebb merőkanaláért, elhessegette a pincért; magának akarta tartani a megtiszteltetést, hogy kiszolgálja a vendégeket.

– Mr. Lengyll – szólt halkán Roland. Mégis parancsoló erő volt a hangjában; Fran Lengyll is meghallotta, és odafordult.

– Ugye a kisebbik tálban van az alkohol-mentes puncs?

Lengyll eltöprengett. Először nem értette. Azután felszaladt a szemöldöke. Láthatólag most ocsúdott rá, hogy Roland és a többiek nem a Társulás és a Belső Báróságok élő jelképei, hanem emberi lények. Fiatalok. Csak fiúk, ha az ember pontos akar lenni.

– Igen.

– Nekünk abból merjen, legyen szíves. – Érezte, hogy minden tekintet órá szegeződik. Különösen a lányé. Ő továbbra is a földbirtokost nézte, de jó volt a perifériális látása, nagyon is tudatában volt, hogy Jonas ismét előszedte a savanyú mosolyát. Jonas már tudta, mi ez. Roland szerint Thorin és Rimer is tudják. Ezek a vidéki egerek sokat tudnak. Többet, mint kellene. Később majd alaposan végig kell gondolnia. Pillanatnyilag kisebb gondja is nagyobb volt ennél.

– Megfelekedtünk apáink arcáról egy bizonyos kérdésben, amelynek van némi köze hambryi tartózkodásunkhoz. – Kínosan tudatában volt, hogy beszédet tart, akár tetszik, akár nem. Nem az egész szobának kellett beszélnie – hála az isteneknek ezért a kegyért –, csupán annak a hallgatói körnek, amely jócskán túlnőtt az eredeti csoporton. Nem tehetett mást, be kellett fejeznie; a hajó már kifutott. – Nem térek ki a részletekre – tudom, hogy nem is várják el tőlem –, de annyit mondhatok, hogy megígértük: nem fogyasztunk szeszes italt, amíg itt vagyunk. Afféle penitencia, tudják.

A lány pillantása. Még mindig érezte a bőrén.

Egy pillanatig teljes csönd uralkodott a puncsostál körüli kis csoportban, azután Lengyll szólalt meg: – Apád büszke lenne, ha hallaná, hogy ilyen nyíltan beszélsz, Will Dearborn; úgy ám, az lenne. S melyik az a fiú, aki megér egy ütöt a vállára, s nem hajlik el időről időre? – Rácsapott Roland vállára. Noha szorítása erős volt, mosolya őszintének tűnt, a szemében nehéz volt olvasni, csak a számíthatóság fénylött a ráncos gödörben. – Lehetek én büszke helyette?

– Igen – mosolygott vissza Roland. – Köszönöm.

– Én is – tette hozzá Cuthbert.

– És én is – folytatta csendesen Alain, miközben átvette az odanyújtott poharat, és Lengyllre emelte az alkoholmentes puncsot.

Lengyll újabb poharakat töltött meg, és fürgén körbeadta őket. Akinél már volt pohár, attól elvették, és újat nyomtak a kezébe, frissen töltve alkoholmentes puncsral. Amikor mindenkinek volt itala, Lengyll megfordult, azzal a látható szándékkal, hogy tósztot mond. Rimer megütögette a vállát, kissé megrázta a fejét, tekintete a polgármester felé vágott, aki eléggé kiguvadt szemmel, kissé tátott szájjal nézett rájuk. Roland olyannak látta, mint egy elbűvölt színházlátogatót a kakasülön; csak egy csomó narancshéj hiányzott az öléből. Lengyll követte a kancellár pillantását, és bólintott.

Rimer ezután a zenekar közepén álló gitáros tekintetét kereste. A muzsikus abbahagyta a játékot, a többiek követték példáját. A vendégek odanéztek, azután a szoba közepére, amikor Thorin beszélni kezdett. Nem volt nevetséges a hangja, amikor normálisan beszélt. Kellemes és szárnyaló volt.

– Hölgyeim, uraim, barátaim! – kezdte. – Arra szeretnék kérni benneteket, segítsetek üdvözölni három új barátunkat – ezeket az ifjakat a Belső Báróságokból, e derék ifjakat, akik nagy távolságokkal s rengeteg veszéllyel dacoltak a Társulás megbízásából, a rend s a béke szolgálatában.

Susan Delgado félretette a poharát, kezét kifejtette (némi nehézség árán) nagybátyja markából, és tapsolni kezdett. Többen csatlakoztak hozzá. A taps, amely végigsöpört a termen, rövid volt, de meleg. Roland észrevette, hogy Eldred Jonas nem tette le a poharát, hogy tapsoljon.

Thorin mosolyogva Rolandhoz fordult. Fölemelte a poharát. – Jól mondtam, Will Dearborn?

– Igen, nagyon is, köszönjük – felelte Roland. Nevetés, újabb taps fogadta a választ.

Thorin még magasabbra emelte a poharát. A teremben mindenki követte a példáját; a csillár fényében úgy ragyogtak a kristályok, mint megannyi csillag.

– Hölgyeim és uraim, figyelmükbe ajánlom a hemphilli William Dearbornt, a penniltoni Richard Stockwortht és a gileádi Arthur Heatht!

Az utolsónál felszisszentek és összesúgtak a vendégek, mintha a polgármester azt jelentette volna be, hogy Arthur Heath a mennyek országából érkezett.

– Fogadják őket szívesen, bánjanak velük jól, tegyék mejisi napjaikat kellemessé, emlékeiket még kellemesebbé. Segítsék őket a munkájukban, hogy előrevihessék az ügyeket, amelyek olyan fontosak mindnyájunknak. Legyen sok napjaik száma a földön. Ezt kívánja az önök polgármestere.

– ÉS MI MINDNYÁJAN! – mennydörögték a többiek.

Thorin ivott; a többiek követték a példáját. Újabb tapsvihar tört ki. Roland nem tudott parancsolni magának, megfordult, tekintete ismét találkozott Susanéval. A lány egy pillanatra a szívéből nézett rá,

és Roland láthatta ebből az őszinte tekintetből, hogy Susant legalább annyira fölzaklatta az ő jelenléte, mint őt a Susané. Ekkor az idősebb nő, aki hasonlított Susanra, odahajolt a lányhoz, és valamit súgott a fülébe. Susan elfordult, az arca fegyelmezett maszkká fagyott... de Roland látta a pillantását. És megint arra gondolt, hogy ami megtörtént, azt lehet meg nem törtéنتé, ami kimondatott, azt lehet kimondatlanná tenni.

8

Miközben átvonultak az ebédlőterembe, amelyet ma este négy hosszú, kecskelábú asztallal rendeztek be (olyan közel álltak egymáshoz, hogy alig lehetett elférni közöttük), Cordelia megrángatta unokahúga kezét, és elhúzta a polgármester és Jonas mellől, akik éppen Frank Lengyll-lel beszélgettek.

– Miért néztél úgy rá, kisasszony? – suttogta Cordelia dühösen. A homlokán megjelent a függőleges ránc. Ma este olyan mélynek tűnt, mint egy árok. – Mi ütött ama csinos, ostoba fejecskébe? – *Ama.* Susan ennyiből is tudta, hogy a nénye tombol.

– Kire néztem? S hogyan? – A hangját megfelelőnek ítélte, de ó, a szíve...

A kéz fájdalmasan belemarkolt a karjába. – Ne szórakozz velem, Ó, Mily Fiala s Bájos Kisasszonyka! Láttad már korábban is azt a ficsúrt? Az igazat mondd!

– Már hogy láttam volna? Néni, fáj!

Cord néni baljósan mosolygott, és még erősebben szorította unokahúga karját. – Jobb most egy kis fájdalom, mint később egy nagyobb. Megfékezi ledérségedet. S megfékezi a kacérkodó szemedet.

– Cord néni, nem tudom, mi...

– Hát pedig szerintem tudod – vágott vissza sötéten Cordelia, közelebb húzva a faburkolathoz unokahúgát, hogy a vendégek elférjenek mellettük. Amikor a birtokos, akinek a csónakháza az övék mellett volt, odaköszönt, Cord néni kedvesen rámosolygott, és jó estét kívánt, mielőtt visszafordult volna Susanhoz.

– Figyelj rám, kisasszony, jól figyelj! Ha én láttam azt a tehénszemedet, akkor a fél társaság látta. Ami történt, megtörtént, de most már elég! Az ily gyermeked flörtölésnek lejárt az ideje! Megértetted?

Susan hallgatott, arcán megjelent az a konok kifejezés, amelyet Cordelia a legjobban gyűlölt; ha ezt látta, szerette volna addig pofozni keményfejű unokahúgát, amíg el nem ered az orra vére, és csodás szürke ünőszeméből patakzani nem kezd a könny.

– Esküt tettél, szerződést kötöttél. A papírok készen vannak, a boszorkánynál is voltál, a pénz gazdát cserélt. *Továbbá ígéretet tettél. Ha ez semmit nem jelent neked, akkor emlékezz rá, mit jelentett az apádnak!*

Susan szemébe ismét könnyek szöktek. Cordelia örült. Könnyelmű bátyja, aki csak bosszúságnak volt, mindössze ezt az egyetlen, túlságosan csinos leánygyermeket tudta nemzeni... de azért hasznát lehetett venni még holtában is.

– Most pedig ígérd meg, hogy megtartod magadnak a tekintetedet, s ha látod, hogy az a fiú közeledik hozzád, akkor messzire elkerülsz – vaj igen, oly messzire, amennyire tudod –, hogy ne kerülj az útjába.

– Megígérem, néni – suttogta Susan. – Úgy lesz.

Cordelia elmosolyodott. Amikor mosolygott, majdnem csinos volt. – Akkor jó. Menjünk be. Néznék. Karolj belém, gyermek!

Susan belekarolt nagynénje púderes karjába. Egymás mellett léptek be a terembe, a ruhájuk susogott, Susan mellének halmán villogott a zafír násfa, és többen megjegyezték, mennyire hasonlítanak, és mennyire örülne szegény öreg Pat Delgado, ha látná őket.

Roland a központi asztalnál, az asztalfő közelében ült Hash Renfrew (egy még Lengyllnél is nagyobb és szögletesebb birtokos) és Thorin elég rosszkedvű húga, Coral között. Renfrew derekasan bírta a puncsot; most, hogy a levest feltálalták, nekilátott bebizonyítani, hogy ugyanígy bírja a sört is. A halászatról („nem ollan, mint volt, fiam, bár mostanság jóval kevesebb mutánst húznak ki, ami nagy áldás”), a gazdálkodásról („a népek errefelé maj' mindent meg tudnak termelni, legyen az búza vagy tengeri”) beszélt, végül arról, ami a legközelebb állt a szívéhez: a lovakról, az agarakról és az állattenyésztésről. Ez úgy megy, mint régen, az ám, noha az utóbbi negyven-egynehány évben keményebb idők járnak a füves tengerparti báróságra.

– Talán nem tisztulnak a vérvonalak? –, kérdezte Roland. Mert ahonnan jön, ott ez már megkezdődött.

– Vaj igen, helyeselt Renfrew, nem törődve krumpli-levesével, inkább a roston sült marhahúscsíkokat falta. Pusztá kézzel lapátolta befelé, és még több sörrrel öblítette le. Vaj igen, fiatalúr, a vérvonalak csodálatosan megjavultak, csakugyan így van, minden öt csikóból három megfelelő – a telivéreknél csakúgy, mint a közönséges állatoknál –, és a negyedik is fölnevelhető és munkára fogható, ha nem is szaporítható. Manapság csupán minden ötödik születik fölös lábakkal vagy szemekkel, vagy kilógó belekkel, és ez remek. De a születési arány alacsony, az bizony; a csődörök rúdja most is olyan merev, mint a puszkavessző, de nem sok löpor és golyó van bennük.

– Már elnézését, nagysám – mondta Renfrew, és egy pillanatra odahajolt Roland előtt Coral Thorinhoz. A nő halványan elmosolyodott (amiről Rolandnak Jonas jutott az eszébe), tologatta a kanalát a levesben, és nem szólt. Renfrew kiürítette söröskorsóját, hatalmasat csettintett, és ismét kinyújtotta a korsót. Amint újratöltötték, Rolandhoz fordult.

– A dolgok nem mennek olyan jól, mint régebben, de mehetnek még rosszabbul is. Rosszabbul is *fognak* menni, ha az a buzi Farson továbbra is így folytatja. (Ez alkalommal nem bajlódott azzal, hogy bocsánatot kérjen Thorin nagyságától.) Mindnyájuknak össze kell fogniuk, ez fontos, gazdag és szegény, nagy és kicsi, amíg még van valami értelme. Ezután Lengyllt ismételve azt mondta Rolandnak, hogy csak mondják meg, ha neki és barátainak bármire is szükségük lenne.

– Az információ elég lesz – válaszolta Roland. – A számok.

– Na ja, mit ér egy számvevő számok nélkül? – helyeselt Renfrew sörös hahotával. Roland bal oldalán Coral Thorin rágcsált valami zöldséget (a marhahúscsíkokban nem sok kárt tett), továbbra is fakón mosolygott, és tovább halászott a tányérjában a kanalával. Roland sejtette, hogy semmi baja a fülének, és a bátyja kimerítő jelentést kér majd a beszélgetésükről. Az is lehet, hogy a jelentés Rimer kezébe jut. Noha még korai lett volna biztosra állítani, úgy sejtette, hogy a valódi hatalom inkább a kancellár kezében van. Esetleg Jonas urasággal közösen.

– Mondjuk, például – szólalt meg –, mit gondol, hány háttaslovat jelenthetek a Társulásnak?

– Egyenként vagy összesen?

– Összesen.

Renfrew letette a korsóját, és mintha számolgatott volna. Közben Roland átnézett az asztalon, és látta, hogy Lengyll és Henry Wertner, a báróság marhatenyésztője gyors pillantást váltanak egymással. Hallották a kérdését. És valami mást is látott, amikor visszafordult asztaltársához: Hash Renfrew ittas volt, de korántsem annyira, mint azt a fiatal Will Dearbornnal szerette volna elhíttetni.

– Aszongya, összesen – nem csak az, amivel a Társulásnak tartozunk, vagy amit kritikus helyzetben tudnánk elküldeni?

– Igen.

– Na lássuk csak, fiatalúr. Frannek lehet száznegyven darabja; John Croydonnak csaknem száz. Hank

Wertnernek negyven sajátja, s még vagy további hatvan legel a Lankán, ami a báróság tulajdona. Kormánylovak, Mr. Dearborn.

Roland elmosolyodott. – Ezt ismerem. Hasadt paták, alacsony nyak, lassúság, hatalmas has.

Renfrew hangosan hahotázva bólogatott. Roland azon tűnődött, vajon tényleg olyan jól mulat-e. Úgy tűnt, Hambryban a felszíni vizek és a mély áramlatok különböző irányba folynak.

– Ami engem illet, nekem rossz volt az utolsó tíz-tizenkét év – szemgyulladás, agyláz, száraz láz. Volt idő, amikor kétszáz ló futkározott a Lankán a Lusta Zsuzsa billogával; manapság nem lehet több nyolcvannál.

Roland biccentett. – Szóval úgy négyszázhusz lóról lehet szó.

– Annál azért több – nevette el magát Renfrew. Ismét söröskorsója után nyúlt munkától és időjárástól kivörösödött kezével, felborította, káromkodott, fölkapta, azután lehordta a sörösfiút, aki lassan töltötte meg.

– Ennél is több? – feszegette Roland, mikor Renfrew végre elhallgatott és odafigyelt, és képes volt folytatni a beszélgetést.

– Nem szabad elfelejteni, Mr. Dearborn, hogy ez sokkal inkább lótenyésztő vidék, mint halászlát. Feszt abajgattyuk egymást a halászokkal, de sok pikkelypucolónak van egy gebéje a háza mögött, vagy a bárói istállóban, ha magától nem tud fedelet tartani az állatnak eső ellen. Az ő szegény apja ezért tartotta fenn a bárói istállókat.

Fejével Susan felé biccentett, aki a túlsó oldalon, háromszékenyire ült Rolandtól, az asztal sarkán, a polgármester mellett, aki természetesen az asztalfőt foglalta el. A fiú kissé különösnek találta, hogy ide ültették a lányt, főleg hogy a polgármester felesége majdnem az asztal végére került, egyik oldalán Cuthbert-tel, a másik oldalán egy birtokossal, akit még nem mutattak be nekik.

Roland úgy gondolta, hogy egy ilyen Thorin-féle öreg tata szereti, ha egy csinos fiatal rokona ott ül a közelében, szemvidítónak, vagy hogy ráterelje a figyelmet, de ez akkor is különösnek tetszett. Majdnem hogy sértés a feleséggel szemben. Ha fárasztja az asszony fecsegése, miért nem ülteti egy másik asztalfőre?

Csak megvannak a saját szokásaik, és az ország szokásai nem rád tartoznak. Ennek az embernek a hibbant számadásaival törődj.

– És hány egyéb mozgósítható ló akad? – kérdezte Renfrew-től. – Összesen.

A férfi ravaszul pislogott. – Ugyi, egy őszinte válasz nem jár vissza hozzám kísérteni, fiacskám? Én a Társulás embere vagyok, vaj igen, a lelkem mélyéig a Társulásé, leginkább az Excaliburt faraghatták a sírkövekre, de nem szeretném, ha Hambryról és Mejisről az utolsó bőrt is lenyúznák.

– Ez nem fog megtörténni, uram. Hogyan tudnánk rákényszeríteni, hogy odaadják azt, amit nem kívánnak odaadni? Ami erőnk van, az mind északon és nyugaton harcol a Jó Ember ellen.

Renfrew megrágta ezeket a szavakat, és bólintott.

– És nem hívná inkább Willnek?

Renfrew fölragyogott, bólintott, és másodszor is kezet nyújtott. Szélesen elvigyorodott, mert Roland ez alkalommal két kézzel rázta meg az övét, ahogy azt a lótenyésztők és gulyások szeretik.

– Rossz időket élünk, Will, amékek rossz modort fajzanak. Asszem, valószínűleg még százötven ló akad Mejisben. Úgy értem, jó.

– Tenyészállatok.

Renfrew bólintott, hátra vágta Rolandot, és jókorát böffentett a sörtől. – Ja, tenyészállatok.

Asztaluk végén nevetés buffant. Jonas valami tréfásat mondhatott. Susan gátlástalanul kacagott, fejét hátraejtette, kezét összekulcsolta a zafir násfa fölött. Cordelia, akinek balján a lány ült, jobbán Jonas, szintén nevetett. Thorin szinte fetrengett, előre-hátra dülöngélt a székén, a szemét törölgetve egy

zsebkendővel.

– Igazán heles lány! – mondta Renfrew. Már-már tisztelettel beszélt, Roland azonban nem esküdött volna meg, hogy nem kélt-e egy hangocska – talán egy nőies *hő!* – a másik oldalán. Odapillantott és látta, hogy Thorin úrhölgy még mindig a levessel vacakol. Roland visszaneézett az asztalfőre.

– A polgármester a nagybátyja vagy talán unoka-testvére a leányasszonynak? – kérdezte Roland. Ami ezután történt, az olyan élesen maródott bele az emlékezetébe, mintha valaki felfokozta volna a világ minden színét és hangját. Susan mögött hirtelen harsogóbb vörösre váltottak a bársonyfüggönyök, és Coral Thorin úgy tikácsolt a nevetéstől, mintha ágak törtek volna. Ahhoz biztosan elég hangosan, hogy a közelükben mindenki abbahagyja a beszélgetést és őt nézze, gondolta Roland... kivéve Renfrew-t és a vele szemben ülő két birtokos gazdát.

– *A nagybátyja!* – Ez volt az első alkalom az este folyamán, amikor Coral beleszólt a társalgásba. – *A nagybátyja, ez jó! Mi, Rennie?*

Renfrew semmit sem szólt, csak eltolta söröskorsóját, és végre nekilátott a levesnek.

– Meg vagyok lepve, úrficskám, de meg ám. Jöhetsz te a Belső-Világból, de ó, egek, bárki volt is az, aki a *való* életre nevelt – arra, amely a könyveken s térképeken kívül van –, meglehetősen kudarcot vallott. A lány a – ekkor valamilyen szót mondott erős tájszólással, amit Roland nem értett. Rimá-nak hangzott, de lehetett *rinya* is.

– Tessék? – mosolygott, de hidegnek, hamisnak érezte a mosolyt a száján. Valami nyomta a gyomrát, mintha kolonccá állt volna össze odabent a puncs, a leves és az udvariasságból elfogyasztott, egyetlen csík marhasült. *Ott szolgálsz?*, kérdezte tőle, amit úgy értett, hogy az asztalnál szolgál-e fel. Talán *csakugyan* szolgál, de valószínűleg egy szobában, ennél sokkal meghittebb körülmények között. Hirtelen nem akart többet hallani; a legkisebb mértékben sem érdekelte, hogy mit jelent az a szó, amelyet a polgármester húga használt.

Újabb hahota rázta meg az asztalt. Susan is nevetett, fejét hátravetette, az arca izzott, szeme szikrázott. Egyik vállpántja lecsúszott a karjára, feltárva vállának gyöngéd homorulatát. Miközben Roland félelemmel és vággyal teli szívvel figyelte, a lány a tenyerével szórakozottan megigazította a pántot.

– Azt jelenti, hogy „csöndes nőcske” – mondta Renfrew, és láthatóan kínosan érezte magát. – Régi kifejezés, nemigen használják manapság...

– Hagyd már, Rennie! – szólt rá Coral Thorin. Azután Rolandhoz fordult: – Ez csak egy öreg lótenyésztő, még akkor sem hagyja abba a lócitrom lapátolását, ha távol van szeretett gebéitől. A szó azt jelenti, hogy mellékefeleség. Dédőreganyám idejében kurvát jelentett... de egy bizonyos fajtát. – Halvány szemével Susanra nézett, aki éppen egy korty sört ivott, azután visszafordult Rolandhoz. Baljós derű csillogott a szemében, ami egyáltalán nem tetszett a fiúnak. – Az a fajta kurva, akinek pénzürmével kell fizetni; aki túl finom a közönséges népeknek.

– Az ágyasa? – kérdezte Roland. Úgy érezte, jégből van az ajka.

– Vaj igen – bólintott Coral. – Noha még nem hálták el, egész Aratásig nem is fogják – amin a bátyám, efelől kezeskedhetem, ugyancsak búsul –, de ugyanúgy megvették és kifizették, mint a régi napokban. Így hát az. – Szünetet tartott, azután folytatta: – Az apja meghalna szegényében, ha látná. Ezt egyfajta mélabús elégedettséggel mondta.

– Nemigen hinném, hogy túl keményen kéne megítélnünk a polgármestert – szólalt meg zavartan nagyképűsködő hangon Renfrew.

Coral nem vett tudomást róla. Susan állának vonalát, selyemruhából kidomborodó mellének lágy ívét, hajának esését tanulmányozta. Arcáról eltűnt a humor vékony máza, csak dermesztő megvetés látszott rajta.

Roland akarata ellenére elképzelte, amint a polgármester recsegő ízületes kezei lehántják Susan

ruhájának vállpántját, föl-kúsznak meztelen vállán, befurakodnak a haja alá, mint szürke rákok a barlangjukba. Másfelé nézett, az asztalvég irányába, de amit ott látott, az sem volt jobb. Mert Olive Thorinra esett a tekintete, akit az asztalvégre száműztek, onnan figyelte az asztalfőn vigadozó embereket. A férjét nézte, aki egy szép fiatal lányt ültetett az ő helyére, és olyan násfát ajándékozott neki, amely mellett a polgármesterné parázkő fülbevalói olcsó bizsunak tűntek. Corallal ellentétben az ő arcán nyoma sem volt gyűlöletnek és dühös megvetésnek. Pedig így talán könnyebb lett volna ránézni. Alázatos, reménykedő, boldogtalan pillantással leste a férjét. Roland most megértette, miért látta először szomorúnak. Minden oka megvolt a szomorúságra.

Újabb hahota tört föl a polgármester társaságából; Rimer áthajolt a szomszéd asztaltól, ahol ő ült az asztalfőn, hogy ő is elsüthessen egy tréfát. Ugyancsak jó lehetett. Ez alkalommal még Jonas is elnevette magát. Susan a mellére tette a kezét, azután elővette a zsebkendőjét, és letörölte a szeme sarkából a nevetéstől kibuggyanó könnyeit. A másik kezét Thorin fogta. A lány, még mindig nevetve, Roland felé nézett, tekintetük találkozott. A fiú Olive Thorinra gondolt, aki ott ül az asztal végén, előtte a só és a fűszerek, az érintetlen levesestányér, arcán boldogtalan mosoly. Onnan, ahol ült, a lány is láthatta. Roland arra gondolt, ha magával hozta volna a fegyvereit, akkor most talán előhúzná az egyiket, és golyót küldhetne Susan Delgado hideg, szajhálkodó kis szívébe.

Azután arra gondolt: *Kit remélsz elbolondítani?*

Ekkor egy pincér lépett mellé, és egy tányér halat tett le elé. Roland még életében nem kívánt kevésbé enni... de nem számít, enni fog, mint ahogy elméjét is visszatereli a társalgáshoz, amelyet Hash Renfrew-val folytat a Lusta Zsuzsa-birtokról. Emlékezni fog apja arcára.

Igen, nagyon jól emlékszem rá! Bár azt ott, ama zafír fölött, azt tudnám feledni!

10

A vacsora végeérhetetlen volt, és utána sem lehetett elmenekülni. A fogadóterem közepén álló asztalt kivitték, és amikor a vendégek visszatértek – mint a dagály, amely miután tetőzik, visszahúzódik –, két kört alkottak egy fürge kis vörös ember parancsára, akit Cuthbert később kinevezett Thorin polgármester tréfaügyi miniszterének.

Sok nevetéssel és némi nehézséggel fölállt a fiú-lány, fiú-lány, fiú-lány kör (Roland sejtette, hogy a vendégek háromnegyede mostanra rendesen betermelt a szeszből), azután a gitárosok belevágtak egy *quesá*-ba, ami egyszerű körtáncfélének bizonyult. A körök ellenkező irányba mozogtak, amíg a zene el nem hallgatott egy pillanatra. Akkor a pár, amelyet a két kör találkozása hozott össze, táncra perdült, miközben a többiek tapsoltak és éljeneztek.

A zenekar vezetője, akinek volt humorérzéke, a régi és kedvelt hagyományhoz híven úgy állította meg *muchachóit*, hogy a lehető legmulatságosabb ellentétek kerüljenek párba: magas nő-alacsony férfi, kövér nő-sovány férfi, öreg asszony-fiatal férfi (Cuthbertnek sikerült egy olyan hölgygel hopszaszáznia, aki a nagymamájával lehetett egyidős, és az oldalát fogva vihogott, miközben a társaság többi tagja helyeslőleg éljenzett).

Amikor Roland kezdte azt gondolni, hogy ez az ostoba tánc sohasem fog véget érni, a zene elhalt, és ő hirtelen Susan Delgadoval találta magát szemközt.

Egy pillanatig csak bámulta, úgy érezte, szemei kiugranak az üregükből, és mintha képtelen lett volna megmozdítani ostoba lábait. Ekkor a lány fölemelte a karját, megszólalt a zene, a kör (beleértve Thorin polgármestert. és a figyelmes, halványan mosolygó Eldred Jonast) tapsolt, a fiú pedig táncba vitte a lányt.

Az első pörgetésnél (lába, minden zsibbadtsága ellenére, a szokott kecsességgel és pontossággal végezte a dolgát), úgy érezte magát, mintha egy üvegből való ember járná. Azután tudatosult benne a

lány testének érintése, ruhájának surrogása, és önmaga lett ismét.

A lány egy pillanatra közelebb húzódott, és amikor megszólalt, lélegzete a fiú fülét csiklandozta. Roland azon tűnődött, meg tud-e őrijteni egy nő egy férfit, de szó szerint. Eddig az estéig nem hitt benne, de ma este minden megváltozott.

– Köszönöm a tapintatodat és tisztességedet – suttogta a lány.

A fiú kissé hátrébb hajolt, de közben meg is forgatta a lányt a derekánál fogva. Tenyere hűvös szatént, ujjai meleg bőrt érintettek. A lány lába szünet és tétovázás nélkül követte az övét; tökéletes kecsességgel mozgott, nem tartva tőle, hogy a fiú otromba sártaposó bakancsa legázolja a vékony selyemcipellőt.

– Lehet, hogy tapintatos vagyok, hölgyem – mondta Roland. – Ami a tisztességet illeti, csodálkozom, hogy egyáltalán ismeri ezt a szót.

Susan fölnézett a hideg arcba. Ajkáról lehervadt a mosoly. A fiú látta, hogy harag jön a helyébe, de a harag előtt még olyan fájdalmat is látott rajta, mintha arcul ütötte volna Susant. Egyszerre érzett sajnálatot és boldogságot.

– Miért beszélsz így? – suttogta Susan.

A zene elhallgatott, mielőtt Roland válaszolhatott volna... noha fogalma sem volt, mi lehetne a válasz. A lány bókkolt, ő meghajolt, körülöttük tapsoltak és füttyögtek. Visszamentek a helyükre, a két különböző körbe, és a gitárok ismét rázendítettek a dallamra. Roland érezte, amint a két kezét megragadják, és ismét forogni kezdett a körben.

Nevetés. Hopszasza. Lábdobogás. Érezte, hogy valahol mögötte a lány ugyanezt csinálja. Töprengett, ő is ugyanilyen mohón elkíváncozik-e innen a sötétbe, hogy egyedül lehessen a feketeségben, ahol félredobhatja a hamis álarcot, mielőtt a valódi arc annyira áttüzesedne alatta, hogy lánggra lobbantsa.

VI. fejezet SHEEMIE

1

Tíz óra tájt a Belső Báróságokból jött három ifjú elbúcsúzott vendéglátóiktól, azután eltűntek az illatos nyári éjszakában. Cordelia Delgado, aki történetesen Henry Wertnernek, a báróság marhatenyésztőjének közelében állt, megjegyezte, hogy bizonyára elfáradtak. Wertner elnevette magát, és olyan szalonnás tájszólással válaszolt, amely már csaknem komikus volt: – Dehogyse, naccsám, a hajcsikálásnak annyi az esélye ebbe a korba', mint megtalányi egy patkánt egy farakásba' záporesső után. Még órákba lesz, amíg a priccseik láttyák őket a K tanyába'.

Olive nem sokkal a fiúk után fejfájásra hivatkozva ugyancsak elhagyta a nyilvános helyiségeket. Elég sápadt volt, hogy kifogása majdnem hihető legyen.

Tizenegykor a polgármester, a kancellárja és újonnan létrehozott biztonsági csoportjának főnöke a néhány kitartó vendéggel (valamennyien birtokosok, valamennyien a Lovasszövetség tagjai) átmentek a polgármesteri irodába. A beszélgetés rövid, de heves volt. Számos jelen levő birtokos megkönnyebbülését fejezte ki afölött, hogy a Társulás küldöttjei ilyen fiatalok. Eldred Jonas erre semmit sem szólt, csak nézte sápadt, hosszú ujjú kezét, és halványan mosolygott.

Éjfélre Susan is otthon volt, és lefekvéshez vetkőzött. Legalább a zafir miatt nem kellett aggódnia; az bárósági ékszer volt, és még távozása előtt visszadugták a polgármester házában a páncéldobozba, akármit gondoljon is róla és a viselőjéről Mr. Roppant Finom Will Dearborn. Thorin polgármester (Susan a polgármester kifejezett kérése ellenére is képtelen volt Hartnak nevezni, még magában sem

tudta megtenni) személyesen vette vissza tőle. Közvetlenül a fogadóterem melletti folyosón történt, annál a falikárpitnál, amelyen Arthur Eld kihúzza kardját a gúlából, amelybe a fegyvert eltemették. És ő (mármint Thorin, nem Eld) kihasználta az alkalmat, hogy szájon csókolja Susant, és gyorsan matasson egyet a mellén, amelyet Susan túlságosan meztelennek érzett az egész végeláthatatlan estély során. – Epedve várom az Aratást – suttogta érzelmösen a fülébe. A lehelete pálinkától szaglott. – Ennek a nyárnak minden napja egy emberöltőnek tűnik.

Most, a saját szobájában, a fogyó holdat bámulva, miközben erőteljes, gyors mozdulatokkal kefélt a haját, Susan arra gondolt, hogy még életében nem haragudott ennyire: Thorinra, Cord nénire, arra az öntelt majom Will Dearbornra, akire direkt dühöngött; de leginkább önmagára.

– Minden helyzetben három dolgot tehetsz, lányom – mondta egyszer az apja. – Elhatározod, hogy megteszel valamit, elhatározod, hogy *nem* teszel meg valamit... vagy elhatározod, hogy nem határozol semmit. – Mely utóbbi a papa szerint sehova sem vezet, és azt is mondta (noha nem is kellett volna), hogy ez a gyengék és bolondok választása. Susan megfogadta, hogy ő maga sohasem választja ezt a megoldást... mégis hagyta, hogy ilyen csúnya helyzetbe sodródjon. Most már minden választás rossz és becstelen, minden út sziklás, vagy kerékagyig ér rajtuk a sár.

A polgármesteri házban, a saját szobájában (a szobát tíz éve nem osztotta meg Harttal, az ágyat öt éve, de azelőtt is csak a legrövidebb időre) ott ült Olive dísztelen, fehér pamut hálóingben, és szintén a fogyó holdat bámulta. Bezárkózott erre a meghitt, biztonságos helyre, és sírt egy verset... de nem sokáig. Mostanra kiszikkadt a szeme, és olyan üresnek érezte magát, akár egy száraz fa.

Hogy mi volt a legrosszabb? Az, hogy Hart nem fogja fel, mennyire szégyenkezik a felesége, és nem csupán maga miatt. Akkora buzgalommal dürrögött és páváskodott (és igyekezett minden adódó alkalommal bekandikálni Delgado kisasszony dekoltázsába), hogy azt se vette észre, amint az emberei – köztük a tulajdon kancellárja – kinevetik a háta mögött. Ennek esetleg vége lesz, ha a lány nagy hassal visszatér a nagynénjéhez, de addig még több hónap. A boszorkány elintézte. Még tovább tarthat, ha a lány lassan marad úgy. És mi volt a mindennél ostobább és megalázóbb? Az, hogy ő, John Haverty lánya, Olive, még mindig szerette a férjét. Hart egy felfuvalkodott, kivagyfi, kérkedő nulla, és ő mégis szereti.

De volt itt még valami más is, aminek semmi köze ahhoz, hogy Hartnak vénségére az agyára ment a gyakhatnék; Olive valamiféle ármányra gyanakodott, veszedelmes és nagy valószínűséggel becstelen dologra. Hart édeskeveset tud róla, ám Olive szerint a férje annyit tudott, amennyit Kimba Rimer és az az iszonyú bicegő alak tudatni *akar* vele.

Volt idő, nem is régen, amikor Hart nem engedte volna meg, hogy ilyen Rimer-félék bebolondítsák, amikor legföljebb egy pillantást vetett volna Eldred Jonasra és barátaira, és máris zavarta volna tovább őket nyugatra, még mielőtt annyit szólhattak volna, hogy papucs. De ez még azelőtt volt, hogy Hart belehibbant volna Delgado kisasszony szürke szemébe, hegyes mellébe, lapos hasába.

Lecsavarta a lámpát, elfújta a lángot, bebújt az ágyába, ahol ébren feküdt hajnalig.

Egy órára senki sem maradt a polgármesteri ház nyilvános termeiben, kivéve négy takarítónőt, akik némán (és riadtan) végezték a dolgukat Eldred Jonas szeme előtt. Amikor egyikük felnézett és látta, hogy az ember eltűnt az ablakmélyedésből, ahol addig cigarettázva üldögélt, halkán odaszólt társainak, és valamennyien lazítottak kissé. De nem volt éneklés, kacagás. Lehet, hogy *El spectro*, a kezére kék koporsót tetováltató ember csak hátrahúzódott az árnyékba. Még mindig lehet.

Két órára a takarítónők is távoztak. Ez volt az az idő, amikor egy gileádi estélyen a tetőfokra hágott volna a fény és a pletyka, de hát Gileád messze volt, nemcsak egy másik báróságban, de szinte egy másik világban. Ez itt a Külső Ív volt, és a külsők, még az úriemberek is, korán feküdtek.

Ám az Utaspihenőben nem lehetett úriemberekre számítani, és az éjszaka még meglehetősen fiatal volt

a Kőlök mindent átfogó pillantása alatt.

A terem egyik végében még mindig legyűrt szárú csizmájukat viselő halászok iszogattak, és kis tétekben huszonegyeztek. Tőlük jobbra pókerasztal állt; a baljukon egy csomó kiabáló, egymást biztató férfi – főképpen gulyások – állt a Sátán Sikátorában, figyelve, hogyan pattog lefelé a kocka a bársonnyal borított lejtőn. A terem másik végében Sheb McCurdy szaggatott bugit püfölt, jobb keze röpködött, bal keze döngölt, nyakán és fakó arcán csurgott a verejték. Mellette a részeg Táncos Pettie tornyosult egy széken, rázta hatalmas fenekét, és teli tüdőből bögte a dal szövegét: „*Gyerünk, bébi, van egy csirkénk a csűrbe', milyen csűrbe', kinek a csűrjébe', az enyimébe'!* Gyerünk, bébi, kapd el a bika szar...”

Sheemie megállt a zongora mellett, egyik kezében az itatóvödörrel, a lányra vigyorgott, és megpróbált vele énekelni. Pettie rápaskolt, hogy elhajtsa, közben nem hagyott ki egyetlen szót, ütemet vagy hangot sem. Sheemie elkullogott, az ő furcsa nevetését hallatva, amely éles volt, de valahogy mégsem kellemetlen.

Nyíldobáló verseny folyt éppen; egy bokszban a terem legvégében egy kurva, aki Jillian of Up'ard Killian grófnőnek nevezte magát (száműzött fenség a távoli Garlanból, igen, drázsáim, ilyen finomak vagyunk mink!), egyszerre két ügyfélnek verte ki, miközben pipázott. A pultnál egész sor válogatott vagány, naplopók, marhahajcsárok, gulyások, kupecsek, fuvarosok, bognárok, munkások, asztalosok, stricik, marhatenyésztők, hajósok és fegyveresek ittak a Kőlök dufla feje alatt.

Az egyetlen *igazi* fegyveresek, akik a helyiségben tartózkodtak, a pult végénél piálgattak magukban. Senki sem mert csatlakozni hozzájuk, és nem csupán azért, mert lövőacél lógott az övükről, harcós módon mélyen a csípőjükre szíjazva. A lőfegyverek szokatlanok, noha nem teljesen ismeretlenek voltak akkortájt Mejisben, és nem szükségszerűen féltek tőlük, de ennek a kettőnek olyan sötét pillantása volt, mint azoknak az embereknek, akik valami nemszeretemen munkával töltötték az egész napot; olyan emberek néznek így, akik az élő fába belekötnek, és csupán akkor eredményes a napjuk, ha egy új özvegynek küldhetik haza a férjét holmi tróglin.

Stanley, a csapos egyik whiskyt a másik után szolgálta föl nekik, de nem próbált beszédbe elegyedni velük, még annyit se mondott, hogy „Meleg napunk vót mámma, emberek, ugyi?”. Búzlóttek az izzadságtól, kezük ragadt a fenyőgyantától. Annyira azért nem voltak mocskosak, hogy Stanley ne lássa a rájuk tetovált kék koporsókat. De legalább a barátjuk, a lányos hajú, vén topa keselyű nem volt velük. Stanley véleménye szerint Jonas volt a legpocsékabb Nagy Koporsóvadász, de ez a kettő is éppen elég rossz volt, és neki nem állt szándékában összeakasztani velük a bajuszát, amennyiben ez elkerülhető. Egy kis szerencsével mindenki megússza; ezek elég fáradtnak látszottak ahhoz, hogy korán lefeküdjenek.

Reynolds és Depape csakugyan fáradt volt – egész nap Citgóban álcáztak üres acél tartálykocsikat, amelyeknek mindenféle érthetetlen nevet mázoltak (TEXACO, CITGO, SUNOCO, EXXON) az oldalára, amihez legalább egymillió fenyőágot kellett levágni és odahurcolni –, terveik között ennek ellenére nem szerepelt az italozás korai befejezése. Depape talán megtette volna, ha Őcsöcsösége elérhető, de az ifjú szépség (igazi nevén Gert Moggins) tanyai kiszálláson volt, és két napig nem is várták vissza. – Egy hét is lett volna, ha kápében fizetik – mondta rosszkedvűen Depape. Följebb tolt a szemüveget.

– Bazmeg – szólta Reynolds.

– Éppen azt szeretném, ha tehetném, de nem lehet. – Hozok magamnak az ingyenvacsorából – mutatott Reynolds a pult másik végébe, ahová azon frissiben hozták ki a konyháról a bádogtálnyi párolt

kagylót. – Kérsz?

– Úgy néznek ki, mint egy adag takony, és úgy is csúsznak. Hozz inkább egy kis szárított marhahúst.

– Jól van, cimbora. – Végigment a pult mentén. Az emberek eltirhultak az útjából; még selyembéléses kabátját is nagy ívben kikerülték.

Depape bedöntötte az italát, mogorvábban, mint valaha, amikor elgondolta, hogy Őcsöcsösége e pillanatban éppen sertéskarajt fal a Zongora-tanyán, összeborzadt a kezére száradt fenyőgyanta bűzétől, majd Stanley Ruiz felé nyújtotta a poharat. – Töltsd meg, kutya! – ordította. Egy gulyás, aki a hátát, a könyökét és a farát támasztotta a pultnak, Depape bömbölésére előrelódult, és ezzel kezdődtek el a bajok.

Sheemie éppen az átjáró felé törtetett, ahonnan az imént hozták ki a gőzölgő fazekat, és két kinyújtott kezében fogta az itatóvödröt. Később, amikor az Utaspihenő ürülni kezd, az lesz a dolga, hogy takarítson. De most csak körbejárt a vödörrel, és beledöntött minden félig teli poharat, amelyet talált. Ez a vegyes elixír a pult mögött egy korsóba került. A korsóra lefegyverző őszinteséggel rá is írták, hogy TEVEHÚGY, és egy dupla adag három pennyt kóstált. Erre a nedűre csak a vakmerők vagy a pénztelenek vállalkoztak, és mindkettőből éppen elég vonult fel éjszakánként a Kölök szigorú tekintete alatt; Stanleynek ritkán okozott gondot, hogy kiürítse a korsót. És ha nem is ürült ki hajnalra, az se baj, holnap is lesz éjszaka. Újabb szomjas bolondokról nem is szólva.

Csakhogy ez alkalommal Sheemie nem érte el a pult végében a Tevehúgy feliratú korsót. Elbotlott a meglepetésében előrelódult gulyás csizmájában, és meghökkent nyögéssel térdre esett. A vödör tartalma kiloccsant, és a Sátán Gonoszságának Első Törvényének engedelmességre – vagyis ha a legrosszabb is bekövetkezhet, akkor általában az következik be –, térdig átáztatta Roy Depape-et a sör, a *graf* és a fehér villám könnyfacsaró keverékével.

A pultnál félbemaradt a beszélgetés, a kockavető asztal körül is elhallgattak az emberek. Sheb hátrafordult, meglátta Sheemie-t, amint ott térdel Jonas egyik embere előtt, és abbahagyta a zongorálást. Pettie, aki szemét lehunyva egész lelkét beleöntötte danájába, még három-négy ütemen át folytatta hangszeres aláfestés nélkül, mielőtt észrevette volna a csöndet, amely szétterjedt, mint egy hasadás. Abbahagyta a danolást, kinyitotta a szemét. Ez a fajta csönd rendszerint azt jelentette, hogy valaki meg fog halni. Ha pedig így van, akkor Pettie ezt nem szándékozott elszalasztani.

Depape sóbálványként állt, belehelve az alkohol fölfelé párálló maró szagát. Nem bánta a szagot; mindent egybevéve a gyanta bűze hatszor jobban zavarta. Azt sem bánta, hogy a nadrágja odatapadt a térdéhez. Jobban zavarta volna, ha a trutymó belefolyik a csizmájába, de ez nem történt meg.

Keze a pisztoly agyára csapódott. Az istenre és az istennőre, végre volt valami, ami elterelje gondolatait ragadós kezeiről és a távol levő kurváról. A jó szórakozás pedig megér egy kis nedvességet.

Most már némaság borult az egész teremre. Stanley olyan mereven állt a pult mögött, mint egy katona őrségben, és idegesen piszkálgatta az egyik kargumiját. A pult másik végéből Reynolds lelkes érdeklődéssel nézett vissza társára. Kivett egy kagylót a gőzölgő fazékból, és feltörte a pult szélén, mint a főtt tojást. Depape lába előtt Sheemie fölneézett, szeme rémült nagyra nyílt bozontos fekete üstöke alatt, és legjobb igyekezete szerint próbált mosolyogni.

– Mámmost fiacskám! – szólalt meg Depape. – Fölöttébb összenedveztél.

– Bocs, nagy ember, elbukttak. – Visszarántotta a kezét a vállához; tevehúgy permetezett az ujjairól. Valaki valahol idegesen krákogott – *krrrraah!* A szoba tele volt szemekkel, és olyan csönd lett, hogy behallatszott az ereszt súroló szél és kétmérföldnyi távolságból a Hambry-fokot ostromló hullámok hangja.

– Egy francot! – szólalt meg a gulyás, aki összerándult. Húsz év körül járhatott, és hirtelen félni

kezdt, hogy nem látja többé az anyját. – Ne próbáld rám kenni, te hülye csöki!

– Engem nem érdekel, *hogyan* történt – mondta Depape. Tudatában volt, hogy közönségnek játszik, és azt is tudta, hogy a közönség nagyobb része mulattatást óhajt. R. B. Depape úr mindig csapatjátékos volt, tudta, mi a kötelessége.

Megcsipentette térdben a kordnadrágot, feljebb húzta, előbukkant a csizma orra. Fényes és nedves volt.

– Most nézd meg! Látod, mit csináltál a csizmámmal?

Sheemie fölnézett rá, vigyorogva és rémülten.

Stanley Ruiz úgy döntött, hogy ezt mégsem engedheti. Legalább meg kell próbálkoznia. Ismerte Dolores Sheemert, a fiú anyját; még az is lehet, hogy ő a fiú apja. Ő kedvelte Sheemie-t. Bolond volt, de jószívű, sohasem ivott, viszont mindig hajlandó volt dolgozni. Ráadásul még a leghidegebb, legködösebb téli napokon is mosolyt tudott csalni az arcokra. Ez olyan képesség, amely számos átlagosan értelmes emberből is hiányzik.

– Depape úr! – szólalt meg, és egy lépést tett előre. Halk, tiszteletteljes hangon beszélt. – Nagyon sajnálom, ami történt. Szívesen állom, amit az este további részében fogyasztani kíván, amennyiben megfelelkezne erről a sajnálatos...

Depape mozdulata olyan gyors volt, hogy szinte nem is lehetett látni, de ez nem lepte meg azokat az embereket, akik aznap éjjel a Pihenőben tartózkodtak; elvárták, hogy Jonas emberei gyorsak legyenek. Őket az döbbsentette meg, hogy *még csak nem is látta célpontját*. Egyedül a hangja alapján eltalálta Stanleyt.

Előrántotta a pisztolyát, és emelkedő ívben jobb felé söpört vele. Éppen szájon találta Stanley Ruizt, összeroncsolta az ajkát, és három fogát kiverte. Vér fröccsent a pult mögötti tükörré; magasra röppenő cseppjei a Kölök orrának bal oldalára jutottak ékességül. Stanley felsikoltott, a kezét az arcához kapta, és hátratántorodott, neki a polcnak. A síri csendben nagyon hangosnak tűnt a palackok csörgése. A pult végében Reynolds feltört egy újabb kagylót, és lenyűgözve figyelt. Igazán jó előadás.

Depape figyelme visszatért a térdelő fiúra. – Takarítsd le a csizmámat – mondta.

Zavaros megkönnyebbülés öntötte el Sheemie arcát. Tisztítsa le a csizmát! Igen! Meghiszem azt! Most rögtön! Elővette azt a rongyot, amelyet mindig a hátsó zsebében tartott. Még nem is piszkos. Legalábbis nem nagyon.

– Nem – mondta türelmesen Depape. Sheemie meghökkenve, tátott szájjal nézett föl rá. – Tedd vissza azt a csúnya rongyot oda, ahonnan elővetted! Látni se bírom.

Sheemie visszadugta a vásznat a fárzsebébe.

– Nyald le – mondta Depape ugyanazon a türelmes hangon. – Ezt akarom. Addig nyald a csizmámat, amíg ismét száraz nem lesz és olyan tiszta, hogy meglátod benne azt a hülye birkaképedet.

Sheemie habozott, mintha még mindig nem értené, mit követelnek tőle. Vagy talán csak feldolgozta az információt.

– Én megtenném, fiacskám! – szólalt meg Barkie Callahan, abban a reményben, hogy biztonságban van Sheb zongorája mögött. – Ha látni akarod a napfölkeltét, akkor én biztosan megtenném a helyedben! Depape már elhatározta, hogy a hígvelejű nem fogja meglátni a következő napfölkeltét, legalábbis *ebben a világban* nem, de hallgatott. Még sohasem nyalták le a csizmáját. Tudni akarta, milyen érzés. Ha élvezetes – olyan szexi –, akkor talán megpróbálhatja Öcsöcsösségével is.

– Ezt csináljam? – Sheemie szeme megtelt könnyel. – Nem elég, hogy bocsánat, és igazán szépen kilubickolom?

– *Nyaljad, te hígagyú ökör!* – reccsent rá Depape.

Sheemie haja a homlokába hullott. Nyelve tétován előbújt ajkai közül, s ahogy Depape csizmája fölé

hajolt, kipottyantak az első könnyecsek a szeméből.

– Hagyd abba, hagyd abba! – szólt egy hang. Meghökkenítő volt ebben a csöndben, nemcsak a váratlansága miatt, és bizonyosan nem azért, mert dühös volt. A jókedve miatt volt meghökkenítő. – Ezt egyszerűen nem engedhetem! Egyáltalán nem. Engedném, ha tehetném, de hát nem lehet. Tudod, milyen egészségtelen? Ki tudja, milyen betegséget kaphatnál meg vele? Őrület! Ab-szo-lú-te *őhület!*

Éppen a lengőajtó előtt állt az, aki ezt az idióta és feltehetően végzetes szónoklatot előadta: egy középtermetű fiatalember, akinek hátratolt, széles karimájú kalapja alól kilátszott rengeteg bozontos barna haja. Csak mint Depape megállapította, a *fiatalember* kifejezés nem egészen volt találó, *fiatalembernek* nevezni, az azért túlzás. Gyerek volt még. A nyakában, Isten tudja, miért, egy madárkoponyát hordott, mint valami éktelen, komikus medált, a szemgödrökön áthúzott láncra akasztva. A kezében nem fegyver volt (*különb en is honnan szerezhetne fegyvert egy ilyen taknyos, akinek állán még a legénytoll sem pelyhedzik?*, gondolta Depape), hanem egy nyamvadt csúzli. Depape elnevette magát.

A kölyök is nevetett, bólíntott, mintha belátná, milyen nevetségesnek tűnik az egész ügy. A nevetése ragadós volt; Pettie, aki még mindig a széken állt, vele vihogott, mielőtt a szája elé kapta volna a kezét.

– Ez nem kisfiúknak való hely – közölte Depape. Revolvere, egy öreg ötlövetű még a kezében volt; a pulton pihentetett öklében tartotta, a célgömbről Stanley Ruiz vére csöpögött. Depape kissé megbillentette, anélkül hogy fölemelte volna a vasfa pultról. – Az olyan kisfiúk, akik ilyen helyre járnak, rossz szokásokat vesznek föl, öcsi. Többek között hajlamosak lesznek meghalni. Ezért adok neked egy esélyt. Tűnj innét.

– Köszönöm uraságodnak, méltányolom az egyetlen esélyt – válaszolta a fiú. Nagy, meggyőző őszinteséggel beszélt... csak éppen nem mozdult. Állt a csapóajtón belül, és hátrahúzta a széles gumiszalagot. Depape nem látta pontosan, mi van benne, de csillogott a gázlámpák fényében. Valamilyen fémgolyó.

– Na, mi lesz? – vicsorgott Depape. A dolog gyorsan kezdett unalmassá válni.

– Tudom, hogy szálka vagyok a körme alatt, uram – nem is szólva a hasfájásról vagy a váladékról egy keléses pöcs hegyén –, de ha nincs ellene kifogása, drága barátom, én ezt az esélyt inkább a maga előtt térdelő fiatalembernek szeretném adni. Hadd kérjen bocsánatot, hadd takarítsa le a csizmáját a rongyával a maga teljes meglegedésére, aztán hagyja, hadd élje az életét.

Mire elmosódottan helyeslő mormogás kélt abból a szögletből, ahol a kártyázók figyelték az eseményeket. Depape egyáltalán nem szerette az ilyen suttogást, ezért hirtelen döntött. A fiúnak meg kell hálnia, mivel vétkesnek találtatott a szemtelenség bűnében. Ez a hülye, aki a vödör húgyot a lábára öntötte, láthatóan gyengeelméjű. Ama takonypócnak viszont még ennyi mentsége sincs. Ő csak azt hitte, hogy nagyon vicces.

A szeme sarkából látta, hogy Reynolds oldalazva elindul a fiú felé, simán, mint az olajozott selyem. Depape méltányolta a dolgot, bár nem hitte, hogy szüksége lenne rá ezzel a csúzlispecialistával szemben.

– Fiacskám, úgy vélem, hibát követtél el – dorgálta derűs hangon. – Tényleg azt hiszem... – A csúzli kicsit lejjebb süllyedt... vagy csak Depape képzelte így. Megmozdult.

Még évek múlva is emlegették ezt Hambryban; három évtizeddel Gileád eleste és a Társulás vége után még mindig beszéltek róla. Addigra több mint ötszáz tata (és egynehány banya) állította, hogy aznap este a Pihenőben sörözött, és mindent látott.

Depape fiatal volt és fürgé, akár a kígyó. Ennek ellenére nem maradt ideje, hogy rálőjön Cuthbert Allgoodra. Annyi hallatszott, hogy *TWANG!*, amikor a gumit elengedték, acélos csillanás karmolta végig a kocsmá füstös légtérét, mint krétacsík a palatáblát, és Depape fölvisított. Revolvere a padlóra hullott, egy láb félrerúgta a fűrészpörban (e lábat senki sem vállalta a magáénak, míg a Nagy Koporsóvadászok Hambryban tartózkodtak; annak utána, hogy elpárologtak, sok százan követelték a magukénak). Depape fölemelte vérző kezét, és elgyötört, hitetlenkedő arccal bámulta, miközben még mindig visított, mert nem bírta a fájdalmat. Tulajdonképpen szerencséje volt. Cuthbert csúzligolyója a középső ujj hegyét zúzta szét, és leszakította a körmöt. Ha lejjebb megy, akkor Depape a tenyere lyukán át tudott volna füstkarikát eregetni.

Cuthbert közben újratöltött, és hátrahúzta a gumit. – Na – mondta –, ha ide figyelne, drága uram...

– Az ő nevében nem beszélhetek – szólalt meg mögötte Reynolds –, de a magaméban igen, cimborá. Nem tudom, ilyen jó vagy-e, vagy rohadt szerencséd volt, de így vagy úgy, most már úgyis végeztél velem. Engedd el azt a parittyát, és tedd le. Az előtted levő asztalon akarom látni.

– Becserkészték – sóhajtott Cuthbert szomorúan. – Már megint elárult tejfölösszájú ifjúságom.

– Én nem sokat tudok a te tejfölösszájú ifjúságodról, öcskös, de csakugyan becserkészték – helyeselt Reynolds. Cuthbert háta mögött állt, kicsit balra, és most addig emelte a pisztolyát, amíg a fiú meg nem érezte a cső végét a tarkóján. Reynolds felhúzta a kakast. A némaság tavában, amely előntötte az Utaspihenőt, nagyon hangosnak tűnt a kattánás. – Most pedig tedd le azt a gumipuskát.

– Azt hiszem, drága uram, sajnálattal vissza kell utasítanom javaslatát.

– *Micsoda?*

– Hát lássa, hűséges csúzlímmal célba vettem az ön kellemes barátjának a fejét – kezdte Cuthbert, és amikor Depape kínosan feszengeni kezdett a pult mellett, a fiú hangja akkorát csattant, ami semmi esetre sem illett egy tejfölös szájba: – *Maradj, ahol vagy! Ha megmoccansz, véged!*

Depape megrogyant, és gyantafoltos ingéhez szorította véres kezét. Most először látszott rémülni, Reynolds pedig ma éjszaka – illetve, őszintén szólva, azóta, hogy összeállt Jonasszal, először érezte magát egy borulással fenyegető helyzet urának... de hát hogy lehet ez? Hogy lehet ez, amikor becserkészte ezt a felvágott nyelvű kölyköt, és el is kapta? Már túl kellene lenniük rajta!

Cuthbert az előbbi társalgási – hogy azt ne mondjuk, játékos – hangon folytatta: – Ha lelősz, a golyó kirepül a csúzliból, és a barátod is meghal.

– Na, azt nem hinném – mondta Reynolds, de nem tetszett neki a saját hangja. Mintha kétség ólálkodott volna benne. – Senki sem képes ilyen lövésre.

– Miért nem hagyod, hogy a barátod döntsön? – erősítette Cuthbert a hangját derűs harsogássá. – Hahó, pápaszemes úr! Szeretnéd, ha a cimborád lelőne?

– Ne! – rikácsolta Depape olyan éles hangon, mint aki a pánik szélén áll. – Ne, Clay! Ne lőj!

– Hát akkor patt! – állapította meg Reynolds bambán. Bambasága csak akkor vált rémületté, amikor egy nagyon nagy kés élét érezte a torkán. Éppen az ádámcsutkáján feszült rá az érzékeny bőrre.

– Dehogyan patt – súgta Alain. – Tedd le a pisztolyt, barátom, vagy átvágom a torkodat.

Jonas, aki pusztá véletlenségből épp idejében érkezett ehhez a kutyakomédiához, döbent, megvetéssel és már-már elborzadva figyelt a lengőajtón kívülről. Először az egyik társulási taknyos égeti Depapeet, és amikor Reynolds elkapja, akkor az a nagydarab, kerek képű, szekrényvállú tacsizó kést szorít a torkához. Egyik taknyópóc sem idősebb egy nappal se tizenötél, és egyiknél sincs lőfegyver. Hát ez csodálatos. Jonas azt mondta volna rá, hogy jobb, mint egy ingyencirkusz, ha nem származnának belőle problémák, amiket helyre kell rázni. Miféle munkát végezhetnek Hambryban, ha

híre megy, hogy a zsákos emberek ijedtek meg a gyerekektől, nem pedig fordítva?

Ideje leállítani, még mielőtt emberhalál történne. Már ha akarod. Akarod?

Úgy döntött, hogy igen; ha jól szerepelnek, akkor győztesként távozhatnak. Azt is eldöntötte, hogy ezek a társulási taknyosok, hacsak nem nagyon szerencsések, nem távozhatnak élve Mejis báróságából.

De hol a harmadik? Az a Dearborn?

Jó kérdés. És fontos is. Az égésből direkt megaláztatás lesz, ha őt is ugyanúgy hülyére veszik, mint Royt és Clayt.

Biztos volt benne, hogy Dearborn nincs a kocsmában. Sarkon fordult, végigpásztázta a főutcát mindkét irányban. Csaknem nappali világosságban úszott a Csókok Holdja alatt, amely alig két napja telt ki. Senkit sem látott, senki sem járt az utcán, a túlsó oldalon sem, ahol Hambry áruháza állt. Az áruháznak volt egy tornáca, de azon sem tartózkodott senki, csak a faragott totemek sora, amelyek a Sugár Őreit ábrázolták: a Medvét, a Teknőst, a Halat, a Sast, az Oroszlánt, a Denevért és a Farkast. Heten voltak a tizenkettőből, márványként ragyogtak a holdfényben, semmi kétség, a gyermekcsék ugyancsak kedvelhetik őket. Sehol egy ember. Jól van. Remek.

Szúrós pillantást vetett az áruház és a mészárszék közötti keskeny sikátorba, és megpillantott egy árnyat az egymásra hányt dobozok kupaca mögött. Megfeszült, azután ismét ellazult, amikor meglátta a macska ragyogó zöld szemét. Biccantett, és visszatért a folyó ügyhöz. Hátrahúzta a bal oldali csapóajtót, belépett az Utaspihenőbe. Alain hallotta a zsanér nyikorgását, de Jonas pisztolyának csöve ott volt a halántékánál, mielőtt fordulni kezdett volna.

– Fiacskám, hacsak nem borotválni készülsz, tedd el azt a disznóölő kést. Másodszor nem figyelmeztettek.

– Nem – felelte Alain.

Jonas, aki nem várt egyebet szófogadásnál, nem is készült föl másra, teljesen elképedt. – *Micsoda?*

– Hallotta – válaszolta Alain. – Azt mondtam: nem.

5

Miután eleget tettek a jó modor követelményeinek, és elszabadultak Tengermellékről, Roland hagyta, hogy barátai saját szórakozásuk után járjanak. Gondolta, hogy az Utaspihenőben fognak kikötni, de nem maradnak sokáig, és nem keverednek bajba, mivel nincs náluk pénz a kártyára, és a hideg teánál erősebb italt amúgy sem isznak. Ő egy másik úton ment le Hambryba, és amikor a város két tere közül a mélyebben fekvőre ért, a lovát kikötötte egy oszlophoz (Fürge egyetlen értetlen nyihogással tiltakozott, több hangot nem adott), és azóta az üres, alvó utcákon baktatott, szemébe húzott kalappal, ökleit egyetlen fájó csomóba szorítva a háta mögött.

Elméje tele volt kérdésekkel. A dolgok rosszul állnak itt, nagyon rosszul. Először azt hitte, csak a képzelete játszik vele, énjének gyerekes része álproblémákat és regényes cselszövényeket talál, mert eltávolították a valódi történések sűrűjéből. De miután beszélt „Rennie” Renfrew-val, mást gondolt. Voltak kérdések, kimondott rejtélyek, és az volt a legpokolibb, hogy nem tudott rájuk összpontosítani, pláne értelmet találni bennük. Valahányszor megpróbálkozott, Susan Delgado arca tolakodott be az agyába: arca, hajának tengere, vagy éppen az a kecses merészség, amellyel selyempipellős lába követte a táncban az ő bakancsát, lemaradás, habozás nélkül. Mindegyre hallotta utolsó szavait, amelyeket a lányhoz intézett, egy kölyök prédikátor dagályos, pökhendi hangján. Úgyszólván bármit megadott volna, ha visszaszívhatja azt a hangot és azokat a szavakat. Aratás ünnepére Thorin párnáján fog feküdni, gyereket fogan neki, mielőtt lehullana az első hó, talán fiúörököst, na és akkor mi van? Gazdag, híres, jó vérű emberek ágyasokat tartanak az idők kezdete óta; Arthur Eldnek több mint negyven ágyasa volt a regék szerint. Akkor meg mi köze hozzá?

Azt hiszem, én beleszerettem. Ez a közöm hozzá. Riasztó gondolat, de nem olyan, hogy ellegyinthetné; ahhoz túlságosan ismerte szíve tájképét. Nagy valószínűséggel beleszeretett, de énjének egy része gyűlölte is, és ragaszkodott a szörnyű ötlethez, amely vacsora alatt fogamzott meg benne: hogy szíven lőné Susan Delgadót, ha lenne nála fegyver. Volt ebben féltékenység is, de nem csak az; talán nem is a nagyobbik rész. Valami meghatározhatatlan, de erőteljes kapcsolatot látott Olive Thorin – ahogy szomorú, de hősi mosollyal ül az asztal végében – és a saját anyja között. Talán nem ugyanaz a szomorú, gyászos pillantás ült az ő anyja szemében is azon a napon, amikor rajtakapta őt és apja tanácsadóját? Marten kigombolt ingben volt, Gabrielle Deschain bő köntöst viselt, amely lecsúszott a válláról, és az egész szoba szaglott attól, amit azon a forró délelőttön műveltek.

Lelke, bármilyen kemény volt, iszonyodva visszahőkölt attól a képtől. Inkább visszatért Susan Delgadohoz, sűrű szemébe, csillogó hajához. Látta, ahogy nevet, az állát fölveti, a kezét összefonja a zafir fölött, amelyet Thorin adott neki.

Roland úgy érezte, meg tudná bocsátani neki az ágyasságot. De bármennyire vonzotta Susan, azt a siralmas mosolyt nem volt képes megbocsátani, amellyel Olive Thorin figyelte a lányt, aki az ő helyén ült. Ott ült a helyén, és nevetett.

Ezek a dolgok futották át a fejét, miközben mérföldeket gyalogolt a holdfényben. Semmi köze nem volt efféle gondolatokhoz, nem Susan Delgado miatt jött ide, nem is az ujjperceit ropogtató, nevetséges polgármester vagy szárnalmas vidéki felesége miatt... mégsem tudta félretolni őket, hogy azzal foglalkozzék, ami a *dolga* lenne. Megfeledkezett az apja arcáról, csak járkált a holdfényben, remélve, hogy ismét megtalálja.

Így ment végig az alvó, ezüstös főutcán északról dél felé, homályosan arra gondolt, hogy talán csatlakozik Cuthberthez és Alainhez, iszik valamit, egyszer-kétszer végiggurítja a kockát a Sátán Sikátorán, mielőtt visszamenne Fürgéért és befejezné az éjszakát. És így esett, hogy észrevette Jonast – nem lehetett eltéveszteni girhes termetét, hosszú fehér haját –, amint az Utaspihenő lengőajtaja előtt áll, és befelé bámul. Mindezt pisztolyára ejtett kézzel és olyan feszült tartásban tette, ami azonnal kitörölt minden más gondolatot Roland fejéből. Itt valami történik, és ha Bert és Alain odabent vannak, akkor ők is belekeveredhetnek. Végül is idegenek a városban, és lehetséges – sőt valószínű –, hogy nem mindenki szereti olyan odaadóan a Társulást, mint amelyet a ma esti vacsorán tapasztalt. Az is lehet, hogy Jonas barátai vannak bajban. Mindenképpen történik *valami*.

Bár maga sem látta tisztán, miért teszi, halkán fölcsont az áruház tornácának lépcsőjén. Faragott állatok sorakoztak a tornácon (valószínűleg oda is csavarozták őket a padlóhoz, nehogy a szemben levő kocsmából kitántorgó részeg svihák magukkal vihessék őket, gyerekkoruk versikéit bölgve menet közben). Roland a legszélső mögé lépett – a Medve volt az –, és letérdelt, hogy ne látsszék a kalapja teteje. Ezután olyan mozdulatlanra dermedt, mint a szobrok. Látta, hogy Jonas megfordul, átnéz az utca túlsó oldalára, azután balra néz, bámul valamit...

Nagyon halk hang hallatszott: *Miau! Miau! Egy macska. A sikátorban.*

Jonas még egy pillanatig bámult, azután belépett a Pihenőbe. Roland nyomban kiugrott a faragott medve mögül, lerohant a lépcsőn, és már odaát is volt a túloldalon. Nem volt olyan tálentuma a megérzéshez, mint Alainnek, de az ösztönei néha nagyon erősen működtek. Most azt súgták, hogy sietnie kell.

Feje fölött a Csókok Holdja elvonult egy felhő mögé.

Táncos Pettie még mindig a széken állt, de már nem érezte részegnek magát, és az éneklés volt az utolsó, ami eszébe jutott. Alig hitte el, amit látott: Jonas elkapott egy fiút, aki elkapta Reynoldsot, aki

elkapott egy *másik* fiút (ez utóbbi egy madárkoponyát hordott a nyakában egy láncon), aki viszont Roy Depape-et kapta el. Vagyis hogy vérét ontotta. És amikor Jonas azt mondta a nagydarab fiúnak, hogy tegye le a kést, amelyet az Reynolds torkának szorított, *a nagydarab fiú ezt megtagadta!* *Kiolthatod a fényeimet és elküldhetsz az út végén várakozó tisztásra,* gondolta Pettie, *most, hogy láttam, amit láttam!* Úgy vélte, le kellene szállnia a székről – most már bármikor kezdődhet a lövöldözés, méghozzá jó kiadós –, de néha az embernek kockáztatnia kell a bőrét. Mert vannak dolgok, amiket kár lenne elszalasztani.

7

– Mi a Társulás ügyeiben jöttünk ebbe a városba – mondta Alain. Egyik keze mélyen eltűnt Reynolds verejtékes hajában; a másik továbbra is nekiszorította a kést a torkának. Ahhoz nem elég erősen, hogy megvágja a bőrt. – Ha bajunk esik, azt nem felejtí el a Társulás. Apáink sem. Úgy fognak rátok vadászni, mintha kóbor kutyák lennétek, és ha elfognak, nagy valószínűséggel fejjel lefelé fognak fölakasztani.

– Fiacskám, a Társulás legközelebbi őrzőjárata is kétszáz keréknyire van innen, de az is lehet, hogy háromszáz keréknyire – válaszolta Jonas –, nekem pedig akkor sem jelentenének többet fingnál a szélviharban, ha oda túl lennének ama dombon. Mint ahogy apáitokat is leszárom nagy ívben. Tedd le azt a kést, mert szédurrantom azt a kurva agyadat.

– Nem én.

– Ennek az ügynek egészen csodálatos fejleményei lehetnek! – közölte Cuthbert vidáman, bár most már vibráltak az idegek a karattyolása alatt. Nem félelem, talán még csak nem is idegesség, csupán *idegek*. Ez is több, mint a semmi, gondolta Jonas savanyúan. Alábecsülte ezeket a kölyköket; ez már világos, ha más nem *is*. – Te lelövöd Richardot, ő elvágja Kabát úr torkát, ő lelő engem, az én szegény, haldokló ujjaim elengedik a csúzli gumiját, és acélgolyót repítenek abba, ami Pápaszem úrnál agynak minősül. De *te* legalább megúszod, ami, feltételezem, nagy vigaszt jelent majd halott barátaidnak.

– Mondjuk ki a döntetlent – javasolta Alain az embernek, aki a pisztolyt a halántékához szorította. – Mindnyájan visszavonulunk és elmegyünk.

– Szó sincs róla, fiacskám – válaszolta Jonas. A hangja türelmes volt, és Jonas véleménye szerint nem érződött rajta növekvő haragja. Istenek, így legyőzetni, ha csak ideiglenesen is! – Senki sem tehet ilyet a Nagy Koporsóvadászokkal. Ez az utolsó esélyed, hogy...

Valami kemény, hideg és meglehetősen hegyes dolog nyomódott Jonas inge hátuljának, éppen a lapockái között. Tudta, mi az és kinek a kezében van, megértette, hogy a játék elveszett, csak azt nem tudta megérteni, miként vehettek az események ilyen észbontóan nevetséges fordulatot.

– Tokba a pisztolyt – szólalt meg a hang a hegyes fémdarab mögül. Valahogy üresen kongott ez a hang, nemcsak egyszerűen nyugodt volt, hanem kifejezetten minden indulatot nélkülözött. – De most rögtön, különben ez itt eléri a szívedet. Egy szót se többé. A beszéd ideje lejárt. Tedd, amit mondtam, vagy meghalsz.

Jonas két dolgot hallott ebben a hangban: fiatalságot és igazságot. Eltette a fegyverét.

– Te fekete hajú! Vedd el a fegyvered a barátom halántékától, és tedd vissza a tokjába. Most rögtön. Clay Reynoldsnak nem kellett kétszer mondani. Hosszú, reszketeg sóhajtást hallatott, amikor Alain levette a kést a torkáról és hátralépett. Cuthbert nem nézett hátra, csak állt félrehajtott fejjel, megfeszítve a parittyá gumiját.

– Te ott a pultnál! – folytatta Roland. – Tedd el a fegyvert.

Depape engedelmeskedett. Az arca eltorzult a fájdalomtól, amikor sérült ujját beleütötte a

fegyverövbe. Cuthbert akkor engedte le a csüzlit és pottyantotta a golyót a tenyerébe, amikor a pisztoly már a tokjában volt.

Az okról mindenki megfélekedett az okozatok viharzásában. Sheemie most felpattant és keresztünyargalt a szobán. Az arca nedves volt a könnyektől. Megmarkolta Cuthbert kezét, többször-arcon csókolta (hangos, cuppogós csókokkal, amelyek más körülmények között komikusak lettek volna), és egy pillanatra az arcához szorította Cuthbert kezét. Azután eloldalazott Reynolds mellett, kicsapta az ajtó jobb oldali szárnyát, és egyenesen az álmos és félrészeg seriff karjába szaladt. Averyért Sheb rohant el a fogdába, ahol a báróság seriffje a polgármester ünnepi lakomájának utóhatását aludta ki a saját cellájában.

8

– Szép kis kavarodás, mi?

Ezt Avery mondta. Senki sem válaszolt neki. Nem is várt választ; ha tudják, mi a jó nekik, befogják a szájukat.

A fogda irodai része túl kicsi volt ahhoz, hogy három férfi, három markos majdnem-férfi és egy különleges méretű seriff kényelmesen elférjen benne, így Avery átterelte őket a közeli városházára, amely a gerendákon tolláskodó galambok lágy burrogásától és az emelvény mögötti állóóra kitartó tik-takjától visszhangzott.

Egyszerű terem volt, mindazonáltal ihletett választás. Itt jöttek össze évszázadok óta a városlakók, a báróság földbirtokosai, hogy döntéseket hozzanak, megalkossák törvényeiket, és alkalmanként nyugatra küldjenek néhány különösen sok bajt okozó személyt. Komolyság érződött a holdfényvel átszőtt sötétségben, Roland szerint még a vén Jonast is meglegyintette kissé. A hely bizonyosan olyan tekintélyt kölcsönzött Herk Avery seriffnek, amelyet másképpen nem tudott volna elérni.

A terem olyan bútorokkal volt tele, amelyeket akkor és ott „csupaszhatú padnak” neveztek: ezeknek a tölgyfa ülőalkalmatosságoknak nem párnázták ki sem az ülőkéjét, *sem* a háttámláját. Összesen hatvan volt, harminc-harminc a széles központi folyosótól jobbra és balra. Jonas, Depape és Reynolds a folyosótól balra eső első padban ültek, Roland, Cuthbert és Alain jobbra. Reynolds és Depape morcosnak és zavartnak tűnt; Jonas távolságtartó és fegyelmezett volt. Will Dearborn kis csapata hallgatott. Roland egy pillantást vetett Cuthbertre, remélve, hogy eléri: *Egyetlen okoskodó megjegyzés, és kitépem a nyelvedet!* Úgy látta, az üzenet célba ért. Bert elrakta valahova idióta „silbakját”, ami jó jel.

– Szép kis kavarodás! – ismételte Avery, és mély sóhajjal pálinkaszagú szelet fűjt magából. Az emelvény szélén ült, kurta lábát lelógatva, és valami utálkozó csodálkozással nézett rájuk.

Kinyílt az oldalajtó, és belépett Dave seriffhelyettes. Fehér pincéruzubbonyát már levetette, monokliját hétköznapi khakiinge zsebébe dugta. Egyik kezében korsót tartott, a másikban egy összehajtogatott tárgyat, amit Roland nyírfakéregnek nézett.

– Megfőzted a felét, David? – kérdezte Avery. Most rászédett képet vágott.

– 'Genis.

– Kétszer főzted meg?

– 'Genis, kétszer.

– Merhogy ez volt az utasítás.

– 'Genis – ismételte Dave lemondóan. Átadta Averynek a korsót, és amikor a seriff átvette tőle, beledöntötte az összehajtogatott nyírfakéregben levő anyag másik felét.

Avery megkavargatta a folyadékot, kétkedő, lemondó arccal belebámult, azután ivott. Elfintorodott. – Fujj! – kiáltotta. – Szörnyű pocsék!

– Mi az? – kérdezte Jonas.

– Főfájás elleni por. Mondhatni, *macskajaj* elleni. Az öreg boszorkánytól. Aki a Cöoson él. Tudod, hogy hol, ugyi? – Avery cinkos pillantást vetett Jonasra. Az öreg fegyveres úgy tett, mintha nem venné észre, de Roland szerint azért értette, miről van szó. És mit jelent ez? Újabb rejtélyt.

Depape felnézett a *Cöos* szóra, azután tovább szopogatta sérült ujját. Depape mögött Reynolds ült, szorosán összevonva magán a kabátját, és komoran bámult az ölébe.

– Na és hat? – kérdezte Roland.

– Vaj igen, fiam, de alaposan meg kell fizetni a boszorkány medicináját. Emlékezz rá: mindig fizetni kell. Ez elmulassa a fejfájást, ha túl sokat iszol Thorin polgármester átkozott puncsából, de ugyancsak összeszorongassa a beleket. Na és a fingok...! – Az arca előtt legyezgetett illusztrációképpen; ivott egy újabb kortyot, majd félretette a korsót. Visszatért előbbi komolysága, de a teremben mindenki által érezhetően enyhült kicsit a légkör. – Mármost mi legyen ezzel a dologgal?

Herk Avery lassan végigjártatta rajtuk a tekintetét, a jobb szélén ülő Reynoldstól egészen a bal szélén ülő Alainig – „Richard Stockworthig”. – Na, fiúk? Az egyik oldalon a polgármester emberei, a másikon a Társulás... emberei... hat ember a gyilkosság szélén, s mért? Egy féleszűért s egy vödör kiömlött trágyaléért. – Először a Nagy Koporsóvadászokra mutatott, majd a Társulás számvevőire. – Két puskaporos hordó, középütt meg egy kövér seriff. Mit gondoltok? Szóljatok mán meg, ne restelljétek magatokat, ha nem restelltétek Coral bordélyában, ne szégyenkezzetek itt sem!

Senki sem szólt. Avery ismét ivott egy kortyot a förtelmes italból, majd leült, és ellentmondást nem tűrően nézett rájuk. Amit ezután mondott, az nem nagyon lepte meg Rolandot; pontosan ezt várta egy ilyen Avery-féle embertől, aki azt tartja magáról, hogy ha kell, meghozza a nehéz döntést, amelyet vártak tőle, az istenekre.

– Megmondom, mit teszünk: elfelejtjük a dolgot. Most úgy nézett ki, mint aki éljenzésre számít, és már készült, hogy fogadja. Amikor senki sem szólt, még csak nem is csoszogott, zavartan sandított rájuk. Mégis, neki el kellett végeznie a feladatát, az éjszaka pedig előrehaladt. Kihúzta magát, és folytatta.

– Nem fogom a következő három-négy hónapot azzal tölteni, hogy azt lessem, ki kit öl meg közületek. Nem! De azt se akarom, hogy esetleg nekem kelljen viselnem a büntetést, mert ti bután összekaptatok a féleszű Sheemie miatt. A józan eszetekre hagyatkozom, fiúk, amikor rámutatok, hogy ugyanúgy lehetek a barátotok, mint az ellenfeletek, amíg itt tartózkodtok... de rosszul tenném, ha nem hivatkoznék ugyanakkor jellemetek nemesebbik oldalára, amék, s ebben biztos vagyok, igen fennkölt s érzékeny.

A seriff most lelkes arckifejezést próbált ölteni, de Roland megítélése szerint nem túl nagy sikerrel, majd Jonas felé fordult.

– Uram, nem tudom elhinni, hogy össze akarnál tűzni három ifiúrral, kik a Társulásból érkeztek, a Társulásból, mely olyan, mint az anyai téj s az apai oltalmazó kéz, vaj igen, mán úgy ötven nemzedék óta; ugyi, nem lehetsz ilyen tiszteletlen?

Jonas halványan elmosolyodott, és megrázta a fejét. Avery ismét bólintott. A dolgok jól haladnak, ezt mondta a bólintás. – Mindötöknek megvan a maga csinálni való dolga, egyikötök se akarja, hogy ebbe akadályoztatva legyen valami miatt, ugyi?

Ez alkalommal mindenki megrázta a fejét.

– Akkor hát csupán annyit akarok, hogy álljatok föl egymással szemben, rázzatok kezet, s kérjétek bocsánatot egymástól. Ha nem teszitek, akkor napkeltekor valamennyien kilovagolhattok a városból nyugat felé, ha rajtam múlik.

Fölvette a korsót, és ez alkalommal derekasabban meghúzta. Roland látta, hogy a keze kicsit remeg. Nem lepődött meg rajta. Az egész csak blöff és hóbörgés. A seriffnek, a tetovált kis kék koporsók

látán meg kellett értenie, hogy Jonas, Reynolds és Depape nem tartoznak a fennhatósága alá; a mai éjszaka után ugyanezt kell éreznie Dearborn, Stockworth és Heath urakkal kapcsolatban is. Csak abban reménykedhet, hogy mindannyian tisztában lesznek a saját érdekükkel. Roland tisztában volt. Láthatóan Jonas is, mert amikor Roland fölállt, ő is ugyanezt tette.

Avery kissé hátrahőkölt, mintha azt várta volna, hogy az övükhöz kapnak, Jonas a pisztolyáért, Dearborn a késéért, azért, amelyet Jonas hátának nyomott, amikor a seriff szuszogva odaért a kocsmához.

De nem rántottak pisztolyt, sem kést. Jonas Roland felé fordult, és kezét nyújtott neki.

– Igaza van a seriffnek, öcskös – mondta vékony, reszketeg hangon.

– Igen.

– Kezet rázol egy öregemberrel, és megfogadod, hogy tiszta lapot kezdünk?

– Igen – nyújtott kezét Roland.

Jonas elfogadta. – Bocsánatodért esedezem.

– Én is a tiedért, Mr. Jonas. – Roland bal kézzel megütögette a torkát, ahogy illik, ha idősebb emberhez beszélünk.

Miután ők ketten leültek, Alain és Reynolds álltak föl olyan szépen, mintha előre begyakorolt szertartáson vennének részt. Cuthbert és Depape zárta a sort. Roland meg volt győződve róla, hogy Cuthbertből úgy fog előugrani a hülyéskedés, mint paprikajancsi a dobozból, ez az idióta egyszerűen nem tehet mást, noha bizonyosra veheti, hogy Depape nem az az ember, aki ma este méltányolná a vicceit.

– Bocsánatodért esedezem – mondta Bert, és csodálatos módon hiányzott a nevetés a hangjából.

– Énisatiedért – darálta Depape, s kinyújtotta vértől izamos kezét. Rolandnak volt egy rémlátomása, hogy Bert addig morzsolgatja majd neki, míg a veres hajú úgy nem üvölt, mint a fába szorult féreg, ám barátjának kézfogása éppen olyan mérsékelt volt, mint a hangja.

Avery az emelvény szélén ült, vaskos lábát lógatva, és nagybáccsis jóindulattal figyelte őket. Még Dave seriffhelyettes is mosolygott.

– Most pedig azt javaslom, hogy mindnyájan fogjatok kezét velem, azután mehettek utatokra, mivel késő van, de az ám, aludnunk kell, hogy szépek legyünk. – Kuncogott, majd megint kényszeredett képet vágott, mert senki sem csatlakozott hozzá. De azért lesiklott az emelvényről, és parolázni kezdett velük, olyan lelkesedéssel, mintha lelkesz lenne, akinek hosszú, viharos udvarlás után végre sikerült összeadnia egy makacs jegyespárt.

9

Amikor kiléptek, a hold már lenyugodni készült, messze kint a Tiszta Tenger fölött felbukkantak az égen a pirkadat első jelei.

– Talántán még találkozunk, uraságok – szólalt meg Jonas.

– Talántán igen – helyeselt Roland, és nyeregbe lendült.

10

A Nagy Koporsóvadászok az őrházban laktak, amely egy mérfölddel délre volt a Tengermelléktől, a várostól pedig öt mérföldre.

Félúton Jonas megállt egy útelágazásnál. Innentől a terep meredek sziklával zuhant a világosodó tengerig.

– Szálljon le, uraságod – mondta. Depape-nek címezte.

– Jonas... Jonas, én...

– Szállj le!

Depape engedelmeskedett, és közben rémülten harapdálta az ajkát.

– Vedd le a szemüved.

– De miért, Jonas? Én nem...

– Ha nem zavar, hogy eltörik, akkor fönn is hagyhatod. Nekem mindegy.

Depape, még erősebben harapdálva az ajkát, levette aranykeretes szemüvegét. Alighogy megfogta, amikor Jonas iszonyú ütést mért a fejére. Depape felkiáltott, és a meredély széle felé tántorodott. Jonas előrébb léptetett a lóval, ugyanolyan gyorsan, mint mikor ütött, és megragadta az ingénél fogva, épp mielőtt a társa lezuhant volna. Öklére csavarta az inget, és maga felé rántotta Depape-et. Nagyon szusszant, beszívta Depape izzadságának és a fenyőgyantának a szagát.

– Le kellene lökjelek ezen a meredélyen! – sziszegte. – Tudod, milyen kárt okoztál?

– Én... Jonas, én nem akartam... csak egy kis vicc volt... hogy tudhattuk volna, hogy ők...

Jonas lassan ellazította az öklét. A hebegés vége talált. Hogy tudhatták volna, hogy ők; ez nyelvtanilag helytelen, egyébként igaz. És ha nem következik el ez az éjszaka, akkor talán *nem* tudták volna meg. Ha így nézzük, akkor Depape szinte szívességet tett nekik. Az ördög, amelyet ismersz, mindig jobb annál, amelyiket nem. De akkor is, híre megy a dolognak, és az emberek nevetni fognak. Talán még ez sem baj. A nevetés majd elhallgat, ha itt lesz az ideje.

– Jonas, bocsánatodért esedezem.

– Pofa be! – válaszolta. Keleten a nap hamarosan a látóhatár fölé emelkedik, egy új nappal első sugarait vetve a robot és a siralom e völgyére. – Nem löklek le, mert akkor Clayt is le kellene löknöm, és magam is mehetnék utánatok. Bennünket ugyanúgy elkaptak, mint téged, igaz?

Depape helyeselni szeretett volna, de úgy gondolta, veszedelmes lehet. Óvatosan hallgatott.

– Gyere, Clay.

Clay leszállt lováról.

– Kuporodj le.

Valamennyien leguggoltak. Jonas letépett egy fűszálat, és a szájába vette. – A társulási taknyosok azok, amit nekünk mondtak róluk, és nincs rá okunk, hogy ne higgyük el – mondta. – A rossz fiúkat ideküldik Mejisbe, a Tiszta Tenger partján levő álmos báróságba, olyan munkára, amely kétharmad részt vezeklés, egyharmad részt büntetés. Nem ezt mondták?

Bólintottak.

– A tegnapi este után elhiszi ezt valamelyikötök?

Depape megrázta a fejét. Clay is.

– Lehet, hogy gazdag fiúk, de nem csak azok – vélte Depape. – Ahogy az este viselkedtek... olyanok voltak mint... – Elhallgatott, mintha nem akaródzna befejezni, amit elkezdett. Túlságosan képtelenül hangzott.

Jonas fejezte be helyette, - Úgy jártak el, mint a harcosok.

Először egyikük sem válaszolt. Azután megszólalt Clay Reynolds: – Túl fiatalok, Eldred. *Éveik szerint.*

– Tanulónak talántán nem túl fiatalok. Mindenesetre kiderítjük. – Depape-hez fordult. – Lesz egy kis lovas túrád, tökfej.

– Aúúú, Jonas...!

– Egyikünk sem szerepelt valami dicsőségesen, de te voltál az az ostoba, aki forralni kezdted a vizet.

– Ismét ránézett, ám Depape csak a földet bámulta kettejük között. – Elindulsz a nyomaikon, Roy, és addig kérdezősködöl, amíg meg nem találod a válaszokat, melyek véleményed szerint kielégítik kíváncsiságomat. Clay és én főleg csak várunk. És ügyelünk. Kastélyjátékot játszunk, ha úgy tetszik.

Ha úgy érzem, elég idő telt el, hogy a lebukás kockázata nélkül körülszimatolhassunk egy kicsit, talántán azt is megteesszük.

Leharapott egy csipetnyit a szájából lógó fűből. A nagyobbik darab kiesett a csizmái közé.

– Tudod, miért ráztam meg a kezét? Annak a Dearborn porontynak az átkozott kezét? Mert nem himbálhatjuk a csónakot, fiúk. Különösen akkor nem, ha már látszik a kikötő. Latigo és az emberei, akikre várunk, hamarosan ideérnek. Amíg meg nem jönnek, addig az az érdekünk, hogy fenntartsuk a békét. De egyet mondok neked: senki sem maradhat életben, miután kést nyomott Eldred Jonas hátába. Most ide figyelj, Roy. Semmit ne kelljen kétszer elmondanom.

Beszélni kezdett, közben előrehajolva Depape felé. Egy idő után a másik bólogatni kezdett. Tényleg, nem is bánna egy kis kirándulást. Az Utaspihenőben lezajlott komédia után szinte jól is jön a levegőváltozás.

11

A fiúk már a K tanya közelében jártak, és a nap is feltűnt a látóhatáron, amikor Cuthbert megtörte a csendet. – Na! Szórakoztató és tanulságos este volt, igaz? – Sem Roland, sem Alain nem válaszolt, így hát előrehajolt a varjúkoponyához, amelyet még korábban visszaillesztett a nyeregképére. – Hát *te* mit mondasz, öreg cimbora? Élvezted az estét? Vacsora, körtánc, és mindennek a tetejébe még meg is akarnak ölni. Élvezted?

A silbak csak bámult előre Cuthbert lováról nagy, sötét szemüregével.

– Azt mondja, túl fáradt a beszédhez – mondta Cuthbert, azután ásított. – Igazából én is. – Rolandra pillantott. – Jól belenéztem Mr. Jonas szemébe, miután kezet rázott veled, Will. Meg akar ölni.

Roland bólintott.

– Mindnyájunkat meg akarnak ölni – jegyezte meg Alain.

Roland megint bólintott. – Megnehezíthetjük nekik, de most már többet tudnak rólunk, mint vacsoránál. Még egyszer nem kerülhetünk így mögéjük.

Megállt, éppen úgy, ahogy Jonas tette tőlük három mérföldre. Csak ők nem a Tiszta Tengert nézték, hanem a Lanka hosszú lejtőjét. Ménes haladt rajta nyugatról kelet felé, szinte csak árnyak voltak ebben a hajnali megvilágításban.

– Mit látsz, Roland? – kérdezte Alain szinte félénken.

– Bajt – felelte Roland –, méghozzá az utunkban. – Azután elindította lovát. Még mielőtt elérték volna a K tanyát, ismét eszébe jutott Susan. Öt perccel azután, hogy letette fejét zsákvászon huzatú, lapos párnájára, a lányról álmodott.

VII. fejezet A LANKÁN

1

Három hét telt el a polgármester házában lezajlott vacsora és az Utaspihenőben történt események óta. Több összetűzés nem esett Roland *ka-tet*-je és Jonasék között. Az éjszakai égen elfogyott a Csókok Holdja, kirajzolódott a Kufár Hold vékony sarlója. A napok melegek és fényesek voltak; még az öregek is elismerték, hogy ez a legszebb nyár, amire csak emlékeznek.

Egy délelőtt, amely éppen olyan szép volt, mint bármelyik azon a nyáron, Susan Delgado egy Pylon nevű kétéves *rosillón* vágta végig a Lankán. A szél leszárította az arcáról a könnyeket, a haját pedig visszafelé fújta vágta közben. Sarkantyútlan csizmájának enyhe nyomásával sebesebb tempóra

ösztökélte Pylont. A ló azonnal gyorsított, a fülét hátracsapta, farka lobogott. Susan, aki farmert és a papája egyik rámaradt, kifakult, túlméretezett khakiingét viselte (abból lett az egész baj), előrehajolt a könnyű nyeregben, egyik kezével a kápába kapaszkodott, a másikkal megsimogatta az állat erős, bársonyos nyakát.

– Tovább! – súgta. – Tovább és gyorsabban! Rajta, fiú!

Pylon megint belehúzott. Susan mindig sejtette, hogy több van a lóban, mint gondolják, de Pylon képességei még az ő sejtelmeit is felülmúlták.

Végigszáguldottak a Lanka legmagasabb gerincén. Susan alig látta az előttük elterülő gyönyörű lejtőt, a zöld-arany síkot, amely kifakult, mire leért a Tiszta Tengerig. Bármely más napon felvidította volna a látvány és a hűvös, sóillatú szellő. Ma csupán Pylon patáinak kitartó, tompa dobogását kívánta hallani; ma mindenekelőtt a saját gondolatait szerette volna lehasználni.

És mindezt azért, mert reggel lovagláshoz öltözve az apja egyik ócska ingében jött le a lépcsőn.

2

Cord néni a tűzhelynél állt, pongyoláson, még mindig hálóba fogott hajjal. Egy csésze zabkását mert magának, és az asztalhoz vitte. Susan azonnal tudta, hogy baj van, amikor csészét tartó nagynénje megfordult. Cord néni elégedetlenül elhúzta a száját, és helytelenítő pillantást vetett a narancsra, amelyet unokahúga hámozott. A néni még mindig ette magát a kezében érzett ezüst és arany miatt, amelyet nem kaphatott meg, mert a banya kaján utasításának értelmében Susannak őszig érintetlennek kellett maradnia.

De a lány azt is tudta, hogy nem ez a fő baj. Egész egyszerűen elégük volt egymásból. A pénz csupán egy volt Cord néni megcsalatott várakozásai közül; arra számított, hogy az idén nyáron már senki sem fogja zavarni a házban a Lanka peremén... kivéve talán Mr. Eldred Jonas alkalmi látogatásait, akivel a néni egészen összeédesedett. Ehelyett még mindig együtt élt a két nő, az egyik, akiből hamarosan elmúlik az asszonyiség, vékony, helytelenítő szájával vékony, helytelenítő arcában, apró almamellekkel magasan záródó, álló galléros ruhája alatt (a Nyak, mondogatta Susannak, az Első Dolog, Ami Távozik), akinek elfénytelenedő gesztenyeszín hajában felbukkantak a szürke szálak; a másik fiatal, értelmes, eleven, kiteljesedéshez közeledő testi szépségében. Horzsolták egymást, minden szó szikrát vetett, ami nem is meglepő. Az a férfi, aki eléggé szerette őket ahhoz, hogy egymást is szeressék, nem volt többé.

– Azon a lovon mész el? – kérdezte Cord néni, letéve a csészét, és leült egy napfénypázmába. Rossz hely volt, soha nem ülne ide Mr. Jonas látogatásakor. Az erős fényben az arca úgy festett, mint egy faragott álca. A szája sarkában herpesz növekedett; mindig kiütött rajta, ha nem aludt jól.

– Vaj igen – bólintott Susan.

– Akkor ennél többet kellene enned. Reggel kilencig nem húzod ki ennyin, leány.

– Nagyon is elég ez nekem – válaszolta Susan, gyorsabban habzsolva a narancsgerezdeket. Látta, mire megy ki a játék, látta az ellenszenvet és a helytelenítést a nagynénje szemében, és szeretett volna szabadulni az asztaltól, mielőtt bekövetkezhetne a baj.

– Miért nem engeded, hogy merjek neked egy tányérral? – kérdezte Cord néni, és belemerítette a kanalat a zabkásába. Susan pont olyannak hallotta ezt a hangot, mint egy lópata cuppogását a sárban – vagy a szarban –, és a gyomra összerándult. – Ezzel kihúzod früstükig, ha oly sokáig akarsz lovagolni. Ily finom dámát, feltételezem, nem lehet holmi házimunkával zargatni...

– Már megcsináltam. – Nem tette hozzá: *és ezt te is tudod! Akkor csináltam, amikor te a tükör előtt ültél, és a herpeszedet vakargattad a szád sarkában!*

Cord néni egy darab tejszínes vajot pottyantott a híg trágyára – Susan el nem tudta képzelni, de

tényleg, hogy maradhat mégis ilyen vékony –, és figyelte, amint megolvad. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a reggeli civilizált módon ér véget.

Ekkor kezdődött az ingügy.

– Mielőtt kilovagolnál, Susan, vedd le ezt a rongyot, és öltsd magadra valamelyik lovaglólúzt azok közül, amelyeket Thorin küldött a múlt héten. A legkevesebb, hogy megmutatod neki...

Akármit akart még mondani, az elveszett a hirtelen dührohamban, amellyel Susan félbeszakította. Végigfuttatta kezét az ing szövetén, szerette a szövését. Puha, szinte bársonyos volt a sok mosástól. – Ez a *rongy* az apámé volt!

– Vaj igen, Pat inge. – Cord néni szípozott egyet. – Túl nagy neked, viseltes, és semmi esetre sem ildomos. Amikor még fiatalabb voltál, talántán viselhettél férfimód gombos inget, de most, hogy nőies idomokra tettél szert...

A lovaglólúztok vállfákon lógtak a sarokban; négy napja érkeztek, és Susan még arra sem volt hajlandó, hogy fölvigye őket a szobájába. Három blúzt kapott, egy vöröset, egy zöldet, egy kéket, valamennyi selyemből készült, és kétségtelenül kisebb vagyonba kerültek. Susan utálta a puccosságukat, a csicsás, bidres-bodros fazonjukat: a bő ujjakat, amelyek művészien loboghatnak a szélben, a leffegő, hülye nagy gallérokat, és természetesen a mély dekoltázst, az egyetlen, amit Thorin látna, ha így kiöltözve jelenne meg előtte. Márpedig nem fog, amíg teheti.

– Engem nem érdekelnek az én „nőies idomaim”, ahogy te fogalmazol, és valószínűleg mást se fognak arrafelé, amerre lovagolok – felelte.

– Talán igen, talán nem. Ha a báróság egyik lovásza észrevesz – például Rennie, aki állandóan odakint lebzsel, amint azt te is jól tudod –, egyáltalán nem árt, ha megemlíti Hartnak, hogy látta rajtad az egyik *camisá*-t, amelyet volt oly kedves neked ajándékozni. Na, lecseréled? Miért kell neked olyan nyakasan viselkedned, te lány? Miért vagy mindig oly kelletlen, miért nem viselkedsz tisztességesen?

– Mit érdekel az téged? – kérdezte Susan. – Te már megkaptad a pénzedet, nemdenem? S még többet is kapsz. Miután megbaszott.

Cord néni elsápadt, felháborodott, dühös arccal keresztülhajolt az asztalon, és pofon csapta unokahúgát. – Hogyan merészelsz ily szavakat használni a házamban, te *malhablada*? Hogyan merészelsz?

Ekkor kezdtek patakzani Susan könnyei, ettől a pár szótól, mikor azt hallotta, hogy a nénje a sajátjának nevezi ezt a házat. – Ez az *apám* háza! Az övé s az enyém! Azért kerültél ide, mert nem volt hova menned, kivéve tán a szegénynegyedbe, s ő befogadott! *Ő fogadott be, néném!*

A két utolsó narancsgerezd még mindig a kezében volt. Belevágta őket a nagynénje arcába, azután olyan dühös erővel lökte el magát az asztaltól, hogy a szék megbillent, és vele együtt felborult. Nagynénje árnyéka ráesett. Susan lázas sietséggel evickélt ki az árnyékból, haja csapzottan lógott, arcán lüktetett a pofon, a szemét égették a könnyek, a toroka megdagadt és forró volt. Végre sikerült föltápázkodnia.

– Hálátlan leány – felelte a néni. A hangja lágy volt és csordultig tele méreggel, hogy szinte simogatott. – Azután, amit tettem érted, s amit Hart Thorin tett érted! Még az a gebe is, amin kilovagolsz ma reggel, az is Hart ajándéka, melyet tisztelete jeléül...

– PYLON A MIÉNK VOLT! – visította Susan, őrjöngve dühében az igazság ily szándékos elferdítésén. – MINDEN A MIÉNK VOLT! A LOVAK, A FÖLD, MINDEN!

– Halkabban! – szólt rá Cord néni.

Susan mélyet lélegzett, igyekezett visszanyerni valamit a hidegvéréből. Hátrasöpörte a haját, arcán ott vöröslött Cord néni tenyerének nyoma. Cordelia kicsit megrezzent a látványtól.

– Az apám sohasem engedte volna ezt – mondta Susan. – Sohasem hagyta volna, hogy Hart Thorin

ágyasa legyenek. Akármit érzett is iránta mint polgármester iránt... mint *patrono* iránt... ezt sohasem engedte volna. S ezt te is tudod. *Tekegyelmed* is tudja.

Cord néni égnek emelte a szemét, azután a halántékánál megforgatta a mutatóujját, mintha Susan megbolondult volna. – Te magad egyeztél bele, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszony. Bizonytalán így esett. S ha most csitrihez illő szeszélyből vissza akarnál táncolni attól, ami megkötöttetett...

– Vaj igen – bólintott Susan. Beleegyeztem az üzletbe, így volt. Miután éjjel-nappal nyaggattál, miután ríva jártál a nyakamra...

– Sohasem míveltem ilyet! – rikoltotta sértődötten Cordelia.

– Ily gyorsan felejtesz, nénikém? Gondolom, így van. Ahogy ma estére elfelejtetted, hogy reggelinél megütöttél. Nos, *én* nem felejtettem el. *Tekegyelmed* volt az, aki rítt, bizony ríttál, s azt mondtad, attól félsz, hogy elvehetik tőlünk a földet, mivel többé nincs rá törvényes jogunk, hogy az utcára kerülünk, *tekegyelmed* rítt, s azt mondta...

– *Ne mondj ilyet nekem!* – üvöltötte Cord néni. A világon semmi sem bősztette jobban, mintha saját affektálását fordították ellene. – *Tekegyelmednek* nincs több joga a régi nyelvre, mint bamba birka bégetésére! Mars! Kifelé!

De Susan folytatta. Dúhe áradat volt, nem lehetett megállítani.

– Te ríttál, s te mondtad, még az is megeshet, hogy nyugatra küldenek, hogy sohasem láthatjuk többé a papa házát vagy Hambryt... azután, amikor már eléggé megrémültem, a tündéri kisbabáról beszéltél, akim majd születik. A földről, amely a miénk volt, s majd visszaadják. A lovakat, melyek a mieink voltak, ugyancsak visszaadják. A polgármester bőkezűségének jeleként, van egy lovam, amelyet *én magam segítetttem a világra*. S mit kellett csinálnom, hogy kiérdemeljem eme dolgokat, melyek mindenképpen az enyémekek lettek volna, ha nem vész el egyetlen szál papír? Mit kellett tennem, hogy te megkapd a pénzedet? Kellett csinálnom valamit azonkívül, hogy ígéretet tettem neki a baszásra, miközben a felesége, akivel negyven éve együtt él, ott alszik a szomszéd szobában?

– Szóval a pénz kell? – kérdezte dühösen mosolyogva Cord néni. – Az kell, ugye, az kéne? Megkapod. Fogd, tartsd meg, veszítsd el, etesd föl a disznóval, nem érdekel!

Az erszényéért nyúlt, amely a tűzhely fölött lógott. Turkálni kezdett benne, de a mozdulatai egykettőre lelassultak, hiányzott belőlük a meggyőződés. A konyhaajtótól balra volt egy ovális kör, Susan megláthatta benne a nagynénje arcát, és összeszorult a szíve attól, amit látott: a gyűlölet, az iszonyat, a kapzsiság keverékétől.

– Hagyd, néném. Látom, nem szívesen adod, s nincs is rá szükségem. Kurvadíj az.

Cord néni visszafordult, és annyira megbotránkozott, hogy boldogan elfeledkezett az erszényről. – Ez nem kurvaság, te ostoba tyúk! A történelem legnagyobb nőalakjai közül számosan ágyasok voltak, s a legnagyobb férfiak közül is többen születtek *ágyasoktól!* *Ez nem kurválkodás!*

Susan letépte a vörös selyemblúzt a fogasról, és a magasba tartotta. A blúz úgy tapadt a melléhez, mintha mindig azt szerette volna megérinteni. – Akkor miért küldte nekem ezeket a kurvás ruhákat?

– Susan! – Könnyek szöktek Cord néni szemébe.

Susan hozzávágta a blúzt, mint korábban a narancsgerezdeket. A blúz a néni cipőjén landolt. – Vedd föl, viseld magad, ha úgy tetszik. *Te* vedd szét neki a lábadat, ha úgy tetszik.

Megfordult, kirohant az ajtón. Nagynénje félig-meddig hisztérikusan visított utána: – Verd ki a fejedből az ostoba gondolatokat, Susan! Az ostoba gondolatok ostoba cselekedetekhez vezetnek, s ahhoz immár késő! Beleegyezted!

Tudta. És akármilyen gyorsan nyargalt Pylonnal a Lankán, ezt a tudást képtelen volt leahagyni. Beleegyezését adta, és akármennyire elborzadna Pat Delgado a csávától, amelybe belemászott a lánya, azt az egyet tisztán látná, hogy ha Susan a szavát adta, akkor az ígéretet be kell tartani. Aki nem

Visszafogta a lovat, holott annak még igencsak futhatnékja volt. Hátranézett, látta, hogy csaknem egy mérföldet tettek meg, és lelassította az állatot: könnyű vágta, ügetésbe, gyors járásba. Mélyet sóhajtott, kiengedte a levegőt. Aznap reggel első ízben észlelte a nap szépségét: nyugat felé sirályok köröztek a párás levegőben, a fű magasra nőtt körülötte, mindenféle árnyalatban virítottak a virágok: búzavirág, csillagfürt, lángvirág, és kedvence, a törékeny, kék viola. Mindenhol a méhek álmosító zümmögése hallatszott. Ez a hang megvigasztalta, túlhevült érzelmei lanyhultak kissé, képes volt beismerni magának valamit... elismerni, azután hangosan kimondani.

– Will Dearborn – szól, és megreszketett a hangtól, noha senki sem hallhatta, csak Pylon és a méhek. Így hát ismét kimondta, és amikor a szavak kiszakadtak belőle, hirtelen befelé fordította, a szájához emelte a csuklóját, és megcsókolta ott, ahol a vér a felszínhez közel lüktet. Ez a cselekedet megdöbbsentette, mert nem tudta, hogy meg fogja tenni, és még inkább megdöbbsentette, mert a saját bőrének és izzadságának az íze azonnal felkorbácsolta. Le szeretne volna hűteni magát, oly módon, ahogy akkor tette az ágyban, amikor először találkoztak. Amilyen állapotban volt, nem tartana sokáig. Ehelyett elmorogta apja kedvenc káromkodását – Ó, a nyavalyába! –, és a csizmája mellé köpött. Will Dearborn az oka, hogy az ő élete ilyen túlzottan zaklatott lett az utóbbi három hétben; Will Dearborn, a nyugtalanító kék szemével, a sötét üstökével, és vaskalapos, gáncsoskodó viselkedésével. *Lehet, hogy tapintatos vagyok, hölgyem. Ami a tisztességet illeti, csodálom, hogy egyáltalán ismeri ezt a szót.*

Valahányszor az eszébe jutott, a vére zúgott a haragtól és a szégyentől. Főképpen a haragtól. Hogy merészel ítélni? Ő, aki fényűzésben nőtt fel, akinek nyilván szolgák ugrottak minden szavára, s olyan sok aranya van, amennyire valószínűleg nincs is szüksége, aki ingyen kap meg mindent, amit akar! Mit tudhat egy ilyen fiú – mert igazából csak fiú – arról, hogy Susannak milyen nehéz döntéseket kellett hoznia? És ha már itt tartunk, hogyan is érthetné meg a hemphilli Will Dearborn úrfi, hogy valójában nem is ő választott? Hogy őt csak odavitték, mint az anyamacska viszi vissza az alomba az elcsámborgott macskakölyköt a nyakánál fogva?

Mégsem tudta kivenni a fejéből; tudta, amit még Cord néni sem, hogy egy láthatatlan harmadik is részt vett a veszekedésükben ma reggel.

Valami mást is tudott, valamit, ami végképp fölizgatta volna a nénit.

Azt, hogy Will Dearborn sem felejtette el őt.

Úgy egy héttel a fogadási díszvacsora és Dearborn katasztrófáisan bántó megjegyzése után az Utaspihenő gyengeelméjű moslékosfiúja – a népek Sheemie-nek hívták – beállított a házba, ahol Susan a nagynénjével lakott. Kezében hatalmas bukétát szorongatott, főképpen olyan vadvirágokból, amelyek a Lankán nőttek, de néhány poros vadrózsa is akadt köztük. Úgy néztek ki, mint rózsaszín írásjelek. A fiú széles, napsugaras vigyorral vágta ki az ajtót, meg sem várva, hogy beinvitálják.

Susan éppen a kaputól a házhoz vezető utat söpörte; Cord néni hátul tartózkodott a kertben, ami véletlen vont, de nem túl meglepő; ekkortájt akkor fértek még meg leginkább, ha olyan távol tartózkodtak egymástól, amennyire lehetséges.

Susan megigézetten, ugyanakkor rémülten figyelte, amint Sheemie végigjön az úton, és a magasra emelt virágboglya mögül ragyogtatja a vigyorát.

– 'Napot, Susan Delgado, Pat lánya! – kiáltotta vidáman. – Megbízásból gyöttem hozzád, és

bocsánatodért esedezem, amennyiben gondterhet okoznék, mert ó, igen, én nyűg vagyok az embereknek, magam is tudom. Ez itten a tiedé. Tessék.

Átadta a csokrétát, és a lány látta, hogy egy kicsiny, összehajtogatott boríték van a virágok közé rejtve.

– Susan! – közeledett a ház mögül Cord néni hangja. – Susan, a kaput hallottam?

– Igen, néni! – kiáltott vissza. Átok a néember hegyes fülére! Gyorsan kikapta a borítékot a lángvirágok és százszorszépek közül, és a ruhája zsebébe dugta.

– A harmadik legjobb barátom küldte! – közölte Sheemie. – Most már három különböző barátom van. Ilyen sok. – Komolyan fölemelte két ujját, majd még kettőt, azután tündöklőn vigyorgott. – Arthur Heath az én első legjobb barátom, Dick Stockworth a második legjobb barátom. A harmadik legjobb barátom pedig...

– Csitt! – vágott közbe Susan halkán, olyan indulattal, amitől Sheemie mosolya megfakult. – Egy szót se a három barátodról!

Fura kis pír öntötte el a bőrét, mintha futó láza lenne: az arcáról leszaladt a nyakába, meg sem állt a lábáig. Hambryban éppen eleget beszéltek Sheemie barátairól az elmúlt héten; mintha nem is lett volna más téma. Susan furcsa történeteket hallott, de ha nem voltak igazak, akkor miért hasonlít annyira a sok változat, amelyeket a különböző tanúk mesélnek?

Még akkor is a hidegvérét igyekezett, visszanyerni, amikor Cord néni megkerülte a ház sarkát. Sheemie hátrált egy lépést, amikor meglátta; zavara átcsapott nyílt rémületbe. A nagynéni allergiás volt a méhcsípésre, és szalmakalapjától megfakult kertészruhája szegélyéig gézszerű anyagba burkolózott, amitől különösen festett erős napfényben, árnyékban pedig kimondottan kísérteties lett. Jelmezét az egyik kesztyűs kezében tartott sáros metszőolló tette teljessé.

Meglátta a csokrot, és magasba tartott ollóval rontott rájuk. Amikor odaért unokahúgához, az ollót az övén függő hurokra akasztotta (Susannak úgy tűnt, elég kelletlenül), és félrehúzta a fátylat az arcáról.

– Ki küldte ezt neked?

– Nem tudom, néni – felelte Susan sokkal nagyobb nyugalommal, mint amit érzett. – Ez a fiatalember a kocsmából...

– Kocsmából! – horkant föl a néni.

– Úgy tűnik, ő sem tudja, ki küldte – folytatta Susan. Csak kívül tudhatná már Sheemie-t a küszöbön! – Ő, hát hogy is mondjam, ő...

– Hülye, igen, tudom. – Kurta, ingerült pillantást vetett a lányra, azután Sheemie-re összpontosított. Kesztyűs kezével a térdére támaszkodva egyenesen beleordított az arcába: – KI... KÜLDTE... EZEKET... A... VIRÁGOKAT... FIATALEMBER?

A fátyol félresöpört két szárnya visszahullott a helyére. Sheemie még egy lépést hátrált. Rémültnek látszott.

– TALÁN... VALAKI... A... TENGERMELLÉKRŐL?... THORIN... POLGÁRMESTERTŐL... JÖTT?... MONDD... MEG... NEKEM... ÉS... ADOK... NEKED... EGY... PENNYT.

Susan szíve összeszorult, bizonyosra vette, hogy a fiú beszélni fog. Nincs annyi esze, nem érti, hogy ezzel Susant sodorja bajba. Valószínűleg Willt is.

De Sheemie csak a fejét rázta. – Nem emlékszek. Nekem üres a fejem, nagysága, úgy bizony. Stanley aszongya, megcsípett a hülyebogár.

Ismét feltündöklött a vigyora, tele szabályos, fehér fogakkal. Cord néni elfintorodott. – Ó, piha! Akkor iszkolj innen! Egyenesen vissza a városba, ne lebzselj itt, azt remélve, hogy kapsz akár egy batkát! Olyan fiú, ki még emlékezni is képtelen, nem érdemel egy pennyt sem! S ne gyere ide még egyszer, nem számít, ki akar virágot küldetni a kisasszonynak. Megértetted?

Sheemie élénken bólogatott. Azután megszólalt: – Nagysága!

Cord néni rámeredt. A homlokán a függőleges ránc nagyon mély volt aznap.

– Miért tetted a fejedre az összes pókhálócskát, nagysága?

– Ki innen, arcátlan tökféj! – kiáltott rá Cord néni. Jó erős hangja volt, ha úgy akarta. Sheemie riadtan hátraugrott. Amikor megbizonyosodott róla, hogy a fiú elrohan a főutcán a város felé, és nincs szándékában visszatérni a kapuhoz az ígért borralaló reményében, Cord néni Susanhoz fordult.

– Tedd őket vízbe, mielőtt elszáradnának, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszony, s ne merengj azon, ki lehet titkos imádód.

Azután Cord néni elmosolyodott. *Valódi* mosollyal. Susannak az volt a legfájóbb, a legérthetlenebb, hogy a nagynénje nem a mesék emberevő óriása, nem is olyan boszorkány, mint a Cöosi Rhea. Nem szörnyeteg volt, csak egy vénkisasszony, némi csekély társasági ambícióval, aki szerette az aranyat-ezüstöt, és félt, hogy egy fillér nélkül kizavarják a vakvilágba.

– A magunkfajta, Susie-csibe – mondta borzalmasan súlyos gyengédséggel –, jobb, ha a házimunkával foglalkozik, és az álmokat azokra hagyja, akik megengedhetik maguknak.

5

Bizonyosra vette, hogy a virágok Willtől érkeztek, és igaza is volt. A levelet tiszta, igen szép betűkkel írták.

Kedves SUSAN DELGADO!

Múlt éjjel pimaszul beszéltem veled, ezért bocsánatodért esedezem. Láthatnálak és beszélhetnék veled? Négyszemközt. **Roppant fontos.** Ha hajlandó vagy találkozni velem, akkor üzenj a fiúval, aki ezt hozta. Ő ártalmatlan.

WILL DEARBORN

Roppant fontos. Aláhúzva. Susan mohón szerette volna tudni, mi olyan fontos, de figyelmeztette magát, nehogy valami ostobaságot kövessen el. Talán belehabarodott... ha igen, akkor kinek a hibája? Ki beszélt a fiúval, ki ülte meg a lovát, ki mutogatta neki a lábát a látványos karneváli leszállással? Ki tette a vállára a kezét, és ki csókolta meg?

Az arca és a homloka égni kezdett erre a gondolatra, és újabb forró gyűrű futott le a testén. Nem volt biztos benne, hogy megbánta a csókot, de mindenképpen hiba volt, akár bánta, akár nem. Ha ismét találkozna vele, az még nagyobb hiba lenne.

Mégis látni akarta, és a szíve mélyén tudta, hogy kész félretenni a fiúval szembeni haragját. De ott volt az ígéret, amelyet tett.

Az a nyomorult ígéret!

Aznap éjjel nem aludt, csak hánykolódott az ágyában. Először arra gondolt, hogy jobb, méltóságtelejesebb lenne hallgatni, majd leveleket írt gondolatban: gőgöset és hideget és kacérsággal csipkézettet.

Amikor meghallotta, hogy az óra elüti az éjfél, búcsúztatva a régi napot, és köszöntve az újat, úgy döntött, ami sok, az sok. Kiugrott az ágyából, odaosont az ajtóhoz, kinyitotta, és kidugta a fejét a folyosóra.

Amikor meghallotta Cord néni fuvolázó hortyogását, ismét becsukta az ajtót, odament az ablaknál álló kis asztalához, és meggyújtotta a lámpát. Kivett egy lap pergamenpapírt a legfelső fiókból, kettétépte (Hambryban a papírpcsékolásnál már csak egy nagyobb bűn volt, a jószáglopás), azután gyorsan írni kezdett, érezve, hogy a legkisebb tévovázás is további órákig tartó bizonytalanságra ítélne. Üdvözlés

és aláírás nélkül csak annyit vetett papírra:

Nem találkozhatom veled. Nem lenne tisztességes.

Apróra összehajtogatta a papírt, elfújta a lámpát, és visszatért az ágyba, a cédulát a párnája alá dugta. Két percen belül elaludt. Másnap, amikor bevásárolni volt a városban, elment az Utaspihenőbe, amely délelőtt tizenegykor pont olyan vonzó volt, mint olyasvalaki, aki csúnyán végezte az út mentén.

A kocsmaudvar keményre döngölt földjének négyszögét hosszú lókikötő oszlop osztotta ketté, amely alatt itatóvályú húzódott. Sheemie egy talicskát tolt körbe az udvaron, az éjjeli lócitromtermést szüretelte egy lapáttal. Mulatságos, rózsaszín sombreroát viselt, és az „Arany papucskok”-at énekelte. Susan kételkedett benne, hogy a Pihenő törzsvendégei közül sokan ébrednének ma ilyen rózsás kedvvel, mint Sheemie. Ha pedig ezt végiggondolja az ember, akkor ki is a gyengeelméjű?

Körülnézett, hogy nem figyelik-e, ezután odament Sheemie-hez, és megütögette a vállát. A fiú először megrémült, amiért Susan nem is hibáztatta. Hallotta a történeteket, hogy Jonas barátja, Depape kis híján megölte ezt a szegény gyereket, mert az leöntötte itallal a csizmáját.

Ekkor Sheemie fölismerte a lányt. – Szerbusz, Susan Delgado a város széléről! – mondta bajtársiasan. – Igazán jó napot kívánok neked, kisasszony.

Meghajolt, mulatságosan utánozva a Belső Báróságokban divatos bókolást, amelyet három új barátja kedvelt. A lány mosolyogva pukedlizett (farmerban lévén, mímelnie kellett, hogy felfogja a szoknyáját, de a mejisi nők megszokták, hogy mímelt szoknyában pukedlizzenek).

– Látod a virágaimat, kisasszony? – kérdezte Sheemie, és a Pihenő festetlen oldalára mutatott. Susant mélyen megindította a látvány: egy sor kék és fehér viola díszlett a ház alapja mellett. Szívfájdítók és hősiesek voltak, ahogy remegtek az enyhe reggeli szellőben, a sivár, lószaros udvar és a rozzant kocsmá között.

– Ezeket te nevelted, Sheemie?

– Bizony hogy én. A gileádi Arthur Heath uraság megígérte, hogy szerez sárgákat is.

– Még sohasem láttam sárga violát.

– Én se nem, de Arthur Heath uraság aszongya, náluk Gileádban olyan is nő! – Ünnepelesen nézett Susanra, úgy tartotta a lapátot a kezében, mint egy katona, aki puskával vagy lándzsával őrzi a várkaput. – Arthur Heath uraság megmentette az életemet. Bármit megteszek neki.

– Csakugyan, Sheemie? – kérdezte a lány meghatottan.

– Van neki még egy silbakja is! Egy madár feje! És amikor úgy tesz, mintha beszélne hozzá, hát nem nevetek? De úgy ám, majd' beleszakadok!

Susan ismét körülnézett, hogy nem lesi-e valaki (legfőljebb az utca túlsó oldaláról a faragott totemek), azután elővette üzenetét, az összehajtogatott apró papírlapot a farmerja zsebéből.

– Odaadnád ezt Mr. Dearbornnak a kedvemért? Ugye ő is a barátod?

– Will? De mennyire! – Sheemie gondosan zsebre tette a cédulát.

– De senkinek ne szólj róla!

– Ssss! – helyeselt a fiú, egyik ujját az ajkára téve. A szeme mulatságosan kerek volt a nevetséges rózsaszín, női szalmakalap alatt. – Mint amikor a virágokat vittem neked. Csitt!

– Így van, csitt. Isten áldjon, Sheemie.

– Téged is, Susan Delgado.

Sheemie folytatta a takarítást. Susan egy pillanatig nézte. Kínosan érezte magát, mintha nem önmaga lenne. Most, hogy a cédulát sikeresen továbbadta, legszívesebben visszakeréte volna Sheemie-től,

hogy kihúzza, amit írt, és találkoztót ígérjen a fiúnak. Csak azért, hogy ismét láthassa a komoly kék szempárt, ahogy az ő arcát fürkészi.

Ekkor Jonas másik barátja, a kabátos jött elő a kereskedésből. Biztosan nem látta meg őt – lehajtotta a fejét, cigarettát sodort –, de Susannak nem állt szándékában tovább kísértetni a szerencsését. Reynolds beszél Jonasszal, az pedig – túlságosan is sokat! – Cord nénivel. Ha a néni meghallja, hogy azzal a fiúval tölti az idejét, aki a virágokat hozta, akkor kérdéseket fog fölteni. Olyanokat, amelyekre nem szeretett volna válaszolni.

6

Susan, ez a történet most már híd a víz alatt. Jobb, ha kivered a fejedből a múltat.

Megállította Pylont, és végignézett a Lankán, a járkáló, legelésző lovakon. Meglepően sokan voltak kint ma reggel.

Nem működött a dolog. Gondolatai folyton visszatértek Will Dearbornhoz.

Micsoda balszerencse, hogy találkozott vele! Ha nem esik meg az a véletlen találkozás, amikor visszafelé tartott a Cöösról, akkor mostanára talán megbékélt volna a helyzetével; végül is gyakorlatias lány volt, és az adott szó, az adott szó. Bizonyára nem várta volna ekkora érzelgős hűhóval szüzessége elvesztését, a gyerek kihordását és megszületését pedig kimondottan érdekesnek találta.

De Will Dearborn megváltoztatta a dolgokat; bebújt a fejébe, letanyázott, és csak nevet minden kilakoltatási kísérleten. Tánc közben tett megjegyzése úgy beleragadt Susanba, mint egy dal, amit az ember képtelen kiverni a fejéből, akármennyire utálja is. Kegyetlen, ostobán önző megjegyzés... de talán nem volt benne egy szemernyi igazság? Rheának igaza van Hart Thorinnal kapcsolatban, efelől Susannak nem volt többé kétsége. A boszorkányok, ha semmi másban nincs is igazuk, mindig ráhibáznak a férfiak bujaságára. Nem valami boldogító gondolat, de ettől még igaz.

Ördög-vigyén-Will Dearborn nehezítette meg, hogy elfogadja, amit el kellett fogadni, ő készítette veszekedésekre, amelyekben alig ismert rá a tulajdon éles és kétségbeesett hangjára, ő tért vissza álmaiban, az álmokban, amelyekben átölelte a derekát, és csókolta, csókolta, csókolta.

Leszállt a lóról, és egy kicsit lefelé ballagott a lejtőn, a szárat az öklére hurkolva. Pylon engedelmesen követte, és amikor a lány megállt, hogy belebámuljon a délnyugati kék párába, az állat leengedte a fejét, és legelni kezdett.

Susan arra gondolt, hogy még egyszer látnia kellene Will Dearbornt, pusztán azért, hogy veleszületett gyakorlatiassága új erőre kaphasson. Igazi képét kell látnia, nem égi mását, amelyet forró gondolatokból és még forróbb álmokból formált meg. Ha ez egyszer megtörtént, akkor visszatérhet régi életébe, és megteheti, amit meg kell tennie. Talán ezért jár most erre – ahogy tegnap, tegnapelőtt meg azelőtt is. A fiú a Lankának ezen a részén szokott lovagolni; Susan ennyit hallott az Alsó Piacon.

Elfordult a Lankától, hirtelen tudta, hogy a fiú itt lesz, ha ő – vagy a *ka*-ja – gondolatban hívja. Csak a kék eget és a dombok alacsony gerincét látta, amint lágyan ívelnek, mint egy ágyában oldalán heverő asszony csípője, dereka és combja. Keserű csalódás töltötte el Susant. Szinte érezte a szájában, mint az ázott tealevelek íze, olyan volt.

Épp készült, hogy megfordítsa Pylont, vissza akart térni a házba, és elő akarta adni a bocsánatkérését, amelyet feltételezhetőleg elvárnak tőle. Minél előbb odaér, annál hamarabb túlesik rajta. A bal kengyelért nyúlt, amelynek a szíja kissé megcsavarodott, és eközben egy lovas bukkant föl a látóhatáron, épp ott törve meg a folytonosságát, ahol a dombtetőnek olyan vonala volt, mint egy nő csípőjének. Csupán egy lovas árny volt, Susan mégis azonnal tudta, ki az.

Fuss!, mondta magának hirtelen vakrémülettel. *Lóra és vágta! Tűnés innen! Gyorsan! Még mielőtt*

valami szörnyű történet... mielőtt tényleg ka-vá lesz, amely, akár a szél, felkap a terveiddel együtt, és messzire fúj az égen!

Nem futott el. Csak állt, Pylon gyepőlőszárával kezében, és az állatnak suttogott, amikor a *rosillo* felnézett, és üdvözlésül nyihogott egyet a nagy pej heréltnek, amely lefelé ballagott a domboldalon. Azután Will is ott volt, először fölötte, lenézett rá, majd leugrott a lóról, olyan könnyű, kecses mozdulattal, amelyet a lány ennyi évi lovaglás után sem próbált volna meg utánozni. Most nem volt földbe vágott sarkú bókolás, komikusan mély meghajlásban lengetett kalap; a fiú állhatatosan, komolyan és nyugtalanítóan felnőtteken nézett rá.

Bámulták egymást a Lanka csöndjében, Gileádi Roland és Mejisi Susan, és a lány érezte, hogy a szívében föltámad a szél. Ugyanannyira félt tőle, mint amennyire örült neki.

7

Jó reggelt, Susan – mondta a fiú. – Boldog vagyok, hogy ismét láthatlak.

A lány semmit sem szólt, csak várt és figyelt. Vajon a fiú is olyan tisztán hallja a szívverését, mint ő? Hát persze hogy nem; az csak olyan romantikus fecsegés. Mégis úgy tűnt neki, hogy ötvenméteres körben mindenki hallja ezt a dobogást.

Will előrelépett. A lány egy lépést hátrált, bizalmatlanul nézett rá. A fiú egy pillanatra lehajtotta a fejét, azután ismét fölneézett, összeszorított szájjal.

– Bocsánatodért esedezem – mondta.

– Úgy-e? – kérdezte hidegen a lány.

– Igazságtalan volt, amit aznap este mondtam.

Susanba ettől beleszúrt a valódi harag. – Nem az a lényeg, hogy igazságtalan volt; az a lényeg, hogy nem volt tisztességes. Ami fáj nekem.

Könnycsepp buggyant ki a bal szeméből, és végigszánkázott az arcán. Úgy látszik, még nem sírta el minden könnyét.

Azt hitte, attól, amit mondott, a fiú talán elrestelli magát, ám Will, noha gyenge pírba borult az arca, továbbra is keményen farkasszemet nézett vele.

– Beléd szerettem – mondta. – Ezért mondtam. Azt hiszem, még azelőtt történt, hogy megcsókolnál volna.

Susan ezen nevetett... ám az egyszerűségtől, amellyel a fiú ezeket a szavakat mondta, a nevetése még a saját fülében is hamisan csengett. Kongott. – Mr. Dearborn...

– Will. Kérlek.

– Mr. Dearborn – ismételte türelmesen, mint egy buta diákkal bajlódó tanárnő –, ez az ötlet nevetséges. Egyetlen találkozástól? Egyetlen csóktól? Egy *testvéri* csóktól? – Most ő pirult el, de sietve folytatta. – Ilyesmi csak a mesékben fordul elő, na de a való életben? Szerintem nem.

Ám a fiú tekintete egy pillanatra sem engedte el az övét, és Susan meglátott valamit az igazi Rolandból; természetének romantikus vonását, amely mesés idegen nemesfém-telérjeként rejtőzött gyakorlatias-ságának gránitjában. A szerelmet inkább tényként fogadta, mint virágszálként, amitől egyikükön sem fogott a lány barátságos lekezelése.

– Bocsánatodért esedezem – ismételte a fiú. Volt benne valami nyers konokság, ami egyszerre bősztette, szórakoztatta és ijesztette a lányt. – Nem kérem, hogy viszonzod a szerelmemet, nem ezért beszélek. Te mondtad, hogy a helyzeted bonyolult... – Most elengedte a lány tekintetét, és a Lanka felé nézett. Elnevette magát. – És még bolondnak neveztem, igaz? A szemedbe mondtam. Akkor hát végül is ki a bolond?

A lány akaratlanul elmosolyodott. – Azt is mondtad volt, miszerint hallomásod szerint kedveli az erős

italokat s az ifjú leányokat.

Roland a homlokára csapott. Ha Arthur Heath barátja művelte volna ezt, a lány szándékos, komikus mozdulatnak tekintette volna. De Willtől nem volt az. Susan gyanította, hogy nincs túl sok érzéke a komédiázáshoz.

Ismét hallgattak, de most nem volt olyan kínos. A két ló, Fürge és Pylon elégedetten legelészett egymás mellett. *Ha mi is lovak lennénk, sokkal könnyebb lenne*, gondolta a lány, és majdnem elvihogta magát.

– Mr. Dearborn, nemdenem megérted, miszerint én szerződést kötöttem?

– Vaj igen. – Elmosolyodott, amikor a lány szemöldöke fölszaladt meglepetésében. – Nem gúnyolom a beszédmodorodat. Csak úgy rám ragadt.

– Ki beszélt neked a dolgaimról?

– A polgármester húga.

– Coral. – Fintorgott, bár tulajdonképpen nem volt meglepve. Feltételezte, hogy mások is akadnak, akik még durvábban értelmezik a helyzetét. Például Eldred Jonas. Vagy éppen a Cöosi Rhea. Jobb is, ha nem gondol rá. – Ha megértetted, s nem kéred, hogy viszonzzam a te... akármit vélsz is érezni... akkor miért beszélgetünk? Miért keresel? Hitem szerint ez még kínosabb...

– Igen – bólintott a fiú, azután úgy folytatta, mintha egyszerű tényről állapítana meg: – Ez valóban kínos számomra. Alig tudok rád nézni úgy, hogy ne veszítsem el a fejem.

– Talántán akkor jobb lenne, ha nem néznél, nem beszélnél velem, nem gondolnál rám! – A hangja egyszerre volt éles és egy kicsit reszketeg. Honnan veszi a fiú a bátorságot, hogy ezt csak így a szemébe mondja? – Miért küldted nekem ama csokrétát s üzenetet? Talántán nem tudod, mily bajba keverhettél volna? Ha ismernéd a nénémet...! Máris szólott nekem rólad, s ha tudna az üzenetről... vagy látna minket ideki...

Körülnézett, ellenőrizve, hogy nem lesik-e őket. Amennyire megítélhette, senki nem volt látótávolságban. A fiú kinyújtotta a kezét, megérintette a vállát. Susan ránézett, mire Will visszarántotta ujjait, akárha forrót érintett volna.

– Mondtam, amit mondtam, hogy tudd – felelte. – Ez minden. Érzek, ahogy érzek, te nem vagy felelős ezért.

De igen, gondolta a lány. *Megcsókoltalak. Azt hiszem, nem is kissé vagyok felelős azért, ahogy mindketten érzünk egymás iránt, Will.*

– Amit tánc közben mondtam, azt teljes szívemből sajnálom. Nem remélhetek érette bocsánatot?

– Vaj igen – felelte a lány, és ha a fiú abban a pillanatban átöleli, engedte volna, és pokolra minden következménnyel. Ám Will csak kalapot emelt, kivágott egy elragadó kis bókot, és az alkalom elmúlt.

– Hálásan köszönöm, hölgyem.

– Ne nevezz így. Gyűlölöm. Susan a nevem.

– Willnek fogsz hívni?

Bólintott.

– Jól van. Susan, szeretnék kérdezni tőled valamit – nem úgy, mint az a fickó, aki féltékenységében, megsértett és bántott. Most valami egészen másról van szó. Lehet?

– Azt hiszem – felelte a lány óvatosan.

– Te a Társulás mellett állsz?

Susan hüledezve nézett rá. Ez volt a legutolsó kérdés a világon, amire számított... de a fiú komolyan figyelte.

– Én azt hittem, te és barátaid a teheneket, lőfegyvereket, lándzsákat, hajókat s ki tudja, még mit jöttetek számba venni – mondta –, de azt nem gondoltam, hogy a Társulás támogatói is érdeklik

tekigyelmegetek.

Látta, hogy a fiú meglepődik, s halvány mosoly bújik meg a szája sarkában. Ez alkalommal a mosoly öregebbnek mutatta annál, amennyi lehetett. Susan végiggondolta, amit mondott, és rátalált a meghökkenés lehetséges okára. – A nagynéném szokta néha így mondani, hogy kegyelmed és kigyelmed. Meg az apám is. A Régi Népek egyik szektájától maradt ránk, akik Barátoknak nevezték magukat.

– Tudom. A világnak abban a részében, amely a miénk, még mindig vannak Baráti Népek.

– Úgy-e?

– Igen... vagy vaj igen, ha ez jobban tetszik neked; kezdek belejönni. Mint a Barátok beszédébe. Szépen hangzik.

– De nem a nagynéném szájából – felelte Susan, visszagondolva az ing miatt kitört vitára. – Hogy válaszoljak a kérdésedre: vaj igen, azt hiszem, a Társulás pártján vagyok. Mert az apám is őket támogatta. Ha azt kérded *erőssége* vagyok-é, akkor azt hiszem, nem. Elég keveset hallunk róluk s értesülünk felőlük mostanság. Főképpen pletykákat és történeteket, amelyeket semmittevők s messzire utazó ügynökök hoznak. Amióta nincs vasút... – Vállat vont.

– A legtöbb átlagember, akivel beszéltem, ugyanígy érez. Mégis a te Thorin polgármestered...

– Nem az *én* Thorin polgármesterem! – válaszolta élesebben, mint akarta.

– Mégis, a *báróság* Thorin polgármestere minden segítséget megad nekünk, amit kérünk, és azt is, amit nem. Csak csettintnem kell az ujjammal, és máris előttem áll Kimba Rimer.

– Akkor ne csettints! – felelte a lány, és akaratlanul körülnézett. Igyekezett elmosolyodni, hogy jelezze, csak tréfa az egész, de nem sok sikerrel.

– A városiak, a halászok, a parasztok, a gulyások... valamennyien rokonszenvvel, de tartózkodón beszélnek a Társulásról. Am a polgármester, a kancellárja és a Lovasszövetség tagjai, Lengyll, Garber és az a sok...

– Ismerem őket – mondta kurtán a lány.

– Valamennyien lelkesen támogatnak. Ha szóba hozod a Társulást Avery seriffnek, már-már táncre perdül. Minden tanyaház tisztaszobájában Eld emlékkupából kínáltak bennünket.

– Mivel? – kérdezte Susan kissé hamiskásan. – Serrel? Gyömbérserrel? *Graf*-fal?

– Meg borral, whiskyvel és gugyival – válaszolta a fiú, nem viszonzva a lány mosolyát. – Csaknem olybá tűnik, mintha azt akarnák, hogy megszegjük a fogadalmunkat. Nem találod ezt különösnek?

– Vaj igen, egy kicsit; bár Hambry vendégszerető helység. Errefelé, amikor valaki – különösen fiatalember – azt mondja, tartózkodik a szeszes italtól, azt hiszik róla, hogy szerénykedik, nem gondolja komolyan.

– Na és az a derűs segítőkészség, amivel a nagykutya támogatják a Társulást. *Arról* mi a véleményed?

– Furcsa.

Tényleg az volt. Pat Delgado a munkája révén úgyszólván naponta érintkezett ezekkel a földbirtokosokkal és lótenyésztőkkel, úgyhogy Susannak, aki mindig az apján lógott, ha Pat megengedte, ugyancsak bőségesen volt alkalma találkozni velük. Mindent összevéve rideg népség voltak. Nem tudta elképzelni John Croydont vagy Jake White-ot, amint Arthur Eld-söröskorsóval hadonászva mondanak megható pohárköszöntőt... különösen déltájt, amikor ott van a jószág, amelyet futtatni és árusítani kell.

Will úgy fúrta beléje a szemét, mintha kiolvasná agyából ezeket a gondolatokat.

– De te valószínűleg nem látod ezeket a nagykutyaikat olyan sűrűn, mint régebben – mondta a fiú. – Úgy értem, mint mielőtt az apád meghalt volna.

– Talán nem... de megtanulnak-e a szőrmókusok visszafelé beszélni?

Ez alkalommal nem óvatos mosoly volt a válasz; a fiú nyíltan elvigyorodott. Az egész arca sugárzott bele. Istenek, milyen jóképű! – Gondolom, nem. Nem jobban, mint amennyire a macskák tudják váltogatni a foltjaikat, ahogy mifelénk mondják. Thorin polgármester nem beszél rólunk – rólam és a barátaimról –, amikor kettesben vagytok? Vagy ez oly kérdés, amelyet nincs jogom fölteni? Nyilván az.

– Azzal én nem törődöm! – Olyan hetykén vetette hátra a fejét, hogy hosszú farkocsa meglendült. – Nem kenyerem a tisztesség, mint némelyek voltak szívesek rámutatni! – De nem örült annyira a fiú lesütött szemének és restelkedő pirulásának, mint várta. Ismert lányokat, akik ugyanúgy szerettek ingerkedni, mint kacérkodni – némelyek sebzön –, de úgy látszik, neki ez nem ízlik. Semmi esetre sem akarta belevágni a karmait a fiúba, és sokkal lágyabban folytatta: – Különben sem szoktam négy szemközt maradni vele. *Hogy tudsz te hazudni*, gondolta szomorúan, visszaemlékezve, miként ölelgette Thorin az estély éjszakáján a folyosón, úgy kapkodva a melle után, ahogy a kisgyerek nyúlkálna a cukorkásdobozba, és mint mondotta, hogy érte ég. *Te szégyentelen hazug*.

– Nemdenem téged aligha izgat, hogy mi a véleménye Hartnak rólad és a barátaidról? El kell végezned a munkádat, és kész. Ha segít néked, miért nem fogadod el hálásan?

– Mert itt valami nincs rendben – mondta a fiú, és hangjának komoly, majdnem komor csengése kicsit megriasztotta a lányt.

– Nincs rendben? A polgármesterrel? A Lovasszövetséggel? Miről beszélsz?

Will szúrósan nézte, azután mintha eldöntött volna valamit. – Megbízom benned, Susan.

– Nem vagyok biztos benne, hogy jobban kívánom bizodalmaidat, mint szerelmedet – felelte a lány. A fiú bólintott. – Mégis, ahhoz, hogy elvégezzem a munkát, amiért ideküldtek, meg kell bíznom *valakiben*. Megérted ezt?

Susan a fiú szemébe nézett, azután bólintott.

Roland közelebb lépett hozzá, olyan közel, hogy Susan szinte érezte bőrének melegét. – Nézz le. Mondd meg nekem, mit látsz.

A lány odanézett, azután vállat vont. – A Lankát. Ugyanolyan, mint mindig. – Egy kicsit elmosolyodott. – Ugyanolyan szép. Mindig is ezt a helyet szerettem legjobban a világon.

– Igen, csakugyan szép. Mit látsz még?

– Lovat, sokat. – Elmosolyodott a tréfán (a papa vicce volt, igazság szerint elég ócska), de a fiú nem mosolygott vissza. Szemrevaló, és ha igaz, amit máris pletykálnak róla a városban, bátor is, egyforma gyorsan jár az esze és a keze. Viszont édeskevés humorérzék szorult bele. No de vannak ennél súlyosabb hiányosságok is. Például megmarkolni egy lány mellét, amikor az nem számít rá.

– Lovak. Igen. De *ennyi* szokott lenni? Te egész életedben láttad a lovakat a Lankán, biztosan senki sincs a Lovasszövetségben, aki jobban meg tudná ítélni.

– És bennük nem bízol?

– Mindent megadnak, amit kérünk, és olyan barátságosak, mint kutya az ebédlőasztal alatt, de nem – mégsem tudok megbízni bennük.

– Bennem viszont igen.

A fiú állhatatosan nézett rá, gyönyörű, félelmetes szemével – sötétebb kék volt, mint később, még nem fakította ki tízezer elszálló nappal fénye. – Valakiben meg kell bíznom – ismételte.

A lány lesütötte a szemét, mintha a fiú megdorgálta volna. Roland kinyújtotta a kezét, gyengéd ujjakkal fölemelte Susan állát. – Ennyi ló szokott itt lenni? Jól gondold át a dolgot!

De Susannak a figyelmeztetés után szinte nem is kellett gondolkodnia. Már észrevehette egy ideje a változást, de olyan fokozatosan történt, hogy könnyű volt elnézni.

– Nem – mondta végül. – Nem ennyi.

– Túl sok vagy túl kevés? Melyik?

A lány egy pillanatig hallgatott. Nagyot lélegzett. Hosszú sóhajban engedte ki a beszívott levegőt. – Túl sok. Nagyon sok.

Will Dearborn vállmagasságba emelte öklét, s egyetlenegyszer, keményen belecsapott a levegőbe. Kék szeme úgy izzott, mint a szikrafények, amelyekről Susan öregapja mesélt. – Tudtam! – mondta. – *Tudtam!*

8

Hány ló van odalent? – kérdezte a fiú.

– Alattunk? Vagy az egész Lankán?

– Csak alattunk.

A lány alaposan megnézte. Nem is próbált számolni, mert az nem működik, csak megzavarja az embert. Négy jókora csoportot látott, mindegyikben nagyjából húsz ló volt, csaknem pontosan úgy mozogtak a zöldön, ahogy a madarak fölöttük a kékségben. Volt még úgy kilenc, négy-nyolc fős kisebb csoport... számos pár (a szeretőkre emlékeztették, de ma, úgy látszik, mindenről ez jut az eszébe)... néhány vágózó magányos, főképp fiatal csődörök...

– Százhatvan? – kérdezte a fiú fojtott, már-már tétova hangon.

Susan meglepődve nézett rá. – Vaj igen. Az én eszemben is ez a szám járt. Éppenséggel annyi.

– És a Lanka hányadát látjuk? Negyedét? Harmadát?

– Sokkal kevesebbet – mosolygott félrehajtott fejjel. – Mint ahogy magad is tudod. A teljes legelőnek talán hatodát.

– Ha százhatvan ló legel szabadon az egyhatodán, akkor összesen...

A lány várta, hogy kimondja a kilencszázhatvanat, és bólintott, mikor Will ezt megtette. A fiú még egy pillanatig nézte a lejtőt, azután meglepetten felmordult, amikor Fűrge megbökte a háta közepét. Susan a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa nevetését. A türelmetlen mozdulatból, amellyel a fiú félretolta az állat orrát, sejtette, hogy Will nem sok mulatságot lát a dologban.

– Na és mit gondolsz, mennyi áll istállóban, vagy kiképzés alatt, illetve igába fogva? – kérdezte.

– Mintegy harmadennyi. De ez becslés.

– Akkor ezerkétszáz lóról lehet szó. Mind hibátlan, nem mutáns.

A lány enyhe meglepetéssel nézett rá. – Igen. Itt Mejisben szinte egyáltalán nincsenek mutik... bár a többi Külső Báróságban sem.

– Akkor ötből legalább három tisztavérű?

– *Csupa* tisztát tenyésztünk! Természetesen hébe-hóba akad egy szörnyszülött, amelyeket el kell pusztítani, mégis...

– Nem egy szörnyszülött jut minden öt élveszületésre? Öt közül egy sem születik – hogy is mondta Renfrew? – fölös lábbal vagy kilógó zsigerekkel? A lány mehhökkent arca elég világos választ adott.

– Ki mondott neked ilyeneket?

– Renfrew. Azt is mondta, hogy nagyjából ötszázhetven tisztavérű állat van itt Mejisben.

– De hát ez... – Susan értetlenül fölnevetett. – Ez örültség! Ha a papám itt lenne...

– De nincs itt. – Roland hangja olyan száraz volt, mint az elpattanó ág. – Ő meghalt.

Susan egy pillanatig mintha nem vette volna észre a hang változását. Majd mintha napfogyatkozás történt volna valahol a fejében, egész lényé elsötétedett. – A papám baleset áldozata lett. Érted, Will Dearborn? Egy *baleseté*. Szörnyű, szomorú dolog, de ilyesmi néha megesik. Egy ló nyomta agyon. Óceán Tajtékja. Fran azt mondja, Tajték kígyót látott a fűben.

– Fran Lengyll?

– Vaj igen. – A lány elsápadt, csak két vadrózsa égett a járomcsontján. Rózsaszínűek voltak, mint azok, amelyeket Roland kötött bukétába, hogy elküldje neki Sheemie-vel. – Fran sok mérföldet lovagolt együtt az apámmal. Nem voltak kimondott jó barátok – más társadalmi osztályba is tartoztak –, de együtt lovagoltak. Van valahol eltéve egy főkötőm, amelyet Fran első felesége készített a keresztelőmre. Együtt lovagoltak az ösvényen. Nem tudom elhinni, hogy Fran Lengyll hazudott volna az apám haláláról, pláne hogy... bármi köze lett volna hozzá.

Mégis kétkedve nézett le a futó lovakra. Olyan sok. *Túl* sok. A papa látta volna. És a papa úgy csodálkozott volna, ahogy ő csodálkozik most: vajon kiknek a billogja van a fölös állatokon?

– Történetesen Fran Lengyll és Stockworth barátom lovakról beszélgettek – mondta Will. – A hangja majdhogynem közömbösen csengett, az arcán viszont nyoma sem volt a közönynek. – Forrásvíz mellett, miután a kínált sört barátom visszautasította. Olyan sokat beszélgettek róluk, ahogy én tettem Renfrew-val Thorin polgármester estélyén. Amikor Richard megkérdezte, hogy Lengyll uraság mennyire becsüli a hátaslovak számát, ő azt mondta, talántán négyszáz ha lehet belőlük.

– Örültség!

– Úgy tűnik – helyeselt Will.

– Nem gondolják, hogy e lovakat ti is látjátok ideki?

– Úgy tudják, hogy éppen csak megkezdjük a munkánkat – felelte a fiú –, mégpedig a halászokkal. Bizonyosan azt gondolják, beletelik még egy hónapba is, amíg sort kerítünk az itteni lovak megszámlálására. Közben úgy viselkednek velünk... hogy is mondjam? No, nem érdekes, hogy mondom. Nem értek valami jól a beszédhez, de Arthur barátom „nyájas lenézésnek” hívná. Azért hagyják itt a lovakat az orrunk előtt, mert nem hiszik, hogy azt látjuk, amit látunk. Vagy mert úgy vélik, nem hiszünk a szemünknek. Nagyon boldog vagyok, amiért idekint találalak.

Mert pontosabban össze tudad számolni a lovakat? Ez az egyetlen ok?

– De mégiscsak sort fogtok keríteni a lovak összeszámlálására. Előbb-utóbb. Gondolom, egyebek között ez érdekli leginkább a Társulást.

A fiú különös pillantást vetett rá, mintha Susan megfélemedezett volna valami nyilvánvalóról. A lánynak büntudata lett tőle.

– Mi az? Most mi van?

– Talántán úgy kalkulálnak, hogy a fölös lovak eltűnnek, mire sort kerítenénk rájuk.

– *Hova tűnnek?*

– Nem tudom. De nem tetszik ez nekem. Susan, ugye ez kettőnk között marad?

A lány bólintott. *Bolond* is lenne elmondani bárkinek, hogy itt volt Will Dearbornnal a Lankán, ahol csak Pylon és FÜRGE gardírozta.

– Lehet, hogy semmit sem jelent, de ha nem is ez a helyzet, a tudás veszedelmes lehet.

Ami Susant ismét visszavezette a papájához. Lengyll azt mondta neki és Cord néninek, hogy Patet levetette Óceán Tajtéka, azután agyonnyomta. Egyiküknek sem volt semmi oka kételkedni a történetben. De Fran Lengyll volt az is, aki Will barátjának azt állította, hogy mindössze négyszáz hátszó van Mejisben, ami szintiszta hazugság.

Will a lova felé fordult. A lány örült neki.

Énjének egy része azt kívánta, hogy maradjon még, maradjon mellette, amíg a felhők hosszú árnyéka végigfut a füves lankán, de máris túl sokáig voltak idekint kettesben. Nem volt oka feltételezni, hogy bárki idejön és meglátja őket, de ahelyett, hogy ez megvigasztalta volna, valamilyen okból még idegesebb lett, mint korábban.

A fiú megigazította a tokba dugott lándzsa mellett lógó kengyelt (FÜRGE mély torokhangon nyihogott,

mintha azt mondaná: *Ideje lelépni*), majd ismét rápillantott. Susan majdnem elalélt ettől a pillantástól. Olyan erősen érezte a *ka*-t, hogy azt nem lehetett letagadni. Igyekezett bemagyarázni magának, hogy ez érzékcsalódás, mint mikor azt érezzük valamiről, hogy ezt korábban is átéltük. De nem érzékcsalódás volt, hanem mintha arra az útra talált volna rá, amelyet mindig is keresett.

– Valami mást is akarok mondani neked. Nem szeretek visszatérni oda, ahonnan indultunk, de muszáj.

– Ne – válaszolta halkán a lány. – Azt már lezártuk.

– Azt mondtam, hogy szeretlek, és féltékeny vagyok – folytatta a fiú, és most először bizonytalanodott el kissé a hangja. Susan riadtan látta, hogy könnyek csillognak a szemében. – Van még más is. Valami más.

– Will, én nem akarom... – vakon a lóva felé fordult.

A fiú megfogta a vállát és visszafordította. Nem gorombán, de volt benne valami félelmetes kérlelhetetlenség. A lány tehetetlenül nézett föl az arcába, egy fiatal fiút látott, aki messze elszakadt az otthonától, és hirtelen megértette, hogy nem sokáig bír ellenállni neki. Olyan nagyon kívánta, hogy szinte fájt. Egy évet adott volna az életéből, ha megérintheti az arcát, megsimíthatja a bőrét.

– Hiányzik az apád, Susan?

– Vaj igen – suttogta. – Nagyon hiányzik.

– Nekem ugyanígy hiányzik az anyám. – Most már mindkét vállát fogta a lánynak. Az egyik szeme kiáradt, és egy könnycsepp ezüstös vonalat húzott az arcára.

– Meghalt?

– Nem, de történt valami. Vele. Körülötte. *A francba!* Hogyan beszéljek róla, amikor még azt sem tudom, hogyan *gondoljak* rá? Bizonyos értelemben *meghalt*. Számomra.

– Will, ez szörnyű.

A fiú bólintott. – Amikor utoljára láttam, úgy nézett rám, ami a koporsóig kísértetni fog. Szégyen, szeretet és remény, mindez együtt volt benne. Szégyen amiatt, amit láttam és megtudtam róla, talán remény, hogy megértem és megbocsátok... – Mélyet sóhajtott. – Az estélyen, a vacsora vége felé Rimer mondott valami vicceset. Mindnyájan nevettek...

– Ha én is, az csak azért volt, mert furán festett volna, ha egyedül én nem nevetek... – felelte Susan. – Nem szeretem Rimert. Szerintem cselszövő s bűnpártoló.

– Mindnyájan nevettek, és én véletlenül az asztal vége felé pillantottam. Olive Thorin irányába. Egy pillanatra – csak egy pillanatra – úgy rémlett, az anyámat látom. Ugyanaz a kifejezés ült az arcán. Ugyanaz, amelyet akkor reggel láttam, amikor rossz ajtón nyitottam be rossz időben, és ott találtam az anyámat és azó...

– Hagyd abba! – kiáltotta Susan, lerázva magáról a fiú kezét. A belsejében hirtelen minden mozgásba lendült, váratlanul lötyögni kezdett minden kikötőkötél, csomó és kapocs, amelyekkel magát tartotta össze. – Hagyd abba, hagyd abba, nem akarom hallani, amiről beszélsz!

Pylonba kapaszkodott, de már az egész világot nedves prizmán át látta. Szípgöngyi kezdett. Will a vállára tette a kezét, ismét maga felé fordította, és Susan nem tiltakozott.

– Annyira szégyellem magam – mondta. – Annyira szégyellem magam, annyira félek, és annyira sajnálom! Megfeledkeztem apám arcáról és... és...

És sohasem leszek képes ismét emlékezni rá, szerette volna mondani, de nem mondott semmit. A fiú lezárta a száját a csókjaival. Susan először csak hagyta, hogy csókolja, azután csaknem dühösen visszacsókolta. Hüvelykujja puha begyének apró simogatásával letörölte a nedvességet a fiú szeme alól, azután végigsimogatta az arcát, ahogy korábban szerette volna. Nagyszerű érzés volt; még a borosta puha horzsolása is jólesett. Átkarolta a fiú nyakát, nyitott száját az övére tapasztotta, olyan erősen szorította és csókolta, ahogy bírta; csókolóztak a lovak között, amelyek csak összenéztek,

Ezek voltak élete legjobb csókjai, sohasem felejtette el őket, a lány ajkának engedelmes hajlékonyságát, alatta a fogak kemény formáit, a türelmetlenséget, a félénkség tökéletes hiányát, Susan leheletének illatát, hozzásimuló testének édes vonalát. Fölcsúsztatta kezét a lány bal mellére, gyengéden megszorította, és érezte, amint a tenyere alatt gyorsabban ver a szív. Másik kezével Susan haját simogatta, amely olyan volt a halántékon, akár a selyem. Sohasem felejtette el a tapintását.

Azután a lány elhátrált, az arca lángolt a pirtól és a szenvedélytől, egyik kezét a szájához emelte, amely dagadt volt a fiú csókjaitól. Az alsó ajak szögletéből vékony szálaban szivárgott a vér. Tágra nyílt szemmel nézett. Melle emelkedett és süllyedt, mintha versenyt futott volna. És közöttük lüktetett az áram, amelyhez foghatót a fiú még sohasem ismert. Hömpölygött, mint a folyó, és vacogtatott, mint a láz.

– Elég – mondta Susan reszkető hangon. – Kérlek, legyen elég. Ha csakugyan szeretsz, akkor ne hagyd, hogy szégyenbe essek. Elígérkeztem. Aztán, ha teljesítettem az ígéretet, még bármi jöhet... ha akkor is kívánsz...

– Örökké foglak várni – felelte nyugodtan a fiú –, s bármit megteszek érted, kivéve, hogy félreálljak és úgy néztem végig, amint elmész egy másik férfival.

– Ha szeretsz, akkor menj el tőlem. Kérlek, Will!

– Csak még egy csókot.

A lány azonnal előrelépett, bizalommal fölemelte az arcát, és a fiú megértette, hogy bármit megtehet vele. Susan, legalábbis e percben, már nem volt a maga ura, következésképpen az övé lehet. Megteheti vele, amit Marten művelt az ő anyjával, ha éppen arra támad gusztusa.

A gondolat lehűtötte a szenvedélyt, zsarátnokká változtatta, amelyek ragyogó záporban hullottak alá, egyenként hunyva ki a sötét ámulatban. Több szempontból az apja belenyugvása

(már két éve tudom)

volt a legrosszabb, ami ebben az évben érte; hogy eshetne szerelembe ezzel a lánnyal bármelyik lánnyal – egy olyan világban, ahol a szív ilyen fertelmei szükségesnek tűnnek, sőt meg is ismételhetők? Mégis szerette.

A szenvedélyes csók helyett, amelyre vágyott, könnyedén a lány szája sarkára helyezte ajkát ott, ahol az apró vércsepp fölfakadt. Lecsókolta, érezte ízét, amely sós volt, mint a saját könnyei. Lehunyta a szemét és megremegett, amikor a lány keze megsimogatta a haját a tarkóján.

– Világért sem akarom bántani Olive Thorint – súgta a fülébe a lány. – Ahogy téged sem, Will. Nem értettem a dolgokat, és most már túl késő helyrehozhatni. De köszönöm neked, hogy nem... nem vetted el, amit elvehettél volna. Mindig emlékezni fogok rád. Ahogyan csókoltál. Ez a legjobb, ami valaha történt velem. Mintha az ég és a föld összekeveredett volna, úgy ám.

– Én is emlékszem majd rád. – Figyelte, ahogy föllendül a nyeregbe, és eszébe jutott, miként villant meztelen lába az éj sötétjében, amikor találkoztak. Hirtelen nem bírta elengedni. Előrenyúlt, megérintette a lány csizmáját.

– Susan...

– Ne! szólt ő. – Kérlek!

Roland visszafogta magát. Valahogy.

– Ez a mi titkunk – mondta Susan. – Jó?

– Igen.

A lány elmosolyodott, de szomorú volt a mosolya. – Mostantól ne gyere a közelembe, Will. Kérlek.

Én se megyek majd a közeledbe.

A fiú elgondolkodott. – Ha meg tudjuk tenni.

– Muszáj, Will. Muszáj.

Elnyargalt. Roland csak állt Fürge kengyele mellett, és nézett utána. Susan már eltűnt a látóhatáron, de ő csak nézett utána.

10

Avery seriff, Dave seriffhelyettes és George Riggins seriffhelyettes odakint ültek irodájuk és a fogda előtt a tornácon, amikor Mr. Stockworth és Mr. Heath (aki még mindig a nyeregkápája gombjára szúrta azt az idióta madárkoponyát) arra léptettek. Tizenöt perce harangoztak delet, és Avery seriff azon töprengett, hogy ideje ebédelni, talán a Malompartban, esetleg a Pihenőben, ahol igen jó a délebéd. Körömfaladék meg minden. Bár Avery jobban szeretett volna valami tartalmasabbat; egy fél csirke vagy egy marhafertály inkább smakkolt neki.

Mr. Heath integetett, és elvigyorodott. – Jó napot, urak! Hosszú életet! Lány szelleteket! Kellemes sziesztát!

Visszaintegettek és visszamosolyogtak. Amikor a lovasok eltűntek szem elől, azt mondta Dave: – Az egész délelőttöt odale töltötték a mólóknál, a hálókat számlálták. *A hálókat!* Hinnétek?

– De mennyire – bólintott Avery seriff, miközben kissé fölemelte egyik hatalmas farpofáját a hintaszékről, és kieresztett egy ebéd előtti szellentést. – De mennyire. Én elhiszem. El ám.

George szólalt meg: – Ha nem álltak volna meg Jonas fiai előtt úgy, ahogy, egy csomó holdkórosnak nézném őket.

– Nem is tévednél sokat – válaszolta Avery. Dave-re nézett, aki zsinórra akasztott monokliját pörgette, és arrafelé bámult, amerre a fiúk eltűntek. Akadtak Hambryban, akik kezdték Kis Koporsóvadászoknak nevezni a társulási taknyosokat. Avery maga se tudta, mit tegyen. Lecsitította őket meg Thorin izmárjait, amiért dicséretet meg egy darab aranyat kapott Rimertől, de mégis... mitévő legyen velük?

– Aznap, amikor megérkeztek – mondta Dave-nek –, azt gondoltad, hogy zsenigék. Hogy véled mostan? – Most? – Dave még egyszer megpörgette a monoklit, azután a szemébe nyomta, és azon keresztül nézett a seriffre. – Most úgy vélem, valamivel keményebbnek bizonyultak, mint gondoltam volt.

Ebbion így van, gondolta a seriff. De a kemény még nem ravasz, hála az isteneknek! Egen, hála legyen ezért az isteneknek.

– Éhes vagyok, mint egy farkas, de bizony ám! – mondta, és fölállt. Lehajolt, kezével a térdére támaszkodott, és megeresztett egy újabb, recsegős fingot. Dave és George összenéztek. George legyezni kezdte a levegőt az orra előtt. Herkimer Avery, a báróság seriffje főlegyenesedett. Egyszerre látszott megkönnyebbültnek és várakozónak. – Kívül tágasabb – mondta. – Gyerünk fiúk. Menjünk, oszt faljunk valamit.

11

Még a naplemente sem tudott sokat javítani a K tanya barakkjának tornácán. Az épület – a nyári konyhát és az istállót nem számítva az egyetlen, ami még állt a birtokon – L alakú volt, a tornác a rövidebb ágat foglalta el. Nekik épp a megfelelő számú ülőalkalmatosságot hagyták ott: két szálkás hintaszéket és egy faládát, amelyhez rozoga háttámlát szögelték.

Ezen az estén Alain ült az egyik hintaszékben, Cuthbert a lánán, amely láthatólag a kedvence volt. A korláton a silbak gubbasztott, az udvar letaposott földjén át a Garber-ház leégett romjai felé meredve. Alain holtfáradt volt, és noha mindketten fürödtek az innen nem messze, a birtoktól nyugatra

csörgedező patakban, még mindig érezte magán a hal- és izzadságszagot. Egész nap a hálókat számlálták. Nem volt ellensége a kemény munkának, még az egyhangúnak sem, de utálta a céltalan erőfeszítést. Amilyen ez is volt. Hambry két részre oszlott: a halászokra és a lótenyésztőkre. A halászok semmit sem tartogattak számukra, és ezt három hét után mindhárman tudták. A válaszok, amelyeket keresnek, odakint találhatóak a Lankán, amelyre eddig alig néhány pillantást vetettek. Roland utasítására.

A szél feltámadt, és egy pillanatra meghallották a hasadás halk, mormogó, nyafogó hangját.

– Gyűlöletes hang – mondta Alain.

Cuthbert, aki szokatlanul csendes és befelé forduló volt ezen az estén, bólintott, és csak ennyit mondott: – Vaj igen. – Már mindhárman így mondták, nem is szólva az *ügy-e, nemdenem* és *talántán* fordulatokról. Alain gyanította, hogy nyelvükben még akkor is hordozni fogják Hambryt, amikor a porát már régen leverték a bakancsukról.

Mögöttük, a barakk ajtaja mögül sokkal kellemesebb hang hallatszott: a galambok burukkolása; majd a sarkon túlról egy harmadik is, amelyre Cuthberttel azóta vártak öntudatlanul, hogy itt ültek a naplementét figyelve: lódobogás. Fürgéé.

Roland a szokott hanyag tartásával megkerülte a ház sarkát, és közben történt valami, amit Alain furcsán fenyegetőnek – baljós előjelnek – tartott. Szárnyak suhogtak, árnyék sötétlett a levegőben, és hirtelen egy madár ereszkedett le Roland vállára.

A fiú nem rezzent meg, csak körülnézett. Odalovagolt a lókikötő oszlophoz, és kinyújtotta a kezét. – Üdv – mondta halkán, mire a madár a tenyerébe lépett. Egyik lábához tokot erősítettek. Roland levette, kinyitotta, és előhúzott egy szorosan összesodort papírcsíkot. Másik kezében a galambot tartotta.

– Üdv – mondta Alain, és ő is kinyújtotta a kezét. A galamb átszállt rá. Miközben Roland leugrott a lóról, Alain bevitte a galambot a barakkba, ahol a nyitott ablak alatt álltak a kalitkák. Kinyitotta a középsőt, és előrenyújtotta a kezét. A most érkezett galamb beugrott, a bent levő a fiú tenyerére állt. Alain behajtotta a kalitka ajtaját, becsukta, átment a szobán; félretolta Bert priccsének párnáját. Az alatta levő lenvászon tasak sok üres papírcsíkot és egy kicsi töltőtollat tartalmazott. Alain kivette az egyik csíkot és a tollat, amelynek saját tartálya volt, nem kellett a hegyét tintába mártogatni. Visszatért a tornácra. Roland és Cuthbert a szétgöngyölt papírcsíkot tanulmányozta, amelyet a galamb hozott Gileádból. Egy sor mértani ábra volt rajta:

□□□○□□□□□□□□□□□□

– Mi az? – kérdezte Alain. A kód elég egyszerű volt, de ő nem tudta fejben tartani és egyből leolvasni, mint Roland és Bert, akik szinte nem is gondolkoztak rajta. Alain képességei – a nyomkövetés, a megérzés – más jellegűek voltak.

– „Farson keletre tart – olvasta Cuthbert. – Hadát megosztotta, egy nagyobb és egy kisebb részre. Figyeljete minden szokatlan dologra.” – Csaknem sértődötten nézett Rolandra. – Minden szokatlan dolog, mi akar ez lenni?

Roland a fejét csóválta. Nem tudta. Szerinte azok se tudták, akik az üzenetet küldték – és akik közül valószínűleg az apja volt az egyik.

Alain odaadta Cuthbertnek a csíkot és a tollat. Bert egyik ujjával megsimogatta a lágyan burukkoló galambot. Az széttárta szárnyait, mintha máris alig várná, hogy indulhasson nyugat felé.

– Mit írnak? – kérdezte Cuthbert. – Ugyanazt? Roland bólintott.

– De hát *láttunk* szokatlan dolgokat! – jegyezte meg Alain. – És tudjuk, hogy itt baj van! A lovak... és az a kis tanya dél felé... nem emlékszem a nevére...

Cuthbert emlékezett. – A Billenős H.

– Vaj igen, a Billenős H. Ott *ökrök* vannak. *Ökrök!* Istenek, még sohasem láttam ilyet, csak képeskönyvekben!

Roland aggódva nézett rá. – Tudja valaki, hogy láttad őket?

Alain türelmetlenül vállat vont. – Nem hinném. Voltak velük hajcsárok is, három, talán négy...

– Vaj igen, négyen voltak – jegyezte meg halkán Cuthbert.

– ...de nem törődtek velünk. Még ha láttunk is dolgokat, ők nem feltételezik rólunk.

– És ennek így is kell maradnia. – Roland végignézett rajtuk, de valami szórakozottság ült az arcán, mintha a gondolatai távol járnának. A napnyugta felé fordult, és Alain megpillantott valamit ingének gallérján. Lekapta, de olyan sebes és ügyes mozdulattal, hogy még Roland sem érezte meg. *Bert erre képtelen lenne*, gondolta Alain bizonyos büszkeséggel.

– Vaj igen, de...

– Ugyanaz az üzenet – mondta Roland. Leült a legfelső lépcsőfokra, és nyugat felé, az esti pírra bámult. – Türelem, Mr. Richard Stockworth és Mr. Arthur Heath. Tudunk bizonyos dolgokat, és feltételezünk bizonyos más dolgokat. De idejönne-e John Farson csak azért, hogy utánpótláshoz jusson lovakból? Nem hinném. Nem vagyok biztos benne, a lovak értékesek, hát hogyan, persze hogy azok... mégsem vagyok biztos benne. Úgyhogy várunk.

– Jól van, jól van, ugyanaz az üzenet. – Cuthbert rásimította a papírcsíkot a tornác korlátjára, azután egy sor jelképet írt rá. Alain ezt az üzenetet el tudta olvasni; már számos alkalommal látta ugyanezt a jelsort, amióta Hambryban voltak. „Üzenetet vettük. Jól vagyunk. Pillanatnyilag nincs jelentenivalónk.”

Az üzenetet betette a tokba, és a galamb lábához kötötte. Alain lement a lépcsőn, megállt Fürge mellett (aki még mindig türelmesen várta, hogy lenyergeljék), és a madarat a halványuló naplemente felé emelte. – Üdv neked!

A galamb csapkodó szárnyal a magasba emelkedett. Egy pillanat múlva már csak sötét árny volt a feketedő égen.

Roland ült és nézett utána. Az álmatag kifejezés még mindig ott volt az arcán. Alain azon tűnődött, hogy vajon Roland jól döntött-e ma este. Ilyen gondolat még sohasem fordult meg a fejében. Nem is számított rá, hogy ilyesmi megtörténhet.

– Roland!

– Hmmm? – Mint aki most ébred mély álmából.

– Lenyergelek, ha akarod. – Fürge felé biccentett. – És le is ápolom.

Hosszú ideig nem érkezett válasz. Alain már ismét rá akart kérdezni, amikor Roland megszólalt. – Ne. Majd én megcsinálom. Egy-két perc múlva. – Azzal tovább nézte a naplementét.

Alain fölment a tornácra, és letelepedett a hintaszékébe. Bert visszacsüccsent a lábára. Most Roland háta mögött voltak. Cuthbert felvont szemöldökkel bámult Alainre. Rolandra mutatott, majd ismét a barátjára nézett.

Alain odaadta, amit leszedett Roland gallérjáról. Noha túl vékony volt ahhoz, hogy ilyen gyér fényben látható legyen, Cuthbertnek harcoszeme volt, simán és ügyesen elvette.

Hosszú hajszál volt, a színe mint az aranyé. Alain láthatta Bert arcáról, hogy tudja, kinek a fejről származik. Amióta megérkeztek Hambryba, egyetlen lánnyal találkoztak, akinek hosszú, szőke haja van. A két fiú szeme összevillant. Cuthbertében Alain egyszerre látott rémületet és derűt.

Cuthbert Allgood a halántékához emelte a mutatóujját és úgy tett, mintha ravaszt húzna meg. Alain biccentett.

Nekik háttal, a lépcsőn ülve Roland álmodó szemmel nézte a naplementét.

VIII. fejezet

A KUFÁR HOLD ALATT

1

Ritzly városa, amely csaknem négyszáz mérfölddel nyugatra terül el Mejistől, nem egy nagy szám. Roy Depape három éjszakával azelőtt érkezett, hogy a Kufár Hold – némelyek Későnyári Holdnak nevezik – megtelt volna, és egy nappal holdtölte után távozott.

Ritzly siralmas bányászvároska volt a Vi Castis-hegység keleti lejtőjén, ötven mérföldre a Vi Castis-hasadéktól. Egyetlen utcáját most vaskemény kerékvágások jelezték, de az őszi viharok kitörése után körülbelül három nappal átváltozik sártengerré. Volt a városban egy Medve és Teknős Fűszer & Ezer Apró Cikk, ahol a bányászoknak a Vi Castis Társaság rendelete folytán tilos volt vásárolniuk, és egy vállalati áruda, ahol kizárólag bányászoknak volt szabad vásárolniuk; volt egy fogdával összeépített városháza, előtte szélkerékkel kombinált bitó; volt hat késdobáló, egyik mocskosabb, siralmasabb és veszélyesebb a másikkal.

Ritzly olyan, mint egy csúnya, lesunytt fej az előhegyek két hatalmas, rogyant válla között. Délre a város fölött vacak barakkok álltak, amelyekben a Társaság szállásolta el bányászait; minden szellő magával hozta a meszezetlen, közös reterátok bűzét. Észak felé terültek el maguk a bányák: veszedelmes, aládúcolt, ideiglenes tárnák, amelyek ötven méter mélyre fúródnak be a földbe, hogy aztán horgas ujjakként szétágazva kapkodjanak az arany, az ezüst, a réz és helyenként a parázskő után. Kintről csupán lyukaknak látszottak a sivár, köves talajon, és mindegyik kimeresztett szemként sötétlő lyuk mellett ott magasodtak a meddőhányók halmai.

Valaha szabad bányászok dolgoztak itt, de ők már valamennyien eltűntek, megrendszabályozta őket a Vi Castis Társaság. Depape mindent tudott róluk, mert a Nagy Koporsóvadászok is részt vettek ebben a kis dajdajban. Ez közvetlenül azután történt, hogy összefutott Jonasszal és Reynoldsszal. Hiszen ők maguk is alig ötven mérföldre innen, Wind városában, egy még Ritzynél is kevésbé előkelő sárfészekben tetováltatták a kezükre a kék koporsókat. Hogy milyen régen? Ezt nem tudta volna pontosan megmondani, holott úgy rémlett, tudnia kéne. De amikor a múltra kellett gondolni, Depape gyakran megzavarodott. Még arra is nehéz volt visszaemlékeznie, hogy hány éves. A világ elmozdult, és az idő most másmilyen. *Puhább.*

Egy dologra azonban simán emlékezett; memóriáját rögtön felfrissítette az a rohadt fájdalomhullám, amely mindannyiszor végigrohant rajta, valahányszor beverte sebesült ujját. Ez fölért egy magának tett ígérettel, hogy látja még ő Dearborn, Stockworth és Heath uraságokat holtan, egy sorban, miközben a kinyújtott kezük úgy fogja egymást, mint a kislányok papírbabáié. Az volt a szándéka, hogy kicsomagolja azt a részét, amely az utóbbi három hétben oly hiábavalóan epekedett Őcsöcsösége után, és arra fogja használni, hogy lelocsolja a halott arcokat. Az üzemanyag legnagyobb részét az újkánaáni Gileádból való Arthur Heathnek tartalékolja. Az a vihogó, locsifecsi anyaszomorító *komoly* locsolásban fog részesülni.

Depape napfelkeltekor ért a város egyetlen utcájának végére, lovát ügetésre fogva fölhágott az első dombra, a tetején megállt, hogy egy pillantást vessen maga mögé. Éjszaka, amikor azzal a vén fattyúval beszélt a Hattigan kocsmá mögött, egész Ritzly harsogott. Ma reggel hétkor éppen olyan kísértetiesnek tűnt, mint a Kufár Hold, amely még mindig ott függött az égen, a kirabolt hegyek fölött. Azt is hallotta, hogy a bányák csengnek-bongnak. Meghiszem azt.

Azok a fickók heti hét napon át csengnek-bongnak. A bűnös nem pihenhet... nyilván ő is közéjük tartozik. Szokott nemtörődöm, fakezű otrombaságával megrántotta a lova fejét, oldalába vágta a

csizmáját, és elindult kelet felé. Közben a vén fattyúra gondolt. Úgy vélte, módfelett tisztességesen bánt vele. Jutalmat ígért neki, és meg is fizetett a kapott értesülésért.

– Ja – morogta Depape, miközben szemüvege villogott az új nap fényében (ez ama ritka reggelek egyike volt, amikor nem szenvedett másnaposságtól, és egész vidámnak érezte magát). – Asszem, a vén szarrágó nem panaszkodhat.

Depape simán vissza tudott menni a kölykök nyomán; úgy tűnt, Új-Kánaántól a Nagy Úton jöttek keletre, és valahány városban megálltak, mindenütt felfigyeltek rájuk. Legtöbb helyen akkor is megjegyzték őket, ha csak keresztüllovagoltak a városon. Miért ne? Fiatalemberek, jó lovakon, az arcukon nincs sebhely, kezükről hiányzik a rendcsinálók tetoválása, ruhájuk jó, kalapjuk drága. Különösen jól emlékeztek rájuk a kocsmákban és ivókban, ahol megálltak egy frissítőre, de ott sem ittak pálinkát. Ami azt illeti sört vagy *graf*-ot sem. Igen, emlékeztek rájuk. Fiúk az úton, fiúk, akik szinte ragyognak. Mintha valami korábbi, külön időből érkeztek volna.

Belehugyozok az arcukba, gondolta lovaglás közben Depape. *Egyenként. Utoljára hagyom Mr. Arthur „Haha” Heatht. Annyit tartalékolok neked, hogy belefulladás, ha addigra nem értél volna oda az ösvény végén levő tisztásra.*

Csakugyan megjegyzték őket, de ez nem volt elég. Ha ennyivel tér vissza Hambryba, Jonas valószínűleg szétlövi az orrát. És meg is érdemli. *Lehet, hogy gazdag fiúk, de nem csak azok*, mondta magának Depape. A kérdés az, hogy még kicsodák? Végül Ritzy szar-és kénszagában megtudta. Talán nem mindent, de eleget ahhoz, hogy megfordíthassa a lovát, még mielőtt egészen a rohadt Új-Kánaánig kellett volna elmennie.

Két másik talponülőben is megivott egy-egy sört, mielőtt befordult volna a Hattiganbe. Újabb vizezett sört rendelt, és arra készült, hogy beszédbe elegyedjék a csapossal. Még mielőtt megrázta volna a fát, az alma a kezébe pottyant, hogy jobban se kell.

Meghallotta egy vénember hangját (egy vén *fattyúét*); azon az éles, fejfájdító hangon kárpált, ami az ilyen korsójukba merülő vén fattyúk kiváltsága. A régi napokról beszélt, ahogy vén fattyúk szokták, meg arról, hogy a világ elmozdult, és hogy mennyivel jobban ment minden, amikor ő még kissrác volt. Azután mondott még valamit, amire Depape hegyezni kezdte a fülét: valami olyasmit, hogy a régi napok még visszatérhetnek, hiszen alig egy hónapja látott erre három ifjú nagyurat, talán még annyi sincs, az egyikük fizetett is neki egy italt, bár csak szasszaparillás szódát.

– Nem is tudnál megkülönböztetni egy ifjú nagyurat egy ifjú baknyúltól – mondta neki egy hölgyemény, kivillantva búbajos ifjú ábrázatából mind a négy fogát.

Erre mindenki elnevette magát. Az öreg fattyú sértődötten körülnézett. – Dehogynem tudom – felelte. – Én többet felejtettem, mint amennyit te meg fogsz tanulni, de úgy ám. Legalább az egyik Eldtől származott, mert láttam az arcában az apja arcát, olyan tisztán, ahogy a te aszott csöcseidet látom, Jolene. – Azután olyat tett az öreg fattyú, amit még Depape is megcsodált: előrerántotta a kocsmatündér blúzáját, és sörének maradékát beleöntötte. Még az ezt követő hahota és vastaps sem nyomhatta el egészen a lány dühödt visítását meg a vénember rikoltozását, amikor a kurva ütlegelni kezdte a fejét és a vállát. A rikoltozás először csak méltatlankodó volt, de mikor a csaj fölkapta a vén fattyú söröskorsóját és összetörte a fején, akkor a vénember már fájdalomában rikoltzott. Sör vizenyős resztlíjével elegy vér csurgott az arcán. – Kifelé! – rikácsolta a lány, és az ajtó felé lódította az öreget. A jelen lévő bányászok (akik úgy változtatták véleményüket, ahogy a szél szokta irányát) néhány egészséges rúgással segítettek. – És ne is gyere vissza! Érzem a sátánfű szagát a leheleteden, vén faszszopó! Kifelé, és vidd magaddal istenverte történeteidet a régi napokról és ifjú urakról!

Az öreg fattyú, akit ilyen módon irányítottak végig a helyiségen, el a Hattigan törzsvendégeit szórakoztató trombitás mellett (a keménykalapos fiatalember is elhelyezett egy rúgást az öreg fattyú

poros nadrágjának ülepén, anélkül hogy egyetlen hangot elvétett volna a „Játsszatok, hölgyek, játsszatok” dallamából), kirepült a lengőajtón, végül hasra esett az utcán.

Depape utánament és fölsegítette. Eközben megérezte a keserű szagot – nem a sörét – a vénember lélegzetén, és észrevette az árulkodó zöldesszürke elszíneződést a szája sarkában. Ez csakugyan sátánfű. A vén fattyú valószínűleg csak nemrég kezdte rágni (a szokásos okból: a sátánfű ingyen nő a hegyekben, viszont a sör és a whisky pénzért kapható a városban), de aki egyszer elkezdte, gyorsan bevégezte.

– Nincs bennük tisztelet – csukladozta a vén fattyú. – Sem megértés.

– Bizonytalán nincs – helyeselt Depape, aki még nem vetette le a tengerpart és a Lanka beszédmodorát.

Az öreg fattyú csak állt ott imbolyogva, fölnézett rá, hiábavalóan próbálva letörölni a vért, amely felhasított fejbőréből csorgott ráncos arcára. – Fiacskám, nem fizetnél egy italt? Emlékezz atyád arcára, és fizess nekem egy italt!

– Nem szokásom a jótékonykodás, fater – felelte Depape –, de talántán kiérdemelhetnéd egy ital árát. Gyerünk arrébb az irodámba, s majd meglátjuk.

Arrébb vezette, a vén fattyút az utcán, visszafelé a járdán, jó nagy ívben kikerülve az alul-felül arany fénysávval szegett lengőajtót. Megvárta, amíg elvonul három bányász teli torokból bömbölve (*A nő akit szeretek... karcsú és magas... a segge úgy jár... mint az érckakas...*), azután még mindig az öreg fattyú könyökét markolva beterelte a Hattigan és a szomszédos üzlet közötti sikátorba. Egyeseknek, méltó Depape, egyetlen látogatás Ritzyben felér egy bevásárlókörral: egy piszokkal megkapod a piádat, megkapod a golyódat, megkapod a temetésedet.

– Az irodád – vihogott a vén fattyú, miközben Depape levezette a sikátorban a végében levő deszkakerítésig és szemétkupacig. A szél föltámadt, Depape orrát facsarta a bányák felől érkező kén- és karbolszag. Jobbról a részeg mulatság hangjai törtek át a Hattigan oldalán. – Az irodád, ez jó.

– Igen, az irodám.

A vénember ránézett a sikátor fölötti égszeletben lebegő hold fényénél. – Mejisből való vagy? Vagy Tepachiból?

– Talán egyik, talán másik, talán semelyik.

– Ismerlek? – kérdezte a vén fattyú, és még közelebbről belebámult, lábujjhegyre állva, mintha csókra vágya. Pfuj.

Depape ellökte. – Ne olyan közel, fater! – De egy kicsit fölbátorodott. Ő, Jonas és Reynolds *már jártak* itt, és ha a vénember emlékszik az arcára, valószínűleg akkor sem csak a vakvilágba beszél bele, mikor sokkal rövidebb ideje látott fickókat emleget.

– Mesélj nekem a három fiatal uraságról, öregapám. – Megkocogtatta a Hattigan falát. – Azokat ott nem érdekli, de engem igen.

A vén fattyú vizenyős, latolgtató pillantással nézett rá. – Adsz érte valami fémet?

– Aha – bólintott Depape. – Ha azt mondod nekem, amit akarok, akkor adok neked valami fémet.

– Aranyat?

– Mondd el, aztán meglátjuk.

– Nem, uram. Első a kápé, aztán a mese.

Depape megragadta a karját, megpördítette, és a csuklót, amelynek olyan fogása volt, mint egy rőzsenyalábnak, fölrántotta a vén fattyú kiálló lapockájáig.

– Ha szórakozol velem, fater, akkor kezdetnek eltöröm a karodat.

– Engedj el! – visította kétségbeesetten a vén fattyú. – Engedj el, megbízom a nagylelkűségemben, fiatalúr, mert olyan nagylelkű arcod van! Igen! Igen, csakugyan!

Depape elengedte. A vén fattyú gyanakodva sandított rá, és a vállát dörgölte. A holdfényben a

halántékára száradó vér feketének látszott.

– Hárman voltak – mondta. – Jó házból való legénykéek.

– Legénykéek vagy nagyurak? Melyikek, fater?

A vén fattyú elgondolkodva latolgatta a kérdést. A fejére mért ütés, az éjszakai levegő és karjának kicsavarása láthatóan kijózanította, legalábbis átmenetileg.

– Azt hiszem, mindkettő – mondta végül. – Az egyik biztosan nagyúr volt, akár hiszik ezek odabent, akár nem. Láttam az apját, és az apja viselte a fegyvert. Nem olyan vacakokat, mint amilyenek nálad vannak, már megbocsáss. Én tudom, hogy manapság ezek a legjobbak, amelyekhez hozzá lehet jutni, de azok *valódi* fegyverek voltak, amilyeneket a papám látott, amikor még ő volt kisfiú. Hatalmas példányok, szantálfa aggyal.

Depape fokozódó izgalommal... és egyfajta kelletlen áhítattal meredt a vénemberre. *Úgy jártak el, mint a harcosok*, mondta Jonas. Amikor Reynolds tiltakozott, hogy túl fiatalok, azzal vágott vissza, hogy talán tanulók, és most úgy tűnik, hogy a főnöknek valószínűleg igaza volt.

– *Szantálfa agy?* – kérdezett rá. – *Szantálfa agy, öregapám?*

– Ja. – A vénember észrevette hallgatója izalmát, és hogy elhiszi, amit mond. Ettől felfújta magát.

– Úgy érted, harcos. Ennek az ifjúnak az apja hordta a nagy vasakat.

– Ja, egy harcos. Az egyik utolsó nagyúr. Most már kihalófélben van a családjuk, de a papám elég jól ismerte. A gileádi Steven Deschain. Steven, Henry fia.

– S ez, kit nemrég láttál...

– A fia, Magas Henry unokája. A többiek is jó házból valónak tűntek, mintha ők is úri családból valók lennének, de az, akit láttam, valamilyen ágon Arthur Eldtől származik. Ez olyan biztos, mint hogy két lábon jársz. Na, megérdemeltem már a fémet?

Depape úgy gondolta, igent mond, de azután rájött, hogy nem tudja, melyik tökfilkóról beszélt ez a vén fattyú.

– Három fiatalember – tűnődött. – Három jó családból való fickó. S fegyvereik is voltak?

– Úgy nem, hogy *ennek a* városnak a ganajtúrói is lássák őket – felelte az öregember, és csúnyán fölvihogott. – De azért volt náluk, bizony. Valószínűleg a hálósákjukban rejtegették. Olyan biztos, mint a halál.

– Aha – bólintott Depape. – Már amilyen igazad van. Három fiatalember, az egyik egy nagyúr fia. Úgy gondolod, hogy egy *harcosé*. Gileádi Stevené. – Neki ugyancsak ismerősen cseng ez a név, úgy bizony.

– Igen, a gileádi Steven Deschain, ő az.

– Na és mily nevet használt az ifjú uraság?

A vén fattyú szörnyű pofákat vágva próbált emlékezni. – Deerfield? Deerstine? Nem emlékszem pontosan...

– Rendben, most már tudom. És kiérdemelted a fémet.

– Csakugyan? – A vén fattyú ismét közelebb oldalgott, a lélegzete émelvítően édes volt a fűtől. – Arany vagy ezüst? Melyik, barátom?

– Ólom – felelte Depape, azután előhúzta pisztolyát, és kétszer mellbe lőtte a vénembert. Amivel igazán szívességet tett neki.

Most visszafelé lovagolt Mejis irányába. Sokkal gyorsabb lesz az utazás, mert nem kell megállnia minden szaros kisvárosban, hogy kérdéseket tegyen föl.

Szárnycsattogást hallott a feje fölött. Egy galamb – sötétszürke, fehér gallérral – ereszkedett le egy sziklára, éppen mellette, mintha pihenni akarna. Érdekes külsejű madár. Nem vadgalamb, gondolta Depape. Valakinek a szökött kedvence? Nem tudta elképzelni, hogy a világnak eme siralmas zugában

más kedvencet is lehetne tartani, mint egy félvad kutyát, amely letépi a tőkét a lehetséges rablónak (bár hogy miféle elrabolnivalója lehet egy itteninek, az olyan kérdés volt, amire nem tudott volna válaszolni), bár minden lehetséges. Azért a sült galamb fincsi csemege lenne, ha majd megáll éjszakára.

Pisztolyt rántott, de mielőtt fölhúzhatta volna a kakast, a galamb a levegőbe vágódott, és elrepült kelet felé. Azért utánaeresztett egy lövést. Néha szerencséje van az embernek, de ez láthatólag nem az az eset volt; a madár egy kicsit lejjebb bukott, azután folytatta útját ugyanabba az irányba, amerre Depape tartott. Egy darabig ült a lován bárgyú képpel, és arra gondolt, hogy Jonas nagyon elégedett lesz azzal, amit most talált.

Kicsivel később oldalba rúgta a lovát, és vágózni kezdett a Báróság Tengermelléki útján, vissza Mejis irányába, ahol az idegein zongorázó fiúk várták, hogy elintézzék őket. Lehetnek nagyurak, harcosok fiai, de mostanában még az ilyenek is meghalhatnak. Ahogy a vén fattyú mondaná, a világ kétségtelenül elmozdult.

2

Egy késő délutánon, három nappal azután, hogy Roy Depape elhagyta Ritzyt, és lovát visszafordította Hambry felé, Roland, Cuthbert és Alain a várostól északra és nyugatra lovagoltak, először, a Lanka hosszú lejtőjén lefelé, majd azon a senki földjén, amelyet Hambry népe Rossz Fűnek nevezett, végül a sivatagos pusztaságban. Előttük tisztán látszottak a töredezett, erodált sziklahátak. Középujt sötét hasadék húzódott, majdnem úgy, akár a női nemi szervén a rés, a szélei pedig olyan hasadozottak voltak, mintha egy rossz természetű, fejszés isten vágta volna a valóságba.

A távolság a Lanka és a sziklahátak között talán hat mérföld lehetett. Az út háromnegyed részében olyan lapos terepen haladtak, amelynek egyetlen domborzati jellemzője volt: egy kiugró sasbérc, amely úgy festett, mint egy ujj, amelynek az első percét meggörbítették. Alatta kicsiny, bumeráng alakú mező terült el, és amikor Cuthbert huhogott egyet, hogy hallja, visszaverődik-e a hangja a szikláról, egy csapat csicsergő szőrmókus tört elő a fűből, és elrobogtak a Lanka felé, délnyugati irányban.

– Ez a Függő Szikla – mondta Roland. – Az alapjából forrás fakad, azt mondják, az egyetlen a környéken.

Mindössze ennyit beszéltek idejövet, ám Cuthbert és Alain félreérthetetlen megkönnyebbüléssel nézett össze Roland háta mögött. Az utóbbi három hétben elég sokat mászkáltak, miközben telt-múlt körülöttük a nyár. Mert mondhatta Roland, hogy várniuk kell, hogy a jelentéktelen valamikre kell a legjobban odafigyelniük, hogy számba kell venniük futólag látott dolgokat, egyikük sem bízott meg teljesen abban az álmatag, szétszórt hangulatban, amely úgy lebegett mostanában a társuk körül, mint Clay Reynolds köpenyének különleges Roland-féle változata. Nem beszélgettek róla, mert nem kellett. Mindketten tudták, hogy ha Roland elkezd udvarolni a szép lánynak, akit Thorin polgármester az ágyasának szemelt ki (mert ki másé lehetne az a hosszú szőke hajsza?), akkor nagy bajba kerülnek. De Rolandon nem mutatkozott a násztollazat, egyikük sem talált az inggallérján több szőke hajszaat, és ma este sokkal inkább saját maga volt, mintha levette volna az elvontság köpenyét. Lehet, csak ideiglenesen. Ha szerencsájuk van, végleg. Ők csak várhatnak és figyelhetnek. A végső szót a *ka* mondja ki, mint mindig.

Úgy mérföldnyire a sziklától hirtelen elült az erős tengeri szél, amely mindvégig fújta a hátukat, és ők meghallották a halk, dallamtalan nyávogást az Eyebolt-szurdok bejárata felől. Alain összerándult, olyan képet vágott, mint aki rendkívül savanyú gyümölcsbe harapott. Csak egy marék éles kavicsra tudott gondolni, amelyet egy erős kéz markol és csikorgat. Keselyűk köröztek a kanyon fölött, mintha

vonzaná őket a hang.

– A silbaknak nem tetszik, Will – szólta Cuthbert, és ujjával megkopogtatta a koponyát. – Nekem sem. Minek jöttünk ide?

– Hogy számláljunk – felelte Roland. – Azért küldtek, hogy mindent számba vegyünk, mindent lássunk. Ez olyasmi, amit számba kell vennünk, látnunk kell.

– Vaj igen – bólintott Cuthbert. Némi erőfeszítésébe került, hogy a lovát féken tartsa; a hasadás halk, csikorgós nyávogása idegesítette az állatot. – Ezerhatszáztizennégy halászháló, hétszázötvenkét kis csónak, kétszáztizennégy nagy hajó, hetven ökör, amelyeket senki sem akar elismerni, s a várostól északra egy hasadás. Vagy mi a fene.

– Meglátjuk – válaszolta Roland.

A hang felé lovagoltak, és noha egyiküknek sem tetszett, senki sem javasolta, hogy forduljanak vissza. Eljöttek ideig, és Rolandnak igaza van: ez a dolguk. Mellesleg kíváncsiak is voltak.

A szurdok bejáratát alaposan eltömték bokrokkal, ahogy Susan mesélte Rolandnak. Őszre a zöme valószínűleg kiszárad, de most a fölhalmozott ágakon még ott zöldelltek a levelek, és nehéz volt belátni tőlük a szurdokba. A felmáglyázott bokrok közepén egy ösvény vezetett befelé, amely azonban túl keskeny volt a lovaknak (amúgy is megbokrosodtak volna, amíg átmennek rajta), és a fakuló fényben Roland alig látott valamit.

– Bemegyünk? – kérdezte Cuthbert. – Közlöm a Mindent Följegyző Angyallal, hogy én ellene vagyok, még ha nem is kezdeményezek lázadást.

Roland nem óhajtott keresztülvágni a bozótoson a hang forrásának irányába. Még akkor sem, ha csupán halvány elképzelése volt róla, milyen is egy hasadás. Kérdezgetett róla az utóbbi hetekben, és kevés használható választ kapott. – Én nem mennék a közelibe – eddig terjedt Avery seriff tanácsa. Mostanáig a legértékesebb adat még mindig az volt, amit Susantól kapott találkozásuk éjszakáján.

– Nyugi, Bert. Nem megyünk be.

– Helyes – szólta halkán Alain. Roland elmosolyodott.

Egy ösvény futott magasan fent a szurdok nyugati oldalán, meredek és keskeny, de óvatos embernek járható. Libasorban haladtak, egyszer megálltak, hogy eltakarítsanak egy sziklaomlást, lehajigálva a pala- és szarukódarabokat a tőlük jobbra nyöszörgő hasadékba. Amikor végeztek, és vissza akartak szállni a nyeregbe, nagy madár – talán fald, talán prérityúk – emelkedett föl a szurdok szájából robbanásszerű szárnycsattogtatással. Roland a fegyveréért kapott, és látta, hogy Cuthbert és Alain ugyanígy cselekszik.

– Elég mulatságos, tekintve, hogy tűzfegyvereik olajos rongyba csomagolva a K tanya barakkjának padlója alatt rejtőztek.

Egymásra néztek, semmit sem szóltak (csak a szemük beszélt), azután továbbmentek. Roland úgy találta, hogy a hasadás közelségének hatása halmozódik: nem olyan a hangja, amelyet meg lehetne szokni. Éppen ellenkezőleg; minél tovább tartózkodott az ember az Eyebolt-szurdok közelében, a hang annál jobban karcolta az agyat. Egyformán behatolt a fogakba és a fülbe; ott vibrált a mellcsont alatti idegcsomóban, és valósággal beleette magát az érzékeny, nyirkos szövetbe a szem mögött. De mindenekelőtt a fejbe vette be magát, azt sugallva, hogy minden, amitől csak félni lehet, ott lapul az ösvény következő kanyarjában, vagy annak a felfordult sziklának az üregében, csak arra vár, hogy kitörhessen és támadhasson.

Kicsit jobb lett, mikor elérték az ösvény végén a lapos, kopár tetőt, és az ég ismét kinyílt fölöttük, de addigra a fény csaknem teljesen eltűnt, és mikor nyeregből szállva a szurdok málladozó peremére léptek, alig láttak többet árnyaknál.

– Nem jó – mondta Cuthbert viszolyogva. – Már korábban el kellett volna mennünk innen, Roland...

mármint Will. Micsoda hülyék vagyunk!

– Idekint hívhattok Rolandnak, ha jólesik. Meg fogjuk látni, amit látni jöttünk, és számba vesszük, amit számba venni jöttünk: egy hasadást, ahogy mondtad. Csak várjatok.

– Vártak. Alig húsz perccel később kiemelkedett a látóhatár mögül a Kufár Hold: tökéletes nyári hold, hatalmas és narancsszínű. Becsapódóban levő bolygóként lebegett az ég sötétedő ibolyaszín vizében. Korongján mindenkinek láthatóan ott volt a Kufár, aki a Semmiből jött, zsáknyi sikoltozó lélekkel a vállán. Elmaszatolt árnyakból felépült, görnyedt alak, egyik puklis vállán a tisztán kirajzolódó zsákkal. Mögötte pokoltűzként lángolt a narancsszín fény. – Pfujj! – nyögött Cuthbert. – Ocsmány látvány, amikor ilyen hang nyekereg hozzá!

Mégis tovább maradtak (a lovaik is, bár rendszeresen megrántották a szárakat, mintha azt mondanák, ideje távozni erről a helyről), és a hold följebb kúszott az égen, kicsit kisebb lett, a fénye ezüstbe fordult. Végül elég magasra ért ahhoz, hogy csontsín fényt vessen az Eyebolt-szurdokba. A három fiú állt és lebámult. Egyikük sem szólt. Roland nem tudta, hogy a barátai mit gondolnak, de úgy vélte, ő akkor sem szólalna meg, ha kérnék rá.

Nincs másik kijárata, nagyon rövid és meredek falú, mondta Susan. Tökéletesen pontos leírás volt. Azt is mondta, hogy az Eyebolt úgy néz ki, mint egy oldalára dőlt kémény, és Roland ezt is igaznak tartotta, feltéve, ha az eldőlt kémény kissé megtörik a becsapódástól, és a közepe elgörbül.

Eddig a görbületig a szurdok talaja elég közönségesnek tűnt; még a holdfényben úszó csontszőnyegben sem volt semmi különleges. Sok állatnak, amely behatol egy ilyen zárt szurdokba, nincs annyi esze, hogy megtalálja a visszautat, és a menekülés esélyét az Eyeboltból tovább csökkentette a kanyon szájában a bozótból felhalmozott dugasz. Az oldalai túl meredek voltak ahhoz, hogy megmásszák őket, kivéve talán egy helyütt, éppen a kis kanyarulat előtt. Roland ott észrevett valami vájatszerűséget, amely felfutott a szurdok falán, és elég kiszögellés volt benne, hogy – talán! – föl lehessen kapaszkodni rajta. Tulajdonképpen nem is volt különösebb oka, hogy ezt megjegyyezze; csupán azért tette, mert egész életében szemmel fogja tartani az egérutak lehetőségét.

A kanyar után a szurdok feneke olyasmivé lett, amit még egyikük sem látott, és amikor jó néhány órával később visszaértek a barakkhoz, közös egyetértéssel megállapították, hogy még abban sem egészen biztosak, mit láttak egyáltalán. Az Eyebolt-szurdok hátsó részét elsötétítette valami baljós, ezüstös folyadékféle, amely pára- vagy füstkígyók csíkjait lengette. Ez a lé mintha tunyán mozgott volna; nyaldosta a falakat, amelyek fogva tartották. Később majd rájönnek, hogy a folyadék és a pára halványzöld; csak a holdfényben látszott ezüstösnek.

Miközben figyeltek, sötét, repülő árny – talán ugyanaz, amely korábban megijesztette őket – siklott végig a hasadás fölött. Elkaptott valamit a levegőben – egy bogarat?, kisebb madarat? –, azután ismét emelkedni kezdett. Mielőtt elrepülhetett volna, folyékony ezüstös kar lőtt ki a szurdok mélyéből. Egy pillanatra felerősödött a szortyogó, csikorgó nyögés, csaknem hang lett belőle. Elkapta a madarat a levegőben és lerántotta. Zöldes, elmosódó fény villant végig a hasadás felszínén, mintha elektromos kisülés lett volna, azután eltűnt.

A három fiú rémülten nézett egymásra.

Ugorj, harcos, szólt hirtelen egy hang. A hasadás hangja volt; az apja hangja volt; a varázsló, a csábító Marten hangja volt. Ami a legszörnyűbb, a saját hangja volt.

Ugorj, és ne törődj többé a gondokkal. Itt nem kell aggódni a lányok szerelmén, és nem nehezedik a gyermeki szívekre az elvesztett anyák miatti gyász. Itt csak a világegyetem közepén növekvő üresség zümmög, és az oszló hús illatozik a bomlás édességével.

Gyere, harcos. Légy a hasadás része.

Alain álmatag arccal, üres szemmel elindult a szakadék széle felé, jobb bakancsa olyan közel került

hozzá, hogy a sarka apró porfelhőt pöffentett, kavicsgörgögetet indított lefelé. Alig öt lépést tehetett, amikor Roland megmarkolta az övét, és durván hátrarántotta.

– Mit képzelsz, hova mész?

Alain révetegen nézett rá. A tekintete tisztulni kezdett, de csak lassan – Nem is... tudom, Roland. Alattuk a hasadás zümmögött, morgott és énekelt. Hangja is volt: levedző, iszapos motyogás.

– *Én* tudom – mondta Cuthbert. – Tudom, hova megyünk. Vissza a K tanyára. Gyerünk, tűnjünk innét.

– Könyörögve nézett Rolandra. – Kérlek. Nagyon félelmes.

– Jó.

De mielőtt visszavezette volna őket az ösvényre, Roland a szakadék szélére lépett, és lenézett a füstös, ezüstös nyálkára. – Számba vettünk – mondta nyílt kihívással –, számba vettünk egy hasadást.

– Azután, fojtottabb hangon: – És légy átkozott.

3

Összeszedték magukat, amikor már visszafelé lovagoltak. Csodálatosan üdítő volt a tengeri szellő a szurdok és a hasadás halott és valahogy *főtt* szaga után. Amikor fellovagoltak a Lankára (hosszú átlóban, hogy egy kicsit kíméljék a lovakat), megszólalt Alain: – Mit csinálunk most, Roland? Tudod már?

– Nem. Komolyan nem.

– Elsőnek is vacsorázunk! – ragyogott föl Cuthbert, és nyomatékuul megkocogtatta a koponyát.

– Tudod, hogy értem.

– Vaj igen – helyeselt Cuthbert. – És mondok én neked valamit, Roland...

– Will, ha lehet. Most, hogy visszaértünk a Lankára, ismét Will vagyok.

– Hát persze, helyes. Mondok neked valamit, Will: nem számolgathatjuk tovább a hálókat, csónakokat, szövőszékeket és kerékráfokat. Kifogytunk a jelentéktelen dolgokból. Azt hiszem, sokkal nehezebb lesz hülyének látszani, ha egyszer áttérünk Hambry lótenyésztő felére.

– Vaj igen – biccentett Roland. Megállította Fürgét, és visszanezett arra, ahonnan jöttek. Egy pillanatra elbűvölte a lovak látványa, amelyekre rájöhetett valamiféle holdkórosság, mert szökdécselve rohangáltak az ezüstös fűvön. – De megint csak annyit mondhatok, *nem csak a lovakról van szó*. Talán rájuk van szüksége Farsonnak? Talán igen. A Társulásnak is. Az ökrökre úgyszintén. De lovak mindenütt vannak, el kell ismernem, talán nem olyan jók, mint ezek, de ahogy mondják, viharban bármilyen kikötő jó. De ha nem a lovakról van szó, akkor miről? Amíg meg nem tudjuk, vagy úgy döntünk, hogy *sohasem* tudhatjuk meg, addig ott folytatjuk, ahol abbahagytuk.

A válasz egy része a K tanyán várt rájuk. A lókikötő oszlopon ücsörgött, a farkát hetykén tárogatva.

Amikor beleszökkent Roland kezébe, a fiú látta, hogy az egyik szárny furcsán tépett. Valamilyen állat – valószínűleg macska – annyira közel osont hozzá, hogy ráugorhasson.

A galamb lábára tekert üzenet rövid volt, de sokat megmagyarázott abból, amit nem értettek.

Ismét látni fogom, gondolta Roland, miután elolvasta. Váratlan boldogság öntötte el. Gyorsabban lüktetett a pulzusa, és elmosolyodott a Kufár Hold ezüstös fényében.

IX. fejezet CITGO

Egy délután, négy nappal holdtölte után a polgármesteri ház öreg *mozó*-ja (Miguel jóval Hart Thorin előtt került oda, és valószínűleg sokkal utána is ott lesz) bukkant föl a házban, amelyben Susan lakott a nagynénjével. Egy csodaszép gesztenye pej kancát vezetett száron. Ez volt a második az ígért három lóból. Susan azonnal fölismerte Feliciát. A kanca egyik gyermekkori kedvence volt.

Átölelte Miguel, és összecsókolta szakállas arcát. Az öregember olyan szélesen vigyorgott, hogy minden fogát kivillantotta volna, ha lett volna még mutogatnivalója. – *Gracias, gracias*, ezer köszönet, öregapám! – hálálkodott Susan.

– *De nada* – válaszolta az öreg, és átadta a szarát. – Ez a polgármester szíves ajándéka.

A lány lesütötte a szemét, mosolya lehervadt. Felicia engedelmesen állt mellette, sötétbarna szőre álmoként ragyogott a nyári napsütésben. De ez nem volt álom. Először annak tűnt – most már megértette, hogy a valószínűtlenség érzése volt a másik mozgórugó, amely miatt belesétált a csapdába –, de mégsem volt álom. Tisztának bizonyult a próbán, és most sorra kapja egy gazdag ember „szíves ajándékait”. Persze ez csak egy olyan hagyományos frázis... vagy keserű tréfa, attól függ, ki milyen hangulatból szemléli. Felicia semmivel sem volt inkább ajándék, mint Pylon – lépésről lépésre teljesítettek velük egy szerződést, amelyet Susan kötött. Cord néni sápítozhat, de Susan tudja az igazságot: ami reá vár, az tisztán és egyszerűen kurválkodás.

Cord néni a konyhaablaknál állt, miközben Susan bevezette ajándékát (az ő szempontjából visszaszármaztatott tulajdonát) az istállóba. Kikiáltott valami nagy vonalakban kedélyes megjegyzést, hogy milyen jó dolog is egy ló, mert Susannak az ápolás miatt kevesebb ideje jut a szeszélyeire. A lánynak már a nyelve hegyén volt a csípős válasz, de becsukta a száját. Gyanakvással teli fegyverszünet feszült közöttük a blúzok miatti ordítózás óta, és nem Susan akart lenni az, aki megszegi. Túl sok minden volt a szívében és a fejében. Arra gondolt, hogy ha még egyszer összevitatkozik a nagynénjével, úgy elpattanhat, mint egy száraz ág a bakancs talpa alatt. Amikor úgy tízéves kora körül megkérdezte az apját, miért olyan hallgatag, Pat azt felelte: *mert gyakran a hallgatás a legjobb*. Akkor meglepte a válasz, most viszont már jobban megértette.

Bekötötte Feliciát Pylon mellé, levakarta, megetette. Miközben a kanca zabolt, Susan megvizsgálta a patáit. Nem sokat nézett ki a patkóiból – ennyit a Tengermellék ajándékaról –, leakasztotta apja patkós iszákját az istálló ajtajába vert szögről, szíját a fején átvetve a vállára kanyarította, hogy az iszák a csípőjére lógott, és megtette a két mérföldet a Hookey Pajta és Különleges Béristállóig. A csípőjét verdeső bőriszák olyan tisztán és élesen emlékeztette az apjára, hogy ismét belémart a bánat, és ő majdnem elsírta magát. Arra gondolt, hogy Pat elborzadna, talán még undorodna is attól, milyen helyzetbe jutott a lánya. Will Dearbornt pedig kedvelné, ez egészen biztos, kedvelné, és helyeselné a lánya választását. Ez volt a legrosszabb.

2

Mondhatni egész életében tudott patkolni, még élvezte is, amikor éppen kedve volt hozzá; poros, elemi munka, mindig benne rejlett a lehetősége egy rúgásnak a bordák közé, ami elröppentette az unalmat, és visszazökkentette az ember lányát a valóságba. De arról, hogyan *csinálják* a patkókat, semmit sem tudott, és nem is akarta tudni. Brian Hookey készítette őket a csűrje és vendégfogadója mögötti kovácsműhelyben; Susan könnyedén kiválasztott négy újat a megfelelő méretből, közben élvezte a lovak és a széna illatát. Meg a friss meszelését. Hookey Istállója & Kovácsműhelye igazán takarosán festett. Ahogy fölpillantott, egyetlen lyukat sem látott a csűr tetején. Úgy tűnik, jó idők járnak Hookeyra.

A mester, még mindig kovácskötényesen, felrótta egy gerendára a négy új patkó árát, közben feszült figyelemmel bandzsított az általa írt számokra. Amikor Susan akadozva a fizetésről kezdett beszélni, a

kovács kinevette és azt mondta, tudja ő, hogy Susan úgymint megadja a tartozását, az istenek áldják meg. Mellesleg egyikük sem költözik sehova innen, igaz? Dehogyan, dehogyan. Közben egész idő alatt szelíden tolt a széna és a lovak illatában az ajtó felé. Egy éve még nem kezelt volna ilyen félvállról ennyire kis tételt sem, mint négy vaspatkó, de hát Susan most Thorin polgármester jó barátnéja, és így már más az ábra.

Káprázatosan süttött a délutáni nap Hookey csűrének félhomálya után. Susan egy pillanatra elvakult tőle, tapogatózva haladt az utca felé, a bőriszák táncolt a csípőjén, a patkók halkán kocogtak. Csak egy pillanattal hamarabb vette észre, hogy egy alak magaslik föl előtte a ragyogásban, azután úgy nekiment, hogy összekattantak a fogai, és Felicia új patkói csilingelni kezdtek. El is esett volna, de két erős kéz hirtelen elkapta a vállát. Addigra a szeme hozzászokott a fényhez, és elszörnyülködve, ugyanakkor derűsen látta, hogy a fiatalember, aki előtt kis híján hasra esett a porban, nem más, mint Will egyik barátja, Richard Stockworth.

– Ó, kisasszony, bocsánatáért esedezem! – mondta, és úgy söprögette Susan ruhájának ujját, mintha csakugyan felbuktatta volna. – Jól van? Tényleg jól van?

– Tényleg jól vagyok – felelte mosolyogva. – Kérem, ne szabadkozzék. – Hirtelen vad vágyat érzett, hogy lábujjhegyre ágaskodjék, szájon csókolja, és azt mondja neki: *Add ezt át Willnek, és közöld vele, ne törődjön azzal, amit mondtam! Mondd meg neki, hogy még ezerszer ennyi van ott, ahonnan ez való! Mondd meg neki, hogy jöjjön, és vigye el valamennyit!*

Ehelyett belekapaszkodott abba a komikus képbe, hogy Richard Stockworth szájon csókolja Willt és azt mondja, ezt Susan Delgado küldi. Vihogni kezdett. A kezét a szája elé kapta, de ez sem segített. Stockworth visszamosolygott, habozva, óvatosan. *Valószínűleg azt hiszi, hogy megőrültem... és ez így is van! Így van!*

– Jó napot, Stockworth uraság – mondta, és elment mellette, mielőtt még nagyobb zavarba jött volna.

– Jó napot, Susan Delgado – viszonzta a fiú a köszönését.

Susan egyszer visszanezített, amikor már vagy ötvenméternyit távolodott tőle az utcában, de Stockworth addigra eltűnt. Pedig biztos, hogy nem Hookeyhoz ment. Először is mit keresett Mr. Stockworth a városnak ebben a részében?

Fél órával később jött rá, amikor elővette az új vaspatkókat a papa iszákjából. Két patkó között lelt egy összehajtogatott papírlapot, és mielőtt széthajtotta volna, már tudta, hogy nem véletlenül ütközött neki Mr. Stockworthnek.

Hála a bukétában elrejtett cédulának, azonnal fölismerte Will kézírását.

SUSAN!

Találkoznál velem ma vagy holnap este a Citgónál? Nagyon fontos. Ahhoz van köze, amiről korábban beszéltünk. Kérlek.

W.

Ui. Égesd el ezt a cédulát.

Susan nyomban elégette. Figyelte, amint a lángok fellobognak, azután elhalnak, és közben folyton azt a szót suttogta, amely a legmélyebben megérintette: *Kérlek.*

Szótlanul költötték el az egyszerű vacsorát Cord nénivel – kenyeret és levest –, majd mikor végeztek, Susan kiment Feliciával a Lankára, és nézte a naplementét. Nem, ma este nem találkozik vele. Már így is túl sok szívfájdalmat okozott magának a lobbánékony, ösztönös viselkedéssel. De

holnap?

Miért a Citgónál?

Ahhoz van köze, amiről korábban beszéltünk.

Igen, valószínűleg. Nem kételkedett a fiú becsületességében, bár elég sokszor megfordult a fejében, hogy Will és barátai vajon azok-e, akiknek mondják magukat. Nyilván olyan okból akarja látni, amely összefügg feladatával (noha Susan el nem tudta képzelni, milyen összefüggésben lehet a Lankán futkosó túl sok ló az olajtócsával), mégis, most már van közöttük valami édes és veszedelmes. Lehet, hogy beszélgetni kezdenek, de valószínűleg csókolózással fejezik be... és a csókolózás is lehet csak kezdet. De a tudás nem változtatott az érzelmeken. Látni akarta a fiút. Látnia *kellett*.

Így hát ült új lován, amely Hart Thorin újabb előlege volt az ő szüzességére, és figyelte, amint a nap megdagad és vörösbe fordul a nyugati szemhatáron.

Hallgatta a hasadás halk nyöszörgését, és tizenhat évnyi élete során most először majd' széttépte a határozatlanság. Mindaz, amit kívánt, ütközött azzal, amit becsületnek tartott, és az agyában szinte süvöltött az ellentmondás. Úgy érezte a *ka* erősödését, mint mikor egy dűledező ház mellett feltámad a szél. Ám ebből az okból oly könnyű eldobni a becsületet, nemde? Az erény bukására ott áll magyarázatként a mindent legyűrő *ka*. Ehhez nem kell sokat gondolkodni.

Éppen olyan vaknak érezte magát, mint amikor kilépett Brian Hookey csűrének sötétjéből az utca ragyogásába. Egyszer föl is jajdult halkán kétségbeesésében, és még csak nem is vette észre. Minden törekvését a világos és ésszerű gondolkodásra legyőzte a vágy, hogy ismét megcsókolja a fiút, és érezze, amint Will keze rásimul a mellére.

Sohasem volt vallásos, nemigen hitt Belső-Világ elmosódó isteneiben, így amikor lement a nap, és távozásának helyén vörösből bíborba fordult az ég, utoljára megpróbált imádkozni, az apjához. És válasz is érkezett, bár azt nem tudhatta, hogy az apjától-e vagy önnön szívéből.

Bízd a ka-ra, hadd működjék, mondta egy hang az elméjében. *Úgyis megteszi, mindig ezt szokta. Ha a ka le akarja győzni a becsületedet, akkor az fog történni; addig is, Susan, te ne törődj mással, csak magaddal. Bízd a ka-ra erényes ígéretedet, akármilyen nehéz legyen is.*

– Jól van – mondta. Rájött, hogy jelenlegi állapotában minden döntés megkönnyebbülés, még az is, hogy megkockáztatja a találkozást Will-lel. – Betartom az ígéretemet. A *ka* dolgaival pedig törődjek a *ka*.

A sűrűsödő homályban csettintett Feliciának, és elindult haza.

4

Másnap vásárnap volt, a gulyások hagyományos pihenőnapja. Roland kis csapata is szabadságot vett ki.

– Még szép, hogy megérdemeltük – mondta Cuthbert –, miután fogalmunk sincs, mit csináljunk.

Ezen a vásárnapon – a hatodikon, amióta Hambryba érkeztek – Cuthbert a Felső Piacra ment (az Alsó Piac olcsóbb volt, de túlságosan halszagú az ő ízlésének), megnézte a tarka szerapékat, s igyekezett nem sírni. Az anyjának is volt egy ilyenje, azt szerette a legjobban, és ha Cuthbert elgondolta, amint az anyja kilovagol, vállán lobog a szerapéja, ettől úgy beléhasított a honvágy, hogy szinte fájt. „Arthur Heath”-nek, Roland *ka-mai*-jának annyira hiányzik a mamája, hogy még a szeme is nedves lesz tőle! Ez olyan vicc, amely méltó... nos, amely méltó Cuthbert Allgoodhoz.

Ahogy ott állt, a szerapékat meg az állványra akasztott *dolina* takarót bámulva, kezét a háta mögött összekulcsolva, akár egy képzőművészeti galéria látogatója (miközben egyfolytában a könnyeit nyeldeste), könnyedén megütögették a vállát. Megfordult, és ott állt mögötte a szőke lány.

Cuthbert nem csodálkozott, hogy Roland odavan érte. Még farmerben és parasztingben is

lélegzetelállító volt. A haját nyersbőr szíjakkal kötötte hátra, a szeme a legragyogóbb szürke volt, amit Cuthbert valaha látott. Kész csoda, gondolta, hogy Roland egyáltalán képes bárminemű hétköznapi tevékenységre, akár fogmosásra is. Az biztos, hogy Cuthbertre jó hatással volt; egy szempillantás alatt kivert a fejéből minden érzelmes vágyakozást az anyja után.

– Kisasszony – mondta. Ennyi telt tőle, legalábbis előszörre.

A lány biccentett, és felé nyújtott valamit, amit Mejisben *corvette*-nek hívnak, aminek szó szerinti jelentése „csomagocska”, értelem szerinti viszont „kis erszény”. Ezek a kis bőrmütyürök akkorák, hogy néhány pénzermén kívül semmi sem fér el bennük, és hölgyek gyakrabban hordják, mint urak, bár ez nem kötelező szabály.

– Elejtette, nagyokos – mondta a lány.

– Köszönöm szépen, hölgyem, de nem az enyém. – Férfierszény lehetett – sima fekete bőr, sallangtalan –, viszont Cuthbert most látta először. Különben is, neki sohasem volt *corvette*-je.

– Ez az öné – mondta a lány, és a pillantása olyan éles volt, hogy szinte égette a fiú bőrét.

Cuthbert azonnal felfogta volna a jelentését, ha nem vakítja el a váratlan jelenés. Meg – ezt el kellett ismernie – az agyafúrtság. Az ember valahogy nem vár agyafúrtságot egy ilyen szép lánytól; szabály szerint a szép lányok nem lehetnek okosak. Mostanáig Bertnek az volt a véleménye, hogy egy szép lánynak elegendő annyi ész, amennyivel reggel föl tud kelni. – Az öné.

– Ó, csakugyan! – mondta, és szinte kitépte a kis erszényt a lány kezéből. Érezte, amint hülye vigyor önti el az arcát. – Most, hogy említi, kisasszony...

– Susan. – A lány mosolygott, de a szeme komoly és figyelmes volt. – Kérlek szépen, hívj Susannak.

– Boldogan. Bocsánatodért esedezem, Susan, tudod, az a helyzet, hogy eszem és emlékezetem, tekintettel a vásárnapra, kézen fogták egymást és elmentek szabadságra – úgy is mondhatod, hogy meglógtak –, engem meg ideiglenesen itt hagytak agy nélkül.

Képes lett volna így folytatni akár egy órán át (már máskor is megtette, mint ezt Roland és Alain egyként tanúsíthatták volna), de a lány egy nővér fesztelen fölényével leállította kerepelését.

– Én elhiszem, hogy képtelen vagy uralkodni agyadon s alatta leledző nyelveden, Mr. Heath, de az erszényedre talántán jobban kellene vigyáznod a jövőben. Jó napot. – Eltűnt, még mielőtt a fiú megszólalhatott volna.

5

Bert ott találta Rolandot, ahová gyakran járt mostanában: kint, a Lankának azon a részén, amelyet a helybeliek Városnézőnek neveztek. Szép kilátás nyílt innen a vásárnap délutáni kék párában álmodó Hambryra, de Cuthbert erősen kételkedett benne, hogy a város látképe vonzaná ide legrégebb barátját. Úgy vélte, hogy a legvalószínűbb ok a Delgado-ház látványa lehet.

Ezen a napon Roland Alainnel volt, és mindketten hallgattak. Cuthbert simán tudomásul vette a gondolatot, hogy egyes emberek hosszú ideig megvannak beszéd nélkül, *megérteni* azonban nem tudta őket.

Vágtatva érkezett, benyúlt az ingébe, és előhúzta a *corvette*-et. – Susan Delgado küldi. A Felső Piacon adta. Gyönyörű, és olyan eszes, mint egy kígyó. A legrajongóbb csodálattal mondom.

Roland arca kigyúlt és életre kelt. Amikor Cuthbert odadobta a *corvette*-et, fél kézzel kapta el, a zsinórját a fogával nyitotta ki. Az erszényben, amelyben az utazók néhány pénzdarabot szoktak tartani, csupán egy összehajtogatott papírdarab volt. Roland gyorsan elolvasta, a fény kihunyt a szemében, a mosoly lehervadt az ajkáról.

– Mit ír? – kérdezte Alain.

Roland odaadta, azután ismét a Lankát bámulta. Cuthbert csak akkor fogta fel, milyen fontos lett

Roland életében – tehát az ő életükben is – Susan Delgado, amikor meglátta barátja tekintetében a mélységes szomorúságot.

Alain odanyújtotta a cédulát. Egy sor volt rajta, két mondat.

Jobb, ha nem találkozunk. Sajnálom.

Cuthbert kétszer is elolvasta, mintha az újraolvasás változtatna rajta, majd visszaadta Rolandnak. Ő visszatette a *corvette-be*, összehúzta a zsinórt, azután a kis erszényt a zsebébe dugta.

Cuthbert jobban utálta a csendet, mint a veszélyt (az ő agyában ez jelentette a veszélyt), de akármilyen társalgási témát keresett, barátjának arcától otromba érzéketlenségnek tűnt minden. Rolandot mintha megmérgezték volna. Cuthbert undorodott a gondolattól, hogy ez a szép lány összefekszik Hambry girhes égimeszelő polgármesterével, de Roland arca hevesebb indulatokat keltett benne. Képes lett volna meggyűlölni a lányt.

Végül Alain szólalt meg, már-már félénken. – És most mi lesz, Roland? Kimegyünk az olajtóhoz nélküle?

Cuthbert csodálta érte. Első találkozáskor sokan félreismerték Alain Johnst, azt hitték, ostoba. Pedig ez távol állt az igazságtól. Alain most, olyan diplomatikusan, amire Cuthbert sohasem lett volna képes, arra figyelmeztette Rolandot, hogy első boldogtalan tapasztalatai a szerelemben nem változtatnak kötelmeiken.

És Roland válaszolt. Megemelte magát a nyeregben, kiegyenesedett ültében. A nyári délután erős arany fénye kemény kontrasztokat festett az arcára, egy pillanatra előrevetítve ama férfit, akivé majd válik. Cuthbert látta a fantomot, és megborzongott. Nem tudta, mit lát, csak azt, hogy félelmetes.

– A Nagy Koporsóvadászok – szólta Roland. – Láttad őket a városban?

– Jonast és Reynoldsot – felelte Cuthbert. – Depape-nek semmi nyoma. Szerintem Jonas megfojtotta és a sziklákról a tengerbe vetette, annyira begurult azon, ami éjszaka történt a kocsmában.

Roland megrázta a fejét. – Jonasnak túlságosan nagy szüksége van megbízható embereire ahhoz, hogy elpocsékolja őket. Ugyanazon a vékony jégen jár, mint mi. Nem, Depape-et csupán elküldte valahova.

– Hova? – kérdezte Alain.

– Olyan helyre, ahol a bokorba kell szarnia és esőben kell aludnia, ha rossz az idő – nevetett Roland kurtán, különösebb humor nélkül. – A legvalószínűbb, hogy Jonas visszaküldte a nyomainkon.

Alain halkán felmordult a meglepetéstől, ami nem is nagyon volt meglepetés. Roland hanyagul ült Fürgén, nézte a mező álmodó mélyén a legelő lovakat. Egyik kezével öntudatlanul végigsimította az inge alá dugott *corvette-et*. Végül ismét visszafordult a barátaihoz.

– Kicsit tovább kell várunk – mondta. – Talán megváltoztatja a véleményét.

– Roland – kezdte Alain. A hangja gyengédségében is kérlelhetetlen volt.

Roland fölemelte a kezét, mielőtt Alain folytathatta volna. – Ne kételkedj bennem, Alain. Mint apám fia beszélek.

– Jól van. – Alain kinyújtotta a kezét, és megszorította Roland vállát. Cuthbert nem nyilvánított véleményt. Lehet hogy apja fiaként cselekszik, az is lehet, hogy nem; úgy sejtette, hogy ezt maga Roland sem tudja pontosan.

– Emlékszel, mit szokott mondani Cort, hogy mi a legfőbb gyengesége a hozzánk hasonló kukacoknak? – kérdezte Roland halvány mosollyal.

– Ész nélkül fut és lyukba esik – idézte Alain, rekedtesen utánozva tanáruk hangját, amitől Cuthbert hangosan fölnevetett.

Roland mosolya is szélesedett egy árnyalatnyit. – Így van. Azt akartam, hogy emlékezzetek ezekre a szavakra, fiúk. Nem fogom felborítani a szekeret, hogy lássam, mi van benne. Addig nem, amíg van más választásom. Susan még eljőhet, ha adunk neki időt a gondolkodásra. Azt hiszem, máris hajlandó

lenne találkozni velem, ha nem lennének... más ügyek is közöttünk.

Szünetet tartott, kis időre csönd telepedett közékük.

– Bárcsak ne küldtek volna ide minket apáink – szólalt meg végül Alain, noha *Roland apja* volt az, aki ideküldte őket, és ezt mindhárman tudták. – Túl fiatalok vagyunk az ilyesmihez. Évekkel fiatalabbak a kelleténél.

– Azért megálltuk a helyünket a Pihenőben – mutatott rá Cuthbert.

– Az kiképzés volt, nem ravaszság, és nem vettek minket komolyan. Még egyszer nem történhet meg. – Nem küldtek volna ide minket, sem az én apám, sem a tieitek, ha tudták volna, amire mi rájöttünk – mondta Roland. – Mi viszont tudjuk, és most már ezért vagyunk itt. Nem?

Alain és Cuthbert bólintott. Tényleg ezért voltak itt. Ebben nem kételkedtek többé.

– Mindenesetre most már késő emiatt aggódni. Várnunk kell, és reménykednünk kell Susanban. Inkább nem mennék közel a Citgóhoz úgy, hogy nincs velem valaki Hambryból, aki ismeri a hely fekvését... de ha Depape visszajön, akkor meg kell kockáztatnunk. Isten tudja, mire jött rá, vagy milyen meséket agyal ki Jonas kedvére, vagy mire lesz képes Jonas, miután tanácskoztak. Talán lövöldözés is lehet.

– Ennyi mászkálás után szinte örülnék is neki – mondta Cuthbert.

– Nem küldenél neki még egy üzenetet, Will Dearborn? – kérdezte Alain.

Roland ezen elgondolkodott. Cuthbert magában fogadott arra, hogy mit fog lépni. És veszített.

– Nem – mondta végül Roland. – Időt kell neki adnunk, akármilyen nehéz is. És reménykednünk kell, hogy a kíváncsisága győzni fog.

Ezzel a szállásukul szolgáló barakk felé fordította Fürgét, és elindult. Cuthbert és Alain követték.

6

Susan a vásárnap hátralevő részében keményen dolgozott, kiganézta az istállót, vizet hozott, felmosta az összes lépcsőt. Cord néni mindezt némán figyelte, arcán kétség keveredett a csodálkozással. Susan egy fikarcnyit sem törődött a nénikéje ábrázatával. Ki akarta fárasztani magát, hogy megússza az újabb álmatlan éjszakát. Vége. Will is tudni fogja, és ez jó. Történt, ami történt.

– Bolond vagy, te lány? – Csak ennyit kérdezett Cord néni, amikor Susan az utolsó vödör piszkos mosóvizet öntötte ki a konyha mögött. – Vásárnap van!

– Egy csöppet sem vagyok bolond – felelte kurtán, hátra se nézve.

A terv első részét teljesítette. Fáradt karokkal, sajgó lábakkal, lüktető háttal feküdt le holdfelkelte után – de az álom elkerülte. Nyitott szemmel, boldogtalanul hevert az ágyban. Az órák teltek, a hold lenyugodott, és Susan még mindig nem tudott elaludni. Csak bámult a sötétbe, és azon tűnődött, van-e rá valami eshetőség, akár a legcsekélyebb is, hogy az apját meggyilkolták. Hogy elhallgattassák, hogy lezárják a szemét.

Végül arra a következtetésre jutott, mint korábban Roland: ha nem vonzaná annyira a fiú tekintete, kezének, ajkának érintése, akkor egy pillanat alatt beleegyezett volna a kért találkozóba. Már csak azért is, hogy zavarodott elméjét megnyugtassa.

Ettől a felismeréstől megkönnyebbült, és már képes volt elaludni.

7

Másnap késő délután, amikor Roland és barátai ötórán teán voltak az Utaspihenőben (hideg marhahúsos szendvics és fehér tea literszám, nem olyan jó, mint amelyet Dave seriffhelyettes felesége főz, de azért megjárja), Sheemie jött be kintről, ahol a virágait locsolta. Rózsaszín sombreroját viselte, és fülig ért a szája. Kezében apró csomagot tartott.

– Szerbusztok, Kis Koporsóvadászok! – rikkantotta vidáman, és bókkolt, mulatságos pontossággal

utánozva a fiúkat. Cuthbert különösen élvezte látni, amikor ezt a bókot kertészklumpában hajtják végre. – Hogy vagytok? Remélem, jól, de úgy ám!

– Virítunk, mint a hónapos retek – válaszolta Cuthbert –, noha egyikünk sem szereti, ha Kis Koporsóvadásznak nevezik, ezért talán te is elhagyhatnád, jó?

– Hát persze – válaszolta Sheemie rendületlen derűvel. – Igenis, Mr. Arthur Heath, derék fickó, aki megmentette az életemet! – Egy pillanatra elhallgatott és meglepetten bámult, mint aki elfelejtette, mit is akart az előbb. De azután kitisztult a tekintete, felragyogott a vigyora, és egy csomagocskát adott át Rolandnak. – Ez a tiéd, Will Dearborn!

– Úgy? S mi van benne?

– Magok! Azok vannak benne!

– Te adod nekem, Sheemie?

– Ó, dehogy.

Roland megtapintotta a csomagot. Boríték volt, amelyet összehajtogattak és lepecsételtek. Semmit sem írtak rá, sem az elejére, sem a hátuljára, és ujjhegyei nem éreztek magokat.

– Akkor hát ki adta?

– Nem emlékszek – felelte Sheemie, majd lesütötte a szemét. Eléggé lóg egy deszkája, gondolta Roland, hogy sose szomorkodjon sokáig, és egyáltalán képes legyen hazudni. Ekkor Sheemie szeme, reménykedve és félénken, ismét visszatért hozzá. – De arra igen, hogy mit kell mondanom neked.

– Igazán? Hát akkor mondd, Sheemie.

Úgy beszélt, mint aki keserves munkával betanult szerepet mond, egyszerre idegesen és büszkén: – Ezek azok a magok, amékeket a Lankán szórtál szét.

Roland szeme akkorát villant, hogy Sheemie hátrált egy lépést. Gyorsan beljebb rántotta a fejébe a sombreroját, megfordult és kisietett a biztonságba, a virágai mellé. Kedvelte Will Dearbornt és barátait (különösen Mr. Arthur Heatht, aki néha olyanokat mondott, amiktől Sheemie az oldalát fogta), ám ebben a pillanatban olyat látott Will uraság szemében, ami nagyon megrémítette. Ebben a pillanatban megértette, hogy Will van olyan gyilkos, mint az a másik köpenyes, vagy aki azt akarta, hogy ő nyalja tisztára a csizmáját, vagy az öreg, fehér hajú Jonas a reszketős hangjával.

Olyan rossz, mint ők, vagy még rosszabb.

8

Roland az ingébe süllyesztette a „magos csomagot”, és nem is nyitotta ki, amíg vissza nem értek a K tanya tornácára. A távolban a hasadás nyöszörgött, amitől a lovaik idegesen rázták a fülüket.

– Nos? – kérdezte Cuthbert végül, amikor nem bírta tovább.

Roland kivette a borítékot az ingéből, és feltépte. Közben azon tűnődött, hogy Susan pontosan tudta, mit mondjon.

A többiek odahajoltak, Alain balról, Cuthbert jobbról. Széthajtogatta az egyetlen papírfecnit. Ismét látta az egyszerű, tiszta írást, az üzenet sem volt sokkal hosszabb az előzőnél. A tartalma azonban teljesen különbözött.

Van egy narancsliget egy mérföldre az úttól, a Citgónak a város felé eső oldalán. Várj ott holdkeltekor. Egyedül gyere. S.

Alatta hangsúlyos, nyomtatott betűkkel: EZT ÉGESD EL.

– Örökösünk – szólalt meg Alain.

Roland bólintott. – Igen. De csak távolabb. Azután elégette a cédulát.

A liget tucatnyi sor narancsfával beültetett, szépen rendben tartott négyszögnek bizonyult egy részben elgazosodott szekérút végében. Roland sötétedés után érkezett, de jó félórával azelőtt, hogy a rohamosan vékonyodó Kufár Hold kiemelkedett volna a szemhatár mögül.

Miközben végigment az egyik soron, hallgatva az északra elterülő olajtótól áthallatszó, enyhén kísérteties zajokat (szelepek nyikorgását, alkatrészek karistolását, fűrészárak buffogását), fájó honvágy fogta el. A narancsvirágok éteri illata – fénylő szőnyeg a sötétebb olajbúzőn –, az hozta ki belőle. Ez a játék kert nem volt fogható Új-Kánaán hatalmas almáskertjeihez, valahogy mégis azokra hajazott. Itt is ugyanúgy a méltóság és a civilizáció érzett, meg a sok, gondoskodás, valamire, ami nem feltétlenül szükséges. És valószínűleg nem is annyira hasznos. Az ilyen magas szélességi körön termő narancs bizonyára olyan savanyú, mint a citrom. Mégis, amikor a szellő végigsimította a fákat, az illat visszavitte a keservesen hiányolt Gileádba, és most először vette fontolóra a lehetőséget, hogy talán sohasem látja többé otthonát, ugyanolyan vándor lett belőle, mint odafönt a vén Kufár Hold.

Meghallotta a lányt, de csak akkor, mikor az már csaknem odaért. Ha nem barát lett volna, hanem ellenség, talán még lett volna ideje, hogy előrántsza a fegyverét és lőjön, de ugyancsak kevés. El volt ragadtatva tőle, és amikor meglátta a lány arcát a csillagfényben, a szíve hirtelen megtelt boldogsággal.

Susan megállt, amikor a fiú hátrafordult, és csak nézte. Kezét édesen, öntudatlan gyermekességgel összekulcsolta a melle alatt. A fiú egy lépést tett felé, a lány fölemelte a kezét. Roland riadalmat olvasott ki belőle, és zavartan megállt. De félreértette a mozdulatot a bizonytalan fényben. Susan ekkor még megállíthatta volna, de úgy döntött, nem teszi. A magas fiatal lány, hasított lovaglósoknyájában, egyszerű fekete csizmájában, elszántan közelebb lépett a fiúhoz. Hátára csúsztatott sombreroja rálógott vaskos hajfonatára.

– Will Dearborn, találkozásunk jó s rossz – mondta remegő hangon, azután a fiú megcsókolta. Égtek egymásért, miközben az utolsó negyedére soványodott Kufár a magasba emelkedett.

Cöosi magányos kunyhója mélyén Rhea a konyhaasztalánál ült, és az üveggömb fölé hajolt, amelyet másfél hónapja hoztak a Nagy Koporsóvadászok. Arca rózsaszín izzásban fürdött, de már senki sem tévesztette volna össze egy fiatal lányéval. Rendkívüli életereje fenntartotta sok-sok éven át (csupán Hambry legöregebb lakóinak volt némi elképzelésük, milyen vén lehet a Cöosi Rhea, de még ők sem tudták biztosan), ám az üveg végül csak megcsapolta: úgy szívta ki belőle, ahogy a vámpír a vért. Mögötte a kunyhó nagyobbik szobája még a szokottnál is koszosabb és rendetlenebb volt. Mostanság nem is mímelte a takarítást, mert egész idő alatt az üveggömböt leste. Amikor nem bele bámult, akkor arra *gondolt*, hogy bele fog nézni... és ó! Miket látott benne!

Ermot rátekeredett a banya egyik pipaszár lábára, és izgatottan fűjt, de Rhea alig vette észre. A látottak bűvöletében még közelebb hajolt az üveggömb mérgező rózsaszín izzásához.

A lány volt benne, aki tisztaságpróbára jött hozzá, és az a fiatalember, akit akkor látott, amikor először pillantott a gömbbe. Akit összetévesztett egy harcossal, amíg rá nem jött, hogy túl fiatal.

Ez az ostoba lány, aki énekelve jött Rheához, de a sokkal illőbb hallgatással távozott, miután tisztának bizonyult, és lehet, hogy még most is tiszta (az biztos, hogy egy szűz mohósággal elegy félénkségével csókolt és simogatta a fiút), de nem sokáig marad az, ha továbbra is így viselkedik. De meg fog lepődni Hart Thorin, amikor ágyába viszi az állítólagos szűz szeretőt! Vannak módok, amelyekkel el lehet bolondítani a férfiakat e tekintetben (a férfiak valósággal *könnyörögnek*, hogy elbolondítsák őket

e tekintetben), nagyon jól megteszi egy gyűszűnyi disznóvér, de ez a lány ezt nem fogja tudni. De hiszen ez remek! Ha elgondolja, hogy itt, ebben a csodálatos üveggömbben látni fogja, amint Felvágós Kisasszonyt megalázzák! Hiszen ez nagyszerű! Csodálatos! Még közelebb hajolt, szemének mély üregét betöltötte a rózsaszín tűz. Ermot, aki érezte, hogy úrnője ügyet sem vet kedveskedésére, vigasztalanul arrébb siklott a padlón, bogarakat keresni. Ádáz elszökdécselt a hulló elől, macskakáromkodásokat köpködött felé, hatlábú árnyéka hatalmasan, formátlanul hullott a tűzfényes falra.

11

Roland érezte, amint megrohanja őket a pillanat. Valahogy kényszerítette magát, hogy elhátráljon a lánytól, aki ugyancsak visszalépett. Szeme tágra nyílt, arca kipirult. Roland még a fölkelő hold fényénél is láthatta a pírját. A heréje lüktetett, ágyékát folyékony ólom sütötte.

A lány félig elfordult, és Roland látta, hogy sombreroja ferdén lóg a hátán. Kinyújtotta egyik remegő kezét, és megigazította. A lány röviden, de erősen megszorította ujjait, azután lehajolt lovaglőkesztyűjéért, amelyet lerántott, hogy csupasz kézzel érinthesse a fiú bőrét. Amikor fölegyenesedett, a vér hirtelen kifutott az arcából, és ő megtántorodott. Elesik, ha Roland keze nem tartja meg a vállát. Bús szemmel nézett a fiúra.

– Mit csinálunk? Ó, Will, mit fogunk csinálni?

– A legjobbat, amit tehetünk – felelte a fiú. – Amit mindig is tettünk. Amire apáink tanítottak.

– Ez örülség!

Roland, aki életében nem érezte magát józanabbnak – még lágyékának sajgása is józannak és helyesnek tűnt –, semmit sem szólt.

– Tudod, mily veszélyes ez? – kérdezte Susan, és folytatta, mielőtt a fiú válaszolhatott volna. – Vaj igen, tudod. Látom, hogy tudod. Ha minket együtt látnak, abból komoly baj kerekedne. Ha meglátnának, ahogy itt vagyunk...

Összeborzongott. A fiú feléje nyújtotta a kezét, de ő hátrébb lépett. – Inkább ne tedd, Will. Ha megteszed, akkor nem marad más, csak a szerelmeskedés. Vagy ez volt szándékod?

– Tudod, hogy nem.

A lány bólintott. – Kiállítottad barátaidat örködni?

– Vaj igen – bólintott a fiú, azután felfénylett az arcán az a váratlan mosoly, amelyet a lány annyira szeretett. – De nem oda, ahonnan láthatnának *minket*.

– Hála ezért az isteneknek – mondta Susan, és elég zavartan elnevette magát. Azután közelebb lépett a fiúhoz, nagyon közel. Roland alig bírta megállni, hogy a karjaiba ne kapja. Kíváncsian nézett föl a fiú arcába. – Ki vagy te igazán, Will?

– Csaknem az vagyok, akinek mondom magam. Ez benne a vicc, Susan. Barátaimat és engem nem azért küldtek ide, mert ittunk és randalíroztunk, de nem is azért, hogy valami összeesküvést vagy lázadást fedezzünk föl. Mi még csak fiúk vagyunk, akiket ideküldtek a veszély elől. Minden, ami azóta történt... – A fejét rázta, hogy mutassa, milyen tehetetlennek érzi magát. Susannak ismét az jutott az eszébe, amit az apja mondott, hogy a *ka* olyan, mint a szél: ha jön, akkor elviheti a csirkét, a házat, a csúrt. Még az életet is.

– S Will Dearborn a valódi neved?

A fiú vállat vont. – Úgy alítom, egyik név olyan, mint a másik, ha a szív, amely válaszol rá, igaz. Susan, te ma a polgármester házában voltál, Richard barátom látta, amint odalovagoltál...

– Igen, a kellékekért – mondta a lány. – Mivel az idén én leszek az Aratás Királynője. Hart ötlete, nekem, sohasem jutott volna az eszembe, ezt mondhatom neked. Nagy számárság, s el tudom képzelni,

mennyire fáj Olive-nak.

– Te leszel a legszebb Aratáskirálynő, aki valaha élt a földön – mondta a fiú. Olyan őszinte volt a hangja, hogy Susan beleborzongott a gyönyörűségbe, és az arca ismét átmelegedett. Az Aratás Királynőjének ötször kell jelmezt váltania a déli lakoma és a szürkületi máglya között, mindannyiszor cifrábbat, mint az előző (Gileádban kilencszer kellett volna, Susan nem is tudta, milyen szerencsés), de valamennyit boldogan fölvette volna, ha Will az Aratás Királya. (Ebben az évben Jamie McCann lesz, egy sápatag pincebogár Hart Thorin helyett, mert ő megközelítőleg negyven évvel öregebb és szürkébb a szerephez.) Még boldogabban viselte volna a hatodikát, egy combig érő ezüstöset, cérnavékony vállpántokkal. Ezt a ruhát nem láthatja más, csak Maria, a komornája, Conchita, a varrónője és Hart Thorin. Ezt akkor fogja viselni, amikor ágyasként lefekszik a vénember nyoszolyájára, miután véget ér az ünnep.

– Amikor ott voltál, láttad azokat az alakokat, akik Nagy Koporsóvadásznak nevezik magukat?

– Láttam Jonast s a köpönyegest, amint ott álltak az udvaron s beszélgettek – mondta Susan.

– Depape-et nem? A vörös hajút?

A lány megrázta a fejét.

– Ismered a Kastélyjátékot, Susan?

– Vaj igen. Az apám mutatta, amikor még kicsiny voltam.

– Akkor tudod, hogy a tábla egyik végében állnak a vörös figurák, a másikon a fehérek. Kijönnek a domb mögül és egymás felé kúsznak, közben védőfalat állítanak, hogy álcázzák magukat. Ami most Hambryban folyik, nagyon hasonló ehhez. És, akár a játékban, most is az a kérdés, ki lép ki előbb az álcázás mögül. Megértetted?

A lány rögtön bólintott. – A játékban az a sebezhető, aki először jön elő a domb mögül.

– Az életben is. Mindig. De néha nehéz fedezékben maradni. Barátaim és én csaknem mindent számba vettünk, amit számba mertünk venni. Már csak az maradt...

– Például a lovak a Lankán.

– Csakugyan. Ahhoz, hogy őket számba vegyük, ki kell lépnünk a fedezékből. Vagy amit az ökrökről megtudtunk...

A lány szemöldöke fölszaladt a homlokára. – Hambryban nincsenek ökrök. Ebben tévedsz.

– Nem tévedek.

– Hol?

– A Billegő H-ban.

Susan most viszont összevonta szemöldökét, és elgondolkodott. – Az László Rimer birtoka.

– Vaj igen, Kimba Rimer testvéréé. Nem ez az egyetlen titkolt kincs manapság Hambryban. Akadnak még elrejtett társzekerek és ennivaló a Lovas-szövetség csűrjeiben, titkos élelmiszer-raktárak...

– *Nem, Will!*

– De igen. S még ennél is több. De ha ezt vesszük számba – ha *látják*, hogy számba vesszük –, akkor elhagyjuk a fedezéket. Azt kockáztatjuk, hogy a Kastélyba zárnak. Legutóbbi napjaink meglehetősen lidércesek voltak: igyekszünk elfoglaltnak látszani, anélkül hogy odamennénk a Lanka Hambry felé eső részére, ahol a legtöbb veszély fenyeget. Egyre nehezebb a dolgunk. Azután kaptunk egy üzenetet...

– Üzenetet? Hogyan? Kitől?

– Azt hiszem, jobb, ha nem tudsz ezekről a dolgokról. De arra a meggyőződésre jutottunk, hogy a válasz, amit keresünk, a Citgóban lehet.

– Will, gondolod, hogy az, ami idekint van, segíthet többet megtudni arról, mi történt az apámmal?

– Nem tudom. Talántán lehetséges, de nem valószínű. Csak annyit tudok biztosan, hogy végre

lehetőségem van számba venni valamit, ami fontos, és úgy, hogy nem látnak közben. – A vére eléggé lehűlt, hogy kinyújthatta kezét Susan felé; a lány is lecsillapodott annyira, hogy bizalommal fogadja. Ám azért visszahúzta a kesztyűjét. Jobb félni, mint megijedni.
– Gyere – hívta Rolandot. – Ismerek egy ösvényt.

12

A hold sápadt fényében Susan kivezette a narancsligetből az olajtócsa buffogása és nyikorgása felé. Roland libabőrös lett ezektől a hangoktól; azt kívánta, bárcsak elhozta volna az egyik lőfegyvert azok közül, amelyeket a K tanya barakkjának padlója alá rejtettek.
– Megbízhatok bennem, Will, de ez nem jelenti azt, hogy sokat tudok segíteni – mondta Susan a suttogásnál egy fokozattal hangosabban. – Egész életemben hallottam a távolból a Citgo hangját, viszont a két kezemen meg tudom számolni azokat az alkalmakat, amikor jártam odabent. Az első két-három alkalommal a barátaimmal akartunk hősöködni.
– Na és azután?
– Az apámmal. Őt mindig érdekelte a Régi Nép, Cord nénikém váltig mondta, rossz vége lesz, ha beleártja magát a Régiek hagyatékába. – Nagyot nyelt. – S tényleg rossz véget ért, noha kétlem, hogy ezért a Régi Nép lenne a felelős. Szegény papa.
Odaérték egy drótkerítéshez. Mögötte fűrotornyok állványai meredtek az égnek, akár az őrszemek, mindegyik akkora, mint egy Lord Perth. Mit is mondott a lány, hány működik? Mintha tizenkilenc lett volna. Kísérteties hangjuk volt: fuldokló szörnyek hörgése. Kimondottan az a hely, amellyel kiskölykök szokták próbára tenni egymás bátorságát. Szabadtéri kísértetkastély.
Széthúzott két drótot, hogy a lány átbújhasson, azután követte. Mászás közben észrevette, hogy porcelánhengerek sora masírozik lefelé a legközelebbi kerítésoszlopon. Mindegyikre drótot csavartak.
– Tudod, hogy mi ez? Mi volt? – kérdezte Susant, miután megkocogtatta az egyik hengert.
– Vaj igen. Amikor még volt áram, egy része itt ment át. – Elhallgatott, majd szégyenlősen folytatta. – Én is ezt érzem, amikor hozzám érsz.
A fiú megcsókolta a füle tövét. A lány megremegett, és megsimította Roland arcát, mielőtt elhúzódt volna.
– Remélem, jól vigyáznak a barátaid.
– Azt teszik.
– Van valami jelek?
– Az éjjeli sólyom kiáltása. Reméljük, nem fogjuk hallani.
– Úgy legyen. – Megfogta a fiú kezét, és vezetni kezdte az olajtó felé.

13

Amikor először lobbant föl előttük a gázsugár, Will halkán elkáromkodta magát (vaskos gorombaságot mondott, amit a lány nem hallott az apja halála óta), és az övéhez kapott.
– Csigavér! Ez csak a fáklya! A gázcső!
A fiú lassan megnyugodott. – Ezt használjátok, ugye?
– Vaj igen. Ez működtet néhány gépezetet. Alig többek játékszereknél, azok bizony. De főképp jeget gyártanak vele.
– Alig néhány napja kóstoltam a seriffnél.
Amikor a láng másodszer kilövellt – ragyogó sárga volt, a közepe kék –, Roland nem rándult össze. Különösebb érdeklődés nélkül nézte a három gáztárolót a Hambryban „fáklya” névre hallgató

szerkezet mögött. A közelükben rozsdás tartályok heverték, valaha ezekben töltötték és szállították a gázt.

– Láttál már ilyet? – kérdezte a lány.

Roland bólintott.

– A Belső Báróságok nagyon különös és csodálatos helyek lehetnek – mondta Susan.

– Kezdem azt hinni, hogy nem különösebbek a Külső Ívnél – válaszolta a fiú. Lassan megfordult. – Ott! – mutatta. – Mi az az épület? A Régi Nép hagyta itt?

– Aha.

A Citgótól keletre meredeken lejtett a sűrű erdővel benőtt talaj. Út vágta ketté, olyan világosan látszott a holdfényben, mint hajban a választék. Nem messze a lejtő aljától omladozó épület állt a törmelékben. A törmelék számos összedőlt kémény maradványa volt; ezt meg lehetett állapítani abból az egyetlenből, amely még állt. Akármilyen mást művelt is a Régi Nép, füstöt, azt bizonyosan nagyot csinált.

– Papa gyerekkorában hasznos holmikot lehetett találni benne – magyarázta Susan. – Papírt, ilyesmit – még néhány tartályos tollat is, amelyek működtek, legalábbis darab ideig. Ha jó alaposan rázták őket.

– Az épülettől balra mutatott, a repedezett kövezet nagy négyszögére, amelyen néhány üres váz rozsdásodott: a Régi Nép utazásra használt, ló nélküli furcsa szekereinek maradványai. – Régen álltak ott holmik, amelyek úgy néztek ki, mint a gáztartályok, csak sokkal-sokkal nagyobbak voltak. Olyanok, mint a hatalmas ezüstkannák. Nem rozsdásodtak, mint ezek, amelyek megmaradtak. El nem tudom képzelni, mire használhatják őket, hacsak valaki el nem fuvarozta víztartálynak. Én ugyan nem csinálnám. Balszerencsés lenne, még akkor is, ha nem volnának szennyezettek.

Fölnézett a fiúra, az pedig szájon csókolta a holdfényben.

– Jaj, Will, mennyire rossz ez neked!

– Mennyire rossz mindkettőnknek! – felelte a fiú, és ismét váltottak egy hosszú, epedő pillantást, amire egyedül kamaszok képesek. Végül eltépték egymástól a tekintetüket, s kéz a kézben ismét elindultak.

A lány nem tudta, mitől fél jobban: attól a néhány roncsból, amely még szivattyúzott, vagy attól a pár tucattól, amely elnémult. Azt az egyet biztosan tudta, hogy nincs a földön olyan hatalom, amely rákényszeríthette volna, hogy bemásson a drótkerítésen egy jó barát szoros közelsége nélkül. A szivattyúk ziháltak; a hengerek időnként felsikoltottak, mintha valakit leszúrtak volna; ütemes időközönként a „fáklya” olyan hanggal lobbant, mintha sárkány lehelete lenne, és hosszúra megnyújtotta árnyékukat a lábuk előtt. Susan egyfolytában az éjszakai sólyom kéthangú, éles füttyét fülelte, de nem hallott semmit.

Kiértek egy széles útra – valaha kétségtelenül karbantartóút lehetett –, amely kettévágta az olajtócsát. Közepén az illeszkedéseknél elrozsdásodott cső futott. Teteje rozsdás félkörként emelkedett ki a mély betonárokból. – Mi ez? – kérdezte a fiú.

– Úgy vélem, e cső vezette az olajat amaz épületig. De ez mit sem jelent, évek óta száraz.

A fiú fél térdre ereszkedett, kezét bedugta a betonárok és a cső rozsdás oldala közé. A lány idegesen figyelte, az ajkát harapdálta, hogy ne mondjon semmi olyasmit, ami nőiesen vagy gyengén csenghet: és ha harapós pókok laknak abban az alvilági sötétben? És ha beszorul a keze? Mit csinálnak akkor?

Ez utóbbtól aligha kellett tartani, mint Susan rögtön meglátta, amikor a fiú kihúzta a kezét. Síkos és fekete volt az olajtól.

– Szóval évek óta száraz? – kérdezte futó mosollyal. Mire Susan csak álmélkodva rázta a fejét.

Kövezték a csővezeték egy helyre, ahol korhadt kapu állta útjukat. A cső (Susan most még a gyenge holdfényben is látta, hogy az olaj átszivárgott az illesztéseiben) lebukott a kapu alá; ők felette mentek át. A lány úgy vélte, hogy a fiú segítő keze kissé túlságosan meghitt egy udvarias kísérőhöz képest, és örült minden érintésnek. *Ha nem hagyja abba, a fejem búbja úgy felrobban, mint a „fáklya”,* gondolta, és elnevette magát.

– Susan?

– Ne törődj vele, Will. Csak az idegeim.

Újabb hosszú pillantást váltottak a kapu túloldalán, majd együtt indultak lefelé a domboldalon. Mentükben Susan valami furcsát vett észre: sok fenyőről levágták az alsó ágakat. A holdfényben tisztán látszottak az újnak tűnő fejszenyomok és a gyantát váladékkozó sebek. Megmutatta Willnek, aki bólintott, de nem szólt.

A domb lábánál a cső kiemelkedett a földből, és rozsdás állványokra támaszkodva futott vagy hetven méteren át az elhagyatott épület felé, mielőtt egy csatateri amputáció hirtelenségével vége szakadt volna. A csővég alatt olyasmi látszott, ami leginkább szikkadó, sekély, ragacsos olajtócsának tűnt. Itt lehetett már egy darab ideje, Susan meg tudta állapítani a felületén szétszórt madártetemekből. Ideszálltak felderíteni, beleragadtak és meghaltak, kínosan ráérős módon.

Tágra nyílt, értetlen szemmel bámulta a ragacsot, amíg a guggoló Will meg nem ütögette a lábát. Susan is mellétérdelt, majd mind nagyobb értetlenséggel és hitetlenkedéssel követte Roland ujjainak mozgását. Nyomokat látott. Nagyon nagyokat. Csak egyetlen valami hagyhatta.

– Ökrök – szólalt meg.

– Úgy bizony. Arról jöttek – mutatott Will a cső vége felé. – És arra mentek – még mindig kuporogva megfordult, és a lejtő felé bökött, ahol a fák nőttek. Most, hogy a fiú megmutatta, már Susan is látta, amit egy lovász lányának azonnal észre kellett volna vennie.

Valaki felületes erőfeszítéseket tett, hogy eltüntesse a húzás nyomait a feltúrt földön, ahol valami nehezet gurítottak vagy vontattak. Az idő eléggé elkente a nyomokat, de még mindig felismerhetők maradtak. Susan sejtette, mit vontattak ezek az ökrök, és látta a fiún, hogy ő is tisztában van vele.

A vezeték végénél a nyomok kettéváltak. Susan és „Will Dearborn” a jobb oldali ágot választotta. A lány nem lepődött meg, amikor kerékvágások keveredtek az ökrök lábnyomai közé. Sekélyek voltak – nem esett a nyáron, a talaj csaknem olyan kemény volt, mint a beton –; mindazonáltal látni lehetett őket. Ha még most is láthatóak, ez azt jelenti, hogy jókora súlyt mozgattak itt. Persze hogy azt; mi másért lett volna szükség az ökrökre?

– Nézd csak! – mondta Will, ahogy közeledtek a lejtő lábában az erdő széléhez. Susannak négykézlábra kellett állnia, hogy lássa, mi keltette föl a fiú figyelmét. Hogy milyen éles szeme van Willnek! Szinte emberfölötti. Csizmanyomokat láttak. Nem frisseket, de sokkal későbbieket az ökrökénél és a kerékvágásoknál.

– Az egyik a köpenyes – mutatott a fiú az egyik tisztán kirajzolódó csapára. – Reynolds.

– De Will! Honnan tudhatod te ezt?

A fiú meghökken, aztán elnevette magát. – Miért ne tudnám? Az egyik lábát egy kicsit kifordítja. A balt. Tessék. – Apró kört írt le ujjával a levegőben a nyomok fölött, és ismét elnevette magát a lány pillantásától. – Ez nem varázslat, Susan, Patrick lánya, csak nyomolvasási képesség.

– Honnan tudsz te ennyit ilyen ifjú létedre? – kérdezte a lány. – Ki vagy te, Will?

A fiú fölállt, és lenézett a lány szemébe. Nem kellett nagyon lefelé néznie, Susan magas lány volt. – Nem Willnek hívnak, hanem Rolandnak – mondta. – És ezzel a kezembe tettem az életemet. Az nem érdekel, de talántán a te életedet is kockáztatom vele. Úgyhogy ezt halálos titokban kell tartanod.

– Roland – álmélkodott a lány. Ízelgette a nevet.

– Vaj igen. Melyik tetszik jobban?

– A valódi – felelte azonnal Susan. – Nemes név, úgy bizony.

A fiú megkönnyebbülten elvigyorodott, és ettől a vigyortól ismét nagyon fiatalnak tűnt.

A lány lábujjhegyre állt, és megcsókolta az ajkát. A kezdetben csukott szájú, szűzies csók kibomlott, mint egy virág: nyitott, lassú, párás lett. Susan érezte, amint a fiú nyelve súrolja az alsó ajkát; ő is megérintette a nyelvével, először csak félénken. Roland két keze elindult előre a lány hátáról. Megérintette Susan mellét, először ő is csak félénken, majd tenyere felsiklott a domborulatok aljától a bimbókig. Halkan, nyöszörögve belesóhajtott a lány szájába. Mikor közelebb húzta magához Susant, és végigcsókolta a nyakát, a lány megérezte a kőkeménységet a fiú övcsatja alatt, sima melegségét, amely éppen illett ahhoz az olvatagsághoz, amelyet ő érzett ugyanott; az a két hely egymásnak volt szánva, mint ahogy ő Rolandnak termett, és Roland neki. Végülis ez *ka*, a *ka* pedig olyan, mint a szél, és Susan készséggel sodortatja vele magát, elhagyva minden becsületet és ígéretet.

Kinyitotta a száját, hogy mindezt elmondja a fiúnak, ám akkor kísérteties, viszont rendkívül valóságos érzés lett úrrá rajta: leselkednek rájuk. Nevetséges, de így volt. Még azt is tudta, ki leselkedik. Hátrébb lépett Rolandtól, csizmás lába bizonytalanul imbolygott a félig elporladt ökörnövényben. – Tűnj innét, vén boszorka! – zihálta. – Ha te kémkedsz utánunk valamilyen módon, nem tudom, hogyan, akkor *tűnj innét!*

15

A Cöös-hegyen Rhea hátrahőkölt a gömbtől, és olyan fojtott, nyers hangon köpködté átkait, mintha a kígyója sziszegne. Nem értette, mit mondott Susan – hang nem jött át az üvegen, csak kép –, ennek ellenére tudta, hogy a lány megérezte őt. És amikor ez történt, minden látvány kitörlődött. Az üveggömb tüzes rózsaszínre gyúlt, azután elsötétedett, és akárhogy erőlködött Rhea, nem világosodott ki többé.

– Jól van hát, legyen így! – mondta végül, felhagyva a próbálkozással. Nem felejtette el a pimasz, prűd lányt (bár a fiatalemberrel korántsem volt már olyan prűd, igaz?), amint megdelejezve áll az ajtóban, nem felejtette el, amit ő mondott neki, hogy mit tegyen, ha elveszíti a lányságát, és vigyorogni kezdett, visszatért a jókedve. Mert ha ez a kóbor kölyök veszi el a szüzességét Hart Thorin mejisi főpolgármester helyett, attól csak még nagyobb lesz a muri, nemdebar?

Rhea gunnyasztott bűzös kunyhója árnyai között, és vihogni kezdett.

16

Roland nagy szemekkel bámult rá, és mikor Susan kicsit többet mesélt Rheáról (kihagyva a „tisztaságpróba” lényegét jelentő, megalázó végső vizsgálatot), a fiú vágya azonnal lehűlt annyira, hogy visszanyerje az önuralmát. Ennek semmi köze nem volt ahhoz (ő legalábbis ezt mondta magának), hogy nem szabad kockáztatniuk a helyzetet, amit kiépítettek maguknak Hambryban a barátaikkal, viszont annál több köze volt Susan helyzetéhez, mert az ő becsületén nem eshet csorba.

– Úgy vélem, csupán a képzeleted játszik veled – mondta, amikor a lány befejezte.

– Én pedig úgy vélem, hogy nem – felelte Susan cseppnyi hidegséggel.

– Vagy a lelkiismereted szólalt meg?

Erre a lány csak lesütötte a szemét, és nem Válaszolt.

– Susan, a világért sem akarlak bántani.

– És szeretsz engem? – kérdezte a lány, anélkül hogy felnézett volna.

– Vaj igen, szeretlek.

– Akkor jobb, ha nem csókolsz és nem érintesz többé – ma este legalábbis. Nem tudok ellenállni, ha

megteszed.

A fiú szó nélkül bólintott, és kinyújtotta a kezét. A lány megfogta, azután mentek tovább abban az irányban, amerre indultak, mielőtt oly édesen megszakították volna útjukat.

Tíz méterre jártak az erdő szélétől, de már mindketten látták a fém csillogását, akármilyen sűrű volt a lomb. *Túl sűrű,* gondolta a lány. *Áthatolhatatlanul sűrű.*

Természetesen a fenyőágak voltak, azok, amelyeket a lejtőn nőtt fákról hasogattak. És azért rakták őket egymásra, hogy álcázzák velük a kikövezett térről hiányzó nagy, ezüstös tartályokat. Az ezüst tartályokat ide vontatták – feltételezhetően az ökrökkel –, azután elrejtették. De miért?

Roland végigvizsgálta a kusza fenyőágakat, azután megállt, és néhányat félrehajtott. Ajtóhoz hasonlatos nyílás keletkezett. Roland intett a lánynak, hogy menjen át rajta. – Nagyon figyelj! – mondta. – Kétlem, hogy töröket vagy botlócsapdákat rejtettek volna ide, ám mindig ajánlatos az elővigyázat.

Az álcázó gallyak mögött olyan szépen sorakoztak a tartályok, mint a játék katonák a nap végén, és Susan azonnal meglátta, miért kellett elrejteni őket: azért, mert visszaszerelték rájuk a kerekeket, az akkurátusan kidolgozott, tömör tölgyfa korongokat, amelyek a lány melléig értek. Mindegyikre vékony vasráfot vertek. A kerekek újak voltak, a hevederek szintén, a kerékagyakat méretre készítették. Susan tudta, hogy a báróságban egyetlen kovács képes ilyen finom munkára: Brian Hookey, akitől Felicia új patkóit hozta. Brian Hookey, aki mosolygott és vállon veregette, mint egy *compadre*, amikor beállított hozzá az apja patkós iszákjával a vállán. Brian Hookey, aki Pat Delgado egyik legjobb barátja volt.

Emlékezett, amint körülnézett és azon töprengett, hogy jó idők járhatnak Hookey úrra. Amilyen igaza volt. Böven jutott itt munka egy kovácsnak. Hookey rengeteg kereket és ráfot készíthetett, amit valakinek meg is kellett fizetni. Eldred Jonas az egyik lehetőség, Kimba Rimer egy még jobb másik. Hart? Ezt egyszerűen nem tudta elhinni. Hart esze – az a kevés, ami volt neki – ezen a nyáron más körül forgott.

A tartályok mögött hevenyészett ösvény húzódott. Roland lassan végiment rajta, úgy lépkedett, mint egy prédikátor, kezét összefonva a háta mögött, olvasta a tartályok hátsó végére festett, érthetetlen szavakat: CITGO, SUNOCO, EXXON, CONOCO. Egyszer megállt, és hangosan, akadozva olvasta: – „Tisztább üzemanyaggal egy jobb jövőért!” – Halkan horkantott. – Dögvész! *Ez az a jövő!*

– Roland! Illetve Will! *Mire* kell ez nekik?

A fiú először nem válaszolt, azután megfordult, végiment a fénylő acéltartályok előtt. Tizennégy volt a rejtélyesen ismét működésbe hozott olajvezeték innenső oldalán; Susan feltételezte, hogy ugyanennyi lehet a másikon is. Roland menet közben megdöngette öklével a tartályok oldalát. Tompán kongtak. Tele voltak a Citgo olajával.

– Úgy vélem, jó ideje rendbe hozhatták őket – mondta Roland. – Kétlem, hogy a Nagy Koporsóvadászok az egészet maguk csinálták volna, bár semmi kétség, ők irányították... először az új kerekek fölrakását a régi, korhadt gumitömlők helyébe, azután a tartályok teletöltését. Az ökrökkel vontatták őket ide, a domb lábához, mert így kényelmes. Ahogy az is kényelmes, hogy a Lankán futtassák a fölös lovakat. Amikor beállítottunk mi, ajánlatosnak tűnt óvintézkedéseket tenni, elrejteni ezeket. Buta csecsemők lehetünk, de ahhoz talántán elég eszünk van, hogy szöveget üssön a fejükbe huszonnyolc telitöltött, új kerekekkel fölszerelt olaj-társzekér. Így hát idejöttek és elrejtették őket.

– Jonas, Reynolds és Depape.

– Ők.

– De miért? – Megfogta a fiú karját, úgy kérdezte ismét: – *Mire* kell ez nekik?

– Farsonnak kell – felelte Roland nyugodt hangon, noha belül nem volt nyugodt. – A Jó Embernek. A Társulás tudja, hogy rábukkant számos háborús gépezetre, amelyek részint a Régi Néptől maradtak,

részint másoktól. A Társulás azonban nem fél tőlük, mert nem működnek. Némák. Némely vélemények szerint Farson megőrült, hogy ily hibás szerkezetekben bízunk, de...

– De esetleg nem is hibásak. Talántán csak ez az anyag hiányzik belőlük. És talántán Farson is tudja ezt.

Roland bólintott.

A lány megérintette az egyik tartálykocsi szélét. Olajosak lettek az ujjai. Összedörgölte őket, megszagolta, azután letépett egy fűcsomót, és beletörölte a kezét. – A mi gépeink nem működnek ezzel. Megpróbálták. Eldugultak tőle.

Roland ismét bólintott. – Az ap... a népem is tudja ezt a Belső Félholdban. És erre számít. De ha Farson ilyen gondot vesz a nyakába – és mint értesültünk, még egy osztagot is ideküld ezekért a tartálykocsikért –, akkor ismer egy módszert, amellyel használhatóvá hígíthatja, vagy legalábbis azt hiszi. Ha képes ütközetre készíteni a Társulás csapatait valami zárt helyen, ahonnan lehetetlen a gyors visszavonulás, és ha föl tud használni gépi fegyvereket, mint például azokat, amelyek láncos talpakon járnak, akkor nem csupán egy csatát nyer meg. Tízezer lóháton harcoló katonát is lemészárolhat, és győz a háborúban.

– De hát atyáitok bizonyára tudják ezt!

Roland tehetetlen indulattal rázta a fejét. Hogy apáik mennyit tudnak, az egy kérdés. Hogy ezzel a tudással mit kezdenek, az egy másik. Hogy mekkora erő hajtja őket – a szükség, a félelem, a fantasztikus büszkeség, amely ugyancsak apáról fiúra hagyományozódik Arthur Eld családjában –, az egy harmadik. Csupán a legvalószínűbb feltevését mondhatta el a lánynak.

– Azt hiszem, már nem mernek túl sokáig várni, hogy halálos csapást mérjenek Farsonra. Ha várnak, a Társulás egyszerűen belülről rothad szét. És ha ez megtörténik, a Belső-Világ tekintélyes része vele pusztul.

– De... – Susan elhallgatott, az ajkát harapdálta, a fejét csóválta. – Azt még Farsonnak is tudnia kell... meg kell értenie... – Tágra nyílt szemmel nézett föl a fiúra. – A Régi Nép útjai a halál útjai. Ezt mindenki tudja, úgy bizony.

Gileádi Roland visszaemlékezett egy Hax nevű szakácsra, amint ott hintázik a kötélén, miközben a varjak összecsipegetik a szétszórt kenyérmorzsát a halott ember lába alól. Hax Farsonért halt meg. De még azelőtt gyermekeket mérgezett meg érte.

– Halál – bólintott. – Épp ez az, amit John Farson akar.

Ismét a ligetben.

A szeretőknek (mert most már, a legtestibb értelmet kivéve, azok voltak) úgy tűnt, órák teltek el, noha alig negyvenöt percig voltak távol. A nyár utolsó holdja, megfogyva, de még fényesen, továbbra is ott ragyogott a fejük fölött.

A lány végigvezette a fiút az egyik ösvényen, ahova a lovát kötötte. Pylon bólintott, és halkan rányihogott Rolandra. A fiú látta, hogy az állatot csendesre szerszámozták: minden csatot kipárnáztak, a kengyelek nemezbe voltak csavarva.

Azután Susan felé fordult.

Ki emlékszik még e korai évek fájdalmaira és édességére? Első igazi szerelmünkre nem emlékezünk jobban, mint azokra a képekre, amelyektől félrebeszélünk magas lázban. Azon az éjszakán, a fakuló hold alatt Roland Deschaint és Susan Delgadót csaknem széttépte az egymás iránti vágy; miközben vergődve próbáltak helyesen cselekedni, mindenük fáj a kétségbeesett szenvedélytől.

Amivel azt akarjuk mondani, hogy egymás felé léptek, visszaléptek, tehetetlen bűvölettel néztek

egymás szemébe, ismét előreléptek, és megálltak. A lánynak eszébe jutott, amit a fiú mondott, egyfajta iszonyattal: hogy bármit megtesz érte, de nem hajlandó egy másik férfival osztozni. A lány nem akarta – talán *nem is tudta* – megszegni Thorin polgármesternek tett ígéretét, és úgy látszott, Roland nem akarja (talán *nem is tudja*) megmásítani, amit mondott. És ami szörnyűbb mindennél: fújhat akármilyen erősen a *ka* szele, úgy tűnt, hogy a becsület és az ígéreteik erősebbnek bizonyulnak nála.

– Mit csinálsz most? – kérdezte tikkadt szájjal Susan.

– Nem tudom. Gondolkodnom kell, beszélni a barátaimmal. Nem fogja kifogásolni a nagynénéd, hogy most mész haza? Tudni akarja majd, hogy hol voltál és mit csináltál?

– Miattam aggódsz, vagy magad és terveid miatt, Willy?

A fiú nem válaszolt, csupán ránézett. Susan lesütötte a szemét.

– Bocsáss meg, ez kegyetlen volt. Nem, nem fog faggatni. Gyakran lovagolok éjszakánként, noha ritkán megyek el ilyen távol a háztól.

– Nem fogja tudni, milyen messzire voltál?

– Nem. Mostanában nagyon óvatosan kerülgetjük egymást. Mintha két lőporos hordó lenne egy házban. – Kinyújtotta a kezét. Kesztyűjét övébe dugta, ujjai, amelyekkel megragadta a fiú kezét, hidegek voltak. – Nem lesz ennek jó vége – suttogta.

– Ne mondj ilyet, Susan.

– De mondok. Muszáj. De jöjjön akármi, én szeretlek tégedet, Roland.

A fiú átkarolta, megsókolta. Amikor levált a szájáról, Susan a föléhez hajolt és belesúgta: – Ha szeretsz, akkor szeress. Hadd szegjem meg az ígéretem.

Egy hosszú pillanatig, miközben Susan szíve elfelejtett dobogni, nem érkezett válasz. A lány már reménykedni kezdett. Azután a fiú megrázta a fejét. Csak egyszer, de tétovázás nélkül. – Susan, ezt nem tudom megtenni.

– Ennyivel nagyobb tennen becsületed irántam érzett állítólagos szerelmednél? Igen? Úgy hát legyen.

– Kibontakozott a fiú karjaiból, sírva fakadt, fellendült a lovára, nem véve tudomást Roland kezéről, amely megérintette a csizmáját, sem a halk kérésről, hogy várjon. Egy rántással kioldotta Pylon szárának csomóját, és sarkantyútlan lábbal megfordította az állatot. Roland most már hangosabban szólította, ő azonban vágta ugratta Pylont, és otthagya a fiút, mielőtt haragjának kurta fellobbanása kihülhetett volna. Rolandnak nem kell az, amit más meghagyott, ő pedig akkor kötötte le magát Thorinnak, mikor még azt sem tudta, hogy Roland létezik. Ha egyszer így van, akkor miként merészeli követelni, hogy egyedül Susan viselje a bukás becstelenségét? Később, álomtalánul heverve ágyában, be fogja látni, hogy a fiú nem követelt semmit. És még kint sem volt a narancsligetből, amikor bal keze nedvességet érzett az arcán. Akkor jött rá, hogy Roland is sírt.

Roland jóval holdnyugta után is a városon kívüli utakon lovagolt, próbálva rendbe szedni viharos érzelmeit. Egy darabig azon töprengett, mit kezdjen a Citgóban tett fölfedezésével, azután ismét Susanhoz szálltak vissza a gondolatai. Megbolondult, hogy nem vette el, amit a lány följánlott? Hogy nem osztotta meg vele, amit Susan meg akart osztani? *Ha szeretsz, akkor szeress.* Ezek a szavak majdnem szétszakították. Mégis, szívének mély kamráiban – azokban a kamrákban, ahol az apja szava csengett a legtisztábban – érezte, hogy nem tévedett. Nem csak becsület kérdése ez, akármit gondol is a lány. De hadd vélje így, ha akarja; talán jobb, ha kissé gyűlöli őt, mint hogy felmérje a rájuk leselkedő veszély nagyságát.

Három óra felé, amikor épp elindult volna a K tanya felé, az országút irányából, nyugat felől közeledő paták dobogását hallotta. Bele se gondolva, miért csinálja, amit csinál, visszafordult, és megállította

Fürgét egy elvadult sövény mögött. Körülbelül tíz percen át erősödött a patadobogás – a hang messzire terjed a pirkadat csendjében –, és ez elég idő volt, hogy Roland azt érezze: tudja, ki vágta lóhalálában Hambry felé, két órával hajnal előtt. Nem is tévedett. A hold már lement, de ez nem jelentett gondot, még a sövény vadrózsától gubancos résein át is fölismerte Roy Depape-et. Hajnalra a Nagy Koporsóvadászok ismét hárman lesznek. Roland visszafordult Fürgével az eredeti irányba, és ellovagolt a barátaihoz.

X. fejezet MADÁR, MEDVE, NYÚL ÉS HAL

1

Susan Delgado életének legfontosabb napja – az a nap, amelyen élete úgy fordult meg, mint egy kő a sarokpontján – nagyjából két héttel az után a holdfényes kirándulás után következett be, amelyet Rolanddal tett az olajtócsához. Azóta alig fél tucatszor látta, mindig csak távolról, és csupán ismerősként intettek egymásnak, amikor feladataik rövid időre látótávolságba sodorták őket. Minden ilyen alkalommal olyan éles fájdalmat érzett, mintha kést forgatnának benne... és noha ez kétségtelenül kegyetlenség volt, abban reménykedett, hogy ugyanez történik a fiúval. Ha akadt bármi jó ebben a két nyomorúságos hétben, csupán annyi volt, hogy nagy félelme – miszerint esetleg pletykálkodni kezdenek róla és a magát Will Dearbornnak nevező fiatalemberről – enyhült, amit ő már-már sajnált. Pletyka? Ugyan miről is lehetne pletykálni.

Azután, egy napon, a Kufár Hold elfogyta és a Vadász Istennő felkelte között a *ka* végre megérkezett, és elfújta Susant, házastul, csűröstül, mindenestül. Azzal kezdődött, hogy valaki állt az ajtóban.

2

Éppen befejezte a mosást – elég könnyű házimunka olyan házban, ahol csak két nő él –, amikor kopogtattak.

– Ha a rongyszedő, akkor küldd el, megértted? – kiáltotta Cord néni a másik szobából, ahol ágyneműt hajtogatott.

De nem a rongyszedő volt, hanem Maria, az ő tengermelléki szobalánya, búbánatos ábrázattal. Tönkrement Susan második aratásnap ruhája, a polgármester házában elköltött villásreggelire és az azt követő társalgásra szánt selyem, mondta Maria, és emiatt ő is romjaiban hever. Ha nincs szerencséje, visszaküldik Onnie's Fordba, márpedig ő apjának és anyjának egyetlen támasza – ó, milyen nehéz, milyen nagyon nehéz ez, de úgy ám. Nem tudna átjönni Susan? Ha megkéri?

Susan boldogan ment. Mostanában mindig örült, ha elszabadulhatott a házból és nagynénje zsémbes, piszkálódó hangjától. Minél jobban közeledett az Aratás, annál kevésbé tudták elviselni egymást Cord nénival.

Pylonnal mentek, aki egész boldogan vitte a két lányt a reggeli hűvösben, és közben Maria gyorsan elmesélte történetét. Susan szinte azonnal megértette, hogy Maria helyzete azért mégsem lett igazán ingatag Tengermelléken; a sötét hajú kis komorna csupán annak a veleszületett (és igazán kedves) hajlamának engedett, amellyel drámát kerekített a prózai eseményekből.

A második aratásnap ruhát (Susan csak Gyöngyös Kék Ruhaként gondolt rá; az első, a fölöstökömré való, a Magasított Derekú, Puffos Ujjú Fehér volt) külön tartották a többitől – még volt rajta némi munka –, erre valami bevette magát a földszinti varrósobába, és ronggyá rágta. Ha az a ruha lett volna, amelyet a máglyagyújtáshoz vesz föl, vagy az, amelyet a máglyagyújtás utáni bálban visel,

akkor csakugyan nagy lett volna a baj. De ez a Gyöngyös Kék Ruha valójában csak egy kidíszített nappali ünneplő volt, tehát könnyen pótolható az alatt a két hónap alatt, ami hátravan Aratásig. Csak két hónap! Valaha – azon az éjszakán, amikor a vén banya haladékat szerzett neki – évezrednyinek tűnt az az idő, amely elválasztotta attól, hogy megkezdje szolgálatát Thorin polgármester ágyában. Most viszont már alig két hónap volt hátra! Akaratlan tiltakozással rándult meg a gondolatra.

– Mami! – szólalt meg Maria. Susan nem hagyta, hogy a lány kisasszonyozza, és Maria, aki képtelen volt úrnőjét a nevéen szólítani, végül ilyen kompromisszumot kötött. Susan mulatságosnak találta a kifejezést, mert tizenhat éves volt, míg maga Maria valószínűleg két-három évvel idősebb lehetett nála. – Mami, jól vagy?

– Csak belenyilallt a hátamba, Maria.

– Igen, már nekem is volt ilyen. Elég pocsék dolog. Három nagynéném hótt meg sorvadásban, s mikor rájön egy ilyen szaggasztás, folyvást attúl tartok, hogy...

– Milyen állat rágta meg a Kék Ruhát? Tudod?

Maria előrehajolt, így bizalmasan sutyoroghatott úrnője fülébe, mintha népes piacon lennének, nem pedig úton Tengermellék felé. – Úgy alítottam, mosómedve juthatott be az ablakon által, melyiket a hévség miá nyitottunk ki, oszt elfeledtük becsukni a nap végén, de körbeszimmantottam ama szobában, s Kimba Rimer is így tett, amikor lejött, hogy ellenőrizze. Rá nem sokkal küldetett éretted, úgy ám.

– Na és mit szagoltál ki?

Maria még közelebb hajolt hozzá, és ez alkalommal tényleg suttogott, bár az úton nem járt senki, aki hallhatta volna őket: – Ebfingot.

Egy pillanatig tartott a döbbent csönd, azután Susan hahotázni kezdett. Addig nevetett, amíg megfájdult a gyomra, és könnyek csurogtak az arcán.

– Azt akarod mondani, hogy F-f-farkas... a polgármester k-k-kutyája... bejutott a lenti varrósobába, és megrágta az én fogadó r-r-r... – De nem tudta befejezni. Ehhez túl harsányan hahotázott.

– Igen – válaszolta egykedvűen Maria. Láthatólag semmi különös nem talált a nevetésében, és ez volt az egyik dolog, ami miatt Susan szerette. – De annyit mondhatok, nem ő a hibás, mert egy kutya a természetes ösztöneit követi, ha megteheti. A lenti lányok... – Elharapta a szót. – Ugye, ezt nem meséled el a polgármesternek vagy Kimba Rimernek, mami?

– Maria, meg vagyok sértve! Ennyire tartasz?

– De mami, sokra tartalak én, csak mindig a biztonság a fő. Csak annyit akartam mondani, hogy forró napokon a lenti lányok néha bemennek ama varrósobába. Tudod, az őrtorony árnyéka ippeg ráesik, s ez a ház leghűvösebb szobája, még a fő fogadóterme knél is hűsebb.

– Emlékszem – bólintott Susan. Arra gondolt, hogy amikor eljön a nagy nap, a villásreggelit és a fogadást a varrónők odújában kellene tartani a konyha mögött, és ismét vihogni kezdett. – Folytasd.

– Nincs mit, mami – válaszolta Maria, mintha minden más túlságosan nyilvánvaló lenne ahhoz, hogy beszéljenek róla. – A lányok megeszik a süteményt, és ott hagyják a morzsát. Asszem, Farkas ezt kiszagúta, és most az ajtó is nyitva maradt. Amikor elfogyott a morzsa, megkóstúta a ruhát. Második fogásnak.

Ezúttal együtt kacagtak.

De amikor hazaért, már nem kacagott.

Cordelia Delgado, aki úgy gondolta, az lesz élete legboldogabb napja, amelyen sok fejfájást okozó unokahúga kívül lesz az ajtón, és végre lezárhatja a szüzesség elvételének idegesítő kérdését, fölpattant székéből és a konyhaablakhoz rohant, amikor meghallotta a vágtában közeledő paták

robáját, úgy két órával azután, hogy Susan elment a vakarcs kis komornájával, mert igazítani kellett az egyik ruháján. Nem kételkedett benne, hogy Susan közeledik, és abban is biztos volt, hogy valami baj van. Rendes körülmények között az a buta tyúk sohasem vágta az imádott lovain egy ilyen forró napon.

Idegesen, kezét tördelve figyelte, amint Susan nagyon nem-Delgado-stílusban megállítja Pylont, hogy az állat patái szinte csikorogtak, azután egyáltalán nem úrilányhoz illő módon szökken le róla. Varkocsa félig kibomlott, minden irányban lobogott az az átkozott szőke haja, amely a hiúsága (és az átka). Az arca sápadt volt, csak a járomcsontján lángolt két folt. Cordeliának egyáltalán nem tetszett ez a látvány. Pat-nek ugyanott égett az arca, amikor félt vagy dühös volt.

Állt a mosogatónál, és most már ugyanolyan erővel harapdálta az ajkát, ahogy a kezét tördelte. Ó, milyen jó lesz ennek a kotnyelesnek a hátát látni! – De ugye nem csináltál bajt? – suttozta, miközben Susan lenyergelte Pylont, azután elvezette az istálló felé. – Okosabb, ha nem csinálsz, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszony. Ilyen későn nem. Jobb, ha nem.

4

Amikor Susan húsz perccel később belépett, nagynénjén nyoma sem volt idegességnek és haragnak; félretette őket, mint ahogy az ember egy veszedelmes fegyvert – mondjuk, pisztolyt – dug el a szekrény legmagasabb polcára. Visszaült a hintaszékébe, kötögetett, és az arc, amelyet Susan felé fordított, maga volt a felszínes derű. Figyelte, amint unokahúga odamegy a mosogatóhoz, hideg vizet szivattyúz a medencébe, azután megmossa az arcát. Ám ahelyett, hogy megszáritotta volna a törülközővel, olyan arccal bámult ki az ablakon, ami nagyon megrémítette Cordeliát. A lány kétségtelenül úgy vélte, hogy űzöttnek és kétségbeesettnek látszik; Cordelia szemében azonban csak gyerekesen akaratosnak tűnt.

– Nos, Susan? – szólalt meg nyugodt, fegyelmezett hangon. A lány sohasem tudja meg, mennyi energiába kerül így beszélni, pláne ragaszkodni is a hangnemhez. Hacsak a maga idejében szembe nem kerül ő is egy konok kamasz lánnyal. – Mi bosszantott föl ennyire?

Susan ránézett. Cordelia Delgado ült a hintaszékében, flegmán, mint a jegelt hal. Susan ebben a pillanatban úgy érezte, mindjárt odarohan és cafatokra karmolja azt a vékony, öntelt arcot, miközben azt sikoltja: *Ez a te bűnöd! A tiéd! Minden a te bűnöd!* Szennyesnek – nem, ez nem elég erős, *mocskosnak* érezte magát, holott igazából semmi sem történt. Valamilyen módon ez volt a legrosszabb. Hogy igazából semmi sem történt még.

– Látszik? – Csak ennyit kérdezett.

– Persze hogy látszik – válaszolta Cordelia. – Mondd el nekem, te lány. Elkapott?

– Igen... nem... nem.

Cord néni csak ült a székében; kötéssel az ölében, a szemöldökét felhúzta, és várta a folytatást.

Susan végül elmondta, mi történt. Többnyire szenttelen volt a hangja, csak a vége felé remegett meg egy kicsit, de ez volt minden. Cord néni óvatos megkönnyebbülést érzett. Lehet, hogy ez se több afféle hisztinél, ami libáknál szokásos!

A tartalék ruhát, mint minden tartalékot, még nem fejezték be, mert túl sok más tennivaló volt. Éppen ezért Maria átadta Susant a pengeképző Conchita Morgensternnek, a vezető varrónőnek, aki minden további szó nélkül levitte egyenesen a földszinti varrószozába. Ha a megtakarított szavak aranyat érnének, gondolta később Susan, akkor Conchita olyan gazdag lenne, amilyenek a polgármester hűgát hírlelik.

Egy alacsony asztalon ott állt egy fej nélküli próbababára húzva a Gyöngyös Kék Ruha, és noha a szegélyén mutatkozott néhány rágásnyom, a hátán pedig egy kis lyuk, egyáltalán nem volt olyan

szörnyű állapotban, mint ahogy Susan várta.

– Nem lehet megmenteni? – kérdezte meglehetősen félénken.

– Nem – vakkantotta kurtán Conchita. – Dobd le a nadrágodat, te lány. A blúzt is.

Susan tette, amire utasították, mezítláb állt a hűvös kis szobában, a karját összefonta a mellén... nem mintha Conchita valaha is a legcsekélyebb érdeklődést tanúsította volna aziránt, amije Susannak volt, elöl, hátul, alul, felül, akárhol.

Úgy látszott, a Gyöngyös Kék Ruha helyét egy Rátétes Rózsaszín veszi át. Susan belelépett, felhúzta a pántját, és türelmesen állt, miközben Conchita lehajolt, mért, motyogott, néha apró darab krétával számokat rótt a fal egyik kövére, néha megragadta a kelmét, hogy feszesebbre húzza Susan csípőjén vagy derekán, ellenőrizte a szoba másik végében álló egész alakos tükörben, hogyan fest. Mint minden ilyen alkalommal, Susan most is elmélázott, engedte, hadd szálljanak a gondolatai, ahova akarnak. Gondolatai mostanában legszívesebben egy olyan ábrándképbe menekültek, amelyben Susan és Roland egymás mellett lovagolnak a Lankán, majd megállnak egy füzes ligetben, amelyről Susan tudta, hogy a Hambry patakra néz.

– Állj olyan mozdulatlanul, ahogy tudsz – utasította kurtán Conchita. – Mindjárt jövök.

Susan szinte észre se vette, hogy a varrónő kiment; azt is alig érzékelte, hogy a polgármester házában van. Énjének az a része, amely számított, *nem is volt ott*. Ez a rész a füzesben volt Rolanddal. Érezte a fák gyöngye, félig édes, félig keserű illatát, hallotta a patak fecsegését, miközben homlokukat egymáshoz szorítva feküdtek. A fiú tenyerével követte arcának vonalát, mielőtt a karjaiba vette volna...

Ez az ábránd olyan erős volt, hogy Susan először válaszolt a karoknak, amelyek hátulról átfogták a derekát. Ívbe feszítette a gerincét, amikor a kezek előbb a hasát simogatták, azután följebb kúsztak a mellére. De aztán meghallotta a húzós, harákoló szuszogást, megérezte a dohányszagot, és megértette, mi történik. Nem Roland fogta a mellét, hanem Hart Thorin hosszú és csontos ujjai. A tükörbe nézett és látta, hogy a polgármester úgy imbolyog az ő bal válla fölött, mint egy inkubus. A szeme kiguvadt, a homlokán kövér izzadságcseppek, pedig hűvös volt a szobában, a nyelve a szó szoros értelmében kilógott, mint kutyáé a forró napon. Susan torkán romlott húsként toltul föl az undor. Megpróbált elhúzódni, mire a polgármester azonnal szorosabbra vette a fogást, és magához rántotta. Ujjpercei ocsmányul recsegték, és Susan érezte a kemény kidudorodást.

Az elmúlt néhány hétben időnként megengedte magának azt a reményt, hogy Thorin, mire rákerül a sor, tehetetlennek bizonyul majd: nem lesz vasa, amit hevítsen a kohóban. Hallotta, hogy ez gyakran megeshet öregedő férfiakkal. De a fenekének feszülő kemény, lüktető dorong egyhamar szétfoszlatta ezt a vágyálmot.

Sikerült legalább részben diplomatikusan viselkednie. Ahelyett, hogy ismét elhúzódnak volna, egyszerűen megfogta a polgármester kezét, és igyekezett lehúzni a melléről (Cordelia szenttelen arca nem mutatta, mennyire megkönnyebbült ennek hallatán).

– Thorin polgármester... Hart... nem szabad... ez aligha a megfelelő hely, és még nincs itt a megfelelő idő... Rhea azt mondta...

– Tojok reá meg az összes boszorkánra! – A csiszoltan politikus hangot olyan vastag tájszólás vette át, amilyennel legföljebb Onnie's Fordban beszélnek a gyöker béresek. – Kapnom köll valamit, ekkis cukedlit, aztat! Feszt kinyalhatja az ördög boronája! Bagolyszart néki! – Vastag dohánybűz gomolygott Susan feje körül. Attól félt, hányini fog, ha sokáig kell szagolnia. – Csak álljál nyugton, te jány! Álljál nyugton, én késértésem. Légy hezzám jó szívvel!

Valahogy kibírta. Még volt az agyának egy távoli, kizárólag az önfenntartásra szakosodott része, amely abban reménykedett, hogy a polgármester lányos repesésnek nézi az utálat rángásait. Thorin

rátapadt a combjára, keze lelkesen dagasztotta Susan mellét, lélegzete bűdös gőzgépként dohogott a lány fülében. Susan háttal állt neki, behunyt szemmel, szemhéjai alól könnyek szivárogtak, és átpréselték magukat a pillák rojtjain.

A polgármesternek nem tartott sokáig. Előre-hátra lökte magát Susan mögött, és nyögött, mint akit hasgörcs gyötör. Egyszer megnyalta a lány fülcimpáját, és Susan azt hitte, a bőre most rögtön leválik róla az undortól. Végül, hála istennek, érezte, hogy Thorin görcsösen rángatózni kezd a hátában.

– Egen, ki veled, te átkozott méreg! – Thorin szinte visított. Akkorát lökött a lányon, hogy Susannak meg kellett támaszkodnia, különben arccal fölmentek volna a falra. Végül a polgármester hátralépett.

Susan egy pillanatig csak állt egy helyben, tenyerét a varrószoba érdes, hideg kővének támasztva. Láthatta Thorint a tükörben, és képében meglátta a feléje rontó, mindennapos kárhozatot, amiből ez csak ízelítő volt: lányságának vége, a szerelem vége, az álmok vége, amelyekben ő és Roland a füzesben fekszenek, egymásnak támasztva homlokukat. Furcsa módon a tükörben látható ember is mintha visszavedlett volna fiúvá, aki olyasmit csinált, amit nem szabad elmondania a mamának. Csak egy hórihorgas, idéttlen kamasz, furcsa sűrű hajjal, keskeny, rángatózó vállakkal, nadrágja elején nedves folttal. Hart Thorin úgy festett, mintha nem egészen tudná, hol van. A kéj kiürült az arcából, de ami elfoglalta a helyét, az a buta zavarodottság, az sem volt jobb. Mintha egy lyukas fenekű vödör lett volna: nem számít, mit vagy mennyit tesz bele, hamarosan úgyszólván kifolyik.

Megint meg fogja csinálni, gondolta a lány, mérhetetlenül fáradtan. *Most, hogy egyszer megcsinálta, valószínűleg meg fogja csinálni minden adódó alkalommal. Mostantól olyan lesz ide jönni, mint... nos...*

Mint a Kastélyjáték. Mintha Kastélyt játszana. Thorin még egy pillanatig bámulta. Lassú, alvajáró mozdulattal kihúzta nadrágjából buggyos fehér ingét, és leengedte, hogy szoknyaként eltakarja a nedves foltot. Az álla csillogott, mert nyáladzott az izgalomtól. Megérezhette, mert letörülte a tenyerével, mindvégig azzal az üres tekintettel bámulva a lányt. Végül visszaköltözött belé némi értelem, és egy szó nélkül megfordult, és elhagyta a szobát.

Kis csoszsanás hallatszott a folyosóról, ahogy nekiment valaminek. Susan hallotta, amint azt motyogja: – Bocsánat! Bocsánat! (ez sokkal több mentegetőzés volt, mint ami Susannak jutott, motyogva vagy motyogás nélkül), majd Conchita lépett a szobába. A kelme, amelyért indult, stólaként lógott a válláról. Azonnal észrevette Susan sápadt arcát és könnyeit. *Semmit sem fog mondani*, gondolta Susan. *Senki sem fog, mint ahogy senki sem fogja a kisujját sem mozdítani, hogy kiségiessen a bajból, amelybe jutottam. „Magadnak köszönheted, rima”, mondanák, ha segítséget kérnék, és ez elég indok lenne, hogy hagyjanak tovább vonaglan.*

De Conchita meglepte. – Kemény az élet, kisasszonyka, az bizony. Legjobb, ha hozzászoksz.

5

Susan száraz hangja – mostanra kikoptak belőle az érzelmek – végre elhallgatott. Cord néni félrerakta a kötését, fölállt, és odatette a sparheltre a teáskannát.

– Dramatizálsz, Susan. – Hangja igyekezett egyszerre gyengéd és bölcs lenni, de egyik sem sikerült neki. – Ez oly tulajdonság, amelyet a Manchesterektől örököltél. Egyik felük költőnek képzelte magát, a másik festőnek, s esténként majd' mindannyian úgy felöntöttek a garatra, hogy a nagykapun se fértek volna be. Megfogdosta a cicidet, s csinált egy kis száraz toszást, kész. Semmi okod, hogy fölizzgasd magad. Arra pláne nem, hogy álmatlanul forgolódj.

– Te azt honnan tudod? – kérdezte Susan. Tiszteletlenség ilyet kérdezni, de ő már túl volt azon, hogy ezzel törődjék. Elért arra a pontra, amikor mindent inkább el tudott viselni a nagynénjétől, mint ezt a lekezelőt, a világon mindent jobban tudó hangot. Úgy sajgott, mint egy friss horzsolás.

Cordelia felvonta a szemöldökét, és harag nélkül válaszolt. – Hogy szereted ezt az arcomba vágni! Cord néni, a száraz venyige. Cord néni, a vénlány. Cord néni, a deresedő hajú szűz. Igaz? Nos, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszonyka, én *lehetek* szűz, de volt egy-két gavallérom, amikor fiatal voltam.. mondhatnád, mielőtt a világ elmozdult volna. Talántán épp a nagy Fran Lengyll volt az egyik.

Vagy talántán nem, gondolta Susan; Fran Lengyll legalább tizenöt évvel öregebb a nagynénjénél, de az is lehet, hogy huszonöt.

– Én is éreztem egyszer-kétszer hátulról a sudribunkót, Susan. Vaj igen, még elől is.

– És volt oly gavallérod, ki elmúlt hatvan, bűdös volt a lehelete, s az ujjpercei recsegetek, mikor a cicidet markolászta, néni? Próbált felkenni valamelyik a legközelebbi falra, amikor az öreg sudribunkó nyálazni kezdett?

A dühkitörés, amelyre számított, nem jött. Rosszabb jött: olyan üresség, amely megközelítette Thorinét a tükörben. – Az üzlet meg van kötve, Susan. – Kurta, ijesztő mosoly villant át nagynénje keskeny arcán. – Vaj igen, az üzlet meg van kötve.

– Az apám gyűlölte volna! – kiáltotta szinte rémülten Susan. – *Gyűlölte volna!* És téged is gyűlölné, mert hagyta, hogy megtörténjen! Mert *elősegítetted*, hogy megtörténjen!

– Meglehet – bólintott Cord néni, és a félelmes mosoly ismét fölillant az arcán. – Talántán így lenne. S mit gyűlölné még jobban? A megszegett ígéret becstelenségét, a méltatlan gyermek szégyenét. Azt akarná, hogy betartsd ígéretedet. Ha emlékszel még az arcára, akkor be *kell* tartanod, amit ígértél.

Susan ránézett, szája remegve legörbült, szeme ismét megtelt könnyel. *Találkoztam valakivel, akit szeretek!* Ezt mondta volna, ha teheti. *Hát nem érted, hogy ez mennyire megváltoztatja a helyzetet? Találkoztam valakivel, akit szeretek!* De ha Cord néninek ilyesmit el lehetne mondani, akkor Susan valószínűleg eleve nem keveredik pácba. Így hát megfordult, egyetlen szó nélkül kibotladozott a házból, patakzó könnyei elhomályosították a szemét, és bánatszínre festették a nyárvégi délutánt.

6

Vaktában lovagolt, énjének egy része mégis nagyon határozott irányt ültetett a fejébe, mert negyven perccel azután, hogy elhagyta a házat, arra ocsúdott, hogy ugyanahhoz a fűzeshez közeledik, amelyről akkor álmodozott, amikor Thorin odasettenkedett mellé, mint egy gonosz manó a nagyanyó meséjében.

Kellemesen hűvös volt a fűzesben. Kikötötte Feliciát (akit szőrén ült meg) egy ághoz, azután lassan elballagott a fűzes szívében levő tisztásig. Keresztülfolyt rajta a patak, ő pedig leült a tisztás ruganyos mohaszőnyegére. Hát persze hogy ide jött; ide hozta minden titkos bánatát és örömét, amióta nyolc- vagy kilencéves korában fölfedezte ezt a tisztást. Újra és újra visszatért ide az apja halála utáni végtelennek tűnő napokban, amikor úgy rémlett, hogy Pat Delgadoval véget ért a világ, legalábbis az ő világa. Csak ez a tisztás ismerte gyászának teljes, fájdalmas mélységét; a patakhoz beszélt, és a patak elvitte magával, amit mondott neki.

Most ismét záporozni kezdtek a könnyei. A térdére hajtotta a fejét, és hangosan zokogott, olyan, egyáltalán nem úrilányhoz illő hangokat hallatva, mint a veszekedő varjak káromgása. Ebben a pillanatban mindent – *mindent* – megadott volna, ha az apja csak egy percre visszajön, és megmondja neki, mit tegyen, hogyan tovább.

Sírt a patak fölött, és amikor meghallotta az ágroppanást, összeresztette, és rémülten, haragosan nézett hátra. Ez az ő titkos helye volt, nem akarta, hogy itt találják, különösen mikor úgy bög, mint egy kisgyerek, aki elesett és bevverte a fejét. Újabb ág recsent. Valaki csakugyan itt jár, betört titkos helyére, a lehető legrosszabbkor.

– Eredj innen! – sikította sírástól kásás hangon, amelyre maga is alig ismert rá. – Eredj innen, akárki

vagy, ha ismersz tisztességet, hagyj engem békén!

De az alak – most már látta is – csak közeledett. Amikor felismerte, először azt gondolta, hogy Will Dearborn (*Roland*, gondolta, *az igazi neve Roland*), csak túlfeszített képzelete játszik vele. Nem is egészen hitte, hogy valódi, amíg a fiú le nem térdelt mellé és át nem ölelte. Akkor rémült erővel szorította magához. – Honnan tudad, hogy én...

– Láttam, ahogy keresztüllovagolsz a Lankán. Van egy helyem, ahová néha elmegyek gondolkodni, és meglátalak. Nem követtelek volna, ha nem látom, hogy szőrén ülöd meg a lovat. Úgy gondoltam, valami baj van.

– Nagy baj van.

A fiú nagyra nyitott, komoly szemmel, lassan csókolgatni kezdte az arcát. Többször is végigcsókolta, mire a lány rájött, hogy a könnyeket csókolja le róla. Azután a vállánál fogva hátratólta Susant, és a szemébe nézett.

– Mondd ismét, és megteszem, Susan. Nem tudom, hogy ez ígéret, figyelmeztetés, vagy egyszerre mindkettő, de... mondd még egyszer, és megteszem.

Nem kellett megkérdezni, miről beszél. Susan alatt mintha megindult volna a föld, később úgy gondolta, ez volt életében az első és egyetlen alkalom, amikor csakugyan érezte a *ka*-t, a szelet, amely nem az égből, hanem a földből jön. *Hát végül eljött értem*, gondolta. *Jó vagy rossz, az én ka-m.*

– Roland!

– Igen, Susan.

Keze lesiklott a fiú övcsatja alá, és megszorította, ami ott volt, egy pillanatra sem engedve el a tekintetét.

– Ha szeretsz, hát szeress.

– Igen, hölgyem. Azt teszem.

Roland kigombolta az ingét, amelyet Belső-Világnak egy olyan részében készítettek, amelyet a lány sohasem fog látni, és magához ölelte Susant.

7

Ka:

Segítettek vetközni egymásnak; meztelenül feküdtek egymás karjában a nyári mohán, amely olyan puha, mint a legfinomabb libapehellyel töltött párna. Összeérintették homlokukat, ahogy a lány álmában történt, és amikor a fiú utat talált bele, Susan mint vad és egzotikus füvet ízlelte azt az édességes fájdalmat, amelyet egyszer lehet kóstolni az életben. Addig nyújtotta ezt az ízlelést, míg végül az édesség kerekedett felül, és ő átadta magát neki, toroka mélyéből felnyögött, felsőkarjával végigsúrolta a fiú nyakát. Szeretkeztek a füzesben, a becsületbeli kérdéseket félretették, az ígéreteket megszegették, egyszer se nézve hátra, és végül Susan rájött, hogy van valami az édességen túl is; az idegek lázas összeforrása, amely abban a részében kezdődött, amely virágként nyílt meg a fiú előtt, majd betöltötte egész testét. Kiáltott újra és újra, úgy érezte, ennyi öröm nem lehet a halandó világban, meg kell halnia. Roland hangja csatlakozott az övéhez, és a köveken megtörő víz csobogása magába olvasztotta mindkettőjüket. Ahogy Susan közelebb húzta a fiút, bokáit összezárta a térde alatt, arcát szilaj csókokkal borította, Roland ekstázisa úgy követte az övét, mintha kergetné. Így egyesültek a szeretők Mejis báróságban, az utolsó nagy korszak vége felé, és a zöld moha szép piros lett az alatt a hely alatt, ahol a lány combjai összeértek, mikor elveszett szüzessége; így lettek egyek, így lettek elveszettek.

Ka.

Egymás karjában feküdtek, szenvedély utáni csókokat váltottak Felicia szelíd szeme láttára, és Roland érezte, hogy elálmosodik. Érthető: egész nyáron hatalmas súly nehezedett rá, és ugyancsak rosszul aludt. Noha ezt akkor még nem tudta, egész hátralevő életében rosszul fog aludni.

– Roland? – a lány hangja távoli volt. Édes.

– Tessék?

– Vigyázol rám?

– Igen.

– Nem mehetek hozzá, ha eljön az idő. Képes vagyok elviselni az érintését, apró tolvajlásait – ha az enyém vagy, elviselem –, de nem bírok odamenni hozzá az Aratás Éjszakáján. Nem tudom, elfeledkeztem-e az apám arcáról, vagy sem, de nem bírok Hart Thorin ágyába bújni. Vannak eszközök, amelyekkel el lehet titkolni a szüzesség hiányát, de nem fogom használni őket. Egyszerűen nem bírok az ágyába bújni.

– Rendben – mondta a fiú –, jól van. – Azután, amikor a lány szeme kerekre nyílt a megdöbbenéstől, körülnézett. Senki sem volt ott. Most már teljesen éberén nézett Susanra. – Mi az? Mi történt?

– Lehet, hogy máris a gyermekeddel vagyok viselős – felelte a lány. – Gondoltál már erre?

Nem gondolt. Csak most. Egy gyermek. Újabb szem a láncban, amely abba a homályba nyúlik vissza, ahol Arthur Eld vezette harcosait a csatába, feje fölé emelve a hatalmas kardot, Excaliburt, fején Minden Világok koronájával. Bár mindez semmiség; de mit gondolna az apja? Vagy Gabrielle, ha megtudja, hogy nagymama lett?

Már formálódott a szája sarkában a mosoly, de amikor az anyjára gondolt, el is tűnt. A nyakán levő szívásnyomra gondolt. Mostanában, ha az anyja az eszébe jutott, *mindig* ezt a foltot látta a nyakán, mint aznap, amikor váratlanul belépett a lakosztályába. Meg azt a fakó, siralmas mosolyt az arcán.

– Ha a gyermekemet hordozod, nekem az nagy szerencse – mondta.

– Nekem is. – Most a lány mosolygott, de a pillantása szomorú maradt. – Azt hiszem, túl fiatalok vagyunk. Magunk is alig haladtuk meg a gyermekkort.

A fiú hanyatt fordult, és fölneézett a kék égre. Igaz lehet, amit a lány mond, de nem számít. Az igazság néha nem azonos a valósággal – ez is egyike volt a bizonyosságoknak, amelyek odalent éltek kettős természetének közepében, a barlangszerű üregekben. Hogy mindkettőnek fölébe tudott emelkedni, és képes volt önként beledobni magát a szerelem örületébe, ez olyan adomány volt, amelyet az anyjától örökölt. Egyébként hiányzott belőle a humor... és ami talán még fontosabb, hiányzott a metafora. Túl fiatalok ahhoz, hogy szülők legyenek? Na és? Ha egyszer elvetette a magot, annak ki kell nőnie.

– Akármilyen következik el, úgy cselekszünk, ahogy kell. És mindig szeretni foglak, nem számít, mi lesz.

A lány mosolygott. A fiú úgy mondta ezt, ahogy egy férfi jelent ki egy száraz tényt: az ég odafönt van, a föld odalent, a víz lefelé folyik.

– *Mennyi* idős vagy, Roland? – Néha zavarta a gondolat, hogy akármilyen fiatal, Roland még nála is fiatalabb. Amikor összpontosított valamire, olyan kemény lett a tekintete, hogy megriasztotta a lányt. Amikor mosolygott, nem annyira szeretőnek, inkább kisöcsnek tűnt.

– Idősebb, mint amikor idejöttem – felelte a fiú. – Sokkal idősebb. És ha még hat hónapig maradok itt Jonas és az emberei látókörében, akkor sántikálni fogok, és úgy kell majd meglökni a seggemet, hogy fölüljek a lovamra.

A lány erre elvigyorodott. Roland megcsókolta az orrát.

– Na és vigyázol rám?

– Igen – mondta a fiú, és ő is vigyorogni kezdett. Susan bólintott, azután ő is hanyatt fordult. Így feküdtek ott, váll váll mellett, és az eget bámulták. A lány megfogta a fiú kezét, és a rátette a mellére.

Amikor Roland a hüvelykujjával simogatni kezdte a mellbimbóját, az megkeményedett és bizseregni kezdett. A bizsergés gyorsan lesiklott Susan testében arra a helyre, amely még mindig lüktetett a lábai között. Összeszorította a combját, és egyszerre mulatott és bosszankodott, amikor rájött, hogy ettől még rosszabb lett a helyzet.

– *Muszáj* vigyáznod rám – mondta halkán. – Mindent neked adtam. Minden mást félredobtam.

– Megteszem, ami tőlem telik – felelte a fiú. – Efelől ne legyenek kétségeid. De most úgy kell élned tovább, ahogy eddig. Még ki kell bírni egy darab időt; tudom, mert visszajött Depape és elmondta a meséjét, de még nem tettek semmit ellenünk. Akármire jött is rá Depape; Jonas még mindig úgy gondolja, az az érdeke, hogy várjon. Ez még veszélyesebbé teszi, amikor majd kimozdul, de egyelőre a Kastélyban van.

– De az aratási máglya után Thorin...

– Nem mész az ágyába. Ebben biztos lehetsz. Efelől kezeskedem.

A lány, maga is megriadva kissé saját merészségétől, lenyúlt a fiú dereka alá. – Ezt a garanciális pecsétet rajtam is elhelyezheted, ha akarod – mondta.

A fiú akarta. Tehette. Meg is tette.

Amikor vége volt (Rolandnak még édesebben, mint első alkalommal, ha ez egyáltalán lehetséges), megkérdezte a lányt: – Az az érzés, ami a Citgónál fogott el, Susan. Hogy figyelnek. Most is feltámadt benned?

A lány hosszan, tűnődve nézett rá. – Nem is tudom. Másfelé járt az eszem, gondolhatod. – Gyengéden megérintette a fiút, azután elnevette magát, amikor az megugrott. Az idegek, úgy látszik, még nagyon éltek azon a félig kemény, félig puha helyen, ahol a tenyerével megsimította.

Elvette a kezét, és a tisztás fölötti kerek égre nézett.

– Olyan szép itt – mormogta, és a szeme lecsukódott.

Roland is sodródni kezdett. Ez ironikus, gondolta.

Ez alkalommal a lánynak nincs olyan érzése, hogy figyelik őket... neki viszont igen. Még akkor is, ha megesküdött volna, hogy senki sincs a füzes közelében.

Nem számít. Akár képzelet volt, akár valóság, az érzés már elmúlt. Megfogta Susan kezét. A lány ujjai magától értetődően kulcsolták át az övéit.

Ő is lehunyta a szemét.

9

Rhea mindezt látta a gömbben, és nagyon érdekesnek találta, amit látott, az ám, de milyen érdekesnek! Bár kamatyolt ő már eleget – néha hárommal, négyel vagy még többel egyszerre (olykor nem egészen élő partnerekkel) –, úgyhogy a hóka-móka nemigen érdekelte már ilyen előrehaladott korban. Az érdekelte, hogy mi következik a dolog *után*.

Végeztünk?, kérdezte a lány.

Hátravan még egy apróság, felelte Rhea, azután elmondta a szemtelen csitrinek, hogy mit tegyen.

Úgy bizony, nagyon világos utasításokat adott neki, amikor ott álltak a konyhá ajtajában a Csókók Holdjának fényében, Susan Delgado azt a különös álmot aludta, míg Rhea a varkocsát simogatta, és parancsokat susogott a fülébe. Most kerül fel a korona ama közjátékra... és ő ezt akarta látni, nem azt, ahogy a két kölyök hetyeg egymással, mintha ők lennének az elsők a világon, akik fölfedezték, hogyan kell csinálni.

Kétszer csinálták, szinte annyi szünetet se tartva, hogy fecsejenek egymással (mit nem adott volna, ha ő is hallja ezt a fecsegést). Rhea nem lepődött meg; amilyen fiatal a taknyos, elég trutymó lehet a zacskójában, hogy egy hétig is győzze duplásokkal, és ahogy a kis lotyó viselkedett, abból

nyilvánvaló, hogy ez lehet a gusztusa. Vannak, akik rákapnak, és soha többé nem kívánnak mást; ez is olyan lesz, gondolta Rhea.

Na lássuk, mennyire fogsz viszketni néhány perc múlva, te büdös szuka, gondolta, és közelebb hajolt az üveggömbből áradó, lüktető rózsaszín fényhez. Néha úgy érezte, hogy az a fény az arccsontjaiban sajog... de ez *jóféle* fájás volt. Vaj igen, nagyon is jóféle.

Végre végeztek... legalábbis egy időre. Megfógták egymás kezét, és elaludtak.

– Na most – suttogta Rhea. – Most, kicsikém. Légy jó kislány, és tedd, amit mondtak neked.

Mintha meghallotta volna, Susan szeme kinyílt, de a tekintetében nem volt élet. Aludt és éber volt egyszerre. Rhea látta, amint gyengéden kihúzza kezét a fiúéből. Felült, meztelen melle meztelen combjához nyomódott, körülnézett. Fölállt...

Ekkor ugrott Ádáz, a hatlábú kandúr Rhea ölébe, nyávogva követelte az ételt és a kényeztetést. A vénasszony felvisított meglepetésében, és a varázsló üveggömbje azonnal elsötétedett, mint ahogy a gyertyafény alszik ki a szélrohamban.

Rhea ismét visított, ez alkalommal dühében, és megragadta a macskát, mielőtt elmenekülhetett volna. Keresztülhajította a szobán, egyenesen a kandallóba. Az olyan halott volt, amilyen csak egy kályha lehet nyáron, ám a csontos, formátlan kéz intésére sárga láng csapott föl a benne heverő egyetlen, félig szenes rönkből. Ádáz felsivített és kimenekült a kandallóból, a szeme kitágult, hasított farka füstölt, mint egy felületesen elnyomott szivarcsutka.

– Csak fussál! – sziszegett utána Rhea. – Takarodj, te gonosz pára!

Visszafordult az üveggömbhöz, széttárta fölötte kezét, a hüvelykujjai összeértek. De akárhogy összpontosított, olyan erővel, hogy a szíve beteg dühvel verdesett a mellében, annyit tudott csak tenni, hogy visszahozta a gömb természetes rózsaszín izzását. Képek nem bukkantak föl. Ez keserű csalódás, de nincs mit tenni. Idővel a saját szemével láthatja az eredményt, ha veszi a fáradságot és lemegy a városba. *Mindenki* láthatja.

Megújult jókedvvel tette vissza az üveggömböt a rejtekhelyére.

10

Roland fejében, pillanatokkal azelőtt, hogy elsüllyedt volna az álom mélyébe, megszólalt a vészcsengő. Talán homályosan érezte, hogy a lány keze nem kapcsolódik az övébe; talán pusztán ösztön volt. Elengedhette volna a füle mellett a halk csengőszót, majdnem meg is tette, de végül a kiképzés bizonyult erősebbnek. Visszakapaszkodott az alvás küszöbéről, felküzdötte magát a világosságba, ahogy egy bűvár a felszínre. Először nehéz dolga volt, azután könnyebb lett; ahogy közeledett az éberséghez, úgy nőtt a riadalma.

Kinyitotta a szemét és balra nézett. Susan nem volt mellette. Felült, jobbra nézett, semmit sem látott a patakmedren kívül.

– Susan!

Semmi válasz. Felállt, a nadrágját kereste. Ekkor Cort szólalt meg a fejében, egy olyan látogató, akire sohasem számított volna ily romantikus csálitban, és gorombán azt mondta: *Erre nincs idő, kukac.*

Meztelenül ment a patak partjáig, s lenézett. Susan csakugyan ott volt, ugyancsak meztelenül, háttal. Kibontotta a haját. A laza aranyzuhatag egészen csípőjének kelyhéig hullott. A hajszalak vége páráként reszketett a patakról felszálló hűvös levegőben.

Fél térdre ereszkedett a tovafutó víz mellett. Egyik karja már könyéig eltűnt benne; úgy látszott, keres valamit.

– Susan!

Semmi válasz. És most egy hideg gondolat bukkant föl Rolandban: *Démon szállta meg. Miközben*

gondatlanul aludtam mellette, megszállta egy démon. De nem tudott igazán hinni ebben. Ha tényleg lenne démon ennek a tisztásnak a közelében, akkor azt ő megérezné. Valószínűleg mindketten megéreznék, de még a lovak is. *Valami* mégsem volt rendben a lánnyal.

Kiemelt egy tárgyat a patakából, csöpögő kezét a szeme elé tartotta. Egy kő. Megvizsgálta, visszadobta – *csobb*. Ismét belenyúlt a vízbe, fejét lehajtotta, két hajtincse most valósággal együtt hullámozott a patakka, az áramlat pajkosan rángatta őket folyásirányban.

– *Susan!*

Semmi válasz. Újabb követ emelt ki a vízből. Háromszögletű, fehér kvarckavics volt, olyasmi formájú, mint egy lándzsahegy. Susan oldalra hajtotta a fejét, és megmarkolta egy hajtincsét, mint aki egy gubancos csomót akar kifésülni. De nem volt nála fésű, csak egy éles szélű kő. Roland, az iszonyattól dermedten, még egy pillanatig késlekedett a parton, abban a szent meggyőződésben, hogy Susan a torkát akarja elvágni afölötti szégyenében és büntudatában, amit tettek. Hetekig kísértette a bizonyosság, hogy ha Susan a *torkát* akarta volna elvágni, akkor aligha érhetett időben oda, hogy megállítsa.

A bénultság azonban megszűnt, és ő lerohant a parton, nem törődve a talpát szurkáló éles kövekkel. Mielőtt odaért volna, a lány már használta a kvarckő éles szélét; levágott egy darabot a kezében tartott aranszín kévéből.

Roland megragadta a csuklóját és elrántotta. Most már világosan látta a lány arcát. Amit a part magasából tévesen derűnek hitt volna, arról most kiderült, hogy üresség.

Amikor a fiú megmarkolta a kezét, durcás, tétova mosoly jelent meg Susan arcán; a szája megremegett, mintha enyhe fájdalmat érezne, és a tagadás tagolatlan dünnnyögése szakadt föl a torkán: – *Nnnnmmmmmm...*

Néhány levágott hajszál aranydrótként hevert a combján; a zöme behullott az áramlatba, amely magával ragadta. Susan megrántotta Roland kezét, ismét a hajához akarta vinni az éles követ, mintha folytatni szeretné az örült fodrászkodást. Úgy viaskodtak, mint szkanderezők a kocsmái vetélkedőn. És Susan állt nyeresre. A fiú testileg erősebb volt nála, de nem erősebb az igézetnél, ami a lányt hatalmába kerítette. A fehér kvarc háromszöge apránként visszatért a lecsüngő hajhoz, miközben a szájából egyre folyt az a félelmes – *Nnnnmmm* – hang.

– *Susan! Hagyd abba! Ébredj föl!*

Nnnnmmmm...

A lány meztelen karja láthatóan reszketett a levegőben, izmai kicsi, kemény sziklaként domborodtak. A kvarc mindjobban megközelítette a haját, az arcot, a szemgödröt.

Roland ösztönösen – mindig ilyenkor volt a legsikeresebb – odatolta arcát a lányéhoz. Tíz centit engedett a követ tartó öklön, hogy megtehesse. Ajkát a lány füléhez szorította, és csettintett a nyelvével. Ahogy a lónak szoktak.

Susan ugrott egyet a hangtól, amely lándzsaként fúrhatott bele a koponyájába. A szemhéja sebesen verdesett, és már nem feszült neki annyira Roland markának. A fiú kihasználta ezt, és megcsavarta a csuklóját.

– *Aú! Aúúúú!*

A kő kihullott Susan kezéből, és a vízbe esett. Immár teljesen éberén nézett a fiúra, szeme megtelt könnyel és értetlenséggel. A csuklóját dörzsölgette, amely Roland szerint meg fog dagadni.

– *Bántottál, Roland! Miért bántottál en... Elhallgatott, körülnézett. Nem csak az arca, de az egész teste értetlenséget tükrözött. Megmozdult, hogy eltakarja magát, azután rájött, hogy még mindig kettesben vannak, és a keze lehanyatlott. Hátranézett a lábnyomokra – csupasz talpak nyomaira –, amelyek levezettek a vízhez.*

– Hogyan kerültem ide? – kérdezte. – Idehoztál, miután elaludtam? S miért bántottál? Ó, Roland, én szeretlek téged – miért bántottál?

A fiú fölemelte a hajpásmát, amely még mindig a lány combján hevert, és eléje tartotta. – Egy éles szélű kő volt nálad. Mindenképpen le akartad vágni a hajadat, és nem akartad abbahagyni. Azért bántottalak, mert megijedtem. Örülök, hogy nem törtem el a csuklódat... legalábbis nem hiszem. Megfogta az említett testrészt, és gyengéden körbeforgatta, az apró csontok ropogására fülelve. Semmit sem hallott, a csukló szabadon forgott. Miközben Susan döbbsen és zavartan figyelte, a fiú az ajkához emelte a csuklót, és megcsókolta a belső felét, a vénák finom hálózata fölött.

11

Roland elég messze, a füzes mélyén kötötte ki Fürgét, így senki sem láthatta a nagy heréltet, akkor se, ha esetleg a Lankának ezen a részén lovagolt is végig.

– Nyughass! – mondta neki a fiú, amikor a közelébe ért. – Még egy kicsit maradj nyugodtan, pajtás. Fürge kapált és nyihogott, mintha azt mondaná, hogy akár a világ végéig is nyugton marad, ha az kell. Roland kicsatolta a nyeregtáskát, és elővette azt az acél úti edényt, amely, ahogy a szükség kívánta, egyszerre szolgált fazékként és serpenyőként. Elindult, azután visszafordult. Takarói a nyereg mögé voltak kötve; azt tervezte, hogy az éjszakát a Lankán táborozva tölti, és gondolkodik. Sok töprengenivalója volt, de most még több lett. Kioldotta az egyik nyersbőr szíjat, benyúlt a takarók közé, és előhúzott egy kis fémdobozt. Ezt egy apró kulcs nyitotta, amelyet a nyakában viselt. A dobozban vékony ezüstláncra függesztett, szögletes medál rejlett (benne az anyjáról készült ceruzarajz), és mellette egy maréknyi tartalék lőszer, nem egészen tucatnyi. Kivett egyet, öklébe szorította, és visszatért Susanhoz. A lány kerekre nyílt, rémült szemmel nézte.

– Semmire sem emlékszem a második szeretkezésünk óta! – mondta. – Csak fölnéztem az égre, arra gondoltam, milyen jól érzem magam, aztán elaludtam. Ó, Roland, mennyire csúnya?

– Azt hiszem, nem olyan rossz, de ezt te jobban meg tudod állapítani. Tessék.

Telemerte vízzel az edényt, és letette a partra. Susan szorongva hajolt fölébe, a feje bal oldalán burjánzó fürtöket ráfektette a felkarjára, majd lassan kifordította a karját, megfeszítve a hajkéve ragyogó aranyszín pántját. Azonnal meglátta az egyenetlen vágást. Gondosan szemügyre vette, azután sokkal inkább megkönnyebbült, mint bánatos sóhajjal leengedte a kezét.

– El tudom rejteni – mondta. – Ha befonom, senki nem veszi észre. Végül is ez csak haj; nem más, mint női hiúság. A nagynéném éppen elégszer mondta. De *miért*, Roland? Miért tettem?

Rolandnak volt némi elképzelése. Ha a haj a nők hiúsága, akkor a hajlevágás valószínűleg a női undokság következménye, egy férfi aligha találna ki ilyet. Talán a polgármesterné volt a tettes? Roland nem hitte. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy Rhea állította ezt a csúf csapdát, aki fönt él a magasban, azon a vidéken, amely északra néz a Rossz Fű, a Fügő Szikla és az Eyebolt-szurdok irányába. Azt akarta, hogy Thorin polgármester Aratásünnep után macskajajjal és egy kopasz ágyas mellett ébredjen.

– Susan, megpróbálhatok valamit?

A lány rámosolygott. – Olyasmit, amivel még nem próbálkoztál? Vaj igen, amit csak akarsz.

– Semmi ilyesmit. – Kinyitotta öklét, megmutatta a lőszert. – Megpróbálom kideríteni, ki tette ezt veled és miért. – Meg mást is. Csak azt nem tudta még, hogy mit.

A lány a lőszerre nézett. Roland mozgatni kezdte a kézfejen, ügyesen táncoltatta előre-hátra. Ujjai emelkedtek-süllyedtek, mint a szövőszék nyüstszállai. Susan egy gyermek elbűvölt örömevel nézte. – Hol tanultad ezt?

– Otthon. Nem érdekes.

– Delejezel?

– Vaj igen... és nem hinném, hogy én lennék az első. – Most gyorsabban pörgette a löszert: hol erre táncolt hullámzó ujjain, hol arra. – Megengeded?

– Vaj igen – bólintott a lány. – Ha meg tudod csinálni.

12

Meg tudta csinálni; a hirtelenség, amellyel Susan elaludt, megerősítette, hogy megtörtént ez már vele, méghozzá nem is régen. Mégsem volt képes kiszedni belőle, amit akart. A lány tökéletesen együttműködött (*némelyek jóízűen alszanak*, mondta Cort), de nem ment túl egy bizonyos ponton. Nem szeméremből vagy szégyenlősségből tette; miközben nyitott szemmel aludt a patak mellett, távoli, de nyugodt hangon elmesélte, hogyan vizsgálta meg a vénasszony, majd hogyan próbálta Rhea „felgerjeszteni”. (Roland ekkor úgy ökölbe szorította a kezét, hogy körmei a tenyerébe vájtak.) De jött egy pont, amelytől kezdve nem emlékezett.

Odamentek Rheával a konyha ajtajához, mondta Susan, ott megálltak, a Csókok Holdja az arcukba sütött. A vénasszony megérintette a haját, erre emlékezett. Undorító érintés volt, különösen a korábbi nyúlkalás után, de képtelen volt tenni ellene. A karja túl nehéz volt, hogy fölemelje; a nyelve túl súlyos, hogy megszólaljon. Csak állt, miközben a boszorkány a fülébe sugdosott.

– Mit? – kérdezte Roland. – Mit súgott?

– Nem tudom – felelte Susan. – A többi rózsaszín.

– *Rózsaszín?* Hogy érted ezt?

– Rózsaszín – ismételte a lány, majdnem mulatva, mintha azt hinné, hogy Roland szándékosan játssza az ostobát. – Azt mondja: „Vaj igen, drágám, csak így tovább, ilyen egy rendes kislány”, azután minden rózsaszín. Rózsaszín s ragyogó.

– Ragyogó.

– Vaj igen, akár a hold. Azután... – Elhallgatott. – Azután, úgy rémlik, hold *lesz* belőle. Talántán a Csókok Holdja. Egy ragyogó, rózsaszín Csókok Holdja, oly kerek és dundi, mint egy citrancs.

Roland megpróbált másképp hozzáférni az emlékeihez, de nem járt sikerrel. Akármilyen ösvényen indult el, mindig a ragyogó rózsaszínhez érkezett, amely először elhomályosította a lány emlékezetét, azután teliholddá állt össze. Roland számára ennek nem volt értelme; kék holdakról már hallott, rózsaszínekről még soha. Az egyetlen dolog, amiben biztos volt, hogy a vénasszony nagyon erős parancsot adott a lánynak a feledésre.

Fontolgatta, ne vigye-e mélyebbre – Susan jönne –, de nem merte. Tapasztalatai zömét barátai hipnotizálásából nyerte, osztálygyakorlatokon, amelyek tréfás, olykor hátborzongató eredményre vezettek. De mindig ott volt Cort vagy Vannay, hogy helyreüsse, ha valami félresikerült. Most azonban nem lesz tanár, aki közbelépjen; tetszik vagy sem, a diáknak kell tanítani. Mi van, ha mélyebbre viszi a lányt, és nem tudja felhozni? Azt is hallotta, hogy démonok is tanyáznak az alsó tudatban. Ha az ember lemerül odáig, ahol laknak, néha előúsznak a barlangjuktól a köszöntésünkre... Minden egyebet nem számítva, későbbre is járt. Nem lett volna bölcs dolog, ha tovább maradnak.

– Susan, hallasz?

– Igen, Roland, nagyon jól hallak.

– Jól van. Egy versikét fogok elmondani. Közben te fölébredsz. Mire befejezem, te már teljesen ébren leszel, és mindenre emlékezni fogsz, amiről beszéltünk. Megértetted?

– Igen.

– Figyelj: Nyúl és hal és madár és medve, hozz boldogságot kedvesemre.

Ez volt az egyik legszebb dolog, amit Roland valaha látott: Susan mosolygása, miközben kiemelkedett

az öntudatlanságból. Nyújtózott, aztán átkarolta a fiú nyakát, és összecsókolta az arcát. – Te, te, te, te! – mondta. – Te vagy az én boldogságom, Roland. Te vagy az *egyetlen* boldogságom. Te és te, örökkön-örökké.

Ismét szeretkeztek a parton a csobogó patak mellett, olyan szorosan ölelve egymást, ahogy csak bírták, egymás szájába lélegezve, egymás leheletét szíva. *Te, te, te, te!*

13

Húsz perccel később földobta a lányt Felicia hátára. Susan lehajolt hozzá, tenyerébe fogta Roland arcát, és cuppanós csókot adott neki.

– Mikor találkozunk ismét? – kérdezte.

– Hamarosan. De óvatosnak kell lennünk.

– Vaj igen. Gondolom, oly óvatosnak, amilyen csak két szerelmes lehet. Hála Istennek, hogy te olyan okos vagy.

– Felhasználhatjuk Sheemie-t, ha nem is túl sűrűn.

– Vaj igen. Még valami, Roland! Ismered azt a pavilont a Zöld Szívnél? Annak a helynek a közelében, ahol teát, süteményt, efféléket szolgálnak föl, amikor jó az idő.

Roland ismerte. Vagy ötven méterrel följebb a fogdától és a városházától, a Domb utcában volt a Zöld Szív, a város egyik legszebb helye, furcsa ösvényeivel, napernyős asztalaival, füves táncpavilonjával és állatseregletével.

– Van mögötte egy kőfal – folytatta a lány. – A pavilon és az állatsereglet között. Ha nagyon kívánsz...

– Mindig nagyon kívánlak – mondta a fiú.

A lány elmosolyodott ennyi komolyság láttán. – Valahol az alján van egy kő, egy vöröses. Majd meglátod. Kislánykoromban Amy barátnőmmel ott hagytunk egymásnak üzeneteket. Azt majd megnézem, amikor csak módom lesz rá. Te is így tégy.

– Jól van. – Sheemie beválhat egy időre, ha óvatosak. A vörös kő is beválik egy időre, ha óvatosak. De legyenek bármily óvatosak, végül úgyis lebuknak, mert a Nagy Koporsóvadászok mostanra valószínűleg többet tudnak Rolandról és barátairól, mint amennyit Roland kívánatosnak tartott volna. Mégis látnia kell a lányt, nem számít a kockázat. Bele is hal, ha nem láthatja. És csak egy pillantást kellett vetnie a lányra, hogy tudja, ő is ugyanígy érez.

– Különösen ügyelj Jonasra és a másik kettőre – mondta.

– Ügyelek, Megcsókolnál még egyszer?

Roland boldogan megtette, és éppen olyan boldogan lerántotta volna a lóról egy negyedik menetre... de ideje volt abbahagyni a tombolást, és nekilátni az óvatosságnak.

– Járj Isten áldásával, Susan. Szeretlek téged... – Megtorpant, elmosolyodott. – Szeretlek téged.

– Én is tégedet, Roland. A szívem veled marad.

Hatalmas szíve van, gondolta a fiú, miközben a lány átnyomakodott a füzek között; máris érezte ennek a szívnek a terhét. Várt, amíg meg nem bizonyosodott felőle, hogy a lány már jó messze jár. Akkor odament Fürgéhez, és elindult az ellenkező irányba. Tudván tudta, hogy új, veszedelmes szakaszba lépett a játék.

14

Nem sokkal azután, hogy Susan és Roland elváltak, Cordelia Delgado egy doboz élelmiszerrel és feldúlt lélekkel lépett ki a hambryi vegyeskereskedésből. A zaklatottság oka szokás szerint és természetesen Susan volt, továbbá Cordelia azon félelme, hogy a lány valami ostobaságot csinál, még mielőtt eljönne végre az Aratásünnep.

E gondolatok nyomban eltűntek a fejéből, amikor két kéz – két erős kéz – kivette a kezéből a doboz élelmiszert. Cordelia sikkantott egyet meglepetésében, eltakarta a szemét a nap elől, és látta, hogy Eldred Jonas áll mosolyogva a Medve meg a Teknős totem, között. Hosszú, fehér (és Cordelia véleménye szerint csodaszép) haja a vállára hullott. Cordelia szíve kicsit meglódult. Mindig is kedvelte az ilyen Jonas-féle férfiakat, akik úgy tudnak mosolyogni és évődni, ami már a merészség határát súrolja... ugyanakkor olyan tartásuk van, mint egy pengének.

– Megjélesztetem? Bocsánatáért esedezem, Cordelia.

– Dehogy – mondta a nő olyan hangon, amely még a saját fülében is elfogódottnak tűnt picikét. – Csak a nap – oly erősen tűz ilyentájt...

– Segítek egy kicsit hazafelé, ha megengedi. Csak a sarokig megyek a Fő utcán, ott befordulok a Domb utcába, de segíthetek odáig?

– Köszönöm – felelte a nő. Leereszkedtek a lépcsőn, és elindultak a járdán. Cordelia apró, hegyes pillantásokkal vizslatta, figyeli-e őket valaki, látják-e őt a nyalka Jonas uraság oldalán, aki történetesen az ő bevásárlását cipeli! Megfelelő számban voltak báméskodók. Észrevette például Millicent Ortegát, amint kibámul Ann ruhásboltjából, a szája kellemes O-ra nyílik meghökkenésében azon a buta tehénképén.

– Remélem, nem haragszik, ha Cordeliának szólítom. – Jonas hanyagul a hóna alá csapta a dobozt, amelynek cipeléséhez Cordeliának mindkét karjára szükség volt. – De Thorin polgármester estélye óta úgy érzem, jó ismerősök vagyunk.

– Nyugodtan hívjon Cordeliának.

– És ön szólítana Eldrednek?

– Azt hiszem, a Mr. Jonas még megteszi egy darabig – mondta Cordelia, és egy kacérnak szánt mosolyt küldött Jonas felé. A szíve még gyorsabban vert, (Az meg sem fordult a fejében, hogy talán nem Susan az egyetlen buta liba a Delgado családban.)

– Jó, legyen – bólintott Jonas, és olyan komikusan csalódott képet vágott, hogy a nő elnevette magát. – Na és az unokahúga? Hogy van?

– Köszönöm kérdését, jól. Néha kicsit kölönc...

– Volt valaha tizenhat éves lány, aki nem az?

– Azt hiszem, nem.

– S ön idén ősszel még további terheket is vesz a vállára miatta. Kétlem, hogy ő felmérné ezt.

Cordelia nem szólt semmit – nem lett volna tapintatos –, csak egy sokatmondó pillantást vetett a férfira.

– Kérem, tolmácsolja neki legmelegebb üdvözetemet.

– Megteszem. – De nem fogja megtenni. Susan rendkívüli (és Cordelia szerint érthetetlen) ellenszenvet táplált Thorin polgármester rendcsinálói iránt. Valószínűleg nem lenne értelme azzal próbálkozni, hogy jobb belátásra térítse; a fiatal lányok azt hiszik, mindent tudnak. A csillagra pillantott, amely szerényen meghúzódott Jonas kabátjának gallérja alatt. – Úgy hallom, ön is vállalt egy pótlólagos felelősséget méltatlan városunkban, Jonas uraság.

– Vaj igen, segélem Avery seriffet – helyeselt a férfi. Hangjának volt egyfajta gyöngye remegése, amit Cordelia egészen behízeltgőnek talált. – Az egyik helyette, valami Claypool...

– Vaj igen, Frank Claypool.

– ...kiesett a hajójából, és eltörte a lábát. Hogy képes valaki kiesni egy hajóból úgy, hogy eltörje a lábát, Cordelia?

A nő boldogan nevetett (az bizonyosan nem igaz, hogy egész Hambry őt nézi... de így érezte, és nem volt kellemetlenérzés), és azt mondta, nem tudja. A férfi megállt a Fő utca meg a Camino Vega

sarkán. Sajnálkozva nézett Cordeliára. – Én itt befordulok. – Átadta az élelmiszeres dobozt. – Biztos, hogy elbírja? Talán el kellene kísérem a házáig...

– Nem szükséges, nem szükséges. Köszönöm. Köszönöm, *Eldred*. – Tűzforrónak érezte a nyakára és arcába felkúszó pírt, ám a férfi mosolya minden forróságot megért. Jonas két ujjával megérintette a kalapját, majd ruganyos léptekkel elindult fölfelé, a seriff irodájának irányába.

Cordelia tovább gyalogolt hazafelé. A doboz, amely olyan nehéznek tűnt, amikor kilépett a boltból, most mintha semmit sem nyomott volna. Ez az érzés eltartott vagy fél mérföldig, de mire a házat megpillantotta, ismét tudatosult benne, hogy izzadság csurog az oldalán, és fáj a karja. Hál' istennek, rövidesen vége a nyárnak... csak nem Susan az, aki éppen a kancáját vezeti be a kapun?

– Susan! – kiáltotta. Most már eléggé visszazökkent a földre ahhoz, hogy hangjában félreismerhetetlenül megcsendüljön az unokahúgával szembeni szokott ingerültsége. – Gyere, segíts, mielőtt elejteném, és összetörnének a tojások!

Susan otthagyta Feliciát az előkertben, hadd legelésszen, és jött. Tíz perccel korábban Cordelia semmit sem vett volna észre a lány külsejéből; gondolatait túlságosan kitöltötte Eldred Jonas, hogy bármi más beléjük férjen. De a tikkasztó nap kissé mérsékelte a regényességet, és visszanyomta Cordelia lábát a földre. Mikor Susan elvette a dobozt (majdnem olyan könnyedén, mint Jonas), Cordelia azt gondolta, hogy nem tetszik neki a lány külseje. Először is megváltozott a hangulata: a félig hisztérikus zaklatottságot, amellyel elhagyta a házat, barátságos, örvendező szemű nyugalom váltotta fel. Ízről ízre a korábbi évek Susanja volt, nem az idei nyugós, mész nyafogó. Semmi más meghatározhatót nem vett rajta észre, csak...

Csak. Egy dolgot. Kinyújtotta a kezét, és megragadta a lány haját, amely rá nem jellemző trehányysággal volt befonva ezen a délutánon. Persze lovagolt; ez indokolhatja a rendetlen külsőt. Azt azonban nem, miért ilyen sötét a haja, mintha a fényes aranyerdő tompulni kezdett volna. És ugrott egyet, majdnem mintha rossz lenne a lelkiismerete, amikor Cordelia megérintette. De miért, könyörgöm?

– Nedves a hajad, Susan – mondta. – Úsztál valahol?

– Dehogy! Megálltam, s bedugtam a fejem a szivattyú alá Hookey csűrje mellett. Őt nem zavarja, mély a kútja. Borzasztó forróság van. Talántán zuháré is lesz később. Remélem, igen. Feliciát is megittam.

Tekintete olyan őszinte és ártatlan volt, mint mindig, Cordelia mégis arra gondolt, hogy titkol valamit. Nem tudta volna megmondani, hogy mit. Nem jutott eszébe akkor, hogy Susan talán valami nagy és fontos dolgot rejteget; az volt a véleménye az unokahúgáról, hogy nem bírna magában tartani egy születésnap ajándéknál vagy meglepetésnek rendezett zsúrnál nagyobb horderejű dolgot... és még az efféle titkokat sem lenne képes egy-két napnál tovább elsumákolni. *Valamit* mégiscsak rejteget. Megérintette a lovaglóiing gallérját.

– De ez száraz!

– Vigyáztam. – Álmélkodó szemmel nézett a nagynénjére. – A piszok jobban ragad a vizes ingre. Tőled tanultam, néni.

– Összerándultál, amikor megérintettem a hajadat, Susan.

– Vaj igen – bölintott Susan –, valóban így volt. A boszorkány is ugyanígy fogta meg a hajamat. Azóta nem szeretem. Most már bevihetem az élelmiszert, és elvezethetem a lovamat a tűző napról?

– Ne légy szemtelen, Susan! – Furcsamód megkönnyebbült unokahúga pikírt hangjától. Már nem érezte annyira, hogy Susan megváltozott. Hogy *idegen*.

– Akkor ne légy fárasztó.

– Susan! Kérj elnézést!

Susan mély lélegzetet vett, benntartotta, kiengedte. – Igenis, néni. Elnézést. De akkor is nagy a forróság.

– Igaz. Ezeket vidd a kamorába. És köszönöm.

Susan elindult befelé a dobozzal. Amikor eléggé eltávolodott, hogy ne kelljen együtt menniük, Cordelia követte. Persze dőreség volt tőle – a kacérkodás Eldreddel, az ébresztette föl benne a gyanút –, de a lány veszélyes korban van, és sok minden múlik azon, jól viselkedik-e az elkövetkező hét hétben. Azután mindez már legyen Thorin gondja, de addig az övé. Cordelia úgy gondolta, hogy Susan végül szavának fog állni, de azért Aratás ünnepéig nagyon rajta tartja majd a szemét. Olyan ügyekben, mint egy lány szüzessége, jobb az éberség.

KÖZJÁTÉK

Kansas,

valahol, valamikor

EDDIE MOCORGOTT. KÖRÜLÖTTÜK MÉG mindig vernyákolt a hasadás, akár egy undok anyós, fejük fölött úgy ragyogtak a csillagok, mint a friss remény... vagy az ártó szándék. Susannah-ra nézett, aki lábcsonkjait maga alá húzva ült mellette; azután a fásírtot majszoló Jake-re pillantott; majd a szőrnökust vette szemügyre, aki az orrát Jake bokájára fektetve, imádatlammal bámult föl a fiúra.

A tűz lelohadt, de még égett. A Démon Hold ugyancsak alacsonyan állt, messze nyugaton.

– Roland. – Még ő maga is vénnek és rozsdásnak hallotta a hangját.

A harcos, aki szünetet tartott, hogy igyon egy korty vizet, felvont szemöldökkel nézett rá.

– Honnan ismered a történetnek ezeket a részleteit?

Ez mintha mulattatta volna Rolandot. – Nem hinném, hogy csakugyan ezt akarod tudni, Eddie.

Igaza volt; a rusnya öreg égimeszelőnek igaza szokott lenni. Eddie többek között ezt tartotta a legidegesítőbb tulajdonságának. – Jól van, na! Mióta beszélsz? *Ez az, amit igazából tudni akarok.*

– Kényelmetlenül érzed magad? Le akarsz feküdni?

Kinevet engem, gondolta Eddie... de amint végigfutott az agyán, máris tudta, hogy nem igaz. És nem, *nem* érezte magát kényelmetlenül. Nem merevedtek meg az ízületei, noha törökülésben kuporgott, amióta Roland mesélni kezdte nekik Rheát és az üveggömböt, és nem kellett szükségre sem mennie. Éhes sem volt. Jake az egyetlen megmaradt fásírtot rágcsálta, de valószínűleg ugyanazért, amiért a népek megmásszák a Mount Everestet... mert ott van. De *miért is kéne* éhesnek, álmosnak vagy zsibbadtnak lennie? Miért, amikor a tűz még ég, és a hold is fönt van? Belenézett Roland derűs szemébe, és látta, hogy a harcos olvas a gondolataiban.

– Nem akarok lefeküdni. Tudod, hogy nem. De Roland... te már *hosszú ideje* mesélsz. – Elhallgatott, lesütötte a szemét, majd ismét fölnézett, feszengő mosollyal. – Merném állítani, hogy napok óta.

– De itt más az idő folyása. Már mondtam; most magadon is látod. Mostanság nem egyforma hosszúk az éjszakák. A nappalok sem... de éjszaka jobban észrevesszük, nemde? Igen, azt hiszem, így van.

– A hasadás nyújtja az időt? – Ahogy kimondta, már hallhatta is, lidérces pompájának teljében: a vibráló fém hangját, vagy a világ legnagyobb moszkítójának zümmögését.

– Ez is közrejátszhat, de nagyrészt azért van, mert az én világomban így mennek a dolgok.

Susannah mocorgott, mintha olyan álomból ébredne, amely édes futóhomokként tartja fogva. Hűvösen, ugyanakkor türelmetlenül tekintett Eddie-re. – Hadd beszéljen a pasas, Eddie.

– Igen – bólintott Jake. – Hadd beszéljen.

Csi, föl sem emelve orrát Jake bokájáról, ugyancsak hozzátette: – Add. Éljen.
– Jól van – mondta Eddie. – Nem probléma.
Roland végighordozta rajtuk a tekintetét. – Biztosak vagytok benne? A többi... – Nem tudta befejezni.
Eddie akkor jött rá, hogy Roland fél.
– Folytasd – mondta halkán. – Halljuk a többit, akármi legyen is az. Akármi volt is. – Körülnézett.
Kansas. Kansasban voltak. Valahol, valamikor. Épp csak úgy érezte, hogy Mejis és népe, akiket sohasem látott – Cordelia, Jonas, Brian Hookey, Sheemie, Táncos Pettie és Cuthbert Allgood –, most nagyon közel vannak hozzájuk. Hogy most nagyon közel van Roland elveszített Susanja. Mert itt vékony a valóság – olyan vékony, mint egy ócska farmer feneke –, és a sötét addig tart, amíg Roland azt akarja, hogy tartson. Abban is kételkedett, hogy Roland egyáltalán észrevette a sötétet. Miért vette volna? Eddie szerint Roland lelkében réges-rég éjszaka van... és még mindig sehol a pirkadat.
Kinyúlt, és megérintette a harcos kérges, gyilkos kezét. Gyengéden, szeretettel érintette meg.
– Rajta, Roland. Mondd el történetedet. Egész végig.
– Egész végig – ismételte Susannak álmatagon. – Vágj bele az érbe. – A szeme tele volt holdfényvel.
– Egész végig – szólalt meg Jake is.
– Égig – suttogta Csi.
Roland egy pillanatra megszorította Eddie kezét, azután elengedte. A lohadó tűzbe nézett, de nem szólalt meg azonnal, és Eddie érezte, hogy az utat keresi a folytatáshoz. Egyik ajtót a másik után próbálgatta, amíg meg nem találta azt, amely kinyílt. Mosolygott, mikor meglátta, mi van mögötte, és fölpillantott Eddie-re.
– Az igaz szerelem unalmas – mondta.
– *Mit* mondtál?
– Az igaz szerelem unalmas – ismételte Roland. – Olyan unalmas, mint minden más erős kábítószer. S mint minden más erős kábítószer...

HARMADIK RÉSZ

Gyere, aratás

I. fejezet

A VADÁSZ ISTENNŐ HOLDJA ALATT

1

Az igaz szerelem, mint minden más erős kábítószer, unalmas – ha egyszer a találkozás és fölfedezés meséjét elmondták, a csókok gyorsan állottak, a simogatások fárasztók lesznek... kivéve természetesen azokat, akik osztoznak a csókokban és a cirógatásokban, miközben körülöttük dúsabb, fényesebb színű lesz a világ. Mind minden erős kábítószer, az első igazi szerelem is csak azoknak fontos, akik a foglyai.

És más erős kábítószerhez hasonlóan az első igazi szerelem is veszedelmes.

2

A Vadász Istennőt némelyek a nyárvég, mások az őszele holdjának tartják. Akármi volt is, változást jelentett a báróság életében. A férfiak úgy mentek ki az öbölbe, hogy pulóvert vettek a vízhatlan kabát alá, amikor a mind csípősebb szél egyre inkább kelet-nyugati irányba fordult.

Hambrytól északra, a báróság nagy gyümölcsöseiben (és a kisebb gyümölcsösökben, John Croydonéban, Henry Wertnerében, Jake White-éban meg a savanyú, de tehetős Coral Thorinéban), a sorok között feltűnedeztek furcsa zsákos létráikkal a szüretelők, akik után lóvontatta stráfkocsik hozták az üres hordókat. A borházak – főleg a Tenger melléltől egy mérfölddel északra álló, nagy bárósági borház – felől a sok-sok kosár kipréselt alma levének édes illatát hozta a szellő. A Tiszta Tenger partjától bentebb ugyanolyan meleg maradt az idő akkor is, amikor megtelt a Vadász Istennő holdja, az ég éjjel-nappal tiszta volt, de a nyár igazi hőségét elvitte a Kufár. Az utolsó szénakaszálást egy hét alatt elkezdték és befejezték, ez az utolsó mindig gyatra volt, állattenyésztők és földbirtokosok egyként átkozták, miközben fejüket vakargatva kérdezték maguktól, hogy egyáltalán miért kínlódnak... bár persze tudták a választ, amikor az esős, szeles március eljöttével gyorsan ürültek a pajták és padlások. A báróság kertjeiben – a nagybirtokosok nagy kertjeiben, a kisbirtokosok kisebb kertjeiben, a városi lakosság kiskertjeiben – ócska ruhát, csizmát, sombrero-t és sombrero-t öltöttek a férfiak, nők és gyerekek. Bokánál jól megkötötték nadrágjukat, mert a Vadász Istennő idején nagy számban vándorolnak a sivatagból kelet felé a kígyók és skorpiók. Mire a Démon Hold hízni kezd, kígyócsörgők sora lóg az Utaspihenő és a veleszemben levő kereskedés lókikötő oszlopain. Más üzletek is hasonlóképpen díszítették a korlátaikat, de Aratás Napján mindig a kocsmá vagy a kereskedés nyerte el a legtöbb kígyóbőrért járó díjat. A mezőkön és kertekben mellük között szüreti amulettet viselő, bekötött fejű asszonyok kuporogtak kosarakkal a sorok között. Betakarították az utolsó paradicsomot, uborkát, gabonát, paréjt és mingót. Ezek után következik, ahogy harapósabb lesz az idő és közelednek az őszi viharok, a sütőtök, a torma, az úritök és a krumpli. Mejisben elkezdődött az aratás ideje, miközben odafönt minden csillagos éjszakával fényesebb lett az ív, amellyel keletre céloz a Vadász Istennő, az idegen vizek ama mérföldjeire, ahol Belső Világ egyetlen férfia vagy asszonya se járt még soha.

3

Azok, akik a kábítószer rabságába kerülnek – legyen az heroin, sátnőfű vagy igaz szerelem –, gyakran igyekeznek megőrizni a veszedelmes egyensúlyt a titoktartás és az ekstázis között, miközben éltük kötelén lépkednek a szakadék fölött. A kötélen egyensúlyozni még a legjózanabb állapotban is nehéz, lázasan pedig egyenesen lehetetlen. Hosszabb távon *tökéletesen* lehetetlen.

Roland és Susan lázban égtek, de legalább annyi csekélyke előnyük megvolt, hogy ezt tudták is. A titkot pedig nem lehetett örökké őrizni, legföljebb Aratásnap idejéig. De hamarabb is vége lehet a dolognak, ha a Nagy Koporsóvadászok elhagyják a fedezéket. Az első lépést, gondolta Roland, valamelyik másik játékos is megteheti, de nem számít, ki lép elsőnek, Jonas és az emberei mindenképpen ott lesznek, részt vesznek benne. Ez a rész lesz a legveszedelmesebb a három fiú számára.

Roland és Susan óvatosak voltak, legalább annyira, amennyire lázban égve óvatos lehet az ember. Sohasem találkoztak kétszer egymás után ugyanazon a helyen, sohasem találkoztak kétszer egymás után ugyanabban az időpontban, sohasem osontak behúzott nyakkal a találkahelyre. Hambryban a lovasok mindennapi látványt jelentettek, a lopakodók azonban feltűntek volna. Susan sohasem igyekezett „kilovaglásait” barátai segítségével álcázni (noha voltak barátai, akik szívesen segítettek volna rajta); akinek alibire van szüksége, titkolózik. Volt egy olyan érzése, hogy Cord néninek egyre kevésbé tetszenek az ő kilovaglásai – különösen kora este –, de mostanáig elfogadta Susan sűrűn ismételt érveit: magányra van szüksége, hogy elmélkedjen ígéretén és elfogadja felelősségét. A dologban az volt a mulatságos, hogy ezek a javaslatok eredetileg a cöosi boszorkánytól származtak.

Találkoztak a füzesben, az öböl északi csücskében dűledező, számos elhagyatott csónakházban, egy

pásztorakunyhóban a Cöös lakatlan oldalában, egy üres telepeskunyhóban a Rossz Fű vidékén. A helyszínek, mindent összevéve, pont olyan vacakak voltak, mint azok a zugok, ahol a drogosok összeverődnek szenvedélyüknek áldozni, de Susan és Roland nem látták a kunyhó rothadó falait, vagy a lyukakat a viskó tetején, nem érezték a csónakházak sarkában penészedő hálók szagát. Kábítószeresek voltak, részegek a szerelemtől, nekik szépségflastrom volt minden sebhely a világ arcán.

Ama hagymázos hetek kezdetén kétszer használták a pavilon mögötti falban levő vörös követ a találka megbeszélésére, ám ekkor Roland fejében megszólalt egy mély hang, és azt mondta, ezt abba kell hagyniuk: a kő megfelellhetett titkolózó gyerekeknek, de ő és szerelme nem gyermekek többé, ha fölfedezik őket, a száműzetés a legenyhébb büntetés, amire számíthatnak. A vörös kő túl feltűnő, és bármit papírra vetni – még szándékoltan homályos, aláíratlan üzenetet is –, rendkívül veszedelmes.

Mindketten biztonságosabbnak tartották Sheemie-t. Mosolygó gyengeelméjűsége mögött volt valami meglepően mély... nos, diszkréció. Roland hosszas, kemény fejtöréssel talált rá erre a szóra, és helyénvaló szó volt: a hallgatás képessége sokkal méltóságteljesebb, mint a pusztá agyafúrtság. Az agyafúrtság elérhetetlen volt Sheemie számára, és mindig is az marad: olyan embert, aki képtelen hazudni anélkül, hogy el ne fordítsa a tekintetét, senki sem fog agyafúrtnak tartani.

Vagy fél tucatszor használták Sheemie-t az alatt az öt hét alatt, amikor szerelmük a legforróbban izzott: háromszor azért, hogy találkat beszéljenek meg, kétszer azért, mert megváltozott a találka helye, és egyszer azért, hogy kihagyjanak egy randevút, mert Susan észrevett néhány lovas, akik a Zongoratanya felől jövet elcsellengetek a Rossz Fűben álló kunyhó közelébe.

Az a mély, figyelmeztető hang sohasem intette Rolandot a vörös kőhöz hasonlóan Sheemie miatt, mégis furdalta a lelkiismeret, és amikor szóba hozta Susannak (nyeregakaróba burkolózva, meztelenül heverték egymás karjában), kiderült, hogy a lányt is zavarja a dolog. Nem tisztességes belekeverni a fiút lehetséges bajukba. Miután erre a következtetésre jutottak, a továbbiakban szigorúan maguk szervezték találkáikat. Ha nem találkozhatnak, mondta Susan, akkor piros szoknyát akaszt a szobája ablakába, mintha szárítaná. Ha viszont a fiú nem tud elmenni, akkor egy fehér követ hagy az udvar északkeleti sarkában a Hookey istállójával átellenes oldalon, ott, ahol a városi szivattyú áll. Végző menedékként még mindig inkább használhatják a pavilon mögötti vörös követ, akármilyen kockázatos, mint hogy megint Sheemie-t keverjék bele az ügyeikbe – a *viszonyukba*.

Cuthbert és Alain először hitetlenkedve, irigyen és kínos mosollyal, majd egyfajta szótlan rémülettel figyelték, hogyan merül el Roland a mániájába. Állítólag bátorságos helyre küldték őket, amely az összeesküvések vermenek bizonyult; egy olyan báróságba jöttek rovincsolni, ahol a legtöbb arisztokrata nyilvánvalóan átállt a Társulás legádázabb ellenségéhez; ellenségükké tettek három nehézfiút, akik valószínűleg benépesítettek már egy méretes temetőt. Mégis úgy érezték, megbirkóznak a helyzettel, mert barátjuk vezette őket, aki már-már mitikussá magasztosult elméjükben, amióta legyőzte Cortot – egy sólymot használva fegyverként! –, és a hihetetlen tizennégy éves korban lett harcos. Hogy ők is tűzfegyvert kaptak erre a küldetésre, az nagyon sokat jelentett nekik, amikor elindultak Gileádból, és fikarcnyit sem jelentett, amikor kezdték felmérni a Hambryban és a hozzátartozó báróságban zajló események horderejét. Mikor ennek tudatára ébredtek, Roland maradt az egyetlen fegyver, amelyre számíthattak. És most...

– Olyan, mint a revolver, amelyet vízbe dobtak! – kiáltott Cuthbert egy este, nem sokkal azután, hogy Roland ellovagolt, mert Susannal volt találkája. A barakk tornáca fölött az első negyedében levő Vadász Istennő kapaszkodott fölfelé. – Az istenek tudják csak, hogy elsül-e még egyszer, még akkor is, ha kihalásszák és megszártítják.

– Csitt, várj! – mondta Alain, és a tornác korlátja felé pillantott. Azt remélte, tréfákkal földerítheti a

rosszkedvű Cuthbertet (e feladat normális körülmények között nem igényelt nagy erőfeszítést), ezért azt kérdezte: – Hol van a silbak? Ilyen korán ágyba ment ma?

Cuthbert ettől még bosszúsabb lett. Napok óta nem látta a varjúkoponyát – pontosan nem is tudta, mióta –, és elvesztését baljós jelnek tekintette. – Elment, de nem ágyba – válaszolta, és komoran bámult nyugat felé, amerre Roland ellovagolt természetes paripáján. – Gondolom, elveszett. Mint az egyszerű ember agya, szíve és józansága.

– Nincs azzal semmi baj – mondta kényszeredetten Alain. – Éppen olyan jól ismered, mint én, Bert. Egész életünkben ismertük. Nincs azzal semmi baj.

Cuthbert halk hangjában a legcsekélyebb nyoma sem volt szokásos jókedvének: – Mostanában nem úgy érzem, mintha ismerném.

Mindketten a maguk módján igyekeztek Roland lelkére beszélni; mindketten hasonló választ kaptak, amely nem is volt válasz. Az a révetegen (és talán kissé zavarosan) elvont pillantás, amely Roland szemében ült az egyoldalú beszélgetések alatt, ismerős lett volna bárkinek, aki megpróbált már értelmesen beszélni egy drogossal. Ez a pillantás elárulta, hogy Roland elméje Susan arcának formájával, Susan bőrének illatával, Susan testének tapintásával van elfoglalva. Az *elfoglalva* nem is megfelelő szó. Ez nem elfoglaltság, hanem megszállottság volt.

Kicsit gyűlölöm ezt a lányt azért, amit csinált – jegyezte meg Cuthbert, és olyan zöngé volt a szavaiban, amit Alain még sohasem hallott: féltékenység, tehetetlenség, kudarc és félelem keveréke. – Talán nem is olyan kicsit.

– Nem szabad! – Alain hiába igyekezett, hogy a hangja ne árulja el a megdöbbenését. – Nem ő felelős érte, amiért...

– Csakugyan? Vele ment a Citgóba. Látta, amit Roland. Isten a tudója, mi mindent mondott még neki Roland, miután eljátszották a kéthátú állatot. Az a lány egyáltalán nem ostoba. Már az is mutatja, ahogy a dolgait intézi. – Alain sejtette, hogy Bert Susan ügyes kis trükkjére céloz a *corvette*-tel. – Tudnia kell, hogy *ő* is része lett a problémának! *Tudnia* kell!

Most már ijesztően, leplezetlenül sütött a hangjából a keserűség. *Féltékeny a lányra, mert ellopta a legjobb barátját, gondolta Alain, de nemcsak erről van szó. A legjobb barátjára is féltékeny, mert a legjobb barátja megszerezte a legszebb lányt, akit valaha láttunk.*

Odahajolt Cuthberthez, és megragadta a vállát. Amikor Bert visszafordult az udvar rosszkedvű szemléléséből, megdöbbsentette barátja sötét arca. – Ez *ka* – mondta Alain.

Cuthbert szinte vicsorgott. – Ha mindannyiszor meleg vacsorát kapnék, amikor a lopást vagy a bujaságot, vagy más hülyeséget ráfognak a *ka*-ra...

Alain szorítása addig erősödött, hogy már fájt. Cuthbert kiszabadíthatta volna magát, de nem tette. Szúrósan nézte barátját. A tréfamester, legalábbis átmenetileg, eltűnt. – A vádaskodás pontosan az, amit mi ketten nem engedhetünk meg magunknak – mondta Alain. – Hát nem érted? És ha a *ka* sodorta őket össze, ezért nem kárhoztathatjuk őket. *Nem tehetjük meg.* Felül kell emelkednünk rajta. Szükségünk van Rolandra. És lehet, hogy a lányra is.

Cuthbert nagyon hosszú ideig nézett farkasszemet vele. Alain látta, hogy harcol benne a harag a józan ésszel. Végül (és talán csak egy időre) győzött a józan ész.

– Jó, rendben! A *ka*, mindenki kedvenc bűnbakja! Az egész láthatatlan nagyvilág ezért van, igaz? Szóval nem kell magunkat vádolnunk ostoba cselekedeteink miatt!? Most pedig engedj el, Al, mielőtt eltörnéd a vállamat.

Alain elengedte, és megkönnyebbülten dőlt hátra a székében. – Most már csak azt kellene tudnunk, hogy mit kezdjünk a Lankával. Ha hamarosan nem látunk neki ott is a számolásnak...

– Evvel kapcsolatban van egy ötletem – felelte Cuthbert. – Csak még ki kell dolgoznom. Biztos

vagyok benne, hogy Roland segíthet... már ha néhány percre magunkra tudjuk vonni a figyelmét. Némán ücsörögtek még egy darabig, az udvart bámulva. A barakkban burukkoltak a galambok, amelyek mostanában szintén vita tárgyát képezték Roland és Bert között. Alain sodort magának egy cigarettát. Lassan haladt, és amikor végzett, az eredmény meglehetősen komikusan festett, de nem esett széjjel, amikor rágyújtott.

– Apád szíjat hasítana a hátadból, ha meglátná azt, ami a kezében van – jegyezte meg Cuthbert, de bizonyos csodálat csengett a hangjában. Mire jövőre feljön a Vadász Istennő holdja, mindhárman gyakorlott dohányosok lesznek, napcserzette fiatalemberek, akiknek a szeméből nagyrészt eltűnt a gyerekkor. Alain bólintott. A Külső Ív erős dohányjától könnybe lábadt a szeme, megfájdult a feje és kapart a torka, de a cigaretta valahogy megnyugtatta az idegeit, és az idegeinek most épp nyugtatásra volt szükségük. Nem tudta, Bert hogy van ezzel, de ő vérszagot érzett a szélben. Lehet, hogy az ő vérükét is. Nem rettegett éppen – legalábbis most még nem –, de nagyon-nagyon aggódott.

4

Noha kora gyermekkoruktól vadászsólymokhoz hasonlóan képezték őket a fegyverek használatára, még mindig osztoztak sok korukbeli fiú közös tévhitében: hogy az idősebbek jobbak is, legalábbis olyasmikben, mint a tervezés meg a bölcsesség; őszintén hitték, hogy a felnőttek tisztában vannak azzal, amit tesznek. Roland ennél okosabb volt, még szerelmesen is, de a barátai megfélemlítettek róla, hogy a Kastélyjátékban *mindkét* félnek be van kötve a szeme. Meglepődtek volna, ha azt mondják nekik, hogy két Nagy Koporsóvadászt is egyre jobban idegesít a három belső-világi ifjanc, és rendkívüli módon beleuntak a játékkal velejáráó kivárársba.

Egy nap kora hajnalban, mikor a Vadász Istennő már csaknem félig megtelt, Reynolds és Depape együtt jöttek le az Utaspihenő emeletéről. Az ivó csöndes volt, nem számítva a széles skálájú horkantásokat és nyálkás zihálásokat. Hambry legforgalmasabb kocsmájában véget ért a mulatság, legalábbis estig.

A lengőajtótól balra, egy csöndes látogató társaságában Jonas kancellárpaszziánszot rakott Coral asztalánál. Ma éjjel viselte a porköpenyét, lélegzete enyhén gőzölgött, miközben a kártyák fölé hajolt. Még nem fagyott, ahhoz nem volt elég hideg, de hamarosan a fagy is ideér. A csípős levegő nem hagyott kétséget felőle.

Vendégének is látszott a lélegzete. Kimba Rimer halvány narancsszín csíkokkal vidámított szürke szerapéba rejtette csont és bőr alakját. Éppen nekiláttak volna az üzleti tárgyalásnak, amikor felbukkant Roy és Clay (*Jancsi és Juliska*, gondolta Rimer), miután erre az éjszakára végeztek a szántás-vetéssel az emeleti kamrákban.

– Eldred! – köszönt Reynolds, majd hozzátette: – Rimer úr!

Rimer biccentett, és enyhe undorral mérte végig őket. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, uraim. – De mennyire, hogy elmozdult a világ. Mi sem bizonyítja jobban, mint hogy két ilyen hitvány tökfilkó fontos pozícióba kerülhetett. Maga Jonas alig valamivel különb náluk.

– Válthatnánk néhány szót, Eldred? – kérdezte Clay Reynolds. – Beszélgettünk a Royjal...

– Oktalanság volt – közölte Jonas reszketeg hangon. Rimer nem lett volna meglepve, ha élete végén azt kell hallania, hogy a Halál Angyalának ugyanilyen hangja van. – A beszélgetés gondolkodáshoz vezet, az pedig az ilyen fiúknál veszedelmes dolog. Mintha pisztolycsővel piszkálnátok az orrotokat. Depape szokott számbölgésre hasonlító kacaját hallatta, mintha nem érzékelné, hogy rajta élcelődnek.

– Figyelj, Jonas – kezdte Reynolds, azután bizonytalanul sandított Rimerre.

– Rimer úr előtt nyugodtan beszélhetsz – mondta Jonas, miközben lerakott egy újabb sor kártyát. –

Végső soron ő a legfőbb munkaadónk. Az ő tiszteletére játszom kancelláripaszziánszot, bizony ám. Reynolds hüledezett. – Azt gondoltam... illetve azt hittem, hogy Thorin polgármester a...

– Hart Thorin semminemű részletét nem óhajtja tudni a Jó Emberrel kötött egyezségünknek – szólalt meg Rimer. – Ezen a téren kizárólag a nyereségrészesedést várja el, Mr. Reynolds. A polgármester pillanatnyi legfőbb aggálya, hogy zökkenőmentesen megtörténjék az Aratásünnep, és a fiatal hölgygel kötött egyezsége ugyancsak... zökkenőmentesen betartassék.

– Vaj igen, mely fájin diplomatikus beszéd – helyeselt Jonas zsíros mejisi kiejtéssel. – De mivel Roy cseppet értetlennek tűnik, lefordítom. Thorin polgármester idejének java részét a rötyiben tölti, a cséjkjét rángatja, és azt álmodja, hogy Susan Delgado bögréjébe dugta. Lefogadom, mire szétnyílik végre a kagyló, és a szeme előtt lesz a gyöngy, nem fogja tudni kihalászni, mert a szíve szétrobban az izgalomtól, és azonmód holtan esik a lányra, úgy ám. Ja!

Újabb számárordítás szakadt föl Depape-ből. Oldalba könyökölte Reynoldsot. – Jól megadta neki, mi, Clay? Imádom, ahogy mondja!

Reynolds elvigyorodott, de a szeme aggodalmas maradt. Rimer pengevékony mosolyt kényszerített az arcára, és a hetesre mutatott, amely éppen most bukkant elő a pakliból. – Vöröset a feketére, kedves Jonas.

– Nem vagyok a kedves akárkije – válaszolta Jonas, és letette a piros hetest a fekete nyolcasra. – Jobb, ha ezt nem felejtí el. – Majd Reynoldshoz és Depape-hez fordult: – Na mit akartok, fiúk? Rimer és én éppen most készülünk egy kis tanácskozást tartani.

– Talán *valamennyiünknek* össze kéne dugnunk a fejünket – mondta Reynolds, és rátette a kezét egy szék hátára. – Hogy lássuk, passzolnak-e a gondolataink.

– Nem hinném – válaszolta Jonas, összesöpörve a kártyákat. Bosszúnak látszott. Clay Reynolds sietve lekapta kezét a szék hátáról. – Mondd el, amit akarsz, és végezzünk. Késő van.

– Arra gondoltunk, ideje lenne kinézni a K tanyára – mondta Depape. – Körülszimatolni. Megnézni, van-e valami abban, amit az öreg fater dumált Ritziben.

– És megnézni, mi másuk van még odaki – tette hozzá Reynolds. – Fogy az idő, Eldred, nem adhatunk esélyt nekik. Lehetnek náluk...

– Csakugyan? Lőfegyverek? Elektromos lámpák? Palackba zárt tündérek? Ki tudja? Majd meggondolom, Clay.

– De hát...

– Azt mondtam, hogy meggondolom. Most pedig menjetek föl mindketten, vissza a saját tündéreitekhez.

Reynolds és Depape ránéztek, majd egymásra, azután elfordultak az asztaltól. Rimer halvány mosollyal figyelte őket.

A lépcsőnél Reynolds megfordult. Jonas abbahagyta a kártyacsomag keverését, és őt nézte, bokros szemöldökét felvonva.

– Egyszer alábecsültük őket, és hülyét csináltak belőlünk. Nem akarom, hogy ez még egyszer megtörténjen. Ez minden.

– Még mindig szúr, mi? Nos, engem is. És ismét azt mondom, hogy megfizetnek azért, amit tettek. Őrzöm a számlát, és amikor eljön az idő, benyújtom nekik, minden hozzáírt kamattal együtt. De addig se fognak rávenni, hogy én tegyem meg az első lépést. Az idő *nekünk* dolgozik, nem nekik. Megértetted?

– Igen.

– Megpróbálsz észben tartani?

– Igen – ismételte Reynolds. Elégedettnek látszott.

– Roy! Megbízol bennem?

– Vaj igen, Eldred. Mindhalálíg. – Jonas megdicsérte a Ritziben végzett munkáját, és ez úgy földobta Depape-et, ahogy a kan kutyát a szuka szaga.

– Akkor menjetek föl mindketten és hagyjátok, hogy tanácskozzam a főnökkel. Túl öreg vagyok az ilyen késői lefekvéshez.

Amikor elmentek, Jonas lerakott egy újabb sor kártyát, majd körülnézett a helyiségben. Talán tucatnyian hortyogtak benne, köztük a zongorista Sheb és Barkie, a kidobóember. Senki sem volt elég közel, hogy meghallgassa az ajtó mellett ülő két ember halk beszédjét, még akkor sem, ha esetleg egy horkoló piás valamilyen okból csak tetteti a szunyát. Jonas vörös dámát illesztett a fekete bubira, azután Rimerre nézett. – Mondd, amit akarsz.

– Tulajdonképpen ezek ketten már elmondták. Depape uraságot sohasem fogja zavarni az agytúltengés, Reynolds viszont egész okos puskásnak, nemde?

– Clay valóban egész okos, mint a tavalyi kos – helyeselt Jonas. – Azt akarod mondani, hogy azért jöttél idáig a Tenger mellékről, mert közölni akarod, hogy ez a három tacsó tüzetesebb figyelmet igényel?

Rimer vállat vont. – Talán igen, és bizonyosan én vagyok az, akinek ezt kell tennie, ha így van. De mit találhatunk?

– Az majd kiderül – felelte Rimer, és megütögette Jonas egyik kártyalapját. – Ott egy kancellár.

– Aha. Csaknem olyan ronda, mint aki mellettem ül. – Jonas lerakta a kancellárt – Pál volt az – a sor tetejére. Péter és Máté még a bozótban bujkált. Jonas ravasz pillantást vetett Rimerre. – Jobban palástolod, mint a cimboráim, de alapjában te is éppen olyan ideges vagy, mint ők. Tudni akarod, mi van odakint a barakkban? Megmondom neked: tartalék bakancsok, képek a mamáról, zoknik, melyek az egekig bűzlenek, olyan fiúktól merev lepedők, akiket arra tanítottak, hogy birkákat kergetni az alsóbb néposztályok szokása... és valahol elrejtve pisztolyok. A legvalószínűbb, hogy a padló alatt.

– Tényleg azt hiszed, hogy fegyverek vannak?

– Igen, Roy kiderítette. Gileádból jöttek, valószínűleg Eldtől származnak, vagy olyan alakoktól, akik szeretik ezt képzelni magukról, valószínűleg tanuló harcosok, akiknek erre a küldetésre tűzfegyvert adtak, amelyet még nem érdemeltek ki. Némileg szöveget ütött a fejembe az a magas, akinek olyan pökhendi a tekintete – ő talán már *lehetne* harcos –, de mennyire valószínű ez? Nem nagyon. Még ha az is, én el tudok bánni vele. Tudom, és ő is tudja.

– De akkor miért küldték ide őket?

– Nem azért, mintha a Belső Báróságok megszimatozták volna árulásodat, Rimer úr. Efelől nyugodt lehetsz.

Rimer feje előbukkant a szerapéból, ahogy kiegyenesedett. Az arca megfeszült. – Hogy merészelsz árulónak nevezni? *Hogy merészelsz?*

Eldred Jonas kellemetlen mosollyal nézett Hambry leltárügyi miniszterére. A fehér hajú ember olyan lett ettől a mosolytól, mint egy rozsomák. – Egész életemben nevükön neveztem a dolgokat, és nem most fogom abbahagyni. Neked ebből csak annyi legyen fontos, hogy sohasem csaptam be munkaadót.

– Ha nem hinnék abban az ügyben...

– Francba azzal, amit hiszel! Késő van, le akarok feküdni. Az új-kánaáni és gileádi népeknek a leghalványabb fogalmuk sincs arról, mi folyik vagy nem folyik idekint a Félholdban; lefogadom, legtöbbjük sohasem járt erre. Túlságosan lefoglalja őket, hogy megmentsenek mindent a széteséstől maguk körül, nincs idejük utazgatni manapság. Nem, amit tudnak, azt a képeskönyvekben olvasták, amikor még gyerekek voltak: boldog gulyások vágtnak a csorda után, boldog halászok húzzák be hajóikba a hatalmas zsákmányt, a népek megünneplik a csűrök felépítését, és nagy korszókból

nyakalják a *graf*-ot a Zöld Szív pavilonban. Jézus Ember szerelmére, Rimer, ne fárasz már! Én ezzel foglalkozom nap mint nap.

– Mejist a nyugalom és biztonság szigetének tartják.

– Vaj igen, semmi kétség, bukolikus ragyogás hona. Azt tudják, hogy az egész életmódjuk – nemesség, lovagiasság, őstisztelet – lángokban áll. Kerülhet sor a végső harcra úgy kétszáz keréknyivel északnyugatra is a határaiktól, de amikor Farson beveti tűzszekereit és robotjait a hadseregük eltörlésére, a gondok hamarosan leérnek délre. Vannak a Belső Báróságokban, akik már több mint húsz éve megszagolták ezt. Nem azért küldték ide ezeket a kölyköket, hogy kiszimatolják a titkaidat, Rimer; az ilyenek nem küldik szándékosan veszélyes helyre a csemetéiket. Azért zavarták ide őket, hogy ne legyenek láb alatt. Ez nem azt jelenti, hogy vakok vagy ostobák lennének, de az istenekre, legyünk már ésszel! Ezek *kölykök!*

– Mi mást találhatnál, ha kimennél oda?

– Talántán valaminemű üzenetközvetítőt. A legvalószínűbb, hogy egy heliográfot. És kint az Eyebolt táján egy juhászt, vagy talán egy kisbirtokost, aki nem marad érzéketlen a borraivaló iránt; valakit, akit betanítottak, hogy vegye az üzenetet és továbbítsa, vagy gyalog hozza el. De hamarosan úgyszólván késő, hogy bárminemű hasznát vegyék valamely üzenetnek, nemde-bár?

– Talán, de most még nem túl késő. Azonkívül igazad van. Kölykök vagy sem, engem aggasztanak.

– Én mondom, nincs rá okod. Nagyon hamarosan jómódú leszek, te pedig egyenesen gazdag. Polgármester is, ha éppen az a kívánságod. Ki akadályozhatja meg? Thorin? Az egy paprikajancsi. Coral? Úgy alítom, inkább segítene meghúznod a bátyja nyakán a hurkot. Vagy akarsz báró lenni, amennyiben feltámasztják ezt a rangot? – Észrevette, hogy Rimer szeme egy pillanatra megvillan, és elnevette magát. Előkerült Máté, és Jonas betette a többi kancellár közé. – Ja, látom, mi a szíved vágya. A drágakő szép dolog, kétszer annyit ér, mint az arany, de semmi sem ér annyit, mint ha a népek meghajolnak s bókolnak előtted, igaz?

– Mostanra már a lovakhoz kellett volna érniük – jegyezte meg Rimer.

Jonas keze megállt a kártyasorok fölött. Ez a gondolat többször megfordult a fejében, különösen az utóbbi két hétben.

– Mit gondolsz, meddig tart a hálók és csónakok számlálása meg a halászhelyek feltérképezése? – kérdezte Rimer. – Már a Lankán kellene lenniük, hogy a teheneket és a lovakat vegyék számba, végignézzék a csűröket, tanulmányozzák a csikók születésének grafikonjait. Tulajdonképpen már két hete ott kéne lenniük. Hacsak nem tudják máris, mit kell keresniük.

Jonas felfogta, hogy Rimer mire utal, de nem hitte el. Nem *akarta* elhinni. Nem feltételezett ennyi ravaszságot ezekről a fiúkról, akiknek még elég, ha hetente egyszer borotválkoznak.

– Nem – rázta meg a fejét. – Büntudatos szíved beszél belőled. Ezek olyan elszántan jól akarnak dolgozni, hogy úgy matatnak mindenben, mint a rossz szemű vének. Elég hamar a Lankára érnek, és ott kicsi szívük kedvére számolhatnak.

– Na és ha nem?

– Jó kérdés. Meg kell szabadulni tőlük valahogy, gondolta Jonas. Talán lesből. Három lövés fedezékből, és nincsenek többé a pulyák. Sajnálják majd őket – kedvelték a fiúkat a városban –, de ünnepig Rimer is elbánik ezzel. Aratás után pedig úgyse számít. Bár...

– Magam nézek körül a K tanyán mondta végül. – Egyedül. Nem akarom, hogy Clay és Roy ott trappoljanak mögöttem.

– Jól hangzik.

– Talán szeretnél kijönni, hogy segíts.

Kimba Rimer jégesen elmosolyodott. – Nem hinném.

Jonas bólintott, és tovább rakta a kártyákat. Kissé kockázatos kimenni a K tanyára, de nem számított valódi problémára, főleg, ha egyedül megy. Végül is ezek csak *fiúk*, és mindennap sokat mászkálnak.

– Mikor számíthatok jelentésre, Jonas úr?

– Amikor elkészülök veled. Ne sürgess.

Rimer fölemelte keskeny kezét, és Jonas felé nyújtotta kifordított tenyerét. – Bocsánatodért esedezem, uram – mondta.

Jonas kissé enyhültebben bólintott. Újabb kártyát csapott fel. Péter volt az, a kulcsok kancellárja. A legfelső sorra tette és rábámult, ujjaival hosszú, ősz haját fésülgetve. A kártyáról Rimerre pillantott, aki felvont szemöldökkel nézett rá vissza.

– Mosolyogsz – mondta.

– Ja! – bólintott Jonas, és megkeverte a kártyacsomagot. – Boldog vagyok! Valamennyi kancellár kijött. Azt hiszem, ezt a játszmát megnyerem.

5

Rheának a kudarc és kielégítetlen vágy ideje volt a Vadász Istennő ideje. Terve nem sikerült, és hála macskája förtelmesen rosszul időzített ugrásának, még azt sem tudhatta meg, hogyan és miért. A fiatal tökfilkó, aki letiporta Susan Delgado liliumát, valószínűleg megakadályozta, hogy a lány levágja a loboncát... de hogyan? És ki ő valójában? Egyre többet rágódott ezen, ám kíváncsisága eltörpült dühe mellett. A Cöosi Rhea nem szokott hozzá, hogy truccoljanak vele.

A szoba másik végébe pillantott, ahol Ádáz kuporgott, és gyanakodva figyelte őt. Rendszerint a kandallóban pihent (úgy látszik, kedvelte a kéményből áradó hűvös huzatot), de amióta megpörkölte a bundáját, Ádáz jobban szerette a farakást. Tekintve Rhea kedélyállapotát, ez fölöttébb bölcs dolog volt tőle. – Szerencséd van, hogy még hagylak élni, te boszorkánymester – mormogta a vénasszony.

Visszafordult a gömbhöz, és elhúzta a kezét fölötte, de az üvegen továbbra is csak a rózsaszín fény örvénylett, egyetlen kép sem bukkant föl benne. Rhea végül fölállt, odament az ajtóhoz, kinyitotta, és fölneézett az éjszakai égre. A hold kissé már túlhaladt a felén, ragyogó képén világosan látszott a Vadász Istennő. Rhea fölfelé, a holdbeli asszonyra fecskendezte az ocsmányságoknak azt az áradatát, amelyeket nem merészelt az üveggömbre okádni (ki tudja, mi ólálkodhat odabent, csak arra várva, hogy megsértődjön az efféle beszéden?). Káromkodás közben kétszer is a szemöldökfára csapott csontos, vén öklével, fölívjt magából minden ronda szót, amit ismert, még a játszótéri homokban szokásos gyerekdisznóságokat is. Még sohasem volt ilyen dühös. Parancsot adott a lánynak, aki valamilyen okból nem engedelmeskedett. Halált érdemel a ribanc, mert nem engedelmeskedett a Cöosi Rheának!

– De nem most rögtön – suttogta a satrafa. – Először meg kell hempergetni a porban, azután le kell pisilni, addig, amíg sár nem lesz a porból, és tele nem ragad veled az a csecse szőke haja! Megalázni... bántani... leköpni...

Ismét az ajtófélfára csapott, s ez alkalommal vér serkedt az ujjperceiből. Nem csak az a baj, hogy a lány nem engedelmeskedett a delejes parancsnak. Volt valami más is, sokkal súlyosabb: Rhea most már túlságosan izgatott volt, hogy kiszámíthatatlan és rövid időszakokon túl is használhassa az üveggömböt. Hiába húzgálta fölötte a kezét, hiába motyogott varázsigéket; a szavak és a mozdulatok különben is csak az összpontosításra jók. Erre válaszolt az üveggömb, az akaratra és az összesűrített gondolatokra. Hála annak a lompos nőszemélynek meg a babájának, Rhea túlságosan dühös lett a higgadt összpontosításhoz, amely ahhoz kell, hogy meghasadjon az üveggömbben örvénylő rózsaszín köd. Túl mérges lett, hogy láthasson.

– Hogy csinálhatnám olyanra, amilyen volt? – kérdezte Rhea a Holdban sejlő nőtől. – Mondd meg!

Mondd meg! – De a Vadász Istennő nem mondott semmit, és Rhea végül bement, vérző ujjait szopogatva.

Ádáz látta, hogy közeledik, és benyomakodott a farakás meg a kémény közötti pókhálós zugba.

II. fejezet

A LÁNY AZ ABLAKBAN

1

Mostanra a Vadász Istennőnek „kitelt a hasa”, ahogy az öregek mondják; még délben is látni lehetett az égen a ragyogó őszi napsugarak hálójába akadt, sápadt vámpírasszonyt. A boltok előtt, az Utaspihenőhöz, a Lengyllék Billegő B-jéhez és a Renfrew-ék Lusta Zsuzsájához hasonló nagy tanyaházak előtt feltűnedeztek az ócska overalljuk fölött kitömött szalmafejet viselő babák. Valamennyi sombreroóban pompázott; valamennyi terméssel teli kosarat ölelt a karjai közé; valamennyi fehér keresztöltés-szemmel bámult az üresedő világba.

Tökkel teli társzekerek torlaszolták el az utakat; élénknarancs sütőtök és harsogó bíborlila padlizsán hevert halomban a csűrök mellett. A mezőkön krumplis kordék gurultak, a szedők pedig követték őket. A Hambry Vegyeskereskedés előtt aratási amulettek bukkantak föl mintegy varázslatra, szélcsengőként lógtak a fāragott Őrökön.

Mejis-szerre varrták a lányok az aratásünnepi ruhát (és néha sírtak fölöttük, ha a munka nehezen ment), miközben a fiúkról álmodtak, akikkel a Zöld Szív pavilonban fognak táncolni. Őcsikéiknek kezdett gondot okozni az elalvás, ha a lovaglásokra, játékokra és a díjakra gondoltak, amelyeket karneválkor nyerhetnek. Néha még a szülők is álmatlanul feküdtek, feltört kezük, fájó hátuk dacára, és az Aratás örömeire gondoltak.

A nyár utolsót libbentett zöld viganóján, és tovallant; eljött az aratás ideje.

2

Rhea fikarcnyit sem törődött az aratási táncokkal vagy a karneváli játékokkal, azonban ő sem aludt többet azoknál, akik törődtek az ilyesmivel. Legtöbbször hajnalig ébren hevert bűzös matracán, és a koponyája dübörgött a haragtól. Egy éjszakán, nem sokkal azután, hogy Jonas Rimer kancellárral egyezkedett, úgy döntött, leissza magát, hogy felejtse. Az sem javított a hangulatán, mikor észrevette, hogy a *graf*-os hordó majdnem üres; káromkodásokkal gennyezte össze a levegőt.

Éppen szuflát gyűjtött egy újabb sorozathoz, amikor eszébe jutott valami. Csodálatos ötlet. *Briliáns* ötlet! Azt akarta, hogy Susan Delgado levágja a haját. Az nem jött be, nem tudja, miért... de azért *valamit* tud a lányról, nem? Valami érdekeset, de úgy ám, huhú, de még mennyire érdekeset!

Rhea nem óhajtott Thorinhoz szaladni azzal, amit tudott; táplált egy olyan szívbéli (és valószínűleg bolondos) reményt, hogy a polgármester megfeledkezett csodálatos üveggömbjéről. A lány nénye viszont... tegyük föl, Cordelia Delgado rájön, hogy nem csupán unokahúga szüzessége veszett el, de a lány a legjobb úton van ahhoz, hogy virtigli szajha legyen? Azt sem hitte, hogy majd Cordelia szalad el a polgármesterhez – az a nő felfuvalkodott, de nem hülye –, de attól függetlenül csak beszabadul a macska a galambdúcba, mi?

Miaúú!

Amikor a macskára gondolt, már ott is termett Ádáz. Megállt a tornácon a holdfényben, a remény és a bizalmatlanság keverékével nézett rá. Rhea ocsmány vigyorral kitárta karját. – Gyere ide, drágám! Gyere, Édesem!

Adáz, megértve, hogy minden meg van bocsátva, úrnője karjába szökkent, és hangosan dorombolni kezdett, miközben Rhea sárguló vén nyelvével nyaldosta a kandúr oldalát. Azon az éjjelen, egy hét óta először, mélyen aludt Cöös banyája, és amikor másnap reggel a karjába ölelte az üveggömböt, a köd azonnal kitisztult. A boszorkány az egész napot a bámulásával töltötte, emberek után kémkedett, akiket utált, keveset ivott, semmit sem evett. Csak naplemente táján ocsúdott fel a kábulatból és kapott észbe, hogy még semmit sem tett az arcátlan kis szajha ügyében. De nem baj! Már látta, hogy *lehet* megcsinálni... és végignézheti az eredményt az üvegben! A tiltakozásokat, a kiabálást, a vitatkozást! Láthatja Susan könnyeit! Az lesz a legjobb, látni, amint sír.

– Lesz egy kis saját szüretem – mondta Ermotnak, aki éppen most siklott föl a lábszárán oda, ahol a vénasszony a legszívesebben látta. Nem sok férfi képes arra, amire Ermot, igazán nem. Rhea ült a kígyóval az ölében, és nevetni kezdett.

3

– Emlékezz ígéretedre – mondta Alain idegesen, amikor meghallották a közeledő Fürge patáinak dobogását. – Őrizd meg a hidegvéredet.

– Nyugodt leszek – válaszolta Cuthbert, noha kételkedett magában. Amikor Roland hosszában megkerülte a barakkot és befordult az udvarra, árnyékát maga után húzva a napnyugta fényében, Cuthbert ökölbe szorította a kezét idegességében. El akarta lazítani az ujjait, sikerült is neki. Miközben figyelte, hogy száll le Roland a lóról, ismét ökölbe szorult a keze, a körmei a tenyerébe vájtak.

Újabb kerülőút, gondolta. Istenek, hányingert kapok tőlük! Halálosan unom!

Előző este a galambokról folyt a vita már megint. Cuthbert azt akarta, hogy az egyikkel küldjenek üzenetet nyugatra a tartálykocsikról; Roland még várni akart. Szóval vitatkoztak. Illetve (és ez újabb ok volt Cuthbert bősztítésére, pont úgy reszelte az idegeit, mint a hasadás hangja), Roland nem vitatkozott. Mostanában Roland *nem méltóztatott* vitatkozni. A szemében mindig ott ült az a távoli pillantás, mintha csak a teste lenne jelen. A többi – elme, lélek, szellem, *ka* – Susan Delgadónál volt.

– Nem – mondta egyszerűen. – Ehhez már túl késő.

– Ezt nem tudhatod! – ellenkezett Cuthbert. – És még ha túl késő van is ahhoz, hogy *segítség* jöjjön Gileádból, ahhoz nincs késő, hogy *tanács* érkezzon. Vak vagy, hogy nem látod?

– Miféle tanácsot adhatnának? – Roland mintha nem vette volna észre a nyerseséget Cuthbert hangjában. A hangja nyugodt volt. Ésszerű. És teljességgel nem felelt meg a helyzet sürgető voltának, gondolta Cuthbert.

– Ha tudnánk – felelte –, akkor nem kellene kérdeznünk, igaz, Roland?

– Várnunk kell, és majd ha lépnek, akkor megállítjuk őket. Neked vigasztalásra van szükséged, Cuthbert, nem tanácsra.

Úgy érted, várjunk, amíg annyiszor és olyan sok helyen megkeféled a lányt, ahányat csak el tudsz képzelni, gondolta Cuthbert. Belül, kívül, jobbra föl, balra le.

– Erről te nem gondolkozol világosan – mondta hidegen. Hallotta, hogy Alain lélegzete elakad. Életükben nem mondtak még ilyet Rolandnak, és amint elhangzott, Cuthbert feszengve várta a robbanást.

Semmi sem történt. – De igen – felelte Roland –, világosan gondolkodom. – És minden további megjegyzés nélkül bement a barakkba.

Cuthbert figyelte, amint barátja megoldja Fürge hevederét, majd leveszi a nyeret a hátáról, és arra gondolt: *Pedig mégsem gondolkodsz világosan. Holott jobban tennéd. Az istenekre, de mennyivel jobban.*

– Üdv – mondta neki, amikor Roland fölhozta a nyeret a tornácra, majd leült a lépcsőre. – Sok dolgod volt délután? – Érezte, hogy Alain bokán rúgja, de nem törődött vele.

– Susannal voltam – válaszolta Roland. Nem védekezett, nem habozott, nem kért bocsánatot. Cuthbertnek egy pillanatra döbbenetesen tiszta látomása támadt: látta kettejüket egy kunyhóban valahol, a késő délutáni napfény besütött a tető résein, és pöttyöket festett bőrükre. A lány volt fölül, meglovagolta a fiút. Cuthbert látta hosszú combjának feszülését, térdét az öreg, szivacsos deszkákon. Látta, hogy karja milyen napbarnított, a hasa milyen fehér. Látta, Roland hogyan fogja és szorítja mellének halmait, miközben a lány előre-hátra hintázik, látta, hogyan sző finom hálót Susan hajába a nap.

Miért mindig neked kell elsőnek lenned?, kiáltotta gondolatban Rolandnak. *Miért mindig te vagy az? Az istenek verjenek meg, Roland! Az istenek verjenek meg!*

– A dokkoknál jártunk – mondta, és a hangja csupán gyenge utánzata volt szokott élénkségének. – Megszámoltuk a csizmákat, a halászkésztségeket, és amiket kagylóboronának neveznek. Igazán jól mulattunk, mi, Al?

– Segítségre lett volna szükségetek? – kérdezte Roland. Visszament Fürgéhez, és levette róla a nyeregtakarót. – Ezért vagy mérges?

– Ha mérgesnek tűnök, azért van, mert a legtöbb halász összevetett a hátunk mögött. Örökösen visszamegyünk. Roland, hülyének néznek minket.

Roland bólintott. – Annál jobb – mondta.

– Talán – felelte halkan Alain –, de Rimer nem hiszi, hogy bolondok lennénk. Nem úgy nézett ránk, amikor elhaladtunk mellette. Jonas sem hiszi. És ha nem hiszik, hogy hülyék vagyunk, akkor *mit* gondolnak?

Roland a második lépcsőfokon állt, a nyeregtakaró elfeledetten lógott a karján. Ez egyszer mégis fölkeltek a figyelmét, gondolta Cuthbert. Alleluja, vannak még csodák!

– Azt gondolják, hogy azért kerüljük a Lankát, mert máris tudjuk, mi van rajta – mondta Roland. – És ha még nem gondolnák, hamarosan fogják.

– Cuthbertnek van egy terve.

Roland a barátjára siklatta derűs, érdeklődő és már megint távolodó pillantását. Cuthbert, a tréfamester. Cuthbert, a tanonc, akit keletre, a Külső Félholdba küldtek, noha még nem érdemelte ki a fegyvert. Cuthbert, a szűz, és az örök második. *Istenek, nem akarom gyűlölni! Nem gyűlölöm, de ez most nem olyan könnyű!*

– Holnap mi ketten elmegyünk, meglátogatjuk Avery seriffet – mondta Cuthbert. – Udvariassági vizitet teszünk nála. Már sikerült elkönyveltetni magunkat három udvarias, ámbár kissé ütődött ifjoncnak, nemde?

– Túlságosan is – helyeselt mosolyogva Roland.

– Megmondjuk neki, hogy végeztünk Hambry tengerparti felével, és reméljük, hogy a birtokokon és a csordáknál is ugyanilyen apróra megnézhetünk majd mindent. De nem akarunk gondot okozni, sem bárkinek az útjában lenni. Végül is ez az év legmunkásabb szakasza, a birtokosoknak éppen úgy, mint az állattenyésztőknek, ezt még az ilyen hozzánk hasonló városi tökfilkók is tudják. Így hát kérünk a jó seriffől egy listát...

Roland szeme föl villant. A takarót a tornác korlátjára dobta, megragadta Cuthbert vállát, és darabosan megölelte. Cuthbert orgonaillatot érzett a gallérján, és örült, de erőteljes vágyat érzett, hogy elkapja Roland torkát és alaposan megszorongassa. Ehelyett gépiesen megveregette a hátát.

Roland szélesen vigyorogva húzódott hátrébb. – Egy listát a birtokokról, amelyeket meglátogatunk – mondta. – Ez igen! És mivel előre figyelmeztetjük őket, a következő vagy az előző tanyára terelhetnek

minden olyan lábasjóságot, amit el akarnak tüntetni a szemünk előtt. Ugyanezt megtehetik az élelemmel, takarmánnyal, felszereléssel... ez mesteri, Cuthbert! Te lángész vagy!

– Távol áll tőlem – csóválta a fejét Cuthbert. – Csak rászántam egy kis időt, hogy gondolkodjam azon a problémán, amellyel mindnyájunknak szembe kell néznünk. Talántán az egész Társulásnak. Gondolkodnunk *kell*. Nem ez a véleményed?

Alain megrándult, de Roland mintha semmit nem vett volna észre. Még mindig vigyorgott. Már tizennégy éves korában is zavarba ejtő volt az arca ilyenkor. Az az igazság, hogy amikor vigyorgott, kicsit örültnek tűnt. – Tudod, még akár kellő számú mutáns is keríthetnek, hogy lássuk őket, így továbbra is elhíhetjük a hazugságaikat a tenyészállataik tisztaságáról. – Elhallgatott, látszott, hogy gondolkodik, azután folytatta: – Miért nem te és Alain mentek a seriffhez, Bert? Szerintem így még jobb lenne.

Ezen a ponton Cuthbert kis híján rávetette magát, az arcába akarta üvölni: *Igen, miért is ne? Akkor a holnap délelőttöt is átkefélhetnéd vele, éppen úgy, mint a délutánt! Te hülye! Te nemtörődöm, szerelmetes idióta!*

Al mentette meg őt – talán valamennyiüket.

– Ne légy hülye – mondta élesen. Roland meglepetten fordult feléje. Tőle nem szokta meg ezt az éles hangot. – Te vagy a vezérünk, Roland. Így látja Thorin, Avery, az egész város. Mi is így látjuk.

– Senki sem nevezett ki...

– Nem volt rá szükség! – kiáltott Cuthbert. – Elnyerted fegyvereidet! Ezek a népek itt aligha hinnék el – mostanában én magam is alig hiszem –, de te *mégiscsak harcos vagy*. Neked kell menned! Ez éppen olyan nyilvánvaló, mint hogy az orrod az arcod közepén van! Az nem számít, hogy melyikünk kísér el, de neked kell elmenned! – Mondhatott volna többet is, sokkal többet, de ha megteszi, mire jut? Valószínűleg végleg megtörik a barátságuk. Ezért aztán befogta a száját – ez alkalommal nem volt rá szükség, hogy Alain bokán rúgja –, és ismét várta a robbanást. Megint nem következett be.

– Rendben – felelte Roland a maga új módján, azon a derűs oda-se-neki hangnemben, amitől Cuthbert legszívesebben beleharapott volna, hogy ébredjen föl végre. – Holnap reggel. Te és én, Bert. Nyolc óra megfelel?

– Minden tekintetben – válaszolta Cuthbert. Most, hogy a vitának vége és a döntést meghozták, a szíve vadul vert, és a combizmai mintha gumiból lettek volna. Azután érezte így magát, amikor összetűztek a Nagy Koporsóvadászokkal.

– A legjobb formánkat adjuk elő – mondta Roland. – Kedves fiúk a Belső Báróságokból, telve jó szándékkal és kevés agyvelővel. Remek. – Bement, és közben nem vigyorgott (szerencsére), hanem gyengéden mosolygott.

Cuthbert és Alain összenéztek, és egyszerre sóhajtottak föl. Cuthbert az udvar felé biccentett, és lement a lépcsőn. Alain követte. Megálltak a földes négyszög közepén, háttal a barakknak. Keleten az emelkedő telehold elbújt a felhők szegélye mögött.

– Elvárásolta – szólalt meg Cuthbert. – Akarja vagy sem, végül megöl minket. Csak várj, majd meglátod, hogy így lesz.

– Még viccből sem szabadna illet mondanod.

– Jól van, akkor megkoronáz minket Eld ékköveivel, és örökké élünk.

– Abba kell hagynod ezt a mérgelődést Rolandra, Bert. Abba *kell* hagynod.

Cuthbert fagyosan nézett rá. – Nem tudom.

ködszítálással pitymallott. Roland és Cuthbert belebújtak szerapéikba, és elindultak a város felé, otthagyták Alaint, hogy elvégezze azt a kevés munkát, ami a ház körül adódott. Roland övébe dugta a tervezetet a tanyák és birtokok meglátogatásáról – kezdve a báróság három kis pusztájával –, amelyet hárman dolgoztak ki előző este. A tervezet tempója szinte nevetségesen lassú volt – csaknem az év végi ünnepekig kint tartja őket a Lankán és a kertekben –, viszont összhangban állt azzal, ahogyan a dokkokban haladtak.

Most némán lovagoltak a város felé, mindketten elmerülve gondolataikban. Így haladtak el a Delgado ház mellett. Roland fölneézett és látta, hogy Susan az ablakában ül, ragyogó látomásként az őszi reggel szürke fényében. A szíve nagyot dobbant, és noha akkor ezt még nem tudta, mindörökké ez a kép maradt meg benne a legvilágosabban: a szép Susan, a lány az ablakban. Így haladunk el a kísértetek mellett, amelyek későbbi életünkben visszajárnak; ülnek az út mentén, mint szegény koldusok, és csak a szemünk sarkából látjuk őket, már ha egyáltalán. Ritkán jut eszünkbe, hogy bennünket várnak. Mégis ott vannak, és amikor odaérünk, összeszedik emlékekből álló batyujukat, fölveszik a lépésünk ütemét, és apránként beérnek bennünket.

Roland üdvözlésre emelte a kezét. Először a szájához akarta, hogy csókot küldjön, de ez örültség lett volna. Mielőtt az ajkához ért volna, följebb emelte és egyik ujját a homlokához érintette kicsiny, dévaj tisztelgéskeppen.

Susan elmosolyodott, és viszonzta az üdvözlést. Egyikük sem vette észre Cordeliát, aki kiment a szemerkélésbe, hogy ellenőrizze az utolsó tököt és padlízánt. A hölgy megállt a szeméig húzott sombreroában, félig elrejtözve a tökágyást őrző madárijesztő mögött. Leste az ellovagoló Rolandot és Cuthbertet (az utóbbit alig érzékelte; minden figyelme az elsőre irányult). A lovagló fiúról fölneézett Susanra, aki az ablakban ült, oly vidáman csicseregve, mint madár az aranykalitkában.

A gyanú éles szilánkja fúrta bele magát Cordelia szívébe. Susan változása – ahogy átcsapott lehangoltságból és félelmetes dührohamokból valamiféle kábult, de többnyire derűs elfogadásba – túlságosan is gyors volt. Talántán nem is elfogadás volt.

– Te megörültél! – suttozta magának, de a keze erősebben szorította a bozótvágó kés nyelét. Térdre esett a sáros kertben, és vagdosni kezdte a padlízánt ágait, gyors, akkurátus mozdulatokkal hajigálta a termést a fal mellé. – Semmi sincs közöttük! Tudom. Az ilyen korú gyermekek nem képesek több titoktartásra, mint... mint a részegek a Pihenőben.

De ahogy mosolyogtak. Ahogy *egymásra* mosolyogtak.

– Tökéletesen normális dolog – suttozta, miközben sebesen járt a keze. Majdnem kettészelt egy padlízánt, tönkretette, de észre sem vette. Mostanában kapott rá a suttozásra, amióta közeledett az Aratás Napja, és egyre nehezebben bírt bátyja idegtépő lányával. – Az emberek gyakran mosolyognak egymásra.

Ugyanez a helyzet a tisztelgással és Susan válaszával. Odalent a csinos lovag bókol a szép hajadonnak; fönt a hajadon örül neki, mert ilyen gavallér üdvözlí. A fiatal köszön a fiatalnak, kész. És mégis...

Az a pillantás a fiú szemében... és Susanéban.

Hát persze hogy ostobaság. De...

De láttál valami mást is.

Igen, talán. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a fiatalember csókot akarna küldeni Susannak... azután, mintha az utolsó pillanatban észbe kapott volna, és átalakította tisztelgessé.

Még ha ilyesmit láttál, az se jelent semmit. A fiatal gavallérok dévajok, különösen amikor kikerülnek apáik tekintetének sugarából. Ennek a háromnak pedig már kire van, mint tudjuk.

Mindez igaz, de mindez nem távolította el azt a dermesztő szilánkot a szívéből.

Jonas nyitott ajtót, amikor Roland bekopogtatott a seriff irodájába. Seriffhelyettesi csillagot viselt az ingén, és kifejezéstelen tekintettel nézett rájuk. – Helló, fiúk – mondta. – Gyertek be az esőről. Hátralépett, hogy beengedje őket. Erősebben sántított, mint amit Roland eddig látott tőle; a fiú azt gondolta, hogy a nyirkos idő lehet az oka.

Roland és Cuthbert belépett. A sarokban egy gázkályha állt – üzemanyaga nyilvánvalóan a citgói „fáklyából” származott –, és a nagy szoba, amely hűvös volt, mikor először jártak itt, most dögmelegnek bizonyult. A három cellában öt siralmas külsejű piás tartózkodott, kétszer két férfi a két szélsőben, középpütt pedig egy nő ült a priccsen szétvetett lábbal, mély bepillantást engedve piros bugyijára. Roland attól tartott, ha még mélyebbre dugja az orrába az ujját, sohasem találja meg többé. Clay Reynolds a hirdetőtáblának dőlt, egy cirokszállal piszkálgatva a fogát. A redőnyös íróasztalnál Dave seriffhelyettes ült, az állát simogatta, összevont szemöldökkel bámulta monokliján át az asztal lapját. Roland egyáltalán nem lepődött meg, amikor látta, hogy Berttel épp egy Kastélyjátékot szakítottak félbe.

– Né, má, Eldred! – szólt Reynolds. – A két fiú a Belső-Világból! A mamátok tudja, hol vagytok, srácok?

– De mennyire – ragyogott rá Cuthbert. – Igazán jól festesz, Reynolds úr. A nyirkos idő jót tesz a vérbajodnak, ugye?

Roland, anélkül hogy Bertre nézett volna, vagy elhalványult volna derűs kis mosolya, oldalba könyökölte barátját. – Bocsáss meg a barátomnak, uram. A humora akarata ellenére is rendszeresen áthágja a jó ízlés határait. Semmi szükség, hogy egymást piszkáljuk. Megegyeztünk, hogy ami elmúlt, elmúlt, igaz?

– Há persze, félreértés volt az egész – bólintott Jonas. Az asztalon heverő táblához sántikált. Ahogy leült a maga oldalára, mosolya grimasszá savanyodott. – Rosszabb vagyok, mint egy öreg kutya – mondta. – Valaki igazán hidegre tehetne már. Mert a föld hideg, de nem fáj, mi, fiúk?

A táblára pillantott, és elmozdított egy figurát a dombja mentén. Megkezdte a kastély ostromát, és ily módon sebezhetővé vált, bár ez esetben csak csekély mértékben, gondolta Roland; Dave seriffhelyettes nem tűnt versenyképesnek.

– Látom, éppen a báróság ügyében szorgoskodtok – mondta, és a Jonas ingét díszítő csillag felé biccentett.

– Kénytelen vagyok – felelte elég barátságosan Jonas. – Az egyik fickó eltörte a lábát. Segítek, ez minden.

– Na és Reynolds úr? Meg Depape úr? Ők is kiségitenek?

– Ja, asszem – bólintott Jonas. – Hogy halad a munka a halászok között? Ahogy hallom, lassan.

– Végre végeztünk. A munka nem volt olyan lassú, mint mi. De nekünk épp elég volt, hogy fejünkön szégyennel kellett idejönni: nem szándékozunk így hagyni. Ahogy mondják, lassan járj, tovább érsz.

– Így mondják bizony – helyeselt Jonas. – Akárkik legyenek is, akik mondják.

Valahonnan az épület mélyéből vízöblítéses vécé zubogása hallatszott. *Hambry seriffjének rendelkezésére áll az otthon kényelme*, gondolta Roland. A zubogást hamarosan nehéz lépések követték a lépcső felől, majd néhány pillanattal később felbukkant Herk Avery. Egyik kezével az övét csatolta, a másikkal széles, verejtékes homlokát törölgette. Roland megcsodálta kezének ügyességét.

– Phú! – kiáltott a seriff. – Én mondom nektek, gyorsan kikíváncozott belüllem a paszuly, amit tegnap este ettem! – Rolandról Cuthbertre nézett, majd vissza Rolandra. – Nahát, fiúk! Túl nedves az idő a hálószámláláshoz, igaz?

– Dearborn úr épp most mondta, hogy végzett a hálószámlálással – szólalt meg Jonas. Ujjai hegyével végigfésülte hosszú haját. Mögötte Clay Reynolds ismét nekitámaszkodott a faliújságnak, és nyílt ellenszenvvel nézett Rolandra meg Cuthbertre.

– Úgy-e? Ammán derék, igen derék. Mi következik most, fiacskáim? S van rá valaminemű módja, hogy segítsünk? Mindent igyekszünk megtenni, még munkaerőt is kölcsönözhetünk, ha arra lenne szükség. Úgy bizony.

– *Csakugyan* segíthetnének – bólintott Roland. Az övéhez nyúlt, és előhúzta a listát. – A Lankára szeretnék átmenni, de senkit sem akarunk zavarni. Dave seriffhelyettes széles vigyorral csúsztatta végig a saját dombján a fegyvernököt. Jonas azonnal sáncolt, elvágva Dave egész balszárnyát. Dave arcáról lefonnyadt a vigyor, meglepett ürességet hagyva maga után. – Ez meg hogy sikerült?

– Könnyen – mosolygott Jonas, azután hátradőlt a székében, hogy a többieket is láthassa. – Ne felejtse el, Dave, hogy én a győzelemért játszom. Nem tehetek róla; ilyen a természetem. – Immár teljes figyelmét Rolandnak szentelte, és még szélesebben mosolygott. – Ahogy a skorpió mondta a lánynak, amikor az haldokolva feküdt mellette: „Akkor is tudtad, hogy mérges vagyok, amikor fölvetted.”

6

Amikor Susan etetés után bement, szokása szerint egyenesen a jégveremhez ment gyümölcsleért. Nem vette észre, hogy a nagynénje a kémény melletti sarokban áll és őt figyeli, ezért ugrott egyet, amikor Cordelia megszólalt. Nemcsak azért, mert olyan váratlan, hanem mert olyan hideg volt a hangja.

– Ismered?

A gyümölcsleves korsó megcsúszott a kezében, a másik kezét alá kellett tennie, hogy megtámassza. A narancslé túlságosan értékes ahhoz, hogy elpocsékolja, főleg így év vége felé. Megfordult és észrevette nagynénjét a fásláda mellett. Cordelia a bejárat melletti kampóra akasztotta sombreroját, de még mindig rajta volt a szerepe meg a sáros csizma. *Cuchilló*-ja a feltornyozott tűzifán hevert, pengéjéről zölden kunkorodtak a levágott padlizsán szárának csíkjai. A hangja hideg volt, de a szeme izzott a gyanútól.

Hirtelen világosság töltötte el Susan elméjét és minden érzékét. *Ha azt mondd, „nem”, akkor véged*, gondolta. *Akkor is, ha megkérded, hogy kicsodát. Azt kell mondanod...*

– Mindkettejüket ismerem – felelte közömbösen. – Az estélyen találkoztam velük. Akárcsak te. Megjesz-tettél, néni.

– Miért köszönt úgy neked?

– Honnan tudhatnám? Talántán olyanja volt.

Nénje rárontott, megcsúszott sáros csizmájában, visszanyerte az egyensúlyát, és megmarkolta Susan karját. A szeme most már lángolt. – Ne pimaszkodj velem, te lány! Te csak ne kezelj le engemet, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszonyka, mert én...

Susan akkorát rántott a karján, hogy Cordelia megtántorodott és el is esett volna, ha nincs ott kéznél az asztal, amit elkapjon. Mögötte sáros talpnyomok maradtak vádlón a tiszta konyhapadlón. – Ha még egyszer így nevezel, én... én megütlek! – kiáltott Susan. – Meg én!

Cordelia száraz, ádáz vigyorra húzta a száját. – Megütnéd apád egyetlen élő vérrokonát? Ily gonosz lennél?

– Miért is ne? Talántán te nem ütöttél meg engem, néni?

Cordelia szemében kissé lanyhult az izzás, és a szájáról eltűnt a mosoly. – Szinte soha, Susan! Ilyen alig fordult elő! Még fél tucat alkalommal se, azóta, hogy totyogós korodban mindenhez hozzápiszkáltál, még a forró vizes fazékhoz is, ami...

– Mostanában inkább a szájjal csinálod – válaszolta Susan. – Elviseltem, amilyen bolond vagyok, de mostantól elég. Nem tűröm el többé! Ha elég öreg vagyok, hogy pénzért belefektessenek egy férfi ágyába, akkor ahhoz is elég öreg vagyok, hogy civilizáltan szólj hozzám!

Cordelia védekezésre nyitotta a száját – meghökkentette a lány dühe, no meg a vádaskodása –, és csak akkor döbbsent rá, milyen fortélyosan elterelte a szót Susan a fiúk témájáról. *A fiúéről.*

– Csak az estélyről ismered, Susan? Mármint ezt a Dearbornt. – *Mert szerintem nagyon is jól ismered.*

– Láttam a városban is – mondta Susan. Szilárdan állta nagynénje tekintetét, bár ez nem ment könnyen; a hazugságok úgy követik a féligazságokat, mint alkonyatot a sötétség. – Mindhármukkal találkoztam a városban. Most már elégedett vagy?

– Nem.

Mind nagyobb riadalommal kellett megállapítania, hogy a néni nem elégedett.

– Megesküszöl nekem, Susan, az apád nevére, hogy nem találkoztál ezzel a Dearborn fiúval?

Mennyi lovaglás kései délutánokon, gondolta Susan. Mennyi indok. Mennyi körültekintés, hogy senki ne lásson meg. És mindent elront egy nemtörődöm intés egy esős délelőttön. Ilyen hanyagul kockáztatni mindent. De miért is gondoltuk, hogy másképpen lesz? Ennyire bolondok voltunk?

Igen... és nem. Az igazság az, hogy örültek voltak. És még mindig azok.

Egyfolytában az apja szemére kellett gondolnia, ama néhány alkalommal, amikor füllentésen kapta a lányát. Arra a félig kíváncsi csalódottságra. Arra az érzésre, hogy a füllentései, bármily ártatlanok legyenek, úgy fájhatnak az apjának, mint a túske szúrása.

– Semmire sem esküszöm – felelte. – Nincs rá jogod, hogy ezt kérd tőlem.

– Esküdj! – sivitotta fülsértően Cordelia. Ismét az asztal után kapott, és úgy markolta, mintha különben elesne. – Esküdj! Esküdj! Ez nem Fekete Péter, fogócska vagy bakfitty! Nem vagy többé gyermek! Esküdj meg nekem! Esküdj meg, hogy még tiszta vagy!

– Nem – rázta meg a fejét Susan, és megfordult, hogy kimenjen. A szíve örülten vert, de még mindig félelmetes tisztsággal érzekelte a világot. Roland tudta volna, mi van vele: egy harcos szemével lát. A konyhának volt egy üvegablaka, amely a Lankára nyílt, és ő látta benne Cord néni szellemszerű tükörképét, amint karját fölemelve, ökölbe szorított kézzel közeledik. Meg se fordulva, ő is tiltó mozdulatra emelte a kezét. – Ne merj kezet emelni rám – mondta. – Meg ne próbáld, te kurva.

Látta, hogy a tükörkép szellemszeme nagyra tágul a döbbenettől és az undortól. Látta, hogy a szellemököl kilazul, ismét kézzé válik, és lehanyatlik a szellemnő oldala mellé.

– Susan – mondta Cordelia halk, fájdalmas hangon. – Hogy mondhattál ilyet nekem? Mitől durvult el annyira a nyelved s az érzésed velem szemben? Susan válasz nélkül távozott. Keresztülment az udvaron, belépett a csűrbe. Itt megszokott gyermekkori illatok – a lovak, a fa, a széna szaga – töltötték meg a fejét, és elsöpörték a félelmes tisztságot. Visszabotladozott a gyermekkorba, ismét beleveszett zürzavarának árnyékaiba. Pylon megfordult, ránézett és nyihogott. Susan a ló nyakára hajtotta a fejét, és sírt.

– Na tessék! – mondta Avery seriff, amikor Dearborn és Heath uraságok távoztak. – Pont, ahogy ti mondtátok; ilyen lassúk ezek, csak másznak előre. – Maga elé húzta a gondos nyomtatott betűkkel írott listát, egy pillanatig tanulmányozta, azután boldogan vihogott. – Most nézzétek! Milyen szép! Haha! Napokkal előre el tudunk tüntetni mindent, amiről nem akarjuk, hogy lássák!

– Bolondok ezek – szólalt meg Reynolds... de azért alig várta az újabb esélyt, hogy elkaphassa őket. Ha ez a Dearborn azt képzei, hogy kis ügyük az Utaspihenőben el van boronálva, akkor már túljutott

a bolondságon, és mostanában a hülyeség tartományában lakozik.

Dave seriffhelyettes nem szólt semmit. Vigasztalanul bámulta monokliján át a Kastélyjáték tábláját, ahol fehér hadserege hat gyors lépés után vereséget szenvedett. Jonas erői vízként zúdultak ki a vörös domb mögül, Dave reményeit elsodorta az ár.

– Erősen gondolkodom azon, hogy esőkabátot vegyek és elvigyem eztet a Tengermellékre – mondta Avery. Még mindig mohón bámulta a papírt, a tanyák és gazdaságok listáját, amelyeket a fiúk meg kívántak szemlélni. Még Újévkor is ezzel lesznek elfoglalva. Istenek!

– Miért tennél ilyet? – kérdezte Jonas, és fölállt. A fájdalom keserű villámként futott végig a lábában.

– Még egy menet, Jonas úr? – kérdezte Dave, és kezdte fölrakni a figurákat.

– Inkább játszanék egy füvet rágó kutyával – felelte Jonas, és gonosz örömmel látta, hogy Dave nyaka és ostoba, nyílt arca foltokban elvörösödik. Az ajtóhoz sántikált, kinyitotta, és kiment a tornácra. A ködszitalás puha, kitartó esővé változott. A Domb utcán senki sem járt, a macskakő nedvesen csillogott. Reynolds követte. – Eldred...

– Tűnj innét – mondta Jonas meg se fordulva.

Clay habozott egy pillanattal, azután visszavonult és becsukta az ajtót maga mögött.

Mi a fene bajod van?, kérdezte magától Jonas.

Örülnie kellett volna a két kutyakölyöknek és a listájuknak, úgy örülnie, ahogyan Avery, és amint Rimer fog, ha majd hírért veszi ennek a délelőtti látogatásnak. Talán nem ő mondta neki három napja, hogy a fiúk hamarosan rátérnek a Lankára, és kiszámolják rajta azt a kicsiny szívüket? De igen. Akkor miért ilyen nyugtalan? Miért ilyen rohadtul ideges? Mert Latigo, Farson embere még mindig nem jelentkezett? Mert Reynolds a minapában üres kézzel jött meg a Független Sziklától, és Depape ugyanígy érkezett vissza másnap? Biztosan nem ezért. Latigo el fog jönni, tisztos csapatral, de ehhez egyelőre korán van, és ezt Jonas is tudta. Még majdnem egy hónap Aratásig.

Akkor csupán a rossz idő dolgozik a lábamban? Felpiszkálja a régi sebet, attól vagy ilyen harapós? Nem. A fájdalom rossz, de volt már rosszabb is. A gond a fejével van. Jonas nekidőlt az ereszt támasztó oszlopnak, hallgatta az eső kopogását a cserepeken, és arra gondolt, miként kukucskál ki az okos kastélyjátékos a dombja mögül egy pillanatra, hogy aztán ismét lebukjék. Ilyet érzett, az igazság oly erejével, hogy az már hamisság. Örült beszéd, de van benne rendszer.

– Kastélyt próbálsz játszani velem, öcsi? – dűnnyögte Jonas. – Ha így van, hamarosan azt fogod kívánni, bárcsak maradtál volna a mami szoknyája mellett. De úgy ám.

8

Roland és Cuthbert a Lankán keresztül tértek vissza a K tanyára. Ma nem volt mit számolniuk. Cuthbert humora eleinte majdnem teljesen visszatért, az eső és a szürke ég ellenére is.

– Láttad őket? – kérdezte nevetve. – Láttad őket, Roland... vagyis Will? Bevették, mi? Lenyelték az egész mézet, de az ám!

– Igen.

– Mit csinálunk ezután? Mi a következő lépés? Roland egy pillanatra üres tekintettel nézett rá, mintha szundikálásból ébredt volna. – A következő lépés az övök. Mi számolunk. És várunk.

Cuthbert jókedve egy puffanással összeomlott, és ismét alig tudta magába fojtani a vádaskodást, amely két tengely körül fortyogott: hogy Roland elsumákolja a feladatát, inkább egy bizonyos kisasszony kétségbevonhatatlan bájaiban dagonyázik, és – ami még fontosabb – elvesztette a józan esztét, épp akkor, amikor Belső-Világnak a legnagyobb szüksége lenne rá.

De hát miféle kötelességet sumákol el Roland? És mitől olyan biztos benne, hogy Roland téved? Logika? Megérzés? Vagy egyszerűen csak a féltékenység szaros, ócska csapdája? Fölrémlett előtte,

milyen könnyedén szakította át Jonas a seriffhelyettes hadseregének szárnyát, csak mert Dave túl korán lépett.

Csak hát az élet nem olyan, mint a Kastélyjáték... Így van? Nem tudta. Egyvalamit azonban biztosan érzett: Roland a katasztrófa felé tart. És vele együtt ők is.

Ébredj föl!, gondolta Cuthbert. *Kérlek, Roland, ébredj föl, mielőtt túl késő lenne!*

III. fejezet KASTÉLYJÁTÉK

1

Olyan hét következett, amelynek időjárásától az emberek hajlamosak voltak ebéd után visszamászni az ágyba egy hosszabb szundikálásra, hogy bambán és kótyagosan ébredjenek. Nem volt ez felhőszakadás, de veszélyeztette az almaszüret utolját (volt sok lábtörés, a Hétmérföldes Kertben egy létra tetejéről leesett fiatalasszony a gerincét törte), a krumpliföldeken megnehezült a munka; csaknem annyi időt töltöttek a sorok között beragadt társzekerek kiszabadításával, mint a krumpliszedéssel. A Zöld Szívben átázott az Aratás Napjára készített díszítés, le kellett bontani. Az önkéntesek egyre idegesebben várták, hogy megváltozzék az idő, és újra fölrakhassák.

Pocsék volt az időjárás oly ifjak számára is, akiknek leltározniuk kellett, noha legalább a csúrlátogatást és a jószág számlálását elkezdhatték. Kedvezett viszont egy ifjúnak és egy fiatal nőnek, akik, hogy úgy mondjuk, a testi szerelem örömeit fedezték fel, noha Roland és Susan mindössze kétszer találkoztak a zegernye alatt. Már szinte tapintani lehetett, mennyire veszélyes, amit csinálnak.

Első alkalommal egy elhagyatott csónakházban találkoztak a Tenger melléki Úton, másodszor a Citgo keleti végén düledező házban. Dühös önfeledtséggel szeretkeztek Roland egyik, padlóra terített nyeregtakaróján, a teremben, amely az egykori olajfinomító kávézója volt. Susan a csúcsponton újra és újra Roland nevét sikoltotta. Felriasztott galambok töltötték meg tompa burrogással a vén, árnyas szobákat, romos folyosókat.

2

Amikor már úgy látszott, hogy a szemerkélésnek sohasem lesz vége, és Hambry egész lakosságát az örületbe kergeti a hasadás nyekergése a mozdulatlan levegőben, erős szél – valóságos orkán – érkezett az óceán felől, és elsodorta a felhőket. A város egy napon acélkéken ragyogó égre ébredt, és olyan napsütésre, amely reggel bearanyozta, délután fehérre izzította az öblöt. A letörtség érzése szertefoszlott. A krumpliföldeken a kordék megújult energiával gurultak. A Zöld Szívben egy asszonyhad újból nekilátott, hogy virágokkal díszítse az emelvényt, ahol az idén Jamie McCannt és Susan Delgadót éljenzik, mint az Aratás Királyát és Királynőjét.

A Lankának azon a részén, amely a legközelebb esett a polgármester házához, Roland, Cuthbert és Alain céltudatosan lovagoltak, összeszámolták azokat a futkosó lovakat, amelyek a báróság billogát viselték az oldalukon. A fénylő ég, a friss szél energiával és jókedvvel töltötte el őket, és napokon át – három, talán négy napig is – huhogva, kurjongatva, hahotázva nyargalásztak, helyreállt régi jó barátsággal.

Az egyik ilyen friss és ragyogó napon Eldred Jonas kilépett a seriff irodájából, és fölballagott a Domb utcán a Zöld Szív irányába. Aznap délelőttre lerázta Depape-et és Reynoldsot. Együtt lovagoltak ki a Független Sziklához, hogy Latigo lovasait lessék, akiknek most már hamarosan meg kell érkezniük. Jonasterve egyszerű volt: megiszik egy sört a pavilonban, és figyeli az előkészületeket: a

sütőgödrök ásását, a máglyához való gyújtós felhalmozását, a vitát, hova tegyék a mozsárágyút, amelyből a tűzijátékot kilövik, a hölgyeket, amint fölvirágozzák az emelvényt, ahonnan az idei Király és Királynő fogadja a város imádatát. Talán még el is viszi valamelyik virágoslányt egy-két óras kikapcsolódásra, gondolta Jonas. A kocsmatündérek karbantartását szigorúan Royra és Clayre hagyta, viszont egészen más téma egy üde, fiatal, tizenhétévesforma virágoslány.

A nedves idő elmúltával enyhült a fájdalom a csípőjében; a kínos sántikálás, amellyel az utóbbi héten mozgott, ismét bicegéssé enyhült. Talán elég is lesz egy-két sör a szabad levegőn, de a lányok nem mentek ki a fejéből. Fiatal, tiszta bőrű, hegyes mellű. Friss, édes lehelet. Friss, édes ajk...

– Mr. Jonas! Eldred!

Mosolyogva fordult a hang tulajdonosa felé. Nem harmatos bőrű, nagy szemű, nedves, félig nyílt ajkú virágoslány állt előtte, hanem egy csontos asszony, aki érett korának utolsó stációja felé araszolt. Lapos mell, lapos tompor, vértelen, összepréselt száj, a haját olyan szorosan hozzátapasztotta a koponyájához, hogy majd' kiszakadt. Csak a tágra nyílt szem felelt meg az álomképnek. *Azt hiszem, akadt egy hódításom*, gondolta Jonas gunyorosan.

– Nahát, Cordelia! – mondta. Kinyújtotta a kezét, és mindkettővel megszorította az asszonyét. – Milyen bájos ma reggel!

Halvány pír futotta el az asszony arcát, és kissé elnevette magát. Egy pillanatra negyvenötnek látszott, nem pedig hatvannak. *És nem is hatvan*, gondolta Jonas. *A ráncok a szája körül, az árnyékok a szeme alatt...- ez új fejlemény.*

– Ön nagyon kedves – válaszolta az asszony –, de én jobban tudom. Nem aludtam, s ha egy nő az én koromban nem alszik, hamarvást öregedni kezd.

– Sajnálattal hallom, hogy álmatlanság gyötri – felelte a férfi. – De most, hogy az időjárás megváltozott, talán...

– Nem az időjárás az oka. Beszélhetnék önnel, Eldred? Én csak gondolkodtam és gondolkodtam, de ön az egyetlen, akihez tanácsért merek fordulni.

Jonas még szélesebben mosolygott. A karjába fűzte Cordelia kezét, majd eltakarta sajátjával. Cordelia valósággal lángba borult. Hogy így a fejébe tolult a vér, akár órákig is beszélhet. A férfinak volt egy olyan sejtelve, hogy minden szava érdekes lesz.

3

Bizonyos korú és vérmérsékletű nők esetében a tea hatékonyabban oldja meg a nyelvet, mint a bor. Jonas különösebb töprengés nélkül föladata sörre vonatkozó terveit (talán a virágoslányra vonatkozókat is). Leültette Delgado úrhölgyet a Zöld Szív pavilonjának egy napsütötte helyére (nem messze a vörös kőtől, amelyet Roland meg Susan oly jól ismert), és rendelt egy kancsó teát; süteményt is kért hozzá. Az édességre és az italtra várva figyelték, hogyan halad az aratásnapi ünnepség színhelyének díszítése. A napsütötte park tele volt kalapálással, fűrészeléssel, kiabálással és hahotázással.

– Minden ünnepnap kellemes, de az Aratás ismét gyermekké tesz minket, nem gondolja? – kérdezte Cordelia.

– Valóban – bólintott Jonas, aki gyermekkorában sem érezte magát gyermeknek.

– A legjobb a máglya – mondta az asszony, és a park túlsó végét nézte, ahol az emelvényrel rézsútosan szemközt karókat és deszkákat tornyoztak magas kúppá. Olyan volt, mint egy fából épült nagy sátor. – Szeretem, amikor a város népe idehozza a szalmabábokat és a tűzre veti. Barbár szokás, de mindig *olyan* kellemesen borzongok tőle.

– Aha – biccentett Jonas, és azon tűnődött, attól is olyan kellemesen fog-e borzongani Cordelia, hogy

az idei máglyára szánt bábok közül három pörzsölt disznó szagát fogja árasztani, és úgy visítanak majd égés közben, mint a háрпиák. Egy kis szerencsével az fog legtovább visítani, amelyiknek olyan halványkék szeme van.

Jött a tea és a sütemény. Jonas oda se pillantott a felszolgálólány telt keblére. Ő csak az idegesen fészkelődő, kétségbeesett tekintetű, elbűvölő Delgado úrhölgyet látta.

Amint a lány elment, töltött, visszatette a teáskannát a tálcára, majd megfogta az asszony kezét. – Na, Cordelia! – uszolta a legmelegebb hangján. – Látom, nyomasztja valami. Ki vele! Bízzék meg Eldred barátjában!

Az asszony annyira összeszorította az ajkát, hogy szinte eltűnt, de még így sem tudta elfojtani remegését. Szeme annyira megtelt könnyel, hogy több már nem is fért el benne. A férfi elővett egy zsebkendőt, áthajolt az asztalon, és felitatta a könnyeket.

– Mondja el! – biztatta lágyan.

– Elmondom. El kell mondanom valakinek, különben megbolondulok. De valamit meg kell ígérnie, Eldred.

– Semmi akadály, bogaram. – Látta, hogy az asszony még egy ilyen ártatlan kedveskedéstől is rákvörösre pirul, és megszorította a kezét. – Bármit megígérek.

– Nem szabad elmondania Hartnak. Sem annak az undorító féreg kancellárjának, de főleg a polgármesternek ne mondja el. Ha a gyanúm alapos, és Hart megtudja, akkor a lányt nyugatra küldi! – Ezt csaknem nyüsztette, mintha most először fogta volna fel a horderejét. – *Mindkettőnket* nyugatra küldhet!

Együtt érző mosollyal nyugtatgatta a férfit: – Egy szót sem szólok Thorin polgármesternek, sem Kimba Rimernek. Ígérem.

Egy pillanatra arra gondolt, hogy az asszony nem teszi meg a döntő lépést... vagy talán nem bírja megtenni. Azután halkán, zihálva, szakadó ruha reccsenéséhez hasonló hangon egyetlen szót sutogott: – Dearborn.

A férfinak hatalmas dobbant a szíve, hiszen olyan sokat járt az ő fejében is az asszony száján kiröppenő név. Tovább mosolygott, de akaratlanul is annyira megszorította az asszony kezét, hogy az összerándult.

– Elnézést – mentegetőzött Jonas. – Csak egy kissé meglepett. Dearborn... egész jó véleménnyel vannak a legényről, bár nem tudom, eléggé megbízható-e.

– Attól félek, együtt volt az én Susanommal. – Most ő szorította meg a férfi kezét, de Jonas nem törődött vele. Szinte nem is érezte. Tovább mosolygott, remélve, hogy nem látszik rajta az elképedés.

– Attól félek, hogy együtt volt vele... mint férfi a nővel. Milyen borzalmas is ez!

Néma keserűséggel sírt, közbe-közbe körbesandítva, mint a azt akarná látni, nem figyelik-e őket. Jonas prérifarkasokat és vad kutyákat látott ugyanígy körbepislogni bűzös vacsorájuk mellől. Hagyta, hadd sírja ki magát, amennyire lehet. Azt akarta, hogy megnyugodjék; összefüggéstelen habogással nem megy semmire. Mikor látta, hogy elapadnak a könnyek, töltött neki egy csésze teát. – Igya meg.

– Igen. Köszönöm. – Még gőzölgött, olyan forró volt, az asszony mégis mohón itta. *Bádognál lehet az a vén torka*, gondolta Jonas. Az asszony letette a csészét, és miközben a férfi újra töltött neki, bodros *panuelójával* már-már dühödten itatta föl könnyeit.

– Nem szeretem őt! – mondta Cordelia. – Nem szeretem, nem bízom benne, egyikben sem a három közül, az affektált belső-világi hajbókolásukkal, pimasz tekintetükkel, furcsa beszédükkel, de főleg benne nem bízom! Pedig ha meg is esett kettejük között valami (és attól tartok, ez a helyzet), abban a lány a hibás. Végül is, a nőnek kell uralkodnia a vadállati ösztönökön.

A férfi az asztal fölé hajolva, meleg együttérzéssel nézett az asszony szemébe. – Mondjon el mindent

nekem, Cordelia.
Cordelia elmondta.

4

Rhea mindent imádott, amit az üveggömbben látott, de különösen azt imádta, hogy következetesen a legocsmányabb oldalukról mutatta az embereket. A rózsaszín mélységekben sohasem jelent meg gyermek, amint játék közben elesett pajtását vigasztalja, fáradt férj, amint felesége ölébe hajtja fejét, vagy öregek, amint békésen vacsorálnak együtt a nap végén; ezek a dolgok láthatólag ugyanúgy nem érdekelték a gömböt, mint Rheát.

Ehelyett látott vérfertőzést, gyereket ütlegelő anyákat, feleségüket ütlegelő férjeket. Látott egy csapat fiút a várostól nyugatra (roppantul szórakoztatta volna, ha tudja, hogy ezek a hőbörgő nyolcévesek Nagy Koporsóvadásznak nevezik magukat), ahogy egy csonttal magukhoz csalogatnak egy kóbor kutyát, majd viccből levágják a farkát. Látott rablásokat, végül egy gyilkosságot is: egy vándort, akit a társa szúrt le vasvillával, valami pitiáner veszekedés után. Ez az első szemerkélő éjszakán történt. A hulla még mindig a Nagy Nyugati Út árkában rohadt, egy réteg széna és dudva alatt. Talán fölfedezik, még mielőtt belefulladás az óév az őszi viharokba, de az is lehet, hogy nem.

Megpillantotta Cordelia Delgadót is azzal a tökös Jonasszal, amint a Zöld Szívben ülnek az egyik szabadtéri asztalnál és beszélgetnek... hogy miről, azt ugyebár nem tudhatta, igaz? De láthatta a vénkisasszony tüzelő szemét. Ez bizony belebolondult a férfiba, tiszta vörös az arca. Egy lesipuskásért, egy elfuserált harcosért eszi a fene! Mulatságos volt, huhú, de mennyire, Rhea el is határozta, hogy időnként vet rájuk egy fél pillantást. Ugyancsak jó szórakozás kerülmözhet ebből!

Miután megmutatta Cordeliát és Jonast, a gömb ismét elfátyolozta magát. Rhea visszatette a zárán szemet viselő dobozba. Cordelia látványától a satrafának eszébe jutott, hogy van még egy befejezetlen ügye a vénlány feslett unokahúgával. Ironikus, mindazonáltal érthető, ha még nem végzett vele: amint kitalálta, mivel intézze el a kisasszonyt, Rhea agya és indulatai megint elcsitulnak, a képek visszatértek az üveggömbbe, annak varázsa pedig ideiglenesen elfeledtette vele, hogy Susan Delgado még él. De most eszébe jutott a terve. Beereszti a macskát a galambok közé! Ha már a macskánál tartunk...

– Ádáz! Hahó, Ádáz, hol vagy?

A macska olajos simasággal rontott elő a farakás mögül, a szeme izzott a kunyhó piszkos homályában (amikor az időjárás végre megjavult, Rhea is felhúzta a redőnyt), villás farka csapkodott. Az asszony ölébe ugrott.

– Van egy feladatom a számodra – mondta, és lehajolt, hogy megnyalja a macskát. Ádáz bundája kábító ízzel töltötte meg a száját és a torkát.

Ádáz dorombolt, felpúpozott hátát a banya szájához nyomta. Egy hatlábú mutáns macskának igazán szép az élet.

5

Jonas, amint tehetett, lerázta Cordeliát – noha nem olyan gyorsan, mint szeretne volna, mert meg kellett vigasztalnia a ráncos luvnyát. Máskor is jól jöhet még. Végül megcsókolta a szája sarkát (amitől Delgado úrhölgy annyira kivörösödött, hogy Jonas már attól tartott, megsimítja a laposguta), és azt mondta neki, majd szemmel tartja az ügyet, amely ennyire aggasztja.

– De tapintatosan! – riadozott az asszony.

– Igen, ígérte Jonas, miközben hazafelé kísért, majd tapintatos lesz; a tapintat az ő középső neve. Tisztában volt vele, hogy Cordelia nem fog – nem *bír* – megnyugodni, amíg nem tud valami biztosat, holott Jonas hite szerint felfújtt léggömb volt az egész. A kamaszok szeretnek drámázni, ugyebár. Ha a

süldő lány úgy látja, hogy a nagynénje tart valamitől, talán még eteti is a nagynéni félelmét, ahelyett hogy enyhítené.

Cordelia megállt a fehér léckerítésnél, amely kertecskéjét elválasztotta az úttól, és mennyei megkönnyebbülés ömlött el az arcán. Jonas azt gondolta, hogy úgy néz ki, mint egy öszvér, amelynek jól megvakarták az oldalát gyökérkefével.

– Nahát, erre nem is gondoltam... pedig hihető, nem?

– Elég hihető – mondta Jonas –, de én akkor is a leggondosabban utána néztem. Jobb a biztonság, mint a késői bánat. – Ismét megcsókolta Cordelia szájának sarkát. – És egy szót se a tengermelléki uraknak.

Egy pissenést se!

– Köszönöm tekegyelmednek, Eldred! Ah, köszönöm tekegyelmednek! – És megölelte a férfit, mielőtt berohant volna, parányi mellei kavicsként nyomták Jonas ingének elejét. – Talántán ma éjjel végre fogok tudni aludni!

– Hát ő bizonyosan, Jonas azonban nem hitte, hogy ő maga fog-e.

Lehajtott fejjel, háta mögött összekulcsolt kézzel indult Hookey istállója felé, ahol a lovát tartotta. Kölyökbanda rohant végig az utca másik oldalán; ketten levágott kutyafarkakat lobogtattak, amelyeknek a vége még ragadt a vértől.

– Koporsóvadászok! Mi is Nagy Koporsóvadászok vagyunk, mint te! – kiáltott oda pimaszul az egyik. Jonas előrántotta a pisztolyát, és célba vette őket. Egy szemvillanás alatt történt, és abban a villanásban a fiúk olyannak látták, amilyen a valóságban volt: a szeme lángolt, ajka felhúzódott a fogairól, úgy festett, mint egy fehér szőrű farkas emberi ruhában.

– Kotródjatok, kis fattyúk! – vicsorgott. – Kotródjatok, mielőtt kilőnélek benneteket a cipőtökből, és okot adnék apáitoknak az ünnepelésre!

Azok egy percenetre megkövültek, azután üvöltő csapatban elrohantak. Egyikük elhagyta trófeáját; a kutyafarok ott maradt a fájárdán, mint egy hátborzongató legyező. Jonas elfintorodott a látványtól, eltette fegyverét, ismét összekulcsolta kezét a háta mögött, és ment tovább, szakasztott mint egy lelkész, aki az istenek természetén tűnődik. De az istenekre, mi leli, hogy lövővasat fog ezekre az ördögfiókákra?

Ideges vagyok, gondolta. Szorongok.

Csakugyan szorongott. Nagyon nyugtalanította a melletlen vén szatyor gyanúja. Nem azért, mert Thorinnal volt kapcsolatos – Jonas felől Dearborn Aratás Napján, fényes délben, a város főterén megbaszhatta a lányt –, hanem mert arra utalt, hogy ez a Dearborn más dolgokban is becsapta őt.

Egyszer sikerült rajtad ütnie, az ám, és te megesküdtél, hogy ez nem történhet meg még egyszer. De ha megketttyintette ezt a lányt, akkor ismét ez történt. Nem?

Vaj igen, ahogy errefelé mondják. Ha a fiú elég szemtelen ahhoz, hogy viszonyt kezdjen a polgármester kiszemelt ágyásával, és olyan hihetetlenül alamuszi, hogy ezt megússza, akkor mi marad abból a képből, amelyet ő alkotott magának a három belső-világi taknyosról, akik két kézzel és gyertyával is alig találják a saját micsodájukat?

Egyszer alábecsültük őket, és hülyét csináltak belőlünk, mondta Clay. Nem akarom, hogy ez még egyszer megtörténjen.

Megint ez történt? Vajon mennyit tud valójában Dearborn és két barátja? Mire jöttek rá? És ki beszélt velük? Ha Dearborn képes volt elcsábítani a polgármester választottját... ha így megfricskázta Eldred Jonas orrát... mindenkiét...

– Jó napot, Jonas uraság! – szólalt meg Brian Hookey. Fülig érő szájjal vigyorgott, alázatosan hajbókolt, sombreroját széles kovácsmelle előtt gyűrögette. – Ohajt egy kis friss graf-ot uraságod? Éppen most készültem el a préseléssel és...

– Csak a lovamat akarom – vágott közbe kurtán Jonas. – Hozd gyorsan, és hagyd abba a hápogást.
– Igenis, hozom máris, örülök, hogy kiszolgálhatom, köszönöm szépen. – Elsietett a dolgára, közben a válla fölött idegesen hátravigyorgott, hogy ne lőjék hátba.

Tíz perccel később Jonas nyugatnak tartott a Nagy Úton, attól a nevetséges, mindazonáltal mohó vágytól égve, hogy vágta ugrassa a lovát, és ezt az egész hülyeséget maga mögött hagyja: Thorint, az őszülő kecskebakot, Rolandot és Susant nyilvánvalóan nyafi kamaszszerelmükkel, Royt és Clayt gyors kezükkel, lassú eszközükkel, Rimert a becsvágyával, Cordelia Delgadót idegborzoló látomásával, amelyben azok ketten egy völgyapagonyban ülnek, a fiú valószínűleg verseket szaval, miközben a lány virágból fon koszorút homlokára.

Máskor is maga mögött hagyott már dolgokat, amikor az ösztöne ezt súgta; sok mindent hagyott már el. Csak ez alkalommal nem volt hova lovagolni. Megesküdött, hogy bosszút áll a kölykökön, és bár szakmányban szegte meg a másoknak tett esküt, azt mindig megtartotta, amit magának tett.

Aztán gondolnia kellett John Farsonra is. Személy szerint Jonas sohasem beszélt a Jó Emberrel (és nem is akart; kiszámíthatatlan, közveszélyes örült hírében állt), viszont tárgyalt George Latigóval, aki erre tart Farson embereivel, és most már bármelyik napon betoppanhat. Latigo fogadta föl a Nagy Koporsóvadászokat, hatalmas mennyiségű előleget pengetett le nekik (amelyet Jonas még nem osztott meg Reynoldsszal és Depape-pel), és még ennél is többet ígért a hadizsákmányból, ha a Shavéd-hegységnél eltörlik a Társulás haderejét.

Latigo egy jókora dögbogár, de nagyságban meg se közelíti azt a dögbogarat, amely a nyomában döcög. De hát nagy jutalom nincs nagy kockázat nélkül. Ha leszállítják a lovakat, ökröket, a friss zöldséggel töltött társzekereket, a takarmányt, az olajat, az üveget – mindenekelőtt a varázsüveget –, akkor minden rendben. Ha kudarcot vallanak, akkor nagyon valószínű, hogy Farson és szárnysegédei az ő fejüket fogják ütüögetni éjszakai pólójátékaik során. Bizony ez megeshet, nagyon is jól tudta Jonas. Semmi kétség, egy napon ez fog történni. De ha a feje végül búcsút mond a vállának, akkor annak oka nem egy olyan banda lesz, mint ez a Dearborn és a barátai, *akárkinek a családjából származnak is.*

De ha képes volt kapcsolatot teremteni Thorin őszi csemegéjével... ha képes volt egy ilyen titkot megőrizni, mi mást rejtegethet még? Talán csakugyan kastélyt játszik veled.

Ha így van, akkor nem sokáig játszik. Amint az ifjú Mr. Dearborn kidugja az orrát a dombja mögül, Jonas ott lesz, hogy lelője.

A pillanatnyi kérdés az, merre tartson most. Talán ki a K tanyára, hogy a rég esedékes vizsgálatot megejtse a fiúk szálláshelyén? Megteheti; mindhárman a báróság lovait számlálják a Lankán. De hát nem is a lovak miatt kockáztatja a fejét, igaz? Nem, a lovak csupán szerény ráadást jelentenek a Jó Ember szemében.

Jonas inkább a Citgo felé fordult.

Először ellenőrizte a tartálykocsikat. Pontosan olyan állapotban voltak, mint azelőtt, és mint amilyenben lenniük kellett: takaros sorban, indulásra készen, új kerekekkel, friss álcázás mögött. Némelyik álcázó ágnak már sárgulni kezdett a vége, de a legtöbbjét csodálatosan üdén tartotta a múltkori hosszas esőzés. Amennyire látta, nem piszkálták meg őket.

Ezután fölmászott a dombra, végigbaktatott a csövezeték mentén, egyre gyakrabban állva meg pihenni; mire elérte a lejtő és az olajtócsa közötti rothadó kaput, rossz lába már nagyon fájt. Elkomorodva tanulmányozta a foltokat a felső léceken. Lehet, hogy semmit sem jelent, de Jonas arra gondolt, hogy valaki talán inkább átmászott a kapun, mintsem megkockáztassa, hogy kinyissa és leszakítsa a

zsanérjairól.

A következő órában a kutak között mászkált, különösen azokat vizsgálta meg tüzetesen, amelyek még működtek. Nyomokat keresett. Sokat talált, de képtelenség volt (különösen egy esős hét után) a legapróbb következtetést is levonni belőlük. Járhattak erre a belső-világi kölykök; kijöhetett a városból az undok taknyos banda; idelátogathatott Arthur Eld és egész lovaghada. A bizonytalanság förtelmes hangulatba hozta Jonast, mert a bizonytalanságot csak a Kastélyjáték tábláján tudta elviselni.

Elindult visszafelé, amerről jött, az volt a szándéka, hogy leereszkedik a lejtőn a lovához, és visszalovagol a városba. A lába pocsékul fájt, valami erős italra vágyott, amivel enyhítheti. A barakk és a K tanya egy másik napra marad.

Félúton járt a kapu felé, amikor meglátta a gazos ösvényt, amely a Citgót kötötte össze a Nagy Úttal. Sóhajtott. Azon a kis útszakaszon nem volt semmi látnivaló, de ha már idáig eljött, úgy vélte, illik befejezni a munkát.

Fejezze be a lepra! Rohadtul kívánom a piát!

De nem Roland volt az egyetlen, akinek vágyait néha legyűrte a kiképzés fegyelme. Jonas sóhajtott, megdörgölte a lábát, azután visszament a gazos, kettős keréknyomhoz. Ahol, úgy látszott, talált valamit.

A füves árokban hevert, alig tucat lépésre attól a helytől, ahol a régi csapás beletorkollott a Nagy Útba. Először csak egy sima fehér formát észlelt a gaz között, és arra gondolt, talán egy kő az. Majd meglátott egy fekete kört, ami egyedül szemgödör lehet. Nem kő volt az, hanem koponya.

Jonas nyögve letérdelt és előhalászta, miközben háta mögött tovább nyiszorgott és dübögött a néhány működő kút. Egy varjú koponyája. Már látta korábban. A fenébe, gyaníthatólag a város lakóinak többsége is látta. A kivagyri Arthur Heathé volt... akinek, mint minden kivagyri alaknak, szüksége volt a maga kis kellékeire.

– Silbaknak hívta – mormogta Jonas. – Néha a nyeregkápájára tűzte, igaz? Néha meg a nyakában hordta, mint egy medált. – Igen. Akkor is a nyakában volt az Utaspihenőben, amikor...

Megfordította a madárkoponyát. Valami zörgött benne, mint holmi utolsó, magányos gondolat. Megdöntötte, megrázta nyitott tenyere fölött. Egy aranylánc töredéke pottyant ki belőle. Ezen viselte a fiú. Valahol elszakadt a lánc, a koponya az árokba pottyant, és Heath uraság nem bajlódott vele, hogy megkeresse. Meg sem fordult a fejében, hogy valaki megtalálhatja. A fiúk gondatlanok. Kész csoda, hogy egyáltalán férfivá érnek.

Jonas továbbra is szenttelen arccal térdelt és vizsgálgatta a madárkoponyát, ám a redőtlen homlok mögött olyan veszettül fortyogott a düh, mint még soha életében. Tehát jártak idekint. Ez megint egy olyan tény volt, amelyen tegnap még gúnyolódott volna. Azt kell feltételeznie, hogy álcázás ide vagy oda, látták a tartálykocsikat, és ha véletlenül nem találja meg ezt a koponyát, akkor sohasem jött volna rá. – Mire végzek velük, olyan üres lesz a szemgödörük, mint a tiéd, Varjú uraság. Magam pucolom őket tisztára.

El akarta hajítani a koponyát, azután mást gondolt. Még jól jöhet. Egyik kezében a koponyával elindult visszafelé, oda, ahol a lovát hagyta.

Ment Coral Thorin a Fő utcán az Utaspihenő felé, savanyú szívvel, keservesen lüktető fejjel. Alig egy órája kelt föl, de olyan rémes másnapossággal, hogy egy napnak érezte. Mostanában túl sokat ivott, és ezt tudta is – most már majd' minden este berúgott –, de nagyon vigyázott, hogy csak egy-két pohárral igyék, ha mások is látják, és mindig könnyű kontyalávalót. Eddig, úgy gondolta, senki sem

gyanakodott. Ameddig senki sem gyanakszik, addig nyugodtan folytathatja. Hogy tudná elviselni másképp idióta testvérét? Ezt az idióta várost? És természetesen annak tudatát, hogy a Lovasszövetség valamennyi tagja és a nagyobb földbirtokosoknak legalább a fele áruló? – Bazd meg a Társulást – suttozta. – Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.

De csakugyan kezében az a veréb? Kezükben? Vajon megtartja Farson az ígéreteit – az ígéreteket, amelyeket egy Latigo nevű ember tett, és a páratlan Kimba Rimer továbbított? Coral kételkedett benne; a zsarnokok nagyon szívesen megfélemlenek az ígéreteikről, a kézbe fogott madaraknak pedig megvan az az undok szokásuk, hogy a kezünket csipkedik, a tenyerünkbe szarnak, majd elrepülnek. Nem mintha számítana most már; ő megvetette az ágyát. Mellesleg az emberek mindig akarnak majd inni, kártyázni és üzekedni, nem számít, ki előtt hajtanak térdet, vagy kinek a nevében szedik be tőlük az adót.

Tehát, amikor az öreg démon lelkiismeret suttozni kezdett, néhány pohár ital segített befogni a száját. Megállt a Holló temetkezési vállalat előtt, végignézett az utcán a létrák tetején nevetgélő fiúkra, akik papírlampionokat aggattak a magas oszlopokra és az épületek ereszéire. Ezeket a vidám lampionokat az Aratás Napján gyűjtik majd meg, amikor megtöltik Hambry főutcáját száz puha fény tarka árnyalataival.

Coral egy pillanatra visszaemlékezett arra a gyermekre, aki volt, aki csodálattal bámulta a színes lampionokat, hallgatta a kiáltásokat és a tűzijáték ropogását, a Zöld Szív felől áradó tánczenét, miközben az egyik kezét az apja fogta, a másikat pedig az ő Hart bátyja. Emlékezete szerint Hart nagyon büszkén feszített első hosszúnadrágjában.

Elöntötte a nosztalgia, először édesen, azután keserűn. A gyermek fakó asszonnyá nőtt, akinek van egy kocsmája és bordélyháza (valamint egy tekintélyes darabja a Lankából), asszonnyá, akinek mostanában egyetlen szexuális partnere a bátyja kancellárja, akinek mostanság az a legfőbb gondja, hogy minél előbb szőrt találjon a kutyaharapásaira. Hogyan fajulhattak idáig a dolgok? Az az asszony, akinek a szemével nézett, a legutolsó volt, amivé az a gyermek válni szeretett volna.

– Hol rontottam el? – kérdezte, és elnevette magát. – Ó, édes Jézus Ember, hol tévesztett utat ez a bűnös gyermek? Kiáltunk halleluját. – Éppen úgy beszélt, mint az a vándor prédikátornő, aki egy éve járt erre. Pittston volt a neve, Sylvia Pittston. Ismét nevetett, ez alkalommal majdnem természetesen hangzott. Jobb hangulatban indult tovább a Pihenő felé.

Sheemie odakint volt, violái maradékát ápolgatta. Integedett és üdvözlést bömbölt. Coral visszaintett, és valamit kiáltott is válaszul. Egész rendes gyerek ez a Sheemie. Noha könnyen pótolhatta volna, azért örült, hogy Depape nem ölte meg.

A kocsmá szinte üres volt, de ragyogóan kivilágították, minden gázegő lobogott. Ki is takarították. Sheemie kiürítette a köpöcsészéket, de Coral sejtette, hogy a többit a pult mögött álló testes asszony végezte el. A kendőzés nem rejtette el, hogy annak az asszonynak sárga az arca, karikás a szeme, és a nyaka kezd ráncosodni (Coral, ha ilyen gyíkszerű asszonyi nyakat látott, belülről mindig megborzongott).

Táncos Pettie csapolt a Kölök szigorú üvegszeme alatt, és ha odaengedték, addig folytatta, míg Stanley meg nem jelent és ki nem zavarta. Pettie semmit sem mondott hangosan Coralnak – ennél jobban ismerte –, de kívánságát így is elég világosan kifejezésre juttatta. Kurválkodással töltött napjai igencsak a végük felé közeledtek. Kétségbeesetten szeretett volna a pultnál dolgozni. Coral tudta, hogy akad erre példa: Folyamrévben, az Erdőben női csapos van, és akadt egy másik is Glencoveban, Tavares fölött a part mentén, amíg meg nem halt vérbajban. Pettie csupán azt nem hajlandó tudomásul venni, hogy Stanley Ruiz vagy tizenöt évvel fiatalabb nála, és messze jobb egészségnek örvend. Még akkor is a Kölök alatt fogja mérni az italokat, amikor Pettie már nem ropni, hanem

rothadni fog, valahol a szegények temetőjében.

– Jó estét, Thorin úrnő – köszönt Pettie. És mielőtt Coral kinyithatta volna a száját, a kurva egy pálinkáspoharat tett a pultra, és teletöltötte whiskyvel. Coral elborzadva nézett rá. Hát már mindenki tudja?

– Nem kell! – förmedt rá. – Mi a magasságos Eldért kellene? A nap még le sem ment! Töltsd vissza az üvegbe, az apád szerelmére, azután tűnj onnét. Egyáltalán, kinek akarsz felszolgálni öt órakor? Kísérteteknek?

Pettie állta döngve leesett; a vastag smink valósággal szétrepedt rajta. Elővette a tölcsért a pult mögül, beledugta a palack nyakába, és visszatöltötte a kupica whiskyt. A tölcsér ellenére kicsepegett egy kevés. Pettie pufók keze (amelyen nem viselt gyűrűt – gyűrűit rég becserélte élelmiszerre a túloldali vegyeskereskedésben) reszketett. – Sajnálom, asszonyom. Igazán. Én csak...

– Nem érdekel, hogy te csak mit akarsz! – válaszolta Coral. Véréres szeme Sheb felé fordult, aki a zongoraszéken ülve kottákat lapozott, és most tátott szájjal bámult a pult felé. – *S te* mit bámulsz, te varangy?

– Semmit, Thorin úrnő. Én...

– Akkor eredj s báméskodj valahol másutt! Vidd magaddal ezt az emsét is. Pitykézd meg, miért ne? Jót tesz a bőrén. Talán neked sem árthat.

– Én...

– Kifelé! Süket vagy? Kifelé mindketten!

Pettie és Sheb a konyha felé távoztak, és nem az emeleti kamrák irányába, de ez nem érdekelte Coralt. Felőle akár a pokolba is mehettek. Akárhova, ameddig nincsenek fejfájós színe előtt.

A pult mögé ment és körülnézett. Két ember kártyázott egy távoli sarokban. A nehézfiú Reynolds sörét iszogatva nézte őket. Még egy férfi állt a pult végében, de ő a levegőbe bámult, elveszett a saját világában. Senki sem figyelt különösebben Coral Thorinra, és ha mégis, mit számít? Ha Pettie tudja, mind tudják.

Végigfuttatta ujját a pulton levő whiskytócsán, lenyalta, ismét végighúzta, újfent lenyalta. Megfogta az üveget, de mielőtt tölthetett volna, egy szürkészöld szemű, pókszerű szörnyűség szökött fel sziszegve a pultra. Coral felsikoltott, hátralépett, a lábai közé ejtette az üveget, amely csodálatos módon nem törött el. Egy pillanatra azt hitte, helyette a feje hasad szét, hogy dagadt, lüktető agya egyszerűen szétpattantja a koponyáját, mint egy rothadt tojáshéjat. Robaj hallatszott, ahogy a kártyázók felugrottak és felborították az asztalukat. Reynolds pisztolyt rántott.

– Semmiség – mondta Coral reszketeg hangon, amely számára is idegennek tűnt. A szeme lüktetett, a szíve vadul vert. Csak most hitte el, hogy az ember *képes* meghalni az ijedségtől. – Semmiség, uraim, minden rendben.

A pulton álló, hatlábú torzszülött kinyitotta a száját, kivillantak tűhegyes fogai, és ismét fűjt.

Coral lehajolt (amikor a feje elhagyta a derékmagasságot, biztosra vette, hogy rögtön szétduzzan), fölvette a palackot, látta, hogy az ital negyede még benne van, s egyenesen az üvegből ivott, nem törődve vele, hogy ki látja és mit gondol.

Mintha érzékelné a gondolatait, Adáz ismét sziszegett. Ezen a délutánon vörös nyakörvet viselt, ami inkább baljós, mint vidám megjelenést kölcsönzött neki. A nyakörv alá egy fehér papírdarabot tűztek.

– Lelőjem? – kérdezte egy vontatott orrhang. – Megteszem, ha akarod. Egy golyó, és nem marad más belőle, mint a karmai. – Jonas állt a lengőajtóban, és noha nem nézett ki sokkal jobban, mint ahogy az asszony érezte magát, Coral nem kételkedett benne, hogy képes megtenni.

– Dehogy. A vén rima sáskává vagy valami effélévé változtatna minket, ha megölnénk a házi ördögét.

– Miféle rima? – kérdezte Jonas, miközben keresztülment a termen.

– Rhea Dubativo. A Cöosi Rhea, ahogy hívják.

– Aha! Nem rima, hanem banya.

– Mindkettő.

Jonas megcirógatta a macskát. Az hagyta, hogy cirógassák, még fel is púpozta a hátát. De Jonas csak egyszer simította végig. A macska szőre kellemetlenül nyirkos tapintású volt.

– Nem osztanád meg velem? – kérdezte a palack felé biccentve. – Korán van még, de a lábam pokolian fáj.

– A lábad, a fejem, korán vagy későn. Otthon vagy.

Jonas felvonta fehér szemöldökét.

– Becsüld meg magad, és láss neki, mamlasz. Az asszony Ádáz felé nyúlt. Az ismét fűjt; de engedte, hogy Coral kihúzza a cédulát a nyakörv alól. Szétnyitotta, és elolvasta a ráírt négy szót:

Kiszáradtam, küld a fiút

– Megnézhetem? – kérdezte Jonas. Amint lenyelte az első kortyot, és az megmelegítette a bensőjét, a világ mindjárt szebben festett.

– Miért ne? – Átnyújtotta a cédulát. Jonas elolvasta, majd visszaadta. Már csaknem megfélemedezett Rheáról, pedig ez egyáltalán nem lett volna helyes. De hát nehéz mindent észben tartani. Mostanában sokkal kevésbé érezte magát zsoldosnak, inkább mintha olyan szakács lenne, akinek egy udvari étkezés mind a kilenc fogását egyszerre kell elkészítenie. Szerencsére a vén canga maga juttatta eszébe a jelenlétét. Isten áldja a szomjúságát! Na meg a sajátját is, amely megfelelő időben hozta ide.

– Sheemie! – sivította Coral. Az asszonyra is hatott a whisky; megint majdnem embernek érezte magát. Még azon is töprengeni kezdett, érdekelné-e vajon Eldred Jonast egy disznó este a polgármester húgával, aki tudja, mivel csapja agyon a rohanó időt. Sheemie jött be a lengőajtón, a keze piszkos volt, *cuerdá*-ra fűzött rózsaszín sombreroja a hátán ugrált. – Igenis, Coral Thorin! Itt vónék!

Az asszony kinézett mellette, és az eget bámulva számígtatott. Ma nem, még Rhea kedvéért sem; Sheemie-t nem küldi föl sötétedés után és kész.

– Semmi – felelte a szokásosnál gyengédebb hangon. – Menj vissza a virágaidhoz, és takard le őket. Fagy várható.

Megfordította Rhea céduláját, és egyetlen szót firkantott rá:

holnap

Összehajtotta és átadta Jonasnak. – Betűznéd a kedvemért annak a pöcegödörnek a nyakörve alá? Nem szeretném megérinteni.

Jonas megtette, amit kért. A macska egy utolsó zöld pillantást vetett rá, azután leugrott a pultról, és eltűnt a lengőajtó alatt.

– Kevés az idő – mondta Coral. Fogalma sem volt róla, hogy ez mit jelent, de Jonas bólintott, mintha tökéletesen értené. – Méltóztatnál feljönni az emeletre egy zugivóval? Nem vagyok valami csodás külsejű, de szét tudom tární akár az ágy szélén is túl, és nem csak úgy heverek.

A férfi megfontolta a kérdést, azután bólintott. A szeme felvillant. Ez is olyan vékony, mint Cordelia Delgado... de micsoda különbség, mi? Micsoda különbség! – Jól van.

– Becsülettel figyelmeztetek, arról voltam ismert, hogy disznóságokat mondtam.

– Drága hölgy, csupa fül vagyok.

Az asszony elmosolyodott. A fejfájása elmúlt. – Igen. Lefogodom, hogy az leszel.

– Egy pillanat. El ne mozdulj. – Átment a termen Reynoldshoz.

– Húzz ide egy széket, Eldred.

– Azt hiszem, inkább nem. Egy hölgy vár. Reynolds pillantása a pult felé villant. – Te viccelsz.

– Nőkkel kapcsolatban sohasem viccelek, Clay. Most pedig figyelj rám.
Reynolds előredőlt, erősen figyelt. Jonas örült, hogy nem Depape-pel van dolga. Roy megteszi, amit kér tőle, és rendszerint elég ügyes, de csak miután fél tucatszor elmagyarázza neki a tennivalóit.

– Menj Lengyllhez – mondta. – Szólj neki, küldjön tucatnyi embert – tíznél ne legyen kevesebb – az olajtócsához. Megfelelő embereket, akik behúzzák a nyakukat, úgy is maradnak, és nem hozzák túl hamar működésbe a csapdát, ha csapdára van szükség. Mondd meg neki, hogy Brian Hookey legyen közöttük. Ő hidegfejű ember, ami több, mint amit a hasonszőrű nyomoroncokról el lehet mondani.

Reynolds tekintete átforrósodott az örömtől. – A taknyosokat várod?

– Egyszer már jártak odakint, talán kimennek még egyszer. Ha így lesz, keresztűz alá vesszük őket, és végük. Azonnal és figyelmeztetés nélkül lőjenek. Megértetted?

– Ja! És mit mondunk utána?

– Hogy az ő üzletük volt az olaj és a tartálykocsik – felelte Jonas ferde mosollyal. – Át akarták adni Farsonnak és ismeretlen szövetségeseinek. Aratáskor a vállán visz minket a város. Éljenezni fognak, mint olyan embereket, akik kigyomlázták az árulókat. Hol van Roy?

– Visszament a Függő Sziklához. Délben láttam. Azt mondja, jönnek, Eldred; amikor a szél kelet felé fordult, hallotta a közeledő lovakat.

– Talán csak azt hallotta, amit hallani akart. – De gyanította, hogy Depape-nek igaza van. Ahhoz a siralomházi hangulathoz képest, amellyel belépett az Utaspihenőbe, mostanra jelentősen javult a kedélyállapota.

– Hamarosan elindítjuk a tartálykocsikat, akár jönnek a kölykök, akár nem. Éjszaka, kettesével, ahogy az állatok mentek föl az Öregapó bárkájára. – Ezen jót nevetett. – De néhányat itt hagyunk, jó? Mint a sajtot az egérfogóban.

– Gondolod, hogy az egerek nem jönnek?

Jonas vállat vont. – Ha nem így kapjuk el őket, akkor úgy. Az a szándékom, hogy holnap egy kicsit megszadizom őket. Azt akarom, hogy dühösek legyenek, hogy összezavarodjanak. Most eredj a dolgozdra. Engem vár ama hölgy.

– Neked jobb, mint nekem, Eldred.

Jonas bólintott. Sejtette, hogy fél óra múlva megfeledkezik fájós lábáról. – Így igaz – helyeselt. – Az ember eszi, mint a karamellát.

Visszament a pulthoz, ahol Coral keresztbe font karral várakozott. Most kinyújtotta a karját, és megfogta a férfi két kezét. A jobbát rátette a bal mellére. A mellbimbója keményen meredezett Jonas ujjai alatt. A férfi baljának mutatóujját a szájába vette, és könnyedén beleharapott.

– Visszük az üveget? – kérdezte Jonas.

– Miért ne? – mondta Coral Thorin.

8

Ha részegen aludt volna el, ahogy az utóbbi hónapokban szokása volt, akkor nemhogy az ágyrugók nyikorgása, de egy bombarobbanás sem ébresztette volna föl. De bár magukkal vitték az üveget, amely még mindig ott állt a Pihenőben fenntartott hálószoba (akkora volt, mint három kurvafülke együttvéve) éjjeliszekrényén, a whisky szintje nem süllyedt. Coral egész teste sajgott, viszont a feje tiszta volt; a szexnek legalább ennyi haszna van.

Jonas az ablaknál állt, a nadrágját húzta, és kibámult a nappal első szürke csíkjaira. Meztelen háta forradások cikcakkjaitól volt varacskos. Az asszony arra gondolt, megkérdezi tőle, ki korbácsolta meg ilyen iszonyúan, és hogyan volt képes túlélni, azután úgy döntött, hogy bölcsebb a hallgatás.

– Hová mész? – kérdezte.

– Először is keresek valami festéket – bármilyen árnyalat megfelel – meg egy kóbor kutyát, amelyiknek még megvan a farka. Nem hiszem, hölgyem, hogy ennél többet akarnál tudni.
– Jól van. Coral visszafeküdt, álláig húzta a takarót. Úgy érezte, egy hétig tudna aludni. Jonas fölhúzta a csizmáját, majd fegyverövét fölcsatolva elindult az ajtó felé. Amikor megfogta a kilincset, megállt. Az asszony ránézett, szürkés szemét már félig elborította az álom.
– Még sohasem volt jobb éjszakám – mondta Jonas.
Coral elmosolyodott. – Nem bizony, mamlasz – felelte. – Nekem sem.

IV. fejezet ROLAND ÉS CUTHBERT

1

Roland, Cuthbert és Alain körülbelül két órával azután léptek ki a K tanya barakkjának tornácára, hogy Jonas elhagyta Coral szobáját az Utaspihenőben. Addigra a nap jócskán a látóhatár fölé emelkedett. Nem természetüknél fogva voltak későn kelők, de, mint Cuthbert megjegyezte, „fenn kell tartanunk bizonyos belső-világi képet. Ez nem lustaság, hanem *henyeség*.”

Roland nyújtózott, karjait széles Y-ban tárta az ég felé, azután lehajolt és megfogta a bakancsa orrát. A háta megreccsent.

– Utálom ezt a hangot! – mondta Alain. A hangja rosszkedvű és álmos volt. Egész éjszaka különös álmok és balsejtelmek gyötörték, amire hármuk közül csak ő volt hajlamos. Talán az érintés adottsága tette, amely mindig nagyon erős volt benne.

– Ezért csinálja – felelte Cuthbert, azután vállon veregette Alaint. – Vidulj fel, cimbor! Túl jóképű vagy ahhoz, hogy az orrodat lógasd.

Roland kiegyenesedett, és elindultak a poros udvaron az istállók felé. Félúton jártak, amikor megtorpant, olyan hirtelen, hogy Alain majdnem nekiment. Roland kelet felé nézett. – Ó! – mondta különös, derűs hangon. Kissé még el is mosolyodott.

– Ó? – visszhangozta Cuthbert. – Ó, mi, nagy vezető? Ó, öröm, mindjárt meglátom az illatos hölgyet, vagy ó, kárhózat, muszáj együtt dolgoznom bűdös, hímnemű társaimmal egy végeérhetetlen napon át? Alain lenézett a bakancsára. Az új és kényelmetlen lábtű, amelyben elhagyta Gileádot, mostanra megrepedezett, viharvert lett, a sarkánál kissé csámpás, viszont olyan kényelmes, amilyen bakancs egyáltalán lehet. Jobb volt ezt bámulni, mint a barátaira nézni, legalábbis pillanatnyilag. Cuthbert ugratásainak mostanában éle volt; régi humorérzékét kiszorította valami cudar és kellemetlen dolog. Alain folyton azt várta,; hogy valamelyik döféstől Roland szikrát hány, mint az éles kovával megütött acél, és lecsapja Bertet. Valahogy még vágyott is rá. Az megtisztította volna a levegőt.

De nem a mai reggelét.

– Csak ó – felelte derűsen Roland, és továbbment.

– Bocsánatodért esedezem, noha tudom, hogy nem akarod hallani, mégis volna egy szavam a galambokról – mondta Cuthbert nyergelés közben. – Én mégiscsak azt hiszem, hogy egy üzenet...

– Ígérek neked valamit – válaszolta mosolyogva Roland.

Cuthbert némi bizalmatlansággal nézett rá. – Csakúgyan?

– Ha még holnap reggel is üzenetet akarsz küldeni, akkor megteesszük. Amelyiket kiválasztod, azt magam küldöm nyugatra Gileádba, lábán az üzenettel, amit te fogalmazol meg. Ehhez mit szólsz, Arthur Heath? Tisztességes az alku?

Cuthbert egy pillanatig nézte, olyan gyanakvással, ami fáj Alainnek, azután ő is elmosolyodott. –

Tisztességes – bólintott. – Köszönöm.

Akkor Roland mondott valami furcsát, amitől Alainben megborzongott a jó: – Még ne köszönd.

2

– Nem akarok fölmenni oda, Thorin úrnő! – mondta Sheemie. Különös kifejezés – rettegő, aggodalmas grimasz – vésett redőket máskülönben sima arcára. – Rémítő hölgy. Olyan rémítő, mint egy medve, az ám. Van egy szemölcs az orrán, ippeg itt! – Megbökte saját orrának apró, sima, formás hegyét.

Coral, aki tegnap ilyen vonakodásért leharapta volna a fejét, ma szokatlanul türelmes volt. – Ez igaz – mondta. – Csakhogy, Sheemie, kifejezetten téged kért, s ad borraivalót is. Tudod, hogy ad, s nem is keveset.

– Az nem sokat ér, ha bogárrá változtat – felelte Sheemie rosszkedvűen. – A bogarak nem tudják elkölteni a piculát.

De azért hagyta, hogy Coral odavezesse Caprichosóhoz, a kocsmá mellett kikötött teherhordó öszvérhez. Két kis hordó volt a hátára erősítve. Az egyikben a homok csupán az egyensúlyt szolgálta. A másikban frissen érlelt *graf* volt, amire Rhea szomjazott.

– Közeledik az ünnep – mondta Coral ragyogva. – Már három hét sincs hátra.

– Igen. – Sheemie ettől felvidult. Szenvedélyesen szerette az ünnepet: a fényeket, a tűzijátékot, a táncot, a játékokat, a nevetést. Ünnepen mindenki boldog, és senki sem beszél csúnyákat.

– Egy fiatalember, akinek picula csörög a zsebében, nagyon jól érzi majd magát az ünnepen – folytatta Coral.

– Az igaz, Thorin úrnő! – Sheemie úgy festett, mint aki most bukkant rá az élet nagy alapigazságára. – Az fix és frankó, de mennyire, az ám!

Coral a markába nyomta Caprichoso kötőfékjének végét, és rácsukta Sheemie ujjait. – Jó utat, legény. Legyél udvarias a vén varjúval, hajolj meg előtte hétrét, s vigyázz, hogy még sötétedés előtt leérij a hegyről!

– Igenis, sokkal előbb – bólogatott Sheemie, és megborzongott a gondolatra, hogy sötétedéskor még a Cöoson lehet. – Még sokkal előbb, az biztos, mint a halál!

– Jól van, legény. – Coral utánanézett a fiúnak, aki a fejébe csapta a rózsaszín sombreroát, és a kantárjánál fogva kivezette az öreg, kelleetlen málhás öszvért. Amikor Sheemie eltűnt az első dombtető mögött, még egyszer azt mondta: – Jól van, legény.

3

Jonas még egy óráig hasalt a domboldal magas fűvében azután, hogy a taknyosok elmentek a K tanyáról. Akkor föllovagolt a dombtetőre és megkereste őket, három foltot négy mérfölddel arrébb a barna lejtőn. Mennek, hogy elvégezzék a mai munkát. Semmi jele, hogy sejtenének valamit. Okosabbak, mint azt eredetileg feltételezte... de megközelítőleg sem olyan okosak, mint amilyenek képzelik magukat.

Negyedmérföldnyire megközelítette a barakkból, istállóból és egy kiégett omladékból álló K tanyát a kora őszi nap ragyogásában, majd kikötötte lovát a tanyaház forrása körötti nyárfaligetben. A fiúk ide teregettek száradni néhány kimosott ruhát. Jonas letépte a nadrágokat és ingeket az alacsony ágakról, kupacba dobálta, levizelte, majd visszatért a lovához.

A paripa lelkesen kapálta a földet, miközben Jonas előhúzta a kutya farkat az egyik nyeregtáskából, mintha örömének adna kifejezést, amiért megszabadul ettől a rakománytól. Jonas is örült. A faroknak kezdett félreismerhetetlen szaga lenni. A másik nyeregtáskából vörös festékkel teli kis befőttesüveget

és ecsetet vett elő. Ezeket Brian Hookey legidősebb fiától kapta, aki ma ügyeletes volt az istállóban. Maga Hookey úr mostanra kétségtelenül kiért Citgóba.

Jonas úgy ment oda a barakkhoz, hogy meg sem próbált elrejtőzni. Nem mintha idekint olyan sok helyre lehetett volna elbújni. Amúgy sem volt ki elől rejtőzni, ha egyszer a fiúk elmentek.

Egyikük egy igazi könyvet – Mercer *Homéliák és meditációk* című írását – hagyott a tornác hintaszékének ülésén. Belső-Világban a könyv rendkívül ritka volt, különösen ahogy az ember távolodott a központtól. A Tenger mellékeken fellelhető néhány példányon kívül ez volt az első, amelyet Jonas látott, amióta megérkezett Mejisbe. Kinyitotta. Egy határozott asszonyi-kéz azt írta bele: *Legdrágább fiamnak szerető ANYJA*. Jonas kitépte ezt a lapot, kinyitotta a festékes üveget, beledugta két utolsó ujját. Középső ujjának begyével kiradírozta az ANYJA szót, azután kisujjának körmét használva rögtönzött tollként, nyomtatott betűkkel a KURVÁJA szót írta a helyébe. A papírlapot felbiggyesztette egy rozsdás szögbe, ahol biztosan megláthatták, azután fogta a könyvet és darabokra tépte. Vajon melyiké lehetett? Remélte, hogy Dearborné, bár nem igazán számít.

Amikor bement, elsőnek a kalitkákat látta meg, amelyben a galambok turbékoltak. Azt hitte, heliográfot használnak üzeneteik továbbítására, de ezek galambok! Öregem! Ez még sokkal ravaszabb dolog!

– Mindjárt veletek is foglalkozom – ígérte. – Csak türelem, drágáim; csipegetsetek és szarjatok, amíg tehetitek.

Mérsékelt kíváncsisággal nézett körül, a galambok lágy burukkolása kellemesen simogatta a fülét. Legények vagy nagyurak? – kérdezte Roy attól az öregembertől Ritziben. Az öreg azt mondta, talán mindkettők. Amilyen rendben a szállásukat tartják, minimum pedáns legények, gondolta Jonas. Jól kiképezték őket. Három priccs, mindegyik bevetve. A holmik a priccsok lábánál három ugyanolyan takaros halomban. Mindegyikben lelt képet az anyákról – micsoda jó gyerekek ezek! –, az egyikben mindkét szülőről. Remélte, hogy talál neveket, esetleg valamilyen okmányokat (sőt talán még szerelmes leveleket is a lánytól), de semmi ilyesmire nem akadt. A legények vagy nagyurak elég óvatosak. Jonas kivette a képeket a keretből és szétszaggatta. A holmit szétszórta a négy ég-táj felé, akkora pusztítást okozva, amekkorát a korlátozott idő megengedett. Amikor az egyik ünneplónadrág zsebében talált egy lenvászón zsebkendőt, belefújta az orrát, azután gondosan szétkente a fiú ünneplőcipőjén, hogy jól mutasson a zöld trutymó. Mi lehet annál dühítőbb – *bőszítőbb* –, mint hazajönni a jószágok számolásában töltött nehéz nap után, és idegen taknyot találni a személyes holminkon?

Most a galambok következtek; nem tudtak káromni, mint a szajkók vagy a varjak, de azért igyekeztek arrébb szökdelni, amikor Jonas kinyitotta kalitkáikat. Ez persze hiábavaló volt. Egyenként megfogta őket és kitekerte a nyakukat. Amikor ezzel végzett, betett egyet-egyét mindegyik szalmával tömött párna alá.

Az egyik párna alatt talált egy kis jutalmat: papírcsíkokat és egy tartályos tollat, kétségtelenül ezzel írták az üzeneteket. Kettétörte és elhajította. A papírcsíkokat zsebre tette. A papír mindig jól jön. Hogy a galambokat elintézte, rögtön jobban hallott. Lassan járkálni kezdett a padlón, és félrehajtott fejével fülelt.

Amikor Alain odavágtatott hozzá, Roland nem vett tudomást feszült, fehér arcáról és égő, rémült tekintetéről. – Az én oldalamon harmincegyet számoltam meg – mondta. – Valamennyin rajta a báróság bélyege, a korona és a pajzs. És te?

– Vissza kell mennünk! – felelte Alain. – Valami baj van. Érzem! Még sohasem éreztem ilyen

világosan!

– Mennyit számoltál meg? – ismételte Roland. Voltak időszakok, például most, amikor Alain megérző-képességét inkább bosszantónak, mint hasznosnak találta.

– Negyven. Vagy negyvenegy, elfelejtettem. Mit számít? Már elvitték azokat, amiket nem akartak itt hagyni a szemünk előtt. Nem hallasz, Roland? Vissza kell mennünk! Valami baj van! *Valami baj van a szállásunkon!*

Roland Bert felé pillantott, aki békésen léptetett tőlük ötszáz méternyire. Azután ismét Alainre nézett, és néma kérdéssel felvonta szemöldökét.

– Bert? Ő süket a megérzésekre, mindig is az volt, te is tudod. Én viszont nem. Tudod, hogy én nem! Kérlek, Roland! Akárki megláthatja a galambokat! Talán még a *fegyvereinket* is meglelheti! – A normális körülmények között hidegvérű Alain már-már elsírta magát a felindulástól és az iszonyattól.

– Ha nem jössz vissza velem, akkor legalább magam hadd menjek! Engedj el Roland, az apád szerelmére!

– A *te* apád szerelmére nem engedlek sehova – válaszolta Roland. – Harmincegyet számoltam. A tied negyven. Igen, mondjuk, negyven. Negyven jó szám, úgy alítom, ez is van olyan jó, mint bármelyik. Most pedig oldalt cserélünk, és újra megszámoljuk.

– Mi ütött beléd? – Alain csaknem suttogott. Úgy nézett Rolandra, mintha az megőrült volna.

– Semmi.

– Tudtad! Már reggel tudtad, amikor eljöttünk!

– Ó, hát lehet, hogy láttam valamit – bólintott Roland. – Talán egy tükörképet, de... bízol bennem, Al? Mert ez az, ami számít. Bízol bennem, vagy úgy véled, az eszemet is elveszítettem a szívemmel együtt? Mint ő hiszi? – Cuthbert felé biccentett. Halvány mosollyal nézett Alainre, de a szeme könnyörtelen és távoli volt – ez volt Roland láthatáron túli pillantása. Alainnek az jutott eszébe, látta-e Susan Delgado ezt az arcot, és ha igen, mit szólt hozzá?

– Bízom benned. – Mostanra annyira megzavarodott, hogy azt se tudta, igazat mondott-e vagy hazudott.

– Jól van. Akkor cseréljünk helyet. Az én oldalamon harmincegynél tartottam.

– Harmincegy – bólintott Alain. Fölemelte a kezét, azután olyan éles csattanással ejtette vissza a combjára, hogy egyébként halvérű lova hátracsapta a fülét és kirúgott. – Harmincegy.

– Azt hiszem, ma korábban hazamehetünk, ha ez örömet okoz neked – mondta Roland, és ellovagolt. Alain figyelte. Mindig szerette volna tudni, mi jár Roland fejében, de még sohasem annyira, mint most.

5

Reccs. Reccs-reccs.

Ezt kereste, és éppen akkor akadt rá, amikor már föl akarta adni a keresést. Arra számított, hogy kicsit közelebb lesz a rejtekhely az ágyakhoz, de ezek tényleg agyafúrtak.

Fél térdre ereszkedett, és késének pengéjével fölfeszítette a recsegő padlódeszkát. Három csomagot talált, sötét pamutcsíkokba bugyolálva. Nyirkos csíkok voltak, fegyverolajtól szaglottak. Jonas elővette a csomagokat, valamennyit kibontotta, kíváncsi volt, milyen kaliberű fegyvert hoztak magukkal a fiatalemberek. A válasz használhatónak, de jellegtelennek bizonyult. Két csomag egyszerű ötlövetű revolvereket tartalmazott, azt a típust, amelyet akkórtájt (ismeretlen okból) „szeletelőnek” hívtak. A harmadikban két pisztoly volt, a szeletelőknél jobb minőségű hatlövetűek. Egy szívdermesztő pillanatig azt hitte, egy harcos nagy revolvereit találta meg: valódi kék, acélcsövű, szantálfa agyú fegyvereket, akkora csővel, mint egy bánya aknája. Egy ilyen fegyvert nem bírt volna

itthagyni, nem számít, mit ártott volna a terveinek. Az egyszerű fegyveragy látványa valahogy megkönnyebbülést jelentett. Az ember nem örül a csalódásnak, de kitűnően kitisztítja az elmét.

Újra bebugyolálta a fegyvereket, visszatette őket a helyükre, a padlódeszkát is helyreigazította. Egy bunkó huligánbanda kijöhetett a városból, még szét is dúlhatta az őrizetlen barakkot, szétszórhatta, amit nem tudott széttépni, de hogy egy ilyen rejtekhelyet megtaláljanak? Na ne, öreg. Nem valószínű.

Szerinted tényleg elhiszik, hogy városi huligánok csinálták?

Elhíhetik; csak azért, mert kezdetben alábecsülte őket, most nem fogja egy száznyolcvan fokos fordulattal túlbecsülni őket. Továbbá megengedheti magának azt a fényűzést, hogy ne törődjék vele.

Így vagy úgy, ez fel fogja dühíteni őket. Talán eléggé ahhoz, hogy hanyatt-homlok kirontsanak a dombjuk mögül. Hogy a szélbe vessék az elővigyázatosságot... és orkánt arassanak.

A levágott kutyafarkat beledugta az egyik galambkalitkába, úgy állt ki belőle, mint egy nagy, gúnyos toll. A festékekkel olyan elbűvölően gyermekded mondásokat mázolt a falakra, mint

KARBELJA FASZOM!

meg

Eriggyetek haza gazdag kutyafajak!

Azután távozott, egy pillanatra megállva a tornácon, hogy ellenőrizze, csakugyan egyedül van-e a K tanyán. Természetesen egyedül volt. A vége felé, egykét szemvillanásnyira mégis kínosan érezte magát, majdnem úgy, mintha kiszagolták volna. Talántán valamiféle belső-világi telepáciával.

Van ám ilyen, tudod. Érintésnek hívják.

Vaj igen, de az harcosok, művészek és holdkórosok eszköze. Nem pedig fiúké, legyenek azok nagyurak vagy csak legények.

Ennek ellenére majdhogynem futva ment a lováig, nyeregbe ugrott és elvágtatott a város felé. A dolgok forrni kezdtek, és még sok tennivalója van, mielőtt a Démon Hold megtelne az égen.

6

Rhea kőfalú kunyhója, amelynek tetején mohától volt nyálkás a repedezett *guijarro*, a Cöös tetején gubbasztott. Mögüle nagyszerű kilátás nyílt északnyugat felé – a Rossz Fűre, a sivatagra, a Fügő Sziklára, az Eyebolt-szurdokra –, de Sheemie-t a fenséges panoráma érdekelte a legkevésbé, amikor nem sokkal dél után óvatosan bevezette Caprichosót az udvarba. Úgy egy órája gyötörte az éhség, de mostanra teljesen elmúlt. Az egész báróságban nem volt hely, amit ennyire gyűlölt volna, még a Citgónál is jobban, amelynek nagy tornyai folyton ricsegnek-recsegnek és csingilingiznek.

– Úrnő! – szólalt meg, miközben az öszvérrel együtt belépett az udvarba. Capi megmakacsolta magát, ahogy közeledtek a kunyhóhoz, megfeszítette a lábát, lesunyta a nyakát, de amikor Sheemie megrántotta a kötőféket, ismét elindult. Sheemie szinte bánta.

– Nagysága! Báránylelkű szép öreg néni! Itten tetszik lenni? A jó öreg Sheemie hozott magának *grafot*! – Elmosolyodott, és tenyérrel fölfelé kinyújtotta a kezét, hogy mutassa rendkívüli ártalmatlanságát, de a kunyhóból nem érkezett válasz. Sheemie először úgy érezte, összerándulnak a belei, azután görcsölt a hasa. Egy pillanatig attól tartott, hogy belecsinál a nadrágjába, mint egy kisbaba; azután szellentett egyet, és kicsit jobban érezte magát. Legalábbis altestileg.

Továbbment, de minden lépéssel jobban utálta ezt a helyet. Az udvar sziklás volt, a gubancos gyomok sárgák, mintha a kunyhó lakója a földet is kiszárította volna érintésével. Volt egy kert is, és Sheemie látta, hogy a vetemények – főképpen tök és padlizsán – mutánsok. Azután meglátta a kert szalmabábját. Ez is muti volt, egy ocsmányság, egy helyett két szalmafejjel, a melléből pedig kiállt valami, amit női szaténkesztyűbe tömtek.

Thorin úrnő nem fog még egyszer rábeszélni, hogy idejöjjenek, gondolta. A világ összes piculájáért

se!

Nyílt a konyhó ajtaja. Sheemie olyannak látta, mint egy tátongó száját. Émelyítő, dohos szag szállongott bentől.

Vagy tizenöt lépésnyire a konyhótól megállt, és amikor Capi megbökte az orrával a fenekét (mintha azt kérdezné, miért állt meg), kurtán fölvisított. Ettől a hangtól majdnem elrohant, és minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy helyben maradjon. A nap fényesen sütött, de ezen a hegyen még ez sem számított. Nem először jött ide, és Rhea hegye sohasem volt kellemes hely, de most valahogy még rosszabb lett. Úgy érezte magát, mint a hasadás hangjától, amikor fölébresztette az éjszakában. Mintha valami borzasztó siklana feléje; valami, aminek örült tekintete és vörös, nyúlkaló karmai vannak.

– N-n-nagysága! Van itt valaki? Van...

– Gyere közelebb! – sodródott ki a hang a nyitott ajtón. – Gyere közelebb, ahol láthatlak, te idióta!

Sheemie engedelmeskedett, és nagyon igyekezett, hogy ne sírjon és ne nyöszörögjön. Úgy érezte, soha többé nem ér le a hegy lábához. Caprichoso talán igen, de ő nem. Szegény öreg Sheemie a fazékban végzi: ő lesz ma este meleg vacsora, holnap leves, újévig hideg körömfaladék. Ez lesz belőle.

Guminak érzett lábakon vonszolta magát Rhea tornáca felé. Ha a térdei közelebb lennének egymáshoz, úgy zörögnének, mint a kasztanyetta. A banyának még a *hangja* sem volt a régi.

– A-asszonyom! Félek! Úgy á-ám.

– Úgy is kell! – mondta a hang. Egyre csak sodródott, ki a napfényre, mint holmi beteges füstpamacs.

– Nem érdekes, tedd, amit mondok. Gyere közelebb, Sheemie, Stanley fia!

Sheemie engedelmeskedett, noha a rettegés vissza-visszarángatta minden lépésénél. Az öszvér lehajtott fejjel követte. Capi egész úton idefelé ordított, úgy ordított, mint a sakál, de most elhallgatott.

– Szóval itt vagy! – suttogta az árnyékban rejtező hang. – Csakugyan te vagy itt.

Kilépett a konyhó ajtaján behulló napfénybe, és egy pillanatra összerándult, amikor a világosság elvakította. Karjában az üres *graf*-os hordót tartotta. Nyaka köré Ermot fonódott nyakláncként.

Sheemie már többször látta ezt a kígyót, és minden korábbi alkalommal eltűnődött rajta, hogy milyen kínokat kellene kiállnia halála előtt, ha véletlenül megharapná egy ilyen teremtés. Ma azonban nem támadtak ilyen gondolatai. Rheához képest Ermot normálisnak tűnt. A vénasszony arca beesett, amitől a feje csupasz koponyára emlékeztetett. Gyér hajából barna foltok támadó rovarserege rajzott lefelé a kidudorodó homlokon. Bal szeme alatt nyílt fekély tátongott, vigyorából alig néhány fog meredezett.

– Nem tetszik a külsőm? – kérdezte a szipirtó. – Talántán megdermed tőle a szíved?

– D-dehogy! – felelte Sheemie, azután, mivel ezt helytelennek érezte: – Úgy értem, igen! – Az istenekre, ez még rosszabb! – Nagysád – habogta –, ön gyönyörű!

A vénasszony szinte hang nélkül hahotázott, és akkora erővel lökte az üres hordót a fiú karjába, hogy Sheemie majdnem fenékre ült. Csak futólag ért hozzá a fiúhoz, de az ettől is libabőrös lett.

– Lám csak. Azt mondják, szép az, aki szépen cselekszik, he? Ez pedig illik rám. Vaj igen, szórol szóra. Hozd be a *graf*-ot, idióta gyermek!

– Igenis, asszonyság! Máris, asszonyság! – Visszavitte az üres hordót az öszvérhez, letette, azután kioldotta a kis *graf*-os hordó rögzítő kötelét. A tudattól, hogy a vénasszony figyeli, még ügyetlenebb lett, de végül sikerült kiszabadítania a hordót. Majdnem kiejtette a markából, egy lidércnyomásos pillanatig azt hitte, a sziklás talajra zuhan és széttörik, de valahogy sikerült elkapnia. Odavitte a boszorkányhoz, épp egy másodpercig érzékelhette, hogy Rhea már nem viseli a kígyót, aztán érezte, hogy az ő bakancsain kúszik. Ermot fölnézett rá, sziszegett, kísérteties vigyorban villantotta Sheemie-re dupla pár méregfogát.

– Nehogy túl gyorsan mozogj, fiacskám! Nem lenne bölcs dolog. Ermot ma rosszkedvű. Tedd ide az

ajtó mellé a hordót. Nekem túl nehéz. Néhány vacsorát kihagytam mostanában, az ám. Sheemie derékból hajolt előre (*hajolj meg előtte hétrét*, mondta Thorin úrnő, és ő most épp ezt teszi), fintorgott, nem merte enyhíteni hátának feszülését azzal, hogy előrelép, mert a kígyó még mindig rajta volt. Amikor kiegyenesedett, Rhea egy ócska, maszatos borítékot nyújtott felé. A fülét vörös viaszpacával pecsételték le. Sheemie rettegett elgondolni, mit olvaszthattak meg, hogy ilyen viaszt nyerjenek belőle.

– Fogd ezt s add oda Cordelia Delgadónak. Ismered?

– I-igen – mekegte Sheemie. – Susan kisasszony nénikéje.

– Így van. – A fiú tétován nyúlt a borítékért, de a vénasszony egy pillanatig még tartogatta. – Ugye nem tudsz olvasni, te idióta?

– Dehogyan. A szavak betűi kiszállnak a fejből.

– Helyes. Jól jegyezd meg, ha megmutatod valakinek, aki tud, egy éjszaka Ermot vár rád a párnád alatt. Én messzire ellátok, Sheemie, megértetted? *Én messzire ellátok!*

Csak egy boríték volt, de Sheemie ujjai olyan nehéznek és valahogy rémítőnek érezték, mintha emberi bőrből és nem papírból készült volna. És egyáltalán, miféle levelet küldhet Rhea Cordelia Delgadónak? Sheemie visszagondolt arra a napra, amikor azt látta, hogy Delgado nagysága arca tiszta pókháló, és megborzongott. Nagyon is lehetséges, hogy a kunyhó ajtaja mögött lapító szörnyűséges teremtmény szőtte be azokkal a hálókcal.

– Úgy veszítsd el, hogy megtudom – suttogta Rhea. – Úgy mutasd meg másnak, hogy azt is megtudom. Emlékezz rá, Stanley fia, én messzire ellátok.

– Vigyázni fogok, asszonyság. – Talán jobb lenne, ha *elveszítené azt a borítékot*, de nem fogja. Mindenki azt mondja, hogy tompa az agya, de annyira azért nem az, hogy ne fogja fel, miért hívták ide: nem azért, hogy egy hordó *graf*-ot hozzon. Ezt a levelet kellett átvennie és továbbítania.

– Nem akarsz bejönni egy kicsit? – suttogta a banya, és rábökött a fiú ágyékára. – Ha adok neked egy kis darab gombát – a különlegességem, az ám –, akkor úgy fogok kinézni, mint valaki, akit szívelsz.

– Jaj, nem tehetem! – felelte a fiú a nadrágját markolászva. Széles vigyora olyannak tűnt, mintha egy sikoly akarna szabadulni a bőre alól. – Ez a huncutka leesett a múlt héten!

Rhea egy pillanatig csak bámult rá, életében ez volt egyike ama ritka pillanatoknak, amikor igazán meglepődött, azután ismét néma hahotában tört ki. Viaszos kezével a gyomrát fogta, előre-hátra hintázott a vígságtól. A meghökkent Ermot hosszú, zöld hasán fürgén becsúszott a házba. Valahonnan a kunyhó mélyéből egy macska fűjt.

– Eredj – mondta Rhea még mindig nevetve. Előrehajolt, és három-négy piculát pottyantott a fiú ingzsebébe. – Tűnj innét, te nagy számár! S nehogy elbáméskodj a virágokon!

– Nem, asszonyság...

Mielőtt folytathatta volna, az ajtó olyan erősen vágódott be, hogy por csapott föl a deszkák közötti repedésekből.

7

Cuthbert meglepetésére Roland két óra tájt azt javasolta, menjenek vissza a K tanyára. Amikor Bert megkérdezte, miért, Roland csak vállat vont és nem válaszolt. Bert Alainre nézett, és valami furcsa töprengést látott az arcán.

Amint közeledtek a barakkhoz, rossz előérzete támadt. Egy dombtetőre értek, és lenéztek a K tanyára. A barakkajtó nyitva állt.

– Roland! – kiáltotta Alain. A nyárfaligetre mutatott, ahonnan a tanya patakja eredt. Ruháik, amelyeket elmenet rendszeren kiakasztottak száradni, szanaszét voltak szórva.

Cuthbert leszállt a lováról, és odafutott. Fölkapott egy inget, megszagolta, azután elhajította. – Lehugyozták! – kiáltotta felháborodottan.

– Gyerünk – mondta Roland. – Nézzük, mi kár esett.

8

Számba vették a kárt. *Ahogy vártad*, gondolta Cuthbert, és Rolandra pillantott. Azután Alain felé fordult, aki borús volt, de nem látszott meglepettnek. *Ahogy vártátok*.

Roland az egyik elpusztult galamb fölé hajolt, és fölcsippentett róla valami olyan vékonyat, hogy Cuthbert először nem is látta. Azután a fiú kiegyenesedett, és odamutatta barátainak, amit talált. Egyetlen hajszál volt. Nagyon hosszú, nagyon fehér. Roland szétnyitotta hüvelyk- és mutatóujját, a hajszál alálibegett a padlóra, és elpihent Cuthbert Allgood szüleinek cafatokká tépett fényképei között.

– Ha tudtátok, hogy a vén holló itt járt, akkor miért nem jöttünk vissza és fojtottuk bele a szuszt? – hallotta saját magát Cuthbert.

– Mert az idő nem megfelelő – felelte Roland szelíden.

– Ő ezt csinálná, ha közülünk valaki az ő holmiját tette volna így tönkre.

– Nem vagyunk olyanok, mint ő – mondta Roland változatlanul szelíden.

– *Én megkeresem és kiverem a fogait a fejéből!*

– Szó sem lehet róla – felelte Roland továbbra is szelíden.

Ha Bertnek még egy szelíd szót kell hallania Roland szájából, akkor tombolni kezd. Minden gondolat a barátságról és a *ka-tet*-ről elhagyta elméjét, amely visszasüppedt a testébe, és egyszerű, vérvörös düh vette át a helyét. Jonas itt járt. Levizelte a ruháikat, lekurvázta Alain anyját, legdrágább képeiket összetépte, gyermekes malacságokat mázolt a falakra, megölte a galambjaikat. Roland tudta ezt... semmit sem tett... és *továbbra sem* óhajt tenni semmit. Azonkívül, hogy azt az ágyast keféli. Csak ezzel van tele, vaj igen, mert mással már nem is törődik.

De nem lesz ingyére az arcod, mikor legközelebb nyeregbe szállsz, gondolta Cuthbert. *Gondoskodom róla*. Hátrahúzta az öklét. Alain elkapta a csuklóját. Roland elfordult, és úgy kezdte összeszedgetni a szétszórt takarókat, mintha semmit sem számítana neki Cuthbert dühös arca és fölemelt ökle.

Cuthbert fölemelte a másik öklét is, hogy szabaduljon Alain markából, de barátjának kerek, becsületes arca – oly ártatlan és riadt – enyhítette kissé a dühét. Neki nem Alainnal volt pöre. Alain egészen biztosan tudta, hogy valami rossz történik itt, de az is biztos, hogy Roland készítette tétlen várakozásra, amíg Jonas el nem megy.

– Gyere velem – suttogta Alain, és átkarolta a vállát. – Gyere ki. Az apád szerelmére, gyere. Le kell higgadnod. Nem arra való most az idő, hogy egymással vitatkozzunk.

– De arra sem megfelelő, hogy a vezetőnk agya lecsússzon a pöcsébe – közölte Cuthbert, és a legkisebb erőfeszítést sem tette, hogy lehalkítsa a hangját. De amikor Alain másodszor is megrántotta, Bert hagyta, hogy kivezesse az ajtón.

Még most az egyszer féket vetettem az iránta való haragomra, gondolta, *de azt hiszem – tudom – mindössze ennyire vagyok képes. Megkérem Alaint, hogy mondja meg neki*.

Az a gondolat, hogy Alaint használja közvetítőnek a legjobb barátjához, a tudat, hogy idáig fajultak a dolgok, dühös, kétségbeesett indulattal töltötte el Cuthbertet. A tornácra vezető ajtóban visszafordult Rolandhoz. – *Az a leányzó anyámasszony katonáját csinált belőled!* – vágta oda a Nemes Nyelven. Mellette Alain-nek elakadt a lélegzete.

Roland, aki háttal állt nekik, karjában a takarókkal, olyan hirtelen torpant meg, mintha kővé vált volna. Cuthbert egy pillanatig biztosra vette, hogy Roland megfordul és ráront. Valószínűleg addig

harcolni, amíg valamelyikük meghal, megvakul vagy elájul. Valószínűleg ő lesz az, de már ez sem érdekelte.

De Roland nem fordult meg. Ehelyett ugyanabban a nyelvjárásban válaszolt: – *Jonas azért jött, hogy megraboljon bennünket a fondorlattól és a körültekintéstől. Nálad sikerrel is járt.*

– Nem! – felelte Cuthbert, visszaesve a köznyelvbe. – Tudom, hogy egy részed komolyan ezt hiszi, de nem így van. Az igazság az, hogy te vesztetted el az irányt. Szerelemnek nevezed hanyagságodat, erényt csináltál a felelőtlenségből. Én...

– Az istenekre, *gyere!* – Alain majdnem vicsorgott, és kirángatta az ajtón.

9

Amikor Roland eltűnt a szeme elől, Cuthbert érezte, hogy haragja – bármennyire nem akarta – Alain ellen fordul, akár az érckakas, ha változik a szél. Egymással szemben álltak a napsütötte udvaron, Alain boldogtalannak és zavartnak látszott, Cuthbert leengedett, ökölbe szorított keze reszketett.

– Miért találsz mindig mentséget neki? Miért?

– Kint a Lankán megkérdezte, bízom-e benne. Azt mondtam neki, hogy igen. És meg is bízom.

– Akkor te bolond vagy.

– Ő a harcos. Ha azt mondja, hogy tovább kell várunk, akkor tovább kell várunk.

– Csak véletlenül lett harcos! Torzszülött! Mutáns!

Alain néma döbbenettel meredt rá.

– Gyere velem, Alain. Itt az ideje, hogy befejezzük ezt az örült játékot. Megkeressük Jonast és megöljük. A mi *ka-tet*-ünk megtört. Csinálunk egy újat. Te és én.

– Nem tört meg. Ha mégis megtörik, azért te leszel a felelős. És ezt sohasem fogom megbocsátani neked.

Most Cuthbert némult el.

– Eredj, lovagolj egyet, miért nem mész? Jó messzire. Adj időt magadnak, hogy lehűlj. Olyan sok függ a barátságunktól...

– Ezt *neki* mondd!

– Nem, *neked* mondom. Jonas ocsmány szóval illette az anyámat. Mit gondolsz, nem mennék el veled bosszút állni, ha nem lennék meggyőződve Roland igazáról? Hogy Jonas pontosan ezt akarja? Hogy elveszítsük a józan eszünket és vakon előtörjünk a dombunk mögül?

– Ez igaz is, meg nem is – felelte Cuthbert. A keze mégis ellazult, öklei ismét ujjakká váltak. – Nem érted, és nekem nincsenek szavaim, hogy elmagyarázzam. Ha azt mondom, hogy Susan megmérgezte a *ka-tet*-ünk kútját, akkor azt válaszolod, féltékeny vagyok. Szerintem mégis ezt teszi, anélkül hogy tudná vagy akarná. Megmérgezi Roland elméjét, és a pokol ajtaja kinyílt. Roland érzi a nyitott ajtóból áradó meleget, de azt hiszi, ez csak a Susan iránti szerelem... de nekünk használnunk kell az eszünket, Al. Okosabban kell *gondolkodnunk*. Ez az ő érdeke, a miénk, apáinké.

– Ellenségünknek nevezed a lányt?

– Dehogy! Akkor könnyebb dolgunk lenne. – Mélyet lélegzett, kifújta, ismét beszívta a levegőt, nagyokat fűjtatott, végül felsóhajtott. Minden levegővétellel kicsit józanabbnak, kicsit jobban önmagának érezte magát. – Nem érdekes. Most nem maradt mondanivalóm. Jó tanácsot adtál – elmegyek lovagolni. Hosszú időre.

Elindult a lova felé, azután visszafordult.

– Mondd meg neki, hogy téved. Mondd meg, hogy még ha igaza van is a várásban, tévesek az indokai, és ettől az egész tévedéssé válik. – Habozott. – Meséld el neki, amit a pokol ajtajáról mondtam.

Mondd, hogy ez az *én* előérzetem. Megteszed?

– Igen. Tartsd magad távol Jonastól, Bert.

Cuthbert lóra szállt. – Nem ígérek semmit.

– Nem vagy felnőtt férfi – mondta Alain bánatosan, majd hogyanem sírósan. – Egyikünk sem az.

– Bízom benne, hogy tévedsz – válaszolta Cuthbert –, ugyanis most férfimunka következik. Megfordult és vágtában távozott.

10

Messze ellovagolt a Tengerparti Úton, és igyekezett, hogy egyáltalán ne gondolkodjon. Úgy találta, hogy néha váratlan dolgok kerülnek az ember fejébe, ha kitárja előttük az ajtót. Gyakran hasznos dolgok.

Ezen a délutánon nem így történt. Zavarodottan, nyomorúságosan, friss ötlet (vagy legalább a reménye) nélkül fordult vissza Hambry felé. Végiglovagolt a Fő utcán oda-vissza, integetett, beszélgetett azokkal az emberekkel, akik köszöntötték. Mindhárman sok jó emberrel találkoztak itt. Cuthbert néhányat a barátjának tekintett, és úgy érezte, Hambry köznépe örökbe fogadta őket, az ifjoncokat, kik ily messze kerültek otthonuktól és családjuktól. Minél többet ismert e közemberekből, annál kevésbé sejtette, hogy ők is hozzátartoznak Rimer és Jonas csúf kis játékához. Mi másért választotta volna a Jó Ember Hambryt, ha nem azért, mert ilyen kiváló álcázást jelent?

Ma tömve volt emberekkel. A terménypiac pezsgett, az utcai bódék előtt tolongtak, gyerekek kacagtak a Vitéz János-előadáson (Vitéz János éppen a boszorkányt kergette, tulajdon seprűjével püfölve szegény öreg, sokat szenvedett alakot), az aratásnap dekoráció rohamléptekben készült. Cuthbert csak egészen csekély örömet érzett, ha az ünnepre gondolt. Talán mert nem az övék, nem a gileádi Aratásnap? Talán... de főképp azért, mert olyan nehéz volt az elméje és a szíve. Ha így lesz az ember felnőtt, akkor szívesen mellőzné az élményt.

Kilovagolt a városból, az óceán most a háta mögött volt, a nap a szemébe süttött, árnyéka hosszan elnyúlt a háta mögött. Úgy tervezte, nemsokára letér a Nagy Útról, és a Lankán át hazalovagol a K tanyára. De mielőtt megtehetné volna, egy ösvéért vezetve szembejött vele öreg barátja, Sheemie. Lehorgasztott fejjel, megroskadt vállal, csáléra álló rózsaszín sombreroában, poros bakancsban. Mint aki a világ végéről gyalogolt idáig.

– Sheemie! – kiáltotta Cuthbert, és máris várta a boldog vigyort és a bolond karattyolást. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat! Hogy va...

Sheemie fölemelte a fejét, és ahogy a sombrero karimája megemelkedett, Cuthbert elnémult. Meglátta a fiú arcán az iszonyú rémületet: a sápadtságot, az űzött tekintetet, a reszkető száját.

11

Sheemie már két órája megérkezhetett volna Delgadóékhoz, ha akar, de ólomlábakon vánszorgott, a mellzsebében hordott levél mintha még vissza is húzta volna minden lépésnél. Borzasztó volt, olyan borzasztó. Még gondolni se bírta rá, mert a gondolkodója összetörött, úgy bizony.

Cuthbert egy szempillantás alatt lepattant a lováról, odasietett a fiúhoz, és a vállára tette a kezét. – Mi a baj? Mondd el öreg haverodnak. Egy fikarcnyit sem fog kinevetni.

„Arthur Heath” kedves hangjától és aggodalmas arca láttán Sheemie elsírta magát. Rögtön kirepült a fejéből Rhea szigorú parancsa, hogy senkivel nem beszélhet. Zokogva beszámolt mindenről, ami reggel óta történt. Cuthbert kétszer megkérte, mondaná lassabban, és amikor odavezette a fiút egy fa árnyékába, ahol mindketten leültek, Sheemie végre képes is lett rá. Cuthbert egyre növekvő szorongással hallgatta. A mese végén Sheemie egy borítékot vett elő a zsebéből.

Cuthbert feltörte a pecsétet, elolvasta, mi van benne, a szeme nagyra tágult.

Roy Depape az Utaspihenő előtt várta, amikor Jonas rózsás kedvvel visszatért a K tanyán tett látogatása után. Depape közölte, hogy végre érkezett egy idegen lovas, amitől Jonas hangulata egy fokkal tovább emelkedett. Csak éppen Roy nem örült neki annyira, ahogy Jonas várta volna. Egyáltalán nem örült.

– A fickó a Tengermellékre ment, ahol, asszem, már várták – mondta Depape. – Azt akarja, hogy tüstént menj oda. A helyedben nem állnék most le enni, még egy körömfaladékot sem. Nem is innék. Ehhez az alakhoz tiszta fejre lesz szükség.

– Kímélj meg a tanácsaidtól, jó, Roy? – mondta Jonas. Maró gúnnyal beszélt, de amikor Pettie kihozott neki egy löket whiskyt, visszaküldte, és inkább vizet kért. Roy csúnyán fest, gondolta. Nagyon tésztaszín a jó öreg Roy. Amikor Sheb leült a zongorához és leütött egy billentyűt, Depape összerándult, arra fordult, és a pisztolyához kapott. Érdekes. És némileg nyugtalanító.

– Lökjed, fiam. Mit tartogatsz még?

Roy mogorván megrázta a fejét. – Nem is tudom.

– Mi a neve a fickónak?

– Nem kérdeztem, nem mondta. Viszont megmutatta Farson sigul-ját. Ismered. – Kissé halkabbra fogta a hangját. – A szem.

Hogyne tudta volna. Gyűlölte azt a meredten bámuló szemet, el nem tudta képzelni, mi szállta meg Farsont, hogy éppen ezt választotta. Miért nem választott egy öklöt? Keresztbe fektetett kardokat? Vagy egy madarat? Egy sólymot például, az nagyon jó *sigul* lenne. De ez a *szem*...

– Jól van – mondta, miután kiitta a pohár vizet. Jobban csúszott, mint a whisky, Jonas úgy érezte, csontszáraz. – A többit már magam is megtudom tőle, igaz?

Amikor elérte a lengőajtót és kitárta, Depape utánaszólt. Jonas megfordult.

– Úgy néz ki, mintha más ember lenne – mondta Depape.

Ezt hogy érted?

– Nem is tudom. – Zavarodottnak, hüledezőnek látszott, de nyakasnak is. A pisztolyát babrálta. – Összesen öt percet beszélgettünk, de ahogy egyszer ránézek, mintha azt a Ritzyből való öreg fattyút látnám, akit lelöttem. Kicsivel később egy pillantást vetek rá, és azt gondolom: „A gyehenna tüzére, hisz ez az én faterom.” Aztán ez is elmúlt, és ismét saját maga volt.

– Hogy lehet ez?

– Majd meglátod magad is. Nem tudom, fog-e tetszeni.

Jonas tűnődve állt a félig nyitott lengőajtóban. – Roy, nem maga Farson volt az? A Jó Ember, álruhában?

Depape habozott, gondolkodott, azután megrázta a fejét. – Nem.

– Biztos? Emlékezz rá, csak egyszer láttuk, és akkor sem közelről. – Latigo mutatta meg nekik. Nagyjából tizenhat hónapja.

– Biztos. Emlékszel, milyen nagy?

Jonas bólintott. Farson nem egy Lord Perth, de kis híján eléri a két métert, és széles, akár a ruhásszekrény.

– Na, ez körülbelül akkora, mint Clay. És ugyanakkora marad, akárkinek látszik. – Egy pillanatig habozott, azután hozzátette: – Úgy nevet, mint egy halott ember. Alig bírtam elviselni.

– Hogy érted azt, hogy halott ember?

Roy Depape megcsóválta a fejét. – Nem is tudom.

Húsz perccel később Eldred Jonas a Tenger melléken belovagolt a JÖJJÉL BÉKESSEGGEL felirat alatt az udvarra. Kínosan érezte magát, mert ő Latigót várta, és mert, hacsak Roy nem tévedett borzasztó nagyot, őt nem Latigo várta.

Miguel előcsoszogott, rávigyorgott fogatlan ínyével, és átvette Jonas lovának szarát.

– *Reconocimiento.*

– *Por nada, jefe.*

Jonas bement, látta, hogy Olive Thorin ott ül az első szalonban, mint egy elfelejtett kísértet. Odabíccentett neki. Az asszony visszaköszönt, és kikényszerített magából egy fakó mosolyt.

– Milyen jól nézel ki, Jonas uram. Ha Hartot keresed...

– Bocsáss meg, asszonyom, de a kancellárhoz jöttem – felelte Jonas. Fölsietett a lépcsőn a kancellári lakosztályhoz, majd végigment egy kövekből rakott, keskeny folyosón, amelyet gázlámpákkal világítottak ki (nem túl fényesen).

A folyosó végén megkopogtatta az ajtót. Tömör, boltíves, rézveretes tölgyfa ajtó volt. Rimert nem érdekelték olyan dolgok, mint Susan Delgado, viszont szerette a hatalom ékeit; ettől állt föl és merevedett a nudlija. Jonas kopogott.

– Jöjj be, barátom! – invitálta egy hang. Nem Rimeré. Majd vihogás következett, amitől Jonason végigfutott a hideg. *Úgy nevet, mint egy halott-ember*, mondta Roy.

Kinyitotta az ajtót és belépett. Rimer éppúgy nem kedvelte a füstölőt, mint a női csípőket és ajkakat, most mégis füstölő izzott a szobában. Fás illata Gileádot juttatta Jonas eszébe, és az állami ünnepeket a Nagy Csarnokban. A gázlámpa lángja nagyra volt állítva. A függöny – bíborszínű bársony, a királyság színe, Rimer első számú kedvence – finoman remegett a nyitott ablakokból érkező tengeri szellőtől. Rimernek semmi nyoma. Ami azt illeti, másnak sem. Tartozott a szobához egy kis erkély is, de az ajtók nyitva voltak, és odakint sem tartózkodott senki.

Jonas kissé beljebb lépett a szobába. Megpillantott egy aranyozott tükröt a szembenső falon, így a háta mögé is látott, anélkül hogy a fejét el kellett volna fordítania. A tükörben sem látott senkit. Előtte balra egy asztal állt, amelyen két személyre terítettek hideg vacsorát, de egyik széken sem ült senki. Valaki pedig mégiscsak behívta. Valaki, aki a hangjából ítélve közvetlenül az ajtó mögött állt. Jonas előhúzta a pisztolyát.

– Eredj már! – szólalt meg ismét az invitáló hang, közvetlenül a bal válla mögül. – Erre semmi szükség, mindnyájan barátok vagyunk. Ugyanazon az oldalon állunk.

Jonas megpördült. Hirtelen öregnek és lassúnak érezte magát. Középtermetű férfi állt ott, külsejéből ítélve erőteljes alkatú, ragyogó kék szeme és rózsás arca jó egészségről vagy jó borokról árulkodott. Szélesen mosolygó szájából kilátszottak ravasz fogacskái, amelyeket hegyesre reszeltek, mert természetből nem lehettek ilyen hegyesek. Fekete köntöst viselt, amelyet a szent emberek, a csuklyát hátravetette. Jonas először azt hitte, kopasz, aztán látta, hogy tévedett. Épp csak olyan kurtára nyírták a haját, hogy alig volt több pihénél.

– Rakd már el azt a mordályt – folytatta a feketébe öltözött ember. – Már mondtam, hogy barátok között vagy – abszolúte cimborák között. Megosztjuk a kenyeret, és beszélgetünk mindenféléről: ökrökről és tartálykocsikról, és hogy Frank Sinatra tényleg jobb zenger *volt-e*, mint Bingó Crosby.

– Hogy kicsoda? Jobb *micsoda*?

– Úgyse ismered őket, nem mintha számítana. – A feketébe öltözött ember ismét felvihogott. Jonas szerint az ilyesfajta nevetésre leginkább a bolondokháza rácsos ablakai előtt számítunk.

Megfordult. Ismét belenézett a tükörbe. Ott volt benne a feketébe öltözött ember életnagyságban, és

vigyorgott. Istenek, ez egész idő alatt itt állt?

Igen, de te nem láthattad, amíg föl nem készültél a látására. Én nem tudom, varázsló-e, de az biztos, hogy ördögös. Talán magának Farsonnak a boszorkánymestere.

Visszafordult. A papi ruhás ember még mindig mosolygott. Most nem hegyesek a fogai. De hegyesek voltak. Jonas rátette volna az utolsó gatyáját.

– Hol van Rimer?

– Elküldtem, hogy átvegye az ifjú Delgado leányasszonnyal az aratásnap katekizmust – mondta a feketébe öltözött ember. Pajtáskodva átkarolta Jonas vállát, és az asztal felé vezette. – Azt hiszem, jobb, ha magunkban tanácskozunk.

Jonas nem akarta megsérteni Farson emberét, de képtelen volt elviselni annak a karnak az érintését. Nem tudta volna megmondani, hogy miért, de elviselhetetlen volt. Förtelmes. Lerázta magáról, és odament az egyik székhez. Igyekezett nem borzongani. Nem csoda, ha Depape sápadtan jött vissza a Fügő Sziklától. Egyáltalán nem csoda.

Ahelyett hogy megsértődött volna, a feketébe öltözött ember ismét felvihogott (*igen*, gondolta Jonas, *tényleg úgy nevet, mint egy halott, bizony hogy úgy nevet*). Egy pillanatig úgy tűnt neki, mintha Fardo, Cort apja ülne vele szemben ebben a szobában – az az ember, aki annyi éve nyugatra küldte –, és ismét a fegyveréért nyúlt. Azután megint csupán a feketébe öltözött ember volt ott, kellemetlenül mindentudó mosollyal nézett rá, az a kék szempár úgy táncolt, mint a gázgő lángja.

– Valami érdekeset láttál, Jonas uraság?

– Igen – bólintott Jonas, és leült. – Ételt. – Kivett egy kenyérdarabot és a szájába dobta. A kenyér hozzátapadt száraz nyelvéhez, ő azonban elszántan rágta.

– Jó fiú. – A másik is leült, bort töltött, először Jonasnak. – Most pedig, barátom, mondd el nekem mindent, amit azóta csináltál, hogy a három nyugös fiú megérkezett, mindent, amit tudsz, mindent, amit tervezél. Jottányit se hagyj ki.

– Először mutasd meg a *sigul-t*.

– Természetesen. Milyen óvatos vagy.

A feketébe öltözött ember a köntösébe nyúlt, és elővett egy szögletes fémdarabot, amit Jonas ezüstnek nézett. Az asztalra dobta. A fém odapattogott Jonas tányérjához. Az volt belevésve, amire számított: az az ocsmány, bámuló szem.

– Megfelel?

Bólintott.

– Lökdd vissza.

Jonas érte nyúlt, de valaha normális, biztos fogású keze hasonlítani kezdett reszketeg, bizonytalan hangjához. Egy pillanatig figyelte ujjainak citerázását, azután gyorsan letette a kezét az asztalra.

– Én... nem akarom.

Nem. Nem akarta. Hirtelen tudta, hogy ha megérinti, a belevéssett ezüstszem megmozdul... és egyenesen ránéz.

A feketébe öltözött ember vihogott, és hívogató mozdulatot tett jobb kezének ujjáival. Az ezüst övcsat (Jonas most annak látta) visszasiklott hozzá, majd felcsúszott a háziszóttos köntös ujjába.

– Abrakadabra! Búú! Vége! Na most – folytatta a feketébe öltözött ember, affektáltan szopogatva a borát –, ha végeztünk a fárasztó formalitásokkal...

– Még valami – szólt közbe Jonas. – Tudod a nevem; én is tudni akarom a tiédet.

– Hívj Walternek – felelte a feketébe öltözött ember, és a mosoly hirtelen lehullott az arcáról. – A jó öreg Walter, az vagyok én. Most pedig lássuk, hol állunk és hová tartunk. Röviden, tartsunk tanácskozást.

Mire Cuthbert visszaért a barakkhoz, leszállt az éj. Roland és Alain kártyáztak. Kitakarították a barakkot, majdnem olyanak tűnt, mint volt (hála a régi előmunkási iroda egyik szekrényében talált terpentinnel, még a falakra írott szavak is csupán rózsaszín kísértetei voltak eredeti önmaguknak), és most mélyen elmerültek a *Casa Fuerte*, vagy ahogy az ő hazájukban hívták, Forró Folt nevű játékba. Ez egy kétszemélyes változata a ferblinek, annak a játéknak, amelyet mindenütt játszottak a kocsmákban, barakkokban és tábortüzek mellett, attól fogva, hogy ifjú volt a világ.

Roland azonnal fölnevezett, igyekezett leolvasni Bert érzelmi időjárását. Kívülről Roland ugyanolyan egykedvűnek tűnt, mint mindig, négy nehéz partit játszott Alainnel, de belül kavargott benne a fájdalom és a határozatlanság. Alain továbbadta neki, amit Cuthbert mondott, amikor az udvaron beszélgettek négyszemközt, és szörnyű volt ilyet hallani egy barátjától, még ha csak másodkézből is. De még ennél is jobban gyötörte, amit Bert a távozása előtt mondott: *Szerelemnek nevezed a hanyagságodat, erényt csináltál a felelőtlenségből.* Volt-e egyáltalán esélye, hogy ilyet tegyen? Nem, nem volt, ismételte magának, továbbá az út, amelyet barátaira kényszerít, nehéz, de logikus, az egyetlen, amelynek értelme van. Cuthbert dühében ordítózik csak, túl nagy benne a feszültség, és nagyon felbőszült, hogy ilyen ocsmányul megsértették személyes területet. Mégis...

Mondd meg, hogy még ha igaza van is a várakozást illetően, tévesek az indokai, és ettől az egész tévedéssé válik!

Ez nem lehet.

Vagy igen?

Cuthbert mosolygott, kipirult, mintha a hazaút nagy részét vágóban tette volna meg. Fiatal volt, szép, életerős. Szinte boldognak tűnt, mintha visszatért volna a régi Cuthbert, az, aki képes volt vidám hülyeségeket karattyolni egy varjúkoponyának mindaddig, amíg rá nem szóltak, hogy légy szíves, *légy szíves*, fogd be a pofádat.

De Roland nem bízott abban, amit látott. Volt valami hamis a mosolyban, Bert arcának pírja sokkal inkább a harag pírja volt, mint a jó egészsége, szemében a szikra nem annyira jókedvről, mint lázról tanúskodott. Roland arcáról semmit sem lehetett leolvasni, de a szíve összeszorult. Remélte, hogy a vihar elcsitul, ha adnak neki egy kis időt, de nyilvánvalóan nem ez történt. Alainre pillantott, és látta, hogy barátjuk ugyanezt érzi.

Cuthbert, három hét múlva vége. Bárcsak elmondhatnám neked!

Hát miért nem teheted?, tért vissza meghökkentő egyszerűséggel a gondolat.

Rájött, hogy nem tudja. Miért hallgatott, miért tanácskozott csak saját magával? Milyen *célből*? Hát *vak* volt? Istenek, csak nem *az*?

– Helló, Bert – mondta –, jó volt a lo...

– Igen, nagyon jó, nagyon jó volt a lovaglás, nagyon *tanulságos* volt a lovaglás. Gyere ki. Mutatni akarok neked valamit.

Rolandnak egyre kevésbé tetszett Bert szemén a vidámságnak az a vékony glazúrja, de azért takaros legyezőformában fektette le lapjait az asztalra, mielőtt felállt volna.

Alain megrántotta az inge ujját. – Ne! – A hangja halk és rémült volt. – Nem látod, hogy néz?

– Látom – felelte Roland. És rémült volt a szíve.

Miközben lassan baktatott barátja felé, aki nem látszott éppen a barátjának, most először jutott eszébe, hogy részegséghez hasonló állapotban hozta döntéseit. Egyáltalán ő döntött? Már ezt sem tudta.

– Mit akarsz nekem mutatni, Bert?

– Valami csodálatosat – felelte Bert, és elnevette magát. Gyűlölet volt ebben a hangban. Talán még

gyilkosság is. – Majd jó alaposan meg akarod nézni. Tudom, hogy azt akarod.

Bert, mi bajod? – kérdezte Alain.

– Mi bajom? *Nekem* semmi, Al! Örülök, mint a férjhez menő lány, mint a kecske a káposztának, mint a vízbe esett hal. – És ahogy megfordult, hogy visszamenjen az udvarra, ismét elnevette magát.

– Ne menj ki – mondta Alain. – Eszét vesztette.

– Ha bajtársiasságunk elvész, akkor elvész minden esélyünk, hogy élve elhagyhassuk Mejist – felelte Roland. – Ha pedig ez a helyzet, akkor inkább egy barátom kezétől halok meg, mint az ellenségétől. Kiment. Pillanatnyi habozás után Alain követte, nyomorultul, kétségbeesett arccal.

15

A Vadász Istennő eltűnt, a Démon még nem mutatta meg arcát, de az ég tele volt szórva csillagokkal, fényük elegendő volt, hogy lássanak. Cuthbert lova még mindig fölnyergelve állt az oszlophoz kikötve. Mögötte óézüst baldachinként fénylett a poros udvar négyszöge.

– Mi az? – kérdezte Roland. Egyikük sem viselt fegyvert. Legalább ennek örült. – Mit mutatsz nekem?

– Itt van. – Cuthbert megállt félúton a barakk és a ház kiégett romjai között. Magabiztosan mutatott valamit, de Roland nem észlelt semmi különöset. Odament Cuthberthez és lenézett.

– Nem látom..

Ragyogó fény, ezerszeres csillagsugár lobbant a fejében. Cuthbert állon vágta. A játékot leszámítva (amikor még kisfiúk voltak), ez volt az első alkalom, hogy megütötte. Roland nem vesztette el az eszméletét, csak az ellenőrzést a keze és a lába fölött. Megvoltak, de látszólag egy másik világban, lazán, mint egy rongybaba végtagjai. Hanyatt zuhant. Por pöffent körülötte. A csillagok különösen mozogtak, íveket írtak le, tejszín nyomokat húztak maguk után. Csengett a füle.

Nagy távolságból hallotta Alain kiáltását: – Ó, te bolond! Te ostoba *bolond!*

Szörnyű erőfeszítéssel próbálta elfordítani a fejét. Láta, hogy Alain elindul felé, és azt is, hogy Cuthbert, aki már nem mosolyog, félrelöki. – Ez a kettőnk ügye, Al. Maradj ki belőle.

– Leütötted, te fattyú! – Alain lassú volt a haragra, de most olyan indulat gerjedt benne, amit Cuthbert még megbánhat. *Föl kell kelnem*, gondolta Roland. *Be kell avatkoznom, még mielőtt valami ennél is rosszabb történik.* Végtagjai lagymatagon verdestek a porban.

– Igen, pontosan, mint ahogy ő elbánt velünk! – válaszolta Cuthbert. – Csak visszaadtam neki. – Lenézett. – Ezt akartam megmutatni neked, Roland! A földnek ezt a sajátos darabját. Ezt a sajátosan pöfögő port, amelyben most fekszel. Kóstold meg! Talántán ettől felébredsz.

Most már Rolandban is gerjedni kezdett a harag. Érezte a gondolatai közé szivárgó hidegséget, küzdeni próbált ellene, de nem sikerült. Már nem számított Jonas, nem számítottak a citgói tartálykocsik, nem számított az utánpótlás körüli összeesküvés, amelyet fölfedtek. Hamarosan a Társulás és az idáig oly keserves fáradozással őrzött *ka-tet* sem fog számítani.

Lábából kiállt az átmeneti zsibbadás, és ő ülő helyzetbe tornázta magát. Ujjaira támaszkodva, sötét arccal, szenvtelenül nézett föl Bertre, szemében hullámszórt a csillagfény.

– Szeretlek, Cuthbert, de többé nem tűrök el fegyelmetlenséget és féltékeny hisztizést. Ha mindenért megfizetnék neked, akkor, azt hiszem, darabokban végeznéd, így hát csak azért fizetek, mert leütöttél, amikor nem számítottam rá.

– Tiszta sor, hogy meg tudod tenni, tökføj! – felelte Cuthbert, minden erőfeszítés nélkül átváltva Hambry tájszólásába. – De elébb még kukkants bele ebbe! – Csaknem megvetően odalökött neki egy összehajtogatott papírlapot. A papír nekicsapódott Roland mellének, majd az ölébe hullott.

Roland fölvette. Érezte, hogy haragjának éle tompulni kezd. – Mi ez?

– Hajtsd szét és nézd meg. Elég csillagfény van, hogy elolvashasd.

Roland ujjai lassan, vonakodva hajtották szét a papírlapot; elolvasta, amit ráírtak.

már nem tiszta! Will Dearborn
benn volt az összes likőrben!
NA HOGY TECCIK Z

Kétszer is elolvasta. Másodszorra már nehezebben ment, mert a keze remegni kezdett. Felmerült előtte minden hely, ahol Susannal találkoztak – a csónakház, a kunyhó, a csűr –, és most már új fényben úsztak a tudattól, hogy valaki látta őket. Milyen okosnak hitte magukat! Mennyire bíztak a titoktartásukban, a diszkréciójukban! Valaki mégis egész idő alatt lesett rájuk. Susannak volt igaza. Valaki látta őket.

Mindent kockáztattam. Az ő életét éppúgy, mint a miénket.

Meséld el neki, amit a pokol ajtajáról mondtam.

És Susan hangja: *A ka, akár a szél... ha szeretsz engem, akkor szeress.*

Hát megtette, ifjúi pimaszságában azt hitte, hogy minden a lehető legjobban fog alakulni, mégpedig azért – végső soron így hitte –, mert ő ő, és a ka-nak szolgálnia kell a szerelmét.

– Bolond voltam – mondta. A hangja éppen úgy remegett, mint a keze.

– Csakugyan – bólintott Cuthbert. – Az voltál. – Térdre esett a porban, szemben Rolanddal. – És most üss meg, ha akarsz, üss le. Olyan keményen, ahogy akarod, annyiszor, ahányszor csak bírsz. Nem ütök vissza. Mindent megtettem, ami tőlem telt, hogy ráébrezzetek felelősségedre. Ha még mindig alszol, ám legyen. Én mindenképpen szeretlek. – Megfogta Roland vállát, és könnyű csókot nyomott barátja arcára.

Roland sírni kezdett. Részben a hála könnyei voltak, de főképpen a szégyennel elegyedő zavaré; ám volt énjének egy apró, sötét része, amely gyűlölte Cuthbertet, és mindig gyűlölni fogja. Ez a rész jobban gyűlölte Cuthbertet a csókért és a megbocsátásért, mint a váratlan ütésért és azért, mert felébresztette.

Fölállt, egyik poros kezével még mindig a papírt markolta, a másikkal szétmázolta arcán a könnyeket. Amikor megtántorodott, és Cuthbert kinyújtotta a kezét, hogy megtartsa, Roland olyan keményen lökte el, hogy ezúttal Cuthbert esett volna el, ha Alain meg nem ragadja a vállát.

Majd Roland lassan letérdelt ismét. Fölemelt kézzel, lehorgasztott fejjel. Cuthbert elé.

– Ne, Roland! – kiáltotta Cuthbert.

– De igen – mondta Roland. – Megfeledeztem az apám arcáról, a bocsánatodért esedezem.

– Jól van, igen, az istenek szerelmére, *igen!* – Cuthbertnek most olyan volt a hangja, mintha ő is sirna.

– Csak... kérlek, állj föl! Megszakad a szívem, ha így látlak!

Az enyém is, gondolta Roland. Egy ilyen megaláztatás. De hát magamnak kerestem, nem? Ezt a sötét udvart, a lüktető fejemet, a szívembe a szégyent és a félelmet. Ez az enyém, megvettem, megfizettem érte.

Fölsegítették. Roland hagyta. – Ez csúnya nagy baj, Bert – mondta majdnem normális hangon.

– Csak akkor, ha eljut valakihez, aki nem várja – felelte Cuthbert.

– Hogy jutottál ehhez a levélhez?

Cuthbert elmesélte találkozását Sheemie-vel, aki úgy tocsogott a kétségbeesésben, mintha azt várná, hogy a ka közbeavatkozzék. És „Arthur Heath” személyében közbe is avatkozott.

– A boszorkány küldi – tűnődött Roland. – Jó, de ő honnan tud róla? Sohasem hagyja el a Cööst, legalábbis Susan ezt mondta.

– Ezt nem tudom, de nem is érdekel. Pillanatnyilag sokkal jobban izgat, hogy Sheemie-nek ne legyen baja amiatt, amit elmondott és ideadott. Továbbá az izgat, hogy amit az a vén szipirtyó Rhea egyszer megpróbált elmondani, ne próbálhassa elmondani másodszor is.

– Legalább egy szörnyű hibát elkövettem – mondta Roland –, de hogy Susant szeretem, azt nem

tekintem másodiknak. Nem rajtam múlt. Ahogy rajta sem. Elhiszitek?

– Igen – vágta rá Alain azonnal, majd egy pillanat múlva, kelletlenül, Cuthbert is azt mondta: – Igen, Roland.

– Öntelt és hülye voltam. Ha ez az üzenet elér a nagynénjéhez, akkor számúzetésbe is küldhetik.

– Mi pedig kötél útján kerültünk volna az ördög elé – tette hozzá szárazon Cuthbert. – Bár tudom, hogy az előbbihez képest neked ez bakfitty.

– És mi legyen a boszorkánnyal? – kérdezte Alain. – Vele mit tegyünk?

Roland kissé elmosolyodott, és északnyugat felé fordult. – Rhea – mondta. – Minden más mellett még első osztályú bajkeverő is. És a bajkeverőket figyelmeztetni kell.

Visszaindult a barakkba, lehajtott fejjel vonszolta magát. Cuthbert Alainre nézett, és látta, hogy Alain szeme is tele van könnyel. Bert kinyújtotta a kezét. Alain egy pillanatig nézte, azután bólintott – látszólag sokkal inkább magának, mint Cuthbertnek –, és megrázta a kezét.

– Azt tetted, amit kellett – mondta. – Először kétségeim voltak, de most már nincsenek. Cuthbert sóhajtott. – És így kellett tennem. Ha nem meglepetésszerűen csinálom...

– ...kékre-zöldre vert volna.

– Még annál is többszínűre – bólintott Cuthbert. – Úgy néznék ki, mint egy szivárvány.

– Mint a Varázsló Szivárványa – mondta Alain. – Különleges színek kíváncsiság szerint.

Cuthbert elnevette magát. Elindultak a barakk felé, ahol Roland éppen lenyergelte Bert lovát. Cuthbert már fordult volna oda segíteni, de Alain visszatartotta. – Hagyd egy kicsit magára – mondta. – Jobb ha békén hagyod.

Továbbmentek, és amikor Roland tíz perccel később bejött, Cuthbert éppen az ő lapjait játszotta ki. És nyert.

– Bert – szólt Roland.

Cuthbert felnézett.

– Holnap lesz egy kis dolgunk, neked és nekem. Fönt a Cöoson.

– Megöljük?

Roland törte a fejét, méghozzá keményen. Végül fölnézett, és az ajkát harapdálta. – Meg kéne.

– Igen. Meg kéne. De megtegyük?

– Azt hiszem, ha nem muszáj, akkor nem. – Később majd keserűen megbánja ezt a döntést – ha döntés volt –, olyan idő azonban sohasem jön, amikor ne értené meg. Azon a mejisi ősön még gyerek volt, nem sokkal idősebb Jake Chambersnél, és a legtöbb fiúnak nem olyan könnyű és magától értetődő dolog megölni valakit. – Ha nem kényszerít rá, akkor nem.

– Talán jobb lenne, ha megtenné – szólt Cuthbert. Kemény, harcoshoz illő beszéd volt, de zavartnak látszott, mikor kimondta.

– Igen. Talán az lenne. Azonban nem valószínű, tekintve, hogy milyen alattomos. Úgy készülj, hogy korán kelünk.

– Rendben. Kéred vissza a lapjaidat?

– Most, mikor mindjárt megvered Alaint? Ki van zárva.

Roland a priccséhez ment. Ott leült, és bámulta összekulcsolt kezét. Lehet, hogy imádkozott, az is lehet, hogy csak keményen gondolkodott. Cuthbert egy pillanatig nézte, azután visszatért a kártyához.

A nap éppen kiült a látóhatárra, amikor másnap reggel Roland és Cuthbert útnak indult. A hajnali harmattól lucskos Lanka narancs tűzzel izzott a pirkadatban. A fiúk és lovaik lélegzete fagyosan párált a levegőben. Ezt a reggelt egyikük sem felejtette el. Életükben először lovagoltak derekukra

csatolt fegyverrel; életükben először léptek ki a világba harcosként.

Cuthbert egy szót sem szólt – tudta, ha elkezdené, csak a szokott számárságait ontaná vastag sugarakban –, Roland pedig természetétől fogva hallgatag volt. Csak egyszer váltottak pár szót, az sem volt valami hosszú párbeszéd.

– Azt mondtam neked, hogy legalább egy nagyon csúnya hibát elkövettem – mondta Roland. – Egy olyat, amelyre ez az üzenet – megérintette mellzsebét – ébresztett rá. Akarod tudni, mi volt az a hiba?

– Nem az, hogy szereted őt, nem az – felelte Cuthbert. – Te ezt *ka*-nak nevezed, és én ugyanúgy hívom.

– Megkönnyebbülés volt kimondani, és még nagyobb megkönnyebbülés volt el is hinni. Arra gondolt, hogy akár még Susant is el tudná fogadni, nem mint legjobb barátjának a szerelmét, azt a lányt, akit magának akart az első percben, mikor meglátta, hanem mint összefonódott sorsuk részét.

– Nem – bólintott Roland. – Nem a szerelem volt a hiba, hanem a gondolat, hogy a szerelem különválasztható a többi dologtól. Hogy két életet élhetek: az egyiket veled és Allel meg az itteni munkával, és egy másikat vele. Azt hittem, a szerelem a *ka* fölé emel, ahogy a madarat emeli a szárnya a lények fölé, amelyek máskülönben megölnék és megennék. Érted?

– Elvakított téged. – Cuthbert ezt olyan gyengédséggel mondta, ami elég szokatlan volt egy, az utóbbi két hónapot átkínlódott sihedertől.

– Igen – helyeselt szomorúan Roland. – Elvakított... de most már látok. Menjünk kicsit gyorsabban, ha lehet. Szeretnék túl lenni rajta.

17

Ugyanazon a kátyús dűlőn lovagoltak, amelyen Susan (a világ dolgaiban jóval kevésbé tájékozott Susan) ment végig a „Gondtalan szerelmet” énekelve a Csókok Holdjának fényében. Amikor a dűlő elérte Rhea udvarát, megálltak.

– Csodálatos panoráma! – dünnyögte Roland. – Innen az egész sivatagot látni.

– Ami nem mondható el a közvetlen előttünk levő látképről.

Cuthbertnek igaza volt. A kertben hervatag mutáns zöldségek nőttek, a fölöttük feszítő madárijesztő vagy rossz vicc volt, vagy rossz előjel. Az udvar csak egy fát tartott el, amely vedlő vén keselyűként hullatta betegnek tűnő őszi leveleit. A fa mögött állt a durván faragott kövekből rakott kunyhó, a tetejéből egyetlen kormos kémény meredt ki, amelyre vicsorgó sárgával mázoltak egy boszorkányjelet. A hátsó saroknál, a burjánzó bokrokkal benőtt ablak alatt egy farakás.

Roland rengeteg hasonló viskóval találkozott már – mindhárman találkoztak, Gileádból jövet –, de egyikén sem érződött ennyire erősen a *rossz*. Semmi szokatlant nem látott, mégis cáfolhatatlan erővel érződött, hogy van itt valami. Valami, ami figyel és vár.

Cuthbert is érezte. – Muszáj közelebb mennünk? – Nagyot nyelt. – Muszáj bemennünk? Mert...

Roland, az ajtó nyitva van. Látod?

Látta. Mintha várta volna őket. Mintha invitálta volna őket, hogy üljenek le a banyával valami elmondhatatlan reggeli mellé.

– Maradj itt. – Előreösztökélte Fürgét.

– Nem! Jövök!

– Ne, fedezd a hátamat. Ha be kell mennem, majd szólok, hogy gyere utánam... de ha be kell mennem, akkor a vénasszony, aki ott él, nem vesz több lélegzetet. Ahogy mondtad, az lenne a legjobb.

Fürge minden egyes lépésével erősödött Roland szívében és elméjében a rossz érzés. Búzlott ez a hely, úgy búzlott, mint a romlott hús és a forró, rothadt paradicsom. Úgy gondolta, hogy a kunyhóból jön, de mintha a földből is áradt volna. Ráadásul minden lépésnél hangosabbnak rémlett a hasadás vinnyogása, mintha ennek a helynek a légköre valahogy fölerősítette volna ezt a hangot.

Susan egyedül jött föl, még hozzá éjszaka, gondolta. Istenek, nem vagyok biztos benne, hogy akár a barátaim kíséretében is fölmerészkednék ide sötétben.

Megállt a fa alatt, benézett a húsz lépésre tátongó ajtónyíláson. Valami konyhafélét látott: egy asztal lábát, egy székháttámláját, egy mocskos kandallót. A ház asszonyának semmi nyoma. Pedig ott volt. Roland érezte, amint a banya szeme ocsmány bogárként mászkál rajta.

Azért nem látom, mert fölhasználta a tudományát, hogy elhomályosítsa magát... de azért ott van.

És talán még látta is. Az ajtótól jobbra furcsán vibrált a levegő, mintha forró lenne. Rolandnak eszébe jutott, hogy azt, aki *elhomályosítja* magát, úgy lehet meglátni, ha az ember elfordítja a fejét, és a szeme sarkából sandít oda. Megtette.

– Roland! – szólalt meg Cuthbert a háta mögött.

– Eddig semmi baj, Bert. – Alig figyelt oda, mit mond, mert... igen! Most már tisztábban látszott a reszketés, és majdnem felöltötte egy asszony alakját. Természetesen a képzelete is játszhatott vele, ám...

Ám ebben a pillanatban a reszketés, mintha rájött volna, hogy felfedezték, hátrébb húzódott az árnyékba. Roland látta egy ócska fekete ruha fodrozódó szegélyét, aztán az is eltűnt.

Nem számít. Nem azért jött, hogy bámulja, csak hogy egyszer figyelmeztesse, ami kétségtelenül eggyel több, mint amit bármelyikük apja megtett volna.

– Rhea! – Az öregek éles, komor, parancsoló módján zengett a hangja. Két sárga levél, mintha ez a hang reszkettette volna meg őket, hullott le a fáról, és az egyik megült Roland fekete haján. A konyhából csak az a várakozásteljes, figyelő csönd áradt... azután egy macska nyekergett fülsértő gúnnyal.

– Rhea, senki lánya! Valamit visszahoztam neked, asszony! Valamit, amit bizonytalansággal elvesztettél! – Ingéből elővonta az összehajtogatott papírt, és a sziklás földre dobta. – Ma a barátod voltam, Rhea! Ha ez oda jut, ahova szántad, akkor az életeddel fizettél volna.

Szünetet tartott. Újabb levél hullott le a fáról. Ez Furge sörényén kötött ki.

– Jól figyelj, Rhea, senki lánya, és jól érts meg! Will Dearborn neve alatt utaztam ide, de nem az a nevem, és a Társulást szolgálom. Mi több, mindazt, ami a Társulás mögött van: a Fehér hatalmát. Keresztezted *ka*-nk útját, és csak egyetlenegyszer figyelmeztetek: *ne keresztezd még egyszer!* Megértetted?

Várakozó hallgatás volt a válasz.

– Hajszála sem görbülhet a fiúnak, ki postása lett cudar gonoszságodnak, különben meghalsz! Arról, amit tudsz vagy tudni vélsz, egy szót se szólj senkinek – se Cordelia Delgadónak, se Jonasnak, se Rimernek, se Thorinnak –, különben meghalsz! Tartsd meg a békét, akkor mi is megtartjuk. Ha megszeged, akkor mi is felmondjuk. Megértetted?

Változatlanul csak a csönd. Szemekként meredtek rá a szennyes ablakok. Egy szellőkéstől újabb levelek záporoztak mellette, és undorítóan nyikorgott a madárijesztő póznája. Rolandnak egy pillanatra eszébe jutott a kötélén rángatózó Hax szakács.

– Megértetted?

Semmi válasz. Most még a levegő vibrálását sem látta a nyitott ajtóban.

– Nagyon helyes! – bólintott Roland. – A hallgatás beleegyezés. – Megfordította lovát. Közben kissé fölneézett, és valami zöld villanást látott a sárga levelek között. Halk sziszegés hallatszott.

– *Roland, vigyázz! Kígyó!* – sikoltott Cuthbert, de mielőtt a második szót kimondhatta volna, Roland már elő is rántotta fegyverét.

Oldalra dőlt a nyeregben, bal lábával és sarkával tartotta magát a táncoló-ágaskodó Fürgén. Háromszor lött, a hatalmas pisztoly dörrenése széttörte a mozdulatlan levegőt, és visszaverődött a

közeli hegyekről. Mindegyik lövés feldobta a kígyót, a vére vörös pettyeket fröcskölt a kék ég és a sárga levelek háttérében. Az utolsó golyó letépte a fejét, és amikor leesett, két darabban ért földet. A kunyhóból a gyász és a harag olyan iszonyatos vonítása hallatszott, hogy Rolandnak jéggé fagyott a gerince.

– *Te átkozott!* – visította egy női hang az árnyékból. – *Ó, te gyilkos cenk! Barátom! Barátom!*

– Ha ez volt a barátod, akkor nem kellett volna rám uszítanod – jegyezte meg Roland. – Emlékezz, Rhea, senki lánya!

Újabb visítás hallatszott, azután csönd lett.

Roland visszalovagolt Cuthberthez, eltette a pisztolyát. Bert szeme karikára nyílt a döbbenettől. – Roland, micsoda lövés volt! Istenek, micsoda lövés!

– Menjünk innen.

– De még mindig nem tudjuk, honnan tudta!

– Gondolod, hogy elmondja? – Enyhén, de csak pillanatra megremegett a hangja. Ahogy az a kígyó feléje vágódott a fáról... még mindig alig tudta elhinni, hogy nem halt meg. Hála az isteneknek a kezéért, amely átvette az irányítást.

– Rá tudjuk venni, hogy beszéljen... – válaszolta Cuthbert, de Roland hallotta a hangján, hogy ízlése ellen való lenne. Talán később, talán néhány évnyi nyomkövetés és harc után, de most ugyanúgy nem vette be a gyomra, mint a tudatos ölést.

– Még ha rá tudnánk is venni, az igazságot akkor sem szednénk ki belőle. Úgy hazudik, ahogy mások levegőt vesznek. Ha meggyőztük róla, hogy jobb lesz befognia a száját, akkor mára eleget tettünk. Gyere. Gyűlölöm ezt a helyet.

18

Miközben a város felé lovagoltak, Roland azt mondta: – Találkoznunk kell.

– Négyünknek. Így értetted, ugye?

– Igen. Mindent el akarok mondani, amit tudok és sejtek. El akarom mondani nektek a terveimet is. Azt, hogy *mire* várunk.

– Hát ez csakugyan jó lenne.

– Susan segíthet nekünk. – Roland mintha magában beszélt volna. Cuthbertet mulattatta, hogy az a magányos, koronaszzerű levél még mindig ott van a barátja sötét hajában. – Susan azért *lett*, hogy segítsen nekünk. Hogyhogy nem jöttem rá?

– Mert a szerelem vak – válaszolta Cuthbert. Elvihogta magát, és Roland vállára csapott. – A szerelem vak, öregem.

19

Amikor már biztos volt benne, hogy a fiúk elmentek, Rhea előbújt az ajtó mögül, ki a gyűlöletes napfényre. Odasántikált a fához, és hangosan zokogva térdre bukott a kígyó maradványai mellett.

– Ermot! Ermot! – kiáltotta. – Látod, mi lett belőled!

Ott hevert a fej, tátottan dermedt állkapcsokkal, a dupla fogakról még mindig csöpögött a méreg; tiszta cseppjei prizmaként ragyogtak a nap erősödő fényében. Az üveges szemek a semmit bámulták. Rhea fölvette Ermotot, megcsókolta pikkelyes száját, lenyalta az utolsó csepp mérget a túhegyes fogakról, miközben egyfolytában sírt és gügyögött.

Következőnek a hosszú, megszaggatott testet emelte föl a másik kezével. Nyöszörögve nézte a kígyó selymes oldalán tátongó lyukakat és a kitüremkedő roncsolt, vörös húst. Kétszer is hozzányomta a fejét a testhez, közben varázsigéket mormolt, de semmi sem történt. Hát persze hogy nem. Ermot már

túljutott azon a ponton, amikor még segít a ráolvasás. Szegény Ermot.

Ermot fejét egyik lapos, vén csecséhez szorította, a testét a másikhoz. Majd, miközben a kígyóvér utolsó cseppjei áztatták ruhaderekát, arrafelé nézett, amerre a gyűlöletes fiúk távoztak.

– Ezért megfizetek – suttogta. – Minden istenekre, kik voltak valaha, ezt visszafizetem! Amikor legkevésbé várjátok, akkor lesz ott Rhea, s a torkotok megszakad a sikoltozástól. Halljátok? *A torkotok megszakad a sikoltozástól!*

Még egy pillanatig térdelt, azután Ermotot a melléhez szorítva visszacsoszogott a kunyhóba.

V. fejezet A VARÁZSLÓ SZIVÁRVÁNYA

1

Egy délután, három nappal azután, hogy Roland és Cuthbert ellátogatott a Cöosra, Roy Depape és Clay Reynolds az Utaspihenő emeleti folyosóján Coral Thorin tágas hálósobája felé baktatott. Clay kopogtatott. Jonas kiszólt, hogy nyitva van, jöjjenek be.

Az első, akit a belépő Depape meglátott, Coral Thorin nagysága volt személyesen. Hintaszékben ült az ablaknál, fehér selyemből készült bodros hálóinget viselt, fején pedig vörös kendőt, *bufandá*-t. Ölében kötés hevert. Depape hüledezve bámulta. Az asszony rejtelmes mosollyal nézett rájuk, odaköszönt: – Jó napot urak – és visszatért a kötéshez. Odakint petárdák durrogtak (a fiatalok sohasem bírják kivárni a nagy napot; ha petárda kerül a kezükbe, akkor okvetlenül meg kell gyújtaniuk), ló nyerített idegesen, és fiúk hahotáztak.

Depape Reynoldshoz fordult, aki vállat vont, majd keresztbe fonta karjait, és az oldalához szorította a köpenyét. Nála ez fejezte ki a kétséget, a helytelenítést, vagy tán mindkettőt.

– Valami baj van?

Jonas a fürdőszoba ajtajában állt, és a vállára terített törülköző végével törölgette a habot az álláról. Derékig meztelen volt. Depape számtalanszor látta így, de a régi, fehér, fűrészhegektől még mindig felkeveredett egy kicsit a gyomra.

– Hát... tudtam, hogy a hölgy szobáját mi használjuk, de azt nem, hogy ő is vele jár.

– Pedig így van. – Jonas bedobta a törülközőt a fürdőszobába, odament az ágyhoz, fölvette a támlára akasztott ingét. Mögötte Coral felnézett, egyetlen sóvár pillantást vetett a férfi meztelen hátára, azután folytatta a kötetést. Jonas belebújt az ingébe. – Hogy állnak a dolgok a Citgóban, Clay?

– Nyugalom van. De hallottam pletykákat, miszerint bizonyos fiatal vagabundok odadugták a kíváncsi orrukat.

– Hányan vagytok odakint, és hogyan helyezted el őket?

– Nappal tízen. Éjszaka tucatnyian. Roy vagy én ott vagyunk a váltásoknál, de ahogy már mondtam, minden nyugodt.

Jonas bólintott, de nem volt boldog. Azt remélte, hogy mostanra kicsalja a fiúkat a Citgóba, valamint hogy sikerül összetűzni velük. Miután összerondította a szállásukat, és megölte a galambjaikat. De azok még mindig ott lapultak az átkozott dombjuk mögött. Úgy érezte magát, mint aki három fiatal bikával került egy mezőre. Volt nála vörös posztó, rázta is, a *toró*-k azonban még most sem hajlandók támadni. De miért?

– A mozgatás? Hogy működik?

– Mint az óramű – felelte Reynolds. – Az utolsó négy éjszaka négy tartálykocsi, párosával éjszakánként. Renfrew a felelős értük, az, akinek a Lusta Zsuzsája van. Még mindig ott akarsz hagyni

féltucatnyit csaléteknek?

– Ja – biccentett Jonas. Ekkor kopogtattak.

Depape hátrahőkölt. – Ez...

– Nem – mondta Jonas. – Fekete ruhás barátunk meglépett. Talán elment, hogy feloldozást adjon a Jó Ember csapatainak a csata előtt.

Depape erre röhögni kezdett. Az ablaknál a hálóingos nő fölnezt a kötéséről, de nem szólt semmit. – Nyitva van! – szólt Jonas.

A férfi, aki belépett, a parasztok vagy *vaqueró*-k somberóját, szerapéjét és *sandaliá*-ját viselte, de arca halvány volt, a sombrero karimája alól kibukkanó haja pedig szőke. Latigo volt az. Kemény ember, aki nem lacafacázik, ezzel együtt sokkal jobb a feketébe öltözött vihogónál.

– Örülök, hogy látom az urakat! – mondta, miközben belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Savanyú, zord arca olyan emberre utalt, aki évek óta nem látott semmi jót. Az is lehet, hogy születése óta. – Jonas? Jól vagy? Haladnak a dolgok?

– Igen és igen – válaszolta Jonas.

Kezet nyújtott. Latigo gyors, száraz kézfogással üdvözölte. Depape-pel és Reynoldsszal nem kezelt, viszont érdeklődve sandított Coralra.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, asszonyom.

– Kétszer annyit önnök, Latigo úr – válaszolta az asszony, föl se nézve a kötéséből.

Latigo leült az ágy végébe, szerapéja alól elővett egy dohányzacskót, és sodort magának egy cigarettát.

– Nem maradok sokáig – mondta. A Belső-Világ északi részének nyers, recsegős tájszólását beszélte, azét a vidékét, ahol – legalábbis Depape így hallotta – a rénszarvasok kefélese a legfőbb sport. Már ha az ember lassabban fut, mint a húga. – Nem lenne bölcs dolog. Nem nagyon illek ide, ha valaki alaposabban megnéz.

– Nem – helyeselt derűsen Reynolds. – Csakugyan nem.

Latigo éles pillantást vetett rá, azután visszafordult Jonashoz. – A csapatom java része innen harminc kerékre táborozik, az Eyebolt-szurdoktól nyugatra levő erdőben... melleleg *mi* az a pocsék hang, ami a szurdokból hallatszik? Megriasztja a lovakat.

– Egy hasadás – felelte Jonas.

– Az embereket is megriasztja, ha túl közel mennek – mondta Reynolds. – Jobb távol maradni tőle, kapetán.

– Hányan vagytok? – kérdezte Jonas.

– Százan. Jól fölfegyverezve.

– Mint ahogy állítólag Lord Perth emberei.

– Ne marhulj.

– Láttak már harcot?

– Ahhoz eleget, hogy tudják, mi az – mondta Latigo, és Jonas tudta, hazudik. Farson fent tartotta veteránjait a hegyvidéki búvóhelyeken. Ez itt kétségtelenül egy kicsiny expedíciós csapat, amelynek legfeljebb az őrmesterei tudnak mást is kezdeni a pöcsükkel, mint hogy vizet locsoljanak rajta.

– Tucatnyian vannak a Függő Sziklánál, őrzik a tartálykocsikat, amelyeket az embereid vittek oda – folytatta Latigo.

– Több az elégnél.

– Nem azért kockáztattam meg az utat erre az isten háta mögötti trágyadombra, hogy az erőim felosztását vitassam meg veled, Jonas.

– Bocsánatodért esedezem, uram – felelte Jonas gépiesen. Leült a padlóra Coral hintaszéke mellé, és

nekilátott cigarettát sodorni. Az asszony félretette a kötést, és megsimogatta a férfi haját. Depape nem értette, mit eszik rajta Eldred; ő csak egy nagy orrú, randa dögöt látott, akinek akkora a cicije, mint egy pattanás.

– Ami a három fiatalembert illeti – mondta Latigo olyan hangsúllyal, mint aki most tér rá a dolgok velejére. – A Jó Ember fölöttébb felindultan vette tudomásul, hogy a Belső-Világból látogatók érkeztek Mejisbe. Most meg azt állítod, hogy nem is azok, akiknek mondják magukat. Hát akkor *micsodák?*

Jonas lesöpörte Coral kezét a hajáról, mint egy idegesítő bogarat. Az asszony zavartalanul visszatért a kötéshez. – Nem fiatalemberek, csak fiúk, és ha az idejövetelük *ka* – ami fölött Farson tudomásom szerint fokozottan emészti magát –, akkor ez a *ka* sokkal inkább a miénk, mint a Társulásé.

– Sajnos, le kell mondanunk arról, hogy a Jó Embert teológiai következtetéseiddel derítsük jobb kedvre – válaszolta Latigo. – Hoztunk rádiókat, de vagy eltörtek, vagy nem működnek ilyen távolságból. Senki sem tudja, mi az ábra. Bár én mindenképpen utálok ezeket a játékszereket. Az istenek csak nevetnek rajtuk. Magunkra vagyunk utalva, barátom. Jóban, rosszban.

– Farsonnak sükségtelen emésztenie magát – jegyezte meg Jonas.

– A Jó Ember azt kívánja, hogy úgy kezeljük ezeket a suttyókat, mint akik veszélyeztetik a terveit. Azt hiszem, Walter is ugyanezt mondta neked.

– Igen. Egy szavát sem felejtettem el. Walter uraság elfelejthetetlen emberfajta.

– Igaz – helyeselt Latigo. – Ő a Jó Ember tanácsadója. Idejövetelének az volt az első számú oka, hogy hangsúlyozni akarta a fiúk fontosságát.

– Meg is tette. Roy, számolj be Latigo úrnak a seriffnél tett tegnapi látogatásodról.

Depape idegesen megköszöri a torkát. – A seriff... Avery...

– Ismerem, kövér, mint egy disznó Tele Földkor, az bizony – mondta Latigo. – Folytasd.

– Avery egyik helyettese üzenetet vitt a három fiúnak, amikor a lovakat számolták a Lankán.

– Miféle üzenetet?

– Maradjatok távol a várostól Aratás Napján; ne tartózkodjatok a Lankán az Aratás Napján; legjobb, ha nem hagyjátok el a szállásokat Aratás Napján, mivel a báróság népe még a hozzátok hasonló külföldieket sem szereti, amikor éppen ünnepel.

– Na és hogyan fogadták?

– Rögtön beleegyeztek, hogy meghúzzák magukat Aratáskor – felelte Depape. – Mindig ezt csinálták, hogy olyan kedvesek voltak, mint a lépes méz, ha kértek tőlük valamit. Persze tudják, hogy Aratáskor fűjni az idegenre errefelé ugyanúgy nem szokás, mint másutt. Épp hogy az a szokás, hogy az idegeneket is belevonják a multságba és biztos vagyok benne, hogy ezt a fiúk is tudják. Az ötlet az...

– ...hogy elhitejtük velük, miszerint Aratás ünnepén indulunk, igen, igen – fejezte be Latigo türelmetlenül. – Én azt akarom tudni, hogy *ők* hiszik-e? Elkapjátok-e őket az Aratás *előtti* napon, ahogy ígértétek, vagy várhatnak?

Depape és Reynolds ránézett Jonasra. Ő a háta mögé nyúlt, és rátette a kezét Coral vékony, mindazonáltal izgalmas combjára. Hát itt van, gondolta Jonas. Amit most fog mondani, azt irgalmatlanul számon kéri rajta. Ha igaza lesz, akkor a Nagy Koporsóvadászokat megdicsérik és kifizetik, talán még jutalmat is kapnak. Ha téved, akkor valószínűleg olyan magasra fogják lógatni őket, hogy a fejük szétdurran, amikor a kötél elenged, és ők lezuhannak.

– Olyan könnyen elkapjuk őket, mint madarat a földön – mondta. – Árulás lesz a vád. Három fiatalember, mindhárman előkelő származásúak, John Farson zsoldjában. Vérlázító. Mi más bizonyítaná jobban, mely gonosz időket élünk?

– Valaki árulást kiált, és megindul a tömeg?

Jonas fagyosan mosolygott Latigóra. – Az árulás fogalma vajmi csekély hatást gyakorol a közönséges emberekre, még akkor is, ha a tömeget leitatják, a zömét pedig megveszi a Lovasszövetség. Visszont gyilkolni... főleg egy hőn szeretett polgármestert...

Depape hüledezve sandított a polgármester hűgára.

– Minő kár lesz érte – szólt a hölgy, és felsóhajtott. – Még az is lehet, hogy magam fogom vezetni a csöcseléket.

Depape úgy vélte, végre megérti Eldred vonzalmának okát: ez a nő ízről ízre olyan hidegvérű, mint maga Jonas.

– Még valami – szólalt meg Latigo. – A Jó Ember rátok bízta egy ingóságát megőrzésre. Egy bizonyos üveggömböt.

Jonas biccentett. – Igen, így van. Csinos kis darab.

– Úgy tudom, a helyi *bruja* vigyáz rá.

– Így van.

– Vissza kell vened tőle. Hamarosan.

– Ne tanítsd az öreg kutyát ugatni! – csattant föl némi ingerültséggel Jonas. – Várok, amíg a taknyosokat lesittelik.

– Te magad láttad már, Latigo úr? – dünnyögte kíváncsian Reynolds.

– Közelről nem, viszont láttam olyanokat, akik látták. – Elhallgatott. – Egyikük megőrült, le kellett löni. Harminc év alatt egyetlenegyszer találkoztam emberrel, aki hasonló állapotba került. A nagy sivatag szélén. Egy kunyhólakó volt, akit megharapott egy veszett prérifarkas.

– A Teknős óvjon tőle – motyogta Reynolds, és háromszor megütötte a torkát. Rettegett a veszettségtől.

– Senki sem óv meg, ha megkaparint magának a Varázsló Szivárványa – mondta sötéten Latigo, és megint Jonasnak szentelte a figyelmét. – Óvatosabbnak kell lenned, amikor visszaveszed, mint amikor odaadtad. A vén banya már valószínűleg a bűvkörébe került.

– Az a szándékom, hogy Rimert és Averyt küldöm érte. Avery nem sokat ér, de Rimer okos fiú.

– Tartok tőle, hogy ez nem megy – rázta meg a fejét Latigo.

– Csakugyan? – mordult föl Jonas. A keze megszorult Coral lábán, és gonoszul mosolygott Latigóra. – Elmondanád alázatos szolgádnak, hogy *miért* nem?

Coral válaszolt neki. – Azért – mondta –, mert mire a Varázsló Szivárványának darabja visszakerül Rheától, a kancellár azzal lesz elfoglalva, hogy elkísérje a bátyámat végső nyughelyére.

– Miről beszél ez, Eldred? – kérdezte Depape.

– Hogy Rimer is meghal – felelte Jonas. Vigyorogni kezdett. – Egy újabb förtelmes bűn, amely John Farson spicli fiúcskáinak lelkét terheli.

Coral édes beleegyezéssel mosolygott, megfogta Jonas kezét, feljebb húzta a combján, azután ismét kötögetni kezdett.

A lány, bár fiatal, férjezett.

A fiú, bár tisztességes, ingatag.

Egy éjszaka a lány légyottra hívta a fiút egy távoli helyre, hogy megmondja neki, kapcsolatuknak bármily édes is, véget kell vetni. A fiú azt felelte, hogy sohasem lehet vége, ez van megírva a csillagokban. A lány azt válaszolta, hogy ez lehetséges, de már nem az a csillag van az égen. A fiú talán sírni kezdett. A lány talán kinevette, minden valószínűség szerint idegességében. Akármi volt is az ok, ez a nevetés katasztrofálisan rosszkor csendült fel. A fiú megmarkolt egy követ, és agyonütötte

a lányt. Amikor aztán ismét észhez tért, és rájött, mit tett, hátát egy gránitsziklának vetette, a lány szegény, bezúzott fejét az ölébe vonta, és átvágta a saját torkát, miközben egy bagoly nézte a közeli fáról. Úgy halt meg, hogy csókokkal borította a lány arcát, és amikor megtalálták őket, ajkukat összetapasztotta kettejük elkeveredett vére.

Régi történet. Minden városnak megvan a maga változata. A hely általában a szerelmesek sikátora, egy magányos folyópartszakasz, vagy a város temetője. Amint az eredeti történet részleteit annyira eltorzították már, hogy kielégítse a beteges romantikát, megszületnek a dalok. Ezeket rendszerint epekedő szüzek éneklik, akik pocsékul játszanak gitáron meg mandolinon, és képtelenek tartani a hangnemet. A kórusok afféle pityeri refrénekekkel is kiegészítik, mint *Majdi-aj-de-aj-de-o, együtt haltak meg, óóóó!*

A réges-régi történet hambryi változatában Robert és Francesca volt a főszereplő, és állítólag olyan réges-régen történt, hogy akkor még a világ se mozdult el. A gyilkosság-öngyilkosság állítólagos helye a temető volt, a kő, amellyel Francesca fejét a fiú szétverte, pala emléktábla volt, a gránitfal, amelynek dőlve Robert elnyiszálta a gigáját, a Thorin-mauzóleum részét képezte. (Az ugyan kétséges, hogy öt nemzedékkal ennek előtte akár egyetlen Thorin is élt volna Hambryban, vagy akár Mejisben, de hát a népmesék a legjobb esetben is csak rímbe szedett hazugságok.)

Igaz vagy sem, úgy tartják, hogy a temetőben kísértének a halott szerelmesek, akiket látni is lehet (állítólag), amint vérbe fagyva, kéz a kézben és epedőn sétálnak az emléktáblák között. Így tehát a helybeliek ritkán látogatják éjente a temetőt, ezért logikus, hogy itt találkozott Roland, Cuthbert, Alain és Susan.

Mire sor került erre a tanácskozásra, Rolandon mindjobban elhatalmasodott a szorongás, sőt már-már a kétségbeesés. Susan jelentette a gondot, pontosabban Susan nagynénje. Cordelia gyanúja Susan és Roland viszonyát illetőleg még Rhea mérgezett levele nélkül is majdnem teljes bizonyossággá erősödött. Nem egészen egy héttel a temetői találkozás előtt Susan, karján kosarával, épphogy átlépte a küszöböt, Cordelia máris visítani kezdett vele.

– Vele voltál! Vele voltál, te rossz leány, az arcodra van írva!

Susan, aki aznap még a közelébe se ment Rolandnak, először csak bámult nagynénjére. – Kivel voltam?

– Velem csak ne szemérmeskedj, Ó, Mily Fiatal s Bájos Kisasszonyka! Könyörgöm, semmi szemérmeskedés! Ki lógatja ki a nyelvét, valahányszor elmegy az ajtónk előtt? Dearborn, ki más! Dearborn! Dearborn! Ezerszer is ezt fogom mondani! Ah, szégyen reád! Szégyen! Nézd meg a nadrágodat! Zöld a fütől, amelyben hemperegtetek, az ám! Meg vagyok lepve, hogy nem hasadt szét az ágyékánál is! – Mire idáig ért, Cordelia néni már csaknem sipított. Nyakán kötélként dagadoztak az erek.

Susan hüledezve lenézett az ócska khakinadrágra, amelyet éppen viselt.

– De néni, ez festék, hát nem látod? Chettával az ünnepi díszítést készítettük a polgármester házában. Ami a fenekemen van, az úgy került oda, hogy Hart Thorin – nem Dearborn, hanem *Thorin!* – lerohant a csűrben, ahol a díszítéseket s a tűzijáték rakétáit tárolják. Úgy vélte, ez éppen megfelelő idő s hely egy újabb kis birkózáshoz. Megint rám mászott, megint boldogan elment a nadrágjában. És dudorászott közben. – Fintorgott, bár mostanában inkább csak szomorú undort érzett Thorin iránt. A félelme elmúlt.

Cord néni villogó szemmel nézett rá. Ez volt az első alkalom, amikor Susan komolyan fontolóra vette Cordelia elméjének épségét.

– Hihető történet – suttogta végül Cordelia. Apró izzadságcseppek jelentek meg a homlokán, és halántékán az óraketyegés ritmusában lüktettek a kék erek. Mostanában szaglott is, akármennyit

fürdött. Keserű, avas szaga volt. – Ezt együtt agyaltátok ki, mikor utána összebújtatok, ő és te?
Susan előrelépett, megragadta nagynénje csontos csuklóját, és rácsapta kezét a térdén levő foltra.
Cordelia rikoltott, igyekezett kitépni a karját, de Susan keményen tartotta. Azután az arca elé emelte a tenyerét, és ott tartotta, amíg Cordelia meg nem szagolta, ami rajta volt.
– Érzed a szagát, néni? Festék! A lampionok rizspapírját színeztük vele!
Lassan elernyedte a néni csuklója Susan markában. – Igen – mondta végül a néni. Szemébe némi világosság költözött. – Festék. – Szünet. – Ez alkalommal.
Azóta Susan túlságosan is gyakran arra kapta hátra a fejét, hogy egy göthös csípőjű alak oson utána az utcán, vagy nagynénje számos barátnőjének egyike lesi útját gyanakvó tekintettel. Amikor kilovagolt a Lankára, mindig az volt az érzése, hogy figyelik. Mielőtt négyen összejöttek volna a temetőben, már kétszer beleegyezett, hogy találkozik Rolanddal és barátaival. Mindkét alkalommal vissza kellett fordulnia, másodszor az utolsó pillanatban. Akkor Brian Hookey legidősebb fián vette észre, hogy furcsa, szúrós szemmel figyel. Mindez csak megérzés volt... de erős megérzés.
Az volt a legrosszabb, hogy ő is ugyanúgy megőrült egy találkozásért, mint Roland, és nem csak a tanácskozás végett. Látnia kellett az arcát, két keze közé akarta fogni a fiú kezét. A többi, akármilyen édes, várhat, de látnia és érintenie kellett; meg akart bizonyosodni róla, hogy nem csupán álmok kép, amellyel egy magányos, rémült lány vigasztalja magát.
Végül Maria segített neki – az istenek áldják meg a kis szobalányt, aki talán többet értett meg ebből, mint amennyit Susan feltételezett róla. Maria hozta el Cordeliának az üzenetet, amely szerint Susannak a Tengermelléken, a vendégszárnyban kell töltenie az éjszakát. Az üzenet Olive Thorintól származott, és Cordelia minden gyanakvása ellenére sem gondolta volna, hogy hamis. Mint ahogy nem is volt az. Maga Olive írta, oda sem figyelve és akadékoskodás nélkül, amikor Susan megkérte.
– Mi a baj az unokahúgommal? – reccsent rá Cordelia.
– Fáradt, asszonyom. Ezenfelül *dolor de garganta*.
– Fáj a toroka? Ilyen közel az Aratás Napjához? Nevetséges! Ezt nem hiszem el! Susan sohasem beteg!
– *Dolor de garganta*, ismételte Maria olyan közönyösen, amire csak egy paraszt képes, amikor hitelenséggel találkozik, és Cordeliának ennyivel be kellett érnie. Mariának persze fogalma sem volt róla, hogy Susan mire készül, és neki épp így volt jó.
Kiment az erkélyre, fűgén lekúszott az ötméteres magasságból az épület északi oldalát benövő, gubancos vadszőlőn, és átsurrant a hátsó falba vágott személyzeti bejárón. Roland már várta, és két forró perc után, amellyel nekünk nem szükséges törődnünk, felültek Fűrge hátára, úgy nyargaltak a temetőig, ahol Cuthbert és Alain várt rájuk, türelmetlenül és ideges reménnyel.

3

Susan először a flegmatikus, kerek képű, szőke fiúra nézett, akinek nem Richard Stockworth volt a neve, hanem Alain Johns, azután a másikra, akiben kételkedést, sőt talán haragot is érzett. Cuthbert Allgoodnak hívták.
Egymás mellett ültek egy borostyánnal befutott, kidőlt sírkövön, lábbal egy kis páratócsában. Susan lesiklott Fűrge hátáról, és lassan elindult feléjük. Fölálltak. Alain belső-világi illemmel bókkolt, lábat előre, térdek zárnak, sarok mereven. – Hölgyem – mondta. – Hosszú napokat...
Most már ott állt mellette a másik is, vékonyan, sötéten. Jóképű lett volna, ha nem olyan ideges, a sötét szeme pedig kimondottan gyönyörű volt. – ...és kellemes éjszakákat – fejezte be Cuthbert, megismételve Alain meghajlását. Annyira hasonlítottak a vásárokon készült rajzokon ábrázolt komikus udvarlókra, hogy Susan elnevette magát. Nem tehetett róla. Majd maga is mélyen bókkolt, kezét széttárva, mintha a nem létező szoknyát fogná. – Kétszer annyit nektek, urak.

Azután csak nézték egymást, három fiatal ember, akik nem tudják, hogyan folytassák. Roland nem segített; ült Fürgén, és figyelt.

Susan tétován előrelépett, és most már nem nevetett. Még mindig gödröcskék voltak a szája sarkában, de a szeme aggodalmasnak tűnt.

– Remélem, nem gyűlöltök – mondta. – Megérteném, ha így lenne – beleártottam magam a terveitekbe... és hármatok közé álltam, de nem tehetek róla. – Eddig lazán lógatta a kezét. Most fölemelte a tenyerét Alain és Cuthbert felé. – Szeretem őt.

– Nem gyűlölünk – szólalt meg Alain. – Igaz, Bert?

Cuthbert egy szörnyű pillanatig csak hallgatott, átnézett Susan válla fölött, mintha a dagadó Démond Holdat tanulmányozná. A lány érezte, hogy eláll a szívverése. Azután pillantása visszatért a lányhoz, és olyan édesen mosolygott, hogy Susan agyán üstökösként suhant át egy zürzavaros, de fénylő (*ha vele találkoztam volna először*-rel kezdődő) gondolat.

– Roland kedvese nekem is kedves – mondta Cuthbert. Kinyújtotta a kezét, megfogta a lányét, odahúzta kettejük közé; Susan úgy állt ott, mint nővér a két fivére mellett. – Mert mi a bölcső óta barátok vagyunk, és azok is maradunk, amíg egyikünk ki nem lép az ösvényről a tisztásra. – Azután gyerekesen elvigyorodott. – Ahogy a dolgok állnak, még az is lehet, hogy együtt érünk a tisztásra.

– Méghozzá hamarvást – tette hozzá Alain.

– Addig aligha – fejezte be a gondolatot Susan Delgado –, míg Cordelia néném velünk nem jön gardedámnak.

4

– Mi egy *ka-tet* vagyunk – szólta Roland. – Egy a sok közül.

Végigjártatta rajtuk a tekintetét, és nem látott ellenkezést a szemükben. Elbújtak a mauzóleumban, lélegzetük felhóként gomolygott szájukból, orrukból. Roland velük szemközt guggolva nézte hármójukat, akik egymás mellett ültek egy kőpadon, zörgősre aszott csokrokkal töltött kőedények között. A földet halott rózsák szirmai borították. Cuthbert és Alain közrefogták Susant, és öntudatlanul átkarolták a vállát. Rolandnak megint egy nővérré és az őt oltalmazó fivérekre kellett gondolnia.

– Többek vagyunk, mint voltunk – mondta Alain. – Nagyon erősen érzem.

– Én is – bólintott Cuthbert. Körülnézett. – Ez jó találkahely. Különösen egy olyan *ka-tet*-nek, mint a miénk.

Roland nem mosolygott; az elmés válasz sohasem volt az erőssége. – Beszéljünk arról, mi folyik Hambryban – kezdte –, azután folytassuk a közvetlen jövővel.

– Tudod, minket nem egy meghatározott feladattal küldtek ide – mondta Alain Susannak. – Apáink egyszerűen nem akarták, hogy útban legyünk. Roland kivívta valakinek az ellenszenvét, aki valószínűleg John Farson embere.

– „Kivívta valakinek az ellenszenvét” – vágott közbe Cuthbert. – Ez jó mondat. Kerek. Meg fogom jegyezni, és minden alkalommal használom, amikor lehet.

– Fékezd magad! – szólta rá Roland. – Nem óhajtok egész éjjel itt maradni.

– Bocsánatodért esedezem, ó, hatalmas úr – válaszolta Cuthbert, de a tekintetéből határozottan hiányzott a büntudat.

– Galambokat is hoztunk, hogy üzeneteket küldhessünk haza – folytatta Alain –, de azt hiszem, a galambok ügye már nem időszerű, viszont így szüleink azt hiszik, hogy minden rendben van.

– Igen – bólintott Cuthbert. – Alain azt igyekszik elmondani, hogy megleptek minket. Rolandnak és nekem volt egy... vitánk... arról, hogyan tovább. Ő azt akarta, hogy várjunk. Én nem. Most már úgy vélem, neki volt igaza.

– De hibás indokkal – tette hozzá szárazon Roland. – Mindenesetre tisztáztuk nézeteltérésünket.

Susan kissé riadtan nézett egyikről a másikra. Tekintete megpihent Roland állkapcsának véraláfutásán, amelyet a *sepultura* félig nyitott ajtaján beszivárgó halvány fényben is látni lehetett. – Hogyan tisztáztátok?

– Az nem érdekes – felelte Roland. – Farson csatát akar vívni, talán többet is, Gileádtól északnyugatra, a Shavéd-hegységben. A Társulás csapatai, amelyek megindultak ellene, úgy fogják látni, mintha csapdába esett volna. Normálisabb körülmények között ez akár igaz is lehetne. Farson szándéka az, hogy megütközik velük, törbe csalja és összezúzza őket a Régi Nép fegyvereivel. Azokat pedig a citgói olajjal fogja meghajtani. Az olaj azokban a tartályokban van, amelyeket együtt láttunk, Susan.

– Hol finomítják, hogy Farson fölhasználhassa?

– Valahol útközben, innen nyugatra – felelte Cuthbert. – Legvalószínűbb, hogy Vi Castisban. Ismered? Bányavidék.

– Hallottam róla, bár igazság szerint egész életemben nem tettem ki a lábamat Hambryból. – Merőn nézett Rolandra. – Azt hiszem, ez hamarosan megváltozik.

– Azokban a hegyekben jó sok gépezet megmaradt a Régi Nép idejéből – folytatta Alain. – A zöme állítólag odafent van a vízmosságokban és szakadékokban. Robotok és gyilkos fények – pengesugaraknak hívják őket, mert ha beléjük futsz, kettévágnak. Az istenek tudják, mi minden még. Egy része nyilván csak legenda, de nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja. Mindenesetre, az a legvalószínűbb hely a finomításra.

– Akkor hát oda vontatják, ahol Farson várakozik – mondta Cuthbert. – Nem mintha ez számítana; nekünk ezt itt, Mejisben kell elintéznünk.

– Azért vártam, hogy mindent összeszedhessek – mondta Roland. – Az átkozott martalékuk legutolsó darabkáját is.

– Arra az esetre, ha nem vetted volna észre, barátunk egy induri-pindurit becsvágyó – szólt közbe Cuthbert, és kacsintott.

Roland rá se hederített. Az Eyebolt-szurdok felé figyelt. Ezen az éjszakán nem hallatszott zaj abból az irányból; a szél megváltoztatta őszi irányát, és a város felől fűjt. – Ha fel tudjuk gyűjtani az olajat, a többi is vele ég... és mindenképpen az a legfontosabb. El akarom pusztítani, azután kotródunk innen. Mind a négyen.

– Ez azt jelenti, hogy Aratás Napján akarnak indulni, ugye? – kérdezte Susan.

– Ó, igen, úgy tűnik – mondta Cuthbert, azután elnevette magát. Gyöngyöző, ragályos nevetés volt, egy gyerek kacagása. Közben a hasát is fogta, és előre-hátra hintázott, akár egy kisfiú.

Susan meglepetten nézett rá. – Mi az? Mi lelt?

– Nem bírom elmondani – vihogta a fiú. – Ez már sok nekem. Egyfolytában pukkadoznék, és Roland megharagudna. Mondd el te, Al! Meséld el Dave seriffhelyettes látogatását!

– Kijött hozzánk a K tanyára – mondta Alain, maga is mosolyogva. – Úgy beszélt hozzánk, mint egy nagybácsi. Előadta, hogy Hambry népe nem szereti, ha idegenek vannak a városban az ünnepnapon, ezért jobb, ha otthon maradunk teliholdkor.

– De hát ez örülség! – méltatlankodott Susan, mint mindig, ha azt hallotta, hogy városát alaptalan rosszindulattal emlegetik. – Mi *örülünk*, ha idegenek jönnek az ünnepünkre! Mindig is örültünk! Nem vagyunk mi holmi... vademberek!

– Nyugi, nyugi! – csitította kuncogva Cuthbert. – Ezt mi is tudjuk, de Dave seriffhelyettes nem tudja, hogy mi tudjuk, igaz? Annyit tud, hogy a felesége készíti a legjobb fehér teát sokmértöldes körzetben.

– Herk seriff véleményem szerint egy *kicsinyég* többet tud, de nem sokkal.

– Hogy vették maguknak a fáradságot a figyelmeztetésünkre, az két dolgot jelent – mondta Roland.
– Az első, hogy Aratáskor szándékoznak indulni, mint te mondtad, Susan. A második, hogy azt képzelik, elemelhetik Farson holmiját az orrunk elől.
– Hogy aztán talán minket vádoljanak meg vele – tette hozzá Alain.
A lány kíváncsian nézett egyikről a másikra, azután megszólalt: – Na és ti mit terveztek?
– Elpusztítjuk azt, amit családoknak hagytak nekünk a Citgóban, azután lecsapunk rájuk ott, ahol gyülekeznek – felelte nyugodtan Roland. – A Független Sziklánál. A tartálykocsiknak, amelyeket nyugatra akarnak vinni, legalább fele ott van már. Erős őrizettel. Akár kétszáz is vigyázhatják, bár szerintem nem lesznek annyian. Szándékom szerint azoknak az embereknek meg kell halniuk.
– Ha nem, akkor mi halunk meg – szúrta közbe Alain.
– Hogyan tudunk mi négyen megölni kétszáz katonát?
– Nem tudunk. De ha a szorosban egymás mellett álló tartálykocsik közül felgyújtunk egyet-kettőt, robbanás következik be, talántán félelmetesen nagy. A túlélő katonák meg lesznek rémülve, a túlélő vezetők pedig dühöngeni fognak. Megpillantanak minket, mert hagyjuk, hogy megpillantsanak...
Alain és Cuthbert lélegzet-visszafojtva figyelték. A többi eddig is tudták vagy sejtették, de ez volt az a rész, amelyet Roland mostanáig csak magával tanácskozott meg.
– Na és azután? – kérdezte rémülten a lány. – *Na és azután?*
– Úgy gondolom, bevezethetjük őket az Eyebolt-szurdokba – folytatta Roland. – Úgy gondolom, belevezethetjük őket a hasadásba.

5

Hűdött hallgatás fogadta szavait. Majd Susan azt mondta, nem minden tisztelet nélkül: – Te megőrültél.
– Dehogyan – vélte tűnődő fejcsóválással Cuthbert. – Nem örült meg. Arra a kis bevágásra gondolsz a szakadék falán, ugye, Roland? Közvetlenül azelőtt, ahol a szurdok mélye megtörik.
Roland bólintott. – Négy ember minden gond nélkül fel tud ott mászni. Odafönt felhalmozunk egy rendes kőkupacot. Elegendőt ahhoz, hogy földcsuszamlást okozunk, ha valaki megpróbál utánunk jönni.
– Ez szörnyű – mondta Susan. – Ez túlélés – felelte Alain. – Ha megszerzik az olajat és fől is használják, akkor lemészárolják a Társulás valamennyi emberét, aki fegyvereik hatótávolságába kerül. A Jó Ember nem ejt foglyokat.
– Nem azt mondtam, hogy rossz, csak azt, hogy szörnyű.
Egy pillanatig hallgattak, négy gyermek, akik kétszáz férfi legyilkolását tervezték. Illetve nem voltak valamennyien férfiak; sok (talán éppen a zöm) nagyjából korukbeli fiú lesz.
Végül a lány szólalt meg: – Azoknak, akiket nem kap el a sziklaomlásotok, csak ki kell lovagolniuk a szurdokból.
– Nem teszik. – Alain látta a terepet, és már teljesen átlátta a tervet. Roland bólintott, és egy mosoly árnyéka jelent meg a szája sarkában.
– Miért?
– A szurdok bejáratánál levő, bozót miatt. Azt felgyújtjuk, igaz, Roland? És ha aznap is úgy fúj a szél, ahogy szokott... a füst...
– A többi is behajtja – helyeselt Roland. – Bele a hasadásba.
– Na és hogyan gyújtjátok föl a bozótot? – kérdezte Susan. – Tudom, hogy száraz, de biztosan nem lesz időtök, hogy gyufával vagy kovával és acéllal vacakoljátok.
– Segíthetsz nekünk – felelte Roland –, amint hogy segíthetsz a tartálykocsik felgyújtásában is. Arra

nem számíthatunk, hogy csak úgy belelövünk az olajba; a nyersolaj sokkal kevésbé gyúlékony, mint gondolná az ember. És remélem, hogy Sheemie is segít neked.

– Mondd, mit kívánsz.

6

Még húsz percen át beszélgettek, meglepően keveset csiszolva a terven. Mintha valamennyien megértették volna, hogy hirtelen változás esetén a túlságosan részletes tervezés megbéníthatja őket. A *ka* sodorta bele őket ebbe; talán az lesz a legjobb, ha a *ka*-ra – és a tulajdon bátorságukra – számítanak, hogy majd ki is segíti őket belőle.

Cuthbert nem szívesen vonta bele Sheemie-t, de végül belement. A fiú szerepe minimális lesz, még ha nem is teljesen veszélytelen, és Roland beleegyezett, hogy magukkal vigyék, amikor végleg maguk mögött hagyják Mejist. Ötfős csapat, mondta, ugyanolyan jó, mint egy négyfős.

– Jól van – mondta végül Cuthbert, azután Susan-hoz fordult. – Nekem vagy neked kell beszélni vele.

– Majd én.

– Nagyon alaposan értesd meg vele, hogy Coral Thorinnak egy szót sem szólhat – folytatta Cuthbert.

– Nem azért, mert a polgármester a bátyja; csak nem bízom abban a szukában.

– Én Hartnál jobb okot is tudok a bizalmatlanságra válaszolta Susan. – A néném azt mondta, Coral összeállt Eldred Jonasszal. Szegény Cord néni! Ez életének legrosszabb nyara. Bár úgy alítom, az ősz sem lesz jobb. Mindenki azt mondja majd rá, hogy egy árulónak a nénikéje.

– Lesznek, akik jobban tudják – jegyezte meg Alain.

– Mindig vannak.

– Meglehet, de Cordelia néni az a fajta nő, aki sohasem hallja meg a jó pletykát. Olyat nem is ad tovább. Ő magának nézte ki Jonast.

Cuthbert elhűlt. – Jonast! Az összes hegedülő istenekre! Még elképzelni is! Amikor az emberek a rossz szerelmi ízlésért álltak sorba, a nénéd előretolakodott, ugye?

Susan kuncogott, átölelte a térdét, és bólintott.

– Ideje, hogy távozzunk – mondta Roland. – Ha valami változás van, amelyről Susannak tudnia kell, akkor használjuk a Zöld Szív mögötti sziklafalban a vörös követ.

– Jó – bólintott Cuthbert. – Menjünk innen. Ennek a helynek a hidege a csontomig hatolt.

Roland megmozdult, kinyújtotta a lábát. – Ami a lényeg: úgy döntöttek, szabadon hagynak minket, amíg föl nem kerekednek, hogy lelépjenek. Ez a mi előnyünk, ami nem csekélység. És most...

Alain halk hangja megállította. – Van még valami. Nagyon fontos.

Roland ismét lekuporodott, és kíváncsian nézett Alainre.

– A boszorkány.

Susan megrezzent, de Roland csak türelmetlenül nevetett. – Neki semmi köze a mi dolgunkhoz, Al. Nem tudom elképzelni, mi köze lehetne. Nem hiszem, hogy részt vesz Jonas összeesküvésében...

– Én sem – vágott közbe Alain.

– ...és Cuthberttel rábeszéljük, hogy tartsa a száját Susanról és rólam. Ha nem így lenne, a nénikéje mostanra a plafonon szaladgálna.

– Hát nem érted? – kérdezte Alain. – Nem az a kérdés, hogy Rhea kinek beszélhet. A kérdés az, hogy egyáltalán honnan tudott róla?

– A rózsaszín – mondta hirtelen Susan. A hajához nyúlt, ujjai megérintették azt a helyet, ahol a megkurtított szálak már nőni kezdtek.

– Mi rózsaszín? – kérdezte Alain.

– A hold – felelte a lány, azután megrázta a fejét. – Nem tudom. Nem tudom, miről beszélek. Buta

vagyok, mint a tők... Roland! Mi baj? Mi bánt?

Roland már nem kuporgott, hanem lecsücsent a szirmokkal borított kőpadlóra. Úgy festett, mint aki igyekszik nem elájulni. A mauzóleumon kívül csontként csörögtek a lehullott levelek, és felkiáltott egy kecskefejő.

– Jóságos istenek – suttogta a fiú. – Ez nem lehet. *Ez nem lehet igaz.* – Tekintete találkozott Cuthbertével.

Ezen ifjú arcáról is lemosódott minden humor, és olyan könyörtelen, számító vonások maradtak utána, hogy a saját anyja sem ismerte volna föl... vagy szerette volna ilyennek ismerni.

– Rózsaszín – ismételte Cuthbert. – Hát nem érdekes? Az apád történetesen ugyanezt a szót használta indulásunk előtt, igaz, Roland? Figyelmeztetett minket a rózsaszínre. Azt hittük, csak tréfa. *Majdnem azt hittük.*

– Ó! – Alain szeme nagyra tágult. – *Bassza meg!* – tört ki. Csak utána kapott észbe, mit mondott, a legjobb barátjának szeretője mellett ülve, és a kezét a szája elé kapta. Arca vörösen égett.

Susan alig vette észre. Egyre növekvő félelemmel és zavarodottsággal nézett Rolandra. – Mi van? – kérdezte. – Mit tudsz? Mondd el! *Mondd el!*

– Szeretnék ismét hipnotizálni, ahogy a füzesben tettem – mondta Roland. – Most rögtön, mielőtt tovább beszélénk, és iszap rakódna arra, amire emlékszel.

Beszéd közben a zsebébe nyúlt. Előhúzott egy töltényt, és táncoltatni kezdte a kézfejen. A lány szeme azonnal odatapadt, ahogy az acélt vonzza magához a mágnes.

– Szabad? – kérdezte a fiú. – Te dönts el, drágám.

– Vaj igen, amit csak akarsz. – A lány szeme tágra nyílt és megüvegesedett. – Nem tudom, miért gondolod, hogy ez alkalommal másként lesz, de... – Elhallgatott, a szeme tovább követte a töltény táncát Roland kézfejen. Amikor a fiú megállította a gyutacsot és az öklébe zárta, Susan behunyta a szemét. Halkan, szabályosan lélegzett.

– Istenek, úgy aláment, mint kő a vízben! – suttogta meglepetten Cuthbert.

– Már korábban is hipnotizáltam. Azt hiszem, Rhea is. – Roland csak rövid szünet után folytatta: – Susan, hallasz?

– Vaj igen, Roland. Nagyon jól hallak.

– Azt akarom, hogy egy másik hangot is halljál.

– Kiét?

Roland odaintette Alaint. Ha van valaki, aki át tudja törni a Susan elméjében épített gátat (vagy meg tudja kerülni), akkor a barátja lesz az.

– Az enyémet, Susan mondta Alain, odalépve Roland mellé. Hallod?

A lány csukott szemmel elmosolyodott. – Igen, te vagy Alain. Azelőtt Richard Stockworth.

– Így van. – Ideges, firtató tekintettel nézett a barátjára – *Mit kérdezzek tőle?* –, de Roland egy pillanatig nem válaszolt. Egyszerre két helyen volt, és két különböző hangot hallott.

Susanét, a patakparti füzesben: *Azt mondja: „vaj igen, drágám, csak így tovább, ilyen egy rendes kislány”, aztán minden rózsaszín.*

Az apját, a Nagy Csarnok mögötti udvaron: *A citrancs az. Amin azt értem, hogy a rózsaszín.*

A rózsaszín.

Lovaikat fölnyergelték, felmálházták; a három fiú ott állt az állatok mellett, kívül közömbösen, belül lázasan várva az indulást. Az út és az utazás rejtelmei senkit sem vonzanak annyira, mint a fiatalokat.

Ott álltak az udvaron, a Nagy Csarnoktól keletre, nem messzire onnan, ahol Roland legyőzte Cortot, és előidézte mindeme dolgokat. Kora reggel volt, a nap még nem kelt föl, a pára szürke szalagokban borította a zöld mezőket. Körülbelül húszlábnyira Cuthbert s Alain apja őrködött, terpeszállásban, kezükkel fegyverük agyán. Valószínűtlen, hogy Marten (aki egy ideje nem mutatkozott a palotában, és amennyire tudni lehetett, Gileádot is elhagyta) támadást kísérelne meg ellenük – legalábbis itt –, de azért nem is lehetett teljesen kizárni a lehetőséget.

Így tehát csak Roland apja beszélt velük, amikor nyeregbe szálltak, hogy megkezdjék útjukat Mejis, a Külső Ív felé.

– Még egy utolsó dolog – mondta, miközben ők a nyereg hevedereit igazgatták: Kétlem, hogy bármi olyasmit látnátok, ami igényt tarthatna érdeklődésünkre – Mejisben aligha –, de azért ne feledkezzetek el a szivárvány egyik színéről. Mármint a Varázsló Szivárványáéről. – Fojtottan nevetett, és hozzátette: – A citrancs az. Amin azt értem, hogy a rózsaszín.

– A Varázsló Szivárványa csak mese – felelte Cuthbert, és visszamosolygott Stevenre. Majd – talán Steven Deschain szemétől – elhalványodott a mosolya. – Ugye?

– Nem minden régi történet igaz, de azt hiszem, Maerlyn Szivárványa mégis az – felelte Steven. – Úgy tartják, valaha tizenhárom üveggömb létezett: egy-egy a Tizenkét Kapuórnek, és egy a Sugarak találkozási pontjának.

– Egy a Toronyé volt – mondta halkán Roland, és érezte, hogy libabőrös lesz. – Egy a Setét Toronyé.

– Igen, Tizenharmadiknak hívták, amikor még kisfiú voltam. Néha tűz mellett a fekete üveggömből regéltünk, hogy ijesztgessük egymást, amíg apáink rajta nem kaptak. Atyámuram azt mondta, nem bölcs dolog a Tizenharmadikról beszélni, mert meghallja a nevét, és az utadba gurul. De nektek hármatoknak nem a Fekete Tizenharmadik a fontos, legalábbis most nem. Nem, én a rózsaszínről beszélek. Maerlyn Citrancsáról.

Lehetetlen volt megmondani, mennyire veszi komolyan... és hogy egyáltalán komolyan veszi-e.

– Ha a Varázsló Szivárványának többi üveggömbje létezett is, mostanra a zöme eltörhetett. Az ilyen dolgok, tudjátok, sohasem maradnak sokáig egy helyen vagy egy kézben, és még egy varázsgömb is eltörhet. Ám a Szivárványának legalább három-négy íve még mindig itt gurulhat a mi szomorú világunkban. A kék csaknem bizonyosan megvan. A lassú mutánsok egyik sivatagi törzse – ahogy magukat nevezték, a Totális Disznók – birtokolta nem egészen ötven éve, noha azóta ismét eltűnt szem elől. A zöldről és a narancsszínről az a hír járja, hogy Ludban, illetőleg Disben található. És megvan talán még a rózsaszín is.

– Egyáltalán, mit csinálnak ezek? – kérdezte Roland. – Mire jók?

– Látásra. A Varázsló Szivárványának egyes színei állítólag elárulják a jövőt. Másokban más világokat látni, azt, amelyben a démonok élnek, meg ahová a Régi Nép távozhatott, amikor itt hagyta a mi világunkat. Megmutathatják a titkos ajtókat is, amelyeken át lehet járni a világok között. Megint más színekkel a mi világunkban lehet jó messzire ellátni, és olyan dolgokat lehet kilesni, amiket az emberek jobb szeretnek titokban tartani. A jót sohasem mutatják, csak a rosszat. Hogy ebből mennyi az igazság és mennyi a mítosz, azt senki sem tudja biztosan.

Rájuk nézett, a mosolya elszürkült.

– Egyet azonban tudunk: John Farsonnak állítólag van egy talizmánja, ami izzik a sátrában éjjelente... néha csaták, néha jelentős csapatmozgások, néha nagy horderejű döntések bejelentése előtt. És rózsaszínű ez az izzás.

– Talán-van elektromos lámpája, és egy rózsaszín sálat dob rá, amikor imádkozik – mondta Cuthbert. Kicsit védekezően nézett a barátaira. – Nem tréfálok; vannak emberek, akik ezt teszik.

– Talán – bólintott Roland apja. – Talán csak erről vagy hasonlóról van szó. De talán sokkal többről.

Én annyit tudok, hogy Farson folyton megver minket, állandóan kisiklik előlünk, és mindig ott bukkan föl, ahol a legkevésbé váránk. Ha őbenne van a varázslat, és nem valamiféle talizmánjában, akkor az istenek-segítsék a Társulást.

– Majd körülnézünk, ha akarod – mondta Roland –, de Farson északon vagy nyugaton van. Mi pedig keletre megyünk. – Mintha az apja nem tudta volna.

– Ha ez a Szivárvány egy íve – válaszolta Steven –, akkor akárhol lehet: keleten és délen ugyanúgy, mint nyugaton. Nézzétek, nem tarthatja mindig magánál. Bármekkora megnyugvás lenne is szellemének és szívének. Senki sem tarthatja magánál folyamatosan.

– De miért?

– Mert ezek élnek és éhesek – mondta Steven. – Ha valaki elkezdi használni őket, végül *ők* használják el őt. Ha Farsonnál van a Szivárvány egy darabja, akkor el fogja küldetni, és csak akkor hozatja vissza, amikor szüksége van rá. Tudja, mit kockáztat, ha elveszíti, de azt is megérti, milyen kockázatos túl sokáig magánál tartani.

A levegőben lógott a kérdés, amelynek föltevésétől a másik kettőt visszatartotta az udvariasság. Roland azonban föltette. – *Komolyan* mondd, apa? Ugye nem csak ugratsz?

– Olyan korban küldelek el benneteket, amikor a legtöbb fiú még nem alszik jól, ha nem kap a mamájától jóéjt-pusztit – válaszolta Steven. – Arra számítok, hogy mindhármatokat élve és jó egészségben látlak viszont – Mejis kellemes, nyugodt hely, legalábbis az volt az én gyerekkoromban –, de ebben nem lehetek biztos. Manapság az ember semmiben sem lehet biztos. Nem foglak tréfálva és kacajjal útnak indítani titeket. Meglep, hogy egyáltalán megfordult a fejedben.

– Bocsánatodért esedezem – mondta Roland. Kényszeredett béke honolt kettejük között, és ő nem akarta megtörni. Mégis, alig várta, hogy indulhasson. Fürge táncolt alatta, mintha osztozna érzelmeiben.

– Nem számítok rá, hogy meglátjátok Maerlyn üveggömbjét... de hát arra sem számítottam, hogy tizennégy éves korotokban úgy búcsúztatlak benneteket, hogy pisztolyt visztek magatokkal a takaróitokba rejtve. Itt a *ka* működik, és ahol a *ka*, ott minden lehetséges.

Steven lassan levette a kalapját, hátralépett és meghajolt. – Menjetek békével, fiúk. És térjetek vissza egészségesen.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, uram – mondta Alain.

– Jó szerencsét – tette hozzá Cuthbert.

– Szeretlek – mondta utolsónak Roland.

Steven bólintott. – Köszönöm. Én is szeretlek. Áldásom rátok, fiúk. – Ez utóbbit emelt hangon mondta, és a másik két férfi – Robert Allgood és Christopher Johns, akit zivataros ifjúságában Égető Chris néven ismertek – ugyancsak áldását adta rájuk.

Így hát elvágattak hárman a Nagy Út felé, miközben körülölelte őket a nyár. Roland fölnézett, és olyasmit látott, ami rögtön elfeledtette vele a Varázsló Szivárványát. Az anyja hajolt ki lakosztálya hálószobájának ablakából. Arcának oválisát időtlen sziklaszürke rámába foglalta a kastély nyugati szárnya. Könnyek peregtek az arcán, de mosolygott, és búcsúra emelte a kezét. Hármuk közül csak Roland látta.

De nem intett vissza.

– *Roland!* – dőfte oldalba egy könyök, akkora erővel, hogy kizökkentette mégoly fényes emlékeiből, és visszahozta a jelenbe. Cuthbert volt az. – Csinálj valamit, ha az a szándékom! Vezess ki minket ebből a halottasházból, még ledidergem a bőrömet a csontjaimról!

Roland Alain füléhez hajolt. – Készülj, hogy segíthess nekem.

Alain bólintott.

Roland Susanhoz fordult. – Amikor először voltunk *an-tet*, a füzesben, lementél a patakhoz.

– Vaj igen.

– Egy kicsit levágtál a hajadból.

– Vaj igen – felelte ugyanolyan álmatagon. – Le én.

– Az egészet le akartad vágni?

– Vaj igen, minden tincset és fürtöt.

– Tudod, ki mondta neked, hogy levágd?

Hosszú szünet. Roland már éppen odafordult volna Alainhez, amikor a lány megszólalt. – Rhea. –

Újabb szünet. – Fel akart gerjeszteni.

– Igen, de mi történt később? Mi történt, miközben ott álltál az ajtóban?

– Ó, valami más is történt még korábban.

– Mi?

– Behoztam a fáját – felelte a lány. Ennél többet nem mondott.

Roland Cuthbertre nézett, aki vállat vont. Alain széttárta a kezét. Roland arra gondolt, megkéri, avatkozzon közbe, ám aztán úgy ítélte meg, hogy még nincs itt az idő.

– Ne törődj most a fával – mondta –, vagy azzal, ami azelőtt történt. Talán majd később megbeszéljük, denem most. Mi történt, amikor menni készültél? Mit mondott a hajadról?

– A fülembé suttogott. És volt egy Jézus Embere.

– Mit suttogott?

– Nem tudom. Ez a rész rózsaszín.

Ez az, Roland biccentett Alainnek. A fiú az ajkába harapott, és előrelépett. Rémültnek látszott, de amikor kézen fogta Susant és megszólalt, nyugodt, simogató volt a hangja.

– Susan! Alain Johns vagyok. Ismersz?

– Vaj igen. Richard Stockworth voltál.

– Mit suttogott Rhea a füledbe?

Egy ránc jelent meg a lány homlokán, halványan, mint árnyék egy felhős napon. – Nem látom. Rózsaszín.

– Nem kell látnod – mondta Alain. – Nem a látás az, amire most szükségünk van. Hunyd be a szemed, hogy ne is láthass.

– Be *van* hunyva – felelte némi bosszúsággal a lány. *Megrémült*, gondolta Roland. Hirtelen szeretne volna megkérni Alaint, hogy hagyja abba, ébressze föl Susant, aztán mégsem tette.

– A bentit – folytatta Alain. – Azt, amelyik az emlékezetedből néz ki. Azt hunyd be, Susan. Hunyd be, az apád szerelmére, és ne azt mondd, amit láatsz, hanem amit *hallasz*. Meséld el, mit *mondott*.

Susan szeme váratlanul, ijesztően fölpattant, amikor behunyta a lelki szemét. Egy ősrégi szobor pillantásával meredt Rolandra. Átnézett rajta. Roland kis híján felsikoltott.

– Az ajtóban voltál, Susan? – kérdezte Alain.

– Vaj igen. Mindketten ott voltunk.

Akkor legyél ismét ott.

– Vaj igen. – Réveteg hang: Gyöngye, de érthető. – Még lehunyt szemmel is látom a holdfényt. Akkora, mint egy citrancs.

A citrancs az, gondolta Roland. *Amin azt értem, hogy a rózsaszín.*

– *Na* és mit hallottál? Mit mondott?

– Nem, *én* mondtam. – Egy kislány kissé durcás hangja. – Először *én* szólok, Alain. Azt mondom:

„Ezzel végeztünk?“, mire azt válaszolja: „Talántán van még egy apróság”, azután... azután... Alain gyengéden megszorította a kezét, hogy minden látnoki adottságát átadja a lánynak. Susan lanyhán próbálta kiszabadítani magát, de a fiú nem engedte. – Azután? Mi történt azután? – Van egy kis ezüstmedálja. – És? – Közelebb hajol és megkérdezi, hallom-e. Érzem a lehelete szagát. Bűzlik a fokhagymától. Meg más, még rosszabb dolgoktól. – Grimaszolt az undortól. – Azt mondom, hogy hallom. Most már látom. Látom a medálját. – Igen jó, Susan – mondta Alain. – Mit látsz még? – Rheát. Olyan a holdfényben, mint egy koponya. Egy hajas koponya. – Istenek – suttogta Cuthbert, és keresztbe fonta a karját. – Azt mondja, figyeljek rá. Azt mondom, figyelni fogok. Azt mondja, engedelmeskednem kell. Azt mondom, engedelmeskedni fogok. Azt mondja: „Vaj igen, drágám, csak így tovább, ilyen egy rendes kislány.” A hajamat simogatja. Egész idő alatt. A varkocsomat. – Halódó lassúsággal emelte szőke hajához a kripta árnyaitól elfakult kezét. – Azután azt mondja, valamit meg kell tennem, miután elveszítem a szüzességemet. „Várd ki, mondja, amíg elalszik melletted, azután vágd le a hajadat. Minden tincset. Egészen fejbőrig.” A fiúk egyre növekvő iszonyattal bámulták, mert a hangja átváltozott *Rhea* hangjává: olyan zsémbesen vinnyogott, akár acöosi vénasszony. Még az arca – a hidegen révedező szem kivételével –, az is olyan lett, mint egy satrafáé. „Vágd le, jányom, az összes céda tincsedet, az ám, s oly kopaszon menj hozzá vissza, ahogy kijöttél az anyádból! Majd meglátod, hogy akkor mennyire tetszel neki!” Elhallgatott. Alain sápadtan nézett Rolandra. Az ajka remegett, de még mindig fogta a lány kezét. – Miért rózsaszín a Hold? – kérdezte Roland. – Miért rózsaszín a Hold, amikor emlékezni próbálsz rá? – Az a bűbája. – Susan meglepett volt, szinte vidám. Bizalmasan: – Az ágya alatt tartja, úgy ám. Nem tudja, hogy láttam. – Biztos vagy benne? – Vaj igen – felelte Susan, azután egyszerűen hozzátette: – Megölt volna, ha tudja. – Valamennyiük megdöbbenésére kuncogni kezdett. – Rheának holdja van egy dobozban az ágya alatt! – Ezt egy kisgyerek hangján dalolta. – Egy rózsaszín hold – mondta Roland. – Vaj igen. – Az ágya alatt. – Vaj igen. – Most kirántotta a kezét Alainéből. Két kézzel kört rajzolt a levegőbe, és ahogy átnézett ezen a körön, egy vonaglásznyi időre valami rémítő kapzsiság torzította el az arcát. – Szeretném, ha az enyém lenne, Roland. Úgy szeretném! Gyönyörű hold! Láttam, amikor fáért küldött. Az ablakon át. A vénasszony olyan... fiatalnak látszott. – Megismételte: – Ó, de szeretnék egy ilyet! – Nem, ne szeress! Az ágya alatt volt? – Vaj igen, egy bűvös helyen, amelyet kézmozdulatokkal nyitott ki. – Nála van Maerlyn Szivárványának egy darabja – mondta csodálkozó hangon Cuthbert. – Ott van a vén dögnél, amiről apád mesélt. Nem csoda, ha tudja, amit tud! – Van még valami, amit tudni akarunk? – kérdezte Alain. – Kezd nagyon hűlni a keze. Nem szeretem, hogy ilyen mélyre merült. Jól csinálta, de... – Azt hiszem, végeztünk.

– Mondjam neki, hogy felejtse el?

Roland azonnal megrázta a fejét. *Ka-tet-et* alkotnak, jóban, rosszban. Megfogta a lány ujjait, és azok *csakugyan* hidegek voltak.

– Susan!

– Igen, drágám.

– Mondok neked egy versikét. Amikor befejezem, akkor mindenre emlékezni fogsz, mint azelőtt. Rendben?

A lány elmosolyodott, és ismét lehunyta a szemét. – Nyúl és hal, madár és medve....

Roland is mosolygott, úgy fejezte be a mondókát: -...hozz boldogságot kedvesemre.

Susan kinyitotta a szemét. Mosolygott. – Te – mondta megint, és megcsókolta a fiút. – Még mindig-te vagy az én boldogságom, Roland. Mindig csak te, szerelmem.

Roland nem bírta megállni, hogy magához ne ölelje.

Cuthbert félrenézett. Alain a bakancsát szemlélte, és megköszörülte a torkát.

9

Miközben visszafelé lovagoltak Tengermellék irányába, Susan átkarolta Roland derekát, és megkérdezte: – Elhozod tőle azt az üveggömböt?

– Jobb, ha most hagyjuk, ahol van. Semmi kétség, Jonas bízta rá Farson nevében. Abban sem kételkedem, hogy a zsákmány többi részével kell nyugatra vinnie. Majd akkor foglalkozunk vele, amikor a tartálykocsikkal és Farson embereivel.

– Magunkkal visszük?

– Elvisszük vagy összetörjük. Azt hiszem, inkább elviszem az apámnak, de annak is megvan a kockázata. Óvatosnak kell lennünk. Ez egy nagyon erős varázseszköz.

– Gondolod, hogy látja a terveinket? Gondolod, hogy figyelmezteti Jonast vagy Kimba Rimert?

– Ha nem lát benne olyasmit, hogy odamegyünk és el akarjuk venni a drágalátos játékszerét, akkor nem hinném, hogy beleártaná magát a terveinkbe. Szerintem alaposan ráijesztettünk. Ha valóban a hatalmába kerítette a gömb, akkor most egyfolytában azt akarja bámulni.

– És magánál akarja tartani. Azt is meg akarja tenni.

– Vaj igen.

Fürge a parti erdő csapásán kocogott. A ritkuló lombok között már odalátszott a polgármester házát körülvevő, borostyánnal befuttatott szürke fal, és hallották a parton megtörő hullámok ütemes morajlását.

– Biztonságban vagy itt, Susan?

– Ne félj.

– Tudod, mit kell tenned neked és Sheemie-nek?

– Vaj igen. Időtlen idők óta nem éreztem magam ilyen jól. Mintha az elmémről végleg letisztult volna valami régi árnyék.

– Ha így van, Alaint illeti a köszönet. Én magam nem lettem volna képes elkergetni.

– Van valami varázsos a kezében.

– Igen. – Elérték a személyzeti ajtót. Susan könnyedén leugrott a lóról. Roland is leszállt, és megállt a lány mellett, fél karral átölelve Susan derekát. A lány fölnézett a holdra.

– Nézd, mennyire meghízott, már látható a Démon arcának a kezdete. Látod?

– Pengeorr, koponyavigyor. Szem még nem volt, de Roland azért látta.

– Mindig féltem tőle, amikor kicsi voltam. – Susan most már suttogott, tekintettel a fal mögötti házra.

– Leeresztettem a redőnyt, amikor a Démon megtelt. Attól féltem, ha észrevesz, lenyúl, fölkap

magához, és befal. – Reszketett az ajka. – Ugye milyen buták a gyerekek?

– Néha. – Roland a maga részéről nem félt kicsi korában a Démon Holdtól, de ettől itt félt. Olyan sötétnek rémlik a jövő, és a fényhez vezető út olyan síkos. – Szeretlek, Susan. Teljes szívemből szeretlek.

– Tudom. Én is szeretlek téged. – Gyengéden, nyitott ajkakkal megcsókolta. Egy pillanatra a mellére vonta a fiú kezét, azután megcsókolta Roland meleg tenyerét. A fiú magához ölelte. Susan a telő holdat nézte szeretője válla fölött.

– Egy hét Aratásig – mondta. – *Fin de ano*, ahogy a *vaqueró*-k és a *labrador*-ok hívják. Nálatok is ez a neve?

– Majdnem – bólintott Roland. – Évzárásnak hívják. Az asszonyok beföttek és csókokat osztogatnak. A lány puhán belenevetett a fiú vállába. – Talán egyáltalán nem is fogom annyira másnak találni a dolgokat.

– De a legjobb csókjaidat nekem kell félretenned. – Úgy lesz.

– Akármi jön is, mi együtt leszünk – mondta a fiú, ámde a magasban a Démon Hold úgy vigyorgott a csillagos sötétben a Tiszta Tenger fölött, mintha ő másképp tudná a jövőt.

VI. fejezet AZ ÉV LEZÁRÁSA

1

Most hát eljön Mejisben a *fin de ano*, amelyet Belső-Világ közepén az év lezárásának hívnak. Eljön, mint már ezerszer... vagy tízezerszer, százezerszer. Ezt senki sem tudta volna biztosan megmondani; a világ elmozdult, és az idő egyre különösebb lett. Mejisben van egy mondás: „Az Idő arc a vízen.”

A mezőkön az utolsó krumplikat szedik föl a legvastagabb szerepéjüket viselő, kesztyűs férfiak és nők, a szél most már keményen fúj keletről nyugat felé, metsző a lehelete, és folyton sótól szaglik a fagyos levegő – olyan az illata, mint a könnyé. A *campesinó*-k meglehetősen vidáman szedik föl az utolsó sorokat, arról beszélgetnek, mit fognak csinálni, mekkorákat bokáznak majd Aratásünnepkor, de valamennyien érzik a szélben az ősz különös szomorúságát, azt, hogy közelít az év vége. Úgy futott el velük, mint víz a patakban, és noha egyikük sem emlegeti, azért mindnyájan tisztában vannak vele.

A gyümölcsösökben az utolsó almákat szedik le a legmagasabb ágakról a nevetgélő fiatal emberek (ebben a még nem orkánszerű szélben az ő kiváltságuk a szüret), akik úgy szokellnek föl-alá, akár a varjúkolóniák őrszemei. Fölöttük a felhőtlenül kéklő, ragyogó égen vadludak svadronjai húznak délnek, rozsdás agyót gáogva.

A kis halászcsónakokat kihúzzák a vízből; testüket lekaparják és átfestik az éneklő tulajdonosok, akik a csipős hidegben is jobbára kötésig meztelenül dolgoznak, munka közben ódon dalokat zengve...

*A ragyogó kék tenger embere vagyok,
Mindent látok, mindent látok,
A báróság embere vagyok,
Az enyém, amit látok, ó!*

*A ragyogó kék öböl embere vagyok,
Mindent mondok, mindent mondok,
Amíg tele a hálóm, maradok,*

Amit mondok, az jóóó!

...és időnként egy kis hordó *graf*-ot adogatnak mólóról mólóra. Az öbölben mostanára már csak a nagy hajók maradnak. Járják a kivetett hálóiakat jelző hatalmas köröket, szakasztott úgy, ahogy a juhászcutya kerülgeti a birkanyáját. Az öböl délben őszi tűzben hullámszik, a férfiak törökülésben ebédelnek a csónakokban, és tudják, hogy amit látnak, az az övék, óóó... legalábbis amíg a szürke őszi viharok gomolyogni nem kezdenek a látóhatáron, havas esőt és havat köhögve szélrohamaikban.

Záródik, bezáródik az év.

Hambry utcáin éjszakánként már égnek az aratásünnepi fények, a szalmabábok kezét vörösre festik. Aratási amulettek lógnak mindenfelé, s noha a nők sűrűn csókolóznak és őket is sűrűn csókolgatják az utcákon és a két piacon – gyakran olyan férfiak, akiket nem is ismernek –, a nemi érintkezés szinte teljesen abbamarad. Majd folytatódik (mondhatni, robbanásszerűen) az Aratás éjszakáján. Ennek eredménye jövő Tele Föld idején a szokásos, sűrű gyermekáldás.

A Lankán vadul vágáznak a lovak, mintha tudnák (valószínűleg így is van), hogy vége felé közeledik szabadságuk. Száguldoznak, majd megtorpannak, pofájukat a nyugati szélrohamoknak, fárukat a télnek fordítva. A birtokokon leveszik a tornácról a szúnyoghálókat, helyükre akasztják a zsalukat. Az udvarházak hatalmas és a tanyák kisebb konyháiban senki sem lop aratási csókot, még csak nem is gondol a szexre. Ez a begyűjtés és eltevés ideje, a konyhák sötét hajnaltól késő éjszakáig gőzölögnek, lüktetnek a forróságtól. Alma, répa, bab, vízitorma és a füstölődő hús illata terjeng. Az asszonyok egész nap robotolnak, azután alvajáró léptekkel eltámolyognak az ágyig, ahol hullaként hevernek másnapig, amikor még sötétben várja őket vissza a konyha.

Avart égetnek a városi udvarokon, és ahogy telik a hét, és egyre tisztábban kirajzolódik az Öreg Démon arca, mind gyakrabban vetnek vörös kezű szalmabábokat a máglyákra. A mezőkön fáklyaként lángol a kukoricacsuhé, gyakran szalmabábok is égnek vele együtt, vörös kezük, fehér keresztöltés-szemük reszket a hőségben. Férfiak állják körül a tüzeket, nem beszélnek, arcuk ünnepélyes. Senki sem szól a rettenetes régi rítusokról, elmondhatatlan ősi istenekről, akiknek engesztelésére a szalmabábokat égetik, de azért valamennyien tudnak róluk. Időről időre valamelyik férfi halkán súgja: *sarjúfa*.

Zárul, zárul, bezárul az év.

Az utcán petárdák ropognak – és néha egy-egy harsányabb „durrancs”, amelytől még a jámbor igáslovak is meghökölnek –, és visszhangzik a gyermeknevetés. A vegyesbolt és a szemben levő Utaspihenő tornácán csókokat – néha füledten elnyiló és nyelvcsapásoktól édes csókokat – váltanak, ám Coral Thorin kurvái (a „pamutpipik”, ahogy a Gert Mogginshoz hasonló dévaj lányok szeretik nevezni magukat) unatkoznak. Ezen a héten nem lesz valami nagy forgalmuk.

Ez még nem az év vége, amikor a téli örömtüzek lángolnak, és Mejis egyik végétől a másikig járják a csúrdöngölőt... és mégis az. Ez az év *igazi* vége, a *sarjúfa*-val, s ezt mindenki tudja, a Kölök alatti bárpulnál álló Stanley Ruiztól a legutolsó *vaqueró*-ig Fran Lengyll birtokán, a Rossz Fű peremén. Visszhang peng a fényes levegőben, a vér más helyekre vágyik, a magányosság dalol a szívben, mint a szél.

De az idén van valami más is: a baj előérzete, amelynek még senki sem képes hangot adni. Emberek, akiknek eddig ismeretlen volt a lidércnyomás, sikoltva ébrednek a *fin de ano* hetében; magukat békésnek ismerő férfiak nemcsak hogy ökölharcba keverednek, de kifejezetten keresik az ilyen alkalmakat; elégedetlen fiúk, akik más éveken csak álmodtak arról, hogy világgá mennek, most valóban megteszik, és legtöbbször nem jönnek vissza, miután első éjszakájukat eltöltötték a szabad ég alatt.

Van egy olyan érzés – ködös, de nagyon erős érzés –, hogy az idén balul ütöttek ki a dolgok. Vége az évnek, de vége a békének is. Még itt, a külső-világi álmos Mejis báróságban is hamarosan kirobban Belső-Világ utolsó nagy összecsapása; inentől kezd majd folyni a vér. Már csak két év, és el fog sodródni a létező világ. Itt kezdődik. Rózsamezejének közepéből a Setét Torony a fenevad hangján üvölt. Az Idő arc a vízen.

2

Coral Thorin éppen a Bayview Szálló felől jött a Fő utcán, amikor szembetalálkozott a Caprichosót vezető Sheemie-vel. A fiú a „Gondtalan szerelmet” énekelte magas, édes hangon. Lassan haladt; Capi hátáról kétakkora hordók lógtak, mint azok, amelyeket nemrég vitt fel a Cöosra.

Coral vidáman üdvözölte mindenését. Volt rá oka, hogy vidám legyen; Eldred Jonas nem tartotta be a *fin de año* idején szokásos absztinenciát. Sánta ember léte reppant találékony volt.

– Szervusz, Sheemie! – kiáltotta. – Hova mész? Tengermellékre?

– Igenis – bólogatott Sheemie. – Viszem a *graf*-ot, amit kértek. Mindenféle csoportok jöttek az Aratásünnepre, igen tonnányian jöttek. Sokat táncolnak, jól kimelegszenek, sok *graf*-ot isznak, hogy jól lehüljenek! Milyen csinos ma, Thorin úrnő, csupa rózsaszín az ábrázata, bizony ám!

– Olalá! Milyen kedves, hogy ilyet mondasz, Sheemie! – Vakító mosollyal jutalmazta a fiút. – Eredj már, te hízelgő, ne húzd az időt.

– Nemdenemám, megyek is mán.

Coral állt, és mosolyogva nézett utána. *Sokat táncolnak, jól kimelegszenek*, mondta Sheemie. A táncról nem tudott, de azt bizonyosra vette, hogy idén forró lesz az Aratásünnep. Tűzforró.

3

Miguel a Tengermellék boltíve alatt várta Sheemie-t, és azzal a gögösen megvető pillantással mérte végig, amelyet az alacsonyabb rangúaknak tartogatott, azután először az egyik hordóból, majd a másikkól húzta ki a dugót. Az elsőnél a dugót szagolta meg; a másodikba beledugta az ujját, és töprengve lenyalta. Beesett, ráncos arcával, nyámmogó, fogatlan öreg szájával olyan volt, mint egy öreg, szakállas csecsemő.

– Fincsi, ugye? – kérdezte Sheemie. – Fincsi, mint a süti, nem igaz, jó öreg Miguel, aki már ezer éve itt van?

Miguel még mindig a hüvelykujját szopogatva, savanyú pillantást vetett rá. – *Ándale, ándale, simplon*. Sheemie a házat megkerülve a konyhához vezette az öszvért. Az óceán lehelete itt éles volt és dermesztő. Integtetett a konyhában dolgozó asszonyoknak, de senki sem intett vissza; valószínűleg észre sem vették. A hatalmas tűzhely minden rózsáján egy-egy fazék rotyogott, és az ingruhára emlékeztető, hosszú ujjú, bő munkaköpenyt viselő, rikító szalagokkal felkötött hajú asszonyok kísértetként mozogtak a párában.

Sheemie először az egyik hordót emelte le Capi hátáról, majd a másikat. Nyögve odacipelte őket a hátsó ajtó melletti hatalmas tölgyfa tartályhoz. Levette a tartály fedelét, és hátratántorodott az *ó-graf* könnyeztetően erős szagától.

– Phú! – emelte meg az első hordót. – Az ember berúg már az ájerjétől is!

Óvatosan, hogy ki ne locsolja, betöltötte a friss *graf*-ot. Amikor végzett, a tartály jócskán megtelt. Ez jó, mert Aratásünnep éjszakáján víz helyett almasör fog folyni a konyhai csapokból.

Az üres hordókat visszaakasztotta tartóikra, ismét bekukkantott a konyhába, hogy biztosan nem figyel-e senki (nem figyelte; azon a reggelen Coral együgyű mindenese volt az utolsó, akivel törődtek), azután nem a megszokott útra terelte az öszvért, hanem letért Capival a Tengermellék raktáraihoz

vezető ösvényre.

Három raktár állt egymás mellett, mindegyik előtt ott ült egy piros tenyerű szalmabáb. A bábok mintha figyelték volna Sheemie-t, amitől ő megborzongott. Azután eszébe jutott az az út, amikor fölment Rheához, a bolond vén ördögös asszonysághoz. Ő igazán ijesztő volt. Ezek itt csak öreg szivarok, akiket kitömtek szalmával.

– Susan! – szólt halkán. – Itt vagy?

A középső raktár résnyire nyitott ajtaja megmozdult. – Gyere be! – szólt ugyancsak halkán a lány. – Hozd az öszvért! Siess!

Sheemie odavezette Capit a csúrhöz, amelynek olyan szaga volt, mint a szalmának, a babnak, az ennivalónak... meg még valami másnak. Valami élesebb szaga is volt. *Tűzijáték*, gondolta a fiú. *Meg lőpor*.

Susan, aki délelőtt az utolsó ruhapróbákat szenvedte végig, vékony selyempongyolát és nagy bőrcsizmát viselt. A haját jajvörös és hupikék papírokra csavarta.

Sheemie vihogott. – Jaj, de vicces vagy, Susan, Pat lánya! Meg kell pukkadni rajtad, igazán!

– Igen, festő ecsetjére vagyok méltó – mondta leverten Susan. – Sietnünk kell. Húsz percem van, amíg keresni kezdenek. Még korábban is, ha a vén kecskebak látni akar... siessünk!

Leemelték a hordókat Capi hátáról. Susan törött zablát vett elő a pongyolája zsebéből, és az éles végével lefeszítette az egyik hordó tetejét. Odadobta a zabladarabot Sheemie-nek, aki a másik hordó tetejét feszítette le. A *graf* savanykás almaillata töltötte be a csúrt.

– Tessék! – dobott oda a lány Sheemie-nek egy puha rongyot. – Törölgesd ki, amennyire tudod. Nem kell tökéletesre, be van csomagolva, de azért jobb a biztonság.

Kitörölték a hordók belsejét. Susan két másodpercenként ideges pillantásokat vetett a csűr bejáratára. – Jól van – mondta. – Jó. Most... itt van kettő. Biztos, hogy nem fognak hiányozni; elegendő anyag van itt a fél világ felrobbantására. – Hátrasietett a csűr homályába, egyik kezével fölkapta köntöse szegélyét, csizmája kopogott. Öltre való csomaggal jött vissza.

– A nagyobbakból hoztam mondta.

A fiú bedugdosta az egyik hordóba a csomagokat, összesen tucatnyit. Sheemie kerekded formákat tapintott a tasakokban, akkorákat, mint egy gyermekököl. Durrancsok. Mire befejezte a pakolást és a helyére illesztette a hordó tetejét, a lány már hozta is az újabb öl kisebb csomagot. Ezeket a másik hordóba rejtették. Tapintásukból ítélve kisebb petárdák voltak, az a fajta, amelyik nem csupán robban, de színes tűzzel ég is.

A lány segített felerősíteni a hordókat Capi hátára, miközben egyfolytában a csűrajtóra sandított. Amikor a hordók már biztosan ültek Caprichoso oldalán, Susan megkönnyebbülten felsóhajtott, és a keze fejével letörölte az izzadságot a homlokáról. – Hála legyen az isteneknek, hogy ezzel végeztünk!

– mondta. – Tudod, hogy mi most a teendő?

– Igen, Susan, Pat lánya. A K tanyára megyek. Barátom, Arthur Heath majd biztonságba helyezi ezeket.

– És ha bárki kérdi, mi dolgod arrafelé?

– Édes *graf*-ot viszek a Belső-Világból való fiúknak, mert elhatározták, hogy az ünnepre nem jönnek be a városba... miért, Susan? Nem szeretik az ünnepet?

– Hamarosan megtudod. Most ne törődj vele, Sheemie. Eredj, jobb, ha indulsz.

A fiú csak állt.

– Mi baj? – kérdezte Susan; igyekezett leplezni türelmetlenségét. – Mi a baj, Sheemie?

– Szeretnék egy *fin de año* csókot kapni tőled, de az ám. – Sheemie képe aggasztóan pirosra gyúlt. Susan akarata ellenére elnevette magát. Lábujjhegyre ágaskodott, és megcsókolta a fiú száját. Ezek

után Sheemie ellebegett a K tanya felé tüzes rakományával.

4

Reynolds másnap kilovagolt a Citgóba. Vágta közben sálat tekert az arcára, így csak a szeme látszott. Boldog lesz, ha megszabadul erről az átkozott helyről, amely nem tudja eldönteni, hogy állatot tenyészt-e vagy halászik. A hőmérséklet nem süllyedt nagyon alacsonyra, de amikor kiért a víz mellé, a szél vágott, mint a borotva. És ez még nem minden; valami ború ült Hambryn és egész Mejisen, ahogy közeledett az Aratásünnep, valami kísérteties, ami Reynoldsnak egy csöppet sem tetszett. Roy is érezte. Reynolds a szemén látta.

De fog örülni, ha ez a három szopós lovag már csak egy marék hamu lesz a szélben, ez a hely pedig csupán emlék!

Leszállt a finomító repedezett parkolójában, lovát odakötötte egy rozsdás öreg roncs lökhárítójához, amelynek tábláján a CHEVROLET varázsszó állt alig olvasható betűkkel, azután elindult az olajtócsa felé. A szél erősen fújt, Reynolds még tanyasi fazonú birkabőr bekecsében is fázott, és kétszer is füléig kellett húznia a kalapját, nehogy elrepüljön. Mindent összevéve boldog volt, hogy nem látja magát; valószínűleg úgy fest, mint egy bunkó paraszt.

Úgy tűnt, a hely rendben is volna... vagyis kihaltnak látszott. A szél bánatosan sóhajtozva fészülte a fenyőket a csövek két oldalán. Az ember el se hinné, hogy tucatnyi szempár lesi menet közben.

– Helló! – kiáltotta el magát. – Gyertek elő csibészek, tanácskozzunk!

Egy pillanatig nem érkezett válasz; azután a fák közül előbukdácsolt Hiram Quint a Zongora-tanyáról és Barkie Callahan az Utaspihenőből. *Mi a szent szar!*, gondolta Reynolds valahol félúton az ámulat és a multság között. *Ennyi hús még egy hentesboltban sincs.*

Quint egy vacak öreg mordályt tűzött az övébe; Reynolds évek óta nem látott ilyet. Ha Quintnek szerencséje van, csak csütörtököt mond, amikor meghúzza a ravaszt. Ha nincsen szerencséje, akkor a disznóláb felrobban és megvakítja.

– Minden csöndes? – kérdezte.

Quint mejisi tájnyelven makogott valamit. Barkie figyelte, azután azt mondta: – Minden rendben, uram. Azt mondja, hogy ő és az emberei egyre türelmetlenebbek. – Barátságosan mosolygó arcán semmi sem jelezte, mit mond, amikor azzal folytatta: – Ha az agy puskaapor volna, ez a hibbant még az orrát sem fújhatná ki.

– Megbízható ez az idióta?

Barkie vállat vont. Ezt akár igennek is lehetett értelmezni.

Átvágtak a fák között. Ahol Roland és Susan közel harminc tartálykocsit látott, ott most alig fél tucat állt, és ebből a hatból is csupán kettőben volt olaj. Férfiak ültek a földön, vagy sombrerojukat az arcukba húzva szundikáltak. A legtöbb fegyver körülbelül annyira megbízhatónak tűnt, mint a Quint övéből előmeredő mordály. Néhány szegényebb *vaquero bolá-t* hozott magával. Reynoldsnak az volt a véleménye, hogy ezek akár hatékonyabb fegyverek is lehetnek.

– Közöld ezzel a Lord Perthszel itt, hogy ha jönnek a fiúk, akkor rajtuk kell ütni, és csupán egyetlen esélyük lesz, hogy jól elvégezzék a munkát – mondta Barkie-nak.

Barkie továbbadta az üzenetet Quintnek. Az elvigyorodott, kimutatva fekete és sárga agyarainak rémítő kerítését. Röviden mondott valamit, azután maga elé nyújtotta a kezét, és ökölbe zárta hatalmas, forradásos mancsait, egyiket a másik fölött, mintha láthatatlan ellenséget fojtogatna. Barkie fordítani kezdett, Clay Reynolds leintette. Egyetlen szót megértett, és az elég is volt neki: *muerto*.

Rhea az ünnepet megelőző héten az üveg előtt ült, és belebámult mélységeibe. Ermot fejét otromba fekete fércöltésekkel visszavarrta a helyére, és a nyakába kanyarította a kígyót. Ült és álmodott, észre sem véve a bűzt, amely az idő előrehaladtával az oszlásnak indult hullóból áradt. Ádáz kétszer odajött hozzá, ételért nyafogva, de Rhea, rá se nézve, mindkét alkalommal félrerúgta az utálatos zavargót. Egyre jobban összeaszott, a szeme olyan lett, mint a hálósobája ajtaja melletti neccben felakasztott koponyák szemgödrei. Időnként elbólintott, miközben ott ült az üveggömbbel az ölében, nyakán a bűzölgő kígyóbőrrel, lehorgasztott fővel, mellkasába fűrődő hegyes állcsúcsával, szájának löttyedt bukszájából fityegő nyálfonalakkal, de igazából sohasem aludt. Olyan sok mindent lehetett látni, olyan sok mindent kellett látni!

És az egész látvány az övé! Mostanában még a kezét sem kellett végighúznia a gömb fölött, hogy szétnyíljon a rózsaszín köd. Előtte hevert a báróság minden ocsmánysága, minden kicsinyes (és nem is olyan kicsinyes) kegyetlensége, minden fondorlat, minden hazugság. A legtöbb, amit látott, jelentéktelen, vacak ocsmányság volt: maszturbáló fiúk, akik a kulcslyukon át lesik pucér nővérüket, feleségek, akik férjek zsebében kajtatnak extra pénz vagy dohány után, Sheb, a zongorista, aki lenyalja a széket, amelyen kedvenc kurvája üldögélt egy darabig, a Tenger mellék egyik szobalánya, aki ráköp Kimba Rimer párnahuzatára, miután a kancellár belerúgott, mert nem tárgult elég gyorsan az útjából. Mindezek a dolgok csak megerősítették ítéletét arról a társadalomról, amelyet maga mögött hagyott. Néha vadul hahotázott; néha beszélt az emberekhez, akiket az üveggömbben látott, mintha azok hallhatnák. Az Aratásünnep előtti hét harmadik napján beszüntette az árnyékszék látogatását, holott magával vihette volna a karjába ölelt üveggömböt; hamarosan savanyú vizeletszag terjengett körülötte.

A negyedik naptól Ádáz nem jött többé a közelébe. Rhea álmodott az üveggömb fölött, és beleveszett az álmaiba, mint már mások is őelőtte; annyira elmerült a távolbalátás apró örömeiben, hogy nem vette észre, miként lopja el a rózsaszín gömb animájának gyűrött maradványait. De ha tudta volna, valószínűleg tisztességesnek tekinti. Mindent látott, amit az emberek az árnyékban csinálnak, márpedig ez volt az egyetlen, ami érdekelte, és bizonyosan úgy vélte volna, hogy mindezért nem nagy ár az életerő.

6

– Na! – mondta a fiú. – *Én* hadd gyűjtsam be, verjenek meg az istenek! – Jonas fölismerte volna a beszélőt; az a kölyök volt, aki egy levágott kutyafarokkal hadonászott az utca másik oldalán, és átkiabált neki: *Mi is Nagy Koporsó vadászok vagyunk, mint te!*

A fiú, akit ez az elbűvölő gyermek megszólított, igyekezett nem kiengedni a markából azt a darab májat, amelyet az Alsó Piac mögötti döngyűzótól loptak. Az első fiú megragadta a fülét és megcsavarta. A második fiú felvonított, és előretartotta a májdarabot, miközben sötét vér csurgott retkes ujjpercein.

– Így már jobb – mondta az első fiú, és elvette a májat. – De aztán ne feledd, ki itt a *capataz!* Az Alsó Piac egyik péksége mögött álltak. A közelben rühes, félszemű korcs ólálkodott, a frissen sült, forró kenyér illata vonzotta ide, és éhes reménykedéssel bámult a kölykökre.

A nyers húspan vágás tángott, amelybe egy zöld durrancot nyomtak. A máj úgy dudorodott a durranc körül, mint a terhes asszony hasa. Az első fiú kénes gyufát vett elő, kapafogai közé dugta és meggyújtotta.

– Úgyse nem fogja! – mondta egy harmadik fiú, a remény és várakozás kínjainak martaléka.

– Amék ilyen göthös? – válaszolta az első. – Dehogynem. Fölteszem a kártyacsomagomat a te lófarkad ellenében.

A harmadik fiú elgondolkodott, azután megrázta a fejét.

Az első fiú elvigyorodott. – Micsoda okos gyerek vagy te – mondta, és meggyújtotta a petárda kanócat. – Hé, tökfej! – kiáltott oda a kutyának. – Akarsz valami finomat? Gyere!

Odadobta a nyers májat. A girhes kutyát nem tartotta vissza a sziszegő kanóc. Előrerontott, egyetlen jó szemét rászögezve az első tisztességes ételre, amit napok óta látott. Amikor a levegőben elkapta a májat, felrobbant a durrancs, amelyet a fiúk dugtak bele. Villámlott, mennydörgött. A kutya feje álltól lefelé eltűnt. Egy pillanatig még állt, csöpögve meredt rájuk egyetlen jó szemével, azután összerogyott.

– Nemmegmontam? – vigyorgott az első fiú. – Nemmegmontam, hogy be fogja kapni? Boldog Aratást nekünk, mi?

– Mit csináltok itt, fiúk? – csattant föl egy éles női hang. – Tűnés innét, ti hollók!

A fiúk kacagva menekültek a fényes délutánban. Olyan volt a hangjuk, mint a hollókárogás.

7

Cuthbert és Alain a lovukon ültek az Eyebolt szájánál. Bár a hátszél az ellenkező irányba fújta a hasadás hangját, még így is behatolt a fejükbe, és az állkapcsuk is beleremegett a zümmögésébe.

– Gyűlölöm – szúrta Cuthbert a fogai között. – Istenek, siessünk.

– Hát persze – bólintott Alain. Amikor leszálltak a nyeregből, tagbaszakadtnak tűntek vastag bekecsükben. Az állatokat kikötötték a szurdok száját eltömő Bozóthoz. Rendes körülmények között nem lett volna erre szükség, de mindketten láthatták, hogy a lovak éppen úgy gyűlölik ezt a csikorgó nyávogást, akár csak ők. Cuthbertnek úgy rémlett, az agyában hallja a hasadást, amint iszonyúan meggyőző hangon csikorogja: *Gyere, Bert! Hagyd magad mögött ezt az egész ostobaságot: a dobokat, a büszkeséget, a halálfélelmet, a magányt, amelyen nevelsz, mert nem tehetsz mást, mint hogy kineveded. És hagyd a lányt is. Ugye szereted? De ha nem szereted, akkor is kívánod. Elég szomorú, hogy a barátodat szereti és nem téged, de ha hozzám jössz, akkor hamarosan mindez nem fog izgatni. Gyere hát. Mire vársz?*

– Mire várok? – suttozta.

– He?

– Azt mondtam, mire várunk itt? Tegyük a dolgunk, és tűzzünk a fenébe.

Apró vászonzacskót vettek elő a nyeregtáskájukból. Ebben volt a puskaapor, azokból a kisebb petárdákból szedték ki, amelyeket Sheemie két napja hozott. Alain letérdelt, előhúzta a kését, és hátrafelé kúszva árkot ásott a bozót alá, amilyen mélyen csak tudta.

– Mélyre áss – figyelmeztette Cuthbert. – Nehogy a szél kifújja.

Alain feltűnően indulatos pillantást vetett rá. – Akarod te csinálni? Csak hogy lásd, jól van-e?

A hasadás, gondolta Cuthbert. Benne is az dolgozik.

– Nem, Al – mondta alázatosan. – Gyengeelméjű, vak emberhez képest igazán szépen csinálod. Folytasd csak.

Alain egy pillanatig még vadul meredt rá, azután elvigyorodott, és folytatta a bokor alatt az árkot. – Ifjan fogsz meghalni, Bert.

– Vaj igen, ez valószínű. – Cuthbert maga is letérdelt, és mászni kezdett Alain után, puskaport szórva az árokba, miközben igyekezett nem törődni a hasadás behízelt zümmögésével. Nem, a puskaport valószínűleg nem fújja ki a szél, hacsak nem lesz közben vihar. Viszont ha esik, még a bozót sem jelent sok védelmet. Ha esik...

Erre ne gondolj, mondta magának. Ez ka.

Alig tíz perc alatt feltöltötték a puskaporos árkokat a bozót két oldalán, de ők hosszabb időnek

éreztek. Úgy látszott, a lovak is így voltak vele; türelmetlenül kapáltak, pattanásig feszítették kötőféküket, fülüket lesunyták, szemük forgott. Cuthbert és Alain eloldották őket, és nyeregbe pattantak. Cuthbert lova kétszer is kirúgott, bár a fiú inkább úgy érezte, hogy szegény öreg pára reszket.

Félúton csillanó acélt villogtatott a ragyogó napfény. A tartálykocsik a Fügő Sziklánál. A lehető legközelebb vontatták őket a homokkőhöz, de amikor a nap delelőre hágott, az árnyék java része megszűnt és vele együtt az álcázás is.

– Hát én ezt nem hiszem – szólalt meg Alain, ahogy visszafelé tartottak. Hosszú volt az út, mert nagy ívben meg kellett kerülniük a Fügő Sziklát, hogy még a közelében se lássák őket. – Ezek azt gondolják, hogy vakok vagyunk.

– Butáknak gondolnak – válaszolta Cuthbert –, bár szerintem egyre megy. – Most, hogy az Eyebolt-szurdok elmaradt mögöttük, szinte megrészegült a megkönnyebbüléstől. Néhány nap múlva bemennek oda? Tényleg *bemennek*, alig pár méterre megközelítik azt az átkozott tócsát? Nem tudta elhinni, és megtiltotta magának a gondolkodást, még mielőtt *kezdte volna* elhinni.

– Újabb lovasok tartanak a Fügő Szikla felé – mondta Alain, és hátramutatott, a szurdok mögötti fák irányába. – Látod?

Ebből a távolságból akkorák voltak, mint a hangyák, de azért Bert nagyon jól látta őket. – Őrségváltás. A legfontosabb, hogy ők ne lássanak minket. Ugye szerinted sem látnak el ideig?

– Eddig? Valószínűtlen.

Cuthbert is így vélte.

– Ugye *minddel* végzünk Aratáskor? – kérdezte Alain. – Nem sok értelme lenne, ha csupán néhányat kapnánk el.

– Igen. Egész biztos, hogy minddel.

– Jonasszal és a cimboráival is?

– Velük is.

Közeledtek a Rossz Fűhöz. A szél csípte az arcukat, a szemük könnybe lábadt tőle, de Cuthbertet nem érdekelte. Mögötte halk zöngéssé gyengült a hasadás, és hamarosan teljesen elenyészik. Pillanatnyilag ez is elegendő volt a boldogsághoz.

– Mit gondolsz, megússzuk, Bert?

– Nem tom – felelte Cuthbert. Azután a száraz bozót alatt rejlő puska poros árkokra gondolt, és elvigyorodott. De egyet mondhatok neked, Al: tudni fogják, hogy mi jártunk itt.

8

Mejisben, mint minden belső-világi báróságban, az ünnep előtti hét politikai hét. Fontos emberek érkeztek a báróság minden sarkából, és rengeteg összejövetel előzte meg az aratásnap legfőbb összejövetelt. Susantól elvárták, hogy mindezekben részt vegyen, főként a polgármester lankadatlan képességeinek dekoratív tanúbizonyságaként. Olive is jelen volt, és kegyetlenül komikus némajátékban, amelyet csupán a nők tudtak méltányolni, ott ültek a vénülő kakadu két oldalán, Susan töltötte a kávé, Olive süteményt kínált, és mindketten kecsesen fogadták a bókokat az ételért és italért, amelyeket nem ők készítettek.

Suhan alig bírt ránézni Olive mosolygó, boldogtalan arcára. Férje sohasem fog Pat Delgado lányával hál, de Thorin úrhölgy ezt nem tudja, és Susan nem mondhatja meg neki. Csak rá kellett sandítania a polgármester feleségére, hogy eszébe jusson, mit mondott Roland a Lankán: *Egy pillanatra azt hittem, hogy az anyám*. De hisz éppen ez a baj, hogy Olive Thorin senkinek se volt az anyja. Ez nyitott ajtót ennek a borzalmas helyzetnek.

Még valamit el kellett intéznie, ám a polgármester házában annyi dolga volt, hogy csak három nappal Aratásünnep előtt próbálkozhatott meg vele. Végül, ahogy a legutolsó összejövetelet is letudta, kivetkőzhetett a Rátétes Rózsaszín Ruhából (hogy gyűlölte! Hogy gyűlölte mindet!), és visszabújhatott farmerjébe, sima lovaglőingébe, bekecsébe. Nem volt idő, hogy befonja a haját, mivel visszavárták a polgármester teájára, de Maria hátrakötötte neki, és így indult el a házba, amelyet hamarosan örökre elhagy.

Az istálló végében volt dolga – ezt a szobát használta az apja irodának –, de először bement a házba és azt hallotta, amit hallani remélt: nagynénje úriasszonyhoz illő, füttyülő hortyogását. Remek.

Egy szelet mézes kenyérral kiment az istállóba, lehetőleg igyekezve megóvni az ételt a portól, amelyet a szél kavart az udvaron. Nagynénje szalmabábjá nyikorgott a kerti karón.

Belépett a csűr édes illatú árnyékába. Pylon és Feli-cia üdvözlést nyihogott, ő pedig elosztotta közöttük, ami a kenyérből megmaradt. Elégedettnek látszottak. Susan kivételezett Feliciával, akit hamarosan elhagy.

Apja halála óta került az irodáját, pontosan attól a fájdalomtól tartott, amely most hasított belé, amikor lenyomta a kilincset és bement. A keskeny ablakokat beszötte a pók, de azért több mint elég szüremlett be a ragyogó őszi napfényből, hogy meglássa a pipát a hamutartóban – a vöröset, apja kedvencét, azt, amelyiket gondolkodópipának hívott –, és egy darabka kétszersült is hevert az asztal lapján. Biztos a gázlángon készítette, azt tervezhette, hogy majd másnap megeszi... azután a kígyó táncolni kezdett Tajték patája alatt, és már sohasem jött el a másnap. Pat Delgadónak semmiképpen.

– Ó, papa! – mondta halk, megtört hangon. – Nagyon hiányzol.

Odament az asztalhoz, végighúzta az ujját az asztal lapján, nyomot hagyva a porban. Leült apja székébe, hallgatta, amint megreccsent alatta, ahogy az apja alatt is recsegni szokott, és ettől eltört nála a mécses. A következő öt percet a székben kuporogva végigsírta, miközben öklével dörgölte a szemét, mint pocok korában. Csak természetesen most nem volt Nagy Pat, hogy odajöjjön, megvigasztalja, az ölébe kapja és addig puszilgassa azt az érzékeny (főleg az apai felső ajak borostáira érzékeny) helyet az álla alatt, amíg a könnyek át nem csaptak kacagásba. Az Idő arc volt a vízen, ez alkalommal az apja arca.

Végül a sírás szipogássá csendesedett. Kihúzogatta az asztalfiókokat, egyiket a másik után, talált újabb pipákat (zömüket használhatatlanná tette az állandó rágcsálás), egy kalapot, az ő egyik babáját (a karja el volt törve, amit Patnek sohasem volt ideje megjavítani), lúdtollakat, egy kis flaskát – üres volt, de még mindig gyöngé whiskyszag párállott a szájából. Az egyetlen érdekes tárgy a legalsó fiókban volt: egy pár sarkantyú. Az egyikén még rajta volt a csillagos taraj, de a másikról letört. Susan szinte biztosra vette, hogy ezt a sarkantyút viselte az apja azon a napon, amikor meghalt.

Ha itt lenne az apám, kezdte aznap a Lankán. *De nincs,* válaszolta Roland. *Meghalt.*

Egy pár sarkantyú, egy törött taraj.

Megrázta a sarkantyúkat, és lelki szeme előtt megjelent Océán Tajtékja, amint ledobja az apját (az egyik sarkantyú beleakad a kengyelbe; akkor törik le a taraj), azután oldalra dől és rázuhan. Világosan látott mindent, csak a kígyót nem, amelyről Fran Lengyll beszélt. Azt egyáltalán nem látta.

Visszatette a sarkantyúkat oda, ahol találta, fölállt, és az íróasztaltól jobbra levő polcra pillantott, amely éppen kézre állt az ügyes Pat Delgadónak. Bőrkötésű dossziék sorakoztak rajta, felbecsülhetetlen kincs egy olyan társadalomban, amely elfelejtette a papírkészítést. Az apja csaknem harminc éven át gondoskodott a báróság lovairól, amit a telivéerekről vezetett nyilvántartásai bizonyítottak.

Levette az utolsót, és lapozni kezdett. Most szinte örült a fájdalomnak, amely belenyilallt, amikor meglátta apja ismerős írását: a nehézkes betűket, a hosszú és valahogy magabiztosabb számokat.

Megellett HENRIETTA (2) mindkét csikó jól van
Vetelés DELIÁNÁL, aranyderes (MUTÁNS)
Megellett YOLANDA, TELIVÉR,
JÓFAJTA MÉNCSIKÓ.

És mindegyik után ott a dátum. Olyan rendesen nyilvántartotta. Olyan gondos volt. Olyan...

Hirtelen megállt. Rájött, hogy megvan, amit keresett, bár nem is tudta, mit csinál. A papa utolsó tenyésztési nyilvántartásából kitépték az utolsó tucat lapot.

Ki tette? Az apja nem; javarészt autodidakta létére úgy tisztelte a papírt, mint némelyek az isteneket vagy az aranyat.

És miért tették?

Ezt történetesen tudja: természetesen a lovak miatt. Túl sok volt a Lankán. És a tenyésztők – Lengyll, Croydon, Renfrew – hazudtak a tenyészállatok számáról. Akárcsak Henry Wertner, az az ember, aki átvette az apja munkáját.

Ha itt lenne az apám...

De nincs. Meghalt.

Azt mondta Rolandnak, nem bírja elhinni, hogy Fran Lengyll képes lett volna hazudni az apja haláláról... de most már elhitte.

Az istenek irgalmazzanak neki, most már el tudta hinni.

– Mit mívelsz te itt?

Aprót sikkantott, leejtette a könyvet és megpördült. Cordelia állt ott egyik színehagyott fekete ruhájában. A legfelső három gomb nem volt begombolva, és Susan látta nagynénje egyszerű fehér vászoninge fölött a kiugró kulcscsontot. Csak ennek a csontnak a láttán döbbsent rá, mennyit fogyott Cord néni az utóbbi három hónapban. Bal orcáján vörös nyomot hagyott a párna, mintha pofon csapták volna. A szeme villogott a sötét, szederjes üreg alján.

– Cord néni! Megijesztettél! Te...

– Mit mívelsz te itt? – ismételte a néni.

Susan lehajolt, fölemelte a könyvet. – Azért jöttem, hogy az apámra emlékezzem – mondta, és visszatette a nyilvántartást a polcra. Ki tépte ki azokat a lapokat? Lengyll? Rimer? Kétkedett benne. Sokkal valószínűbb, hogy az előtte álló asszony tette. Talán olyan kis semmiért, mint egyetlen veres arany. *Semmit ne kérdezz, semmit ne mondj, akkor minden rendben van*, gondolhatta Cordelia, és belepottyantotta az aranyat a pénzes iskátulyába, miután előbb beleharapott a szélébe, hogy lássa, valódi-e.

– Reá emlékezel? Inkább a bocsánatát kellene kérned. Mert megfeledkeztél az arcáról, meg bizony. A legirtóztatóbb módon megfeledkeztél róla, Susan.

Susan csak nézte.

– *Vele* voltál ma? – kérdezte Cordelia szálkás, nevető hangon. Kezét az arcán pirosuló párnanyomhoz emelte, és dörgölni kezdte. Susan látta, hogy fokozatosan hanyatlik az állapota, de a romlás akkor gyorsult fel igazából, amióta elkezdődtek a pletykák Jonasról és Coral Thorinről.

– Dearborn úrfival voltál? Harmatos még a résed a levétől? Hadd nézzem meg!

Előrelendült. Kísérteties volt slampos fekete ruhájában, kikandikáló papucsával. Susan visszalökte, a réműlettől és az undortól nagyon erősen. Cordelia nekiesett a pókhálós ablak melletti a falnak.

– Neked kellene bocsánatot kérned! – mondta Susan. – Amiért így beszéltél a lányával ezen a helyen.

Ezen a helyen! – Tekintete a könyvespolcra siklott, majd vissza a nagynénjére. Látta Cordelia

Delgado arcán a rémült spekulálást, és ez elmondott neki mindent, amit tudni akart vagy szeretett volna. Cinkos nem lehetett a bátyja halálában, ezt a lány nem hitte róla, de valamit tudott róla. Igen, valamit.

– Te hitszegő szuka! – suttogta Cordelia.

– Nem – felelte Susan. – Én hív voltam.

És rájött, hogy valóban az volt. Mintha valami nagy súly hullott volna le a válláról erre a gondolatra. Az iroda ajtajához ment, majd visszafordult a nagynénjéhez. – Utoljára aludtam ebben a házban – mondta. – Nem hallgatom ezt tovább. S nem akarlak látni olyannak, amilyen most vagy. Fáj tőle a szívem, s elrabolja tőlem azt a szeretetet, amelyet kicsi koromban éreztem irántad, amikor még legjobb igyekezed szerint próbáltál olyan lenni, mint a mamám.

Cordelia az arcára csapta a tenyerét, mintha fájna Susanra néznie.

– Úgy hát eredj! – visította. – *Menj vissza Tengermellékre, vagy akárhova, ahol azzal a fiúval hentesz! Örömmre fog szolgálni, ha soha többé nem látom azt a cemende arcodat!*

Susan kivezette Pylont az istállóból. Mire az udvarra értek, annyira zokogott, hogy alig tudott fölszállni a lóra. Mégis fölszállt, és nem tagadhatta, hogy legalább annyi megkönnyebbülés van a szívében, mint amennyi bánat. Amikor kifordult a Fő utcára, és vágta ugratta Pylont, nem nézett hátra.

9

Másnap a hajnal sötétjében Olive Thorin kisurrant a szobából, ahol mostanában aludt, és átosont abba, amelyet csaknem negyven éven át osztott meg a férjével. Csúpsz talpa fázott a padlón, és reszketett, mire elérte az ágyat. De nem csak a hideg padló miatt reszketett. Becsusszant a girhes, hálósapkás, hortyogó ember mellé, és amikor az elfordult tőle (a térde és a háta hangosan recsegett közben), hozzásimult és szorosán átölelte. Nem volt ebben szenvedély, csak osztozni akart egy kicsit a melegében. Thorin szűk mellkasa, amelyet Olive csaknem olyan jól ismert, mint a saját párnás keblét, emelkedett-süllyedt az asszony keze alatt, és ettől kezdett egy kicsit megnyugodni. Thorin mocorgott, Olive egy pillanatig azt hitte, fel fog ébredni és azt fogja látni, hogy felesége, csak az istenek tudják, milyen hosszú idő óta, ismét megosztja vele az ágyát.

Igen, serkenj föl, gondolta, tedd meg! Ő maga nem merte fölébreszteni, minden bátorságát elhasználta, miközben idáig ért; az osonás a sötétségben élete legszörnyűbb álmát követte. Ám ha fölébred, Olive azt előjelnek tekintené, és elmesélné, hogy egy hatalmas madárról álmodott, egy kegyetlen, arany szemű rukmadárról, amely vértől csöpögő szárnyakkal szállt a báróság felett.

Ahova az árnyéka esett, ott vér volt, mondaná, és mindent beárnyékol. A báróság futott előle, Hambrytól az Eyeboltig. Nagy tüzet éreztem a szélben. Rohantam, hogy elmondjam neked, de te halott voltál, a dolgozószobád kandallójánál ültél, kivájt szemmel, az öledben egy koponyával.

De ahelyett, hogy fölébredt volna, Thorin megfogta az asszony kezét, mint azelőtt tette, hogy nézegetni kezdte volna a fiatal lányokat – még a szolgálókat is –, és Olive úgy döntött, csak fekszik mellette, meg se pisszen, és hagyja, hogy a férje fogja a kezét. Legyen kis időre úgy, mint a régi napokban, amikor még minden rendben volt közöttük.

Maga is elszenderedett. Amikor fölserkent, a hajnal első szürke sugarai már beszivárogtak az ablakokon. Thorin elengedte a kezét, sőt valósággal menekült előle az ágy legszélére, a saját térfelén. Semmi értelme kivárni, amíg fölébred és itt találja őt. A lidércnyomás rémülete már elszállt. Visszahajtotta a takarót, kidugta a lábát, még egyszer ránézett a férjére. A hálósipka félrecsúszott. Olive megigazította, végigsimította a szövetet és alatta a csontos homlokot. A polgármester ismét mocorgott. Olive várt, amíg megnyugszik, azután fölkel. Jelenésként illant vissza a saját szobájába.

A Zöld Szívben már két nappal Aratás előtt kinyitottak a bódék, és az első fogadók is megjelentek, hogy megkísértsék a szerencsájukat a forgó keréknél, az üveghajigálásnál és a kosárgyűrűnél. Volt egy pónivonat is: egy kordé, amelyet megtöltöttek vihogó csemetékkal, és egy póni vontatta őket egy nyolcas formájú, keskeny nyomtávú sínen.

(– Nem Charlie-nak hívták a pónit? – kérdezte Eddie Dean Rolandtól.

– Nem hinném – felelte a harcos. – A Nemes Nyelvben van egy hasonló hangzású szó, amelynek igen kellemetlen a jelentése.

Mi az a szó? – kérdezte Jake.

Az – válaszolta Roland –, amely a halált jelenti.)

Roy Depape állt és nézte, ahogy a póni végigkocog néhány fordulót kijelölt pályáján, és némi nosztalgiával emlékezett arra az időre, amikor gyerekként maga is utazott ilyen kordén. Természetesen a legtöbb emlékét ellopták.

Amikor eleget bámészkodott, elballagott a seriff irodájáig, és bement. Herk Avery, Dave és Frank Claypool sajátos és fantasztikus fegyvergyűjteményét tisztogatta. Avery biccentett Depape-nek, azután folytatta a munkáját. Volt benne valami furcsa, és Depape csak egy-két perc múlva jött rá, mi az: a seriff nem evett. Első alkalommal jött ide úgy, hogy nem látott a seriff keze ügyében egy tányér kaját.

– Minden készen áll holnapra? – kérdezte Depape.

Avery félig sértődött, félig mosolygós pillantást vetett rá. – Miféle kérdés ez?

– Olyan, amivel Jonas küldött ide – felelte Depape, és ettől Avery furcsán pökhendi mosolya kissé megfakult.

– Ja, készen állunk. – Húsos kezével a fegyverek felé intett. – Nem látod, hogy készek vagyunk?

Depape idézhette volna a régi mondást, hogy a puding próbája az evés, de mi értelme lett volna? A dolgok működni fognak, ha a fiúkat úgy bebolondították, ahogy Jonas gondolja; ha nem bolondították be őket, akkor valószínűleg lefaragják Herk Avery kövér seggét, és megetetik a legszebb falka rozsomákkal. Roy Depape-et egyik változat sem izgatta túlságosan.

– Jonas azért is küldött, hogy emlékeztesselek benneteket a korai kelésre.

– Ja, ja, korán ottan leszünk – buzgólkodott Avery. – Ez a kettő és még hat jó ember. Fran Lengyll megkért, hadd jöhessen velünk, és neki van egy géppisztolya. – Ezt olyan harsogó büszkeséggel mondta, mintha ő találta volna föl a géppisztolyt. Azután ravaszul nézett Depape-re. – Hát te, koporsókezű? Te nem akarnál gyönni? Egy minuta alatt megteszlek seriffhelyettesnek.

– Más dolgom van. Reynoldsnak is. – Depape elmosolyodott. – Mindnyájunknak sok dolgunk lesz, seriff. Végül is itt az Aratás.

Azon a délutánon Susan és Roland Rossz Fűvön, a konyhóban találkoztak. A lány beszélt a könyvről, amelynek kitepték a lapjait, Roland pedig megmutatta, amit otthagytott a konyha északi sarkában, egy penészedő bőrkupac alá rejtve.

A lány először arra pillantott, azután a fiúra, tágra nyílt, rémült szemmel. – Mi a baj? Miből gondolod, hogy baj van?

A fiú megrázta a fejét. *Semmi* baj sincs... legalábbis amennyire meg tudta ítélni. Mégis meg kellett tennie, amit tett, itt kellett hagynia, amit itt hagyott. Nem volt ez érintés, semmi ilyesmi, csak előérzet.

– Úgy vélem, minden rendben... legalábbis annyira, amennyire akkor lehet, ha mindnyájunkra legalább ötvenen jutnak. Susan, az egyetlen esélyünk a meglepetés. Ugye nem fogsz kockáztatni? Ugye nem

akarsz elmenni Lengyllhez, az apád nyilvántartását lobogtatva?

A lány megrázta a fejét. Ha Lengyll megtette, amivel gyanúsítja, akkor két nap múlva megfizet. Úgyis aratás lesz. Dús aratás. De ez... ez itt megrémítette, és ezt meg is mondta.

– Figyelj. – Roland a két tenyerébe fogta a lány arcát, és a szemébe nézett. – Csak óvatos akarok lenni. Ha a dolgok rosszul mennek – és ez nem lehetetlen –, akkor valószínűleg te leszel az egyetlen, aki megússza. Te és Sheemie. Ha ez történik, Susan, akkor te idejössz és elhozod a fegyvereimet. Elmész velük Gileádba. Megkeresed az apámat. Ő tudni fogja, hogy az vagy, akinek mondod magad, ha megmutatod ezeket. Mondd el, mi történt. Ez minden.

– Ha bármi történik veled, Roland, akkor én úgyse tudok tenni semmit. Legfőljebb meghalok.

A fiú még mindig az arcát fogta. Most arra használta kezeit, hogy lassan megcsóválja velük a lány fejét.

– Nem halsz meg – mondta. Volt valami hidegség a hangjában és a tekintetében, ami nem félelmet, hanem tiszteletet ébresztett Susanban. A fiú vérere gondolt; milyen öreg lehet, és néha milyen hidegen folyhat. – Nem halsz meg, amíg ezt el nem végezted. Ígérd meg nekem.

– Én... megígérem, Roland. Megígérem.

Mondd ki hangosan, amit ígértél.

– Idejövök. Elveszem a fegyvereidet. Elviszem őket az apádnak. Elmondom neki, mi történt.

A fiú bólintott, és elengedte a lány arcát. Kezének nyoma halványan ott maradt Susan bőrén.

– Megijesztettél – mondta Susan, azután megrázta a fejét. Ez így nem volt igaz. – *Megijesztesz.*

– Nem tehetek róla, hogy az vagyok, aki.

– S ezen én sem változtathatok. – Megcsókolta a fiú bal arcát, jobb arcát, a száját. Benyúlt az inge alá, és megcirógatta a mellbimbóját. Azonnal meg-keményedett az ujjai alatt. – Nyúl és hal, madár és medve – mondta Susan halkán, és leheletnyi csókokkal simogatta a fiú arcát. – Hozz boldogságot kedvesemre.

Utána a medvebőr alatt heverték, amelyet Roland hozott magával, és hallgatták a szél sóhajtozását a fű között.

– Szeretem ezt a hangot – mondta a lány. – Ha ezt hallom, mindig szeretnék a szél része lenni... hogy mehessek, ahova ő, láthassam, amit ő lát.

– Ha a *ka* engedi, az idén megteheted.

– Vaj igen. S véled. – A fiú felé fordult, felkönyökölt. A romos tetőn át fényfoltok hullottak az arcára.

– Roland, szeretlek tégedet. – Megcsókolta, és elsírta magát.

A fiú aggódalmasan átölelte. – Mi a baj? Sue, mi bánt?

– Nem tudom – felelte, és még hevesebben sírt. – Csak annyit tudok, hogy árnyék ül a szívemen. – A fiúra nézett, könnyek peregtek az arcán. – Ugye, drágám, nem hagysz el? Ugye nem mész el Sue nélkül?

– Nem.

– Mert én neked adtam mindenemet, amim van, úgy bizony. S nagyon jól tudod, hogy ebből szüzességem a legcsekélyebb.

– Sohasem hagylak el. – Ennek ellenére fázott a medvebőr alatt, és a szél odakint – amely egy perce még oly megnyugtató volt – most úgy hangzott, akár egy vadállat lihegése. – Esküszöm, hogy soha.

– Én akkor is félek. De tényleg.

– Nem kell... – felelte a fiú, lassan és óvatosan... mert hirtelen az összes rossz szó ki akart bukni a száján. *Itt hagyjuk az egészséget, Susan! Nem holnapután, Aratáskor, hanem most, ebben a percben.*

Öltözz, és elindulunk széllel szemben; délre megyünk, sohasem nézünk hátra. Mi...

– ...kísérteteket látnod.

Mert azokat látnának. Kísértené őket Alain s Cuthbert arca; valamennyi ember arca, aki meghalhat a Shavéd-hegységben, amikor lemészárolják őket a rabolt fegyverekkel, amelyeknek ott kellett volna maradniuk a katakombákban, ahol voltak. Még a Déli-sark sincs elég messze ahhoz, hogy elmenekülhessenek ezektől az arcoktól.

– Annyit kell tenned, hogy holnapután ebédkor rosszul létre panaszkodsz. – Mindezt már átvették korábban, de Rolandnak a hirtelen, tárgyaltan félelem markában nem jutott más az eszébe. – A szobádba mész, azután eltávozol ugyanúgy, mint azon az éjszakán, amikor a temetőben találkoztunk. Kis időre rejtőzz el. Azután három óra tájban lovagolj ide, és nézd meg a bőröket a sarokban. Ha a fegyvereim eltűntek – és el fognak tűnni, esküszöm, hogy eltűnnek –, akkor minden rendben van. Ellovagolsz, hogy találkozz velünk. Odajössz a szurdok fölé, arra a helyre, amit megbeszéltünk. Mi...
– Vaj igen, mindezt tudom, de valami baj van. – A fiúra nézett, megérintette az arcát. – Féltetek téged s magamat is, Roland, s nem tudom, miért.

– Minden rendben lesz felelte a fiú. – A *ka*...

Ne beszélj nekem a *ka*-ról! – kiáltotta a lány. – Kérlek, ne beszélj! A *ka* olyan, mint a szél, ahogy apám mondta, mindent elvisz, amit akar, s nem törődik a férfi vagy a nő könnyörgésével. Kapzsi vén *ka*, hogy gyűlölöm!

– Susan...

– Ne szólj többet! – Hanyatt feküdt, és a térdéig lerúgta a medvebőrt, feltárva testét, amelyért Hart Thorinnál jóval nagyobb emberek királyságokat adtak volna. Napfényfoltok siklottak csupasz bőrén, akár az eső. Kitárta karjait a fiú felé. Roland még sohasem látta olyan szépnek, mint akkor, szétterülő hajával, úzótt tekintetével. Később azt gondolta: *Tudta. Az egyik része tudta.*

– Ne beszélj többet – mondta Susan. – A beszédnek vége. Ha szeretsz, akkor szeress.

És Roland még egyszer, utoljára szerette. Együtt ringtak, összetapadó bőrrel, összevegyülő lélegzettel, míg odakint árhullámként bömbölt a nyugati szél.

12

Azon az estén, amikor a vigyorgó Démon fölkapaszkodott az égre, Cordelia kijött a házból, és lassan végigment kertjének fűvén, megkerülve az avarkupacot, amelyet délután gereblyézett össze. Egy nyaláb ruhát hozott a karjában. Odadobta a földre a pózna elé, amelyre a szalmabábot kötötte, azután örömittasan bámulta az emelkedő holdat, a szem cinkos kacsintását, a Démon vigyorát; ezüstös volt az a hold, akár a csont, fehér gomb az ég ibolyaszín selymén.

A hold rávigyorgott Cordeliára. Cordelia visszavigyorgott. Végül, mint aki álomból ébred, előrelépett, és lerántotta a szalmabábot a póznáról. A szalmafej ernyedten lötytyedt Cordelia vállára, mint egy férfi, aki túl sokat ivott a tánchoz. Vörös keze himbálózott.

Cordelia levetkőztette a szalmabábot, hogy csak halott bátyja jégeralsója maradjon a puffedt, nagyjából emberforma alakon. Fogta az egyik holmit, amelyet a házból hozott, és föltartotta a holdfénynek. Vörös selyem lovaglólblúz volt, Thorin polgármester egyik ajándéka Ó, Mily Ifjú s Bájos Kisasszonynak. Az egyik, amelyet sohasem akart felvenni. Kurvás ruhának hívta őket. Akkor micsoda Cordelia Delgado, aki még azután is ajnározta, hogy az a keményfejű apja ellene szegült az olyanoknak, mint Fran Lengyll és John Croydon? Nyilván kuplerosné.

Ez a gondolat elvezetett egy olyan képhez, amelyben Eldred Jonas és Coral Thorin pucéran hencseregnek, miközben alattuk repedtfazék-hangú zongora kalapálja a „Mocskos Vörös Bugit”, és Cordelia nyüszített, mint egy kutya.

Felrántotta a szalmabábra a selyemblúzt. Susan egyik felhasított lovaglósoknyája következett. A szoknya után az egyik pár papucs. Végül, a sombrero helyére Susan egyik tavaszi főkötője.

Presto! A szalmafiúból szalmalány lett.

– S vörös kézzel kaptak el – suttogta. – Tudom. Ó, igen, én tudom. Nem tegnap születtem.

A szalmabábot kivitte a kertből a gyepen púposodó avarhoz. Melléje tette, aztán belemarkolt a levelekbe, alágyömöszölte a lovaglólóznak, kezdetleges melleket formázva. Amikor végzett, gyufát vett elő és meggyújtotta.

A szél, mintha alig várná, hogy segíthessen, elállt. Cordelia a száraz levelekhez tartotta a lángot. Hamarosan égett az egész kupac. Felnyalábolta a szalmalányt, odaállt a tűz elé. Nem hallotta a városban ropogó petárdákat, sem a Zöld Szív gőzorgonájának zihálását, vagy az Alsó Piacon játszó mariachi-zenekart; azt sem látszott észrevenni, amikor egy-egy felröppenő, tüzes levél a közelében pörgött el, majd nem lángra lobbantva a haját. Csak bámult üresen, nagy szemmel.

Amikor a legmagasabban lobogott a tűz, odalépett a széléhez, és rádobta a szalmabábot. Huhogó narancsszín lángok csaptak fel körülötte, szikrák és égő levelek oszlopa kavargott.

– Legyen hát! – rikácsolta. A tűzfény vérré változtatta pergő könnyeit. – *Sarjúfa!* Az ám!

A lovaglóruhás valami tüzet fogott, üszkösödött az arca, lángolt a vörös keze, fehér keresztöltés-szeme elfeketedett. A főkötője ellobbant, az arca is égni kezdett.

Cordelia csak állt és bámult, ökle összezárult és ellazult, nem érezte a bőrét perzselő szikrákat, nem törődött az izzó levelekkel, amelyek a ház felé pörögtek. Valószínűleg azt sem vette volna észre, ha a ház tüzet fog.

Addig nézte, amíg az unokahúga ruháit viselő bábuból nem maradt egyéb hamunál egy nagyobb kupac hamun. Akkor egy rozsdás robot lassúságával visszament a házba, lefeküdt a díványra, és úgy aludt, mint akit agyonvertek.

13

Hajnali fél négy volt az Aratás előtti napon. Stanley Ruiz úgy gondolta, végre elteheti magát másnapra. Húsz perccel korábban hangzott el az utolsó szám – Sheb vagy egy órával tovább bírta a mariachi-zenekarnál, most pedig arccal a fűrészporban hortyogott. Thorin asszonyság odafönt volt, a Nagy Koporsóvadászoknak semmi nyoma; Stanley úgy vélte, ma éjszaka a Tenger melléken időzhetnek, feltételezése szerint valami fekete ügy miatt, noha ezt nem tudta biztosan. Fölnézett a kétfejű Kölök üveges szemébe. – Nem is akarom tudni, öreg cimborá – mondta. – Én most csak kilenc óráig akarok aludni, mert holnap kezdődik az igazi buli, és hajnalig nem is fogják abbahagyni. Így hát...

Metsző sikoly hallatszott valahonnan az épület mögül. Stanley hátraugrott, nekiütközött a pultnak. A zongora alatt Sheb egy pillanatra fölkapta a fejét – Mija? – motyogta, azután egy koppanással visszajött a padlóra.

Stanley egy fikarcnyi készletet sem érzett, hogy kiderítse a sikoly eredetét, ennek ellenére úgy vélte, mégis meg kellene tennie. Mintha az az öreg kurva, Tancos Pettie lett volna. – Nem bánám, ha kitáncolnád azt a lagymatag vén seggedet a városból –, motyogta, és behajolt a pult alá, ahol két jókora kőrifa bunkó hevert, a Csitító és a Gyilkos. A Csitító sima, csomós fából készült, legalább két órára garantáltan elsötétített minden lármás tökfajt, akit kellő helyen meglegyintettek vele.

Stanley elemezte érzéseit, és a másik bunkóért nyúlt. Ez rövidebb volt a Csititónál, a végénél pedig szélesebb. A Gyilkos munkafelülete ki volt verve szögekkel.

Elment a pult végéig, át az ajtón, keresztül a homályos raktáron, amelyben *graf*- és *whiskyszagú* hordók tornyosultak. A hátuljában volt egy ajtó, amely a hátsó udvarra szolgált. Odament, vett egy mély lélegzetet, és elforgatta a kulcsot. Folyton azt várta, hogy Pettie újabb fejrepestő sikoltásban tör ki, de nem így történt. Csak a szél zúgása hallatszott.

Tán szerencsém van, és hazavágták, gondolta Stanley. Kinyitotta az ajtót, ugyanakkor magasba

emelte a szögekkel kivert bunkót.

Pettie-t nem vágta haza. A kurva peccétes ruhában (mondhatni, Pettie-szoknyában) ácsorgott a hátsó pervátába vezető ösvényen, kezeit összekulcsolva mellének dombja fölött, nyakának megereszkedett pulykaredői alatt. Az eget bámulta.

– Mi a baj? – sietett hozzá Stanley. – Úgy megijesztettél, hogy legalább tíz évet elvettél az életemből, de az ám.

– A hold, Stanley! – suttogta a nő. – Ó, nézzed csak a holdat!

A csapos fölnézett, és attól, amit látott, meglódult a szívverése, ám ennek ellenére is megpróbált észszerűen, csitítgatón beszélni. – Eredj már, Pettie, az csak por. Ne bolondozz, szivi, tudod, milyen erős szél fújt az utóbbi néhány napban, és eső sem esett, hogy kimossa a levegőt; por az, semmi egyéb. De nem pornak látszott.

– Tudom, hogy mit látok – suttogta Pettie.

Fölöttük a Démon Hold vigyorgott és kacsingatott egyetlen szemével valamin keresztül, ami leginkább rezgő vérhályognak tűnt.

VII. fejezet

A GÖMB ELHOZATALA

1

Miközben egy bizonyos kurva és egy bizonyos csapos még mindig a véres holdra tátotta a száját, Kimba Rimer tüsszögve ébredt.

A francba, megfázok az Aratásünnepre!, gondolta. Amilyen sokat kellett kint lennem az utolsó két napban, szerencse, ha nem lesz belőle...

Valami megcsiklandozta az orra hegyét, mire ismét tüszentett. A szűk melléből, vágásnyi, szikkadt szájából fölszakadó tüszentés akkorát csattant, mintha kis kaliberű pisztolyt sütöttek volna el a fekete szobában.

– Ki az? – kiáltotta.

Semmi válasz. Rimer hirtelen egy madarat képzelt maga elé, egy undok, rosszindulatú állatot, amely még nappal tévedt be, most pedig, míg ő alszik, a sötétben köröz, meg-megcsapva közben az arcát. Libabőrös lett – bogár, böregér, madár, valamennyit gyűlölte –, és olyan hevesen kapott az éjjeliszekrényén álló gázlámpa után, hogy majdnem leverte a padlóra.

Miközben maga felé húzta, ismét hallotta a susogást. Ez alkalommal az arcán. Rimer sikoltva bújt a párnái közé, a melléhez szorítva a lámpát. Elfordította a szelepkart, meghallotta a gáz sziszegését, megnyomta a szikragombot. A lámpa meggyulladt, és Rimer semmiféle csapkodó madarat nem látott a fénykörben, csupán Clay Reynolds ült az ágya szélén. Egyik kezében egy tollat tartott, amellyel Mejis kancellárjának orrát csiklandozta. Másik kezét ölébe fektetett köpenye alá rejtette.

Reynolds azóta nem kedvelte Rimert, hogy először találkoztak az erdőben, jó messzire a várostól. Ez ugyanaz az erdő volt az Eyebolt-szurdok mögött, ahol most Farson embere, Latigo állomásozik fő erőivel. Egy szeles éjszakán történt, amikor a többi Koporsóvadással belépett a tisztásra, ahol Rimer, Lengyll és Croydon ültek körül egy kis tüzet. Reynolds köpenye lobogott. „*Manto uraság*”, mondta Rimer, és a másik kettő nevetett. Ártalmatlan tréfának szánta, de Reynolds nem találta annak. Számos helyen, ahol megfordult, a *manto* nem „köpenyt” jelentett, hanem „homokost” vagy „köcsögöt”. Azaz a homoszexuális argó megfelelője. Hogy Rimer (cinikus rafináltság ide vagy oda, akkor is csak vidéki tuskó) ezt nem tudhatja, az meg sem fordult Reynolds fejében. Ő csak azt tudta,

mikor fitymálják le, és ha alkalma volt megfizettetni a sértegetővel, akkor meg is tette.

Kimba Rimernek most jött el a fizetés napja.

– Reynolds? Mit csinálsz? Hogy jutottál be a...

– Nem a megfelelő csordást szólítottad! – felelte az ágyon ülő férfi. – Nem Reynolds van itt. Csak *Senor Manto*. – Előhúzta köpeny alá rejtett kezét. Élesre fent *cuchillo* volt benne. Direkt erre a munkára vásárolta az Alsó Piacon. Most fölemelte, és a harminccentis pengét Rimer mellébe mártotta. A kés áthatolt a kancelláron, odaszögezte az ágyhoz, mint egy bogarat. Egy *poloskát*, gondolta Reynolds.

A lámpa kihullott Rimer kezéből, és legurult az ágyról. A szőnyegre esett, de nem tört össze. A szemközti falon Kimba Rimer eltorzult, vonagló árnya táncolt. A másik ember árnyéka éhes keselyűként hajolt föléje.

Reynolds megemelte kést tartó kezét. Úgy fordította, hogy a hüvelyk- és mutatóujja közé tetovált kis, kék koporsó Rimer szeme elé kerüljön. Azt akarta, hogy ez legyen az utolsó dolog, ami a tisztának ezen az oldalán lát.

– Na halljuk, most hogy tréfálkozol velem – mondta Reynolds. Mosolygott. – Rajta. Hadd halljuk.

2

Nem sokkal öt óra előtt Thorin polgármester szörnyű álomból ébredt. Álmában egy rózsaszín szemű madár cirkált lassan föl-alá a báróság fölött. Ahová az árnyéka esett, ott elsárgult a fű, a levelek lehullottak a fákról, és elpusztult a gabona. Az árnyék pusztá földdé változtatta Thorin zöld és szépséges báróságát. *Lehet az én báróságom, de a madár is az enyém*, gondolta közvetlenül ébredés előtt, amikor reszkető gombóccá gömbölyödött az ágy egyik végében. *Az én madaram, én hoztam ide, én engedtem ki a kalitkájából.*

Tudta, hogy ma éjszaka már nem lesz alvás. Töltött magának egy pohár vizet, megitta, azután bement a dolgozószobájába, menet közben szórakozottan kihúzgálva hálóingét csontos vén ülepének vágásából. Hálósipkájának bojtja a lapockái között táncolt, a térde minden lépésnél megreccsent.

Ami az álomban kifejeződő büntudatot illeti... nos, ami történt, megtörtént. Jonas és a barátai majd egy másik napon végzik el, amiért jöttek (és amiért busásan megfizetik őket); egy napra rá pedig elmennek. Szállj el, madár, rózsaszín szemeddal, dögvészes árnyékkal; szállj el oda, ahonnan jöttél, és vidd magaddal a Nagy Koporsóvadászokat is! Volt egy olyan elképzelése, hogy év végén ő már túlságosan buzgón fogja mártogatni a kanócat, semhogy ilyesmikre gondoljon. Vagy ilyeneket álmodjon.

Mellesleg az álmok látható jelek nélkül csak álmok, nem előjelek.

Látható jelnek számított volna a bakancs a dolgozószoba függőnye alatt – éppen csak a kopott orra látszott –, de hát Thorin nem nézett arra. Tekintete a kedvenc széke mellé készített üveget kereste. Hajnali ötkor vörösbort inni nem tartozott azon szokások közé, amelyeket föl akart venni, de ez egyszer nem árthat. Szörnyű álma volt, az istenek szerelmére, és végül is...

– Holnap Aratás Napja – mondta, és leereszkedett a kandalló melletti karosszékre. – Azt hiszem, az ember egyszer-kétszer kirúghat a hámból Aratáskor.

Töltött magának egy pohárral, az utolsót ebben a világban, és köhögött, ahogy a tűz elérte a gyomrát, majd visszakapaszkodott a torkába, hogy megmelegítse. Vaj igen, most már jobb. Most nincsenek óriási madarak, förtelmes árnyékok. Nyújtózott, összefonta hosszú, csontos kezét, és erősen megropogtatta ujjperceit..

– *Gyűlölöm*, amikor ezt csinálod, te aszott tetű – szólalt meg egy hang a bal füle mellett.

Thorin nagyot ugrott. A szíve szintén nagyot ugrott a mellében. Az üres pohár kirepült a kezéből, és

nem volt szőnyeg, amely tompítsa a becsapódását. Széttört a kandallón.

Mielőtt Thorin felkiálthatott volna, Roy Depape lesodorta polgármesteri hálósipkáját, megmarkolta polgármesteri sörényének vattaszerű maradékát, és hátrarántotta polgármesteri fejét. A másik kezében tartott kés sokkal szerényebb méretű volt a Reynoldsénál, de azért elég hatékonyan vágta el az öregember torkát. Skarlátszínű vér spriccelt szerte a homályos szobában. Depape elengedte Thorin haját, visszalépett a függönyhöz, amely mögött rejtőzött, és valamit fölemelt a padlóról. Cuthbert varjúkoponyája volt az. Depape odavitte a székhez, és a haldokló polgármester ölébe dobta.

– Madár... – bugyborékolta Thorin a száját megtöltő véren át. – Madár!

– Ja, öreg cimborá, és mondhatom, igazán rendes dolog tőled, hogy ilyen alkalommal még erre is figyelsz. – Ismét hátrarántotta a polgármester fejét, és két gyors döféssel kivájta Thorin szemét. Az egyik az üres kandallóba repült, a másik a falnak csapódott, és lecsúszott a piszkavasak mögé. Thorin jobb lába meg-megrándult, azután nem mozdult többé.

Még egy munka maradt.

Depape körülnézett, meglátta Thorin hálósipkáját, és úgy döntött, a végén levő bojt éppen megfelel. Fölvette, belemártotta a polgármester ölében összegyűlő vértócsába, és fölmázolta a Jó Ember sigulját...

...a falra.

– Na! – dűnnyögte hátrébb lépve. – Ha ez se intézi el őket, akkor semmi.

Ez igaz volt. Már csak egyetlen kérdés maradt megválaszolatlanul: hogy Roland *ka-tet*-jét sikerül-e élve elfogni.

3

Jonas pontosan megmondta Fran Lengyllnek, hová állítsa az embereit, kettőt az istállóba, hatot kívülre; ez utóbbi úriemberek közül három a rozsdás, ócska szerszámok mögé rejtőzött, kettő a ház kiégett maradványai közé, egy pedig – Dave Hollis – egyenesen az istálló tetején guggolva, a tető gerince fölött leselkedett. Lengyll örült, amikor látta, hogy különítményének tagjai komolyan veszik a dolgukat. Ezek itt még csak fiúk, de olyan fiúk, akik egy alkalommal még a Nagy Koporsóvadászokat is megszorongatták.

Avery seriff határozottan azt a benyomást keltette, hogy ő dirigál, amíg jó kiáltásnyira meg nem közelítették a K tanyát. Akkor Lengyll, akinek egy géppisztoly lógott a válláról (és aki olyan peckesen ült a nyeregben, mintha húszéves lenne), átvette a parancsnokságot. Avery, akinek az idegességtől alig volt hangja, inkább megkönnyebbültnek, mint bosszúsnak látszott.

– Úgy mondom meg, hova menjete, ahogy nekem mondták, mert ez egy jó terv, nincs pöröm véle – mondta Lengyll a csapatának. A sötétben homályos foltnál alig látott többet az arcukból. – Csak egy dolgot fűzök hozzá, ennen kútfejemből. Nem muszáj élve elfognunk őket, de legjobb, ha így teszünk; velük akarunk törleszteni a báróságért, a közemberekért s ezért az ügyért is. Le fogjuk zárni, ha akarjátok. Én csak annyit mondok: ha van ok a lövésre, lőjete. De lehúszom a bőrt a képiról annak, aki ok nélkül lő. Megértettétek?

Semmi válasz. Úgy látszik, megértették.

– Akkor jó – bólintott Lengyll. Az arca kőkemény volt. – Egy percet adok, hogy ellenőrizzétek, nem zörög-e a szerelvénytek, osztán indulunk. Innentől egy szót sem akarok hallani.

4

Roland, Cuthbert és Alain aznap reggel negyed hétkor jött elő a barakkból, és megálltak egymás

mellett a tornácon. Alain a kávéja maradékát iszogatta. Cuthbert ásított és nyújtózkodott. Roland az ingét gombolta, és délnyugat, a Rossz Fű irányába nézett. Nem a rejtekhelyre, hanem Susanra gondolt. A könnyeire. *Kapzsi vénka, hogy gyűlölöm*, mondta a lány.

Az ösztönei még nem ébredtek föl; Alain hatodik érzéke, amely jelezte Jonast azon a napon, amikor a Koporsóvadász megölte a galambokat, épp csak megborzongott. Ami Cuthbertet illeti...

– Még egy nyugodt nap! – kurjantotta ez a kitűnőség a hajnali ég felé. – A kegyelemnek még egy napja! Még egy csendes nap, amelyet csupán a szerelmesek sóhaja és a lópaták dobogása tör meg!

– Még egy napja a hülyeségednek – mondta Alain. – Gyerünk.

Lementek az udvarra, és egyáltalán nem érezték a rájuk meredő nyolc szempárt. Bementek az istállóba, el a két ember mellett, akik az ajtót vették közre, az egyik egy ódon targonca mögé bújva, a másik egy szénakazalban rejtőzve, és mindkettőnek pisztoly volt a kezében.

Csak FÜRGE érezte, hogy valami baj van. Kapált, a szemét forgatta, és ágaskodni próbált, amikor Roland kihozta az állásból.

– Hé, öreg! – szólt rá a fiú, és körülnézett. – Nyilván a pókok miatt. Gyűlöli őket.

Odakint Lengyll fölállt, és két kézzel intett, hogy előre. Emberek oldalogtak némán az istálló elé. A tetőn Dave Hollis fölállt, előhúzta a fegyverét. Monokliját a mellénye zsebébe dugta, nehogy pont rosszkor verje vissza a fényt.

Cuthbert kivezette hátságát az istállóból. Alain követte. Roland jött elő utolsónak, rövid száron vezetve ideges, táncoló heréltjét.

– Nini! – szólalt meg Cuthbert, aki még mindig nem vette észre a közvetlenül mögöttük álló embereket. Észak felé mutatott. – Medve formájú felhő! Jó szerencse a...

– Ne mozduljatok, fajankók! – kiáltott Fran Lengyll. – Még a nyamvadt lábatokat se mozdítsátok! Alain fordulni *kezdett* – leginkább meglepetésében –, amikor halk kattanások sorozata hallatszott, mintha egyszerre törnének ketté egy csomó száraz ágat. A felhúzott pisztolyok és mordályok kakasának hangja volt.

– Ne, Al! – szólt Roland. – Ne mozdulj! Ne! – Torkában úgy emelkedett a kétségbeesés, mint a méreg, és a harag könnyei ültek ki a szeme sarkába, mégis nyugodtan állt. Ezt kell tennie Alainnek és Cuthbertnek is. Ha megmozdulnak, megölik őket. – Ne mozduljatok! – mondta ismét. – Egyikőtök se!

– Okos, fajankó! – Lengyll hangja most már közelebről hallatszott, és több láb dobogása kísérte. – Tegyétek a kezeteket a hátatok mögé.

Két árnyék jelent meg Roland két oldalán, hosszan elnyúlva a reggeli fényben. A bal oldalt, terebélyes voltából ítélve, Avery seriff vethette. Ma nemigen fogja fehér teával kínálni őket. A másik árnyék Lengyllé lehetett.

– Igyekezz, Dearborn, vagy akárkinek hínak! Rakjad hátra a kezed! A hátad mögé! Pisztolyok merednek a cimboráidra, és ha három helyett csak kettőt viszünk magunkkal, az élet akkor is megy tovább. *Nem kockáztatnak velünk szemben semmit*, gondolta Roland, és egy pillanatra perverz büszkeséget érzett. Majdnem mulatott rajta. Bár keserű derű volt, nagyon keserű.

– Roland! – ez Cuthbert volt. Fájdalmas hang. – Roland, ne!

De nem volt választása. Hátratette a kezét. FÜRGE halkán, helytelenítően nyihogott – mintha azt mondaná, hogy ez *rendkívül* helytelen –, majd arrébb kocogott, és megállt a barakk tornáca mellett.

– Fémet fogsz érezni a csuklódon – mondta Lengyll. – *Esposas*.

Két hideg kör csusszant Roland kezére. Kattanás hallatszott, és a bilincs hirtelen megszorult a csuklóján.

– Rendben – szólt egy másik hang. – Most te gyüössz, fijacskám.

– Átkozott legyek, ha hagyom! – Cuthbert hangja a hisztéria határán vibrált.

Puffanás hallatszott, azután fojtott fájdalomkiáltás. Roland megfordult és látta, hogy Alain fél térdre esett, tenyerét a homlokához szorítja. Vér folyt az arcán.

– Aztat akarod, hogy másképpen beszéljek veled, fijacskám? – kérdezte Jake White. Egy ócska pisztolyt tartott a markában fordítva, a csövénél fogva. – Mert tudod, lehet rulla szó; illen korán fene fürgének érzem a karomat.

– Ne! – Cuthbert megrándult az iszonyattól és a keserűségtől. Három fölfegyverzett ember sorakozott mögötte, és ideges mohósággal bámulták.

– Akkor légy jó fijú, oszt tedd a kezedet hátra.

Cuthbert még mindig a könnyeivel küszködve engedelmeskedett. Az esposas-t Bridger seriffhelyettes tette a kezére. A másik két ember talpra rántotta Alaint. A fiú kissé megtántorodott, majd egyenesen állt, miközben megbilincseltek. Tekintete találkozott Rolandéval, és Al megpróbált mosolyogni. Bizonyos értelemben ez volt a rajtaütés e szörnyű reggelének legrosszabb pillanata. Roland biccentett barátjának, és megígérte magának, hogy ha ezer évig él is, akkor se fognak még egyszer így rajtaütni. Zsinórnyakkendő helyett Lengyll aznap reggel a pásztorok által kedvelt kendőt kötött a nyakába, de Roland úgy látta, hogy ugyanazt a hátul felhasított zakót viseli, amelyet sok-sok hete a polgármester fogadásán. Mellette Avery seriff állt, az izgalomtól, aggodalomtól, saját fontosságának tudatától pöfögve.

– Fijúk! – szólalt meg a seriff. – Le vagytok tartóztatva a báróság törvényeinek megszegéséért. A vád konkrétan árulás és gyilkosság.

– S kit öltünk meg? – kérdezte szelíden Alain.

A csapat egyik tagja elnevette magát. Hogy meglepetésében vagy cinizmusból, ezt Roland nem tudta eldönteni.

– A polgármester és a kancellárja az áldozat, ahogy aztat nagyon jól tudjátok – felelte Avery. – Most pedig...

– Hogy teheted ezt? – kérdezte kíváncsian Roland. Lengyllhez intézte a szót. – Mejis az otthonod; láttam ősapáid sorának nevét a temetőben. Hogy teheted ezt az otthonoddal, Lengyll uraság?

– Nem óhajtok itt állni és veled fecserészni – válaszolta Lengyll. Átnézett Roland válla fölött. – Alvarez! Hozzad a lovát! Amilyen ügyesek ezek a fiúk, biztosan tudnak úgy is lovagolni, hogy a kezük...

– Nem, mondd csak meg! – vágott közbe Roland. – Ne fékezd magad, Lengyll uraság! A barátaiddal jöttél, senki nincs itt olyan, aki ne a te táborodhoz tartozna. Hogy teheted ezt? A saját anyádat is megerősokolnád, ha akkor érnéd álmában, amikor felgyűrődik rajta a hálórúha?

Lengyll szája megrándult, nem szégyenében vagy zavarában, hanem a pillanatnyi prüd finnyáságtól, azután az öreg földbirtokos Averyhez fordult. – Nemdenem szép beszédre tanítják ezeket Gileádban? Averynél puska volt. Most felemelte a tusát, és elindult a megbilincselte harcos felé. – Majd én megtanítom, hogyan beszéljen egy úriemberrel, de meg ám! Ki is ütöm a fogát, csak egy szóval mondjad, Fran!

Lengyll fáradtan visszatartotta. – Ne légy bolond. Nem akarom a nyeregre fektetve vinni, csak ha meghótt.

Avery leengedte a puskatust. Lengyll Rolandra nézett.

– Nem fogol elég ideig élni, hogy hasznát vedd a tanácsomnak, Dearborn – mondta –, de azért mindenképp elmondom: ebben a világban a győztesekhez csatlakozz. Ha tudod, merről fú a szél, akkor azt is meg tudod mondani, mikor változik az iránya.

– Megfeledkeztél apáid arcáról, te csúszómászó kis pondró – mondta tisztán, érthetően Cuthbert.

Ezzel elérte, amit Rolandnak az anyára vonatkozó célzása nem váltott ki Lengyllből: cserzett arca

hirtelen lángvörösre pirult.

– Tegyétek őket föl a lóra! – parancsolta. – Azt akarom, hogy egy órán belül lakat alatt legyenek!

5

Rolandot akkora lendülettel dobták föl FÜRGE nyergébe, hogy kis híján átesett a lovon. Át is esett volna, ha nincs ott Dave Hollis, aki megtámogatta, azután beigazította bakancsát a kengyelbe. Dave ideges, félig-meddig restelkedő mosollyal nézett a fiúra.

– Sajnálom, hogy itt látlak – mondta komolyan Roland.

– Sajnálom, hogy itt vagyok – válaszolta a seriffhelyettes. – Ha gyilkolni jöttetek, hamarabb is sort keríthettek volna rá. A barátodnak meg – Cuthbert felé biccentett – nem kellett volna olyan orcátlannak lennie, hogy otthagyja a vizitkártyáját.

Rolandnak a leghalványabb fogalma sem volt róla, mire céloz a seriffhelyettes, de nem is számított. Ez is csak a fondorlat része volt, egyik jelenlévő sem hitte el igazán, valószínűleg Dave sem. Bár Roland feltételezte, hogy évekkel később majd hinni fognak benne, és szentírásként mesélik gyermekeiknek és unokáiknak. A dicsőséges napot, amikor kilovagoltak a csapattal, és elkapták az árulókat.

Térdével megfordította FÜRGET... és a K tanya kapujában, amely az udvart elválasztotta a Nagy Útra vezető ösvénytől, ott volt maga Jonas. Egy domború szügyű pej lovon ült, zöld posztó utazókalapot és nyítt, szürke porköpenyt viselt. A jobb térde melletti tokban puska lógott. A porköpeny bal szárnya fel volt hajtva, hogy látni lehessen a pisztoly agyát. Jonas most nem kötötte hátra fehér haját, szabadon lógott a vállára.

Levette a kalapját, és udvarias köszöntéssel meglengette Roland felé. – Jó játszma! – mondta. – Nagyon jól játszottál olyasvalakihez képest, akinek még alig száradt meg a száján az anyatej.

– Öregember – válaszolta Roland –, túl sokáig éltél.

Jonas elmosolyodott. – Változtatnál rajta, ha tehetnéd, igaz? Ja. Azt meghiszem. – Lengyllre pillantott. – Vedd el a játékszereiket, Fran. Különösen késeket keress. Pisztolyaik is vannak, bár nincsenek náluk. Én azért kicsit többet tudok ezekről a lövővasakról, mint ők gondolnák. Aztán a tréfás fiú csúzlija. Az istenek szerelmére, nehogy megfélemedj rőla. Nem is olyan régen Roy fejét akarta szétlőni vele.

– A gyufafejűről beszélsz? – kérdezte Cuthbert. A lova táncolt alatta; Bert ide-oda, előre-hátra lendült, mint egy műlovar, nehogy lezuhanjon. – Nem hiányolná a fejét. A golyóit talán igen, de a fejét nem.

– Meglehet – helyeselt Jonas, és nézte, hogyan kobozzák el a lándzsákat és Roland számszeriját. A csúzli Cuthbert övén lógott egy saját gyártmányú tokban. Roland tudta, hogy Roy Depape nagyon okosan tette, amikor nem kötözködött Berttel. Barátja képes volt hatvan méterről eltalálni egy madár szárnyát. Egy tasakban acélgolyók lógtak a fiú bal oldalán. Bridger azt is elvette.

Mindeközben Jonas barátságos mosollyal bámulta Rolandot. – Mi a valódi neved, tacszó? Ki vele, most már nyugodtan megmondhatod. Te is tudod, hogy hamarosan ellovagolsz a tisztásra.

Roland egy szót sem szólt. Lengyll felvont szemöldökkel nézett Jonasra. A Koporsóvadász vállat vont, azután a város felé intett. Lengyll biccentett, és megbökte Rolandot egyik kemény, cserzett bőrujjával. – Gyerünk, fiam. Induljunk.

Roland megszorította FÜRGE oldalát; a ló kocogva elindult Jonas felé. És Roland hirtelen rájött valamire. Mint a legjobb, legigazabb megérzése, ez is a semmiből és mindenünnen jött. Az egyik pillanatban még nem volt sehol, a következőben ott állt teljes gálában.

– Ki küldött nyugatra, pondró? – kérdezte, miközben elhaladt Jonas mellett. – Cort nem lehetett, ahhoz

te túl öreg vagy. Az apja?

Jonas arcáról eltűnt az enyhén unott derű. *Elszállt*, mintha pofon csapták volna. Az ősz ember egy végtelennek tűnő pillanatra gyerek lett megint: döbrent, szégyenkező, megalázott.

– Igen, Cort apja volt, látom a szemedben. És most itt vagy, a Tiszta Tenger partján, csakhogy valójában megmaradtál nyugaton. A magadfajta lelke sohasem jöhet el nyugatról.

Jonas olyan sebességgel rántotta elő és biztosította ki a revolvert, hogy csak Roland csodálatos szeme érzékelhette a mozdulatot. Mögöttük mormolás hullámszórt végig az embereken: részben döbbenet, de főképp áhítat.

– Jonas, ne bolondozz! – reccsent rá Lengyll. – Nem fogod megölni őket, amikor ennyi időt pocskoltunk arra, hogy elkapjuk őket és a nyakukra tegyük a hurkot!

Jonas mintha meg se hallotta volna. A szeme tágra nyílt, ráncos szájának széle remegett. – Vigyázz a szavaidra, Will Dearborn! – mondta halkán, rekedten. – Jobb, ha nagyon vigyázol rájuk! E pillanatban kétfontos nyomást gyakorlok egy háromfontos ravaszra.

– Lőj csak! – válaszolta Roland. Főlemelte a fejét, lenézett Jonasra. – Lőj, száműzött! Lőj, féreg! Lőj, te félresikerült alak! Akkor is száműzetésben élsz, és úgy is fogsz meghalni!

Egy pillanatra úgy rémlett, hogy Jonas *tényleg* lelövi, és Roland úgy érezte, a halál jó megoldás, illő vég a szégyen után, amiért hagyta magát ilyen könnyen elfogni. Még Susan is kiesett az emlékezetéből. Senki sem vett levegőt ebben a pillanatban, senki sem szólt, nem mozdult. Az összetűzést figyelő, gyalogos és lovas férfiak árnyéka mozdulatlan nyúlt el a földön.

Azután Jonas leengedte pisztolya kakasát, és visszadugta tokjába a fegyvert.

– Vigyétek a városba és kasztlizzátok be őket – utasította Lengyllt. – És amikor odaérek, azt akarom látni, hogy a hajuk szála sem görbült meg. Ha én képes voltam megállni, hogy ezt itt ne öljem meg, akkor ti is megállhatjátok, hogy ne bántsátok a többi. Most pedig indulás.

– Mozgás! – parancsolta Lengyll. Hangja vesztett hamis fensőségességéből. Most úgy csengett, mintha rájött volna (túl későn), hogy aprópénzzel szállt be egy olyan játékba, ahol a tétek valószínűleg túlságosan magasak.

Ellovagoltak. Közben Roland még egyszer visszafordult. A hideg, fiatal szempárból sütő lenézés jobban marta Jonast, mint a korbács, amellyel Garlanban cserzették ki a hátát sok évvel azelőtt.

6

Amikor eltűntek szem elől, Jonas bement a barakkba, fölfeszítette a kis fegyvertárat rejtő deszkát, és mindössze két pisztolyt talált. A két egyforma, sötét agyú hatlövetű – nyilván Dearborné – eltűnt. *Megmaradtál nyugaton. Egy magadfajta lelke sohasem jöhet el nyugatról. Száműzetésben élsz, és úgy is fogsz meghalni.*

Jonas keze munkához látott, szétszedte a revolvereket, amelyeket Cuthbert és Alain hoztak magukkal nyugatra. Alain még sohasem használta a sajátját, a gyakorlólövéseket nem számítva. Odakint Jonas a négy égtáj felé szórta szét a fegyverek darabjait. Akkora erővel hajította el őket, amekkorával bírta, hogy meneküljön attól a hűvös kék tekintettől és a döbbenettől, mert azt kellett hallania, amiről azt hitte, hogy senki sem tud. Roy és Clay gyanították, de még ők sem voltak biztosak benne.

Még le sem megy a nap, de Mejisben mindenki tudni fogja, hogy Eldred Jonas, a fehér hajú rendcsináló, akinek egy koporsó van a kezére tetoválva, semmi más, mint egy elvetélt harcos.

Száműzetésben élsz, és úgy is fogsz meghalni.

– Meglehet – mondta, a kiégett tanyaházat bámulva, anélkül hogy valóban látta volna. – Mégis tovább élek nálad, ifjú Dearborn, és mire meghalok, a te csontjaid már a földben fognak porladni.

Lóra szállt, a szarat dühödten rángatva megfordította az állatot. Citgoba indult, ahol Roy és Clay

várták. Veszettül nyargalt, de Roland szeme is vele lovagolt.

– Kelj föl! Kelj föl, kisasszony! Kelj föl!

Először mintha messziről jöttek volna a szavak, mintegy varázslat folytán sodródtak oda, abba a sötétségbe, ahol feküdt. Mikor a hanghoz egy gorombán ráncigáló kéz is csatlakozott, és Susan tudta, hogy *muszáj* fölkelnie, akkor is csak hosszú, keserves küzdelem árán sikerült.

Hetek óta nem aludta ki magát tisztességesen, és többet várt ettől az utolsó éjszakától. *Főleg* ettől az utolsótól. Álmatlanul forgolódott fényűzően berendezett, tengermelléki hálószobájában, különböző lehetőségek – csupa kellemetlen – rajzoltak a fejében. Hálóinge a csípője fölé csúszott, és összecsomósodott a háta alatt. Amikor fölkel, hogy használja a szoba-ürszéket, a sarokba vágta a gyűlöletes holmit, és meztelenül mászott vissza az ágyába.

Az hatott, hogy megszabadult a nehéz selyem hálóingtól. Szinte azonnal álomba zuhant, és ebben az esetben a *zuhanást* szó szerint kellett érteni, mert nem elaludt, hanem inkább belezuhant a föld valamely gondolattalan, álomtalan repedésébe.

És most ez a betolakodó hang. Ez a betolakodó kar, amely olyan erősen rázza, hogy a feje ide-oda gördül a párnán. Susan igyekezett elhúzódni, melléig felhúzta a térdét, érthetetlenül motyogva tiltakozott, de a kar nem tágított. Újból kezdődött a rázás; az idegesítő, sürgető hang sem némult el.

– Kelj föl, kisasszonyka! Kelj föl! A Teknős és a Medve nevére, kelj föl!

Maria hangja. Susan azért nem ismerte föl azonnal, mert Maria nagyon izgatott volt. Még sohasem hallotta ilyenek. Rettentő zaklatott volt, a hisztéria peremén állt.

Susan felült. Egy pillanatra annyi rossz benyomás rohanta meg, hogy képtelen volt mozdulni. A pehelypaplan, amellyel álmában takarózott, az öléig csúszott, csupaszon hagyva a mellét, és nem bírta mást tenni, mint hogy az ujja hegye közé fogva, lagymatagon húzgálta volna feljebb.

Az első rossz dolog a fény volt. Erősebben világított a szobában, mint bármikor. A lány megfejtette, hogy azért, mert még sohasem tartózkodott ilyen sokáig ebben a szobában. Istenek, tíz óra lehet, talán még későbbre is jár!

A lenti hangzavar volt a második rossz. A polgármester háza általában csendes hely volt reggelente; ebédig alig hallatszott hang azon kívül, hogy a *casa vaqueros* kivezették a lovakat a reggeli gyakorlatokra, surrogott az udvart söprögető Miguel seprője, szakadatlanul dörögtek a hullámok. Ezen a délelőttön azonban ordítottak, káromkodtak, vágató lovak dobrokoltak, és időnként furcsán, élesen kacagott valaki. Valahol kint – talán nem ebben a szárnyban, de közel – bakancsos lábak rohantak.

A legrosszabb azonban maga Maria volt, akinek olajbarna arca hamuszürkévé fakult, szépen befont haja kibontva, kócosan csüngött. Susan szerint a komornát legföljebb egy földrengés hozhatta volna hasonló állapotba, ha ugyan.

– Maria, mi történt?

– Mened kell, kisasszonyka. Tengermellék talántán nem biztonságos most neked. Jobb lenne a saját házad. Mivel korábban nem láttalak, azt hittem, már elmentél. Rossz napot választottál arra, hogy sokáig aludj.

– Elmenjek? – kérdezte Susan. Lassan az orráig húzta a paplant, afölött nézett Mariára értetlen, álomtól dagadt szemmel. – Hogy érted azt, hogy menjek?

– Hátul. – Maria kitepte a paplant Susan dermedt kezéből, és a bokájáig lerántotta. – Minél korábban. Most rögtön, kisasszonyka, most! Öltözz és eredj! Azokat a fiúkat lefülelték, de mi van, ha vannak még barátaitok? Mi van, ha visszajönnek, s téged is megölnek?

Susan már tápászkodott, de most ismét kiszaladt az erő a lábából, és visszacsüccsent az ágyra. –

Fiúk? – sottogta. – Kit ölték meg milyen fiúk? *Kit ölték meg milyen fiúk?*

Ez ugyan elég távol állt a nyelvtanilag helyes fogalmazástól, de Maria azért megértette.

– Dearborn s a késesei – válaszolta.

– És ki az, akit állítólag megöltek?

– A polgármester s a kancellár. – Feldúlt együttérzéssel nézett Susanra. – Most pedig azt mondom, kelj föl! S menj el! Nagyon *loco* lett ez a hely!

– Ők nem tettek ilyet – felelte Susan, és majdnem kibökte: *ez nem volt benne a tervben.*

– Thorin úr s Rimer úr halottak, akárki tette is. – Újabb ordítozás hallatszott letről, és egy éles kis pukkanás, amely nem úgy hangzott, mint egy petárda. Maria arrafelé nézett, azután odadobálta Susannak a ruháit. – A szemét, a polgármesternek kivájták a szemét!

– Ők nem teheték! Maria, én ismerem őket...

– Én nem ismerem őket, és nem is törődöm velük, csak veled. Annyit mondok, öltözz és eredj innen! Olyan gyorsan, ahogy csak tudsz!

– Mi történt velük? – Szörnyű gondolat futott át Susan fején, talpra ugrott, a ruhák lehullottak a földre. Megragadta Maria vállát. – Nem ölték meg őket? – Megrázta a komornát. – Mondd, ugye nem ölték meg őket?

– Nem hinném. Mindenfélét ordítoznak, s összevissza pletykálnak, de azt hiszem, csak bedutyizták őket. Csak...

Nem kellett befejeznie. Lesütötte a szemét, és ez az öntudatlan félrenézés (a lenti zavaros ordibálással együtt) elmondta a többit. Még nem ölték meg őket, de Hart Thorint nagyon kedvelték, és régi családból származott. Roland, Cuthbert és Alain idegenek.

– Még nem ölték meg őket... de holnap Aratásünnep, és holnap este van az Aratási Máglya.

Susan öltözni kezdett, amilyen gyorsan csak tudott.

8

Reynolds, aki Depape-nél régebből ismerte Jonast, egyetlen pillantást vetett a csontvázszerű fúrótornyok között feléjük vágató alakra, és a társához fordult. – Ne tegyél föl neki kérdéseket. Ma reggel nincs abban a hangulatban, hogy ostoba kérdésekre válaszoljon.

– Honnan tudod?

– Ne törődj vele. Csak tartsd azt a kacsasegge szádat.

Jonas megállította a lovat előttük. Roskadtan ült a nyeregben, sápadt volt és töprengő. Ettől Depapenek, Reynolds intése ellenére is, csak ki kellett böknie egy kérdést: – Jól vagy, Eldred?

– Jól van itt bárki is? – kérdezett vissza Jonas, azután ismét hallgatásba sülyyed. Mögötte a Citgo néhány megmaradt szivattyúja fáradtan nyiszorgott.

Végül Jonas magához tért, kissé kihúzta magát a nyeregben. – A kölyköket mostanra bevitték. Mondtam Lengyllnek és Averynek, hogy adjanak le két pisztolylovést, ha bármi baj van, és mostanáig nem löttek.

– Mi sem hallottunk semmit, Eldred! – buzgólkodott Depape. – Egyáltalába semmit!

Jonas pofát vágott. – Ugye nem hallottatok? Ebben a ricsajban. Hülye!

Depape az ajkába harapott, majd észrevett valamit a bal kengyele mellett, amin okvetlenül igazítani kellett, és lehajolt.

– Fiúk, megláttak titeket munka közben? – kérdezte Jonas. – Mármint ma reggel, amikor elintéztétek Rimert és Thorint. Elképzelhető, hogy megláttak?

Reynolds mindkettejük helyett megrázta a fejét. – Olyan tiszta ügy volt, amilyen csak lehet.

Jonas bólintott, mintha a téma csak futólag érdekelné, azután az olajfolt és a rozsdás kutak felé fordult.

– Talántán igazuk van a népeknek – mondta olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. – Talántán a Régiek *csakugyan* ördögök voltak. – Visszafordult társaihoz. – Hát most mi vagyunk az ördögök. Igaz, Clay?

– Ahogy gondolod, Eldred – felelte Reynolds.

– Azt mondom, amit gondolok. Most *mi vagyunk* az ördögök, és Isten nevére, úgy is fogunk viselkedni. Mi van Quinttel és a lentiekkel? – Az erdős lejtő felé biccentett, ahol a rejtekhely megbújt.

– Még mindig ott vannak, utasításodat várják – felelte Reynolds.

– Most nincs szükség rájuk. – Sötét pillantást vetett Reynoldsra.. – Mocskos kis kölyök az a Dearborn. Bárcsak Hambryban lehetnék holnap, hogy én dughassam a lába közé a fáklyát. Kis híján hidegre tettem a K tanyán. Meg is teszem, ha nincs ott Lengyll. Mocskos kis kölyök, az ám.

Beszéd közben megroskadt a válla. Az arca egyre feketébb lett, mint amikor viharfelhők sodródnak a nap elé. Depape, aki már megigazította a kengyelét, idegesen sandított Reynoldsra. Az nem reagált. Minek? Ha Eldred most bolondul meg (látott már ilyet korábban), úgyse tudnak időben lőtávolon kívül kerülni.

– Eldred, egy csomó dolgunk van még.

Reynolds halkán beszélt, de a szavai elértek Jonasig. Társa kiegyenesedett, levette a kalapját, a nyeregkápára akasztotta, mintha fogas lenne, és oda sem figyelve beletúrt a hajába.

– Ja, méghozzá jó csomó. Lovagolj le oda. Mondd meg Quintnek, húzassa el az ökrökkel az utolsó tartálykocsikat a Fügő Sziklához. Négy embert is küldjön velük, hogy leakaszthassák és átadhassák Latigónak. A többiek menjenek előre.

Reynolds úgy vélte, most biztonságosan föltehet egy kérdést. – Latigo többi embere mikor lesz ott?

– Emberek? – Jonas felhorkant. – Ne is kívánd, tökfej! Latigo többi *fia* holdfényben fog kilovagolni a Fügő Sziklához, minden bizonnyal lobogó zászlódszben, hogy a prérifarkasok és az összes válogatott sivatagi eb láthassa és ámulhasson! Úgy vélem, holnap tízre lesznek készen, hogy ellássák a kíséretet, bár ha olyan fickók, amilyenekre számítok, holnap a töketlenkedés lesz a szabály. A jó hír az, hogy amúgy sem sokukra lesz szükségünk. A dolgokat kézben tartjuk. Most menj, küldd el őket dolgukra, azután gyere vissza, olyan gyorsan, ahogy csak tudsz.

Jonas megfordult, és az északnyugati dombok dudorait bámulta.

– Ami a magunk dolgát illeti – mondta –, minél hamarabb nekilátunk, annál hamarabb végzünk. Szeretném lerázni ennek a kurva Mejisnek a porát a kalapomról és a csizmámról, amint tehetem. Nem érzem itt jól magam. Egyáltalán nem.

Az asszony, Theresa Maria Dolores O'Shyven, negyvenéves, molett, csinos, négy gyermek anyja; a férje, Peter, nevetős természetű *vaquero*. Theresa továbbá a Felső Piacon árult szőnyegeket és függönyöket; Tengermellék legszebb és legművészibb berendezési tárgyai közül több is Theresa O'Shyven kezén át jutott el a polgármesterházba, és az O'Shyven család rendesen megtollasodott. Noha Peter csak lovas pásztor volt, az O'Shyven klánt más helyeken és időkben középosztálybelinek nevezték volna. Theresa két idősebb gyereke már felnőtt és kiröppent, az egyik még a báróságból is. A harmadik udvarolt, és abban reménykedett, hogy év végére elveheti szívszerelmét. Csak a legfiatalabb gyanította, hogy valami baj lehet a mamával, de még ő sem sejtette, mennyire közel jár Theresa a mániás elmebajhoz.

Mindjárt!, gondolta Rhea, és mohón bámulta Theresát a gömbben. *Hamarosan nekilát, de először meg kell szabadulnia a kölyöktől!*

Aratáskor nem volt iskola, délután csak néhány órára tartottak nyitva a bódék, így Theresa egy darab süteménnyel indította útnak a lányát. Rhea úgy vélte, a szomszédnak lesz aratásnapi ajándékba, noha nem hallhatta a néma utasításokat, amelyeket az asszony adott a lányának, miközben kötött sapkát húzott a gyerek fülére. És közeli szomszéd sem lehet, mert időre lesz szüksége Theresa Maria Dolores O'Shyvennek, arra bizony, a munkához. Jókora házban laktak, sok sarka volt, amelyet mindet ki kellett takarítani.

Rhea kuncogott; a kuncogás üresen kongó köhögésrohamba fulladt. A sarokból Ádáz riadtan bámulta a vénasszonyt. Bár még távol állt attól a csontváztól, amellyé gazdasszonya aszott, azért egyáltalán nem volt jó bőrben.

Theresa kitessekelte a lányt és a süteményt az ajtón. A gyerek megállt, még egy gondterhelt pillantást vetett az anyjára, azután az asszony bevágta az orra előtt az ajtót.

– Na most! – káromta Rhea. – Várnak a sarkok! Térdre, asszony, munkára fel!

Theresa először az ablakhoz sietett. Amikor látta, hogy minden rendben – a gyerek valószínűleg kibaktatott a kapun a Fő utcára –, átment a konyhába. Az asztalnál megállt, és révetegen bámult a semmibe.

– Na, mi lesz! – kiáltotta Rhea türelmetlenül. Nem látta többé saját koszos kunyhóját, nem érezte se a viskó, se önmaga dögletes bűzét. Beköltözött a Varázsló Szivárványába. Ott volt Theresa O'Shyven házában, ahol a legtisztábbak a sarkok egész Mejisben. Talántán az egész Belső-Világban.

– Gyerünk, asszony! – Félig visított. – Láss neki a házimunkának!

Theresa, mintha hallotta volna, kigombolta háziruháját, kilépett belőle, szép rendesen letette a székre. Térdig feltúrta tiszta, foltozott alsószoknyáját, a sarokba lépett, és négykézlábra ereszkedett.

– Ez az, *mi corazon!* – rikácsolta Rhea, fulladozva a köhögéssel vegyes vihogás nyálkájától. – Végezd csak a munkádat, de fürgén!

Theresa O'Shyven kinyújtotta a nyakát, eltátotta a száját, kiöltötte a nyelvét, és nyalni kezdte a szoba sarkát. Úgy lefetyelt, ahogy Ádáz lefetyeli a tejet. Rhea figyelte, a térdét csapkodta, huhogott, az arca egyre vörösebb lett, miközben ide-oda dülöngélt. Aj bizony, Theresa volt a kedvence! Semmi kétség! Most órákon át négykézláb fog mászkálni, farral a levegőben, és a sarkokat nyaldossa, miközben imádkozik valami sötét istenhez – még csak nem is a Jézus Istenemberhez –, hogy bocsássa meg azt a valamit, amiért így kell vezekelnie. Néha szálkák mentek a nyelvébe, és meg kellett állnia, hogy beleköpje a vért a mosogatóba. Mostanáig egy hatodik érzék mindig lábra állította és felöltöztette, mielőtt valamelyik családtag hazaért volna, de Rhea tudta, hogy az asszonyt előbb-utóbb elragadja megszállottsága, és akkor rajtakapják. Talán ma lesz az a nap: a kislány korán ér vissza, talán egy piculáért, amelyet elkölthet a városban, és fölfedezi az anyját, amint ott térdel és a sarkokat nyalja. Hú, micsoda fordulat és izgalom! Mennyire szeretné látni! Mennyire vágyott...

Theresa O'Shyven hirtelen eltűnt. Takaros kis házában belseje eltűnt. *Minden* eltűnt, elveszett a rózsaszín fény leereszkedő függönye mögött. Hetek óta először elhomályosodott a varázsló üvege.

Rhea hosszú körmű, aszott kezébe fogta az üveggömböt, és megrázta. – Mi a bajod, te nyavalyás? *Mi a baj?*

A gömb nehéz volt, Rhea ereje pedig fogyott. Az üveg két-három erőteljes rázástól megcsúszott a markában. A banya reszketve ölelte lelappadt melléhez.

– Ne, ne, drágicám! – gügyögte. – Majd gyere vissza, ha kész vagy, úgy bizony, Rhea picikét elvesztette a türelmét, de már visszanyerte, dehogy akart megrázni, dehogy ejtene le, úgyhogy te csak...

Elharapta a szót, fölkapta a fejét, fülelt. Lovak közeledtek. Nem, nem közeledtek; *itt voltak*. A hangokból ítélve három lovas. Azalatt értek ide, míg nem figyelt.

A fiúk? Azok a dögvész fiúk?

A melléhez szorította az üveggömböt, meredt szemmel, nyáladzó szájjal. A keze most már olyan vékony volt, hogy a gömb rózsaszín izzása átsütött rajta, csontjainak halványan derengő fekete küllői között.

– Rhea! Cöosi Rhea!

Nem, nem a fiúk.

– Gyere ki, és hozd magaddal, amit átadtak neked!

Roszzabb.

– Farson a tulajdonát kéri! Azért jöttünk, hogy elvigyük!

Nem a fiúk, hanem a Nagy Koporsóvadászok.

– Soha, te mocskos vén fehér hajú fasz! – suttogta. – Sose kapod meg! – Szeme ide-oda villant. Horpadt arcával, reszkető szájával úgy nézett ki, mint egy beteg prérifarkas, amely elérte az utolsó vízmosást.

Lenézett az üveggömbre, és nyüszíteni kezdett. Most már a rózsaszín izzás is eltűnt. A gömb olyan sötét lett, mint egy halott szemgolyója.

10

A konyhóban visítottak.

Depape tágra nyílt szemmel, lúdbőrözve fordult Jonas felé. Az a lény, amely ilyen hangot ad, nemigen lehet ember.

– Rhea! – kiáltott ismét Jonas. – Most rögtön hozd ki, asszony, és add ide! Nincs időm játszadozni veled! Felpattant a konyhá ajtaja. Depape és Reynolds fegyvert rántott, amikor a vén szatyor előlépett, úgy pislogva a napfényben, mintha egész életét pincében töltötte volna. A feje fölé emelve tartotta John Farson kedvenc játékszerét. Jó sok szikla volt az udvarban, amelyekhez hozzávághatta, de még ha mellétalál, akkor is összetörheti a gömböt.

Ez bizony rosszra fordulhat. Jonas is tudta, hogy vannak emberek, akikre egyszerűen nem hat a fenyegetés. Annyira csak a taknyosokkal törődött (akiket nevetségesen pofonegyszerű volt elfogni), hogy e miatt a dolog miatt eszébe sem jutott aggódni. Kimba Rimer pedig, aki Rheát javasolta, mint aki tökéletes őrzője lesz Maerlyn Szivárványának, halott. Most már nem kenheti rá, ha valami balul üt ki.

Ráadásul, hogy a dolgok még rosszabbra forduljanak, épp mikor arra gondolt, hogy olyan messzire fognak menni nyugaton, amíg el nem érik a világ végét, meghallotta Depape felhúzott pisztolyának kattanását.

– Tedd el, te idióta! – vicsorgott.

– De hát nézz már rá! – Depape majdnem nyüszített. – *Nézz rá*, Eldred!

Jonas nézte. A fekete ruhába öltözött lény egy oszladozó kígyódögöt csavart a torkára nyakék gyanánt. Olyan girhes volt, hogy leginkább imbolygó csontváza emlékeztetett. Hámló koponyáján már csak néhány pamat maradt meg, a haja kihullott. Az arca és a homloka csupa kelevény, szája bal sarkában pókmarásra emlékeztető seb. Jonas skorbutos kipállásnak nézte, nem mintha érdekelte volna. Őt csak a magasba tartott gömb érdekelte, a haldokló asszony hosszú, reszkető karmai között.

11

A napfény elvakította Rheát, így nem látta a rámeredő fegyvert, mire pedig kitisztult a látása, Depape már eltüntette a pisztolyát. A banya végignézett az előtte felsorakozott férfiakon – a pápaszemes vörös hajún, a köpönyegesen, az öreg, fehér hajú Jonason –, és rozsdásan krárogó

kacajra fakadt. Ezekről félt, ezektől a hatalmas Koporsóvadászoktól? Úgy rémlett, mintha félt volna, de az istenek szerelmére, miért? Férfiak, csak férfiak, és az ilyeneket egész életében lepipálta. Ó, persze, azt gondolják, hogy ők uralkodnak – egész Belső-Világban még senkit sem vádoltak azzal, hogy megfélemezett az *anya* arcáról –, de alapvetően siralmas alakok, könnyekig meghatódnak egy szomorú daltól, teljesen megkegyelmezik egy meztelen mell láttán, és nagyon egyszerűen lehet irányítani őket pusztán azért, mert olyan biztosak benne, hogy erősek, kemények és bölcssek.

Az üveg sötét volt, és bármennyire gyűlölte Rhea ezt a sötétséget, kitisztult tőle az elméje.

– Jonas! – kiáltotta. – Eldred Jonas!

– Itt vagyok, öreganyám – felelte a férfi. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat.

– Tartsd meg az udvariaskodást, ehhez kevés az idő. – Négy lépést tett előre és megállt, a gömböt még mindig a feje fölött tartva. Mellette szürke szikla meredt ki a gázos földből. A satrafa a sziklára nézett, azután Jonasra. Nem mondta ki, de nem lehetett félreérteni.

– Mit akarsz? – kérdezte Jonas.

– Az üveggömb elsötétedett. – A banya hátulról kezdte a magyarázatot. – Élt egész idő alatt, míg nálam volt, igen, még akkor is, ha semmit se mutatott, amit értelmezhettem volna, akkoron is élt, ragyogott, rózsállott, de tüstént elsötétedett, mikor meghallotta a hangodat. Nem akar veled menni.

– Nekem akkor is parancsom van elvinni – mondta Jonas lágy, engesztelő hangon. Nem ezt használta Corallal az ágyban, de közel járt hozzá. – Gondolkodj egy percig, s megérted helyzetemet. Farson akarja, s ki vagyok én, hogy szembeszálljak egy olyan ember akaratával, ki Belső-Világ leghatalmasabb embere lesz, mire jövőre ismét megtelik a Démon Hold? Ha nélküle megyek vissza, és azt mondom, hogy Cöosi Rhea nem adta ide, akkor megöl.

– Ha azzal mécc vissza, hogy szétörtem a randa vén pofázmányod előtt, akkor is megöl – felelte Rhea. Annyira közel volt a férfihoz, hogy az láthatta, mennyire beleette magát a boszorkányba a kór. Néhány megmaradt hajcsomója fölött az üveggömb ide-oda imbolygott. Nem lesz képes sokáig tartani. Legföljebb még egy percig. Jonas érezte, hogy izzadság gyöngyözik a homlokán.

– Hát igen, öreganyám. De tudod, ha a halált kell választanom, akkor inkább magammal viszem az okozóját. Vagyis téged, drágám.

Rhea ismét elkárogta a nevetésnek azt a poros utánzatát, és elismerően bólintott. – Farson nélkülem akkor se veszi hasznát – mondta. – Úgy alítom, a gömb megtalálta úrnőjét, ezért sötétedett el a hangod hallatán:

Jonas eltűnődött, vajon hányan hitték azt, hogy a gömb csak az övék. Szerette volna letörölni az izzadságot a homlokáról, mielőtt a szemébe folyna, mégse mozdította a kezét, összekulcsolt ujjai a nyeregkápán nyugodtak. Nem mert Reynoldsra vagy Depape-re nézni, csak abban reménykedett, hogy ráhagyják a játékot. A boszorkány testileg-lelkileg a borotva élén táncol; a legapróbb rezzenéstől is lebucskázhat valamelyik irányba.

– Megtalálta, aki kell neki, mi? – Mintha látott volna egy kiutat. Ha szerencséje van. És talán Rheának is ez lesz a szerencse. – Akkor most mit tegyünk?

– Vigyél magaddal! – Rhea eltorzult arcán borzalmas mohóság jelent meg; úgy festett, mint egy hulla, amelyik tüszenteni készül. *Nem tudja, hogy haldoklik*, gondolta Jonas. *Hála az isteneknek.* – Vidd el a gömböt, de engem is vigyél vele együtt! Veled megyek Farsonhoz. A jósa leszek, semmit se hallgatok el előle, semmit, amit a gömb feltár. Vigyél magaddal!

– Rendben – biccentett Jonas. Ebben reménykedett. – Noha ebben Farson dönt, nem én. Ugye tudod?

– Vaj igen.

– Jól van. Akkor add ide a gömböt. Visszaadom neked, ha akarod, de meg kell bizonyosodnom róla, hogy egészszen van.

A banya lassan leengedte a karjait. Jonas nem hitte, hogy a gömb teljes biztonságban lenne, még akkor se, ha Rhea átöleli, mindazonáltal kicsit könnyebben lélegzett. A szipirtyó csoszogva elindult feléje, és a férfi *alig* bírta megállni, hogy ne hátráltassa el tőle a lovát. Lehajolt a nyeregből, nyújtotta kezét az üveggömbért. A boszorkány fölnézett rá, vén szeme még mindig ravaszul fénylett csipás szemhéjai között. Sőt az egyikkel még kacsintott is cinkosan! – Tudom, mi jár a fejedben, Jonas. Azt gondolod: „elveszem a gömböt, azután pisztolyt rántok s megölöm, mi baj lehet belőle”? Igaz? Pedig *lehet* belőle baj, neked s a tieid-nek. Ha megölsz, a gömb sose világít többé Farsonnak. Talántán valakinek valamikor; neki azonban nem... s vajon életben hágy, ha visszaviszed a játékszerét, s ő rájön, hogy törött?

Jonas mindezt már végiggondolta. – Alkut kötünk, öreganyám. Jössz nyugatra az üveggel... hacsak meg nem halsz az úton egyik éjjel. Megbocsátod, hogy ilyet mondok, de nem festesz valami jól.

Rhea vihogott. – Jobban vagyok én, mint ahogy kinézek, az ám! Még évek telnek el, amíg lejár az időm!

Szerintem ebben tévedsz, öreganyám, gondolta Jonas, de ugyanolyan béketűrőssel nyújtotta a kezét az üveggömbért.

A vénasszony még egy pillanatig tartogatta. Üzletet kötöttek, mégis alig bírta rávenni magát, hogy elengedje a gömböt. Szemében úgy ragyogott a kapzsiság, mint holdvilág a ködben.

A férfi türelmesen tartotta a kezét, semmit sem szólt, várta, hogy a satrafá tudomásul vegye a tényeket. Ha adja, marad némi esélye. Ha megtartja, akkor nagy valószínűséggel mindenki, aki itt tartózkodik ezen a köves udvaron, nemsokára a kaszás oldalán fog lovagolni.

Végül a banya sajnálkozó sóhajjal a férfi tenyerébe tette a gömböt. Abban a pillanatban, hogy átadta, rózsaszín fény parazsa pislant az üveg mélyén. Jonas fejében lüktetett egyet a fájdalom, és a golyói megbizseregtek a kéjtől.

Mintha valahonnan messziről hallotta volna, hogy Depape és Reynolds fölhúzzák a pisztolyukat. – Azokat rakjátok el – mondta Jonas.

– De... – értetlenkedett Reynolds.

– Azt gondolták, jól át fogják vágni Rheát! – vihogott a vénasszony. – Még szerencse, hogy te vagy a főnök s nem ők, Jonas... talántán te tudsz valamit, amit ők nem.

A férfi tudott is – azt, hogy milyen veszedelmes ez a sima üveg, amelyet a kezében tart. Egy szemvillanás alatt megkaparinthatná őt, ha akarná. Akkor aztán egy hónapon belül Eldred Jonas is olyan lenne, mint a boszorkány: girhes, fekélyektől rücskös, és olyan megszállott, hogy rá se hederítene, még ha tudná is.

– *Tegyétek már el a fegyvereket!* – üvöltötte. Reynolds és Depape összenéztek, azután elrakták a pisztolyukat.

– Egy zacskó is tartozott hozzá – mondta Jonas. – Egy zsineggel zárható tasak is volt a ládában. Hozd ki. – Vaj igen – felelte Rhea undok vigyorral. – De asse fogja visszatartani a gömböt, hogy elkapjon, ha azt akarja. Nehogy aszidd, hogy nem! – Végigmérte a másik két Koporsóvadászt, pillantásra megállapodott Reynoldson. – Van egy kordé a csürben, meg két jófajta szürke kecske, hogy húzza. – Reynoldshoz beszélt, ám a tekintete mindegyre visszatért a gömbhöz. És Jonas észrevette, hogy most már az ő átkozott szeme is a gömbhöz kívánczik!

– Nekem te nem parancsolsz – mondta Reynolds.

– Ő nem, de *én* igen – válaszolta Jonas. Tekintete az üveggömbre hullott. Egyszerre szerette volna látni a mélyén a rózsaszín szikrát, de félt is tőle. Semmi. Hideg és sötét. Ismét Reynoldsra nézett. – Hozd a kordét.

Reynolds már akkor hallotta a légyzúgást, mikor még be se lépett a csűr roskatag ajtaján, és rögtön tudta, hogy Rhea kecskéi már nem fognak semmit vontatni. Döglötten, felpuffedve heverték az ólban, lábuk az égnek meredt, szemgödreikben férgek nyüzsögtek. Nem lehetett tudni, mikor etette-itatta meg őket utoljára a vénség, de a szagból ítélve legalább egy hete.

Túlságosan buzgón bámulta az üveggömböt, hogy törődjék velük, gondolta a Koporsóvadász. És minek viseli a nyakán azt a döglött kígyót?

– Nem akarom tudni – motyogta a szájára kötött kendő mögül. E pillanatban egyetlen dolgot akart: kikerülni innen.

Meglátta a feketére mázolt kordét, amelyet telepingáltak aranyszín, kabbalisztikus jelekkel. A Koporsóvadászt orvosságos kordéra, ugyanakkor halottaskocsira emlékeztette. Megfogta a kocsirudat, és olyan gyorsan távozott a csűrből, ahogy a lába bírta. Depape majd megcsinálja a többit, az istenekre! A lovához köti a kordét, és magával vontatja a vénasszony büzlő terhét oda... hova? Ki tudja? Talán Eldred.

Rhea kitotyogott a kunyhóból a zsinórral záródó tasakkal. Megállt, félrehajtott fejjel hallgatta, amikor Reynolds föltekintett a kérdést.

Jonas átgondolta a dolgot, azután azt mondta: – Azt hiszem, kezdetnek Tengermellékre. Ja, azt hiszem, az megfelel neki és ennek az üveg csecsebecsének is a holnapi mulatságig.

– Vaj igen, Tengermellékre, még sose jártam ott! – mondta Rhea, és ismét elindult. Amikor odaért Jonas lovához (amely igyekezett hátrálni előle), kinyitotta a zsákocskát. Jonas pillanatnyi tünődés után belecsúsztatta a gömböt. Kereken dudorodott a fenekén, a zsák olyan formát öltött, mint egy könnycsepp.

Rhea alamuszin mosolygott. – Talántán még találkozhatunk is Thorinnal! Ha így lesz, talántán mutathatok neki valamit a Jó Ember játékszerében, ami ugyancsak érdekelheti.

– Ha találkozol vele – mondta Jonas, és leszállt, hogy segítsen Depape-nek a lóhoz kötni a fekete kordét –, akkor az olyan helyen lesz, ahol már nem kell mágia a távolba látáshoz.

A banya felvont szemöldökkel nézett rá, azután ismét kiült az arcára az alamuszi mosoly. – Nahát, asszem, a polgármestert baleset érte!

– Meglehet – helyeselt Jonas.

Rhea vihogott. A vihogás hamarosan teli torokból jövő hahotává erősödött. Még akkor is pukkadózott, amikor kihúzták az udvarból. Pukkadózott, és úgy ült a kabbalisztikus jelekkel díszített fekete kordéban, mint a Fekete Helyek Királynéja a trónján.

VIII. fejezet HAMVAK

1

A pánik nagyon fertőző dolog, különösen olyan helyzetben, amikor semmit sem lehet tudni, minden cseppfolyós állapotban van. Miguelnek, az öreg *mozó*-nak a látványa indította el Susant ezen a síkos lejtőn. Az öreg a tengermelléki udvar közepén állt, a vesszőseprűt a melléhez szorította, és értetlen kétségbeeséssel bámulta a ki-be járó lovasokat. Sombreroja megcsavarodott a hátán, és Susan rémülten vette észre, hogy Miguel, aki általában olyan tiszta, nett, jól fésült, mintha skatulyából húzták volna ki, fordítva vette magára a szerepét. Könnyek peregtek az arcán, és ahogy erre-arra fordult az elhaladó lovak között, próbálva üdvözölni az ismerősöket, Susannak egy gyereket juttatott eszébe, akit

rég látott: az a gyerek kitotyogott egy közeledő szekér elé. Őt még időben visszarántotta az apja; de ki ránthatja vissza Miguel?

Elindult az öregért. Egy foltos, kidülledő szemű aranyderesen ülő *vaquero* olyan közel vágatott el mellette, hogy az egyik kengyele megütötte Susan csípőjét, és a ló farka megcsapta a lány karját. Furcsa kis kuncogás szakadt fel belőle. Miguel miatt aggódik, és majdnem őt gázolja le a ló! Vicces! Ez alkalommal körülnézett, úgy lépett előre, aztán ismét visszaugrott, mert megrakottan robogó társzeker kanyarodott be két keréken a sarkon. Hogy mivel volt megrakva, azt a lány nem láthatta – a holmit ponyvával letakarták –, de észrevette, hogy Miguel, még mindig a melléhez szorítva a vesszőseprűt, megindul a szekér irányába. Susannak ismét a kocsi elé lépő gyermekre kellett gondolnia, és fölsikoltott, hogy figyelmeztesse. Miguel az utolsó pillanatban hőkölt hátra. A szekér elrobogott mellette, imbolyogva, dülöngélve átszáguldott az udvaron, és eltűnt a boltív alatt.

Miguel elejtette a söprűt, az arcához kapta két kezét, térdre esett, és hangosan, panaszosan imádkozni kezdett. Susan egy pillanatig a száját mozgatva figyelte, azután az istállók felé rohant, többé nem törődve azzal, hogy az épület mellett maradjon. Elkapta az a betegség, amely délre csaknem egész Hambryt megfertőzi, és noha sikerült ügyesen fölnyergelnie Pylont (minden más napon legalább három istállófiú versengett volna, hogy segíthessen a szép kisasszonynak), mire vágta ugratta a megriadt állatot az istálló előtt, már nem volt képes gondolkodni.

Amikor elrobogott Miguel mellett, az öregember még mindig térdelt és imádkozott, kezét a fénylő ég felé emelve, de Susan most éppúgy nem vett róla tudomást, mint őelőtte a többi lovas.

2

Egyenesen végigvágatott a Fő utcán, addig rugdosva sarkantyútlan lábával Pylon oldalát, amíg a nagy ló valósággal repült. Gondolatok, kérdések, lehetséges akciótervek... ezeknek nem volt helyük a fejében lovaglás közben. Csak homályosan érezte, hogy az utcán emberek járnak, hagyta, hogy Pylon maga keressen utat közöttük. Egyetlen dolognak volt tudatában, a névnek – *Roland, Roland, Roland!* –, amely szinte sikoltott a fejében. Minden más elmerült. Megtört a bátor kis *ka-tet*, amelyet azon az éjjelen a temetőben létrehozta, három tagját bebörtönözték, és már nem sokáig élnek (ha ugyan *még élnek*), az utolsó pedig összezavarodott, elveszítette a fejét, és úgy őrjöng a félelemtől, mint egy madár, amely betévedt a csűrbe.

Ha kitartott volna a rémülete, akkor a dolgok talán egészen másképp alakulnak. De ahogy átnyargalt a városközponton, majd ki a településről, útja a háza mellett vezetett el, amelyet az apjával és a nagynénjével osztott meg valaha. Az a hölgy pedig épp arra a lovasra lesett, aki most feléje tartott. Ahogy Susan közelebb ért, az ajtó kivágódott, és Cordelia, tetőtől talpig feketében lerohant az ösvényen a járdára, miközben visított az iszonyattól vagy a nevetéstől. Talán mindkettőtől. Ez a kép kettéhasította a pánik vastagodó párját Susan elméjében... de nem azért, mintha fölismerte volna nagynénjét.

– *Rhea!* – kiáltotta, és olyan erősen rántotta meg a gyeplőszárat, hogy az állat megfarolt, tolatott, majdnem hanyatt esett. Valószínűleg kiszorította volna az életet gazdájából, de Pylonnak sikerült megállnia a hátsó lábain. Az elsőikkel az ég felé kapált, és hangosan nyerített. Susan egyik karjával átölelte a nyakát, és görcsösen kapaszkodott.

Cordelia Delgado, aki a legjobb fekete ruháját viselte, a haján pedig csipkemantillát, úgy állt a ló előtt, mintha a saját nappalijában lenne, ügyet sem vetve a patkókra, amelyek az orrától alig fél méterre hasogatták a levegőt. Egyik kesztyűs kezében fából készült dobozt tartott.

Susan késve döbönt rá, hogy ez nem Rhea, de a tévedése nem is volt olyan különös. Cord néni nem volt olyan sovány, mint Rhea (legalábbis még nem), és rendesebben volt öltözve (kivéve a piszkos

kesztyűjét – Susan nem értette, egyáltalán miért húzott kesztyűt, pláne ilyen mocskosat), de az őrült pillantás borzalmasan ismerős volt.

– Jó napot, Ó, Mily Ifjú s Bájos Kisasszonyka! – köszöntötte Cord néni boldog repedtfazék-hangon, amitől Susan szíve megremegett. A néni fél kezét nyújtotta ki a pukedlihez, mert a másikkal a kis dobozt szorította a melléhez. – Hová e szép őszi napon? Hová oly sietve? Bizonyosan nem szeretőd karjaiba, mivel az egyik megholt, a másikat meg lefülelték!

Ismét nevetett, vékony ajka hátrahúzódott nagy, fehér fogairól. Majdnem lófoga volt. Szeme izzott a napfényben.

Megzavarodott elméjében, gondolta Susan. Szegény. Szegény kis öreg.

– Te bujtottad fel Dearbornt? – kérdezte Cord néni. Odaosont Pylon mellé, és nedvesen csillogó szemmel nézett föl a lányra. – Nemdenem te tetted? Vaj igen! Talántán még a kést is te adtad hozzá, miután elébb végigfuttattad rajta ajakad, hogy szerencsét hozzon. Együtt vagytok benne, miért nem vallod be? Legalább azt ismerd be, hogy összefeküdtél azzal a fiúval, mivel úgyis tudom! Már abból láttam, ahogy nézett rád azon a napon, amikor ott ültél az ablakban, s azt is, hogyan néztél rá vissza!

– Ha már úgyis tudod, akkor nem titkolom – felelte Susan. – Szeretők vagyunk. S az év végére férj s feleség leszünk.

Cordelia a kék ég felé lökte egyik piszkos kesztyűjét, s úgy lobogtatta, mintha az isteneket üdvözlőné. Integetés közben győzelmesen visított nevéttében. – Ez azt hiszi, hogy *elveszik!* Óóóó! Kétségtelenül ittál a házasság oltárán lemészárolt áldozataid véréből, igaz? Ah, te gonosz! Sírnom kell! – De sírás helyett ismét hahotázni kezdett, ujjongón vonítva az ég vak, kék arcába.

– Nem terveztünk gyilkosságot – felelte Susan, választóvonalat húzva – még ha csak gondolatban is – a polgármester házában esett gyilkosságok és a csapda között, amelybe Farson katonáit akarták csalni.

– S ő nem gyilkos. Nem, úgy alítom, ez Jonas barátod mesterkedése. Az ő terve, az ő mocskos munkája. Cordelia belemártotta kezét a nála lévő dobozba, és Susan megértette, miért piszkos a kesztyűje: a kályhában turkált.

– *Megátkozlak tégedet a hamvakkal!* – sivította Cordelia. Fekete, szúrós felhőt szórt Susan lábára és gyeplőt tartó kezére. – *Setétség rátok, mindkettőtökre! Legyetek boldogok, hűtelenek! Gyilkosok! Gazemberek! Hazugok! Paráznák! Kárhozottak s kitagadottak!*

Minden kiáltással egy újabb marék hamut szórt szét. Susan elméje pedig minden kiáltástól tisztább, hidegebb lett. Keményen fogta a gyeplőt, hagyta, hogy nagynénje szórja rájuk a hamut; amikor Pylon megpróbált elhúzódni a szúrós esőtől, Susan megállította. Most már nézők is voltak, mohón lesték a kitagadás ódon szertartását (Sheemie is ott állt közöttük, kerek szemmel, remegő szájjal), de Susan szinte észre sem vette. Visszanyerte az elméjét, volt egy ötlete, hogy mit tegyen, és úgy érezte, már csak ezért is valamiféle hálával tartozik a nagynénjének.

– Megbocsátok neked, néném – mondta.

Cordelia úgy ejtette el a kiürült hamus dobozt, mintha Susan arcul ütötte volna. – Mi? – suttogta. – Mit mondtál?

– Azért, amit a testvéreddel, az apámmal tettél – folytatta Susan. – Aminek részese voltál.

Megdörgölte a lábát, majd kinyújtott kézzel lehajolt a lóról. Még mielőtt a nagynénje elhúzódhatott volna, Susan az arcára kente a hamut. Olyan volt rajta a piszokfolt, mint egy széles, sötét sebhely. – De azért viseld csak! – mondta. – Mosd le, ha akarod, de azt hiszem, egy darabig még viselni fogod a szívedben. – Rövid szünet után hozzátette: – Úgy vélem, máris viseled. Isten veled.

– Mit képzelsz, hova mész? – Cord néni egyik kesztyűs kezével a kormot tapogatta az arcán, és amikor előreugrott, hogy elkapja Pylon gyeplőjét, megbotlott a dobozban, és majdnem elesett. Susan, aki még mindig lehajolt a nyeregből, elkapta a vállát és megtartotta. Cordelia hátrahőkölt, mintha vipera marta

volna meg. – Ne hozzá! Ne menj most is hozzá, te ostoba liba!

Susan elfordította a lovát. – Ez nem a te dolgod, néném. Köztünk mindennek vége. De jegyezd meg, amit mondok: az év végén összeházasodunk. Az elsőszülöttünk már megfogant.

– Holnap este férjhez mehetsz, ha elég közel jutsz hozzá! Egyesülhettek a füstben, lakodalmazhattok a tűzben, hálhattok a hamuban! *A hamuban*, hallottad?

A bolond asszony szitkozódva rontott feléje, de Susannak nem volt rá több ideje. Az idő repült. Meg tudja csinálni, amit kell, de csak akkor, ha siet.

– Isten veled! – ismételte, és elvágatott. Nagynénje utolsó szavai követték: *A hamuban, hallod?*

3

Miközben a Nagy Úton vágatott kifelé a városból, észrevette, hogy lovasok jönnek vele szemben, és letért az útról. Ugy érezte, ez nem a megfelelő idő a zarándokokkal való találkozásra. Volt a közelben egy öreg magtár; mögéje lovagolt Pylonnal, az állat nyakát simogatta, suttogott neki, hogy nyugton maradjon.

A lovasok lassabban haladtak, mint számította. Amikor a közelbe értek, Susan meglátta, miért. Rhea volt velük, egy varázsjelekkel cifrázott, fekete kordéban ülve. A boszorkány ijesztő volt, amikor Susan találkozott vele a Csókos Hold éjszakáján, de még fölismerhetően emberi; ám ami most vonult el a lány előtt a fekete kordén, ölében zacskóval, ide-oda dülöngélve, az a nem nélküli, fekélyes fajzat sokkal inkább tűnt manónak, mint embernek. A Nagy Koporsóvadászok voltak vele.

– Tengermellékhez! – visította a kordéban ülő valami. – Szaporázzátok, ahogy a lábotok bírja! Ma éccaka Thorin ágyában fogok aludni, s tudjátok, mért! Hálok benne, s belepisilek, ha úgy tartja kedvem! Siessetek, annyit mondok!

Depape – az ő lovához kötötték a kordét – megfordult, és félelemmel vegyes utálattal nézett a banyára. – Tartsd a szád!

A szipirtyó válaszképpen hahotázni kezdett. Ide-oda billegett, egyik kezével az ölében levő zsákocskát szorongatta, másik kezének göbös, hosszú körmű mutatójával Depape-re bökdösött. Susan, ahogy ránézett, elgyöngült az iszonyattól, érezte, hogy ismét a pánik kerülgeti, mint valami sötét folyadék, amely boldogan elöntené az agyát, ha csak csipetnyi esélyt is adna neki.

Leküzdötte az érzést, amennyire tudta, kapaszkodott az eszébe, nem volt hajlandó engedni, hogy visszaváltozzék azzá, ami volt, és ami ismét lenne, ha ő engedné: agyatlan madár, amely betévedt egy csűrbe, most összeveri magát a falon, oda se nézve a nyitott ablakra, amelyen berepült.

A kordé már eltűnt a szomszédos domb mögött, és semmi sem maradt utána a levegőben lebegő poron kívül, de ő még akkor is hallotta Rhea örült vihogását.

4

Egy órakor érte el a kunyhót a Rossz Fű lapályán. Egy darabig csak ült Pylon hátán, és a vityillót bámulta. Csakugyan alig huszonnégy órája volt itt Rolanddal? Csakugyan szeretkeztek és terveket kovácsoltak? Nehéz volt elhinni, de amikor leszállt a lóról és bement, a fonott kosár, amelyben a hideg ennivalót hozta, megerősítette a tényeket. Még mindig ott állt a rozoga asztalon.

Ahogy az elemózsiára pillantott, rájött, hogy előző este óta nem evett, amikor is egy siralmas vacsorát osztott meg Hart Thorinnal, de épphogy csak csipegetett, mert túlságosan is magán érezte a polgármester mohón rajta legelő szemét. No, ez is utoljára legelt. Soha többé nem kell úgy végigmennie a Tengermellék akármelyik folyosóján, hogy azon töpreng, melyik ajtó mögül vágódik ki Thorin, mint paprikajancsi a dobozból, markolászó kezekkel és merev, obszcén poccsal.

Hamu, gondolta. Hamu és hamu. De nem a miénk, Roland. Esküszöm, drágám, nem a miénk.

Rémült és feszült volt. Igyekezett rangsorolni a tennivalóit, folyamatba rendezni őket, amelytől ugyanúgy nem lehet eltérni, mint ahogy egy ló fölnyergelésének is megvan a cselekménysora – de hát tizenhat éves volt, és egészséges. Elég volt egy pillantás a piknikkosárra, és máris farkaséhes lett. Kinyitotta és látta, hogy a két megmaradt hideg marhahúsos szendvicset ellepték a hangyák. Lesöpörte őket, és befalta a szendvicseket. A kenyér elég szikkadt volt már, de alig vette észre. Akadt még a kosárban egy fél korsó édes must és egy darab sütemény is.

Amikor mindent eltüntetett, a konyhá északi sarkába ment, és félrehúzta a bőröket, amelyeket valaki cserezni kezdett, de aztán félbehagyta a munkát. Egy üreg volt alattuk, és abban, puha bőrbe csomagolva, Roland fegyverei.

Ha a dolgok rosszra fordulnak, akkor idejössz, és elviszed őket Gileádba. Megkeresed az apámat. Eltöprengett, enyhe, de őszinte kíváncsisággal, hogy vajon Roland tényleg azt várta volna tőle, hogy vígan elvágat Gileád felé, meg nem született gyermekükkel a hasában, miközben a fiú és barátai sikoltozva, vörös kézzel sülnek az aratásnapi máglyán?

Előhúzta az egyik fegyvert a tokjából. Egy-két pillanatig eltartott, míg rájött, hogy kell kinyitni a revolvért, de azután a dobtár kifordult, és látta, hogy minden töltényürben van lőszer. A helyére kattintotta, majd a másikat is megvizsgálta.

A nyerge mögötti takaróba rejtette őket, ahogy Roland szokta, azután lóra pattant, és kelet felé indult. De nem a város irányába. Még nem. Előbb el kellett intéznie valamit.

5

Két órakor Mejisben rebesgetni kezdtek, hogy Fran Lengyll beszélni fog a városházán. Senki sem tudta volna megmondani, honnan ered a hír (túl határozottan és tárgyilagosan hangzott ahhoz, hogy pletyka legyen), és nem is érdekelt senkit; egyszerűen csak továbbadták.

Három órára a városháza megtelt. Több mint kétszázan ácsorogtak előtte, figyeltek, suttogva továbbították Lengyll rövid beszédét. Coral Thorin, aki az Utaspihenőben kezdte el terjeszteni a hírt Lengyll közszerepléséről, nem volt jelen. Tudta, mit fog mondani a birtokos; Jonasszal együtt ő is amellet kardoskodott, hogy a beszéd minél egyszerűbb és közvetlenebb legyen. Nincs szükség demagógiára; a lakosság úgylis csöcselékké züllik Aratás Napjának estéjére, a csöcselék pedig mindig megtalálja a vezetőit, és mindig a megfelelőket választja ki.

Lengyll beszéd közben fél kézben tartotta kalapját, mellénye elején ezüst aratási amulett lógott. Rövid, érdes és meggyőző volt. A tömeg nagyobbik része egész életében ismerte a földesurat, és egyetlen szavában sem kételkedett.

Hart Thorint és Kimba Rimert Dearborn, Heath és Stockworth ölték meg, mondta Lengyll a zsávolyrúhás férfiaknak és kifakult pamutruhát viselő nőknek. Azért őket gyanúsítják, mert egy bizonyos tárgyat – egy madárkoponyát – találtak Thorin polgármester ölében.

Ezt a közlést mormolás fogadta. Lengyll számos hallgatója látta azt a koponyát Cuthbert nyeregkapáján vagy hetykén a fiú nyakába akasztva. Jót nevettek a dévajságán. Most arra gondoltak, ahogyan a fiú visszanevetett rájuk, és rádöbrentek, hogy egész idő alatt valami más tréfán kacarászhatott. Az arcuk elsötétült.

A fegyver, amellyel a kancellár torkát elvágták, folytatta Lengyll, Dearborn tulajdonát képezi. A három fiatalembert még reggel elkapták, amikor épp arra készültek, hogy elszeleljenek Mejisből. Cselekedetük indítéka nem egészen világos, de valószínűleg a lovakkal áll kapcsolatban. Ha így van, akkor John Farson emberei, akiről közismert, hogy rendszeren fizet a jó lovakért, méghozzá készpénzben. Más szavakkal, a suhancok elárulták a hazájukat és a Társulás ügyét.

Lengyll a harmadik sorba ültette Brian Hookey fiát, Rufust. Most, pontosan időzítve, Rufus Hookey

közbeordított: – Na oszt bevallották?

– Igen – bólintott Lengyll. – Mindkét gyilkosságot bevallották, még hozzá igen büszkén!

Ez alkalommal hangosabb lett a mormogás, szinte morajlásnak tűnt. Hullámként áradt ki az épületből, szájról szájra adva: igen büszkén, igen büszkén, az éjszaka sötétjében gyilkolnak, és igen büszkék rá! Szájak vékonyodtak el. Kezek szorultak ökölbe.

– Dearborn azt mondta, hogy Jonas és barátai rájöttek, mik a céljaik, s elmondták Rimernek. Azért ölték meg Rimer kancellárt, hogy befogják a száját, amíg befejezik, amit elkezdtek, Thorint pedig azért, hátha beszélt már Rimerrel.

Latigo amellet érvelt, hogy ennek nincs sok értelme. Jonas elmosolyodott, és bólintott. *Igen*, mondta, *igy csepp értelme sincs, de nem számít.*

Lengyll fölkeszült, hogy kérdésekre válaszoljon, de senki sem kérdezősködött. Csak suttogás hallatszott, elsötétedtek a pillantások, aratási amulettek csörrentek-zörrentek tompán, ahogy az emberek egyik lábukról a másikra álltak.

A fiúk a fogdában vannak. Lengyll nem nyilatkozott arról, hogy mi történjen velük ezután, és ezt sem kérdezte senki. Azt mondta, hogy néhány másnapra tervezett programot – a játékokat, a lovaglást, a pulykafuttatást, a tökfáragó versenyt, a négykézláb-futást, a találós kérdések megfejtését és a táncot – a tragédiára, való tekintettel törölték. Természetesen most sem marad el az, ami igazán fontos, vagyis a marha- és lábasjóság-szemle, a lóverseny, a birkanyrás, a tenyésztők találkozója és az árverések: lovaké, disznóké, marháké, birkáké. És holdkeltekor a máglya. A máglya és a bábuk elégetése. Az Aratásnap befejezése emberemlékezet óta a *sarjúfa-égetés*. Ezt semmi sem akadályozhatja meg, a világvégét leszámítva.

– A máglya égni fog, és a bábuk is elégnek rajta – tájékoztatta Eldred Jonas Lengyllt. – Elég, ha ennyit mondasz. Csupán ennyit *szükséges* mondanod.

Lengyll látta, hogy Jonasnak igaza volt. Látta az arcokon. Nem csupán az igazságtétel vágyát, de valami mocskos buzgóságot is. Voltak régi utak, régi szertartások, amelyekből nem maradt más, mint a vörösre festett tenyerű szalmabábok. Ők voltak *los ceremoniosos: a sarjúfák*. Nemzedékek óta nem üzték ezeket a szertartásokat (kivéve néhány titkos helyet, fönt a hegyekben), de néha, amikor a világ elmozdul, visszatér az, ami volt.

Csak röviden!, mondta Jonas, és ez ugyancsak jó tanácsnak bizonyult. Nem az az ember volt, akit Lengyll békésebb körülmények esetén a közelében szeretett volna tudni, de ilyen időkben fölöttébb hasznos.

– Az istenek adjanak nektek békét! – mondta. Hátralépett, keresztbe fonta karját, jelezvén, hogy befejezte. – Az istenek adjanak békét mindnyájunknak.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat – viszonzta egy halk, gépies kórus. Azután csak úgy sarkon fordultak és távoztak, mentek, ahova a népek menni szoktak az Aratásnap előtti délutánon. Lengyll tudta, hogy sokan az Utaspihenőbe vagy a Bayview Szállóba tartanak. Fölemelte a kezét, megtörölte a homlokát. Gyűlölt kiállni az emberek elé, még soha annyira, mint ma, viszont úgy vélte, hogy jól szerepelt. Nagyon is jól.

A tömeg szó nélkül széteszlott. A legtöbben, mint Lengyll előre látta, a kocsmák felé tartottak. Útjuk a fogda előtt vezetett el, de csak néhányan néztek arra, és az a néhány is csak kurta, lopott pillantások erejéig. A tornác üres volt (nem számítva az Avery seriff hintaszékében ülő pufók, vörös kezű szalmabábot), az ajtó résnyire nyitva állt, mint meleg, napos délutánokon szokás. A fiúk kétségtelenül odabent voltak, de semmi sem utalt rá, hogy különösebb lelkesedéssel őriznék őket.

Ha az emberek, akik a dombról lefelé baktattak a Pihenő és a Bayview felé, csoportba verődnek, minden gond nélkül elhurcolhatták volna Rolandékat. Ehelyett fejüket lógatva, egykedvűen, szótlanul kullogtak arra, ahol ital várta őket. Nem ma van a napja. Sem az éjszakája. Holnap viszont...

7

Közel a K tanyához Susan olyasmit látott a bárósági hosszú, lankás legelőn, amitől elengedte a szarát, és a szája tátva maradt. Alatta, kelet felé, tőle jó távol, legalább három mérföldre, tucatnyi csikós terelte a legnagyobb ménest, amit a lány valaha látott. Lehetett vagy négyszáz ló. Könnyedén futottak, simán tartották az irányt, amelyre a csikósok hajtották őket. *Valószínűleg azt hiszik, hogy télre terelik be őket*, gondolta Susan.

De nem a birtokok irányába hajtották őket a Lanka gerincén; a ménes, amely olyan nagy volt, hogy felhőárnyékként öntötte el a legelőt, nyugatnak vágatott, a Fügő Szikla felé.

Susan mindent elhitt, amit Roland mondott neki, de ez most olyan személyes igazsággá lett, mintha egyenesen halott apjától hallotta volna.

Hát persze, a lovak.

– Ti fattyúk! – suttopta. – Lókötő *fattyúk!* Megfordította Pylont, és elnyargalt a kiégett tanya felé. Jobbján hosszúra nyúlt az árnyék. A feje fölött a Démon Hold derengett kísértetiesen a nappali égen.

8.

Aggódott, hogy Jonas talán hagyott embereket a K tanyán, bár maga sem tudta, hogy a Koporsóvadász miért tett volna ilyet. Félelme alaptalannak bizonyult. A tanya üres volt, mint az utóbbi öt-hat évben mindig, a tűz és a belső-világi fiúk megérkezte között. Ennek ellenére láthatta a reggeli összecsapás nyomait, és amikor bement a barakkba, azonnal észrevette a padlón tátongó nyílást. Jonas nem bajlódott vele, hogy a deszkát a helyére tegye, miután kivette Alain és Cuthbert fegyverét.

Odament a priccsek között, fél térdre ereszkedett, és belenézett a lyukba. Semmi. Maga is kételkedett benne, hogy az, amiért jött, itt lenne elrejtve. Az üreg nem volt elég nagy hozzá.

Felállt, szemügyre vette a három priccset. Melyik lehetett Rolandé? Úgy gondolta, megtalálná, az orra megmondaná, hiszen nagyon jól ismerte a fiú hajának és bőrének szagát, de most jobb lesz mellőzni az ilyen érzelmes nekibuzdulásokat. Most keménynek, gyorsnak kell lennie: nem állhat meg, nem pillanthat hátra cselekvés közben.

Hamu!, suttopta alig hallhatóan a fejében Cord néni. Susan türelmetlenül megrázta a fejét, mintha meg akarná tisztítani ettől a hangtól, és kiment.

A barakk, az árnyékszék mögött vagy mellett semmi. Ezután megkerülte a régi nyári konyhát, és ott megtalálta, amit keresett, hanyagul lerakva, még csak kísérletet sem tettek az álcázására: a két kis hordót, amelyeket utoljára Caprichoso hátára kötve látott.

Az öszvérről Sheemie jutott az eszébe, ahogy lenéz rá egy férfi magasságából, egy reménykedő fiú arcával. *Szeretnék egy fin de año-csókot kapni tőled, de az ám.*

Sheemie, aki az életét köszönheti „Mr. Arthur Heath”-nek. Sheemie, aki a boszorkány dühét kockáztatva odaadta a nényének szóló üzenetet Cuthbertnek. Sheemie, aki ezeket a hordókat idehozta. Kissé bekormozták, hogy félig-meddig álcázzák őket, Susan kezére és ingujjára is jutott, amikor levette róluk a tetőt. Még több hamu. De még benne voltak a petárdák: a kerek, ököl nagyságú durrancok és a kisebb pálcikaformák.

Jócskán vett mindkettőből, pukkanásig tömte a zsebeit, és még többet vett a karjába. Belegyömöszölte

a nyeregtáskákba, azután fölnezett az égre. Fél négy. Csak szürkületkor akart visszatérni Hambryba, ami azt jelenti, hogy legalább egy órát kell várakoznia. Végül mégis maradt egy kis ideje az ellágyulásra.

Visszament a barakkba, és játszva megtalálta Roland priccsét. Mellétérdelt, ahogy a kisgyerekek szoktak esti imára, arcát a párnára fektette, és mélyen beszívta az illatát.

– Roland! – szólt elfúló hangon. – Mennyire szeretlek! Nagyon szeretlek, drágám!

Feküdt a fiú ágyán, az ablak felé bámult, figyelte, ahogy a fény elszivárog. Egyszer a szeme elé tartotta a kezét, nézte az ujjaira rakódott kormot. Arra gondolt, kimegy a konyha előtti szivattyúhoz és lemossa, aztán másképp döntött. Hadd maradjon. Egy *ka-tet*-et alkotnak, egyet a sok közül; erősek a céltudatosságban, erősek a szeretetben.

Hadd maradjanak a hamvak, tegyék, ami a legrosszabb.

9

Susie-nak megvannak a maga hibái, de mindig pontos, szokta volt mondogatni Pat Delgado. Félelmetesen pontos az a lány.

Ez igaz volt az Aratásünnep előtti éjszakán is. Megkerülte az otthonát, és alig tíz perccel azután lovagolt föl az Utaspihenő irányába, hogy a nap végleg elmerült a dombok mögött, sűrű mályvaszín árnyakat hagyva maga mögött a Fő utcán.

Az utca kísértetiesen kihalt volt, különösen ahhoz képest, hogy ez az Aratásünnep előtti utolsó este; elnémult a zenekar, amely az utolsó héten minden este játszott a Zöld Szívben; időnként petárdák ropogtak, de nem volt gyereknevetés, kiabálás; a sok színes lampion közül csupán néhányat gyújtottak meg.

Szalmabábok leselkedtek minden tornácról a sűrűsödő homályban. Susan megborzongott üres, fehér keresztöltés-szemük láttán.

Ugyanilyen furcsa volt a Pihenő környéke. A lóki-kötő oszlopok zsúfolásig voltak (még több lovat kötöttek ki az utca túloldalán, a vegyesbolt oszlopaihoz), minden ablakban fények ragyogtak – olyan sok ablak volt és olyan sok fény, hogy sötét tengeren úszó, hatalmas hajónak látszott tőlük a kocsma –, de hiányzott a szokott kiabálás és hujjogás, csak Sheb zongorája ontotta a jagtime dallamait.

Jól el tudta képzelni a benti vendégeket, száz embert, talán még többet, amint csak állnak és isznak. Nem beszélgetnek, nem nevetnek, nem gurítják a kockát a Sátán Sikátorán, nem rikkantanak vagy morognak az eredménytől. Nem lapogatják vagy csipkedik a farokat; nem lopnak aratási csókot; nem kezdődnek viták nyitott szájjal és végződnek zárt ököllel. Csak isznak, nem egészen háromszáz méterre onnan, ahol Susan szerelmét és a barátait tartják lakat alatt. A férfiak, akik itt vannak, ma este csak inni fognak. És ha szerencséje van... ha bátor és szerencsés...

Ahogy egy elmormolt szóval megállította Pylont a kocsma előtt, egy alak emelkedett ki az árnyékból. A lány megfeszült, de azután a felkelő hold első vörhenyes fényénél fölismerte Sheemie arcát. Megint ellazult, még nevetett is egy kicsit, főképpen saját magán. Sheemie is hozzátartozik a *ka-tet*-jükhöz. Ha Susan tudja, akkor mi benne a meglepő, hogy Sheemie is tisztában van vele?

– Susan! – suttogta. Levette sombreroját, és a melléhez szorította. – Terád vártam.

– Miért? – kérdezte a lány.

– Mert tudtam, hogy gyössz. – Vállá fölött hátrasandított a Pihenőre, a fekete tömbre, amely tébolyult fényt spriccelt a négy égtáj felé. – Kiszabadítjuk Arthurt és őket, ugyi?

– Remélem – válaszolta Susan.

– Muszáj. A népek itten, ezek nem beszélnek, de nem is *köll* beszélniük. Tudom, Susan, Pat lánya: *Tudom*.

A lány hitt neki. – Coral odabent van?

Sheemie megrázta a fejét. – Elment a polgármester házába. Aszonta Stanleynek, segít kinyújtóztatni a hóttakat a hidegágyra, a holnaputáni temetéshez, bár szerintem nem azér ment. Én úgy gondolom, elmennek a Nagy Koporsóvadászok, s ő is velük megy. – Fölemelte a kezét, letörölte szivárgó könnyeit.

– Az öszvéred, Sheemie...

– Föl van szerszámozva, hosszú kötőféken.

Tátott szájjal bámult a fiúra. – Honnan tudad...

– Ahogy azt, hogy gyössz, Susan kisasszony. Egyszerűen tudtam. – Vállat vont, majd úgy nagyjából mutatta: – Capi oda hátul van. A konyha szivattyújához kötöttem.

– Jól van. – Susan beletúrt abba a nyeregtáskába, ahova a kisebb petárdákat dugta. – Tessék. Vegyél el néhányat. Van gyufád?

– Vaj igen. – Sheemie nem tett föl kérdéseket, csak beledugta a petárdákat a mellzsebébe. Ám Susannak, aki soha életében nem járt az Utaspihenő lengőajtaján belül, föl kellett tennie még egy kérdést.

– Mit csinálnak a köpenyükkal, kalapjukkal, szerapéjukkal, amikor bemennek, Sheemie? Le kell vetniük, az ivástól kimelegednek.

– Vaj igen. Egy hosszú asztalra teszik az ajtó mellett. Aztán szoktak verekedni is, hogy melyik kié, mikor mennének haza.

A lány bólíntott, miközben sebesen forgott az agya. Sheemie előtte állt, még mindig a mellére szorítva sombreroját, hagyva, hogy Susan tegye meg, amire ő nem képes, legalábbis a hagyományos módon. Végül Susan ismét fölemelte a fejét.

– Sheemie, ha segítesz nekem, akkor el kell hagynod Hambryt... Mejist... az egész Külső Ívet. Velünk kell jönnöd, ha megússzuk. Ezt meg kell értened. Megértetted?

– Láttá, hogy igen. Sheemie arca valósággal kigyúlt az ötlettől. – Vaj igen, Susan! Veled s Will Dearbornnal s Richard Stockworthszel s a legjobb barátommal, Mr. Arthur Heathszel! A Belső-Világba! Látni fogunk házakat, szobrokat s asszonyokat, olyan ruhában, mint a tündérkirály lánya meg...

– Ha elkapnak, akkor megölnék.

A fiú abbahagyta a mosolygást, de a szeme meg se rebbent. – Vaj igen, megölnék, ha elkapnak, ammä meglehet.

– Mégis segítesz?

– Capi föl van nyergelve – ismételte Sheemie. Susan úgy vélte, ez elég válasz. Megfogta a kezét, amely a sombreroát szorította Sheemie melléhez (a kalap teteje alaposan be volt nyomva), lehajolt, egyik kezével Sheemie-ét fogta, a másikkal a kápát, és megcsókolta a fiú arcát. Sheemie fölmosolygott rá.

– Mindent megteszünk, ami tőlünk telik, ugye? – kérdezte Susan.

– Vaj igen, Susan, Pat lánya. Mindent megteszünk, ami tőlünk telik, a legjobb barátainkért. Ami csak telik tőlünk.

– Igen. Most pedig figyelj, Sheemie. Jól figyelj. Beszélni kezdett, és Sheemie figyelt.

Húsz perccel később, miközben a dagadt narancsszínű hold úgy kapaszkodott a magasba a házak fölött, mint ahogy egy terhes asszony mászik föl a meredek lejtőn, magányos *vaquero* vezetett egy öszvért a Fő utcán a seriff irodája felé. Az utcának ez a vége éjsötét árnyékba borult. Némi fény

derengett a Zöld Szívben, de most alig járt ember a (máskor ilyentájt zsúfolt, zajos és ragyogóan kivilágított) parkban. Majdnem az összes bódét bezárták már, és abban a kevésben, amelyek nyitva tartottak, csupán a jövendőmondónál akadt némi forgalom. Ma este mindenkinek rosszat jósolt, mégis jöttek az emberek, talán nem ezt teszik mindig?

A *vaquero* vastag szerapét viselt; ha e pásztornak netán női melle volt, az eltűnt alatta. Nagy, izzadságtól pezsétes sombrero fedte a fejét; ha esetleg női arca volt, az se látszott alatta. Lentről, a kalap széles karimája alól a „Gondtalan szerelem” szólt halkán. Az öszvér nyerge eltűnt a rákötözött nagy batyu alatt. Ruhák lehettek, noha a feketedő árnyékban lehetetlen volt biztosan megállapítani. De az volt a legmulatságosabb, ami az öszvér nyakából lógott, mint furcsa aratási amulett: két sombrero és egy hajcsárkalap, kötélre fűzve.

Ahogy a pásztor közeledett a seriff irodájához, az éneklés elhallgatott. Néptelennek is lehetett volna hinni az épületet, ha egyetlen ablakban nem dereng halvány fény. A tornácon vicces szalmabáb ült a hintaszékben. Herk Avery egyik hímzett mellényét viselte és egy pléhcsillagot. Örök nem voltak; egyáltalán semmi jele annak, hogy Mejis három leggyűlöltebb emberét tartják fogva odabent. A pásztor most nagyon halványan gitárpengést hallott.

Petárda pukkanása fojtotta el a húrok zengését. A pásztor hátranézett, és meglátott egy homályos alakot. Az alak intett. A pásztor bólintott, visszaintett, azután kikötötte az öszvért az oszlophoz, ugyanahhoz, amelynél Roland és barátai hagyták lovaikat egykoron, egy réges-régi nyári napon, amikor eljöttek, hogy bemutatkozzanak a seriffnek.

11

– Kinyílt az ajtó – senki sem fárasztotta magát azzal, hogy bezárja –, épp mikor Dave Hollis éppen kétszázadjára próbálta eljátszani a „hills kapitány, te fattyú” dallamát. Vele szemben Avery seriff ült hátradőlve az íróasztalánál, pocakján összefont ujjakkal. Tompa narancsszín lámpafény pislákkolt a szobában.

– Ha tovább folytatod, Dave seriffhelyettes, nem lesz szükség kivégzésre – szólalt meg Cuthbert Allgood. Az egyik cella ajtajánál állt, a rácsokat markolva. – Megöljük magunkat. Már csak önvédelemből is.

– Pofa be, kukac! – mondta Avery seriff. Félig-meddig szunyókált a négy szelet oldalasból álló estebéd után, közben azon gondolkodott, hogyan fogja elmesélni hőstettét a szomszéd báróságban lakó testvérének (és a sógornőjének, aki átkozottul csinos asszony). Szerény lesz, mindazonáltal értésükre adja, hogy ő játszotta a főszerepet; ha nincs ott, ez a három fiatal *ladrón* talán...

– Csak ne énekelj – könyörgött Cuthbert Dave-nek. – Inkább bevallom, hogy személyesen én öltem meg Arthur Eldet, csak ne énekelj!

Bertől balra Alain ült törökülésben a priccsén. Roland a sajátján feküdt, kezét a feje alá tette, és a mennyezetet bámulta. Ám ahogy kattant a zár, ülő helyzetbe vágta magát. Mintha csak erre várt volna.

– Ez Bridger lesz! – örvendezett Dave seriffhelyettes, és félretette a gitárját. Utálta ezt a munkát, alig várta, hogy fölváltsák. Heath tréfái voltak a legrosszabbak. Hogy még most is képes viccelni, mikor tudja, mi vár rájuk holnap!

– Asszem, inkább *közülük* valamék – mondta Avery seriff, a Nagy Koporsóvadászokra célozva. Tévedett. Egy gulyás volt, szerapéba burkolózva, amely túl nagy volt neki (a végét szó szerint húzta maga mögött, amikor becsoszogott és becsukta maga után az ajtót), a szemét eltakarta a kalapja. Herk Avery szalmabábnak látta, amit valaki marhahajcsárnak akart öltöztetni.

– Üdv, idegen! – mondta, és mosolygott... ez biztosan valami tréfa, és Herk Avery értette a tréfát, főleg négy szelet oldalas és egy kocsiderék krumplipüré után. – Halihó! Milyen ügyben...

A kéz nem az ajtót csukta be, hanem eltűnt a szerape alatt. Amikor előbukkant, egy pisztolyt markolt ügyetlenül, amelyet a három fogoly azonnal fölismert. Avery rámeredt, mosolya lassan fakulni kezdett. A kezét fölemelte a pocakjáról. Asztalra felpolcolt lábát letette a földre.

– Nana, cimbora – szólt lassan. – Beszéljük eztet meg.

– Vedd le a kulcsot a falról, és nyisd ki a cellákat! – mondta a gulyás nyers, mesterkélt mély hangon. Odakint újabb petárdák durrogtak száraz, ropogó sorozatban, de ez senkinek sem tűnt fel Rolandon kívül.

– Hát eztet aligha tehetem – mondta Avery, és a lábával kihúzta az íróasztal legalsó fiókját. Több tűzfegyver volt benne, amelyek reggelről maradtak. – Mámost nem tom, tőtte van-é ama holmi, de aligha hinném, hogy egy hozzád hasonló barompásztor... A jövevény az íróasztalra szögezte a fegyvert, és meghúzta a ravaszt. Fűlsiketítőt dörrent a kis szobában, de Roland úgy gondolta – remélte –, hogy mivel az ajtó be van csukva, kint csak úgy hallatszik, mint egy újabb petárda. Némelyiknél nagyobb, másoknál kisebb.

Ügyes lány, gondolta. Ó, ügyes kislány! Csak óvatosan. Az istenek szerelmére, Sue, légy óvatos!

Most már mindhárman egy sorban álltak a cellaajtóknál, kerekre nyitott szemmel, összepréselt szájjal. A golyó az íróasztal redőnyének a sarkát találta, és nagy szilánkot hasított le róla. Avery visított; székestül hátraesett, és elterült. A lába beakadt a fiók alá, a fiók kiröpült, felfordult, három ódon tűzfegyvert szórva a padlóra.

– Susan, vigyázz! – ordította Cuthbert, majd: – Ne, Dave!

Élete utolsó pillanatában a kötelességtudat és nem a Nagy Koporsóvadászoktól való félelme hajtotta Dave Hollist, aki azt remélte, hogy Avery visszavonulása után ő lesz a seriff Mejisben (és, ahogy néha mondogatta Judynak, a feleségének, jobb, mint amiről a Dagadt valaha is álmodott). Elfelejtette, milyen komoly kételyei voltak a fiúk elfogásával csakúgy, mint azzal kapcsolatban, hogy mit tettek vagy mit nem tettek. Csak arra gondolt, hogy a báróság foglyai, és amennyire rajta múlik, nem távozhatnak innen.

A túl bő ruhát viselő pásztor felé vetődött, azzal a szándékkal, hogy kitepi a kezéből a pisztolyt. És ha kell, lelövi vele.

12

Susan a friss fa sárga lángját nézte a seriff asztalának sarkán, álmélködésében mindenről megfeledkezve – mekkora kárt tud okozni egy apró ujjmozdulat! –, amikor Cuthbert kétségbeesett kiáltása ráébresztette helyzetére.

A falhoz lapult, hogy kivédje Dave első támadását a túlméretezett szerape ellen, és gondolkodás nélkül ismét meghúzta a ravaszt. Újabb hangos dörrenés hallatszott, és Dave Hollis – fiatal ember, alig két évvel idősebb Susannál – hátrarepült, a mellén viselt csillag két hegye között egy füstölgő lyukkal. A szeme hitetlenül kitágult. Monoklija kinyújtott keze mellett hevert, a fekete selyemzsinór végén. Az egyik lába megrúgta a gitárt, amely a padlóra zuhant, majdnem olyan dallamos zörrenéssel, mint amit a seriffhelyettes a húrok kíntásával csalt ki belőle.

– Dave – suttogta a lány. – Jaj, Dave, ne haragudj, mit tettem?

Dave megpróbált föltápászkodni, de arcra zuhant. A mellén levő lyuk kicsiny volt, de a hátán, amit a lány most vett észre, ott hatalmas volt és ocsmány, fekete és vörös, a vászon széle megpörkölődött... mintha Susan izzó piszkavasat nyomott volna belé, és nem pisztollyal lőtte volna le, ami állítólag irgalmas és civilizált, de így ránézésre nyilvánvaló, hogy egyik se.

– Dave – suttogta. – Dave, én...

– *Susan, vigyázz!* – ordított Roland.

Avery volt az. Négykézláb odakúszott, megragadta Susan vádliját, és kirántotta alóla a lábát. Susan fogzörgető csattanással zuhant a fenekére, és szembetalálta magát Averyvel: békaszemű, likacsos bőrű arcával, szájának fokhagymaszagú üregével.

– Istenek, hiszen te *lány* vagy! – suttogta a seriff, és meg akarta ragadni. Susan ismét elsütötte Roland pisztolyát, és lyukat ütött a mennyezetben. Gipszpor szitált rájuk. Avery sonkamanca elkapta a lány torkát, elzárva a levegő útját. Valahonnan a távolból Roland a nevét kiáltotta.

Még egy esélye maradt.

Talán.

Egy elég, Sue, szólalt meg a fejében az apja. Csak ennyire van szükséged, drágám.

Hüvelykujjával fölhúzta a pisztoly kakasát, a csövet a seriff álláról lelógó bőnyébe nyomta, és meghúzta a ravaszt.

A hatás figyelemreméltó volt.

13

Avery feje Susan ölébe toccsant, súlyosan és nedvesen, mint egy nyers húsdarab. Egyre erősödő forróságot érzett. Látóterének szélén sárga tűz lobogott.

– Az asztalhoz! – ordította Roland, olyan erősen rángatva cellájának ajtaját, hogy majd kiszakította keretéből. – Susan, a vizeskancsót! Az apád szerelmére!

Susan legurította az öléből Avery fejét, feltápászkodott, és az asztalhoz tántorgott. Szerapéja eleje égett. Érezte a perzselt szagot, és elméjének egy csücskében örült, amiért a szürkületre várva volt elég ideje hátrakötni a haját.

A kancsó majdnem tele volt, de nem vízzel. Susan érezte a *graf* édes-savanyú szagát. Magára öntötte, hangos sziszegés kíséretében a lé kioltotta a lángokat. A lány lerántotta magáról a szerapét (vele jött a túlméretezett sombrero is) és a földre dobta. Ismét Dave-re nézett, a fiúra, akivel együtt nőtt föl, és akivel valamikor régen talán még csókot is válthatott Hookey fészérének ajtaja mögött.

– Susan! – Roland hangja volt, sürgető és érdes. – A kulcsok! Siess!

A lány lekapta a kulcskarikát a falba ütött szögről. Elsőnek Roland cellájához ment, és vakon átlökte a karikát a rácsok között. A levegő sűrű volt a puszkapor füstjétől, az égett gyapjútól, a vérszagtól. Susan gyomra minden lélegzetvételnél tehetetlenül összerándult.

Roland kikereste a megfelelő kulcsot, átnyúlt a rácsok között, és bedugta a kulcslyukba. Egy pillanattal később kint volt, és vadul magához rántotta Susant, akinek akkor buggyantak ki a könnyei. Még egy pillanat, és Cuthbert és Alain is szabad volt.

– Angyal vagy! – mondta Alain, és ő is átölelte a lányt.

– Nem vagyok! – felelte Susan, és még hevesebben zokogott. Odalökte a fegyvert Rolandnak. Mocskosnak érezte; nem akarta még egyszer megérinteni. – Együtt játszottunk pöttöm korunkban! Olyan jó fiú volt, sohasem rángatta a lányok varkocsát, nem hőzöngött, és olyan rendes lett felnőttnek is! Most pedig megöltem, ki fogja megmondani a feleségének?

Roland átölelte, és egy pillanatra magához szorította. – Azt tetted, amit kellett. Ha nem ő, akkor mi. Talántán nem tudod?

A lány hozzátapadt és bólogatott. – Avery nem nagyon érdekel, de Dave...

– Menjünk – mondta Roland. – Valaki meghallhatta a pisztolylövéseket. Ugye Sheemie gyújtogatja a petárdákat?

Susan bólintott. – Hoztam nektek ruhát. Kalapokat és szerapékat.

Odasietett az ajtóhoz, kinyitotta, szétnézett mindkét irányba, azután kisiklott a sűrűsödő feketeségbe. Cuthbert fogta a megpörkölt szerapét, és ráterítette Dave seriffhelyettes arcára. – Balszerencséd volt,

cimbora – mondta. – Két tűz közé kerültél, igaz? Bár elismerem, hogy nem voltál te olyan rossz fiú. Susan visszajött, hozta a Capi nyergére kötözött lopott holmit. Sheemie már elment a soron következő dolgára, nem várta, hogy küldjék. Ha ez a kocsmái mindenféle féleszű, akkor Susan sok olyan embert ismer, aki negyed- vagy nyolcadannyira van csak eleresztve.

– Honnan szerezted ezt a holmit? – kérdezte Alain.

– Az Utaspihenőből. És nem én. Sheemie. – Nyújtotta a kalapokat. – Gyerünk, siessetek.

Cuthbert átvette a fejfedőt, és eltűnt alatta. Roland és Alain már belebújtak szerapéikba; amikor a velük járó kalapokat jól az arcukba húzták, össze lehetett volna téveszteni őket a báróság bármelyik csikósával, aki a Lankán szolgál.

– Hova megyünk? – kérdezte Alain, amikor kiléptek a tornácra. Az utcának ez a vége még mindig sötét és kihalt volt; a pisztolylövések senkinek a figyelmét nem keltették föl.

– Kezdetnek Hookeyhoz – mondta Susan. – Ott vannak a lovaitok.

Együtt mentek végig az utcán négyesben. Capi eltűnt, Sheemie magával vitte az öszvért. Susan szíve vadul dübörgött, és érezte, hogy izzadság gyöngyözik a homlokán, pedig fázott. Tetszik vagy sem, gyilkosságot követett el, két életet oltott ki egyetlen estén, és átlépett egy vonalat, amelyet sohasem keresztezhet többé ellenkező irányban. Rolandért tette, a szerelmükért. Némi vigaszt lelt a tudatban, hogy egyszerűen nem cselekedhetett másképpen.

Legyetek boldogok, ti hűtelenek, paráznák, gyilkosok! Megátkozlak tégedet a hamvakkal!

Megragadta Roland kezét. A fiú megszorította, ő viszonzta a szorítást. Fölnézett a Démon Holdra, amelynek gonosz arca mérges narancsvörösből immár ezüstté sápadt, és arra gondolt, hogy amikor elsütötte a fegyvert szegény, túlbuzgó Dave Hollisra, a legdrágább árat fizette a szerelméért: a lelkét. Ha Roland most elhagyja, beteljesül nagynénje átká, mert akkor nem marad más, mint a hamvak.

IX. fejezet ARATÁS

1

Ahogy beléptek az egyetlen homályos gázlámpával megvilágított istállóba, egy árnyék suhant elő az egyik bokszból. Roland, aki az övére csatolta fegyvereit, revolvert rántott. Sheemie, egyik kezében egy kengyellel, bizonytalanul mosolygott rá. Azután mosolya kiszélesedett, a szeme fölragyogott a boldogságtól, és feléjük rohant.

Roland eltette a pisztolyokat, hogy megölelhesse a fiút, de Sheemie elrobogott mellette, és Cuthbert karjába vetette magát.

– Nahát, nahát! – szólalt meg Cuthbert, aki először komikusan hátratántorodott, azután fölkapta Sheemie-t a földről. – Fellöksz, öregem!

– Kiszabadított tikteket! – kiáltotta Sheemie. – Tudtam, hogy megteszi, tudtam! Drága öreg Susan! – A lányra nézett, aki Roland mellett állt. Még mindig sápadt volt, de mostanra összeszedte magát. Sheemie visszafordult Cuthberthez, és csókot cuppantott Bert homlokának közepére.

– Nahát! – mondta ismét Bert. – Hát ezt miért kaptam?

– Mert szeretlek, drága öreg Arthur Heath! Megmentetted az életemet!

– Hát talán igen – felelte Cuthbert zavartan nevetve (eleve túlméretezett kölcsönsombrierója komikusan csáléra állt a fején) –, de ha nem tűnünk el innét, akkor hiába mentettelek meg.

– A lovak fölnyergelvén – válaszolta Sheemie. – Susan mondta, micsináljak, én pedig megtettem. Már csak ezt a kengyelt kell föltennem Mr. Richard Stockworth lovára, mert a régi már erősen megviselt

volt.

– Ez ráér – mondta Alain. Átvette a kengyelt, félretette, és Rolandhoz fordult. – Hova megyünk?

Roland első gondolata az volt, hogy menjenek vissza Thorin mauzóleumához.

Sheemie azonnal megrémült. – A csontszerűre? Amikor a Démon Hold ippeg megtelt? Olyan hevesen rázta a fejét, hogy a sombreroja leesett, és lobogott a haja. – Ott hóttak vannak, Dearborn uraság, ha a Démon idején zavarod meg őket, még képesek kikelni a sírból és járkálni!

– Semmiképpen sem jó – szólalt meg Susan. – A város asszonyai Tengermelléktől sorban állnak virággal, hogy letegyék a mauzóleumnál. Olive irányítja őket, ha lesz elég ereje hozzá, de a néném és Coral is ott lesznek a társaságban. Ők pedig nem azok a hölgyek, kikkel most találkozni szeretnénk.

– Helyes – mondta Roland. – Akkor szálljunk lóra és induljunk. Törd a fejed, Susan. Te is, Sheemie. Olyan helyre van szükségünk, ahol legalább hajnalig elrejtőzhetünk, és amelyet egy órán belül el tudunk érni. Távol legyen a Nagy Úttól, és bármelyik irányban lehet Hambrytól, az északnyugattól kivéve.

– Mi a baj az északnyugattal? – kérdezte Alain.

– Az, hogy most épp arra tartunk. Van egy kis dolgunk... és tudatjuk velük, hogy mi csináljuk. Elsősorban Eldred Jonasszal. – Rájuk villantott egy penge-vékony mosolyt. – Tudatni akarom vele, hogy vége a játéknak. Nincs több kastély. Itt vannak az *igazi* harcosok. Majd meglátjuk, el tud-e bánni velük.

2

Egy órával később, mire a hold a fák fölé ért, Roland *ka-tet-je* megérkezett a Citgo olajtócsájához. A biztonság kedvéért a Nagy Úttal párhuzamosan haladtak, de mint kiderült, óvatosságuk fölöslegesnek bizonyult: egyik irányban sem láttak egyetlen lovas sem. *Mintha az idén törölték volna az Aratást*, gondolta Susan... azután a vörös kezű szalmabábok jutottak az eszébe, és megborzongott. Holnap este vörösre festették volna Roland kezét, és még mindig megtehetik, ha elkapják őket. *De nem csak az övét. Mindnyájunkét. Még Sheemie-ét is.*

A lovakat (és Caprichosót, aki ritmustalanul, de fürgén kocogott mögöttük kötőfékre fogva) egy rég tönkrement szivattyúhoz kötötték a tócsa délkeleti sarkában, azután lassan elindultak a működő kutak felé, amelyek mind egy területen csoportosultak. Suttogva beszéltek, amennyiben egyáltalán megszólaltak. Roland kételkedett benne, hogy ez szükséges-e, de a suttogás elég természetesnek tűnt. Ő sokkal kísértetiesebbnek látta a Citgót a temetőnél; azt nem hitte, hogy a temetői holtak fölkelnének, amikor az Öreg Démon megtelik, itt viszont volt néhány nagyon nyugtalan hulla, holdfényben rozsdálló, sivító zombi, amelyeknek szelepe úgy járt föl-alá, mint a menetelő láb.

Azért odavezette a többieket a Citgo aktív részéhez, el egy HOL A SISAKOD? és egy OLAJAT TERMELÜNK, BIZTONSÁGOT FINOMÍTUNK feliratú tábla mellett. Megálltak egy torony tövében, amely olyan hangosan csikorgott, hogy Rolandnak túl kellett ordítania.

– *Sheemie! Adj egypárat a nagyobbik petárdából!*

Sheemie, aki megtöltötte a zsebét Susan nyeregtáskájából, most odaadott kettőt. Roland a karjánál fogva magával húzta Bertet. Az állványt négyzet alakban rozsdás kerítés övezte, és amikor a fiúk megpróbáltak átmászni, a vízszintes drótok úgy pattantak el, mint az öreg csontok. A fiúk ideges vidámsággal néztek egymásra a gépek és a hold mozgó árnyékában.

Susan megrántotta Roland karját. – *Légy óvatos!* – kiáltotta túl a gép ütemes *humpa-humpa-humpá-ját*. A fiú látta rajta, hogy nem fél, csak izgatott és ugrásra kész.

Rávigyorgott, magához húzta, és megcsókolta a fülcimpáját. – Légy készen a futásra – súgta neki. – Ha jól csinálom, akkor egy új fáklyát gyűjtünk Citgóban. Baromi nagyot.

Lebuktak Cuthberttel a rozsdás torony legalsó gerendája alá, és megálltak a szerkezet mellett. Összerándultak a ricsajtól. Roland nem értette, hogyhogy nem esett szét már évekkorábban. A gépezet nagy részét rozsdás vasköpenybe foglalták, de lehetett látni valami gigászi, forgó rudat, amely bizonyára automata fecskendők adagolta olajtól csillogott. Nagyon erősen érződött a gázszag. Rolandot ez arra a sugárra emlékeztette, amely ütemesen fel-felgyulladt az olajtócsa túlsó oldalán.

– *Óriásfing!* – bömbölte Cuthbert.

– *Mi?*

– *Azt mondtam, olyan a szaga, mint a... á, nem érdekes! Csináljuk, ha tudjuk... tudjuk?*

Rolandnak fogalma sem volt róla. Elindult a faközöldre festett, rozsdás fémburkolat alatt vonító gépezethez. Bert kissé kelletlenül követte. Benyomakodtak egy bűdös, tűzforró, rövid közbe, és máris csaknem pontosan a torony alatt álltak. Előttük, olajkönnyeket hullatva, kitartóan forgott a szelep végén a szár. Mellette volt egy görbe cső – nyilván túlfolyócső, gondolta Roland. Néha egy-egy csepp nyersolaj hullott ki a szájából, alatta tócsa feketélt a földön. Rámutatott. Cuthbert bólintott.

Itt nem volt értelme ordítani; harsogó, visító lárma volt az egész világ. Roland fél kézzel átölelte barátja nyakát, és a fülét a szájához húzta, a másikkal egy nagy durrancsot tartott Bert szeme elé.

– Gyűjtsd meg és fuss – mondta. – Majd én tartom, annyi időt adok neked, amennyit bírok. Ez éppen úgy az én érdekem is, mint a tiéd. Tiszta útra van szükségem visszafelé a gépezeten át, érted?

Cuthbert bólintott, azután elfordította a harcos fejét, mert ő is mondani akart valamit. – Mi van, ha annyi gáz gyűlt itt össze, hogy belobban a levegő, amikor gyufát gyújtok?

Roland hátralépett, és egy „Honnan tudhatnám?” mozdulattal széttárta a karjait. Cuthbert elnevette magát, előhúzott egy doboz kénes gyufát, amelyet Avery íróasztaláról emelt el, mielőtt eljöttek volna. Szemöldökét felvonva kérdezte Rolandtól, készen áll-e. A fiú bólintott.

A szél erősen fűjt, de a torony alatti gépezet elfogta, és a gyufa lángja egyenesen égett. Roland kinyújtotta a durrancsot, és pillanatnyi fájdalmas emlék futott át rajta: hogy gyűlölte az anyja ezeket a dolgokat, mindig annyira aggódott, hogy a fia elveszti a szemét vagy valamelyik ujját.

Cuthbert megütögette a mellét a szíve fölött, és megcsókolta a tenyerét, a szerencsekívánatot egyetemes gesztusával. Azután odaérintette a lángot a kanóchoz. A kanóc sercegni kezdett. Bert elfordult, úgy tett, mintha szétrobbantana egy fedett blokkot – ez Bert, gondolta Roland; még az akasztófán is tréfálkozna –, azután végigrohant a kurta folyosón, amelyen idejöttek.

Roland tartotta a kerek tűzszerszámot, ameddig merte, azután a túlfolyócső alá dobta. Összerándult, miközben elfordult, félig-meddig azt várva, amitől Bert tartott: hogy maga a levegő fog felrobbanni. Nem robbant. Végigfutott a kurta folyosón, kiért a tisztásra, és látta, hogy Cuthbert ott áll a törött kerítés mellett. Roland két kézzel integetett neki – *Eredj, te idióta, eredj!* –, azután a világ felrobbant mögöttük.

Mély, böffenő dörrenés volt, amely mintha benyomta volna a dobhártyáit, és kiszívta volna a levegőt a tüdejéből. A föld megrázta a lábát, mint a hullám a csónakot, egy nagy, forró kéz csapódott a háta közepébe, és előrelökte. Roland egy – sőt talán kettő vagy három – lépést futott a kézzel, mielőtt fölemelkedett és a kerítésnek vágódott volna, ahol már nem állt Cuthbert; a földön feküdt, és valamit bámult Roland háta mögött. Szeme csodálkozó kerekre nyílt, a szája tátva maradt. Roland nagyon jól látta, mert Citgo nappali világosságban úszott. Úgy tűnik, ők egy nappal hamarabb gyűjtöttak maguknak aratási máglyát, sokkal fényesebbet, mint amelyet a város remélhet.

Négykézláb odamászott Cuthberthez, és megragadta az egyik karját. Mögüle hatalmas reccsenés hallatszott, fémdarabok záporoztak körülöttük. Fölálltak és futni kezdtek arrafelé, ahol Alain állt Susan és Sheemie előtt, testével próbálva védeni őket.

Roland egy gyors pillantást vetett a háta mögé és látta, hogy a torony maradványa – úgy a fele állhatott

még – feketés-vörösen izzik, mint a fölhevített lópatkó, a lángoló, sárga fáklya körül, amely legalább ötven méter magasra nyúlt az égbe. Ez csak a kezdet. Nem tudta, hány tornyot tudnak felgyújtani, mielőtt az emberek megérkeznének a városból, de úgy döntött, hogy a lehető legtöbbet kell, nem számít, mekkora a kockázat. A Függő Sziklánál levő tartálykocsik felgyújtása csupán a munka fele. Farson *forrásait* kell eltömniük.

De úgy látszott, nem lesz rá szükség, hogy további petárdákat hajítsanak újabb túlfolyók alá. Az olajtócsa alatt a csövek valamiféle hálózatot alkothattak, javarészt természetes gázzal kitöltve, az pedig keresztülszivárgott az ódon, málladozó szigetelésen. Roland és Cuthbert épphogy elérték a többieket, amikor újabb robbanás hallatszott, és az égő toronytól jobbra egy másik kútból törtek föl a lángok. Egy pillanattal később egy harmadik állványzat – az első kettőtől hatvan méterre – robbant föl sárkányüvöltéssel. A vasszerkezet úgy szakadt le betonoszlopairól, ahogy fogat húznak ki egy rothadó ínyből. Vakító kék-sárga párna lökte fel csaknem huszonöt méter magasba; ott megpördült, és reccsenve lezuhant, minden irányba szikrákat szórva.

Újabb robbanás. Még egy. És még egy.

Hűdötten állt a sarokban az öt fiatal, fölemelt kezükkel védték szemüket az izzástól. Most már az olajfolt is lángolt, mint születésnap tortán a gyertyák, és egyre erősebben sugárzott feléjük a hőség.

– Az istenek legyenek irgalmasak – suttogta Alain. Roland belátta, hogy ha még sokáig maradnak, megsülnek, mint a kukorica. A lovakra is gondolniuk kell; elég messzire voltak a robbanások fő központjától, de mi a biztosíték, hogy a központ ott marad, ahol eddig? Máris látta, hogy két másik tornyot, amelyek még csak nem is működtek, elnyelnek a lángok. A lovak bizonyára megrémültek.

A fenébe, hiszen ő is megrémült!

– Gyerünk! – kiáltotta.

A vibráló sárga-narancsszín ragyogásban futni kezdtek a lovak felé.

3

Jonas először arra gondolt, csak a fejében pukkant valami – hogy a robbanások is hozzátartoznak a szeretkezésükhöz.

Ja, szeretkezés. A nagy lószart. Annyira szeretkeztek Corallal, ahogy a szamarak párzanak. De azért mégis volt *valami!* De még mennyire!

Már korábban is volt dolga szenvedélyes asszonyokkal, akik berántották a kemencéjükbe, azután ott tartották, miközben falánk mohósággal bámulva mozgatták fel-alá a csípőjüket, de Coral volt az első, aki ennyire összhangzó húrt pendített volna meg benne. A nemiséggel mindig úgy volt, hogy elfogadta, amikor jött, és elfelejtette, amikor nem. De Corallal nem akart mást, mint elvenni, és újra és újra és megint. Amikor együtt voltak, úgy szeretkeztek, mint a macskák vagy a görények, rángatózva, sziszegve, karmolászva; marták-átkozták egymást, és mostanáig megközelítően se volt elég. Amikor vele volt, Jonas néha úgy érezte, mintha édes olajban sütögetnék.

Ma este megbeszélés volt a Lovasszövetséggel, amelyből Farson Szövetség lett az utóbbi napokban. Jonas felvilágosította őket, válaszolt idióta kérdéseikre, ellenőrizte, hogy értik-e, mi a dolguk másnap. Amikor ezzel végzett, ellenőrizte Rheát, akit Kimba Rimer régi lakosztályában helyeztek el. A banya még csak észre sem vette, amikor Jonas bekukkantott. Ott ült Rimer magas mennyezetű, könyvekkel szegélyezett dolgozószobájában, Rimer vasfa íróasztala mögött, Rimer kárpitozott székében, ahová annyira illett, mint egy kurva bugyogója a templomi oltárra. Rimer asztalán ott állt a Várázsló Szivárványa. A satrafa ide-oda húzgálta fölötte a kezét, és sebesen motyogott valamit az orra alatt, de a gömb sötét maradt.

Jonas bezárta, és elment Coralhoz. Az asszony a fogadószobában várta, ahol a másnapi nagygyűlést

tartják. Egy csomó hálósoba volt ebben a szárnyban, de ő halott bátyja hálósobájába vezette a férfit. Jonas biztosra vette, hogy nem véletlenségből. Hart Thorin mennyezetes ágyában közösködtek, amelyet a polgármester már sohasem fog megosztani az ágyasával.

A szeretkezés vad volt, mint mindig, és Jonas már közeledett a kielégüléshez, amikor az első torony felrobbant. *Krisztusom, ez már valami, gondolta. Az egész rohadt világon nincs még egy olyan nő, mint...*

Azután gyors egymásutánban két újabb robbanás hallatszott. Coral egy pillanatra megdermedt alatta, mielőtt tovább lökdöste volna a csípőjét. – Citgo – zihálta rekedten.

– Ja – morogta a férfi, és tovább döfölte. Minden érdeklődését elvesztette a szeretkezés iránt, de elérte azt a pontot, amikor már nem lehet abbahagyni, halálbüntetés vagy kiherélés terhe alatt sem.

Két perccel később pucéran sietett Thorin cseppnyi kis erkélye felé, félig lelohadt hímveszője úgy lengedezett előtte, mint valami ütődött képzeletében a varázspálca. Coral egy lépéssel lemaradva követte, ugyancsak meztelenül.

– Miért most? – tört ki, amikor Jonas kinyitotta az erkélyajtót. – Még háromszor elmehettem volna! Jonas rá se hederített. Északnyugatra holdfényvel áttört sötétség ült a vidéken... kivéve az olajfolt helyét. Ott vad sárga lángok törtek az ég felé. A szeme láttára terjedt és fényesedett; mérföldekről idáig hallatszottak az egymás után buffanó robbanások.

Furcsán elsötétedett az elméje. Akkor tapasztalta ezt, amikor a taknyos Dearborn a megérzés valamely lázas bakugrásával fölismerte, hogy ki és mi ő. A szeretkezés a virgonc Corallal enyhítette egy kicsit az érzést, de most, mikor a tűzfészket figyelte, azt a helyet, amely öt perce a Jó Ember olajtartalékát jelentette, bénító erővel tért vissza, akár a mocsárláz, amely néha elhagyja a húst, de elrejtőzik a csontokban, és igazából sohasem távozik. *Megmaradtál nyugaton, mondta Dearborn. A magad fajta lelke sohasem jöhet el nyugatról.* Ami természetesen igaz, egy ilyen Will Dearborn-féle ostoba majom nélkül is tudja... de most, hogy kimondták, Jonas tudatának egy része nem bírt szabadulni a gondolattól.

Rohadt Will Dearborn! Vajon hol lehet most a két jó firma cimborájával? Avery *calabozó*-jában? Jonas nem hitte. Már nincsenek ott.

Friss robbanások rázták meg az éjszakát. Odalent az emberek, akik a hajnali gyilkosság után rohagáltak és ordítottak, ismét rohagálni és ordítani kezdtek.

– Ez a valaha volt legnagyobb aratási tűzijáték – jegyezte meg halkan Coral.

Mielőtt Jonas válaszolhatott volna, megdöngötték a hálósoba ajtaját. Egy másodperc múlva feltépték, és Clay Reynolds vágódott be egy szál farmerben. A haja vadul égnek állt, a tekintete még vadabb volt.

– Rossz hírek a városból, Eldred – mondta. – Dearborn és a másik két belső-világi taknyos...

Három újabb robbanás hallatszott csaknem egyszerre. Az izzó citgói olajtócsából óriás vörös-narancs tűzgömb emelkedett lustán a magasba, elhalványult, majd elenyészett. Reynolds kiment az erkélyre, megállt közöttük a korlátnál, ügyet sem vetve pucérságukra. Tágra nyílt, csodálkozó szemmel bámulta a tűzgömböt, amíg el nem tűnt. Mint a kölykök. Jonas érezte, hogy az a furcsa, bénító ború ismét hatalmába akarja keríteni.

– Hogyan szöktek meg? – kérdezte. – Tudod? Vagy Avery?

– Avery halott. A seriffhelyettes, aki vele volt, szintén. Egy másik helyettes találta meg őket, Todd Bridger... Eldred, mi folyik itt? Mi történt?

– Nahát, ezek a fiúk! – szólalt meg Coral. – Jó korán kezdték az aratásnap ünnepséget, mi?

Mennyire futja a bátorságukból?, kérdezte magától Jonas. Jó kérdés, talán az egyetlen, ami számít. Ezzel befejezték a bajcsinálást... vagy még csak most kezdték?

Ismét szeretett volna szabadulni innen, el Tengermellékből, Hambryból, Mejisből! Hirtelen minden másnál jobban szeretett volna mérföldekre és kerekre és sok járőföldnyi távolságra lenni innen. Kiugrott a dombja mögül, túl késő már ahhoz, hogy visszamenjen, és most borzasztóan védtelennek érezte magát.

– Clay.

– Tessék, Eldred.

Ám Reynolds szemét – és elméjét – még mindig a Citgóban tomboló tűz béklyózta magához. Jonas megragadta a vállát, és maga felé fordította. Érezte, amint az agya sebességre kapcsol, összehozza a szempontokat és részleteket, és örült neki. Az a sötét, hátborzongató belenyugvás elhalványult és eltűnt.

– Hány ember van itt? – kérdezte.

Reynolds összevonta a szemöldökét, gondolkozott. – Harmincöt – mondta. – Talán.

– Hány fegyveres?

– Lőfegyverrel?

– Nem, krumplipuskával, te átkozott hülye!

– Talán... – Reynolds lebiggyesztette a száját, és még az eddiginél is jobban ráncolta a homlokát. –

Talán tucatnyi. Akiknek működik is a fegyvere.

– A Lovasszövetség nagykutyaí? Még mindig itt vannak?

– Azt hiszem.

Keresd meg Lengyllt és Renfrew-t. Legalább nem kell fölébresztened őket; *mindnyájan* felébredtek, legtöbbjük odalent van. – Hüvelykujjával az udvar felé bökött. – Mondd meg Renfrew-nak, szedjen össze egy csapatot. Fegyvereseket. Jó lenne legalább nyolc-tíz ember, de öttel is megelégszem. Fogasd be a banya kocsiába a legerősebb, legjobb pónit, amelyet itt találsz. Mondd meg annak a vén fasz Miguelnek, hogy ha olyan pónit választ, amelyik megdöglik a Fügő Szikláig tartó úton, akkor a fonnyadt golyóit használhatja fildugónak.

Coral Thorin kurtán, élesen felnyerített. Reynolds rápillantott, meggusztálta a mellét, azután kényszerítette magát, hogy Jonasra figyeljen.

– Hol van Roy? – kérdezte Jonas.

Reynolds fölneézett. – A másodikon. Valamelyik szolgálóval.

– Zavard ki – mondta Jonas. – Az ő dolga, hogy felkészítse az útra a vén kurvát.

– Megyünk?

– Amint lehet. Elsőnek te meg én Renfrew fiaival, mögöttünk Lengyll a többi emberrel. Vigyázz, hogy Hash Renfrew velünk legyen, Clay; az az ember megbízhatatlan.

– Mi legyen a Lankán levő lovakkal?

– Sose törődj a gebékkel. – Újabb robbanás hallatszott a Citgo felől, újabb tűzgömb gördült az égre. Jonas nem látta az emelkedő fekete füstoszlopokat, nem érezte az olaj szagát; a szél kelet felől fúj, a várossal ellentétes irányba sodorta.

– De...

– Tedd, amit mondtam! – Jonas már tisztán látta a tennivalók fontossági sorrendjét. A lovak maradnak utoljára, Farson akárhol találhat lovakat. Előttük állnak a Fügő Sziklánál levő tartálykocsik. Most még fontosabbak lettek, hogy a forrás megsemmisült. Ha elveszítik a tartálykocsikat, akkor a Nagy Koporsóvadászok elfelejthetik a hazatérést.

Mégis, mindennél fontosabb Farson kis darabkája a Varázsló Szivárványából. Ez az egyetlen igazán pótolhatatlan darab. Ha eltörik, akkor az George Latigónál történjék, és ne Eldred Jonasnál.

– Mozgás! – mondta Reynoldsnak. – Depape jön utánunk, Lengyll embereivel. Te velem. Gyerünk.

Lássunk neki.

– És én? – kérdezte Coral.

Jonas kinyújtotta a kezét, és magához rántotta az asszonyt. – Nem feledkeztem meg rólad, drágám – mondta.

Coral bólintott, és Jonas lába közé nyúlt, ügyet se vetve a bámuló Clay Reynoldsra. – Ja – mondta. – Én se rólad.

4

Zúgó füllel és némileg megpörkölt irhával menekültek Citgóból, de komolyan egyikük sem sebesült meg. Sheemie Cuthbert mögött ült a lovon, Caprichoso hosszú kötőféken kocogott utánuk.

Susan volt az, aki kitalálta, hová kell menniük, és mint a legtöbb megoldás, ez is teljesen nyilvánvalónak tűnt, mielőtt eszébe jutott valakinek. Így hát nem sokkal azután, hogy Aratás Napjának előestéje az ünnep reggelévé világosodott, mind az öten ott voltak a Rossz Fű lapályán levő konyhóban, ahol Susan és Roland oly sokszor szeretkezett.

Cuthbert és Alain kiterítették a takaróikat, leültek, hogy megvizsgálják a fegyvereket, amelyeket a seriff irodájából hoztak el. Meglelték Bert csúzliját is. – Komoly kaliberek! – mondta Alain, miközben fölemelte az egyiket, és a dobtárat félrehajtva fél szemmel belekukucsált a csőbe. – Ha nem hordanak nagyon félre, akkor, azt hiszem, kezdetünk velük valamit.

– Nekem annak a földbirtokosnak a géppisztolya kéne – sóhajtott vágyakozva Cuthbert.

– Tudod, mit mondott Cort az efféle fegyverekről? – kérdezte Roland.

Cuthbert nevetésben tört ki. Alain követte példáját.

– Ki az a Cort? – kérdezte Susan.

– Olyan kemény ember, amilyenek Eldred Jonas csak képzei magát – válaszolta Alain. – Ő volt a tanítónk.

Roland javasolta, hogy aludjanak egy-két órát. Az elkövetkező nap nehéznek ígérkezett. Úgy érezte, nem szükséges hozzátennie, hogy az utolsó is lehet.

– Alain, ügyelsz?

A fiú pontosan tudta, hogy Roland nem a hallására vagy az éberségére céloz; bólintott.

– Hallasz valamit?

– Még nem.

– Csak figyelj.

– Figyelek, de nem ígérhetek semmit. Az érintés bizonytalan. Éppen olyan jól tudod, mint én.

– Azért csak próbálkozz.

Sheemie gondosan szétterített két takarót a sarokban, a legközelebb az ő legjobb barátjához. – Ő Roland... ő meg Alain... s te ki vagy, drága öreg Arthur Heath? Ki vagy igazándiból?

– Cuthbert a nevem. – Kezet nyújtott. – Cuthbert Allgood. Hogy van, hogy van, és hogy van ismét?

Sheemie elfogadta a kinyújtott kezét, majd vihogni kezdett. Vidám, üdítő hang volt. Valamennyien elmosolyodtak. A mosolygás kicsit fájt Rolandnak, sejtette, hogy ha láthatná az arcát, akkor meglehetősen helyre égési sebet látna rajta, mivel igencsak közel állt a felrobbanó tornyokhoz.

– Kút-bert – vihogta Sheemie. – Nahát! Kút-bert, furi egy név, nem csoda, hogy olyan vicces fickó vagy. Kút-bert, hahaha, ez aztán pipec, igazán pipec!

Cuthbert elmosolyodott és biccentett. – Roland, megölhetem most, hogy már nincs rá szükségünk?

– Egy kis időre még megkímélheted, nem? – válaszolta Roland, azután odafordult Susanhoz, és elkomolyodott. – Kijönnél sétálni velem egy kicsit, Sue? Beszélni szeretnék veled.

A lány fölnézett rá, igyekezett az arcáról olvasni. – Jól van. – Kinyújtotta a kezét. Roland megfogta,

együtt mentek ki a sugárzó holdfénybe, és Susan érezte, hogy rémület markolja meg a szívét.

5

Némán lépkedtek az édesen illatozó fűben, amely annyira ízlik a teheneknek és lovaknak, holott megdagad a bendőjükben, először felpuffednek, majd elpusztulnak tőle. Magas volt a fű – legalább harminc centivel túlért Roland fején –, és még mindig élénkzöld, akárcsak nyáron. A gyerekek néha eltévedtek a Rossz Fű lapályon és ottvesztek, de Susan sohasem félt itt Rolanddal, még akkor sem, ha nem látszott az égen semmi, mi útbaigazíthatná; a fiú irányérzéke hihetetlenül tökéletes volt.

– Sue, nem engedelmeskedtél nekem a fegyvereket illetően – szólt végül a fiú.

A lány ránézett és mosolygott, félig mulatva, félig dühösen. – Úgy hát visszakíváncozol celládba? Te s barátaid?

– Nem, természetesen nem. Ezt a bátorságot! – Magához szorította és megcsókolta. Amikor elengedte, mindketten nehezen lélegeztek. Megállt a lány előtt, és a szemébe nézett. – De ez alkalommal nem szabad engedetlenkedned.

Susannak pillája se rebbent, úgy nézett a szemébe, és nem szólt.

– Tudod – mondta a fiú. – Tudod, hogy mit fogok néked mondani.

– Vaj igen, talán.

– Mondd ki. Talán jobb, ha te mondod ki, mint ha én.

– A kunyhóban kell maradnom, miközben te a többiekkel elmész. Sheemie és én itt maradunk.

A fiú bólintott. – Megteszed?

A lány arra gondolt, milyen szokatlan és vacak érzés volt Roland fegyverét fogni a szerape alatt; a hitetlenkedő pillantásra a mellkason lőtt Dave tágra nyílt szemében, amikor a Susantól kapott golyó hátrarepítette; az első kísérletre gondolt, amikor megpróbálta lelőni Averyt, ám csupán a saját ruháját sikerült meggyújtania, holott a seriff ott állt előtte. Neki nem jut fegyver (hacsak el nem veszi Roland egyik pisztolyát), de amúgy sem tudná valami jól kezelni... s ami ennél is fontosabb, *nem is akarná*. Ilyen körülmények között, mivel még Sheemie-re is gondolnia kell, a legjobb, ha nincs az útjukban.

Roland türelmesen várakozott. A lány bólintott. – Sheemie és én várunk rátok. Megígérem.

A fiú megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Most viszont te felelj meg becsülettel, Roland.

– Ha tudok.

A lány fölneézett a holdra, megborzongott a baljós arctól, és visszanézett Rolandra. – Mekkora az esélye annak, hogy visszatérsz hozzám?

A fiú, aki még mindig fogta a lány karját, alaposan megfontolta a kérdést. – Messze nagyobb, mint ahogy Jonas gondolja – mondta végül. – A Rossz Fű határán fogunk várakozni, és már elég messziről észrevesszük a jövetelét.

– Vaj igen, a ménes, melyet láttam...

– Lehet, hogy nem a lovakkal jön – mondta Roland, nem is sejtve, milyen közel jár Jonas gondolatmenetéhez –, de az emberei zajt csapnak a ménes nélkül is. Ha elég sokan vannak, meg is látjuk őket: vonalat húznak a fűben, mint a hajban a választék.

Susan bólintott. Sokszor látta a Lankáról, ahogy a Rossz Fű titokzatosan széthajolt, mikor emberek lovagoltak át rajta.

– És ha téged keresnek, Roland? Ha Jonas nyomkeresőket küld előre?

– Kétlem, hogy ilyesmivel szórakozna – vont vállat Roland. – Ha mégis, megöljük őket. Hangtalanul, ha tehetjük. Gyilkolásra képeztek ki bennünket, meg tudjuk tenni.

A lány kiszabadította a kezét, és most ő markolta meg a fiú karját. Türelmetlennek, rémültnek látszott.

– Nem válaszoltál a kérdésekre. Mi az esélye annak, hogy viszontlátlak?

A fiú eltűnődött. – Úgy ötven százalék – mondta végül.

A lány lehunyta a szemét, mintha megütötték volna, mély lélegzetet vett, majd felnézett. – Rossz arány – mondta –, de nem annyira, mint tartottam tőle. És ha nem jössz vissza? Sheemie és én menjünk el nyugatra, ahogy korábban megbeszéltük?

– Vaj igen, Gileádba. Ott biztonságban leszel, tisztelettel öveznek majd, drágám, nem számít, hogy... de főleg akkor fontos odamenned, ha *nem* hallod a tartálykocsik robbanását. Ugye érted?

– Hogy figyelmeztessem a népedet – tennen *ka-tet*-edet.

Roland bólintott.

– Ne félj, figyelmeztetem őket. És Sheemie-re is vigyázok. Ő legalább annyit tett azért, hogy idáig jussunk, mint én.

Roland több mindenben számított Sheemie-re, mint Susan gondolta. Ha őt, Bertet és Alaint megölik, Sheemie tartja meg a lányt, ad értelmet a továbbhaladásnak.

– Mikor távozol? – kérdezte Susan. – Van annyi időnk, hogy szeretkezzünk?

– Időnk van, de talán jobb, ha nem tesszük – felelte a fiú. – Enélkül is éppen elég nehéz elhagynom téged. Hacsak nem kívánod nagyon... – Tekintete félig-meddig könyörgött a lánynak, hogy mondjon igent.

– Jobb lesz visszamennünk és ledőlnünk egy kis időre – felelte a lány, és megfogta a fiú kezét. Egy pillanatig ott lebegett az ajkán, hogy a gyermeküket várja, de az utolsó pillanatban inkább hallgatott. Rolandnak elég gondolkodnivalója van enélkül is... és ezt a boldog újságot nem ez alatt az ocsmány hold alatt akarta bejelenteni. Biztosan balszerencsét hozna.

Visszamentek a magas fűvön át, amely máris összezsapódott a nyomukban. A kunyhó előtt a fiú odafordult a lánynak, a kezébe fogta az arcát, és gyengéden megcsókolta.

– Örökké szeretni foglak, Susan – mondta neki. – Jöjjön bármilyen vihar.

A lány elmosolyodott. Ettől, hogy fölemelte a fejét, két könnyű perdült ki a szeméből. – Jöjjön bármilyen vihar – ismételte. Visszacsókolta a fiút, és bement.

6

A hold már ereszkedni kezdett, amikor egy nyolcfős csapat lovagolt elő a boltív alól, amelyre a JÖJJ BÉKÉVEL feliratot vésték a Nemes Nyelven. Jonas és Reynolds haladt az élen. Mögöttük Rhea fekete kordéja következett. Kocogó póni húzta, amely elég erősnek tűnt, hogy az éjszakát és egy fél napot végigrappoljon. Jonas kocsist is akart adni, de Rhea visszautasította. – Még sose volt állat, amékkal jobban el ne tudtam volna bánni, mint akárki férfi – közölte, és úgy látszott, igazat is mondott. A gyeplőszár ernyedten hevert az ölében, a póni anélkül is fürgén szedte a lábát. A másik öt Renfrew volt, valamint Quint és a földbirtokos három legjobb *vaqueró*-ja.

Coral is velük akart tartani, de Jonas másként gondolta. – Ha minket megölnék, akkor többé-kevésbé úgy élhetsz tovább, mint eddig – mondta. – Nincs semmi, ami hozzánk kötne.

– Nem vagyok biztos benne, hogy nélküled *bárm*i okom lenne tovább élni – felelte az asszony.

– Á, hagyd ezt az iskoláslány-dumát, nem illik hozzád. Ha összeszeded az eszed, tömérdek okot fogsz találni, hogy tovább támolyogj az ösvényen. Ha minden jól megy – én erre számítok –, és még mindig velem akarsz maradni, akkor azonnal nyargalj el innen, amint meghallod, hogy sikerrel jártunk. Van egy város a Vi Castis-hegységtől nyugatra. Ritzy a neve. Menj oda a leggyorsabb lovon, amit csak találsz. Napokkal előttünk ott leszel, nem számít, milyen gyorsan haladunk. Keress egy tisztességes fogadót, ahol megszállhat egy magányos nő, már ha egyáltalán akad ilyen Ritzyben. Várj. Amikor odaérünk a tartálykocsikkal, egyszerűen beállsz a menetoszlopba a jobb oldalra. Felfogtad?

Felfogta. Ezer nóból egy, ha akad ilyen, mint Coral Thorin: ravasz, akár Ördög őfelsége személyesen, és úgy tud baszni, mint a Sátán kedvenc kurvája. Bárcsak olyan simán alakulnának a dolgok, ahogy Jonas felvázolta.

Hátramaradt, amíg a fekete kordé utol nem érte a lovát. A gömb nem a zsákocskában volt, hanem Rhea ölében. – Van valami? – kérdezte. Remélte és rettegett, hogy ismét meglátja a mélyén azt a sötét rózsaszín lüktetést.

– Nem. De szólani fog, ha kell, számíthatsz rá.

– Akkor mire vagy *te* jó, vénasszony?

– Megtudod, ha eljön az ideje! – felelte Rhea, és pökhendin (meg egy kis riadalommal, mint Jonas örömmel megállapította) bámult a férfira.

A Koporsóvadász megsarkantyúzta a lovát, és a kis menetszlop élére vágatott. Elhatározta, hogy a baj legapróbb jelére elveszi Rheától a gömböt, amely igazság szerint máris beleszórt a fejébe különös, kábító édességét. Túlságosan sokat gondolt arra a rózsaszín lüktetésre.

Francokat, mondta magának. *Ez csak harctéri idegesség. Ha egyszer vége lesz ennek az ügynek, ismét a régi leszek.*

Szép is, ha igaz, de...

...de őszintén szólva már kezdett kételkedni. Renfrew most Clay mellett lovagolt. Jonas közéjük ugratott. Sánta lába istentelenül fájt. Újabb rossz jel.

– Lengyll? – kérdezte Renfrew-tól.

– Most verbuválja a csapatát – felelte Renfrew. – Te csak ne féljél Fran Lengyll mián. Harminc embert.

– Harminc! Jószagú úristen, megmondtam, hogy negyvenre van szükség! Legalább negyvenre!

Renfrew végigmérte fakó szemével, azután összeborzongott a hűlő szél különösen erőteljes lökésétől.

A nyakában lógó kendőt a szája és az orra elé húzta. Mögötte lovagoló emberei már megtették. – Ennyire félsz ettől a három fiútól, Jonas?

– Félnem kell mindkettőnk nevében, mert te még ahhoz is ostoba vagy, hogy tudd, kik és mire képesek.

– Ő is a szája elé húzta a kendőt, azután higgadtabb hangot kényszerített magára. Jobb, ha ezt teszi; még egy darabig szüksége van ezekre a fajankókra. Ha a gömb már Latigónál van, változhat a helyzet.

– De az is lehet, hogy nem is találkozunk velük.

– Valószínűleg máris harminc mérföldre járnak innét, és úgy vágáznak, ahogy a lovaik bírják – helyeselt Renfrew. – Egy aranyat tennék rá, ha tudnám, hogy szabadultak ki.

Mit számít az, te idióta?, gondolta Jonas, de nem szólt.

Ami Lengyll embereit illeti, a legkeményebb legények, akiket előtanálhatott. Ha verekedni köll, az a harminc úgy fog küzdeni, mint hatvan.

Jonas tekintete összevillant Clayjével. *Hiszem, ha látom*, mondta Clay kurta pillantása, és Jonas ismét látta, miért is kedvelte mindig jobban Roy Depapenél.

– Hánynak van fegyvere?

– Lőfegyver? Tán a felinél. Alig órányira gyünnek majd mögöttünk.

– Jó. – Legalább a hátuk védve van. Annak kell lennie. Azonkívül alig várta, hogy megszabaduljon attól a háromszorosan átkozott gömbtől.

Csakugyan?, suttogta egy sunyi, félőrült hang arról a helyről, amely sokkal mélyebben feküdt a szívénel. *Tényleg alig várod?*

Jonas süketnek tette magát a hangra, így végül az elhallgatott. Fél órával később lekanyarodtak az útról a Lankára. Jó néhány mérfölddel előttük ezüstös tengerként hullámzott a szélben a Rossz Fű.

Roland, Cuthbert és Alain éppen akkortájt lendültek nyeregbe, amikor Jonas és csapata lekanyarodott a Lankára. Susan és Sheemie kézen fogva álltak a kunyhó ajtajában, és komolyan nézték őket.

– Robbanásokat fogtok hallani, amikor a tartálykocsik megsemmisülnek, és füstszagot is éreztek majd – mondta Roland. – Azt hiszem, még ha arrafelé fúj a szél, akkor is meg fogjátok érezni. Azután egy kurta órával később megint füstöt láttok. Arrafelé. – Megmutatta. – Az lesz a szurdok szájában fölhalmozott bozót.

– És ha nem észleljük?

– Tartsatok nyugatra. De észlelni fogjátok. Esküszöm.

A lány előrelépett, kezét a fiú combjára tette, és fölneézett rá a lefelé hajló hold fényében. Roland lehajolt, kezével lágyan megfogta Susan tarkóját, szájuk összeért.

– Járjátok biztonsággal utatokat – mondta Susan, és visszahúzódott.

– Vaj igen! tette hozzá hirtelen Sheemie. – Tartsatok ki, legyetek igazak mindhárman. – Ő is előrelépett, és félénken megérintette Cuthbert bakancsát.

Cuthbert lehajolt, és megrázta a fiú kezét. – Vigyázz magadra, öregem.

Sheemie komolyan bólintott. – Úgy lesz.

– Gyerünk – szólta Roland. Úgy érezte, ha még egyszer rá kell néznie Susan átszellemült arcára, elsírja magát. – Menjünk.

Lassan ellovagoltak a kunyhótól. Mielőtt az összecsapódó fű magába zárta volna a látványt, Roland még egyszer, utoljára hátranézett.

– Sue, szeretlek tégedet.

A lány mosolygott. Gyönyörű volt a mosolya. – Nyúl és hal, madár és medve – mondta.

Roland legközelebb a Varázsló üvegébe zártan látta viszont.

Annak, amit Rolandék a Rossz Fűtől nyugatra láttak, megvolt a maga nyers, komor szépsége. A szél nagy felhőkben kapta fel a homokot a sivatag sziklás földjéről; a holdfény versenyt futó fantomokká változtatta őket. Néha kétkeréknyire látszott a Függő Szikla, az Eyebolt-szurdok még újabb kétkeréknyire; néha mindkettő eltűnt a homokfelhőben. Hátuk mögött suhogott, dalolt a magas fű.

– Hogy vagytok, fiúk? – kérdezte Roland. – Minden rendben?

Bólintottak.

– Azt hiszem, kiadós lövöldözés elé nézünk.

– Nem fogunk megfélemlkezni apáink arcáról – közölte Cuthbert.

– Igen – helyeselt Roland kissé szórakozottan. – Nagyon is jól fogunk emlékezni rájuk. – Nyújtózott egyet a nyeregben. – A szél nekünk kedvez, nem nekik. Ez jó dolog. Meghalljuk, amikor jönnek. Fel kell mérnünk a csapat nagyságát. Helyes?

Mindketten bólintottak.

– Ha Jonasban maradt még önbizalom, akkor hamarosan idejön egy kisebb csapattal – amennyi fegyverest rövid idő alatt össze tud szedni –, és nála lesz a gömb. Ebben az esetben lesben állunk, valamennyiüket megöljük, és elveszük a Varázsló Szívárványát.

Alain és Cuthbert némán ültek, feszülten figyeltek. A szél fúj, Roland egyik kezével a kalapját fogta, nehogy elrepüljön. – Ha fél, akkor több gondunk lesz velük, mert akkor később jön és nagyobb lovascsapattal. Ha ez történik, akkor hagyjuk őket elmenni... azután ha a szél a mi oldalunkon marad és kitart, akkor mögéljük kerülünk.

Cuthbert elvigyorodott. – Ó, Roland – mondta –, az apád büszke lenne rád! Csak tizennégy éves, de ravasz, mint az ördög!

Következő holdnapban betöltöm a tizenötöt – mondta Roland komolyan. – Ha ily módon cselekszünk, megölhetjük a hátul lovaglókát. Figyeljete a jeleimre, rendben?

– A csapatuk részeként lovagolunk a Független Szikláig? – kérdezte Alain. Mindig lemaradt egy-két lépéssel Cuthbert mögött, de Roland nem bánta; néha a megbízhatóság fontosabb a gyorsaságnál. – Így van?

– Ha bejönnek a kártyáink, akkor igen.

– Ha náluk van a rózsaszín üveg, akkor imádkozz, hogy a gömb ne áruljon el bennünket – figyelmeztette Alain.

Cuthbert meglepődött. Roland az ajkába harapott, és arra gondolt, hogy Alain néha elképesztően gyors tud lenni. Bizonyos, hogy előbb jutott az eszébe ez a kellemetlen kis részlet, mint Bertnek... vagy akár neki.

– Sok mindent remélhetünk ettől a reggeltől, de úgy kell kijátszanunk a lapjainkat, ahogy a pakliból húzzuk őket.

A fütenger szélén leszálltak lovaikról, és letelepedtek mellettük. Keveset szóltak. Roland az ezüst porfelhőket figyelte, ahogy kergetik egymást a sivatagban, és Susanra gondolt. Elképzelte, hogy összeházasodnak, együtt élnek egy birtokon valahol Gileádtól délre. Farsont addigra megverik, a világ különös hanyatlását visszafordítják (elméjének gyermeki fele föltételezte, hogy John Farson vereségével ez is magától megoldódik), és az ő harcoséletének is vége. Még nincs egy éve, hogy elnyerte a jogot a csípőjére csatolt hatlövetűekre – meg apja hatalmas fegyvereire is, ha Steven Deschain egyszer úgy dönt, hogy átadja neki –, és máris belefáradt az egészbe. Susan csókjai megpuhították a szívét, és valahogy fölrázták. Elképzeltetvé tettek egy másik életet. Talán jobb életet. Egy olyat, amelyben van ház, gyerekek és...

– Jönnek – mondta Alain, kizökentve Rolandot álmodozásából.

A harcos fölemelkedett, fél kézre fogta Fúrge kantárszárát. Cuthbert feszülten állt mellette. – Nagy csapat vagy kicsi? Ezt is tudod?

Alain arccal délkeletnek fordult, kezét tenyérrel fölfelé kinyújtotta. Válla mögött Roland megpillantotta az Öreg Csillagot, amint éppen eltűnőfélben van a látóhatáron. Akkor hát még egy óra hajnalig.

– Még nem tudom megmondani – válaszolta Alain.

– Legalább azt mondd meg, hogy a gömb...

– Nem. Pofa be, Roland, hadd figyeljek!

Roland és Cuthbert álltak, és aggodalmasan figyelték Alaint, ugyanakkor a fülüket hegyezték, hogy nem hallják-e a paták dobogását, a kerekek nyikorgását vagy az emberek dünyögését a feljükk fújó szélben. Az idő telt. A szél ahelyett, hogy enyhült volna az Öreg Csillag eltűnével és a hajnal közeledtére, még erősebben fújt, mint korábban. Roland Cuthbertre nézett, aki elővette a csúzlit, és idegesen babrálta a gumiját. Bert vállat vont.

– Kis csapat mondta Alain hirtelen. – Nem érzitek őket?

Megrázták a fejüket.

– Nem lehetnek többen tíznél, de talán csak hatan vannak.

– Istenek! – mormogta Roland, és beleöklözött a levegőbe. Nem tudta megállni. – És a gömb?

– Azt nem érzem – válaszolta Alain. Majdnem úgy beszélt, mintha álmában tenné. – De azért velük van, nem gondoljátok?

Roland így gondolta. Hat-nyolc fős kis csapat, valószínűleg a gömböt kísérik. Tökéletes.

– Készüljetek, fiúk – mondta. – Rajtuk ütünk.

Jonas csapata jó időt futott a Lankán, majd a Rossz Fű lapályon. Az iránymutató csillagok fényesen ragyogtak az őszi égen, és Renfrew valamennyit ismerte. Hozott magával egy Jákob-pálcát, és minden húsz percben kis időre megállította a csapatot, hogy bemérje azt a kettőt, amelyeket Ikreknek nevezett. Jonasnak a leghalványabb kétsége sem volt, hogy az öreg csordás egyenesen a Fügő Sziklához vezeti ki a csapatot a Rossz Fűből.

Majd' egy órával azután, hogy behatoltak a fűbe, Quint lovagolt mellé. – Az az öreg szüle akarja látni, uraság. Aszongya, fontos.

– Most rögtön? – kérdezte Jonas.

– Egen. – Quint halkabban folytatta. – Az a gömb az ölibe, az világít.

– Csakugyan? Mondok neked valamit, Quint: maradj itt öreg útítársaimmal, amíg megnézem, mi az. – Lemaradt, hogy a fekete kordé beérje. Rhea fölnézett, és a rózsaszín fénytől, amelyben fürdött, Jonasnak egy pillanatra úgy rémlett, fiatal lány arcát látja.

– Na! – szólt a vénasszony. – Itt vagy, nagyfiú. Úgy gondoltam, mutatok néked valami nagyon érdekeset! – Vihogott, és ahogy a nevetés felmetélte savanyú vonalaival az arcát, Jonas ismét olyannak látta, amilyen igazából volt, amilyenre az ölében tartott valami szikkasztotta. Azután ő is lenézett az üvegre... és vége volt. Érezte, miként sugározza be a rózsaszín izzás elméjének legmélyebb öbleit és szorosait, olyan fényesen, mint még soha semmi. Még Coral, és még a legdisznóbb kedvében sem volt képes ennyire felvillanyozni.

– Tetszik, he? – A satrafa félig nevetett, félig gügyögött. – Vaj igen, de még mennyire, mindenkinek tetszene, amily szépen bájol! De *mit látsz* benne, Jonas uraság?

Jonas fél kézzel a kápagombba kapaszkodott és előrehajolt, úgy, hogy hosszú hajó függönyként lógott az arcába. Belebámult a gömb mélyébe. Először csak azt az érzéki ajakrózsaszínt látta, amely azután kezdett széthúzódni. Most egy kunyhót látott a magas fű közepén. Olyasfajta házikó, mint egy remetelak. Az ajtó – hámló, de még mindig harsogó pirosra volt festve – nyitva állt. És a kőküszöbön, kezét ölébe ejtve, takaróival a lába előtt, vállára omló kibontott hajjal ott ült...

– A nyavalyába! – suttogta Jonas. Most már annyira kihajolt a nyeregből, mint egy műlovar a cirkuszban, és jóformán nem volt szeme, csak rózsaszín fényel töltött üregek maradtak a helyén.

Rhea élvetegen vihogott. – Vaj igen, ez Thorin sose volt ágyasa! Dearborn szeretője! – Vihogása hirtelen félbeszakadt. – Annak a fiatal pöcsösnek a szeretője, aki megölte az én Ermotomat! Ezért pedig meg fog fizetni, de meg ám! Nézzed csak meg közelebbről, Jonas úr! Nézzed meg közelebbről!

Megtette. Most már tisztán látott mindent. Hogy miért nem látta előbb! Igaz volt minden, amitől a lány nagynénje félt. Rhea tudta, bár érthetetlen, miért nem szólt soha, hogy a lány az egyik belső-világi fiúval kefél. Susan még többet tett, mint hogy keféljen Will Dearbornnal; segített neki elmenekülni, neki és a komáinak, sőt lehet, hogy a törvény két emberét is megölte érte.

Az alak a gömbben közelebb úszott. Jonas kissé elszédült, ahogy figyelte, de ez kellemes szédület volt. A lány mögött ott volt a kunyhó, amelyben alacsonyra csavart kanócú lámpa világított halványan. Jonas először azt hitte, valaki alszik az egyik sarokban, de második pillantásra rájött, hogy csupán egy bőrkupacot lát, amely nagy vonalakban emberi alakra emlékeztet.

– Látod a fiúkat? – kérdezte Rhea valahonnan a távolból. – Látod őket, nagyságos uraság?

– Nem. – Mintha a saját hangja is ugyanarról a távoli helyről jött volna. Szemét a gömbre szögezte. Érezte, ahogy a fény egyre mélyebben égeti be magát az agyába. Jó érzés volt, mint a forró tűz, hideg éjszakán. – Egyedül van. Úgy látszik, vár.

– Igen. – Rhea elhúzta kezét a gömb felett – rövid mozdulattal, mintha leporolná –, és a rózsaszín fény eltűnt. Jonas halkán, tiltakozva felkiáltott, de hiába, a gömb sötét maradt. Szerette volna kinyújtani a kezét, szerette volna azt mondani Rheának, hozza vissza a fényt, könyörgött volna neki, ha kell. Pusztá akaraterővel fékezte magát. Jutalmul apránként visszatért a józan esze. Az is segített, mikor emlékeztette magát, hogy Rhea mozdulatai ugyanolyan értelmetlenek, mint a bábok a Vitéz Jánosban. A gömb azt tette, amit ő akart, és nem azt, amit Rhea akart.

Eközben a ronda vénasszony őt bámulta. A szeme fajtalan mód ravasz volt és tiszta. – Nem tudod, mire vár? – kérdezte.

Csak *egy dolog* lehet, amire várhat, gondolta növekvő riadalommal Jonas. A fiúk. A három sima állú kurafi a Belső-Világból. És ha nincsenek vele, akkor valahol előrébb lehetnek, és ők is várakoznak.

Jonasra. Még az is lehet, hogy a...

– Ide figyelj! Csak egyszer mondom, és jobb, ha igazat felelsz. Tudnak erről a dologról? *Tud ez a három fiú a Szivárványról?*

A satrafa elfordította a tekintetét, amely bizonyos értelemben elegendő válasz volt, más értelemben azonban nem. Már túlságosan régen megy a maga feje után fent a hegyen; tudomásul kell vennie, hogy idelent ki a főnök. Jonas előrehajolt, és megragadta a vállát. Szörnyű érzés volt, mintha csupasz csontot markolna, amely valamilyen módon mégis él, de nem engedett. Szorította. A boszorkány vinnyogott és ficáncolt, ám Jonas nem lazított a fogáson.

– Mondd meg nekem, vén kurva! Jártasd azt a rohadt pofádat!

– Lehet, hogy tudnak róla! – nyivákkolt a szipirtyó. – A lány láthatott valamit akkor éccaka, amikor feljött hozzám. Aúúúú, engedj el, megölsz!

– Ha meg akarnálak ölni, akkor már halott lennél. – Még egy vágyakozó pillantást vetett a gömbre, azután kiegyenesedett a nyeregben, tölcsért csinált a kezéből, és elkiáltotta magát: – Clay! Megállni! – Amikor Reynolds és Renfrew megfékeztek a hátasaikat, Jonas fölemelt kézzel parancsolt megállást a mögötte lovagoló tehenészeknek.

A szél susogott a fűben, meghajlította, fodrozta, édes illatfelhőket sodort. Jonas előrenézett a sötétben, noha tudta, hogy hiába keresi őket. Akárhol lehetnek, és Jonasnak nem tetszettek az esélyek egy esetleges rajtaütésnél. Fikarcnyit sem.

Odalovagolt a várakozó Clayhez és Renfrew-hoz. Renfrew türelmetlenkedett. – Mi a baj? Hamarost hajnalodik. Tovább kéne mennünk.

– Ismersz egy kunyhót a Rossz Fűben?

– Vaj igen, többet is. Mér...

– Olyat, amelyiknek vörös az ajtaja?

Renfrew bólintott, észak felé mutatott. – Az öreg Soony háza. Megtért valamitül, álom, látomás, ilyesmi. Ezért pingálta pirosra a kunyhója ajtaját. Öt éve csatlakozott a Manni-féle népséghez. – De inkább nem kérdezte meg, hogy miért érdeklí ez Jonast; látott valamit az arcán, amitől lenyelte a kérdést.

Jonas fölemelte a kezét, egy másodpercig nézte a rátetovált kék koporsót, azután megfordult, odaszólt Quintnek. – Te vagy kijelölve – mondta neki.

Quint tüskés szemöldöke a homlokára szaladt. – *Én-e?*

– Ja. De nem erre mész tovább. Változott a terv.

– Mi...

– Figyelj és ki ne nyisd még egyszer a szádat, csak ha valamit nem értesz. Fordítsd meg azt a rohadt fekete kordét. Fogd az embereidet, és iszkoljatosk vissza arra, amerről jöttetek. Csatlakozzatok Lengyllhez és a csapatához. Mondjátok meg neki, hogy Jonas azt üzeni: várakoztatok a

találkozóhelyen, amíg ő oda nem ér Reynoldsszal és Renfrew-val. Világos?

Quint biccentett. Hüledezett, de nem szólt semmit.

– Jól van. Akkor eredj. Mondd meg a boszorkánynak, hogy tegye a játékszerét a zacskójába. – Jonas végighúzta kezét a homlokán. Azelőtt oly biztos fogású ujjai most alig észrevehetően reszkettek. – Zavar.

Quint elindult, azután visszanézett, amikor Jonas utána szólt.

– Azt hiszem, ezek a belső-világi kölykök idekint vannak. Valószínűleg előttünk, de ha arrafelé bujkálnak, amerre ti mentek, akkor lehet, hogy rátok támadnak.

Quint idegesen sandított körül a fűben, amely magasabbra nőtt nála. Azután összepréselte a száját, és ismét Jonasra nézett.

– Ha támadnak, akkor igyekeznek elrabolni a gömböt – folytatta Jonas. – Most pedig jól figyelj, uraság: mindenki, aki nem védelmezi az élete árán is a gömböt, azt fogja kívánni, bárcsak meghalt volna. – Állával a többi lovasra bökött, akik vonalban álltak a fekete kordé előtt. – Mondd ezt meg nekik.

– Igenis, – főnök – felelte Quint.

– Ha eléred Lengyll csapatát, már biztonságban leszel.

– Mennyi ideig várjunk, ha nem gyöttök?

– Amíg hó nem esik a pokolban. Most pedig indulás. – Ahogy Quint távozott, Jonas Reynoldshoz és Renfrew-hoz fordult. – Teszünk egy kis kitérőt, fiúk – mondta.

10

– Roland! – mondta halkán, izgatottan Alain. – Megfordultak!

– Biztos?

– Igen. Egy másik csoport jön mögöttük. Sokkal nagyobb. Feléje tartanak.

– Több ember, nagyobb biztonság, ennyi az egész – szólalt meg Cuthbert.

– Náluk van a gömb? – kérdezte Roland. – El tudod érni?

– Igen, náluk van. Könnyen elérem, noha most már másfelé mennek. Ha egyszer eléri az ember, úgy izzik, mint egy lámpa a bánya aknájában.

– Még mindig Rheánál van?

– Azt hiszem. Rémes megérinteni azt a banyát. – Jonas fél tőlünk – mondta Roland. – Azt akarja, hogy több ember legyen körülötte, amikor jön. Így van, így kell lennie. – Nem tudhatta, hogy gondolatmenete helyes és helytelen egyszerre. Nem tudhatta, hogy Gileádból való eljövetelük óta ez volt egyike ama kevés alkalmaknak, amikor a kamaszok végzetes magabiztosságának hibájába esett.

– Mit csinálunk? – kérdezte Alain.

– Ülünk. Figyelünk. Várunk. Ha a Független Szikla felé tartanak, ismét erre hozzák a gömböt. Erre kell hozniuk.

– Na és Susan? – kérdezte Cuthbert. Susan és Sheemie? Velük mi lesz? Honnan tudjuk meg, hogy jól vannak-e?

– Szerintem sehogy. – Roland, kezében Fürge kantárszárával, törökülésbe ereszkedett. – De Jonas és emberei hamarosan ideérnek. És mikor jönnek, akkor tennünk kell a dolgunkat.

11

Susan nem akart odabent aludni – Roland nélkül a kunyhó már nem volt ugyanaz a kellemes hely. Otthagyta a sarokban az ócska bőrök alatt összegömbölyödött Sheemie-t, és kivitte a saját takaróit. Kis ideig a kunyhó előtt üldögélt; fölnézett a csillagokra, és a maga módján imádkozott Rolandért.

Amikor valamivel jobban érezte magát, lefeküdt az egyik takaróra, a másikat pedig magára húzta. Mintha egy örökkévalósággal ezelőtt történt volna, hogy Maria fölrázta mély álmából. Nem zavarta túlságosan a kunyhóból kihallatszó, egyenletes hortyogás. Karjára hajtotta a fejét és elaludt. Akkor sem ébredt föl, amikor húsz perccel később Sheemie az ajtóhoz lépett, álmosan pislogva ránézett, azután elvonult a füvek sűrűjébe, hogy vizeljen. A fiút csupán Caprichoso vette észre; kinyújtotta hosszú pofáját, és belecsípett Sheemie fenekébe, amikor az elment mellette. Sheemie, aki félig-meddig még aludt, hátranyúlt, és ellökte az állat fejét. Ismerte Capi trükkjeit, de mennyire!

Susan a füzesről álmodott – a madárról, medvéről, nyúlról és halról –, és nem a szükségét elvégző Sheemie ébresztette fel visszatérőben, hanem egy hideg acélgyűrű, amely a nyakának nyomódott. Hangosan kattant valami; a seriff irodájában hallotta nemrég ezt a zajt: egy pisztolyt húztak föl. A füzes elhalványult lelki szemei előtt.

– Süss föl, Napocskám! – szólt egy hang. Susan összezavarodott, félig éber elméjének egy pillanatig úgy tűnt, hogy tegnap van, és Maria keltegeti, hogy menjen el Tengermellékről, mielőtt az, aki megölte Thorin polgármestert és Rimer kancellárt, visszajönne és vele is végezne.

Nem jó. Nem a délelőtt erős napsütésére pattant föl a szemhéja, hanem a hajnali öt óra hamuszürke derengésére. Nem női hang volt, hanem férfié. És a kéz nem a vállát rázta, hanem pisztolycsövet nyomott a torkához.

Fölnézett, és fehér hajjal keretezett cserzett, sovány arcot látott, amelyben kegyetlen vonallá keskenyedett a száj. A szeme ugyanolyan halványkék, mint Rolandé. Eldred Jonas. A mellette álló ember nem egy italt fizetett a papának boldogabb időkben: Hash Renfrew. Egy harmadik ember, Jonas *ka-tet*-jének *tagja*, bekukkantott a kunyhóba. Susan jeges rémületet érzett a gyomrában, részben magáért, részben Sheemie-ért. Vajon felfogja-e Sheemie, mi történik velük? *Ez a kettő ama háromból való, akik meg akarták ölni őt*, gondolta. *Ennyit Sheemie is megért.*

– Lám, lám, Napocskám, hát itt vagy! – mondta Jonas kedélyesen, és figyelte a lányt, ahogy kipislogja a szeméből az álom ragacsát. – Jól van! Nem kellene ám idekint egymagadban szundikálnod, különösen egy ilyen csinos kisasszonynak nem, mint te. De ne aggódj, visszaviszlek oda, ahová tartozol.

Felpillantott, amikor a köpenyes, rőt hajú alak kilépett a kunyhóból. Egyedül. – Mi van odabent, Clay? Találtál valamit?

Reynolds megrázta a fejét. – Asszem, még minden a lovakon van.

Sheemie, gondolta Susan. *Hol vagy, Sheemie?*

Jonas kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Susan egyik mellét. – Csinos – mondta. – Zsenge és édes. Nem csoda, hogy tetszel Dearbornnak.

– Vedd le rólam a mocskos, kék foltos kezedet, te szemét!

Jonas mosolyogva engedelmeskedett. Elfordította a fejét, és az öszvért vette szemügyre. – Ezt ismerem; ez az én jó barátnőm, Coral tulajdona. Minden egyéb mellett még lóköttö is vagy! Borzasztó, milyen ez az ifjú nemzedék. Egyetértesz, Renfrew úr?

De Pat Delgado régi barátja semmit sem szólt. Nagy elővigyázatosan kifejezéstelen arcot vágott, és a lány úgy vélte, talán egy icipicit szégyenkezik amiatt, hogy itt van.

Jonas visszafordult Susanhoz, és vékony száját olyasvalamire húzta, amit ő jóindulatú mosolynak vélt. – Nohát, gyilkosság után igazán könnyű elkötni egy öszvért, igaz?

A lány nem válaszolt. Nézte Jonast, amint Capi pofáját simogatja.

– Egyáltalán mit cipeltek azok a fiúk, amihez öszvérré volt szükségük?

– Halotti lepleket – válaszolta Susan zsibbadt szájjal. – Neked és a barátaidnak. Félelmetesen nehéz teher volt, majdnem letörte szegény állat hátát.

– Van egy mondás azon a vidéken, ahonnan jöttem – mondta még mindig mosolyogva Jonas. – Az okos lányok pokolra jutnak. Hallottad valaha? – Még mindig Capi orrát simogatta. Az öszvérnek tetszett a dolog; teljes hosszában kinyújtotta a nyakát, buta kis szemét félig lehunyta gyönyörűségében. – Az meg sem fordult a fejében, hogy azok a fickók, akik lemálházzák a teherhordó állatot, magukhoz veszik a csomagjukat és elpályáznak, azok rendszerint nem jönnek vissza?

Susan nem válaszolt.

– Faképnél hagytak, Napsugár. Szomorúan tudatom veled, hogy aki gyorsan baszik, az rendszerint gyorsan is felejt. Tudod, hogy hova mentek?

– Igen – felelte. A hangja alig volt erősebb a suttogásnál.

Jonas elégedetten nézett rá. – Ha elmondanád, neked is könnyebb lenne a dolgod. Ugye, Renfrew?

– Vaj igen – bölintott Renfrew. – Árulók, Susan. A Jó Emberhez húznak. Ha tudod, hun vannak vagy mire készülnek, mondd el nekünk.

Susan mereven bámulta a Koporsóvadászt, és azt mondta: – Hajolj közelebb. – Zsibbadt ajka olyan nehezen mozgott, hogy *hajon gözeebb*-ként jöttek ki belőle a szavak, de Jonas megértette. Előrehajolt, nyakát annyira kinyújtotta, hogy képtelen módon Caprichosóra emlékeztetett. Amikor elég közel ért, Susan arcul köpte.

Jonas hátrahőkölt, szája megrándult a meglepetéstől és az undortól. – *Aaaa! KURVA!* – kiáltotta. Nyitott tenyérrel arcul csapta Susant, akkora erővel, hogy a lány hanyatt esett. Az oldalán hevert, fekete, csillagok robbantak a szeme előtt. Jobb arca máris dagadt, mint a léggömb, és arra gondolt: *ha két centivel lejjebb üt, kitörhette volna a nyakamat. Talán jobb is lett volna.* Fölemelte a kezét, és letörölte az orrlukából kicsurranó vért.

Jonas Renfrew-hoz fordult, aki egy lépést tett előre, azután megtorpant. – Rakd föl a lovára, és elől kösd össze a kezét. Szorosan. – Lenézett Susanra, és akkorát rúgott a vállába, hogy a lány kunyhó felé gurult. – Leköptél? Leköpted Eldred Jonast, te kurva?

Reynolds átnyújtotta a nyakában viselt kendőt. Jonas elvette, letörölte a nyálat az arcáról, azután leguggolt a lány mellé. Belemarkolt Susan hajába, és gondosan letörölgette a hajtinccsel a kendőt. Azután felrántotta a lányt. Susannak már gyülekeztek a szeme sarkában a fájdalom könnyei, de hallgatott.

– Lehet, hogy soha többé nem látom a barátodat, zsenge cicijú, édes Sue, de itt vagy te, nem igaz? Ja. És ha ez a Dearborn bajt kever nekünk, azt én duplán verem le rajtad. És gondoskodom róla, hogy Dearborn is megtudja. Erre számíthatsz.

Lehervadt róla a mosoly, és váratlanul, durván meglökte a lányt, aki majdnem elesett.

– Most pedig lóra, de gyorsan, mielőtt úgy döntök, hogy átfaragom egy kicsit a késemmel az arcodat.

12

Sheemie rémültén, hangtalanul sírva leste a fű rejtekében, ahogy Susan leköpte a csúnya Koporsóvadász arcát, aztán leütötték, olyan erősen, hogy az ütés meg is ölhetné volna. Akkor majdnem előrohant a fűből, de valami – talán mintha Arthur barátjának hangja szólalt volna meg a fejében – azt mondta, hogy ezzel legföljebb *magát* öleti meg.

Figyelte, ahogy Susan lóra száll. Egy másik ember – nem Koporsóvadász, hanem egy nagydarab birtokos, akivel időről időre találkozott a Pihenőben – segíteni akart, de a lány a csizmája talpával elrúgta magától. Az ember vörös arccal lépett hátrébb.

Ne mérgesítsd fel őket, Susan!, gondolta Sheemie. *Ó, istenek, ne tedd, megint megütnek! Ó, szegény arcod! S még az orrod is vérzik!*

– Utolsó lehetőség – szólott Jonas. – Hol vannak és mire készülnek?

– Eredj a pokolba – felelte a lány.

Jonas elmosolyodott, pengevékony, kegyetlen mosollyal. – Valószínűleg téged már ott talállak, amikor megérkezem – mondta. Majd a másik Koporsóvadászhoz fordult: – Gondosan átnézted a kunyhót?

– Akármijük volt is, magukkal vitték – felelte a vörös fejű. – Az egyetlen, ami itt maradt, Dearborn lotyója.

Ezen Jonas rondán nevetett, miközben lóra szállt. – Gyerünk – mondta –, indulás.

Visszamentek a Rossz Fűbe. Úgy összezárult körülöttük, mintha sose jártak volna itt... csak épp Susan eltűnt, és Capi úgyszintén. A nagydarab földbirtokos, aki Susan mellett lovagolt, magával vitte az öszvért.

Sheemie, amikor már biztos volt benne, hogy nem jönnek vissza, kibaktatott a tisztásra, menet közben gombolva be a sliccét. Előbb arra nézett, amerre Rolandék eltűntek, majd arra, amerre Susant elhurcolták. Merre menjen?

Pillanatnyi gondolkodás után rájött, hogy nincs választása. A fű kemény és rugalmas. Az az ösvény, amelyen Roland, Alain és a drága öreg Arthur Heath (Sheemie még mindig így gondolt rá, így is fog) mentek, már eltűnt. Az viszont, amelyen Susan elrablói távoztak, még világosan látható. És talán, ha követi őket, akkor tehet valamit a lányért. Segíthet neki.

Először csak mendegélt, majd mikor elmúlt a félelme, hogy visszatérhetnek és fülön csíphetik, kocogni kezdett abba az irányba, amerre Susant elhurcolták. A nap nagy részében így követi majd a lány nyomát.

13

Cuthbert, akit igazán nem lehetett túl lobbanékony egyéniségnek nevezni, mind türelmetlenebb lett, ahogy a hajnal nappallá fényesedett. *Aratás Napja van, itt ülünk kifent késsel, és nincs semmi, amit levághatnánk!*

Kétszer kérdezte meg Alaint, „hall-e” valamit. Első alkalommal csak mordulást kapott válaszul. Másodszor Alain visszakérdezett, *mire* számít Bert, mit kellene hallania, amikor valaki állandóan a fülébe ugat.

Cuthbert, aki szerint két kérdés, tizenöt perces különbséggel feltéve, még nem jelent „állandó ugatást”, arrébb ment, és rosszkedvűen leült a lova előtt. Kis idő múlva Roland is odajött, és leült mellé.

– Várakozás – mondta Cuthbert. – Mejisben töltött időnk legnagyobb része ezzel telt, én pedig ezt utálom leginkább.

– Nem kell már sokáig várakoznod – nyugtatta meg Roland.

14

Körülbelül egy órával azután, hogy a nap kiemelkedett a szemhatár mögül, Jonas különítménye elérte Fran Lengyll csapatának ideiglenes táborhelyét. Quint, Rhea és Renfrew legényei már ott voltak és kávéztak, aminek Jonas nagyon örült.

Lengyll eljűk indult, aztán meglátta az összekötött kézzel lovagoló Susant, és szó szerint hátrált egy lépést, mintha egy sarkot keresne, ahol elbújhat. De itt nem voltak sarkok, úgyhogy helyben maradt. Bár nem látszott valami boldognak.

Susan térdével előbbre léptette lovát, és amikor Reynolds vállon akarta ragadni, oldalra dőlve kikerülte.

– Nahát, Francis Lengyll! Kikkel nem találkozik az ember!

– Susan, szomorúan látom, hogy itt vagy – felelte Lengyll. A pír egyre jobban közeledett a homlokához, ahogy a dagály kúszik a tengerparti sziklák felé. – Rossz társaságba keveredtél, kisjány...

és a végén a rossz társaság mindig egyedül hágy, hogy magad viseljed a felelősséget.

Susan kacagott. – Rossz társaság! – mondta. – Vaj igen, maga aztán mesélhetne róla, igaz, Fran?

A megzavarodott Lengyll sután, félszegen elfordult. Susan meglendítette egyik csizmás lábát, és mielőtt megakadályozhatták volna, egyenesen Lengyll lapockái közé rúgott, aki elhasalt, mérhetetlenül döbönt arccal.

– Mit képzelsz, orcátlan ringyó! – bömbölte Renfrew, és ököllel halántékon csapta a lányt. Baloldalt találta el, amivel egy kicsit egyenesbe hozta a világot, gondolja majd később Susan, amikor kitisztul az agya, és ismét képes lesz gondolkodni. Megingott a nyeregben, de azért nem esett le. Nem is nézett Renfrew-ra, csak Lengyllre, aki most kecmertgett négykézlábra. Hallatlanul buta képet vágott.

– *Megölted az apámat!* – visította a lány. – *Megölted az apámat, te gyáva, csúszómászó emberizing!*

– A birtokosokból és gulyásokból álló különítményre nézett, amelyben most mindenki őt bámulta. – *Itt van Fran Lengyll, a Lovasszövetség feje, hitványabb a legutolsó csúszómászonál! Alávalóbb a kutyaszarnál! Aljasabb...*

– Elég! – vágott közbe Jonas, aki némi érdeklődéssel figyelte, hogy menekül a behúzott nyakú Lengyll

– Susan keserű elégtétellel látta, hogy a szó szoros értelmében iszkol – az emberei közé. Rhea vihogott, ide-oda hintázott, olyan hangokat adott, mint mikor körömmel karistolják a palatáblát. Susan elszörnyedt a hangtól, de egy fikarcnyit sem volt meglepve, hogy Rheát ebben a társaságban látja.

– Sohasem lehet elég – mondta, és mérhetetlen megvetéssel nézett Jonasról Lengyllre. – Ennek sohasem lehet elég.

– Hát lehet, de te igazán jól szerepeltél ez időben, amid még maradt, nagyságos leányasszony. Kevesen csinálták volna jobban. Hallod, hogy vihog a boszorkány? Úgy alítom, ez aztán a só Lengyll sebeire! Na de hamarosan úgylis elhallgattatjuk. – Megfordult. – Clay!

Reynolds odalovagolt.

– Mit gondolsz, baj nélkül vissza tudod vinni Napsugárkát a Tenger mellékre?

– Igen. – Reynolds igyekezett nem mutatni afölötti megkönnyebbülését, hogy keletre küldik és nem nyugatra. Egyre inkább rossz érzései támadtak a Fügő Szikla, Latigo, a tartálykocsik miatt... tényleg, az egész cirkusz miatt. Isten tudja, miért. – Most?

– Várhat még egy percet – felelte Jonas. – Talántán itt is sor kerülhet még egy kis öldösésre. Ki tudja? Ám ez az a megválaszolatlan kérdés, amely érdemessé teszi a reggeli felkelést, akkor is, ha az ember lába úgy fáj, mint egy szuvas fog. Nem ez a véleményed?

– Nem tudom, Eldred.

– Renfrew uraság, vigyázz a mi csinos Napsugarunkra egy percig. Van még egy tulajdon, amit vissza kell szereznem.

Jól kieresztette a hangját – szándékosan –, és Rheába olyan hirtelen szakadt bele a vihogás, mintha szőlőmetsző kacorral nyiszálták volna el a torkát. Jonas mosolyogva odaléptetett lován az arany jelektől hemzsegő fekete kordéhoz. Reynolds felzárkózott a baljára, és Jonas inkább érezte, mint látta, hogy Depape ugyanezt teszi jobbról. Ez a Roy igazán remek kölyök; az agya kicsit lágy, de a szíve, az a megfelelő helyen van, és nem kell neki *mindent* elmagyarázni.

Ahogy Jonas lova lépett egyet, Rhea mindannyiszor egy kicsivel hátrébb zökkent a kordéban. Besüppedt szeme ide-oda ugrált a Koporsóvadászok között, kiutat keresve, de hiába.

– Távozz tőlem, átkozott! – rikácsolta, a Koporsóvadász felé lökve a kezét. A másikkal még szorosabban markolta a gömböt tartalmazó szütyőt. – Eredj innét, különben lehozom a villámot, s itten csaplak agyon a lovadon! A rabló barátaiddal együtt!

Jonas úgy érezte, mintha Roy habozna egy kicsit, Clay azonban nem állt meg, ahogy ő sem. Gyanította, hogy a banya sok mindenre képes... vagy képes volt valamikor. De ez még azelőtt volt, hogy az éhes

üveggömb belépett volna az életébe.

– Add ide – mondta. Odaért a kordé mellé, és kinyújtotta a kezét a zacskóért. – Ez nem a tiéd, soha nem is volt az. Egy napon a Jó Ember kétségkívül köszönetet fog mondani, amiért ilyen jól, szépen megőrizted, de most ide kell adnod.

A vénség visított – olyan dobhártyarepesztő élességgel, hogy több gulyás elejtette a bögréjét, és a füléhez kapott –, ugyanakkor beleakasztotta a kezét a zsinórba, és a feje fölé emelte a zacskót. Alján kerek ingaként lengett a gömb.

– *Nem adom!* – vonította. – *Előbb töröm össze a földön, hogysesm ilyen magadfajtájúnak jusson!*

Jonas kételkedett benne, hogy a gömb tényleg eltörne-e, ha ezek a gyöngye karok ejtenék le a Rossz Fű letaposott, rugalmas szőnyegére, de úgy határozott, hogy nem óhajtja kipróbálni.

– Clay! – mondta. – Vedd elő a pisztolyod! Nem is kellett Reynoldsra néznie, hogy szót fogadott-e; látta abból a halálos rémületből, amellyel a vénasszony bal felé kapta a tekintetét, ahol Clay ült a lován.

– Számolni fogok – mondta Jonas. – Nem sokat; ha háromra sem adja át a csomagot, akkor szétlövöd azt a rusnya fejét.

– Igenis.

– Egy! – mondta Jonas, és figyelte, ahogy a tasak ide-oda leng a kinyújtott kézben. A gömb izzott; még a vásznon át is látta a tompa rózsaszín fényt. – Kettő! Rhea, jó mulatást a pokolban! Hár...

– *Itt van!* – visította a boszorkány, és meglendítette a zacskót, miközben karomszerű másik kezével eltakarta az arcát. – *Tessék, vigyed! S átkozzon meg téged is, ugyanúgy, ahogy engem elátkozott!*

– Köszönöm, asszonyom.

Elkapta a szütyőt, pontosan a zsinórral összehúzott száj alatt, és megrántotta. Rhea megint visított, mert a zsinór lehorzsolta a bőrt az ujjperceiről, és letörte az egyik körmét. Jonas alig hallotta. Elméjében fehéren robbant a lelkesedés. Hosszú, hivatásos élete során először feledkezett meg a munkájáról, a környezetéről és arról a hatezer okról, amely miatt naponta megölhetik az embert. Az övé, az övé, az összes isten sírjára, az övé az átkozott!

Az enyém!, gondolta. Mindössze ennyit. Valahogy sikerült megállnia, hogy kibontsa a zsákocskát és beledugja a fejét, ahogy a ló dugja a zabostarisznyába, ehelyett kétszer rácsavarta a zsinórt a nyeregkapájára. Akkora levegőt vett, amekkora csak belefért a tüdejébe. Így már jobb. Valamivel.

– Roy!

– Igenis, Jonas.

Ideje lenne lelépni innen, gondolta Jonas. Nem először. Szabadulni ezektől a tahóktól. Már hányingere volt az igenis-ektől, a *talántán*-októl, a *nemdenem*-ezéstől. Okádni tudott volna tőlük.

– Roy, ezúttal tízig számolunk a kurvának. Ha addigra nem takarodik el a szemem elől, akkor megengedem, hogy szétlődd a seggét. Most pedig lássuk, tudsz-e számolni. Oda fogok figyelni, úgyhogy jól vigyázz, egyet se hagyj ki!

– Egy! – kezdte buzgón Depape. Kettő! Három! Négy!

Rhea átkokat köpködve felkapta a gyeplőszárat, és megsuhintotta a pónit. Az állat hátracsapta a füleit, és olyan fürgén indult el a kordéval, hogy Rhea hanyatt esett a bakról, talppal az égnek, fekete száras cipője és felemás gypjuzoknijja fölött kilátszott fehér, girhes lábszára. A gulyások röhögtek. Jonas velük kacagott. Tényleg olyan mulatságos volt a banya hanyatt fekve, miközben a virgácsai az égnek meredtek!

– Öh-öh-öt – nyögte Depape, és annyira nevetett, hogy csuklani kezdett. – Ha-ha-ha-hat!

Rhea feltápászkodott, egy döglődő hal kecsességével visszalötyt a bakra, és kancsalul vicsorgott rájuk.

– *Valamennyiőtöket megátkozlak!* – visította. Hangja beléjük hasított, kettőbe metszette a hahotát, miközben a kordé a letaposott tisztás széle felé zötykölődött. – *Mindőtöket! Tégedet... meg tégedet... meg tégedet!* – Bögös ujja utoljára Jonasra mutatott. – *Tolvaj! Nyomorult tolvaj!*
Mintha a tiéd lett volna, hüledezett Jonas (bár neki is az „Enyém!” szó jutott eszébe elsőnek, amikor a kezébe került a gömb). *Mintha ilyen csoda juthatna valaha is egy mucsai tyúkbéljósnek!*
A kordé bezötyögött a Rossz Fűbe, a póni lesunyt füllel, keményen húzott; a vénasszony visítózása jobb ösztökének bizonyult minden ostornál. A fekete besurrant a zöldbe. Az emberek látták, amint a kordé még egyszer elővillan, mintha egy szemfényvesztő trükközne vele, azután eltűnik. Mindazonáltal még sokáig hallották a vénség sikoltó átkait, aki a halált hívta rájuk a Démon Hold alatt.

15

– Indulj – mondta Jonas Clay Reynoldsnak. – Vidd vissza Napsugárkánkat. És ha útközben meg akarsz állni, és használni akarod egy kicsit, nosza rajta, szolgálj ki magad. – Ezt mondván Susanra sandított, hogy milyen hatással lesznek rá a szavai, de csalódnia kellett. A lány egészen kábultnak tűnt, mintha az utolsó ütés, amelyet Renfrew-től kapott, megzavarta volna az agyát, legalábbis ideiglenesen. – Csak vigyázz, hogy utána átadd Coralnak.

– Úgy lesz. Van valami üzeneted Thorin úrnőnek?

– Mondd meg neki, hogy tegye el a zsákmányt valami biztonságos helyre, amíg nem hall rólam. És... miért ne maradnál vele, Clay? Mármint Corallal. Nem hiszem, hogy holnaptól kellene emiatt fájdtani a fejünket, de Coral... lovagolj vele Ritzyebe, amikor elindul. Légy a kísérője.

Reynolds bólintott. Ez egyre jobb. A Tenger mellék is jó, hát még ez. Esetleg kedve lehet belekóstolni a lányba, amikor odaérnek, de útközben semmiképpen. Szó sem lehet róla a kísértetiesen megtelt Démon Hold alatt.

– Induljatok. Mozgás.

Reynolds átvezette a lányt a tisztáson, olyan helyet célzott meg, amely jó messzire esett a letaposott fűtől, amerre Rhea távozott. Susan némán lovagolt, lesütött szemét nem emelte fel összekötözött csuklójáról.

Jonas az embereihez fordult. – A három belső-világi suhanc kitört a börtönből, ennek a felvágós kis kurvának a segítségével – mutatott Susan távozó hátára.

Halk morgás támadt az emberek között. Azt, hogy „Will Dearborn” és a barátai kiszabadultak, már tudták; azt, hogy Delgado kisasszony segített nekik, nem... Még szerencséje, hogy Reynolds éppen ebben a pillanatban viszi be a Rossz Fűbe, el a szemük elől.

– Oda se neki! – ordította Jonas, hogy ismét magára terelje a figyelmet. Egyik kezével lopva megsimogatta a gömbölyűséget a zsinórral összehúzott zacskó alján. Már attól, hogy megérintette, úgy érezte, bármire képes, még akkor is, ha az egyik kezét hátrakötik!

– Ne törődjeteK vele és velük sem! – Pillantása végigvándorolt Lengylltől Wertneren, Croydonon, Brian Hookeyn át Roy Depape-ig. – Csaknem negyvenen vagyunk, hamarosan kiegészülünk újabb százötven emberrel! Ők csak hárman vannak, és egyik sem idősebb egy nappal sem tizenhatnál. Csak nem féltek három kisfiútól?

– *Nem!* – bömbölték.

– Ha rájuk akadunk, mit csinálunk, tökfilkók?

– **MEGÖLJÜK ŐKET!** – Akkorát ordítottak, hogy varjak vágódtak fel a reggeli napfénybe, és károgó méltatlankodással indultak békésebb környék keresésére.

Jonas elégedett volt. Keze még mindig a gömb édes görbületét tapogatta, és érezte, amint erő költözik bele. *Rózsaszín erő*, gondolta, és elvigyorodott.

– Rajta, fiúk! Azt akarom, hogy a tartálykocsik az Eyebolttól nyugatra levő erdőben legyenek, még mielőtt a népek meggyújtják az aratásnap máglyát!

16

Rhea kordéja csaknem elgázolta a fűben guggoló, leselkedő Sheemie-t; a visító, vartyogó boszorkány olyan közel robogott el mellette, hogy a fiú érezte bőrének és mocskos hajának savanyú szagát. Ha a vénasszony lenézett volna, akkor bizonyára meglátja, és kétségtelenül madárrá vagy szőrmókussá változtatja, de még az sem lehetetlen, hogy moszkítóvá.

Látta, ahogy Jonas rábízza Susant a köpönyegesre, és rögtön osonni kezdett a tisztás peremén. Hallotta, ahogy Jonas szónokol az embereknek (Sheemie sokukat ismerte; szégyellte magát, hogy ilyen sok mejisi pásztorember engedelmeskedik a gonosz Koporsóvadász parancsának), de nem érdekelte, mit mond. Ott helyben földbe gyökerezett a lába, amikor azok nyeregbe kaptak, egy pillanatig attól tartott, egyenesen feléje indulnak, de másfelé mentek, nyugati irányba. A tisztás mintegy varázsütésre kiürült... illetve nem *teljesen*. Caprichoso ott maradt, kötőfékét maga után húzta a letaposott fűben. Capi a távozó lovasok után bámult, egyszer elbőgte magát – mintha azt mondaná, mindnyájan mehetnek a pokolba –, azután megfordult és szembenézett Sheemie-vel, aki a tisztás szélén kukucskált. Az öszvér megbillegette a fülét a fiú felé, azután legelni próbált. Egyszer beleharapott a Rossz Fűbe, fölemelte a fejét és rábődült Sheemie-re, mintha az egészért a kocsmái mindenese lenne a felelős. Sheemie töprengve bámulta Caprichosót. Arra gondolt, mennyivel könnyebb lovagolni, mint gyalogolni. Istenek, igen... de az a második bögés elbátortalanította. Az öszvér rosszkor hallathatja utálkozó bögését, és riaszthatja azt az embert, aki elvitte Susant.

– Asszem, magadtól is hazatalálsz – mondta Sheemie. – Viszlát, cimbora. Viszlát, jó öreg Capi. Viszlát később az ösvényen.

Megtalálta azt a nyomot, ahol Susan és Reynolds belevesztek a fűtengerbe, és trappolni kezdett utánuk.

17

– Megint jönnek – mondta Alain egy pillanattal azelőtt, hogy Roland is megérezte volna. Olyan volt a fejében, mint egy kurta rózsaszín villám. – Mind.

Roland leguggolt Cuthbert elé. Barátja a szokásos bolondos jókedv legapróbb nyoma nélkül nézett rá vissza.

– Sok múlik rajtad – mondta Roland, majd megütögette a csúzlit. – És ezen.

– Tudom.

– Mennyi lőszered van?

– Csaknem négy tucat acélgolyó – Bert fölmutatott egy pamuttasakot, amely nyugalmasabb időkben az apja dohányzacskójaként szolgált. – Valamint válogatott petárdák a nyeregtáskámban.

– Hány van durrancsból?

– Elegendő, Roland. – Nem mosolygott. Ahogy a nevetés kialudt a szemében, ő is csak egy üres tekintetű gyilkos volt. – Elegendő.

Roland végighúzta a kezét szerapéja elején, hagyta, hogy tenyere újra ismerkedjék a durva szövettel.. Cuthbertre, majd Alainre nézett, és megint azt mondta magának, hogy sikerülhet, ameddig kitartanak a vakmerőségben, és nem engedik magukhoz a gondolatot, hogy hárman vannak negyven vagy ötven ember ellen; igen, akkor sikerülhet.

– Azok ott a Fügő Sziklánál meghallják a lövöldözést, ha egyszer elkezdődik, igaz? – kérdezte Al. Roland bólintott. – Mivel a szél felőlünk fúj, efelől nincs kétségem.

– Akkor gyorsan kell mozognunk.
– Megtesszük, amit tehetünk. – Eszébe jutott, amikor ott állt a két kusza, zöld sövény között a Nagy Csarnok mögött, Daviddal, a sólyommal a karján, és a félelem verítéke gyöngyözött a hátán. *Azt hiszem, ma meghalsz*, mondta a sólyomnak, és tudta, ez az igazság. Ő maga azonban életben maradt, átment a vizsgán, és a próba folyosójának keleti végén távozott. Most Cuthberten és Alainen a sor, hogy vizsgázzanak; nem Gileádban, a próbák hagyományos helyén a Nagy Csarnok mögött, hanem itt Mejisben, a Rossz Fű peremén, a sivatagban és a szurdokban. Az Eyebolt-szurdokban.
– Bizonyíts vagy halj meg – mondta Alain, mintha olvasna a gondolataiban. – Most ez következik.
– Igen, mindig ez következik a végén. Mit gondolsz, mikorra érnek ide?
– Szerintem legalább egy óra. De valószínűbb, hogy kettő.
– Előőrsöt küldhetnek.
Alain bólintott. – Én is azt hiszem.
– Az baj – szólalt meg Cuthbert.
– Jonas attól tart, hogy rajtuk ütünk a fűben mondta Roland. – Talán hogy felgyűjtjük a fűvet körülöttük. Amikor kiérnek a szabad területre, el fognak lazulni.
– Illetve te ebben reménykedsz – felelte Cuthbert.
Roland komoran bólintott. – Igen, ebben reménykedem.

18

Amikor végigvezette a lányt a letaposott ösvényen, Reynolds eleinte beérte gyors lépéssel, de amikor már vagy harminc perce otthagyták Jonast, Lengyllt és a többieket, ügetésbe csapott át. Pylon játszva lépést tartott Reynolds lovával, és újabb tíz perc múlva ugyanilyen simán gyorsított egyenletes rövid vágására.

Susan a kápába kapaszkodott összekötözött kezével, és ruganyosan, lobogó hajjal vágtatott Reynolds jobbán. Úgy gondolta, hogy az arca eléggé kiszínesedhetett, azonkívül legalább kétujjnyira megdagadhatott. Az érzékeny, felpuffedt bőrt még a szél is csípte egy kicsit.

Amikor odaértek, ahol a Rossz Fű átadja helyét a Lankának, Reynolds megállt, hogy az állatok szusszanhassanak egyet. Leszállt, hátat fordított a lánynak és vizelt. Susan közben végignézett a lejtőn, és meglátta az őrizetlenül maradt, hatalmas ménest, amely éppen szétszéledőben volt. Talán ennyit sikerült elérniük. Nem sok, de ez is valami.

– Nem akarsz könnyíteni magadon? – kérdezte Reynolds. – Ha igen, lesegítlek, de ha most nemet mondasz, később ne ríj neked.

– Félsz. Akármilyen nagy s hős rendcsináló vagy, megrémültél, mi? Vaj igen, tetovált koporsó ide vagy oda.

Reynolds igyekezett megvetően vigyorogni, de ma reggel valahogy nem állt rá a képe. – Jobb lenne a jövődölést olyanokra hagyni, akik értenek hozzá, kisasszony. Na, most akarsz könnyíteni magadon vagy nem?

– Nem. Te pedig *félsz*. Mitől?

Reynolds, aki csak annyit tudott, hogy reményeivel ellentétben a rossz érzést nem hagyta maga mögött Jonasszal együtt, rávicsorította bagófoltos fogait a lányra. – Ha nem tudsz értelmesen beszélgetni, akkor fogjad be a pofádat.

– Miért nem engedsz el? Talán veled is megteszik a barátaim, amikor utolérnek minket.

Reynolds ezúttal úgy röhögött, hogy az már majdnem őszinte volt. A nyeregbe lendült, krákogott, kiköpött. Feje fölött a Démon Hold fakón és puffedten állt az égen. – Álmodozhatsz, kisasszonyka – mondta –, álmodozni szabad. Azt a hármat nem látod többé. Pondrók vacsorálnak belőlük, de azok

ám. Na menjünk.

Mentek.

Cordelia egyáltalán nem feküdt le Aratás előtt. A nappalija székében ülte végig az éjszakát, és noha kézimunka volt az ölében, egyetlenegyszer sem szúrta bele vagy húzta ki belőle a tűt. Most, mikor tíz óra felé közeledett a napfényes délelőtt, még mindig ugyanabban a székben ült, és a semmit bámulta. Különben is, mit nézett volna? Porrá zúzódott minden; összes reménye a vagyonra – amelyet Thorin hagyott volna Susanra és Susan gyerekére, talán még életében, de a testámentumában bizonyosan –, összes reménye az őt megillető helyre a közösségben. Füstbe ment valamennyi terve. Tönkretette két önféjú fiatal, akik nem bírták magukon tartani a nadrágjukat.

Ült öreg székében, kötéssel a térdén, arcán billogként sötétlett a hamu, amelyet Susan kent rá, és azt gondolta: *Egy napon holtan találnak ebben a székben – öregén, szegényen, elfeledetten. Micsoda hálátlan gyermek! Azok után, amiket tettem érte!*

Arra riadt föl, hogy halkán kaparásszák az ablakot. Fogalma sem volt, mióta csinálhatták, míg végre benyomakodott a tudatába, de ekkor félretette a kézimunkát és fölállt, hogy lássa a zaj okozóját. Talán egy madár. Vagy gyerekek, akik aratási tréfával szórakoznak, nem tudván, hogy a világ a végéhez ért. Akármi is az, ő elhessegeti.

Először semmit sem látott. Azután, amikor már épp elfordulni készült, észrevett egy pónit és egy kordét a kerítésnél. Kicsi, baljóslatú kordé volt: fekete, telepíngálva arany jelekkel – és a póni is csak ácsorgott a rudak között, lógó fejjel, nem legett, úgy festett, mintha majd' halálra hajszolták volna.

Még mindig ezt bámulta összevont szemöldökkel, amikor közvetlenül az orra előtt görcsös, mocskos kéz emelkedett a levegőbe, és ismét kaparászni kezdte az üveget. Cordeliának elakadt a lélegzete, mindkét kezét a melléhez kapta, mintha a szíve rémulten ugrott volna egyet a mellében. Hátrált egy lépést, és halkán felsikoltott, amikor a vádlija nekiütődött a kandalló rácsának.

A hosszú, mocskos körmök még kétszer megkaparták az üveget, azután eltűntek.

Cordelia tétován ácsorgott egy pillanatig, majd odabaktatott az ajtóhoz, útközben megállt a fásládánál, fölvelt egy tenyérbe illő, kőrifá tuskót. Biztos, ami biztos. Azután kivágta az ajtót, odament a ház sarkához, mélyet, megnyugtatót lélegzett, fölemelte a kőrifátuskót, és átkerült a kert oldalára.

– Kifelé, akárki vagy! Tűnj innen, mielőtt...

Belészakadt a hang attól, amit látott. Egy öreg asszony vonszolta magát a ház melletti dérütötte virágágyon át. Cordelia felé vonszolta magát. A szipirtyó csapzott szürke haja (már ami megmaradt belőle) az arcába lógott. Kelések rútitották el arcát és homlokát; az ajka felhasadozott, vér szivárgott belőle hegyes, bibircsókós állára. Kötőhártyája sárgásszürkére szennyeződött, és úgy zihált menet közben, mint egy repedt fűjtató.

– Segíts rajtam, jóasszony – hörögte ez a kísértet. – Segíts, ha tudsz, mert igencsak végemet járom.

A tuskót tartó kéz lehanyatlott. Cordelia alig hitt a szemének. – Rhea? – suttozta. – Te vagy az, Rhea?

– Vaj igen – suttozta Rhea, miközben a fagyos göröngybe vájt kézzel, kitartóan kúszott a halott violák között. – Segíts.

Cordelia hátrált egy lépést, rögtönzött bunkója a térdéig lógott. – Nem, én... én nem engedhetek be ilyesvalakit a házamba... sajnálom, hogy ily állapotban látlak... de tudod, a jó hírem... az emberek nagyon szemmel tartanak engem, de az ám...

Ezt mondva úgy tekintett végig a Fő utcán, mintha azt várná, hogy kapuja előtt a város népe áll sorban, mohón várva, mikor repíthetik fel hazug, kifacsart pletykáikat, de senki sem volt odakint. Hambry

csöndes volt, az utcák, járdák üresek, nem hallatszott Aratás Napjának szokott vidám lármája. Ismét a lényre pillantott, amely egyre közeledett halott virágai között.

– Az unokahúgod... tette... – suttogta a teremtmény a sárban. – Minden... az ő bűne...

Cordelia elejtette a fatuskót. Lehorzsolta a bokáját, de alig vette észre. Keze ökölbe szorult.

– Segíts – suttogta Rhea. – Tudom... hol van... mi... mi... dolgoznunk kell, nekünk kettőnknek... asszonyi... munkát...

Cordelia habozott egy pillanatig, azután odament az asszonyhoz, letérdelt, fél karral átnyalábolta, és valahogy talpra állította. Rhea émelyítő, gyomorforgató szagot árasztott, az oszló hús szagát.

A banya megsimogatta Cordelia arcát és oldalt a nyakát, miközben az betámogatta a házba. Cordelia libabőrös lett, de nem húzódott el tőle, amíg Rhea bele nem rogyott egy karosszékebe, egyik végén szuszogva, másik végén szellentve.

– Figyelmezz rám! – sziszegte a vénség.

– Figyelek. – Cordelia odahúzott egy széket mellé, és leült. Lehet, hogy a boszorkány fél lábbal a sírban van, de akire egyszer rávetette a tekintetét, annak furcsán nehéz volt másfelé néznie. Rhea most belefúrta ujjait mocskos ruhaderékába. Ezüstamulettet halászott elő, és gyorsan mozgatta előre-hátra, mintha rózsafüzért morzsolna. Cordeliának, aki egész éjjel nem volt álmos, elnehezedett a szemhéja.

– A többieket nem érhetjük el – mondta Rhea –, s a gömb kicsúszott markomból. Hanem ő...! Visszahozzák a polgármester házába, s néki talántán még elláthatjuk a baját, vaj igen, ennyit még megtehetünk!

– Te senkinek sem láthatod el a baját – mondta szórakozottan Cordelia. – Haldokolsz.

Rhea lihegve nevetett, sárgás nyálpermettel elegyest. – Haldoklom? Még mit nem! Csak kimerültem, s felüdülésre van szükségem. Most pedig figyelmezz rám, Cordelia, Hiram lánya, Pat húga!

Egyik csontos (és meglepően erős) karjával átnyalábolta Cordelia nyakát, és közelebb húzta magához. Ugyanakkor másik kezével megpörgette az ezüstmedált Cordelia tágra nyílt szeme előtt. A banya suttogott, és Cordelia egy idő múlva megértően bólogatni kezdett.

– Úgy hát tedd meg! – mondta a vénség, és elengedte. Kimerülten hátradőlt a székben. – S mostan, mert már nem bírom sokáig. S utána is kellek egy kis idő, ezt ne feledjed! Hogy újraéledjek.

Cordelia keresztülment a szobán, ki a konyhába. Ott, a szivattyú melletti pulton egy fatuskó állt, amelyben a ház két éles kését tárolta. Kihúzta az egyiket, és visszament. Ugyanolyan réveteg és távoli volt a tekintete, mint Susané, amikor a Csókok Holdjának fényében állt a boszorkánnyal a küszöbön.

– Akarsz megfizetni neki? – kérdezte Rhea: Ezért jöttem hozzád.

– Ó, Mily Ifjú s Bájos Kisasszony – dünnyögte Cordelia alig hallhatóan. Az a keze, amely nem a kést fogta, a magasba lebbent, és megérintette hamutól mocskolt arcát. – Vaj igen. Meg akarok fizetni néki, de az ám.

– Halálig?

– Vaj igen. Az övéig avagy az enyéimig.

– Az övé lesz – mondta Rhea. – Ettől ne félj. Most üdíts föl, Cordelia, add nékem, amire szükségem van!

Cordelia kigombolta a ruhája elejét, széthúzta, föltárva mérsékelt emlőit, derekát, mely úgy egy éve kezdett helyes kis pocakká előredudorodni. De nyomokban még fölismerhető volt a csípője, és ő ott vágott bele a pendelyébe meg az alatta levő hús legfelső rétegeibe. A vágás körül azonnal pirosat kezdett virágozni a fehér pamut.

– Vaj igen – suttogta Rhea. – Mint a rózsák. Gyakorta álmodom róluk, virágzó rózsákról, meg arról, ami feketén áll közöttük a világ végén. Gyere közelebb! – Megfogta Cordelia hátát, közelebb húzta magához. Szemét az aggszűzre emelte, vigyorgott, és megnyalta a száját. – Jól vagyon. Nagyon jól.

Cordelia üres pillantással nézett át a vénasszony feje fölött, miközben a Cöosi Rhea odatapasztotta arcát a vörös hasítékhoz, és inni kezdett.

20

Roland először örült, amikor a hámok és csatok tompa csilingelése a bűvőhelyükhözközeledett, ahol hárman kuporogtak a magas fűben, de ahogy a hangok még közelebb értek – annyira közel, hogy hallhatták a mormoló hangokat és a paták puha dobaját –, félni kezdett. Mert az egy dolog, ha a közelükben vágtatnak el a lovasok, de ha balszerencse folytán egyenesen nekik lovagolnak, akkor a három fiú úgy meghal, mint a vakondcsalád, amelyet kifordít az ekevas.

De ugye a *ka* bizonyosan nem azért hozta őket ide, hogy így legyen végük? A Rossz Fű ennyi sok mérföldjében hogy vághat át a lovascsapat épp azon a ponton, ahol Roland és barátai rejtőznek? Mégis egyre közeledtek, a lószerszám és a szíjak nyiszorogtak, az emberek hangja erősödött.

Alain riadtan nézett Rolandra, és bal felé mutatott. Roland megrázta a fejét, kezét a föld felé nyomva jelezte, hogy maradnak. Maradniuk *kell*; már túl késő, nem mozoghatnak anélkül, hogy meg ne hallanák őket.

Roland elővette pisztolyait.

Cuthbert és Alain követték a példáját.

Végül vagy tizenhármas méterre húzott el a vakondok mellett az ekevas. A fiúk még láthatták is a sűrű fűben elviharzó lovasokat; Roland könnyen kivehette, hogy az élen egymás mellett nyargaló Jonas, Depape és Lengyll vezeti a csapatot. Őket legalább háromtucatnyian követték, akik elnyúló aranyderes csíkoknak, szerapék harsányzöld és vörös foltjainak látszottak a fű között. Alaposan széthúzták a sort, és Roland ennek láttán úgy gondolta, okkal remélhetik, hogy amint az ellenfél kiér a sivatagba, még hosszabbra nyújtja az arcvonalat.

Kivárták, amíg elvonul a csapat, közben fogták lovaik fejét, nehogy eszükbe jusson üdvözlöt nyihogni a közvetlen közelükben eldübörgő paripákra. Mikor eltűntek, Roland a barátai felé fordította sápadt, mosolytalan arcát.

– Lóra – mondta. – Eljött az aratás ideje.

21

Kilovagoltak a Rossz Fű szélére, és megtalálták Jonas embereinek nyomát, ott, ahol előbb satnya bokrok váltották fel a fűvet, majd maga a sivatag.

A szél bánatos fejhanganon süvített, a szúrós por kövér felhőit kergette a felhőtlen sötétkék ég alatt. A Démon Hold úgy bámult le rájuk, mint egy halott megüvegesedett szeme. Kétszáz méterrel előttük Jonas csapatának hátvédje vágtatott, hárman egy vonalban, mélyen a fejükbe húzott sombreroóban, görnyedt háttal, lobogó szerapéval.

Roland kiállt félre, hogy Cuthbert kerüljön középbe. Bertnek a kezében volt a csúzlija. Most átnyújtott Alainnek fél tucat acélgolyót, majd Rolandnak is ugyanennyit. Kérdőn föl vonta a szemöldökét. Roland bólintott, és megindultak.

Mellettük sustorgó hullámokban repült a homok, néha kísértetekké fátyolozta, néha teljesen eltüntette a hátvéd lovasait, de a fiúk kitartóan közeledtek hozzájuk. Roland feszült idegekkel lovagolt, várva, mikor fordul hátra, mikor veszi észre őket valamelyik utóvéd, ám egyik sem tett ilyet; egyiknek sem akarózott odatartani az arcát annak a maró, homokot repítő szélnek. Zaj sem figyelmeztethette őket; a lovak tömör homokon suhantak, az pedig nem sok hangot ad.

Amikor már csak húsz méterre voltak a hátvédőtől, Cuthbert bólintott. Elég közel értek, hogy munkához láthassanak. Alain odaadott neki egy golyót. Bert kiegyenesedett a nyeregben, a golyót a csúzliba

pottyantotta, meghúzta, várt, hogy enyhüljön a szél, akkor elengedte a gumit. Előttük a bal oldali lovas megrándult, mintha valami megcsípte volna, kicsit fölemelte az egyik kezét, azután lefordult a nyeregből. Hihetetlen módon egyik *companioneró*-ja sem vette észre. A jobb oldali, Roland gyanúja szerint, épp kezdett volna reagálni, amikor Bert ismét lőtt, és a középső lovas a paripája nyakára hanyatlott. A ló meglepetten felágaskodott. A lovas ernyedten hátraesett, sombreroja félrecsúszott, és ő kizuhant a nyeregből. A szél eléggé elcsitult ahhoz, hogy Roland hallhassa a lovas térdének reccsenését, mert az egyik lába beleakadt a kengyelbe.

A harmadik lovas most kezdett fordulni. Roland villanásnyi időre látott egy szakállas arcot, a szájából lógó cigarettát, amelyet nem gyújtott meg a szél miatt, a hüledező pillantást, ám ekkor Cuthbert csúzlija ismét pattant. A hüledező szem helyén vörös üreg keletkezett. A lovas lecsúszott a nyeregből, a kápáért kapott, de mellényült.

Háromnak vége, gondolta Roland.

Vágtába ugratta Fürgét. A többiek követték. Egymástól kengyelnyi távolságra vágattak előre a porviharban. Az elpusztított hátvéd lovai összeverődtek, és egy csoportban elindultak dél felé. Ez jó. A lovas nélküli ló mindennapos látvány Mejisben, de ha fel van nyergelve...

Újabb lovasok bukkantak föl előttük: egy magányos alak, azután ketten egymás mellett, majd újra egy magányos figura.

Roland előhúzta kését, és a fickó mellé ugratott, aki nem tudta, hogy immár ő az utóvéd.

– Mi újság? – kérdezte társalgási hangnemben, és amikor a férfi feléje fordult, a mellébe dőfte a kését: A csikós barna szeme kitágult az útonálló módjára szája és orra elé kötött kendő fölött, azután lefordult a nyeregből.

Cuthbert és Alain elvágtaztak Roland mellett. Bert, nem is lassítva, két csúzlilövessel elintézte az előttük haladó lovasokat. Rajtuk túl a magányos lovas a szélben is meghallhatott valamit, mert hátrafordult nyergében. Alain előrántotta kését, de a hegyét fogta meg. Vállból, teljes karral hajította el, ahogy tanították őket, és noha az efféle trükkökhöz elég nagy volt a távolság – legalább húsz méter, ráadásul a szél is fúj –, mégis talált. A markolat a férfi kendőjének közepéből meredt elő. A csikós a torkából kiálló pengéhez kapott, fuldokló-gargarizáló hangokat hallatott, azután ő is lefordult a nyergéből.

Már hét.

Mint a mese a vitéz szabócskáról és a legyekről, gondolta Roland. A szíve lassan, erősen lüktetett, amikor utolérte barátait. A szél magányosan nyüszített. Por szállt-kavargott, azután elült a széllal együtt. Előttük újabb három lovas rajzolódott ki, azok előtt pedig a főcsapat.

Roland a következő háromra mutatott, és csúzlizó mozdulatot imitált. Majd az előttük haladó lovasok felé nyújtotta az ujját, mintha pisztolyt szegezne rájuk. Cuthbert és Alain bólított. Előrerúgtattak, ismét kengyelnyi távolságra egymástól.

Bert kettőt. simán leszedett az előttük lovaglók közül, de a harmadik rossz pillanatban mozdult meg, és a fejének szánt acélgolyó csak a fülcimpáját vitte magával. Roland akkorra azonban már előhúzta a pisztolyát, és golyót eresztett a hátraforduló ember halántékába. Ez annyi, mint tíz, Jonas bandájának egynegyede, még mielőtt a különítmény egyáltalán rájött volna, hogy baj van. Rolandnak fogalma sem volt róla, hogy elég előnyt szereztek-e, de azt tudta, hogy a munka első részét elvégezték. Nincs több lopakodás; most a pusztá gyilkolás következik.

– *Hajrá! Hajrá!* – süvítette-élesen, messze hangzón. – *Utánam, harcosok! Utánam! Rohanjuk le őket! Foglyot nem ejtünk!*

Előrevágtattak a derékhad irányába, életükben először lovagoltak csatába, úgy rontottak rájuk, mint farkasok a birkákra, lődözni kezdtek, mielőtt az előttük haladó embereknek fogalmuk lehetett volna róla, ki közeledik hozzájuk, vagy mi történik. A három fiút harcosnak képezték ki, és ami hiányzott belőlük tapasztalatban, azt pótolták éles szemmel és ifjú reflexekkel. Fegyvereik mészárszékké változtatták a Fügő Sziklától keletre elterülő sivatagot.

Háromélű pengéként hasítottak bele a felkészületlen mejisi csapatba, rikoltozva, vágta közben lövöldözve, gondolataik mintha gyilkoló kezükbe költöztek volna. Nem minden lövésük ölt, de egy sem ment kárba. Emberek fordultak ki a nyeregből, csizmájuk beleakadt a kengyelbe, lovaik elragadták őket; másokat, kit holtan, kit sebesülten, a pánikba esett, ágaskodó lovak tapostak el.

Roland vágta közben egyszerre tüzelt mindkét pisztolyából, Fürge kantárszárát a foga közé harapta, nehogy a földre essen és elbuktassa az állatot. Baloldalt két ember zuhant lövéseitől a földre, ezt másik kettő követte jobbról. Őelőttük Brian Hookey fordult hátra a nyeregben, borostás arca megnyúlt az elképedéstől. Nyakán megpendült a harang alakú aratási amulett, amikor Hookey a hatalmas kovácsválláról csüngő tokba bújtatott lőfegyver után kapott. Épphogy megérintette a puskatust, amikor Roland golyója átütötte az ezüstharangot, szétrobbantva alatta a szívet. Hookey egy hördüléssel kifordult a nyeregből.

Cuthbert jobbról utolérte Rolandot, és két további embert szedett le lováról. Ádáz, vakító vigyorral nézett Rolandra. – *Alnek igaza volt!* – bömbölte. – *Ezek tényleg nagy kaliberek!*

Roland tehetséges ujjai végezték munkájukat, vágta közben forgatta meg a pisztoly dobtárát, töltötte újra a fegyvert – mindezt kísérteties, szinte természetfölötti sebességgel –, majd ismét tüzelt. Már csaknem átszelték vágtságban a csapatot, kétoldalt és előttük is emberek heverték a földön. Alain kissé lemaradt, és megfordította lovát, hogy fedezze Roland és Cuthbert hátát.

Roland látta, amint Jonas, Depape és Lengyll megfordítják lovaikat, hogy szemközt legyenek a támadókkal. Lengyll a géppisztolya után kapott, ám a heveder beleakadt porköpenyének széles gallérjába, és valahányszor a fegyver tusa után nyúlt, az mindannyiszor kilendült a kezéből. Lengyll szája eltorzult a dühtől a vaskos öszes-szőke bajusz alatt.

Roland és Cuthbert meg a másik három közé most berobbant hatalmas kékcél ötlövetűjével Hash Renfrew.

– Az istenek verjenek meg benneteket! – kiáltotta. – Ti rohadt fartúrók! – Elengedte a kantárszárát, az ötlövetűt a könyökhajlatába fektette, hogy megtámassza. Gonosz szél támadt, kavargó, barna porlepelbe burkolta a földbirtokost.

Rolandnak eszébe se jutott, hogy meghátráljon vagy kitérjen valamelyik irányba. Egyáltalán nem voltak gondolatai. A láz elöntötte az agyát, és Roland úgy égett tőle, mint fáklya egy üvegcsőben. A kantárt a fogai közé harapva, vijjogva száguldott Hash Renfrew és a mögötte vágató másik három felé.

23

Jonasnak nem volt világos elképzelése róla, mi történik, amíg meg nem hallotta Will Dearborn vijjogását,

(Hajrá! Utánam! Nem ejtünk foglyokat!)

azt a harci kiáltást, amelyet régtől fogva ismert. Akkor minden a helyére került, és a sortüzek értelmet nyertek. Megfordította lovát, és érezte, hogy Roy ugyanezt teszi mellette... de főképpen annak volt tudatában, hogy a gömb a zacskóban, a tárgy, amely egyszerre volt hatalmas és törékeny, ide-oda leng a lova nyakán.

– Ezek azok a *kölykek!* – kiáltotta Roy. Annyira meg volt döbbenve, hogy még a szokottnál is

hülyébbnek látszott.

– *Dearborn, te fattyú!* – ordította Hash Renfrew, és eldördült a fegyvere.

Jonas látta, hogy Dearborn fején megugrik a sombrero, és leválik a karimája. Aztán a kölyök tüzelt, és ő értette a dolgát, különbül bárkinél, akivel Jonas idáig találkozott. Renfrew két lábbal rugódozva hátrarepült nyergéből, még kettőt lőtt a poros kék ég felé, majd a hátára zuhant, és holtan az oldalára gördült.

Lengyll keze lehullott ötlövetűje álnok dróttusáról, és csak bámult, képtelen volt hinni a porból feléje zúduló jelenésnek. – *Vissza!* – kiáltotta. – *A Lovasszövetség nevében mondom...* – Ekkor egy fekete lyuk nyílt a homloka közepén, éppen ott, ahol a két szemöldöke összeért. Kezét tenyérrel kifordítva a válla magasságába kapta, mintha megadná magát. Így halt meg.

– *Te kurafi, ó, hogy kefélnéd meg a nővéredet, te kurvapeccér!* – ordította Depape. Lőni akart, de a pisztolya beleakadt a szerapéba. Még akkor is azt próbálta kiszabadítani, amikor Roland golyója vörös kiáltásra hasította szét a száját, csaknem az ádámcsutkájáig.

Ez nem történhet meg, gondolta bután Jonas. Ez nem lehet, mi túl sokan vagyunk.

Márpedig *megettörtént*. A belső-világi fiúk tévedhetetlen biztonsággal sújtottak le a törésvonalra; az, amit végrehajtottak, iskolapéldája volt annak, ahogyan a harcosoknak támadni kell, ha rosszak az esélyek. És Jonas birtokosokból, csikósokból, városi verekedőkből toborzott kompániája széthullott. Aki nem halt meg, az menekült a szélrózsa minden irányába, úgy sarkantyúzták lovaikat, mintha a pokolból szabadult száz ördög üldözné őket. Messze nem voltak százan, de úgy *harcoltak*, mintha százan lennének. Mindenfelé testek hevertek a porban, és most a hátvéd – Stockworth – Jonas szeme láttára lerohant egy újabb lovast, kilökte a nyeregből, és estében golyót eresztett a fejébe. *Földi istenek, gondolta Jonas, ez Croydon volt, a Zongora-tanya tulajdonosa!*

Illetve már semminek sem tulajdonosa.

És most Dearborn vágatott feléje, lövésre tartott pisztollyal.

Jonas megragadta a nyeregkápára erősített zsákocskát, és két gyors, kemény csuklómozdulattal letépte. Fölemelte a szélbe, vicsorgott, hosszú, fehér haja lobogott.

– *Ha közelebb jössz, akkor összetöröm! Komolyan gondolom, te átkozott tacskó! Maradj, ahol vagy!*

Roland nem lassított a vágán, nem állt meg gondolkodni, mert a keze gondolkodott helyette, és mikor később visszaemlékezett, olyan távolinak, hangtalannak és hátborzongatóan eltorzultnak látta, mintha görbe tükörben... vagy a varázsló üveggömbjében nézné.

Istenek, ez ő!, gondolta Jonas. *Maga Arthur Eld jött el értem!*

És mikor Roland pisztolyának csöve kinyílt a szeme előtt, mint az aknabejárat egy bányában, Jonasnak eszébe jutott, mit mondott a kölyök annak a kiégett tanyának a poros udvarán. *A magadfajta lelke sohasem jöhet el nyugatról.*

Tudtam, gondolta Jonas. Már akkor tudtam, hogy kifutott alólam a ka-m. De a gömböt csak nem fogja kockáztatni... nem kockáztathatja, ő ennek a ka-tet-nek a dinh-je, és nem kockáztathatja...

– *Hozzám!* – rikoltotta Jonas. – *Hozzám, fiúk! Csak hárman vannak, az istenek szerelmére! Hozzám, gyávák!*

De hát egyedül volt – Lengyllt megölték, hülye géppisztolya mellette hevert, Roy hullája meredten bámulta a keserű eget, Quint elmenekült, Hookey halott, a gazdák, akik velük lovagoltak, eltűntek. Csak Clay él, de ő mérföldekre van innen.

– *Összetöröm!* – sivította, ahogy a jeges tekintetű fiúközeledett hozzá, mint a halál jól olajozott motorja. – *Az istenekre, én...*

Roland hátrahúzta pisztolyának kakasát, tüzelt. A golyó a zsinórt tartó, tetovált kéz tenyerét ütötte át, a

tenyér semmivé lett, csak a rángatózó ujjak meredtek elő a szivacsos vörös masszából. Roland egy pillanatig még látta a kék koporsót, azután belepte a szétspriccelő vér.

A gömb lehullott. Miközben Fürge nekiment Jonas lovának és arrébb lökte, Roland ügyesen elkapta a zacskót a karja hajlatával. Jonas felsikoltott az iszonyattól, hogy elragadták tőle a drágaságot, Roland után kapott, megmarkolta a vállát, és kis híján sikerült kivetnie a harcost a nyeregből. Vére forró cseppekben záporozott Roland arcába.

– *Add vissza, te taknyos!* – Benyúlt a szerapéja alá, és másik pisztolyt húzott elő. – *Add vissza, az az enyém!*

– Többé nem – felelte Roland. Miközben Fürge természetéhez képest megdöbbenő finomsággal és fürgeséggel körbetáncolt, a harcos kétszer közelről beelőtt Jonas arcába, a ló kiugrott a Koporsóvadász alól, és a fehér hajú férfi kezét-lábát szétvetve a hátára puffant. Végtagjai görcsösen megrándultak, majd nem mozdultak többé.

Roland a zsinagnél fogva a vállára vetette a zacskót, és visszavágtatott Alainhez meg Cuthberthez, hogy segítsen nekik, de nem volt rá szükség. A fiúk egymás mellett ültek lovaikon a porfelhőben, a szerteheverő hullák ösvényének végén, bambán kitágult szemmel. Látszott a tekintetükön: először mentek át a tűzön, és most alig hiszik el, hogy nem égtek meg. Csak Alain sebesült meg; egy golyó felsértette a bal arcát. Tisztán gyógyuló seb volt, de forradás maradt utána, amelyet Alain élete végéig viselt. Nem emlékezett, ki lőtt rá, mondta később, arra sem, hogy a csata melyik pillanatában. Teljesen magánkívül volt a lövöldözésben, csupán halvány emlékei maradtak arról, mi történt a támadás megkezdése után. Nagyjából ugyanezt mondta Cuthbert is.

– Roland – szólalt most meg Cuthbert. Reszketeg kézzel simított végig az arcán. – Üdv, harcos. – Üdv.

Cuthbert szeme vörös és gyulladt volt a homoktól, mintha sírt volna. Úgy tette el a megmaradt ezüstös csúzligolyókat, amelyeket Roland visszaadott neki, mintha nem tudná, mik azok. – Roland, életben maradtunk.

– Igen.

Alain kábultan nézett körül. – Hova lettek a többiek?

– Szerintem legalább huszonöten itt vannak mögöttünk – intett Roland a halottak csapája felé. – A többiek – pisztolyt tartó kezével széles félkör írt le. – Elmentek. Úgy alítom, elégük lett Belső-Világ háborúiból.

Levette a válláról a zsinórral összekötött zacskót, egy pillanatra maga elé helyezte a nyeregkápára, azután széthúzta a száját. Egy pillanatig sötét volt a tasak belseje, azután szép, rózsaszín fény kezdett lüktetni benne szabálytalanul.

Ujjként kúszott fel a harcos sima arcán, beúszott a szemébe.

– Roland – mondta Cuthbert hirtelen idegesen –, nem hinném, hogy játszanod kéne ezzel. Különösen most nem. Meghallhatták a lövöldözést a Független Sziklánál. Ha be akarjuk fejezni, amit elkezdünk, akkor most nincs időnk...

Roland nem törődött vele. Mindkét keze eltűnt a zsákocskában, és kiemelte a varázsló gömbjét. A szeméhez emelte, el sem jutott a tudatáig, hogy bemocskolja Jonas vérével. Az üveggömb nem haragudott érte; nem ez volt az első alkalom, hogy bevérezték. Felvillant, egy darabig alaktalanul örvénylett, majd függönyként nyíltak meg rózsaszín gőzei. Roland meglátta, mi van mögötte, és beleveszett.

Coral keményen markolta Susan karját, de nem okozott neki fájdalmat. Minden különösebb kegyetlenség nélkül, mégis valami rémitő hajthatatlansággal vezette végig Susant a földszinti folyosón. A lány meg sem próbált tiltakozni, úgymint hiába tette volna. Két csordás kísérte őket (nem annyira löfegyverekkel, inkább késekkel és bolákkal főszerelvekkel; minden használható fegyvert nyugatra vittek Jonasék). A *vaqueró*-k mögött mint morcos kísértet, amelyből hiányzik a kellő szellemi energia a teljes materializálódáshoz, az elhunyt kancellár László nevű bátyja oldalgott. Reynolds, akinek egyre kínosabb szorongása miatt elment a kedve az utazást betetőző futó nemi erőszaktól, vagy odafönt maradt, vagy kiment a városba.

– Bezárlak a kamrába, amíg ki nem fundálom, mitévő legyek veled, drágám – mondta Coral. – Ott biztonságban leszel... s melegben. Mily szerencse, hogy szerepe van rajtad. Azután, ha Jonas visszajön...

– Sose látod többé Jonas urat – mondta Susan. – Sose jön...

Friss fájdalom hasított érzékeny arcába. Egy pillanatra mintha az egész világ felrobbant volna. Nekizuhant a földszint terméskő falának, látása elhomályosodott, majd lassan tisztulni kezdett. Arcán vér csurgott a sebből, amelyet Coral gyűrűjének köve vágott, amikor az asszony visszakézből pofon csapta. És az orra is eleredt. Az a nyomorult is vérzett megint.

Coral dermedtően nézett rá, mintha azt mondaná, kizárólag hivatalból csinálom, de Susan mást is látott mögötte. Talántán félelmet.

– Ne beszélj nekem Eldredről, kisasszony! Elment, hogy elkapja a fiúkat, akik megölték a testvéreimet! A fiúkat, akiket *te* engedted szabadon!

– Hagyjuk ezt. – Susan megtörölte az orrát, elfintorodott, amikor meglátta a vért a tenyerén, azután a nadrágja szárába törölte a kezét. – Éppolyan jól tudom, ki ölte meg Hartot, mint te, úgymint ne nyaggass engem, s akkor én is békén hagylak. – Látta, hogy Coral ütésre emeli a kezét. Sikeredt fanyarul elnevetnie magát. – Rajta! Szabd meg az arcom a másik oldalon is, ha úgy tetszik! Mennyiben változtat ez azon, hogy ma este nem fogja férfi melegíteni az ágyadat, amikor elalszol?

Coral gyorsan és keményen lecsapott, de nem ütött, hanem ismét megragadta Susan karját. Ez alkalommal elég erősen, hogy fájjon, de a lány alig érezte. Hozzáértő kezek bántalmazták, de boldogan elviselt volna még több fájdalmat is, ha ezzel siettetni azt a pillanatot, amikor újra együtt lehetnek Rolanddal.

Coral végigrángatta a folyosón, keresztül a konyhán (azon a nagy termen, amely más Aratásnapkor csupa gőz és tolongás, ma viszont háborzongatóan kihalt volt), egészen a túloldalán levő vasveretes ajtóhoz. Kinyitotta. Krumpli, tök és torma szaga csapott ki mögüle.

– Befelé! Mozogj, mielőtt úgy döntenék, hogy szögletesre rugdosom a csinos seggedet!

Susan mosolyogva nézett a szemébe.

– Megátkozhatnálak, mert egy gyilkos kurvája lettél, Thorin asszonyság, de elátkoztad te már magadat. Te is tudod, tisztán látszik az arcodon. Így tehát csak bókolok – még mindig mosolyogva pukedlizett –, és nagyon jó napot kívánok neked.

– *Befelé, és fogd be azt a pimasz pofádat!* – kiáltotta Coral, és belökte Susant a kamrába. Bevágta az ajtót, ráhúzta a reteszt, és izzó pillantást vetett a legényekre, akik elővigyázatosan arrébb álltak meg.

– Jól vigyázzatok rá, *muchachos!* Ajánlom!

Elrobogott közöttük, meg sem hallgatva fogadkozásait, és fölment néhai bátyja szobájába, hogy várja Jonast vagy valami üzenetet tőle. Az a savós szín lotyó, aki ott várakozik a répa és a krumpli

között, persze nem tud semmit, a szavai

(*sose látod többé Jonas urat*)

mégis beleragadtak Coral fejébe. Visszhangzottak, és nem akartak távozni.

2

Delet harangoztak a városháza zömök tornyában. Ha a Hambryra telepedő csönd különösnek tűnt, amikor az Aratás délelőttje délutánba fordult, az Utaspihenőt megülő némaság egyenesen kísérteties volt. Több mint kétszáz lélek zsúfolódott össze a Kölök üveges pillantása alatt, valamennyien keményen nyakaltak, mégis alig hallatszott pissenés, legföljebb a lábak csoszogtak, és a poharak kopogtak a pulton türelmetlenül, ha újabb italt kívánt valaki.

Sheb megpróbálkozott a zongorán egy tétova dallammal – a „Nagy Palack Bugi”-val, ezt mindenki szereti –, ám egy tehenész, akinek mutáns jegy volt a fél arcán, kést nyomott a fülébe, és azt mondta, hagyja abba ezt a zajongást, ha a dobhártyája túlfelén akarja tartani azt a keveset, ami az agyából maradt. Sheb, aki boldogan vett volna levegőt még ezer éven át, ha az istenek engedik, tüstént elhagyta a zongoraszéket, odament a pulthoz, hogy segítsen Stanleynek és Táncos Pettie-nek piát felszolgálni.

Az italozók zavartan és komoran viselkedtek. Ellopták tőlük az Aratás Napját, és ők nem tudták, mit tegyenek. Persze így is lesz máglya és jó sok égethető szalmabáb, de ma nem voltak aratási csókok, és este nem lesz tánc; nincs találós kérdés, versenyfutás, disznóbirkózás, tréfa... semmi multság, a fene egye meg! Nem lehet vidáman búcsúztatni az évet! Örvendezés helyett gyilkosság történt a sötétben, a bűnösök elmenekültek, és a büntetés bizonyossága helyett ennek csak a reménye maradt. Ezek az emberek, akik rosszkedvűen hányták az italt a gallér mögé, és olyan veszedelmesek voltak, mint a villamossággal teli viharfelhő, vártak valakit, akire összpontosíthatnak, aki megmondja, mit tegyenek. És persze olyasvalakit is, akit eltüzelhessenek, mint Eld napjaiban.

Nem sokkal azután, hogy a dél utolsó harangütése is beleveszett a hideg levegőbe, nyílt a lengőajtó, és két asszony lépett be rajta. Az elől haladó csoroszyát sokan ismerték, és többen keresztet vetettek a hüvelykujjukkal a szemükre, hogy védekezzenek rontó pillantása ellen. Suttogás futott végig a termen. A cöosi volt itt, a boszorkány, és noha arcát kelések ragyázták, bár szeme oly mélyen ült gödrében, hogy alig lehetett látni, mégis feltűnő életerő áradt belőle. A szája vörös volt, mintha télibogyót evett volna.

A mögötte lépkedő asszony lassan, mereven mozgott, egyik kezét a gyomrára szorította. Az arca éppen olyan fehér volt, amilyen vörös a banya szája.

Rhea a terem közepe felé tartott, elment a kártyaasztalok mellett, ahol béresek tátották a szájukat, rájuk se nézett. A pult közepéhez érve odaállt a meredt szemű Kölök alá, majd szembefordult a néma barompásztorokkal és a váróslakókkal.

– Legtöbben ismertek! – rikácsolta dobhártyát reszelő rozsdás hangján. – Csak azok nem, akiknek sohasem kellett szerelmi bájital, vagy olyan szer, ami megkeményíti a répát, vagy nem fáradtak bele az anyós nyelvelésébe! Rhea vagyok, a cöosi füvesasszony, ez a hölgy mellettem pedig annak a lánynak a nagynénje, aki múlt éjszaka kiszabadított három gyilkost... aki meggyilkolta városotok seriffjét s egy derék fiatalembert, kinek várandós a felesége! Fegyvertelenül állt elejbe, fölemelt kézzel könyörgött életéért, hogy megláthassa a feleségét s eljövendő kisededét, ő azonban mégis lelőtte! Ily kegyetlen ő! Kegyetlen, szívtelen!

Suttogás futott végig a tömegen. Rhea fölemelte göcsörtös vén kezét, mire azonnal csönd lett. Lassan körbefordulva mindenkivel szembenézett, miközben még mindig magasra tartotta a kezét. Úgy nézett ki, mint a világ Legöregebb és legrondább díjbirkózója.

– Idegenek jöttek, s ti szívesen fogadtátok őket! – rikácsolta rozsdás varjúkárogással. – Szívesen

fogadtatok őket, s kenyeret adtatok emniük, ők pedig cserében romlást adtak ennetek! Megölték azokat, kiket szerettetek, kikben bíztatok, tönkretették a szüretet, s az istenek tudják csak, miféle átkok jönnek majd a *fin de año* után!

Újabb mormolás, ezúttal hangosabb. A boszorkány a legmélyebb félelmükre tapintott rá: hogy az idei gonosz továbbterjedhet, talán még az új állományt is elpusztíthatja, amely oly lassan, de biztatóan indult fejlődésnek az egész Külső Ívben.

– De ők elmentek, s aligha jönnek vissza! – folytatta Rhea. – Talántán így vagyon jól – minek szennyezne idegen vérük a mi földünket? De itt van ez a másik... aki közöttünk nőtt föl... egy fiatal leány, ki elárulta tulajdon városát, s elfajzott tulajdon fajtájától!

Hangja érdes suttogássá tompult az utolsó mondatban; meredt szemű, sötét arcú közönsége a nyakát nyújtogatta, hogy jobban hallja. Rhea most a színehagyott fekete ruhát viselő, göthös, fakó asszonyt tolta előtérbe. Maga elé állította Cordeliát, mint egy babát, vagy a hasbeszélő figuráját, és a fülébe sugdosott. Ám a suttogás valahogy elhallatszott; valamennyien érthették.

– Rajta, kedves! Mondjad el nekik, amit nekem!

– Azt mondta – kezdte élettelenül kongó hangon Cordelia –, hogy nem lesz a polgármester ágyasa. Azt mondta, nem elég jó neki. Azután elcsábította Will Dearbornt. Testének áráként tisztos hitvestársi rangot követelt Gileádban... s Hart Thorin meggyilkolását. Dearborn megfizette a díjat. Oly igen emésztette érette a bujaság, hogy boldogan fizetett. A barátai segítettek; meglehet, ők is márthattak a tálba. Rimer kancellár rajtakaphatta őket. Vagy talántán csak meglátták, s úgy döntöttek, vele is végeznek.

– A fattyúk! – kiáltotta Pettie. – Sunyi tejfölösszájú tacsók!

– Mostan azt mondd meg nekik, kedves, mit kelletik tenni, hogy megtisztítsuk az új évet, mielőtt beléje esne a rontás – gügyögte Rhea.

Cordelia Delgado fölemelte a fejét, és végignézett az embereken. Mélyet lélegzett, aggszüzi tüdejére szívta a *graf*, a sör, a dohányfüst, a whisky savanyú szagegyvelegét.

– Fogjátok meg. Meg kell fognotok. Szeretettel és bánattal mondom ezt, úgy biza.

Némaság. Szemek.

– Fössétek be kezét.

A falon függő kitömött dolog üvegszemű ítéletet mondott a várakozó terem fölött.

– *Sarjúfa* – suttogta Cordelia.

Senki sem kiabált egyetértésében, csak sóhajtott, ahogy az őszi szél fúj a lombjuk vesztett fák között.

3

Sheemie addig futott a csúnya Koporsóvadász és Susan kisasszony nyomán, amíg szó szerint nem bírta tovább: a tüdeje égett, az oldalába szűrő nyilallások görcsbe csomósodtak. Leroskadt a Lanka fűvére, bal kezével jobb hónalját szorongatta, és fintorgott a fájdalomtól.

Egy ideig csak hevert, arcát az illatos fűbe rejtve, és tudta, hogy azok egyre távolabb kerülnek tőle, de azt is tudta, hogy semmi értelme fölkelni és futni tovább, amíg a nyilallás el nem múlik. Így hát hevert ott, ahol volt, felemelte a fejét, hogy lássa, merre ment el Susan kisasszony meg a gonosz Koporsóvadász, és már éppen föltápászkodott volna, amikor Caprichoso beleharapott. Nem afféle csippenés volt, hanem jó kiadós harapás. Nehéz huszonnégy óra állt Capi mögött, és nem tetszett neki, hogy nyomorúságainak okozója csak úgy heverjen a fűben szundikálva!

– *Jaaaa-ÚÚÚÚÚ a nyavalyába!* – bömbölte Sheemie, és talpra ugrott. Semmi sincs olyan varázsos hatású, mint egy derekas harapás a farba, állapíthatta volna meg egy filozofikusabb hajlamú ember; füstként illan el tőle minden gond, legyen az bármily nyomasztó vagy fájdalmas.

Megpördült. – Mért csináltad ezt, te gonosz, vén, alamuszi Capi? – Fürgén dörgölte a fenekét, és a fájdalom kövér könnyei ültek a szemében. – Ez úgy fáj, mint... mint egy nagy, öreg *kurafi!*
Caprichoso a lehető leghosszabbra nyújtotta a nyakát, sátáni vigyorban mutatta ki a fogait, úgy, ahogy csak öszvérek meg tevék képesek, és elbőgte magát. Sheemie határozottan úgy hallotta, hogy kineveti. A kötőfék még mindig ott húzódott az éles kis paták között. Sheemie megfogta, és amikor Capi lehajolt egy újabb harapásra, a fiú jó keményen rácsapott keskeny pofájára. Capi felhorkant és pislogni kezdett.

– Ezt megérdemelted, gonosz, öreg Capi! – mondta Sheemie. – Vagy egy hétig csak guggolva tudok kakálni, úgy ám. Nem tudok fölülni arra a nyavalyás budira. – Az öklére csavarta a kötelet, és felkapaszkodott az öszvérré. Capi meg sem kísérelte levetni, de Sheemie összerándult, amikor sérült testrésze elhelyezkedett az állat hátán. Bár ez szerencse is, gondolta, miközben rúgásokkal indulásra ösztökölte az öszvért. A fara fáj, de legalább nem kell gyalogolnia vagy futnia, miközben nyilallik az oldala.

– Mozgás, te hülye! – kiáltotta. – Siess! Olyan gyorsan menj, ahogy csak tudsz, te öreg kurafi!
A következő órában olyan gyakran nevezte Capit „öreg kurafinak”, ahányszor módja nyílt rá. Fölfedezte, mint oly sokan őelőtte, hogy csak az első káromkodás igazán nehéz; azután semmi sincs, ami jobban levezetné a feszültséget.

4

Susan nyoma átlósan vágott át a Lankán a tenger és a tengerparti nagy, öreg vályogház felé. Amikor Sheemie Tengermellékhez ért, leszállt a boltív előtt, és ott ácsorgott azon tűnődve, mit tegyen ezután. Az kétségtelen, hogy idejöttek: Susan lova, a Pylon és a gonosz Koporsóvadász lova egymás mellett kikötve állt az árnyékban. Időnként lehajtották a fejüket, és belefűjtak az udvar tengerparti oldalán körbefutó, rózsaszín kővályúba.

Mit csináljon most? A boltív alatt ki-be járó lovasok (javarészt ősz csikósok, akiket túl öregnek találtak ahhoz, hogy bekerülhessenek Lengyll csapatába) egyáltalán nem törődtek a kocsmá mindenésével és öszvérével, de Miguellel más a helyzet. Az öreg *mozo* sohasem szerette őt, állandóan gyanakodott, hogy Sheemie netán ellopná valamit, ha csak fél esély is kínálkozna rá, és ha meglátja Coral mindenését az udvaron sompolyogni, akkor valószínűleg elzavarja.

Nem fog, gondolta sötéten. Ma nem, ma nem engedhetem, hogy dirigáljon nekem. Még akkor sem, ha üvöltözik.

De ha az öregember *csakugyan* üvöltözik, és felriasztja a többieket, akkor mi lesz? A gonosz Koporsóvadász idejöhet, hogy megölje őt. Sheemie már elérte azt a pontot, amikor hajlandó volt meghalni a barátaiért, de csak akkor, ha annak lesz valami haszna.

Ácsorgott tehát tétován a napfényes hidegben, egyik lábáról a másikra nehezedett, azt kívánta, bárcsak okosabb lenne, mint amilyen, hogy ki tudjon agyalni egy tervet. Egy óra telt el így, majd még egy. Lassan múlt az idő, minden perccel gyakorolhatta a keserű tehetetlenséget. Úgy érezte, kicsúszik a kezéből minden lehetőség, hogy segíthessen Susan kisasszonynak, mégsem tudott rájönni, mit is csináljon. Egyszer olyasmit hallott nyugat felől, ami mennydörgésre emlékeztetett... noha egy ilyen ragyogó őszi naphoz nem illett az égzengés.

Már éppen úgy döntött, hogy próbát tesz az udvarral – pillanatnyilag üres volt, talán sikerül átjutnia rajta a házig –, amikor épp az az ember támolygott ki az istállóból, akitől annyira tartott.

Miguel Torres teleaggatta magát aratási amulettekkel, és csontrészeg volt. Jobbra-balra dülöngélve közeledett az udvar közepe felé, sombrerojának zsinórja megtekeredett ráncos nyakán, hosszú ősz haja lobogott. *Chibosá*-jának eleje nedves volt, mintha elfelejtette volna, hogy aki könnyíteni akar magán,

annak először is ki kell szabadítania a bögyörőjét. Egyik kezében kis cserépkorsót tartott. A szeme űzött és zavart volt.

– Ki tette ezt? – ordította. Főlnézett a délutáni égre és az ott lebegő Démon Holdra. Akármennyire nem szerette Sheemie az öregembert, azért összeszorult a szíve. Balszerencsét jelent egyenesen rábámulni az öreg Démonra, az ám. – Ki tette ezt? Hát kérdem én magától, *senor! Por favor!* – Szünet, majd olyan átható sikoly, hogy Miguel beletántorodott, és kis híján elesett. Főlemelte öklét, mintha a kacsingató holdból akarná kibokszolni a választ, majd fáradtan leejtette. Kukoricapálinka lötytyent ki a korsó száján, és még jobban összenedvezte az öreget. – *Maricón* – motyogta. A falhoz támolygott (menet közben majdnem megbotlott a csúnya Koporsóvadász lovának a hátsó lábában), azután hátát a vályogfalnak vetve leült. Jól meghúzta a korsót, majd a fejére húzta a sombrero-t, jó mélyen le a szemére. Megemelte a korsót és visszatette, mintha végül túl nehéznek bizonyult volna. Sheemie várt, amíg az öregember hüvelykujja tehetetlenül ki nem csúszott a korsó füléből. Elindult, azután úgy döntött, vár még egy kicsit. Miguel öreg, Miguel komisz, de Sheemie sejtette, hogy Miguel trükkös is tud lenni. Bizony sok trükkös ember akad, főleg a komiszak.

Várt, amíg meg nem hallotta Miguel hortyogását, azután bevezette Capit az udvarba, összerezzenve minden patakoppanástól. Miguel meg se moccant. Sheemie odakötötte Capit a lózikötő oszlop végéhez (ismételten összerándult, amikor Caprichoso dallamtalan bögéssel üdvözölte a lovakat), majd odasietett a főkapuhoz, amelyről sohasem hitte, hogy egyszer még belép rajta. Rátette kezét a nagy vaskilincsre, még egyszer hátranézett a fal mellett alvó öregemberre, azután kinyitotta az ajtót, és lábujjhegyen beosont.

Egy pillanatig állt a nyitott ajtón beeső fényégyszögben, válla közé húzott fejjel. Minden pillanatban azt várta, hogy egy kéz elkapja a nyakát (amit rossz természetű népek valahogy mindig megtalálnak, akármennyire behúzod is a fejedet), aztán egy dühös hang megkérdezi, hogy mi az ördögöt keres itt.

Az előcsarnok üres volt és néma. A túlsó falon poszter lógott, amelyen csikósok terelték a lovakat a Lankán; a falnak egy szakadt húrú gitárt támasztottak. Sheemie lépései visszhangzottak, pedig nagyon igyekezett könnyedén menni. Összeborzongott. Ez most a gyilkosság háza, rossz hely. Biztosan szellemek is vannak benne.

De Susan is itt van. Valahol.

Belépett az előcsarnok túlfelén levő kétszárnyú ajtón a fogadóterembe. Ennek magas mennyezete alatt még hangosabban kongtak a léptei. Rég halott polgármesterek bámultak le rá a falakról, a legtöbbnek rémes szeme volt, és mintha utána néztek volna, amikor elment előttük. Mintha egy betörőt figyelnének. Tudta, hogy csak festett a szemük, de akkor is...

Főleg az egyik idegesítette: egy kövér ember, akinek rengeteg vörös haja volt, buldogszája, és olyan komisz tekintete, mintha azt kérdezné, mit keres egy féleszű kocsmái kisegítő a polgármesterház Nagy Csarnokában.

– Ne nézz így rám, te nagy öreg kurafi! – suttogta Sheemie, és egy kicsit jobban érezte magát. Legalábbis pillanatnyilag.

Az ebédlő következett, amely szintén üres volt, a hosszú, kecskelábú asztalokat a hátsó falhoz tolták. Az egyiken étkezés maradványai heverték: egy tányér hideg csirke és néhány szelet kenyér meg egy fél korsó sör. Ahogy ránézett a hitvány maradéokra az asztalon, amely tucatnyi ünnepet és fesztivált szolgált már ki – és ezen a napon is legalább tucatnyit kellett volna kiszolgálnia –, akkor döbbsent rá, milyen irdatlan dolog történt. És hogy milyen szomorú is. A dolgok megváltoztak Hambryban, és valószínűleg soha, semmi nem lesz már ugyanaz.

E nyomasztó gondolatok nem tartották vissza attól, hogy fölfalja a maradék csirkét és kenyeret, illetve leöblítse a korsóban talált sörrel. Hosszú nap volt, és ő aznap még nem evett.

Böfögött, két kezét a szája elé kapta, gyorsan, büntudatosan körbesandított piszkos ujjai fölött, azután továbbment.

A terem hátsó végében levő ajtó csukva volt, de nem volt kulcsra zárva. Sheemie kinyitotta és kilesett a polgármester házának teljes hosszában végigfutó folyosóra. Gázcsillárokkal világították meg, és széles volt, mint egy országút. Nem látott senkit – legalábbis pillanatnyilag –, de suttogó hangokat hallott egyik-másik szobából, talán az emeletekről is. Biztosan a szobalányok és más szolgálók lehettek, akik itt maradhattak délutánra, de akkor is nagyon kísértetiesen hangzott. Az egyik hang akár Thorin polgármesteré is lehetett, aki éppen előtte sétifikál a folyosón (ha Sheemie láthatná... de szerencsére nem láthatja!). Thorin polgármester bolyong és tűnődik, mi történhetett vele, mi lehet az a hideg kocsonyás anyag a hálóingén...

Egy kéz ragadta meg a karját könyök fölött. Majdnem felsikoltott.

– Egy hangot se! – suttogta egy asszony. – Az apád szerelmére!

Sheemie valahogy visszafajtotta a sikolyt. Megfordult, és ott látta maga előtt farmerben, kockás parasztingben, hátrakötött hajjal, kemény, fehér arccal, lángoló sötét szemmel a polgármester özvegyét.

– Thorin n-n-nagysága... én...én... én...

Semmi más nem jutott az eszébe. *Na, most hívja az őrséget, ha egyáltalán maradt itthon valaki,* gondolta. Bizonyos értelemben megkönnyebbülés lesz.

– A lányért jöttél? A Delgado lányért?

A gyász valamilyen szörnyűséges módon jót tett Olive-nak: az arca kevésbé látszott pufóknak, és különös módon megfiatalodott. Sötét szemét egy pillanatra sem vette le a fiúról, ami lehetetlenné tett minden kísérletet a hazugságra. Sheemie bólintott.

– Jól van. Segíthetsz nekem, fiam. Odalent van a kamrában, s őrzik.

Sheemie-nek elakadt a lélegzete. Nem hitt a fülének.

– Azt képzeled, elhiszem, hogy bármi köze volt Hart meggyilkolásához? – kérdezte Olive, mintha Sheemie ilyesmit állított volna. – Lehet, hogy kövér vagyok, s az eszem sem oly fürge többé, de azért nem vagyok teljesen hülye. Gyerünk. Tengermellék nem egy jó hely most Delgado kisasszonynak; túl sokan tudják a városban, hogy hol van.

5

„Roland!”

Élete végéig hallani fogja ezt a hangot nyomasztó álmokban, sohasem emlékszik majd tisztán az álmaira, csak azt tudja, hogy az álmok valami rossz érzést hagynak benne – folyton megy, képeket igazít meg sivár szobákban, idegen városok főterén hallgatja a müezzín hívását.

„Gileádi Roland!”

Majdnem fölismeri ezt a hangot; annyira hasonlít a sajátjára, hogy egy Eddie vagy Susannah vagy Jake világból való lélekgyógyász azt mondaná, a saját hangja, a tudatalattija hangja, de Roland jobban tudja; Roland tudja, hogy azok a hangok, amelyek leginkább a sajátunknak tűnnek, amikor megszólalnak a fejünkben, gyakran a legszörnyűbb külső lényekhez, a legveszedelmesebb behatolókhöz tartoznak.

„Roland, Steven fia!”

A gömb először Hambryba vitte a polgármester házába, és ő még többet akart látni abból, ami ott történik, de a gömb elragadja – elhívja az a furcsán ismerős hang, és neki mennie kell. Nincs választása, mert Rheával vagy Jonasszal ellentétben ő nem bámulja a gömböt és benne a némán tátogó teremtményeket; ő benne van a gömbben, része annak a végtelen rózsaszín viharnek.

„Roland, jöjj! Roland, láss!”

Így először megpörgeti a vihar, azután elragadja. Átrepül a Lankán, emelkedik és emelkedik a levegőrétegekben, először melegekben, aztán hidegekben, és nincs is egyedül a rózsaszín viharban, amely nyugatnak viszi a Sugár Ösvényén. Sheb repül el mellette, tarkóra lőkött kalappal; a „Hey Jude”-ot éneklő torkaszakadtából, nikotinfoltos ujjai billentyűkön klimpíroznak, amelyek nincsenek ott – Sheb, a dallam önkívületében nem látszik észrevenni, hogy a vihar elragadta zongoráját.

„Jöjj, Roland!”

mondta a hang – a vihar hangja, az üveggömb hangja –, és Roland jön. A Kölök száll el mellette, üveges szeme rózsaszín fénnel izzik. Lobogó vörös hajú, girhes férfi repül el mellette, paraszti kezeslábasban. – Életet neked és a vetésednek – mondja, vagy valami hasonlót, azután eltűnik. Ezután bizarr szélmalomként pörgő vasszék következik (Rolandot kínzóeszközzé emlékezteti), amelyet kerekkel szereltek föl, és az ifjú harcos azt gondolja: Az Árnyak Hölgye, anélkül hogy tudná, miért gondolja és ez mit jelent.

Hol kopár hegyek fölött sodorja a rózsaszín vihar, hol termékeny zöld deltavidék fölött, hol széles folyó vénája kanyarog, visszatükrözve a derűs, kék eget, amely vadrózsa színére változik, mikor elvonul fölötte a vihar. Elöl sötétség égis éré oszlopát látja Roland, és elcsügged szívében, pedig idehozza a vihar, és ide kellett jönnie.

Ki akarok szállni, gondolja, de nem ostoba, rájön az igazságra: talán sohasem szállhat ki. A varázsló üveggömbje elnyelte. Akár örökre itt maradhat a viharos, homályos szemben.

Utat lövök magamnak, ha szükséges, gondolja, de nem: nincs fegyvere. Meztelen a viharban, pucér fenékkal repül a heveny kék-fekete fertőzés felé, amely maga alá temette az egész tájat.

És mégis énekszót hall.

Gyengét, de gyönyörűt, édes, harmonikus dallamot, amitől megborzong és Susanra gondol: nyúl és hal, madár és medve.

Hirtelen Sheemie öszvére (Caprichoso, gondolja Roland, szép név) repül el mellette, vágtazik a vihar lumbre fűgő-jának híg levegőjében, a szeme oly ragyogó, mint a parázskő. Őutána a Cöosi Rhea következik, sombreroasan, lobogó aratási amulettekkel díszített söprűn. – Elkaplak, szépike!! – visítja a menekülő öszvérnek, azután eltűz, vihogva, zúgva.

Roland beleveti magát a feketeségbe, és hirtelen elakad a lélegzete. Körülötte gonoszul sötét a világ; a levegő úgy kapirgálja a bőrét, mintha bogarak lepték volna el. Láthatatlan öklök csapkodják ide-oda, azután olyan sebesen zuhan, hogy attól tart, szétkenődik a földön: így zuhant le Lord Perth is.

Halott földek és elnéptelenedett falvak bukkannak elő a félhomályból; látja a megperzselt fákat, amelyek nem adnak árnyékot; ó, de itt minden árnyék, minden halál, ez itt Vég-Világ határa, ahová el fog érni valamely sötét napon, és ahol minden halott.

„Harcos, ez itt Mennykőcsapás.”

– Mennykőcsapás – mondja.

„Itt vannak a nem lélegzők; a fehér arcok.”

– A nem lélegzők. A fehér arcok.

Igen. Ezt tudja valahonnan. Ez a lemészárolt katonák, a hasadt sisakok, a rozsdás alabárdok helye; innen jönnek a sápadt harcosok, ez itt a Mennykőcsapás, ahol az órák visszafelé járnak, a temetők pedig kiokádják lakóikat.

Előtte egy fa, olyan, mint egy göcsörtös, markolászó kéz; a legfelső ágára egy szörmókust nyársaltak. Halottnak kellene lennie, de ahogy Rolandot arra sodorja a rózsaszín vihar, fölemeli a

fejét. Kimondhatatlan fájdalommal és fáradtsággal néz rá. – Csi! – kiáltja, azután ez is eltűnik, és nem is jut eszébe sok hosszú éven át.

„Nézz előre, Roland – lásd a sorsodat!”

Most hirtelen fölismeri a hangot – a Teknősé.

Körülnéz és látja, hogy kék-arany izzás döfi át Mennykőcsapás mocskos sötéttségét. Mielőtt mást is tehetne, azonkívül hogy ezt érzékeli, kitör a sötétből a fényre, mintha frissen bújna ki holmi tojásból, mint egy teremtmény, aki végre megszületett.

„Világosság! Legyen világosság!”

kiáltja a Teknős, és Roland a szeme elé kapja a kezét, az ujjai között leselkedik, nehogy megvakuljon. Alatta a földet vér borítja –, legalábbis ő így hiszi, a tizennégy éves fiú, aki most ölt először igaziból. Ez az a vér, amely Mennykőcsapásból buzgott elő, folyik és folyik, és azzal fenyeget, hogy elnyeli a világnak azt az oldalát, amely a miénk, gondolja, és csak megszámlálhatatlan évvel később találja meg újra a saját idejét a gömbben és illeszti hozzá ezt az emléket Eddie álmához, és mondja el compadré-inak, mikor ott ülnek az autósztráda pihenősávjában az éjszaka vége felé, hogy tévedett, bolonddá tette a ragyogás, amely oly vakitónak tűnt Mennykőcsapás árnyékának nyomán. – Nem vér volt, hanem rózsák – mondja majd Eddie-nek, Susannah-nak és Jake-nek.

„Nézd, harcos – ezt nézd!”

Igen, itt van a porszürke pillér a látóhatár szélén: a Setét Torony, az a hely, ahol minden Sugár, minden erővonal találkozik. Látja csigavonalban emelkedő ablakaiban a kék elektromos tűz lüktetését, hallja a bent rekedtek kiáltásait; egyszerre érzékeli a hely erejét és betegségét; érzi, hogyan csévélődik a toronyról a mindent behálózó tévedés, amely felpuhítja a világok közötti válaszfalakat, hogyan erősödik a torony képessége a gonoszságra, miközben a kór gyöngíti igazságát és szilárdságát, mint a szervezetét, amelyet megtámadott a rák; a sűrke szikla e kiugró karja a világ nagy rejtélye és utolsó borzasztó találós kérdése.

Ez a Torony, az égbe nyúló Setét Torony, és ahogy Roland száguld feléje a rózsaszín viharban, arra gondol: Belépek majd, én és a barátaim, ha a ka is úgy akarja; belépünk majd, és legyőzzük benned a rosszat. Még évekbe telhet, de esküszöm a nyúlra és halra, madárra és medvére, mindenre, amit szeretek, hogy...

De most Mennykőcsapásból szivárgó lötytyedt felhők lepik el az eget, és a világ sötétedni kezd; a kék fénytől örült szemként világítanak a Torony emelkedő ablakai, és Roland sok ezer sikoltó, jajongó hangot hall.

„Meg fogsz ölni mindenkit és mindent, amit szeretsz,”

mondja a Teknős hangja, amely most kegyetlen hang, kegyetlen és kemény.

„de a Torony mégis zárva marad előtted.”

A harcos mély lélegzetet vesz, és minden erejét összeszedi; amikor odakiáltja válaszát a Teknősnek, a véreből való összes nemzedék nevében teszi: NEM! NEM FOG ELLENÁLLNI! AMIKOR TESTI VALÓMBAN ÉREK IDE, AKKOR NEM FOG ELLENÁLLNI! ESKÜSZÖM AZ APÁM NEVÉRE, NEM FOG ELLENÁLLNI!

„Akkor halj meg!”

mondja a hang, és Roland nekirepül a Torony szürkésfekete kövének, hogy bogárként szétfröccsenjen rajta. De mielőtt ez megtörténhetne...

Szivárványának darabját, úgy tartotta a tenyerében, ahogy a szertartási kelyhet szokták felköszöntő előtt. A zsinórral összehúzható zsákocska gyűrött kupacban hevert bakancsának poros orrán; arcát és homlokát olyan rózsaszín izzás fűrdette, amely egyik fiúnak sem tetszett. Valahogyan élőnek és éhesnek tűnt.

Mintha egy agyuk lenne, ugyanarra gondoltak: *Nem látom a szemét. Hol a szeme?*

– Roland! – ismételte Cuthbert. – Ha oda akarunk érní a Fügő Sziklához, mielőtt fölkészülhetnének a jövetelünkre, akkor el kell tenned ezt a holmit!

Roland nem engedte lejjebb a gömböt. Motyogott valamit az orra alatt; amikor később Cuthbertnek és Alainnek módja volt rá, hogy összevevessék emlékeiket, mindketten egyetértettek abban, hogy a *mennykőcsapás* szót hallották.

– Roland! – lépett előre Alain. Olyan óvatosan, ahogy a sebész mélyeszi a szikét a beteg testbe, a gömb és a fölé hajló Roland elmélyült arca közé csúsztatta a jobbát. Semmi reakció. Alain visszahúzódott, és Cuthberthez fordult.

– Meg tudod érinteni? – kérdezte Bert.

Alain megrázta a fejét. – Egyáltalán nem. Mintha valahová nagyon messzire ment volna.

– Föl kell ébreszteniünk. – Cuthbert hangja csontszáraz volt, és egy kicsit remegett.

– Vannay azt mondta, ha valakit túl hirtelen ébresztenek föl mély, hipnotikus transzból, akkor megőrülhet – vitatkozott Alain. – Emlékszel? Nem tudom, merjem-e...

Roland összerázkódott. A rózsaszín üregek, a szeme helyén, mintha megnőttek volna. A szája keserűen elszánt vonallá keskenyedett; mindketten jól ismerték ezt az arcot.

– *Nem! Nem fog ellenállni!* – kiáltotta olyan hangon, amelytől lúdbőrzött a két fiú háta. Ez egyáltalán nem Roland hangja volt, legalábbis nem a mostanié, hanem egy férfié.

– Nem – mondta Alain sokkal később, amikor Roland aludt, ő pedig a tábortűz mellett ült Cuthberttel.

– Ez egy király hangja volt.

De most csak az ő távol levő, mennydörgő hangú barátjukat nézték, és bénultak voltak a rettegéstől.

– Amikor testi valómban érek ide, **AKKOR NEM FOG ELLENÁLLNI!**

Majd pedig, mivel Roland természetellenesen rózsaszín arca úgy eltorzult, mintha valami elképzelhetetlen borzalommal találkozott volna, Cuthbert és Alain előrelendültek. Már nem gondoltak vele, hogy esetleg elpusztítják, miközben meg akarják menteni; ha nem tesznek valamit, a szemük láttára öli meg az üveggömb.

A K tanya udvarán Cuthbert volt az, aki leütötte Rolandot; ez alkalommal Alainnek jutott a kiváltság, hogy keményen odacsapjon a harcos homlokának közepére. Roland hanyatt esett, a gömb kihullott elernyedő kezéből, és a szörnyű, rózsaszín fény kialudt az arcán. Cuthbert elkapta a fiút, Alain pedig a gömböt. Hátborzongatóan kitartó volt a sűrű rózsaszín izzás, szúrta a fiú szemét, rángatta az agyát, de Alain, rá se nézve, eltökélten belegyömöszölte a zsákocskába... és ahogy egy rántással összehúzta a zsinórt a zsák száján, látta, hogy a rózsaszín fény kialszik, mintha tudná, hogy veszített. Legalábbis pillanatnyilag.

Visszafordult és elborzadt, látván, mint puffed Roland homlokának közepén a véraláfutás. – Ő...

– Kiütötted – mondta Cuthbert.

– Jobb lenne, ha mielőbb magához térne.

Cuthbert sötéten nézett rá; arcán nyoma sem volt a szokásos kedvességnek. – Igen – mondta. – Ebben minden bizonnyal igazad van.

Thorin nagysága visszajöjjön vagy hívja. Nem tudta, mióta van a konyhában, de neki örökkévalóságnak tűnt. Szerette volna, ha visszajön a nagysága, de még ennél is jobban – mindennél jobban – szerette volna, hogy Susan kisasszonyt is magával hozza. Borzasztó rossz érzése volt ezzel a hellyel és ezzel a nappal kapcsolatban; ez az érzés úgy sötétedett, mint az ég, amelyet mostanra befeketített a nyugat felől szálló füst. Hogy mi történik odakint, van-e köze a mennydörgésekhez, amelyeket korábban hallott, azt Sheemie nem tudta, de szeretett volna kikerülni innen, még mielőtt lemenne a füstpárás nap, és e sápadt nappali kísértet helyett feljönne az égre az *igazi* Démon Hold.

Nyílt a folyosó meg a konyha közötti lengőajtó, és Olive sietett ki rajta. Egyedül volt.

– Csakugyan a kamorában van – mondta Olive. Beletúrt szürkülő hajába. – Ennyit ki tudtam szedni ebből a két *pupurá*-ból, nem többet. Tudtam, hogy így lesz, amint elkezdtek hablatyolni a maguk gyöker módján.

Nem létezett megfelelő kifejezés a mejisi csordások tájszólására, de a magasabb osztályok polgárai számára a „gyöker” is épp eléggé megfelelt. Olive a kamra mindkét őrizőjét ismerte, de csak felületesen, mint aki valaha sokat lovagolt és pletykált a Lankát járó többi lovassal, és halálbiztosan tudta, hogy ezek az öreg legények egyáltalán nem gyökerek. Azért beszéltek így, mert tettetni akarták, hogy nem értik, ily módon kímélve meg az özvegyet és magukat a nyílt visszautasítás kínos érzésétől. Nagyrészt ugyanezen okból fogadta el Olive a csalást, bár a saját gyöker módján meg tudott volna felelni nekik, olyan néven nevezve őket, ahogy az anyjuk soha, amennyiben tehetne volna.

– Azt mondtam nekik, hogy emberek járnak odafent – folytatta –, s arra gondoltam, talán az ezüstöt akarják ellopni. Azt mondtam, szeretném, ha elkergetnék azokat a *malofició*-kat. Ezek meg csak játsszák a hülyét. *No habla, asszonyosság. A francba. A francba!*

Sheemie gondolta, hogy besegít néhány kurafival, de inkább csöndben maradt. Az asszony föl-alá járkált előtte, időnként izzó pillantásokat vetett a zárt konyhaajtóra. Végül ismét megállt Sheemie előtt.

– Forgasd ki a zsebeidet – mondta. – Lássuk, mi van nálad.

Sheemie engedelmeskedett. Egyik zsebéből kicsiny zsebkés (Stanley Ruiz ajándéka) meg egy félig elfogyasztott süti került elő. A másikkól három pálcikapetárda, egy durrancs meg néhány kénes gyufa.

Olive szeme fölcsillant a láttán. – Ide figyelj, Sheemie – mondta.

8

Cuthbert eredménytelenül paskolta Roland arcát. Alain félrelökte, letérdelt, megfogta a harcos két kezét. Még sohasem használta ilyen módon az érintést, de úgy hallotta, hogy lehetséges; meg lehet érinteni a másik ember elméjét, legalábbis bizonyos esetekben.

Roland! Roland, ébredj! Kérlek! Szükségünk van rád! Először nem volt semmi. Azután Roland megrezzent, motyogott, és kihúzta a kezét Alainéból. Közvetlenül azelőtt, hogy felpattant volna a pillája, mindkét fiút ugyanaz a félelem fogta el, hogy vajon mit fognak látni: talán nem is szemet, csak azt az eszelős rózsaszín fényt a helyén.

De Roland szemét látták, azt a hűvös, kék, mesterlövész-szemet.

Erőlködve próbált talpra állni, előszörre nem sikerült. Kinyújtotta a kezét. Cuthbert megfogta az egyiket, Alain a másikat. Miközben felhúzták, Bert valami különös, rémítő dolgot fedezett föl: fehér szálak voltak Roland hajában. Reggel még egy sem akadt. Megesküdött volna rá. Bár régen volt reggel.

– Mennyi ideig nem voltam magamnál? – Megérintette a homlokán levő zúzódást, és felszisszent.

– Nem sokáig – felelte Alain. – Talán öt percig. Roland, sajnálom, hogy megütöttelek, de muszáj volt. Ez itt... azt hittem, éppen gyilkol téged.

– Talántán azt is tette. Biztonságban van?

Alain szó nélkül rámutatott a bekötözött szájú zsákocskára.

– Helyes. Jobb lesz, ha most valamelyikőtök vinné tovább. Lehet, hogy engem... – A megfelelő szót kereste, és amikor rátalált, fagyos kis mosolyra húzódott a szája – ...megkísért – fejezte be. – Induljunk a Fügő Sziklához. Még be kell fejeznünk a munkát.

– Roland... – szólalt meg Cuthbert.

Roland, aki már fél kézzel a kápát fogta, megfordult.

Cuthbert megnyalta az ajkát, és Alain egy pillanatra azt hitte, nem lesz képes megkérdezni, amit tudni szerettek volna. *Ha nem teszed meg, akkor majd én,* gondolta Alain... de Bertnek mégis sikerült elhadarnia:

– Mit láttál?

– Sokat – felelte Roland. – Sokat láttam, de a zöme máris elhalványult, ahogy az álmok szoktak, amikor az ember fölébred. Amire emlékszem, azt elmondom nektek menet közben. Tudnotok kell róla, mert mindent megváltoztat. Visszatérünk Gileádba, de nem maradunk sokáig.

– Hova megyünk? – kérdezte Alain, miközben nyeregbe szállt.

– Nyugatra. Megkeressük a Setét Tornyot. Már ha túléljük a mai napot. Gyerünk. Lássuk azokat a tartálykocsikat.

9

A két hajcsár éppen cigarettát sodort, amikor hangos robbanás hallatszott fentről. Mindketten megugrottak és összenéztek, a dohány a földre szóródott a félkész cigarettából. Kivágódott az ajtó. Ismét a polgármester özvegye volt, ez alkalommal egy szobalány kíséretében. A hajcsárok jól ismerték: Maria Tomás volt, egy öreg *compadre* lánya a Zongora-tanyáról.

– Ezek az enyveskező fattyak főgyútották az egész házat! – kiabálta Maria, maga is gyöker dialektusban. – Gyűjjetek segíteni!

– Maria jányasszony, nekünk parancsunk van őrizni.

– Egy *putiná-t* a kamorába? – visította Maria izzó szemmel. – Gyűjjetek má, buta vén szamarak, mielőtt az egész hely lángra kap! Oszd maj' magyarázhatitok Senor Lengyllnek, mér állottatok itten, mint a faszent, miközbe az egész Tengermellék leégett.

– Mozgás! – förmedt rájuk Olive. – Talán gyávák vagytok?

Számos kisebb robbanás hallatszott, ahogy a fejük fölötti fogadószobában Sheemie sorra gyújtogatta a petárdákat. Ugyanezzel a gyufával a függönyöket is meggyújtotta.

A két *viejo* összenézett. – *Andelay* – mondta az idősebbik, azután Mariára pillantott. Már nem bajlódott a tájszólással. – Vigyázd az ajtót – mondta.

– Mint a sólyom! – bólogatott a lány.

A két öreg eldübörgött, egyikük *bolá*-ja zsinórját szorongatta, a másik egy hosszú kést húzott elő az övéről lógó tokból.

Ahogy a nők meghallották lépéseiket a folyosó végi lépcsőn, Olive bólított Mariának. Átrohantak a helyiségen. Maria a reteszeket rántotta félre, Olive kitárta az ajtót. Susan azonnal kint volt, nézett egyikről a másikra, és tétován mosolygott. Maria levegő után kapott, ahogy meglátta kisasszonya dagadt arcát és az orrára száradt vért.

Susan megfogta Maria kezét, mielőtt a komorna megérinthette volna az arcát, és gyöngéden megszorította az ujjait. – Mit gondolsz, most kellenék Thorinnak? – kérdezte, és mintha ekkor döbbsen volna rá, ki a másik megmentője. – Olive... Thorin asszony... ne haragudjon, nem akartam kíméletlen lenni. De el kell hinnie, hogy Roland, akit ön Will Dearbornnak ismer, sohasem...

– Nagyon jól tudom – bólintott Olive –, de erre most nincs idő. Gyerünk.

Kivezették Susant a konyhából, el a főépület lépcsője mellett, a földszint északi végében levő raktárak felé. A ruhatárnál Olive azt mondta, várjanak. Talán öt percre ment be, ám Susannak és Mariának ez is egy örökkévalóságnak tűnt.

Vad színekben rikító szerepében jött vissza, amely túl nagy volt neki – talán a férjéé lehetett, de Susan szerint még a néhai polgármesteren is lötyögött volna. Olive belegyömöszölte a végét a farmerjába, hogy el ne botoljon benne. A karjáról két kisebb és könnyebb lógott, mint két takaró. – Vegyétek föl ezeket – mondta. – Hideg lesz.

A raktártól lesiettek egy keskeny személyzeti folyosón a hátsó udvarra. Itt, ha szerencséjük van (és Miguel még mindig öntudatlan), akkor Sheemie várakozik rájuk a hátasokkal. Olive teljes szívéből remélte, hogy szerencséjük lesz. Szerette volna biztonságos távolban tudni Hambrytól Susant, mielőtt lemenne a nap.

És feljönne a hold.

10

– Susant elfogták – mondta Roland a többieknek, miközben nyugat felé lovagoltak a Függő Szikla irányába. – Ez volt az első, amit megláttam az üveggömbben.

Olyan szórakozottan mondta, hogy Cuthbert majdnem megállította a lovát. Ez nem az utóbbi néhány hónap lángoló szerelmesének hangja volt. Mintha Roland egy álmot látott volna, amelyet kergethetett az üveggömb rózsaszín legén át, és énjének egy része még mindig azt kergetné. *Vagy az kergeti őt?*, tűnődött Cuthbert.

– Tessék? – kérdezte Alain. – Susant elfogták? Hogyhogy? Ki fogta el? Jól van?

– Jonas volt. Bántotta egy kicsit, de nem túl fájdalmasan. Meg fog gyógyulni... és túléli. Abban a pillanatban visszafordulnék, ha azt hinném, hogy komoly veszélyben forog az élete.

Előttük káprázatként merült föl és süppedt vissza a porba a Függő Szikla. Cuthbert látta, hogy a nap homályos csillagokat gyújt a tartálykocsik fémborításán, és látta az embereket. Sokat. És sok lovat is. Megpaskolta hátasa nyakát, és Alainre pillantott, hogy nála van-e Lengyll géppisztolya. Nála volt. Cuthbert a háta mögé nyúlt, hogy megtapogassa a csúzliját. Ott volt. És ott volt a szarvasbőr löszeres tarsoly is. Acélgolyók mellett most jó néhány durrancsot is tartalmazott, amelyeket Sheemie csórt el.

Minden csepp akaraterejével azon van, hogy ne forduljon vissza, gondolta Cuthbert. Vigaszra lelt ebben a felismerésben, mert Roland néha megrémítette. Volt benne valami, az acélnál is keményebb. Valami örültséghez hasonló. Ha előjött, akkor örülhettél, hogy melletted áll... ám elég gyakran azt kívánta az ember, bár ne is lenne. Senkinek az oldalán.

– Hol van? – kérdezte Alain.

– Reynolds visszavitte Tengermellékre. Bezárták a kamrába... vagyis ott *volt* bezárva. Ezt nem tudom pontosan megmondani, mert... – Elhallgatott, gondolkodott. – A gömb messzire lát, de olykor többet is. Olykor olyan jövőt lát, amely éppen történik..

– Hogyan történhet meg a jövő? – kérdezte Alain.

– Nem tudom, és nem hiszem, hogy mindig így lett volna. Azt gondolom, ennek sokkal inkább a világhoz van köze, mint Maerlyn Szivárványához. Különös mostanában az idő. Ezt *tudjuk*, nem? Hogy a dolgok néha mintha... elcsúsznának. Majdnem olyan, mintha mindenütt vékonyodás lenne. A dolgok szétesnek. De Susan biztonságban van. Ezt tudom, és nekem ennyi elég. Sheemie segíteni fog neki... vagy *épp most* segít. Jonas valamiként nem vette észre, ő pedig végig követte Susant visszafelé.

– A derék Sheemie! – kiáltotta Alain, és a levegőbe öklözött. Hurrá! És – folytatta – velünk mi lesz? Minket is láttál a jövőben?

– Nem. Ez a rész nagyon gyors volt: alig egy pillantást vethettem rá, és a gömb máris elragadott. Valósággal *elrepített*. De... füstöt láttam a horizonton. Erre emlékszem. Lehetett az égő tartálykocsik füstje, vagy az Eyebolt szájában levő bozótosé, esetleg mindkettő. Úgy gondolom, sikerrel fogunk járni. Cuthbert furcsa aggodalommal nézett régi barátjára. Az a halálosan szerelmes ifjú, akit Bertnek le kellett ütnie az udvar porában, hogy ráébressze a felelősségére... hol van most az az ifjú? Mi változtatta meg, mitől lettek a hajában azok a baljós fehér hajszálok?

– Ha túléljük, ami előttünk áll – mondta, szúrós szemmel figyelve a harcost –, akkor várni fog reánk az úton. Ugye, Roland?

Látta a fájdalmat Roland arcán, és most már megértette. A szerelmes még megvolt, de a gömb elvette az örömét, csak bánatot hagyott neki. Ezt és valami új célt – igen, ezt nagyon jól érezte Cuthbert –, amit még szavakba kell önteni.

– Nem tudom – mondta Roland. – Szinte remélem, hogy nem, mert sohasem lehetünk már olyanok, mint voltunk.

– *Tessék?* – Cuthbert ez alkalommal *csakugyan* megfékezte a lovát.

Roland elég nyugodtan nézett rá, de most már könnyek ültek a szemében.

– A *ka* bolondjai vagyunk – válaszolta. – A *ka* olyan, mint a szél, mondta Susan. – Először balra nézett; Cuthbertre, azután jobbra, Alainre. – A Torony a mi *ka*-nk; főleg az enyém. De nem Susané, mint ahogy Susan sem az enyém. Mint ahogy John Farson sem *ka*-nk többé. Nem azért tartunk az emberei felé, hogy legyőzzük őt, csupán azért, mert utunkban vannak. – Fölemelte a kezét, visszajettette, mintha azt mondaná: *Mi többet mondjak még nektek?*

– *Nincs* Torony, Roland – érvelt Cuthbert türelmesen. – Nem tudom, mit láttál abban a gömbben, de *nincs* Torony. Illetve feltételezem, jelképként létezik, mint Arthur Kelyhe, vagy a Jézus Ember Keresztje, de nem mint igazi tárgy, igazi épület...

– De igen – bólintott Roland. – Igazi.

Bizonytalanul néztek rá, és nem láttak kétséget az arcán.

– Igazi, és az apáink is tudják ezt. A sötét föld mögött – nem emlékszem most a nevére, ez is egy olyan dolog, amelyet elvesztettem – terül el Vég-Világ, és Vég-Világban áll a Setét Torony. Létezése az a nagy titok, amit apáink megőriztek maguknak; ez tartotta össze *ka-tet*-jüket a világ elmozdulásának éveiben. Amikor visszatérünk Gileádba – *ha* visszatérünk, és most már azt gondolom, így lesz –, akkor elmondom nekik, mit láttam, és ők meg fogják erősíteni, amit mondok.

– Mindezt a gömbben láttad? – kérdezte megilletődötten Alain.

– Sok mindent láttam.

– De Susan Delgadót nem – tette hozzá Cuthbert.

– Nem. Amikor leszámolunk ama emberekkel, ő pedig leszámol Mejjisszel, véget ér szerepe a mi *ka-tet*-ünkben. Odabent a gömbben választhattam: Susan és az élet, amelyet férjeként élhetek és apjaként ama gyermeknek, akit méhében hord... vagy a Torony. – Roland reszkető kézzel megtörölte az arcát. – Azonnal Susant választanám, ha nem lenne még valami: a Torony omladozik, és ha összedől, az elsöpör mindent, amit ismerünk, és elképzelhetetlen káosz következik. Mennünk kell... és *menni fogunk*. – Annak az öreg gyilkosnak a szeme nézett ki fiatal, ránctalan arcából, fiatal, sima homloka alól, amelyet Eddie Dean először egy repülőgép végében fog megpillantani. Ám most gyermeki könnyekben úszott.

De a hangjában nem volt semmi gyermekes.

– A Toronyot választom. Muszáj. Hadd éljen Susan jó és hosszú életet valaki mással, mint ahogy majd fog is. Ami engem illet, a Toronyot választom.

Susan Pylonon lovagolt, amelyet Sheemie hozott ki sietve a hátsó udvarba, miután sikerült felgyújtania a fogadóterem függönyeit. Olive Thorin a báróság egyik heréltjét ülte meg, háta mögött Sheemie kuporgott, aki Capi kötelét markolta. Maria kinyitotta a hátsó kaput, sok szerencsét kívánt, ők pedig elügettek az udvarból. A nap már nyugat felé hajlott, de a szél javarészt elfújta a korábban gomolygó füstöt. Akármilyen történt is a sivatagban, mostanra vége... vagy a jelen idő másik rétegében történik.

Minden jót, Roland, gondolta Susan. Hamarosan meglátlak, drágám... amint lehet.

– Miért megyünk északra? – kérdezte félórai szótlan lovaglás után.

– Mert a Tengerparti Út jobb.

– De...

– Csitt! Rájönnek, hogy eltűntél, s először a házban keresnek... már ha nem égett porig. Ha nem találnak, akkor nyugat felé indulnak a Nagy Út mentén. – A tekintet, amelyet Susanra vetett, nemigen hasonlított arra a kapkodó, kissé kótyagos Olive Thorinra, akit a népek ismertek – vagy ismerni véltek – Hambryban: – Ha én tudom, hogy te ezt az irányt választanád, akkor a többiek is tudják, tehát jobb, ha elkerüljük.

Susan hallgatott. Túlságosan zavarban volt ahhoz, hogy szóljon, de Olive láthatólag tudta, mit mondana, és Susan hálás volt neki ezért.

Mire elindulnak nyugat felé szimatolni, besötétedik. Ma éjszaka meghúzzuk magunkat valamelyik tengerparti sziklabarlangban, úgy öt mérföldre innen. Halász lánya vagyok, jobban ismerem azokat a barlangokat bárkinél. – Ahogy a barlangokra gondolt, ahol kislányként játszadozott, egészen felvidult.

– Holnap, ha akarod, elindulunk nyugat felé. Attól tartok, egy darabig el kell viselned egy pufók, öreg özvegyasszony gardírozását. Jobb, ha hozzászoksz a gondolathoz.

– Túl jó vagy hozzánk – felelte Susan. – Magunkban kellene továbbküldened Sheemie-t s engem, asszonyom.

– Ugyan minek mennék vissza? Két öreg naplopó sem maradt a konyhán, akik követnék utasításaimat. Most Fran Lengyll a lövészcsapat vezére, s nem sietek megvárni, hogy lássam, miként csinálja. Az sem jobb, ha úgy dönt, hogy megbolondultam, s biztonságosabb nekem egy *haci*-ban, hol rácsos az ablak. Esetleg azért maradjak, hogy lássam, minő polgármester lesz Hash Renfrew-ból, aki föl fogja rakni a lábát az asztalaimra? – kacagott Olive.

– Sajnálom, asszonyom.

– Később mindnyájan sajnálni fogjuk – mondta Olive feltűnő derűvel. – Most a legfontosabb, hogy észrevétlenül elérjük azokat a barlangokat. Olyan lesz, mintha szétfoszlottunk volna a híg levegőben. Várj.

Megállította lovát, főlegyenesedett a kengyelben, körülnézett, hogy lássa, hol van, bólintott, azután megfordult a nyeregben, hogy beszélhessen Sheemieval.

– Fiatalember, itt az ideje, hogy átszállj megbízható öszvéredre s visszatérj a Tengermellékre. Ha lovasok indulnának utánunk, akkor néhány jól megválasztott szóval el kell térítened őket. Megteszed? Sheemie megrendült. – Nekem nincsenek jól megválasztott szavaim, Thorin nagysága, de nincsenek ám. Egyáltalában alig vannak szavaim.

– Csacsiság – mondta Olive, és megcsókolta a fiú homlokát. – Ügetésben menj vissza. Ha addig, míg a nap el nem éri a hegyek csúcsát, senkit sem veszel észre, aki utánunk jönne, akkor fordulj északra, s kövess minket. Az útjelző táblánál várunk rád. Tudod, melyikre gondolok?

Mintha tudta volna, bár az ő apró térképének az volt a legészakibb pontja. – A veresre? Améken sombrero van, s a nyíl visszafelé mutat a város irányába?

– Pontosan. Estére nem érsz el odáig, de ma éjjel bőviben leszünk a holdfénynek. Ha nem jössz azonnal, megvárunk. De vissza kell menned, hogy eltérítsd, aki a nyomunkat követné. Megértettél? Sheemie megértette. Lecsúszott Olive lováról, csettintett Caprichosónak, fölkapaszkodott rá, összerándult, amikor rázöttyent a fájós felére, amelyet az öszvér megharapott. – Úgy leszen, Olive nagysága.

– Jól van, Sheemie. Jól van. Akkor hát indulj.

– Sheemie! – kérte Susan. – Gyere ide egy percre!

Odament, a kalapját a mellére szorította, és imádattal nézett föl a lányra. Susan lehajolt, és nem a homlokát csókolta meg, hanem a száját. Sheemie csaknem elalélt.

– Köszönet – mondta Susan. – Mindenért.

Sheemie bólintott. Amikor megszólalt, csak suttogni tudott. – Csak a *ka* volt – felelte. – Tudom... mégis szeretlek, Susan kisasszony. Járjál szerencsével. Hamarosan találkozunk.

– Alig várom.

De sem hamarosan, sem később nem találkoztak többé. Sheemie még egy pillantást vetett a háta mögé, miközben dél felé tartott az öszvér hátán, és intett. Susan is fölemelte a kezét. Így látta Sheemie utoljára, ami több szempontból is áldásnak bizonyult.

12

Latigo őrszemeket állított mérföldnyire a Fügő Szikla körül, de az a szőke fiú, akivel Roland, Cuthbert és Alain találkozott, miközben a tartálykocsik felé közeledtek, olyan zavartnak és tétovának látszott, hogy senkire sem jelenthetett veszélyt. A szája és orra körüli skorbutos kiütések arra utaltak, hogy Farson olyan embereket küldött ki erre a feladatra, akik keményen és gyorsan lovagoltak, viszont kevés friss ételhez jutottak útközben.

Amikor Cuthbert a Jó Ember jelét mutatta – két kezét egymásra tette a mellkasán, a balt a jobbra, majd mindkettőt kinyújtotta az üdvözlendő személy felé –, a szőke őr hálás mosollyal viszonzta a gesztust.

– Mi volt e ribillió arrafelé? – kérdezte erős belsővilági kiejtéssel. Roland északinak vélte.

– Három fiú, kik megöltek egy csomó nagykutyt, s azon módon bevették magukat a hegyekbe – válaszolta Cuthbert. Hátborzongató tehetsége volt az utánzáshoz, hibátlanul visszaadta a siheder tájszólását. – Derék harc volt. Immáron vége, de félelmesen küzdöttek.

– Mi a...

– Nincs időnk – szólt közbe nyersen Roland. – Küldetésben járunk. – Keresztbe tette a kezét a mellén, azután kinyújtotta. – Üdv! Farson!

– Jó Ember! – vágta rá buzgón a szőke fiú. Olyan mosollyal viszonzta az üdvözlést, ami elárulta, hogy ha az idő engedné, szívesen megkérdezné Cuthbertet, honnan valósi, merre vannak rokonai. Ezzel átjutottak Latigo őrségén. Ilyen könnyen.

– Ne felejtsetek, ez rajtaütés! – figyelmeztette őket Roland. – Semmiképpen ne lassítsatok! Nem szabad dolgavégezetlenül távoznunk, nem lesz második lehetőség!

– Istenek, ne is mondjál ilyesmit! – felelte Cuthbert, de mosolygott közben. Elővette a csúzlit kezdetleges tokjából, és hüvelykujjával kipróbálta a gumi rugalmasságát. Azután megnyalta az ujját, és a szélbe fordította. Nem lesz vele gond, ha továbbra is arra haladnak, mint eddig; a szél erősen fűjt, de a hátuk mögül.

Alain leakasztotta a válláról Lengyll géppisztolyát, kételkedve nézett rá, azután felhúzta a fegyvert. – Nem sokat tudok erről, Roland. Töltve van, és úgy gondolom, fogom tudni használni, de...

– Akkor használd – felelte Roland. Mindhárman gyorsítottak, lovaik patái doboltak a kemény homokon. A meglóduló szél kidagasztotta szerapéjuk elejét. – Éppen az ilyesfajta munkára tervezték.

Ha megakad, dobd el, és használd a pisztolyodat. Készen vagy?

– Igen, Roland.

– Bert?

– Vaj igen – felelte mértéktelenül eltúlzott hambryi tájszólásban Cuthbert. – Az vagyok, de az ám.

Előttük por kavargott. Lovascsoportok fordultak be a tartálykocsik mögé, ahol a menetoszlop induláshoz készülődött. Gyalogosok bámulták kíváncsian a közeledőket, balvégzetükre minden aggodalom nélkül.

Roland mindkét pisztolyát előhúzta. – *Gileád!* – kiáltotta. – *Üdv Gileádnak!*

Vágtába ugratta Fürgét. A másik két fiú követte a példáját. Cuthbert ismét középen nyargalt, a kantáron ülve, kezében csúzlijával, összeszorított ajkai között vihargyufák küllőivel.

A harcosok fúriákként csaptak le a Fügő Sziklára.

13

Húsz perccel azután hogy Sheemie-t visszaküldték délnek, Susan és Olive egy éles kanyar után szemtől szemben találták magukat három lovassal. Susan látta az alkonyati ferde napsugárban, hogy a középsőnek kék koporsót tetováltak a keze fejére. Reynolds volt az. A lány szíve összeszorult.

A Reynolds balján állót – aki pecsétes fehér hajcsárkalapot viselt és kancsalított – nem ismerte, de a jobb oldali, aki úgy festett, mint egy kőszívű prédikátor, László Rimer volt. Erre a Rimerre sandított Reynolds, miután rámosolygott a lányra.

– Nahát, Lasszel még egyet se hörpinthettünk megboldogult testvére, Amit Csak Akarsz kancellárja és Köszí Szépen minisztere emlékére! – mondta Reynolds. – Alighogy beérünk a városba, máris rábeszélnek, hogy induljunk visszafelé. Én nem akartam jönni, de a mindenit! Az nem semmi, az az öreg nyanya! Egy hullát is rá tudna beszélni egy furulyaszólóra, már elnézést a kifejezésért. Hanem szerintem a nénédnek igencsak lába szárába szaladt az esze, Delgado kisasszony, mert...

– A barátaid meghaltak – mondta neki Susan. Reynolds vállat vont. – Ja, lehet. Talán *sí*, talán *no*. *Magam* részéről én mindenképpen nélkülük mentem volna tovább, akkor is, ha nem hóttak volna meg. De még egy éjszakát ellebzselhettek itt a környéken. Ez az aratási muri, sokat hallottam, hogy ülik meg a népek itt a Külső Íven. Főleg a máglya érdekel.

A kancsi ember hurutosan nevetett.

– Engedj minket tovább – szólalt meg Olive. – Ez a lány nem csinált semmit, s én sem.

– Segített Dearbornnak megszökni – mondta Rimer –, annak, aki megölte a tulajdon férjedet és a testvéreimet. Ezt én nem nevezném semminek.

– Az istenek újítsák meg Kimba Rimert a tisztáson – mondta Olive –, de az az igazság, hogy a városi kincstár felét ellopta, és amit nem adott át John Farsonnak, azt megtartotta magának.

Rimer hátrahőkölt, mintha megütötték volna.

– Nem tudad, hogy én tudok róla? Ej, László, mérges is lehetnék, hogy milyen kevésre taksáltál, ha bármennyire is érdekelne a magadfajták véleménye. Legyen elég annyit mondanom, eleget tudok, hogy hányingerem legyen tőle. Tudom, hogy az, aki melletted ül...

– Pofa be! – morogta Rimer.

– ...valószínűleg azonos azzal, aki felhasította testvéred fekete szívét. Reynolds uraságot látták kora reggel abban a szárnyban, nekem így mondták...

– *Pofa be, te picسا!*

– ...és én is így hiszem.

– Jobb, ha szót fogadsz, asszonyoság, és tartod a szádat – mondta Reynolds. Lusta kedélyessége lefoszlott az arcáról. *Nem szereti, ha az emberek tudják, mit tett*, gondolta Susan. *Még akkor se, ha*

Ő van felül, és amit tudnak, az nem árthat neki. Ráadásul Jonas nélkül ő kevesebb. Sokkal. Ezt ő is tudja.

– Engedj tovább minket – kérte Olive.

– Nem, asszonyosság, ezt nem tehetem.

– Akkor segíthetek, ugye?

Keze a beszélgetés közben bebújt az ormótlan szerape alá, és most egy hatalmas, ódon pistolá-t húzott elő, megsárgult elefántcsont agyút, óezüst cizellált csövűt. A tetején réz portartó és kova volt.

Olive még pisztolyt se tudott rántani, mert beleakadt a szerapéjába, úgy kellett előcibálnia. A fölhúzásához sem értett, két hüvelykujj és két próbálkozás kellett hozzá. De a három ember tökéletesen puff lett az őskori mordály látványától. Még Reynolds is. Tátott szájjal ült a lován. Jonas elsírta volna magát.

– *Kapjátok el!* – visított egy vén repedtfazék-hang az utat elálló férfiak mögül. – *Mi esett belétek, hülye barmok? KAPJÁTOK EL!*

Reynolds ettől életre kelt, és a fegyveréért kapott. Gyors volt, de túl sok előnyt adott Olive-nak, és máris reménytelenül vesztesre állt. Mire a pisztolya csöve kijött a börtokból, a polgármester özvegye már két kézre fogva fölemelte az öreg mordályt. Görcsösen hunyorgott, mint egy kislány, akit arra kényszerítenek, hogy egyen meg valami nagyon utálatos dolgot, és meghúzta a ravaszt.

A szikra megvillant, de a nedves puskapor csak egy fáradt *flop* hangot hallatott, és eltűnt egy kék füstfelhőben. A golyó – akkora, hogy ha kirepül, orrtól fölfelé eltünteti Clay Reynolds fejét – a csőben maradt.

A következő pillanatban Reynolds markában eldörrent a revolver. Olive lova nyihogva felágaskodott. Az asszony lezuhant a heréltről, és egy lyuk feketéllett szerapéja narancssárga csíkján, azon a csíkon, amely éppen a szíve fölött volt.

Susan hallotta a saját sikolyát. A hang mintha nagyon messziről jött volna. Még tovább sikoltozott volna, ám ekkor pónipaták közeledő kopogását hallotta az utat elálló emberek mögül... és tudta. Még mielőtt a kancsi félreállt volna a látvány útjából, Susan már tudta, és elhallgatott.

A túlhajszolt állatot, amely a boszorkányt visszavitte Hambryba, friss pónival váltották föl, de ugyanaz a fekete kordé volt, ugyanazok az aranyszín, kabbalisztikus jelek, ugyanaz a hajtó. Rhea ült a bakon, karmai között a gyeplővel, a feje jobbra-balra billegett, mint egy rozsdás öreg roboté, és minden derű nélkül vigyorgott Susanra. Úgy vigyorgott, ahogy egy hulla vigyorog.

– Helló, édesem! – mondta. Ugyanúgy nevezte, mint sok hónappal ezelőtt azon az éjszakán, amikor Susan fölment a kunyhójába a tisztaságpróbára. Azon az éjszakán futva tette meg az út nagy részét, egyszerűen csak jókedvében. Jött a Csókok Holdja alatt, vére pezsgett a testmozgástól, arca kipirult, és a „Gondtalan szerelmet” énekelte.

– Komáid s lövőlegényeid elvitték az üveggömbömet, tudod! – mondta Rhea, és csettintett a póninak, hogy álljon meg néhány lépéssel a lovasok előtt. Még Reynolds is feszengve nézett le rá. – Elvették a szépséges kincsemet, ezt tették azok a csúnya fiúk! Azok a csúnya, csúnya fiúk! De sok mindent megmutatott ám nekem, amíg az enyém volt, az ám. Messzire lát, s nem is egyféleképp. A legtöbbet elfelejtettem... de azt nem, hogy te még úton jössz majd, édesem! Azt nem, hogy merrefelé fog hozni az az affektáló vén kurva, aki ottan fekszik az úton. Most pedig vissza kell jönnöd a városba. – Vigyora kiszélesedett, valami elmondhatatlan lett belőle. – Ideje, hogy ünnepeljünk, tudod.

– Engedj el – mondta Susan. – Engedj el, ha nem akarsz számot adni Gileádi Rolandnak.

Rhea nem vett róla tudomást. – Kösd össze elől a kezét – utasította Reynoldsot –, s állítsd a kocsii hátuljába! Vannak emberek, akik látni akarják. Jól meg akarják nézni, s jól megnézhetik magoknak. Ha a nénje tisztességes munkát végzett, elég sokan vannak ilyenek a városban. Most tegyed fel, de csak

Alainnek egyetlen tiszta gondolatra maradt ideje: *Akár ki is kerülhettük volna őket; ha igaz, amit Roland mondott, akkor egyedül a varázsló üveggömbje számít, az pedig nálunk van. Megkerülhettük volna őket.*

Csakhogy ez lehetetlen. Száz harcosnemzedék vére tiltakozott ellene. Torony ide vagy oda, a tolvajok nem menekülhetnek el a zsákmányukkal. Amíg meg tudják akadályozni őket ebben.

Alain előrehajolt, és beleszólt a lóva fülébe. – Ha megugrasz vagy ágaskodsz, amikor tüzet nyitok, kiloccsantom az agyadat!

Roland vezette őket, erősebb lóva hagyta a másik kettőt. A legközelebbi csoport – öt-hat lovas, tucatnyi vagy még annál is több gyalogos, akik a tartálykocsit idáig vontató két ökröt vizsgálták – hülyén bámulta, amíg tüzelni nem kezdett. Akkor szétszéledtek, mint a foglyok. Roland az összes lovast leszedte; lóvaik széles legyezőalakban menekültek, maguk után húzva a kantárszárat (az egyik még halott lovasát is). Valahol valaki felordított: Haramiák! Haramiák! Lóra, hülyék!

– *Alain!* – vijjogta Roland. A tartálykocsik előtt két tucat lovas és fegyveres ember gyülekezett *hemzsegett* –, hogy ügyetlen frontvonalat alakítson ki. – *Most! Most!*

Alain fölemelte a géppisztolyt, a drótból hajlított, rozsdás tust a vállgödrébe szorította, és visszaemlékezett arra a kevésre, amit a gyorstüzelő fegyverekről tudott: alacsonyan célozni, gyorsan, simán lendíteni.

Megérintette a ravaszt, és a gyorstüzelő belebögött a poros levegőbe. Szaporán kalapálta a fiú vállát, ragyogó tűz csapott ki lyuggatott csövéből. Alain balról jobbra pásztázott, a célgömböt a szétpattogó, ordibáló védők fölött futtatta, a tartálykocsik acélhengereire célozva.

A harmadik tartálykocsi csakugyan felrobbant. Alain sohasem hallott még ilyen robbanást: tömör, torokhangú roppanás volt, ragyogó narancsvörös tűzgömb kísérette. Az acélhéj kettészakadt. Egyik darabja harmincméternyit pörgött tova a levegőben, és féktelenül lángoló roncsként ért földet a sivatagban; a másikat a zsíros, fekete füstoszlop lökte a magasba. Égő fakerek tányérja repült át az égen, majd lezuhant, szikrák és parázsló szilánkok csóváját húzva maga után.

Az emberek sikoltozva menekültek, némelyek gyalogszerrel, mások lovuk nyakára dőlve, a szemük tágra nyílt a páni félelemtől.

Amikor Alain a tartálykocsik sorának végére ért, megfordította a cső haladási irányát. A géppisztoly már sütötte a kezét, de ő csak nyomta tovább a ravaszt. Ebben a világban mindent addig kellett használni, amíg működött. Lóva úgy robogott vele, mintha minden szót megértett volna, amit a fiú a fülébe súgott.

Még egyet! Még egyet akarok!

De mielőtt felrobbanthatott volna egy újabb tartálykocsit, a fegyver abbahagyta a kattogást; talán beragadt, de valószínűbb, hogy kiürült. Alain félredobta, és előrántotta a revolverét. Mögüle még az ordítás, a lódobogás, az égő tartálykocsik huhogása közepette is hallani lehetett Cuthbert csúzlijának huppanását. Alain látta, hogy szikrázó petárda ível át az égen, és pontosan ott esik le, ahova Cuthbert célzott: a SUNOCO feliratú kocsik fakerekei mellett szétterülő olajtócsában. Tisztán látta a tartálykocsi fénylő oldalán a kilenc vagy talán tucatnyi lyukat, amelyeket ő ütött Lengyll uraság gyorstüzelőjével, azután reccsenés hallatszott, villant a felrobbanó petárda. Egy pillanat, és a lyukak vibrálni kezdtek a fénylő oldalon. Az alattuk felgyülemlett olaj tüzet fogott.

– *Tűnés!* – ordította egy kifakult katonasapkás ember. – *Fő' fog robbanni! Valamennyi fő' fog rob...*

Alain lelőtte, a lövés elvitte a fél arcát. Az ember kiesett ócska, repedezett bakancsából. Egy

pillanattal később a második tartálykocsi is felrobbant. Egy égő acéllemezt oldalra repült, egyenesen bele a harmadik kocsi alatt növekedő nyersolaj tócsába, amitől az is felrobbant. Temetési máglyáéra emlékeztető fekete füst emelkedett a levegőbe, elsötétítette az eget, és olajos fátlyat vetett a napra.

15

Rolanddal – mind a tizennégy kiképzés alatt álló harcossal – részletesen ismertették Farson hat alvezérét, így azonnal fölismerte a tartalékért ináló George Latigót. Lelőhetette volna futás közben, de az ironikus módon tisztábbá tette volna a menekülés útját, mint amilyenek ő akarta..

Ehelyett azt az embert lötte le, aki Latigo elébe rohant.

Latigo sarkon fordult, gyűlölettől izzó pillantással meredt Rolandra. Azután szaladt tovább, odakiabált egy újabb embernek, a lovasokért üvöltözött, akik összebújtak a tűzvonalon túl.

Felrobbant két újabb tartálykocsi, tompa acélöklökkel püfölve Roland dobhártyáját, kiszippantva tüdejéből a levegőt. Az volt a terv, hogy Alain kilyuggatja a tartálykocsikat, Cuthbert pedig kitartó ívben lövöldözi rájuk a durrancsokat, amelyek felgyújtják a kiömlő olajat. Az egyetlen durrancs, amelyet valóban kilőtt, megmutatta, hogy a terv kivitelezhető, mégis ez lett azon a napon Cuthbert utolsó csúzlilövése. Azt a könnyedséget, amellyel a harcosok átlépték az ellenség peremvonalát és a támadásukat követő fejetlenséget, lehetett a tapasztalatlanság és a kimerültség számlájára írni, de hogy a tartálykocsik ilyen közel álltak egymáshoz, az Latigo hibája volt, egyedül az övé. Különösebb gondolkodás nélkül szoros közelségbe állította őket, és most egymást repítették a levegőbe. Ahogy a robbanások elkezdődtek, már nem lehetett megállítani a folyamatot. Roland még nem is jelezhetette fölemelt bal karjával körözve Cuthbertnek és Alainnek, hogy lépjenek le, amikor a munkát már elvégezték. Latigo tábora olajos pokollá változott, és John Farson tervei a motorizált támadásról elszálltak a fekete füsttel együtt, amelyet szétszórt a *fin de año* szele.

– *Vágta!* – süvítette Roland. – *Rajta, rajta, rajta!*

Nyugat felé fordultak, az Eyebolt-szurdok irányába. Vágta közben Roland érezte, hogy egy golyó elsüvít a bal füle mellett. Tudomása szerint ez volt az egyetlen lövés, amelyet leadtak rájuk a tartálykocsik elleni támadás során.

16

Latigo örjögött a dühtől, majd' szétrobbant az agya, és valószínűleg ez volt a szerencséje, mert így nem gondolt arra, mit tesz majd a Jó Ember, ha tudomást szerez erről a kudarcról. Pillanatnyilag kizárólag azzal törődött, hogy elkapja azokat a férfiakat, akik így rajtaütöttek, amennyire az egy ilyen sivatagban lehetséges.

Férfiakat? Ugyan már.

A *fiúkat*, akik ezt tették!

Tudta, kik ők; azt nem, honnan keveredtek ide, de azt igen, hogy kik, és hogy futásuk itt fog véget érni, az erdőtől és az emelkedő halmoktól keletre.

– *Hendricks!* – bömbölte. Hendricks legalább képes volt egyben tartani az embereit – fél tucatot, csupa lovast – a *remuda* közelében. – *Hendricks, hozzám!*

Miközben Hendricks nyargalva elindult feléje, Latigo az ellenkező irányba fordult, és egy emberfalkát látott, akik csak álltak, és az égő tartálykocsikat bámulták. Tátogi szájuktól és buta, fiatal birkaképüktől legszívesebben visított és toporzékolt volna, de nem engedte elhatalmasodni magán ezt az érzést. A támadókra összpontosított, akik semmilyen körülmények között nem menekülhetnek el.

– *Ti!* – üvöltött az emberekre. Egyikük feléje fordult, de a többiek nem. Latigo odarohant, menet közben előrántotta a pisztolyát. Annak a férfinak a kezébe csapta, aki felfigyelt a hangjára, azután

találomra rábökött egyre azok közül, akik rá se hederítettek. – Lódd le azt a hülyét!
A katona bamba, alvajáró ábrázattal fölemelte a pisztolyt, és lepuffantotta azt, akire Latigo mutatott. A szerencsétlen flótás rángatózó kézzel térdre rogyant. A többiek megfordultak.
– Na! – mondta Latigo, és eltette a pisztolyát.
vUram! – kiáltotta Hendricks. – *Látom őket, uram! Tisztán látom az ellenséget!*
Megint felrobbant két tartálykocsi. Néhány füttyülő acélszilánk repült feléjük. Páran lebuhtak, Latigónak szeme se rebbent. Hendricksnek sem. Derék ember. Hála Istennek, hogy legalább egy ilyen akad ebben a lidércnyomásban.
– *Utánuk rúgtassak, uram?*
– Viszem az embereidet, és magam rúgtatok utánuk, Hendricks. Ültesd lóra ezeket a balfaszokat, és te is gyere! – Az ácsorgó bambák felé intett, akik az égő tartálykocsik helyett most halott társukat bámulták. – Annyit szedj össze, amennyit csak tudsz! Van kürtösöd?
– Igen, uram, Raines az, uram! – Hendricks körülzézett, intett. Pattanásos, rémült fiú rohant oda. Nyakából csáléra álló, horpadt kürt lógott egy foszladozó zsinóron.
– Raines – mondta Latigo –, te Hendrickssel jössz.
– Igen, uram.
– Szedj össze annyi embert, amennyit csak tudsz, Hendricks, de ne sokáig piszmo gj! A szurdok felé tartanak, és mintha azt hallottam volna valakitől, hogy annak csak egy bejárata van. Ha ez igaz, akkor célba lövünk rájuk.
Hendricks szája ferde vigyorra nyílt. – Igen, uram! Hátuk mögött egymás után robbantak fel a tartálykocsik.

17

Roland hátranézett, és elhült a levegőbe emelkedő, irdatlan fekete füstoszlop láttán. Előttük tisztán kirajzolódott a szurdok száját elzáró bokorsorompó. És bár hátszél fűjt, már hallani lehetett a hasadás észbontó moszkítónyűszítését.
Kinyújtott kézzel a levegőbe csapott, jelezve Cuthbermek és Alainnek, hogy lassítsanak. Miközben barátai még őt nézték, levette a kendőjét, kötéllel sodorta, és úgy kötötte meg, hogy eltakarja a fülét. A fiúk ugyanezt tették. Jobb volt a semminél.
A harcosok továbblovagoltak nyugat felé, árnyékuk égimeszelővé nyúltan rohant mögöttük a sivatag homokján. Roland hátranézett, és két vágató lovascsapatot látott, amelyek őket kergették. Az egyiket Latigo vezeti, gondolta Roland, és lassított a tempón, hogy üldözőik két csoportja egyesülhessen.
Jól van, gondolta.
Szorosan egymás mellett lovagoltak az Eyebolt felé, továbbra is visszafogva hátasaikat, hogy üldözőik közelebb érhessenek hozzájuk. Időnként újabb dördülés hallatszott, és megrázkódott a föld, mikor a megmaradt tartálykocsik közül megint, felrobbant egy. Rolandot egészen elképesztette, milyen könnyen ment, még a Jonasszal és Lengyll-lel vívott csata után is, holott annak riasztania kellett volna ezeket az embereket! Erről egy régi Aratásnap jutott az eszébe, amikor legfőljebb hétévesek lehettek Cuthberttel, és bottal a kezükben robogtak végig egy sor szalmabáb előtt, egyiket a másik után borogatva föl, puff-puff-puff!
A hasadás vinnyogása a fülére kötött kendőn át is belerágta magát az agyába, könnyeket csalt a szemébe. Hallotta a háta mögött az üldözők hujjogását és kiabálását. Ennek örült. Latigo emberei az egyenlőtlen esélyekre számítanak – kéttucatnyian három ellen, miközben még ugyanennyi emberük lóhalálában nyargal a csatába –, ezért ismét magasan lobog a zászlajuk.
Roland előrenézett, és megcélozta Fürgével az Eyebolt-szurdok bejáratát jelző bokrok nyílását.

Hendricks beérte Latigót, zihálva, lángvörös arccal. – Uram! Hadd jelentsek!

- Nosza.
 – Húsz emberem van, és talán még háromszor annyian nyargalnak, hogy csatlakozhassanak hozzánk. Latigo elengedte a füle mellett. A szeme ragyogó kék jégzilánk volt, a bajusza alatt mohó kis vigyor.
 – Rodney! – Szinte szerelmesen cirógató hangon ejtette ki Hendricks keresztnevét.
 – Uram?
 – Úgy gondolom, bemennek, Rodney. Igen, nézd csak! Biztos vagyok benne! Még két perc, és túl késő, hogy visszaforduljanak. – Fölemelte pisztolyát, csövét az alkarjára fektette, és leadott egy lövést a három lovas irányába, leginkább örömmámorában.
 – Igen, uram, nagyon jó, uram. – Hendricks megfordult, és vadul integetett embereinek, hogy siessenek, siessenek!

- *Lórol!* – süvöltött Roland, amikor elérték a bozót szélét. Egyszerre volt száraz és olajos szaga, mintha csak a tűzre várna. Nem tudta, gyanút fog-e Latigo, ha nem lovon mennek be a szurdokba, de nem is érdekelte. Ezek jó hátasok, tiszta gileádi fajta, és az utóbbi hónapokban FÜRGE a barátja lett. Nem viszi be FÜRGET, egyik lovat se a szurdokba, a tűz és a hasadás csapdájába. A fiúk egy szempillantás alatt leugrottak a nyeregből, Alain leakasztotta a zsákocskát a kápáról, és a vállára lendítette. Cuthbert és Alain lova nyomban nyihogva elrohant a bozótossal párhuzamosan, de FÜRGE egy pillanatig még maradt, és Rolandot nézte. – Rajta! – Roland a vékonyára csapott. – Futás! FÜRGE elvágatott, farka lobogva úszott mögötte. Cuthbert és Alain besiklottak a nyílásba. Roland követte őket, közben lepillantott a földre, hogy megvannak-e még a puskaporcsíkok. Ott voltak, szárazon; egy csepp eső sem esett azóta, hogy elhintették őket.
 – Cuthbert! – mondta. – Gyufát!
 A fiú adott néhányat. Olyan szélesen vigyorgott, valóságos csoda, hogy a gyufák nem potyogtak ki a szájából. – Befűtöttünk nekik, mi, Roland? Az ám!
 – Be bizony – vigyorgott Roland is. – Mozgás! Indíts ahhoz a bevágáshoz!
 – Hadd csináljam én! – kérte Cuthbert. – Kérlek, Roland, menj te Alainnel, és hadd maradjak én itt. A szívemben mindig piromániás voltam, és az is maradok.
 – Nem – intette le Roland. – Ez az én dolgom. Ne is vitatkozz. Eredj! Mondd meg Alainnek, hogy minden körülmények között vigyázzon a varázsló üvegére!
 Cuthbert egy pillanatig csak nézte, azután bólintott. – Ne várj túl sokáig.
 – Nem fogok.
 – Sok szerencsét, Roland.
 – Kétszer annyit neked.

Cuthbert elsietett, bakancsa csikorgott a szurdok fenekét borító laza kavicságyon. Utolérte Alaint, aki fölemelte a kezét, és intett Rolandnak. Ő biccentett válaszul, majd lebukott, amikor egy golyó olyan közel süvített el a halántéka mellett, hogy meglebegtette kalapjának karimáját. Lekuporodott a bozótban a nyílástól balra, és körülpillantott. A szél teljes erőből fújt az arcába. Latigo emberei gyorsan közeledtek. Gyorsabban, mint ahogy várta. Ha a szél elfújja a vihargyufákat... *Semmi ha. Tarts ki Roland... tarts ki... várd ki őket...* Kitért, guggolt, mindkét kezében egy meggyújtatlan gyufával, és leselkedett a gubancos ágakon át. Átható erővel szaglott a meszkitocserje. Nem túl messze innen égő olaj búzlott. A hasadás telezöngte a fejét, elszédült tőle, még önmagát is

idegennek érezte. Eszébe jutott, milyen volt a rózsaszín viharban, repülni a levegőben... hogyan ragadták el Susan víziójától. *Hál' istennek ott van Sheemie*, gondolta szenvtelenül. *Majd ő gondoskodik róla, hogy Susan valami biztos helyen töltsen, ami a napból még hátravan.* De a hasadás mintha gúnyt űzött volna belőle. Mintha azt nyafogta volna, hogy nem volt-e ott még valami látnivaló?

Latigo és emberei, akikhez sebesen felzárkózott az utóvéd, most vágattak be a szurdok szájáig vezető, utolsó háromszáz méterbe. Itt már nehezen tudtak volna hirtelen megállni, mert a mögöttük nyargalók legázolták volna őket.

Itt volt az idő. Roland az egyik gyufát végighúzta a fogán. Meggyulladt, forró, savanyú szikrát köpött a fiú nyelvének nedves ágyára. Még mielőtt a fej leéghetett volna, Roland belenyomta az árokban elhintett puskaporba. Az tüstént fellobbant, ragyogó sárga csíkban rohant be a bozót északi vége alá. Roland a foga közé harapta a második gyufát, és bevágódott a nyílásba, amely olyan széles volt, hogy két ló is elférhetett benne egymás mellett. Amint egy kicsit védve volt a széltől, rögtön meggyújtotta a gyufát, beleejtette a puskaporba, megvárta a sustorgó sziszegést, azután megfordult és elrohant.

20

Anya és apa! Ez volt az első, megrendült gondolata. A mélyre eltemetett emlék olyan váratlanul jött, mint egy pofon. *A Saroni-tónál!*

Mikor is jártak ott, Gileád báróság északi részében, a szépséges Saroni-tónál? Erre nem tudott visszaemlékezni. Csak azt tudta, hogy nagyon kicsi volt, és gyönyörű homokos part várta, hogy játsszon, tökéletes hely egy olyan nagyra törő homokvár-építőnek, mint amilyen ő volt. Épp ezzel foglalkozott ennek

(vakáció? Vakáció volt az? Voltak a szüleim valaha is vakáción?)

az utazásnak az egyik napján, és fölneézett, valamitől – talán csak a tó fölött köröző madarak vijjogásától – föl kellett néznie, és ott állt a víz szélén az anyja és az apja, Steven és Gabrielle Deschain, neki háttal, egymás derekát átölelve, úgy nézték a kék vizet a kék nyári ég alatt. Mennyire túlsordult a szíve az irántuk érzett szeretetből! Mily végtelen a szeretet, hogy fonódik háromágú, erős varkoccsá a reményekkel és az emlékekkel, mennyire hasonlatos minden emberi élet és lélek Ragyogó Tornához!

De most nem szeretetet érzett, hanem rémületet. Az alakok, akik előtte álltak, miközben ő visszafelé rohant arra, ahol a szurdok véget ért (ahol a szurdok *ésszerű* szakasza véget ért), nem Gileádi Steven és Arteni Gabrielle voltak, hanem az ő harcostársai, Cuthbert és Alain. Nem is egymás derekát, hanem egymás kezét fogták, mint a mesében a gyerekek, akik eltévedtek a mesebeli fenyegető erdőben. Odafönt madarak köröztek, ám ezek keselyűk voltak, nem sirályok, és nem víz volt az a párálló, fénylő valami a két fiú előtt.

A hasadás volt, és Roland látta, hogy Cuthbert meg Alain elindulnak felé.

– *Állj!* – sikoltotta. – *Atyáitok szerelmére, állj!*

De nem álltak meg. Kéz a kézben lépkedtek a füstölgő zöld csillámlás fehér széle felé. A hasadás vinnyogott örömeiben, becéző szavakat mormogott, jutalmat ígért. Zsibbadttá párolta az idegeket, belepiszkált az agyba.

Nem volt idő utolérni őket, így az egyetlen dolgot tette, amit tehetett: fölemelte egyik pisztolyát, és a fejük fölé lőtt. A dörrenés akkorát szólt a zárt szakadékban, akár egy pörölycsapás, és a gellert kapott lövedék még a hasadás nyávogását is túlvijjogta. A két fiú megtorpant, alig néhány ujjnyira a beteg ragyogástól. Roland egyre várta, mikor nyúl ki és ragadja meg őket, ahogy az alacsonyan repülő madarat, amikor a Kufár Hold idején itt jártak.

Még kétszer húzta meg a ravaszt, két dörrenés csapódott a falnak és verődött vissza. – *Harcosok!* – kiáltotta. – *Hozzám! Hozzám!*

Elsőnek Alain fordult feléje, bódult szeme mintha lebegett volna portól csíkos arcában. Cuthbert még egyet lépett, bakancsának orra eltűnt a hasadás szegélyének zöld-ezüst habjában (a dolog fél hanggal magasabban kezdett vinnyogni, alighanem a várakozás izgalmától), azután Alain visszarántotta sombreroja állsíjánál fogva. Cuthbert megbotlott egy lehullott jókora szikladarabban, és nagyot esett. Amikor föl nézett, a szeme tiszta volt.

– Istenek! – suttogetta, és miközben feltápáskodott, Roland látta, hogy barátja bakancsának nincs orra; olyan akkurátusan csipentették le, mintha metszőollót használtak volna hozzá. Kilátszott a láb nagyujja.

– Roland – hebegte Cuthbert, miközben a harcos felé bukdácsoltak Alainnel –, Roland, majdnem végünk lett. Ez *beszél!*

– Igen. Hallottam. Gyertek. Nincs idő.

Odavezette őket a szurdok falának vájatóhoz, imádkozott, hogy elég gyorsan kapaszkodhassanak, mielőtt megspékelhetnék őket golyókkal... amire okvetlenül sor kerül, ha Latigóék azelőtt futnak be, mielőtt az útnak legalább egy részét megtehetnék.

Csípős, keserű szag terjengett a levegőben. Mintha a boróka bogyója égne. Mellettük elkacsaringóztak a fehérés-szürke füst első indái.

– Cuthbert, te mész elsőnek, Alain, te másodiknak. Én jövök a végén. Gyorsan másszatok, fiúk. Másszatok, ha kedves az életetek.

21

Latigo emberei úgy özönlöttek át a gubancos gát hasadékán, ahogy a víz egy csatornán, menet közben fokozatosan tágítva a rést. A halott bokrok legalsó rétege már meggyulladt, de az izgalomtól egyikük sem vette észre ezeket az első, alacsony lángnyelveket, vagy ha mégis, nem törődött vele. A csípős füstre sem figyeltek föl; szaglásukat eltompította az égő olaj dögletes bűze. Latigónak, aki Hendricksszel a nyomában nyargalt az élen, egyetlen gondolata volt; három szóból álló gondolat, amely gonosz győzelmi indulóként dübörgött az agyában: *A szurdok zsákutca! A szurdok zsákutca! A szurdok zsákutca!*

Valami mégis kezdett átnyomakodni ezen a mantrán, miközben mélyebbre vágatott az Eyeboltba, lova patái fűrgén kopogtak a görgetegen, a kövek és a *(csontok)*

tehénkoponyák meg bordák között. Halk zümmögés hallatszott, őrjítő, nyálas nyafogás, rovarszerű és csökönyös, Latigónak könnybe lábadt tőle a szeme. De akármilyen erős volt a hang (már ha *az* volt, mert inkább úgy rémlett, mintha *belőle* áradna), ellökte magától és a mantrájába

(zsákutca, zsákutca, elkapjuk őket ebben a zsákutca szurdokban)

kapaszkodott. Ha ennek vége, Walterrel kell szembenéznie, talán magával Farsonnal, és fogalma sem volt, miféle büntetés vár rá az elveszített tartálykocsik miatt... de ez a jövő zenéje. Most csak azokat az arcátlan fáttyakat akarta megölni!

Előttük a kanyon elkanyarodott észak felé. A fiúk ott lesznek a kanyarulat mögött, de nem túl messze. Ott állnak a szurdok hátsó falánál, igyekeznek elbújni a leomlott sziklák mögött. Latigo összegyűjti a fegyvereseit, és teleszórja a nyílást pattogó golyókkal. Valószínűleg fölemelt kézzel jönnek elő, kegyelmet remélve. Hiába reménykednek. Azok után, amit tettek, amilyen bajt okoztak...

Ahogy megkerülte a szurdokfal kiszögellését és már rántotta is elő a fegyverét, a lova sikoltott – úgy sikoltott, akár egy asszony –, és felágaskodott. Latigo a káprobá kapaszkodva próbált rajta maradni, de

a ló hátsó patái megcsúsztak a görgetegen, és az állat elesett. Latigo elengedte a kápát, oldalra vetődött, és máris észrevette, hogy hirtelen tízszeresére erősödött a fülébe tolakodó zümmögés, olyan hangos, hogy a szemgolyói lüktetnek az üregükben, olyan hangos, hogy a heréje undokul nyilallik, olyan hangos, hogy eltörli az agyában kitartóan pergetett mantrát. A hasadás sokkal, de sokkal makacsabb volt, semhogy azzal bármiféle George Latigo elbánhatott volna.

Lovak kavarogtak a szétterpesztett combú guggolásfélébe érkezett Latigo körül, lovak, amelyeket előrelökött az érkezők nyomása, azoké a lovasoké, akik párosával (azután hármásával, amint a teljes szélességében égő bozóton tágasabbra nyílt a hasadék) átnyomakodtak a kutyaszorítón, majd rögtön szétrajzoltak, és egyikük sem fogta fel, hogy az egész szurdok egy kutyaszorító.

Fekete farkak, sűrű mellső lábak, kese csüdök összemosódó foltjai; Latigo lábszárvédőket, farmerokat, kengyelre taposó csizmákat látott. Épp fel akart állni, amikor egy lópatkó csapódott a tarkójának. A kalapja megmentette az ájulástól, ám teljes súlyával rázuhant a térdére, feje lehorgadt, mintha imádkozni készülné, szeme előtt csillagok robbantak, tarkója rögtön lucskos lett a vértől, mert a patkó felhasította a fejbőrét.

Most már több lovat is hallott sikoltani. Embereket is. Megint föltápászkodott, kikrágotta a port, amelyet a lovak vertek föl (nagyon csípős por volt; úgy marta a torkát, mint a füst), és látta Hendrickset, aki délkelet felé próbálta fordítani a lovát, szembe a közeledők áradatával. Nem sikerült. A szurdok utolsó harmada valamilyen mocsár volt, tele zöldes, gőzölgő vízzel, és futóhomok lehetett a fenekén, mert Hendricks lova mintha belemerült volna. Ismét sikoltott és ágaskodni akart, hátsója kifordult. Hendricks újra és újra belevágta a csizmáját a ló vékonyába, hogy mozgásra ösztökélje, de a ló nem indult, talán nem is tudott. Az az éhes zümmögés megtöltötte Latigo fülét, és úgy rémlett, az egész világot.

– Vissza! Forduljatok vissza!

Ordítani akart, de ami a száján kijött, az alig volt több káromlásnál. A lovasok tovarobogtak mellette, a fölvert por túl sűrű volt ahhoz, hogy *csak* por legyen. Latigo nagy lélegzetet vett, hogy hangosabban ordíthasson – *vissza* kell fordulniuk, valami rettenetes baj van az Eyebolt-szurdok mélyén! –, aztán kiköhögte, anélkül, hogy egy szót bírt volna mondani.

Sikoltó lovak.

Maró füst.

És mindenütt, elmebajként öntve el a világot, az a nyávogó, panaszos, siránkozó zümmögés. Hendricks lova merülni kezdett, a szemét forgatta, ritkás fogsora a füstös levegőt harapdálta, szájáról sűrű tajtékcsomók csorogtak. Hendricks beleesett a gőzölgő állóvízbe, amely egyáltalán nem víz volt. Valahogy megéledt, ahogy Hendricks belecsapódott: zöld kezeket és zöld, nyeldekklő száját növesztett; megmarkolta Hendricks arcát, és leolvadt róla a hús, megfogta az orrát, és az letört, belenyúlt a szemébe, és kitepte üregéből. Lehúzta Hendrickset, de Latigo még láthatta csupasz állcsontját, a véres zúvárt, amelyben sikoltó fogak ültek.

Mások is látták, és igyekeztek elkerülni a zöld csapdát. Akinek idejében sikerült, félrehátrált a következő emberi hullám elöl, amelyben egyesek elképesztő módon még mindig hujjogtak vagy teli torokból bömbölték harci kiáltásaikat. Újabb lovak és lovasok zuhantak a zöld csillámlásba, amely mohón beitta őket. Latigo, míg bambán, véresen állt, mint aki a pánik közepébe cseppent (pontosan ez volt a helyzet), észrevette azt a katonát, akinek odaadta a pisztolyát. Ez a fickó, aki az ő utasításának engedelmeskedve lelőtte egyik *compadré*-jét, hogy a többi magához térítse, üvöltve kivetette magát a nyeregből, és négykézláb iszkolt a zöld anyag elöl, miközben a lova elmerült. Épp föl akart tápászkodni, amikor meglátta, hogy két lovas tart feléje. Ekkor eltakarta az arcát. A következő pillanatban letiporták.

Sebesültek és haldoklók sikoltásai töltötték be a füstös szurdokot, de Latigo alig érzékelte. Ő leginkább azt a zümmögést hallotta, amely szinte már emberi hangnak rémlett. Hívogatta, hogy ugorjon. Itt a vég. Miért is ne? Vége van, nem? Mindennek vége.

Ő azonban arrébb vergődött, és némileg már a fejét is tudta használni most, hogy a szurdokba érkező áradat megritkult. Néhányan, ötven-hatvan méterre a beszögelléstől, még képesek voltak megfordítani a lovukat. De ezek is megzavarodott kísérteteknek látszottak a sűrűsödő füstben.

Ezek az agyafúrt fattyúk felgyújtották a bozótost mögöttünk! Istenek az égben, istenek a földön! De hiszen mi csapdába estünk.

Nem tudott parancsokat osztogatni – valahányszor levegőt vett, hogy megpróbálja, ismét köhögni kezdett, és nem jöttek szavak a száján –, viszont meg tudta ragadni a mellette elhúzó lovast, aki legfőljebb tizenhét éves lehetett, és kirántotta a nyeregből. A fiú fejjel előre zuhant le, a koponyája kettényílt egy kiálló sziklán. Még rángatódzott a lába, amikor Latigo már föl is kapaszkodott a nyergébe.

Megrántotta a ló fejét, és a szurdok bejárata felé hajtotta az állatot, de húsz méter után fojtogató, fehér felhővé sűrűsödött a füst. A szél szembefújta. Épp csak sejtette a sivatag felőli oldalon, az égő bozótból föl-csapó lángok narancsszín izzását.

Megfordította új lovát, és arra tartott, ahonnan jött. Újabb lovak bukkantak elő a füstből. Nekiütközött az egyiknek, és öt percen belül másodszor esett ki a nyeregből. Térdre érkezett, föltápászkodott, és köhögve, öklendezve, vörös, könnyező szemmel visszafelé támolygott.

Ott, ahol a szurdok elfordult északnak, valamivel jobb volt a helyzet, de nem tartott sokáig. A hasadás szélén lovak kavarogtak, többnek eltörött a lába, köztük emberek másztak, sikoltoztak egyetlen gubancban. Latigo számos kalapot látott úszni a szurdok végét megtöltő, nyávogó organizmus zöldes felszínén; látott csizmákat; karkötőket; nyakba való kendőket; látta a kürtös horpadt hangszerét, amelyen még mindig ott lógott az elnyűtt zsinór.

Gyere!, hívogatta a zöldes csillám, és Latigo különös módon vonzónak, már-már meghittnek találta zümmögését. *Gyere, látogass meg, bújj ide, kuporodj le, találj meg a békét, légy egymagad!*

Fölemelte pisztolyát, hogy rálőjön. Nem hitte, hogy meg bírná ölni, de emlékezett atyja arcára, és mindenképpen harcolva akart alámerülni.

De nem tette. A pisztoly kihullott elernyedő ujjai közül, és ő elindult – a körülötte álló emberekkel együtt – a hasadás felé. A zümmögés mindjobban erősödött, míg végül nem maradt semmi más.

Semmi, de semmi más.

22

Mindent láttak a horpadásból, ahol megálltak egy kiálló párkányon, úgy hat méterre a perem alatt. Látták a sikoltozó zűrzavart, az egymást letaposó, pánikba esett embereket, a lovakat és lovasokat, akik belerohantak a hasadásba... és azokat is, akik végül önként sétáltak bele.

Cuthbert járt legközelebb a peremhez, azután Alain, végül Roland, aki egy tizenöt centiméteres polcon állt, és a feje fölött kiugró sziklába kapaszkodott. Kakasülőjükről láthatták, amit a lenti füstös pokolban vergődő emberek nem: hogy a hasadás növekszik, terjed, buzgón araszol feléjük, mint a közeledő dagály.

Roland, akiben lelohadt a harci düh, nem akarta nézni, mi történik odalent, de nem tudta elfordítani a fejét. A hasadás nyávogása – egyszerre gyáva és győzelmes, boldog és szomorú, elveszett és magára talált – édeskés, ragacsos gúzs-ként tartotta fogva. Megbabonázva állt és kapaszkodott, akárcsak fölötté a barátai, még akkor is, amikor a csípős füst emelkedni kezdett, és megköhögötte őket.

Emberek sikoltoztak odalent a sűrűsödő homályban. Úgy vergődtek benne, mint a kísértetek, majd

beleolvadtak, miközben a vastagodó füst vízként emelkedett magasabbra a szurdok falán. Lovak nyerítettek kétségbeesetten abban a maró, fehér halálban. A szél pajkos gomolyokat görgetett a felszínén. A zümmögő hasadás fölött a leghalványabb titokzöld árnyalatban derengett.

Azután végül nem sikoltoztak többé John Farson emberei.

Megöltük őket, gondolta Roland valami émelygős, megigézett iszonyattal. Azután: *Nem, nem mi. Én. Én öltem meg őket.*

Nem tudta, meddig állt volna ott – talán míg őt is el nem nyeli az emelkedő füst –, ha ekkor Cuthbert, aki ismét mászni kezdett, le nem kiált három szót, le nem kiáltja elszörnyedt meghökkenéssel:

– Roland! *A Hold!*

Hüledezve fölnézett és látta, hogy az ég bársonyos bíborra színeződött. Hátterén kirajzolódott barátja alakja, amint kelet felé tekint, és arcát lázas narancsszínre festi a kelő hold.

Igen, narancsszín!, zümmögte a hasadás a fejében. *Kacagta a fejében. Narancsszín, mint azon az éjszakán, amikor kijöttél ide, hogy láss engem és számba vegyél! Narancsszín, mint a tűz. Narancsszín, mint a máglya tüze!*

Hogyhogy máris csaknem besötétedett?, kiáltotta magában, pedig tudta, igen, nagyon jól tudta. Csak annyi történt, hogy az idő összecsúszott, ahogy a talaj rétegei is egymásba torlódnak a földrengés parancsára.

Eljött a szürkület.

Feljött a Hold.

Úgy belévágott a rémület, akárha ökölrel sújtottak volna a szívére, hátratántorodott tőle a keskeny peremen, amelyen állt. Elkapta a fölötte levő, szarv alakú kiszögellést, hogy visszanyerje az egyensúlyát, ám ez valahol messze-messze történt; nagyobbik része ismét benne volt a rózsaszín viharban, akkor, mielőtt még elragadta volna, hogy megmutassa neki a fél világegyetemet. Talán a varázsló üvege csak azért mutatta azt, ami világokkal odébb volt, nehogy azt kelljen mutatnia, ami ily közel és nemsokára bekövetkezhet?

Visszafordulnék, ha azt hinném, hogy komoly veszélyben forog az élete, mondta. *Abban a pillanatban.*

És ha ezt a gömb is tudta? Ha nem hazudhat, akkor nem irányíthatja másfelé? Akkor nem viheti el, hogy sötét földeket mutasson neki, meg egy még sötétebb tornyot? Most jutott eszébe, hogy még valami mást is mutatott: egy ösztövért embert a parasztok kezeslábasában, aki azt mondta... mit is? Nem pontosan azt, amire gondolt, nem azt, amit világegyetében hallott, nem azt, hogy *Életet neked, és életet vetésednek, de...*

– Halál – suttogta az őt körülvevő szikláknak. – Halál neked, élet a vetésemnek. *Sarjúfa.* Ezt mondta. *Sarjúfa.* Jöjj, Aratás.

Narancs, harcos!, vihogott egy karcos vén hang a fejében. A cöosi hangja. *A máglyák színe!* *Sarjúfa, fin de año, a régi módi, amelyből csak a szalmabábok maradtak meg, vörösre festett kezükkel... ma éjszakáig! Ma éjjel felújítjuk a régi módit, ahogy azt időről időre kell.* *Sarjúfa, te átkozott tacskó, sarjúfa! Ma éjjel megfizetsz édes Ermotoméért! Ma éjjel mindenért megfizetsz. Jöjj, Aratás!*

– Mássz! – ordította. Felnyúlt, és rácsapott Alain fenekére. – Mássz, mássz! Az apád szerelmére, *mássz!*

– Roland, mi...? – Hűdött volt Alain hangja, de mászni kezdett, fogást fogás után, kavicsok záporoztak Roland fölfelé fordított arcára. Szorosán behunyta szemét a kavicsok elől, de közben is felnyúlt és ismét rászózott Alain alfelére, úgy hajtotta, mint egy lovat.

– *Mássz, az istenek verjenek meg!* – kiáltotta. – Talán még most sem késő!

De tudta, hogy ez nem igaz. A Démon Hold fölkel, látta hagymázos narancs fényét Cuthbert arcán, és

tudta, hogy nem igaz. Fejében tébolyultan nyüszített a hasadás, a rothadó fekély, amely keresztülette magát a valóság szövedékén, a boszorkány tébolyultan vihogott mellé, és Roland tudta, nem igaz.

Halál neked, élet a vetésnek. Sarjúfa.

Ó, Susan...

23

Susannak semmi sem volt világos addig, amíg meg nem látta a hosszú vörös hajú embert a szalmakalapban, amely csak félig takarta el bárányölő szemét, az embert, kezében a kukoricacsutkával. Ő volt az első, egy paraszt (mintha már látta volna az Alsó Piacon; még biccentett is neki, ahogy földiek között szokás, az ember pedig visszaköszönt), aki nem messze a Selyemtanya Út és a Nagy Út kereszteződésétől ott állt egyedül a kelő hold fényében. Amíg oda nem értek, semmi nem volt világos; de miután hozzávágta a csutkát a lányhoz, aki elől összekötözött kézzel, lehorgasztott fejjel, nyakában kötéllel állt a lassan döcögő kordéban, rögtön világos lett minden.

– *Sarjúfa!* – kiáltotta a paraszt, már-már édesen ejtve a Régi Nép szavát, amelyet Susan gyerekkora óta nem hallott, a szót, amely valójában azt jelenti „Jöjj, Aratás”... és még valami mást is. Van benne valami rejtett, valami titok, aminek köze van a *sar* szótóhoz, ahhoz, amely nem jelent mást, csak halált. Míg csizmája körül zörgött a száraz csuhé, tökéletesen megértette a titkot; megértette, hogy neki nem lesz gyereke, nem lesz esküvő Gileád messzi tündérországaiban, nem lesz csarnok, ahol Roland és ő egybekelnek, azután üdvözlük őket az elektromos lámpák alatt, nem lesz férj, nem lesz több édes, szerelmes éjszaka; mindennek vége. A világ elmozdult, és mindennek vége, véget ért, mielőtt tisztességesen elkezdődött volna.

Tudta, hogy feltették a kordéra, *állt* a kordéban, és az életben maradt Koporsóvadász hurkot vetett a nyakába. – Ne próbálj leülni – mondta már-már mentegetőzve. – Nem akarlak megfojtani, kislány. Ha a kocsi megbillen és elesel, igyekszem lazán tartani a hurkot, de ha megpróbálsz leülni akkor meg kell szorítanom. Az *ő* parancsa. – Rhea felé biccentett, aki nyársat nyelten ült a kordé bakján, göcsörtös mancsában a gyepelével. – Most *ő* a főnök.

Csakugyan Rhea volt az, és még akkor is az volt, mikor közeledtek a városhoz. Akármit művelt a gömb a testével, akármennyit elvett az agyából, nem törte meg a hatalmát; az mintha még gyarapodott is volna, mintha valamely más forrást talált volna, amelyből táplálkozzék, legalábbis egy ideig. Férfiak, akik fél térdükön kettétörhették volna, mint egy vesszőt, ellenkezés nélkül, gyerekek módjára engedelmeskedtek parancsainak.

Mind többen lettek az emberek, ahogy Aratás délutánja estébe fordult: féltucatnyian a kordé előtt lovagoltak Rimerrel és a kancsival, féltucatnyian mögötte; őket Reynolds vezette, miközben tetovált kezével a Susan nyakába vetett kötél végét fogta. A lány nem tudta, kik ezek az emberek, és hogyan gyűltek össze.

Rhea még szekerezett egy kicsit észak felé gyorsan dagadó csapatával, azután délnyugatnak fordult a régi Selyemtanya Úton, amely visszatér a városba, és Hambry keleti peremén torkollik bele a Nagy Útba. Susan még zsibbadtságában is érzékelte, hogy a vén banya lassan halad, figyeli menet közben az alászálló napot, nem csettint a póninak, hogy siessen, inkább visszafogja, legalábbis amíg a délután aránya ki nem aludt. Amikor elhaladtak a sovány arcú, magányos paraszt előtt, aki kétségtelenül jó ember, van saját birtoka, amelyen dolgozik látástól vakulásig, van családja, amelyet szeret (de ő, mégis olyan bárányölő szeme van a viharvert kalap alatt), akkor még a ráérős kocogás okát is megértette. Rhea a holdat várja.

Nem lévén istenek, akikhez imádkozni lehet, Susan az apjához imádkozott.

Papa! Ha ott vagy, segíts, hogy olyan erős legyek, amilyen lehetek, és segíts, hogy

megkapaszkodhassak benne, az emlékében. Segíts, hogy tartani tudjam magamat is. Nem mert segítségre, megmentésre várok, csak ne kapják meg azt az elégtételt, hogy lássák rajtam a fájdalmat, félelmet. És őt, segítsd őt is...

– Vigyázz rá – suttogta. – Vigyázz az én szerelmemre; segítsd az én szerelmemet oda, ahová tart, adj neki örömet abban, akit lát, és legyen benne öröme azoknak, akik őt látják.

– Imádkozunk, drágám? – kérdezte a banya anélkül, hogy hátrafordult volna. Károgásából csorgott a hamis együttérzés. – Vaj igen, jobb is, ha elrendezed a dolgaidat a Hatalmakkal, míg még teheted, még mielőtt a nyál kiég a torkodból! – Hátravetette a fejét és vihogott, seprűhajának maradványai narancsszínben meredeztek a dagadó hold fényében.

24

Lovaik, Fürge vezetésével előkocogtak Roland kétségbeesett ordítására. Álltak a közelükben, sörényük csapkodott a szélben, fejüket rázták, és helytelenítően felnyihogtak, valahányszor a szél feléjük fújta a szurdokból kiemelkedő vastag, fehér füstfelhőket.

Roland nem törődött a lovakkal vagy a füsttel. Szeme az Alain válláról lógó zsákocskára tapadt. A benne levő gömb ismét megéledt; a sűrűsödő sötétben a zacskó lüktetni látszott, mint egy kísérteties rózsaszín szentjánosbogár. Roland a kezét nyújtotta érte.

– Add ide!

– Roland, nem tudom, hogy...

– *Add ide, az istenit!*

Alain Cuthbertre nézett, aki bólintott... azután fáradt, lemondó mozdulattal az ég felé emelte a kezét.

Alain épp csak emelte volna le a válláról a zsákot, amikor Roland kitepte a kezéből. Belenyúlt, kivette az üveggömböt, amely ádázul izzott, mintha rózsaszín Démon Hold lenne, és nem narancsszín.

Mögöttük és alattuk csitult és erősödött, csitult és erősödött a hasadás idegborzoló vinnyogása.

– Bele ne nézz egyenesen abba a valamibe! – motyogta Cuthbert Alainnek. – Ne tedd, az apád szerelmére!

Roland ráhajolt a lüktető gömbre. Az üveg fénye folyadékként ömlött végig arcán és homlokán, káprázata magába mosta a szemét.

Látta őt Maerlyn Szivárványában, Susant, a lovászmester lányát, a szép leányt az ablakban. Látta, amint áll a vén boszorkány aranszín jelekkel díszített fekete kordéjának hátuljában. Mögötte Reynolds lovagolt, kezében kötél, amelynek másik végét a lány nyakára hurkolták. A kordé körmeneti lassúsággal gördült a Zöld Szív felé. A Domb utcát végigállták az emberek, akik között csak az első volt a bárányölő tekintetű paraszt – minden ember Hambryból és Mejisből, akiktől elvették az ünnepüket, de megkapták helyette ezt az ősrégi sötét attrakciót: *sarjúfa*, jöjj, Aratás, halál neked, élet a vetésünknek.

Néma suttogás tornyosuló hulláma futott végig rajtuk, és dobálni kezdték: először kukoricacsuhéval, azután rothadt paradicsommal, majd krumplival, almával. Az egyik alma arcon találta. Megtántorodott, majdnem elesett, azután ismét kihúzta magát, megdagadt, de még így is szép, magasra tartott arcát megfestette a hold. Egyenesen maga elé nézett.

– *Sarjúfa* – suttogták. Roland nem hallotta, de leolvashatta a szájukról. Ott volt Stanley Ruiz, meg Pettie, és Gert Moggins, Frank Claypool, a törött lábú seriffhelyettes; Jamie McCann, aki Aratáskirály lett volna az idén. Roland száz embert is látott, akiket mejisi tartózkodása alatt ismert meg (és többnyire kedvelte őket). És most ezek az emberek dobálták az ő szerelmét kukoricacsuhéval és zöldségekkel, miközben maga előtt összekötözött kézzel állt Rhea kordéjának hátuljában.

A lassan gördülő kordé elérte a Zöld Szívet, színes papírlampionjaival, néma körhintájával, amelyen

nem utaztak nevető gyerekek... nem, az idén nem. A tömeg, még mindig ugyanazt a szót hajtogatva – vagyis láthatólag most már inkább *kántálva* –, szétvált előttük. Roland látta a fából rakott gúlát, a meggyújtatlan máglyát. Vörös kezű szalmabábok ülték körül, esetlen lábukat előrenyújtva, hátukat a középső oszlopnak vetve. Egyetlen lyuk volt a gyűrűn; egyetlen várakozó foghíj.

Most egy asszony lépett elő a tömegből. Kifakult fekete ruhát viselt, és vödröt tartott a kezében. Arcán odakent hamu billoga sötétlett. Ő...

Roland sikoltani kezdett. Ugyanazt az egyetlen szót: – *Nem, nem, nem, nem, nem!* – A gömb minden ismétlésnél fényesebben ragyogott, mintha az iszonyat üdítette és erősítette volna. És most Cuthbert és Alain minden lüktetésre láthatta a harcos koponyájának árnyékát a bőr alatt.

– El kell vennünk tőle – mondta Alain. – El kell vennünk, kiszívja. Megöli!

Cuthbert bólított, előrelépett. Megragadta a gömböt, de nem bírta kivenni Roland kezéből. A harcos ujjai mintha beleolvadtak volna.

– Üsd le! – mondta Alain. – Üsd meg ismét, muszáj!

De Cuthbert akár egy oszlopot is üthetett volna. Roland még csak meg sem ingott. Továbbra is ugyanazt a tagadószt ismételte – *Nem! Nem! Nem! Nem!* –, és a gömb egyre gyorsabban és gyorsabban lüktetett, berágta magát a sebbe, amelyet hasított, úgy szívta ki a fájdalmat, mint a vért.

25

– *Sarjúfa!* – rikácsolta Cordelia Delgado, és előreszökkent onnan, ahol eddig várakozott. A tömeg megélezte, bal válla fölött a Démon Hold kacsintott cinkosan. – *Sarjúfa*, te hitszegő kurva! *Sarjúfa!* Hozzávágta a festékes vödröt az unokahúgához, végiglócsolta Susan nadrágját, összekötözött kezére skarlátszín kesztyűt húzott. Fölvigyorgott Susanra, miközben a kordé elgurult mellette. A hamufolt élesen kirajzolódott az arcán; fakó homlokának közepén egyetlen véna vonaglott pondrónként.

– *Szuka!* – sivította Cordelia. Kezét ökölbe szorította, vígan rugdosva járta az ugróst, csontos térde fel-alá táncolt szoknyája alatt. *Életet a vetésnek! Halált a szukanak!* *Sarjúfa! Jöjj, Aratás!*

A kordé lehagyta; Cordelia eltűnt Susan látóteréből, eggyel több kegyetlen kísértet egy álomból, amely hamarosan véget ér. *Nyúl és hal, madár és medve*, gondolta. *Bajod ne essék, Roland; szerelmem kísérjen. Ez az én egyetlen boldogságom.*

– Vigyétek! – visította Rhea. – Vigyétek ezt a gyilkos kurvát, süssétek meg vörös kézzel! *Sarjúfa!*

– *Sarjúfa!* – felelte a tömeg. Tetre kész kezek erdeje nőtt a holdfényes levegőben; valahol petárda recsegett, gyerekek kacagtak izgatottan.

Susant leemelték a kordéról, és kézről kézre adták a tömeg fölött a várakozó máglya felé, fölemelt kezeken utazott; mint egy háborúból győztesen megtért hősnő. Keze véres könnyeket sirt a lázas, buzgó arcokba. A hold mindezt látta, és túlragyogta a papírlampionokat.

– Nyúl és hal, madár és medve – mormogta a lány, amikor leengedték, majd nekicsapták a száraz fának, beillesztve a neki fenntartott helyre. Most már az egész tömeg egyszerre kántálta: – *SarjúFA! SarjúFA! SarjúFA!*

– Nyúl és hal, madár és medve.

Igyekezett emlékezni, hogyan táncolt vele azon az éjszakán. Igyekezett emlékezni, hogyan szerette őt a füzesben. Igyekezett emlékezni első találkozásukra a sötét úton: *Köszönöm, kisasszony, jó, hogy találkoztunk*, mondta, és igen, mindennek ellenére, ennek a nyomorúságos végnek az ellenére a csöcselék előtt, a holdfényben szökdécselő koboldokká züllött szomszédság előtt, a szenvedés, az árulás ellenére, annak ellenére, ami ezután következik, a fiú igazat mondott: jó, hogy találkoztak, nagyon jó, hogy találkoztak, igazán.

SarjúFA! SarjúFA! SarjúFA!

Asszonyok jöttek, száraz kukoricacsuhét halmoztak a lába köré. Többen pofon csapták (nem számított; zúzódásos, dagadt arca mintha megdermedt volna), az egyik – Misha Alvarez volt az, akinek a lányát Susan tanította lovagolni – szemén köpte, majd vidoran elszökdelt, rázta a kezét az égre, és nevetett. Egy pillanatra látta az aratási amulettekkel teliaggatott Coral Thorint, nyaláb avart hozott, és rádobta Susanra; ropogós, illatos eső záporozott rá.

És most megint a nagynénje jött, és mellette Rhea. Mindkettőnél fáklya. Megálltak előtte, Susan érezte a sístergő kátrány szagát.

Rhea a hold felé emelte fáklyáját. – JÖJJ, ARATÁS! – visította rozsdás vén hangján, és a tömeg felelt: – JÖJJ, ARATÁS!

Cordelia fölemelte a saját fáklyáját. – JÖJJ, ARATÁS!

– JÖJJ, ARATÁS! – kiáltották válaszul.

– Na, te kurva! – káromta Rhea. – Most forróbb csókokat kapsz, mint a szeretődtől bármikor!

– Halj meg, hűtelen – suttopta Cordelia. – A vetésnek életet, neked halált.

Elsőnek ő dobta a Susan térdéig érő tengericsuhéba a fáklyát; Rhea alig egy másodperccel maradt el mögötte. A csuhé azonnal lángra kapott, sárga fényel kápráztatva Susant.

Utolsót lélegzett a hűvös levegőből, megmelegítette a szívével, és kiengedte egy dacos kiáltásban: – ROLAND, SZERETLEK TÉGEDET!

A tömeg visszahőkölt és mormogott, mintha kínosan érezné magát attól, amit tettek, most, mikor már késő volt visszacsinálni; ez itt nem szalmabáb volt, hanem egy kedves lány, akit valamennyien ismertek, aki közülük való, és akit valamilyen örült okból vörösre festett kézzel odaültettek az aratásnapi máglyára. Ha még, egy pillanatot kapnak, megmenthették volna – néhányan bizonyosan megmentették volna –, de már késő volt. A száraz fa tüzet fogott; Susan nadrágja tüzet fogott; az inge tüzet fogott; hosszú, szőke haja koronaként lángolt a fején.

– ROLAND, SZERETLEK TÉGEDET!

Életének végén csak meleget érzett, fájdalmat nem. Volt ideje, hogy emlékezzék a fiú szemére, amely oly kék, mint amilyen az égbolt a hajnal első fényénél.

Volt ideje, hogy emlékezzék rá, amint vágtat Fürge hátán a Lankán, fekete haja lobog, s lobog a nyakára kötött kendő; hogy lássa, amint nevet, olyan önfeledten és szabadon, ahogyan soha többé nem fog a Susanén messze túlnyúló hosszú élete során, és ezt a nevetést vitte magával, amikor elindult, menekülve a fénytől és a forróságtól, a vigasztaló, selymes sötétbe, és közben is egyre a fiút szölongatta, meg a madarat, a medvét, a nyulat és a halat.

A végén már nem volt értelmes szó a sikolyban, még a *nem* is kikopott belőle: vonított, akár egy kibelezett állat, a keze hozzánőtt a gömbhöz, amely úgy vert, mint egy nekivadult szív. Abban nézte, ahogyan a lány égett.

Cuthbert megint megpróbálta kitépni a kezéből az átkozott holmit, de nem járt sikerrel. Csak egy dolgot tudott még kitalálni: előrántotta a revolverét, rászögezte a gömbre, majd hátrahúzta a kakast. Valószínűleg Rolandot is megsebzi, a szétrepülő üvegszilánkok akár meg is vakíthatják, de nem volt más választása. Ha nem tesz semmit, a varázs megöli.

De erre nem volt szükség. Mintha látta volna Cuthbert pisztolyát, és megértette volna, mi a szándéka, a gömb azonnal elsötétült és meghalt Roland kezében. Elernyed a merev test, amelynek minden porcikája iszonyattól és dühtől reszketett. Összeesett, mint akit lekaszáltak, ujjai végre elengedték a gömböt. Az a fiú hasára hullott, majd legurult, és megállt az egyik erőtlenül elnyúlt kéz mellett. Már semmi sem izzott sötétségében, csak egy baljós, narancsszín szikra, az emelkedő Démon Hold piciny

tükörképe.

Alain rémült és viszolygó áhítatfélével bámult az üveggömbre. Úgy nézte, ahogy egy gonosz állatot nézett volna, amely most éppen alszik, de mindjárt fölébred, és akkor harapni fog.

Előrelépett, hogy porrá zúzza a bakancsával.

– Ne merészd – szólt rá rekedten Cuthbert.

Roland ernyedte teste mellett térdelt, de Alaint nézte. Két szeme mint két parázskő csillogott az emelkedő hold fényében. – Ne merészd, miután ennyi nyomorúságon és halálon mentünk át, hogy megszerezzük. Még csak *eszedbe se jusson!*

Alain bizonytalanul bámulta egy pillanatig, és arra gondolt, hogy úgylis elpusztítja ezt az átkozottat. Az elszenvedett nyomorúság nem igazolja az eljövendő nyomorúságot, és amennyiben ez a holmi egyben marad, csakis nyomorúságot hoz mindenkire. Ez a nyomorúság masinája, semmi más, és megölte Susan Delgadót. Alain nem látta a gömbben azt, amit Roland látott, de látta barátja arcát, és ennyi elég volt. Ez megölte Susant, és másokat is megöl, ha egészben marad.

De azután a *ka*-ra gondolt, és hátrébb lépett. Később ezt majd keserűen meg fogja bánni.

– Tedd be a zsákjába – mondta Cuthbert –, azután segíts. El kell vinnünk innen.

A zsákocska gyűrötten hevert a közelben, szél lebegtette. Alain fölemelte a gömböt, pedig gyűlölte sima domborúságát, azt várta, hogy megéled a keze alatt. De nem így történt. Eltette a tasakjába, majd ismét a vállára vette. Azután letérdelt Roland mellé.

Nem tudta, meddig próbálkoztak hiába, hogy magához térítsék. A hold olyan magasra hágott, hogy ezüst lett megint, és a szurdokból gomolygó füst is vékonyodni kezdett. Ekkor szólalt meg Cuthbert, hogy elég; felkötik Furge nyergébe, és így viszik magukkal. Ha pirkadat előtt eléri a báróságtól nyugatra levő sűrű erdőt, akkor biztonságban lesznek, de odáig mindenképp el kell jutniuk. Megdöböntő könnyedséggel verték szét Farson embereit, de valószínű, hogy a maradék holnap megint összeáll. Legjobb, ha eltűnnek, mielőtt ez megtörténik.

Így hagyták maguk mögött az Eyebolt-szurdokot és Mejis tengerparti vidékét; nyugatnak lovagoltak a Démon Hold alatt, a nyergén halottként átvetett Rolanddal.

27

A következő napot az Il Bosquéban, a Mejistől nyugatra levő erdőben töltötték, várva, hogy Roland magához térjen. Amikor eljött a délután, és ő változatlanul eszméletlen maradt, Cuthbert megszólalt: – Nézd meg, nem tudod-e megérinteni.

Alain megfogta Roland kezét, minden erejével összpontosított, barátja halvány, szendergő arca fölé hajolt, és így maradt, csaknem fél órán keresztül. Végül megrázta a fejét, elengedte Roland kezét, fölállt.

– Semmi? – kérdezte Cuthbert.

Alain sóhajtott, a fejét rázta.

Saroglyát készítettek fenyőágakból, így nem kellett egész nap a nyergén lógnia (egyebet nem számítva Furgét is idegesíteni látszott, hogy gazdáját így kell szállítania), és mentek tovább, nem a Nagy Úton – az túlságosan veszedelmes lett volna –, hanem azzal párhuzamosan. Amikor Roland még másnap sem tért magához (Mejis már messze elmaradt, a két fiút fájo honvágy fogta el, amely megmagyarázhatatlan, de olyan valóságos, akár a dagály), leültek mellé kétoldalt, és egymásra néztek a lassan emelkedő-süllyedő mellkas fölött.

– Képes egy öntudatlan személy éhen vagy szomjan halni? – kérdezte Cuthbert. – Ugye nem?

– De igen – felelte Alain. – Azt hiszem, igen.

Hosszú, idegtépő éjszakai utazás állt mögöttük. Egyikük sem aludt jól előző nap, de most úgy aludtak,

mint a halottak, a takarójukat a fejükre húzva, hogy kizárják a napfényt. Néhány perc eltéréssel ébredtek, azután, hogy lement a nap, és a két napja fogyó Démon Hold kiemelkedett a nagy őszi viharok kezdetét jelző, zavaros felhőgomolyból.

Roland felült. Kivette az üveggömböt a zsákocskából. Ült és a karjában tartotta az elsötétült varázseszközt, amely olyan halott volt, mint a Kölök üvegszeme. Roland szeme is halottá vált, közömbösen bámulta az erdő holdfényes folyosóit. Evett, de nem aludt. Ivott a patakokból, amelyek mellett elhaladtak, de nem beszélt. És nem akarta letenni Maerlyn Szivárványának e darabját, amelyért ilyen nagy árat fizettek, hogy elhozhassák Mejisből. De az nem izzott föl többé neki.

Nem, gondolta Cuthbert egyszer, addig semmiképpen, amíg Alés én ébren vagyunk.

Alain nem tudta kivenni Roland kezéből az üveget, így az arcát ráfektette a barátjáéra, így próbálta megérinteni. De nem volt mit megérinteni, mert nem volt ott semmi. Az a lény, aki velük együtt lovagolt nyugat felé, Gileád irányába, nem Roland volt, még csak nem is Roland kísértete. Hasonlóan a fázisai végére ért holdhoz, Roland is eltűnt.

NEGYEDIK RÉSZ

Isten minden pulyája kap cipőt

I. fejezet

KANSAS, REGGEL

1

Ez volt az első alkalom,
(*napok? hetek óta?*)

hogy a harcos elhallgatott. Egy darabig ült, alkarját a térdére támasztva, és a tőlük keletre magasodó épületet bámulta (mivel a nap mögötte kelt, az üvegpalotából csak egy arany dicsfényvel övezett fekete árnyékot lehetett látni). Azután a tömlőre pillantott, amely mellette hevert a betonon, az arcához emelte, megdöntötte, és kinyitotta a száját.

Nyelte, csak nyelte a vizet – a társai látták, hogy jár föl-alá az ádámcsutkája, miközben, még mindig kortyolva, hanyatt dőlt a szervizúton –, de úgy tűnt, nem az ivás az elsőrendű célja. A víz lecsurgott mély ráncokkal barázdált homlokán, zárt szemhéján. Összegyűlt a nyaka tövében levő háromszögletű mélyedésben, lefolyt a halántékáról, benedvesítve, sötétebbre festve a haját.

Végül félretette a tömlőt, és csak feküdt lehunyt szemmel, karját messze kinyújtva a feje fölé, mint egy olyan ember, aki álmában adja meg magát. Nedves arcáról pára szállt föl finom kacsokban.

– Óóóóó – mondta.

– Jobban érzed magad? – kérdezte Eddie.

A harcos szemhéja föl pattant, megmutatva azt a kifakult, mégis valahogy nyugtalanítóan kék szemet. – Igen. Jobban. Nem értem, miként lehetséges, miután annyira rettegtem ettől a mesétől... mégis jobban.

– A pszichének egy ológusa valószínűleg el tudná magyarázni neked – szólalt meg Susannah –, de kétlem, hogy odafigyelnél rá. – Kezét a derekára tette, nyújtózott egyet és felszisszent, de csak gépiesen. Hiányzott a fájdalom és a merevség, amire számított, és noha a gerince tövéből hallatszott egyetlen kis roppanás, elmaradt a reccsenések, roppanások, pattogások kellően hosszú sorozata.

– Mondok én neked valamit – vette át a szót Eddie. – Ez egészen új jelentéssel ruházza fel a „könnyít a lelkén” kifejezést. Mennyi időt töltöttünk itt, Roland?

– Csupán egyetlen éjszakát.

– „A szellemek mindent elvégeztek egyetlen éjszaka alatt” – mondta Jake álmatagon. Törökülésben kuporgott; Csi a fiú behajlított térdei által zárt rombuszban csücsült, és Jake-et nézte ragyogó aranyfekete szemével.

Roland felült, a nyakából lógó kendővel letörölte nedves arcát, és átható pillantást vetett a gyerekre. – Mit mondtál?

– Nem én mondtam. Egy Charles Dickens nevű alak írta. Egy történetben, amelynek *Karácsonyi ének a* címe. Minden egyetlen éjszaka alatt, hm?

– Van olyan porcikád, amely azt súgja, hogy hosszabb idő volt?

Jake megrázta a fejét. Nem, nagyjából úgy érezte magát, mint más reggeleken, némelyiknél talán még jobban is. Kellett ugyan pisilnie, de nem túlságosan.

– Eddie? Susannah?

– Jól érzem magam – bólintott a nő. – Egyáltalán nem úgy, mint aki egész éjszaka – pláne több éjszakán át – virrasztott.

– Engem – szólalt meg Eddie – bizonyos értelemben emlékeztet arra az időre, amikor drogoztam...

– Mintha minden arra emlékeztetne – jegyezte meg Roland szárazon.

– Jaj, de vicces – felelte Eddie. – Egy röhej. A legközelebbi vonaton, amelyet az örületbe kergetünk, *te* teheted föl a hülye kérdéseket. Én arra céloztam, mikor az ember olyan sok éjszakát tölt elszállva, amitől megszokja, hogy reggel úgy ébredjen, mint egy kilencfontos zsák, amelyikbe tíz font szart csomagoltak: fejfájás, bedagadt orr, dübörgő szív, a jó öreg gerinc üvegből. Hallgass Eddie cimborádra, abból, ahogy reggel érzed magad, megállapíthatod, mennyire jó neked a narkó. Na szóval, úgy meg lehet szokni – legalábbis *én* hozzászoktam –, hogy ha az ember kihagy egy éjszakát, és másnap felébred, csak ül az ágy szélén, és azt gondolja: „Mi a franc van velem? Beteg vagyok? Furán érzem magam. Talán gutaütést kaptam az éjjel?”

Jake elnevette magát, aztán olyan erősen csapott a szájára, mintha nem csupán el akarná hallgattatni magát, de legszívesebben visszaszívna az elhamarkodott szavakat. – Bocsánat – mondta. – Az apám jutott az eszembe.

– Magamfajta, mi? – bólintott Eddie. – Na szóval, azt várom, hogy mindenem sajog, azt várom, hogy fáradt leszek, hogy recsegek, ha elindulok... de valójában nem vágyom másra, mint a bokrokban egy rövid pisilésre.

– Meg egy falásra? – kérdezte Roland.

Eddie halványan mosolygott, aztán elkomolyodott. – Nem – válaszolta. – Egy ilyen sztori után nem nagyon vagyok éhes. Az a helyzet, hogy egyáltalán nem vagyok éhes.

2

Eddie levitte Susannah-t a töltésen, és eldugta egy babérbozót mögé, hogy elvégezhesse a szükségét. Jake hatvan-hetven méterrel keletebbre, egy nyíresbe vette be magát. Roland azt mondta, neki jó lesz a szervírozóút, és felhúzta a szemöldökét, amikor New York-i barátai elnevelték magukat. Susannah nem nevetett, amikor előjött a bokrok közül. Könnymaszatos volt az arca. Eddie nem kérdezett semmit; mindent tudott. Ő is ezzel az érzéssel viaskodott. Gyengéden fölemelte a nőt, Susannah pedig a fiú nyakához szorította az arcát. Így maradtak egy darabig.

– *Sarjúfa* – mondta a nő, úgy ejtve, mint Roland, kicsit felkanyarítva a végén a magánhangzót.

– Ja – felelte Eddie, és arra gondolt, hogy egy Charlie, bárminek hívják, az attól még Charlie marad. Ahogy feltételezése szerint egy rózsa, az egy rózsa. – Jöjj, Aratás.

Susannah fölemelte a kezét, és törölgetni kezdte könnyes szemét. – Ennyi mindenén átmenni – mondta

halkan, és fölsandított az országút töltésére, hogy nincs-e ott Roland, és nem néz-e le rájuk. – És tizennégy évesen!

– Igen. Ehhez képest elég vérszegénynek tűnnek az én kalandjaim, amikor a Tompkins Square-en kerestem a kétes pénzcsekemet. Bár egy bizonyos értelemben, mondhatni, megkönnyebbültem.

– Megkönnyebbültél? Miért?

– Mert azt hittem, azt akarja elmesélni, hogy maga ölte meg a lányt. Az átkozott Tornyaért. Susannah a szeme közé nézett. – De hát épp azt gondolja, hogy ő tette! Nem érted?

3

Amikor ismét együtt voltak, és időszerűvé vált az étkezés, mindnyájan úgy döntöttek, hogy végül is rájuk férne egy falat. Roland szétszította az utolsó fasírtokat (*Később talán benézhetünk a legközelebbi Bumm Bumm Burgerbe, és meglátjuk, hogy vannak elengedve maradékkal*, gondolta Eddie), és ők gallér mögé hányták. Valamennyien, kivéve Rolandot. Fölvette a fasírtját, ránézett, azután másfelé pillantott. Eddie látta a szomorúságot a harcos arcán, amitől öregnek és elveszettnek tűnt. Ez fájt Eddie-nek, de nem tudta, mit tehetne ellene.

Jake, aki körülbelül tíz évvel fiatalabb volt, kitalálta. Fölállt, odament Rolandhoz, letérdelt mellé, átkarolta a nyakát, és megölelte. – Úgy sajnálom, hogy elvesztetted a barátnődet! – mondta.

Roland arca megrándult, és Eddie egy pillanatra azt hitte, összeroppan. Talán régen ölelték meg. Félelmetesen hosszú ideje. Eddie egy pillanatra elfordította a tekintetét. *Kansas, reggel*, mondta magában. *Olyan látvány, amire sohasem számítottál. Gyönyörködj benne egy darabig, és hagyd élni a pasast.*

Amikor visszanézett, Roland már újra önmaga volt.. Jake mellette ült, Csi pedig a harcos egyik bakancsán pihentette hosszú orrát. Roland nekilátott a fasírtjának. Lassan és különösebb étvágy nélkül evett... de evett.

Hideg kéz furakodott Eddie-ébe. Susannah-é volt. A fiú megfogta, betakarta az ujjjaival.

– Egyetlen éjszaka – álmélkodott a nő.

– Legalábbis testünk órája szerint – válaszolta Eddie. – A fejünkben...

– Ki tudja? – helyeselt Roland. – De a mesélés mindig megváltoztatja az időt. Legalábbis az én világomban. – Elmosolyodott, váratlanul, mint mindig, és mint mindig, úgy megváltoztatta az arcát, hogy szinte gyönyörű lett. Ha ezt látja az ember, mélázott Eddie, akkor megérti, hogy valamikor réges-régen miért szeretett bele egy lány Rolandba. Akkor, amikor még csak magas és nyurga volt, de talán nem ilyen csúnya; mikor még nem sajátította ki magának teljesen a Torony.

– Azt hiszem ez minden világban így van, aranyom – bólított Susannah. – Feltehetek néhány kérdést, mielőtt elindulnánk?

– Ha akarsz.

– Mi történt veled? Mennyi ideig voltál... távol?

– Jól mondd, csakugyan távol voltam. Utaztam. *Vándoroltam*. Nem egészen Maerlyn Szivárványában... nem hinném, hogy valaha is visszatérhettem volna belőle, ha akkor lépek be, amikor még... beteg voltam... de mindenkinek van egy bűvös üveggömbje. Itt. – Komolyan megkocogtatta a homlokát, pontosan a két szemöldöke között. – Ide mentem. Itt utaztam, miközben a barátaim kelet felé utaztak velem. Itt lettem apránként jobban. Kapaszkodtam a gömbbe, utaztam a fejemben, és jobban lettem. De az üveg sohasem izzott föl többé nekem, kivéve az utolsó pillanatot... amikor már látni lehetett a kastély bástyáit és a város tornyait. Ha korábban ébred föl... Vállat vont.

– Ha korábban ébred föl, mielőtt visszanyertem volna elmém erejét, nem hinném, hogy most itt lennék. Mert bármilyen világ – még egy üveges egű rózsaszín is – kedvesebb lett volna számomra, mint egy

olyan, amelyikben nincs Susan. Azt hiszem, az erő, amely az üveggömbnek életet ad, tudta ezt... és várt.

– De amikor csakugyan *felizzott* neked, akkor elmondta a többit – szólalt meg Jake. – Így kellett lennie. Elmesélte azokat a részleteket, amelyeknél nem voltál jelen.

– Igen. Azért tudok olyan sokat a történetről, mert láttam a gömbben.

– Egyszer azt mondtad nekünk, hogy John Farson póznán szerette volna látni a fejedet – szolt Eddie. – Mert elloptál tőle valamit. Valamit, ami nagyon kedves volt neki. Ugye, az üveggömb volt az?

– Igen. Több mint dühös volt, amikor megtudta. Őrjöngött a haragtól. A te nyelvjárásod szerint, Eddie, „eldurrant az agya”.

– Még *hányszor* izzott föl neked? – kérdezte Susannah.

– És mi történt vele? – tette hozzá Jake.

– Háromszor néztem bele, miután elhagytuk Mejis báróságot – válaszolta Roland. – Első alkalommal egy éjszakával azelőtt, hogy hazaértünk Gileádba. Ekkor utaztam a leghosszabb ideig, és ekkor mutatta meg mindazt, amit elmeséltem nektek. Néhány dolgot sejtettem, de a legtöbbjét a gömb mutatta meg. Nem azért vetítette elém, hogy tanítson vagy felvilágosítson, hanem hogy fájdalmat okozzon és megsebezzen. A Varázsló Szivárványának megmaradt darabjai mind gonoszak. Valamiként a kín élteti őket. Megvárta, amíg az elmém elég erős lett, hogy felfogjam és *kibirjam*... azután megmutatta nekem mindazokat a dolgokat, amelyeket nem vettem észre ostoba kamaszos önteltségemben. Szerelmes bódula-tomban. Fennhéjázó, gyilkos beképzeltségemben.

– Ne, Roland! – kérte Susannah. – Ne hagyd, hogy még mindig bántson!

– Pedig bánt. Mindig is fog. Nem érdekes. Most már nem számít; azt a mesét elmeséltem.

– Másodszor akkor néztem bele – akkor *léptem be* – az üvegbe, amikor már három napja otthon tartózkodtam. Anyámat nem találtam otthon, de estére vártuk. Debariába utazott – egyfajta menedék az nők számára –, hogy ott várjon és imádkozzon visszatérésemért. Marten sem volt Gileádban. Elment Cressiába Farsonhoz.

– A gömb! – szólalt meg Eddie. – Akkor már odaadtad apádnak?

– Ne-em – rázta a fejét Roland. Lesütötte a szemét, és Eddie észrevette, hogy enyhén elpirul. – Nem azonnal adtam oda. Úgy találtam... hogy nehéz lemondani róla.

– Lefogadtam volna – jegyezte meg Susannah. – Neked és mindenkinek, aki valaha belenézett a nyavalyásba.

– A harmadik délutánon, mielőtt elindultunk volna a lakomára, amelyet szerencsés visszatérésünk öröme rendeztek...

– Fogadok, éppen bulizni volt kedved – szúrta közbe Eddie.

Roland minden jókedv nélkül elmosolyodott, még mindig a kezét bámulva. – Négy óra tájt Cuthbert és Alain jöttek be a szobámba. Úgy alítom, festő ecsetjére méltó trió lehettünk – széltől cserzettek, karikás szeműek, kezünkön éppen gyógyulófélben a vágások és horzsolások, amelyeket akkor szereztünk, mikor fölfelé kapaszkodtunk a szurdok oldalán, és soványak, mint a madárijesztők. Még Alain is, aki alkatilag inkább köpcös, valósággal eltűnt, ha oldalra fordult. Azt hiszem, úgy fogalmazhatnám meg, hogy szembeszálltak velem. Mostanáig titkolták a gömböt – mert tiszteletben tartottak engem és a veszteséget, amelyet elszenvedtem, így mondták, és én hittem nekik –, de ez véget ér a mai vacsorával. Ha nem akarok önként lemondani róla, akkor majd apáink döntenek a kérdésben. Szörnyű zavarban voltak, különösen Cuthbert, de ez nem csökkentette elszántságukat.

– Azt mondtam nekik, hogy átadom az apámnak még a lakoma előtt, még mielőtt anyámat meghozná a kocsi Debariából. Jöjjenek korábban, legyenek tanúi, hogy szavamnak álllok-e. Cuthbert hímezni-hámozni kezdett, és azt mondta, erre nincs szükség, de természetesen *szükség volt rá*...

– Ja – bólintott Eddie. Látszott rajta, hogy a mesének ezt a részét tökéletesen megérti. – Az ember egyedül is bemehet a rötyibe, de sokkal könnyebb lehúzni a szart a vécén, ha van vele valaki.

– Alain mindenesetre tudta, hogy nekem jobb – könnyebb – lesz, ha nem egyedül kell átadnom a gömböt. Elhallgattatta Cuthbertet, és azt mondta, ott lesznek. És ott is voltak. Én pedig átadtam, bármennyire nem kívántam. Az apám halottsápadt lett, amikor belenézett a zsákocskába és meglátta, mi van benne, azután kimentette magát és elvitte. Amikor visszajött, fölvette a borospoharát, és úgy beszélgetett tovább velünk mejisi kalandjainkról, mintha mi sem történt volna.

– De a barátaid unszolása és a gömb tényleges átadása között eltelt időben te belenéztél az üvegbe – mondta Jake. – *Belementél*. Utaztál benne. Mit mutatott akkor?

– Először megint a Tornyt – felelte Roland – és az oda vezető út kezdetét. Láttam Gileád elestét és a Jó Ember győzelmét. Alig húsz-egynéhány hónappal sikerült hátráltatnunk azzal, hogy elpusztítottuk a tartálykocsikat és az olajat. Ezzel kapcsolatban nem tehettem semmit, de mutatott valamit, ami ellen *tehettem*. Volt egy bizonyos kés. A pengéjét különlegesen erős méreggel kezelték Belső-Világnak egy Garlan nevű, távoli királyságában. Olyan erős anyag volt, hogy a legapróbb vágás is azonnali halált okozott. Egy vándorénekes – valójában John Farson legidősebb unokaöccse – hozta ezt a kést az udvarunkba. Átadta a kastélybeli személyzet vezetőjének. Ez továbbadta a valódi gyilkosnak. Azt akarták, hogy az apám ne érje meg a napfölkeltét a lakoma utáni reggelen. – Keserűen mosolygott rájuk. – Amiatt, amit a gömbben láttam, a kés sohasem került abba a kézbe, amelybe szánták, és a hét végére új vezetője volt a személyzetnek. Ugye, szép meséket mondok nektek? Vaj igen, roppant szépeket.

– Láttad azt a személyt, akinek a kést szánták? kérdezte Susannah. – A valódi gyilkost?

– Igen.

– És mást? Láttál mást? – kérdezte Jake. Nem nagyon látszott érdekelni az összeesküvés Roland apjának meggyilkolására.

– Igen. – Roland zavartnak látszott. – Cipőket. Csak egy pillanatra. Cipők pörögtek a levegőben. Először azt hittem, őszi levelek. Mire megláttam, micsodák valójában, már el is tűntek, és én az ágyamban feküdtem a gömbbel a karomban... éppen úgy, ahogy elhoztam Mejisből. Az apám... ahogy mondtam, fölöttébb megdöbbsent, amikor belenézett a zsákocskába.

Elmondad neki, kinél van a különleges mérgezett kés, gondolta Susannah, Jeevesnél, az inasnál, vagy akárkinél, de azt nem mondtad el, hogy kinek kellene forgatnia, ugye, mézsem? Miért nem? Mert a munkának azt a darabkáját magad akartad elvégezni? De mielőtt megkérdezhetne volna, Eddie tette föl a saját kérdését.

– Cipők? Levegőben repülő cipők? Most mond ez neked valamit?

Roland megrázta a fejét.

– Meséld el, mit láttál még – szólalt meg Susannah.

A férfi olyan iszonyú fájdalommal nézett rá, hogy az, amit a nő csak sejtett, rögtön tényévé kristályosodott a fejében. Elfordította a tekintetét, és Eddie keze után nyúlt.

– Bocsánatodért esedezem, Susannah, de nem bírom. Most nem. Egyelőre mindent elmondtam, amit elmondhattam.

– Rendben van – bólintott Eddie. – Rendben van, Roland, ennyi is elég.

– Ég – helyeselt Csi.

– Találkoztál még a boszorkánnyal? – kérdezte Jake.

Egy hosszú percig úgy tűnt, Roland erre sem válaszol, de végül mégis felelt.

– Igen. Még nem végzett velem. Követett, akárcsak Susanról szóló álmaim. Mejistől kezdve követett.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Jake halk, rémült hangon. – A mindenit, hogy érted ezt, Roland?

– Most nem beszélek erről. – Fölállt. – Itt az ideje, hogy folytassuk utunkat. – Az előttük lebegő épület felé biccentett; a nap most kezdte megvilágítani az oromzatát. – Ama ragyogó vár jókora távolságban van ide, de azt hiszem, délutánra elérjük, ha fürgék vagyunk. Ez lenne a legjobb. Nem olyan hely, ahová napszállat után szeretnék érkezni, ha elkerülhető.

– Tudod, mi ez? – kérdezte Susannah.

– Baj – mondta a férfi. – És az utunkban áll.

4

Aznap reggel a hasadás olyan hangosan nyivákolt, hogy még a golyók sem fojthatták el teljesen a hangját; amikor a legpocsékabb volt, Susannah úgy érezte, az orrnyerge egyszerűen szétporlik tőle, és mikor Jake-re nézett, látta, hogy a kisfiúnak patakzik a könnye – nem úgy, mint mikor búsulnak az emberek, hanem amikor az orrüregek teljes mértékben föllázadnak. Nem tudta kiverni a fejéből az éneklő fűrészest, akiről a gyerek mesélt. *Tisztára Hawaii*, gondolta újra és újra, miközben Eddie vadul tolt a kerekesszékekben, az álló kocsikat kerülgetve. *Tisztára Hawaii*, hát nem? *Tisztára kurvára Hawaii*, hát nem, Ó, Mily Fekete s Bájos Kisasszonyka?

A sztráda két oldalán már a töltést nyaldosta a hasadás, fák és gabonasilók torz tükörképét ringatta, és mintha leste volna az elhaladó zarándokokat, ahogy az állatkerti éhes vadak leshetik a pufók kisgyerekeket. Susannah folyton az Eyebolt-szurdokra gondolt, ahogy éhesen kap a füstön át Latigo egymást letaposó emberei felé, és magába rántja őket (és voltak, akik önszántukból mentek bele, mint az élőhalottak a rémfilmben), azután ismét a Central Parkban tanyázó gyagyás jutott az eszébe a fűrészével. *Tisztára Hawaii*, hát nem? *Számba vettünk egy hasadást, és tisztára Hawaii*, hát nem?

Éppen amikor azt gondolta, hogy egy pillanattal sem bírja tovább, a hasadás megint visszahúzódott az I-70-estől, és zümmögő nyávogása halkulni kezdett.

Susannah végre kihúzhatta a füléből a golyókat. Kissé remegő kézzel süllyesztette őket a szék oldalzsebébe.

– Hát ez pocsék volt! – jegyezte meg Eddie, szuszogós, sírós hangon. A nő ránézett, és látta, hogy nedves az arca, vörös a szeme. – Nyugi, Suzi-süti! Csak az orrüregeim. Ez a hang tönkreteszi őket.

– Az enyémeiket is – bólintott Susannah.

– Az enyémeik rendben vannak, viszont megfájdult a fejem – szólalt meg Jake. – Roland, van még aszpirinéd?

Roland megállt, turkált az iszákjában, előhalászta az üvegcset.

– Találkoztál még Clay Reynoldsszal? – kérdezte Jake, miután a nála levő börtömlőből leöblítette a gyógyszert.

– Nem, de tudom, mi történt vele. Bandát toborzott Farson hadseregének szökött katonáiból, és bankokat rabolt... ez a világnak a felénk eső részén történt, de addigra a bankrablónak és útonállóknak nem sok félnivalójuk volt a harcosoktól.

– Azok Farsonnal voltak elfoglalva – vélte Eddie.

– Igen. De Reynoldsot és embereit csapdába csalta egy okos seriff, aki lőtérre változtatta egy Oakley nevű város főutcáját. A tízfős bandából hatan azonnal meghaltak. A többit fölakasztották. Reynolds volt az egyik. Alig egy évvel később történt, Széles Föld idején. – Rövid hallgatás után folytatta: – Coral Thorin egyike volt azoknak, akiket az utcán lőttek agyon. Összeállt Reynoldsszal; velük lovagolt és gyilkolt.

Némán mentek egy darabig. A távolban a hasadás dönögte végtelen dallamát. Jake hirtelen előreszaladt egy parkoló lakókocsihoz. A vezető oldalán egy cédulát tűztek az ablaktörő alá. A kisfiú lábujjhegyre állva épp elérte. Átfutotta, és összevonta a szemöldökét.

– Mit ír? – érdeklődött Eddie.

Jake odaadta. Eddie belepillantott, azután továbbadta Susannah-nak, aki elolvasta, majd beletette Roland kezébe. A férfi ránézett, és megrázta a fejét. – Csak néhány szót tudok kiolvasni: *öregasszony, sötét ember*. Mit mond a többi? Olvassátok föl nekem.

Jake visszavette a cédulát. – „Az álmok öregasszonya Nebraskában van. A neve Abigail.” – Elhallgatott. – Aztán itt lent meg azt mondja, „A sötét ember nyugaton van. Talán Vegasban.”

Fölnézett a harcosra, értetlen, szorongó arccal, kezében remegett a cédula. Ám Roland az országúton ragyogó palotát bámulta, a palotát, amely nem nyugatra, hanem keletre volt, a palotát, amely fénylő volt, nem sötét.

– Nyugaton – mondta. – Setét ember, Setét Torony, és mindig nyugaton.

– Innen Nebraska is nyugatra esik – mondta habozva Susannah. – Nem tudom, mennyire fontos ez az Abigail nevű nő, de...

– Azt hiszem, ő már egy másik történethez tartozik – vélte Roland.

– De egy olyanhoz, amely közel van a miénkhez – vágott közbe Eddie. – Talán a szomszéd ajtó mögött. Elég közel, hogy cukorra cserélhesse a sót... vagy hogy veszekedni kezdjen.

– Bizonyosra veszem, hogy igazad van – bólintott Roland –, és lehet, hogy lesz még dolgunk ezzel az „öregasszonnyal” és a „sötét emberrel”... de most keleten van dolgunk. Gyertek.

Ismét nekiindultak.

5

– Na és mi lett Sheemie-vel? – kérdezte egy idő múlva Jake.

Roland elnevette magát, részben a meglepetéstől, részben a derűs emlék hatására. – Utánunk jött. Nem lehetett könnyű dolga, helyenként iszonyúan félhetett sok-sok keréknyi vad vidék választja el Mejist Gileádtól, és tele van vad emberekkel is. Talántán nem csak emberekkel. De a *ka* vele volt, így Sheemie még idejében érkezett az óévi ünnepre. Ő és az az átkozott öszvér.

– Capi – mondta Jake.

– Appi – ismételte a gyerek sarkában kocogó Csi.

– Amikor elindultunk, én és a barátaim, hogy megkeressük a tornyot, Sheemie is velünk jött. Ti, gondolom, valahogy úgy mondanátok, hogy fegyverhordozóként. Sheemie... – De Roland elhallgatott, az ajkába harapott, és erről nem akart többet mondani.

– És Cordelia? – kérdezte Susannah. – A bolond nagynéni?

– Meghalt, mielőtt a máglya zsarátnokká lett volna. Szívroham vagy agyroham lehetett, az, amit Eddie gutának hív.

– Talán a szégyen volt – vélte Susannah. – Vagy az iszony, attól, amit elkövetett.

– Az is meglehet – bólintott Roland. – Borzalmas dolog akkor ráébredni az igazságra, amikor már késő. Nagyon jól tudom.

– Valami van ott! – mondta Jake, és egy hosszú útszakaszra mutatott, amelyen egyetlen jármű sem állt.

– Látjátok?

Roland látta – az ő szeme mintha mindent meglátott volna –, de Susannah-nak még beletelt egy negyedórájába, mire megpillantotta a kis fekete pöttyöket az úton. Tűrhető bizonyossággal tudta, mik azok, bár ezt nem annyira a látomás, mint a megézés számlájára írta. Tíz perccel később már egészen biztos volt magában.

Cipők voltak. Hat pár cipő, takaros vonalban, a 70-es országút kelet felé tartó sávján.

II. fejezet CIPŐK AZ ÚTON

1

Délelőtt derekán értek oda a cipőkhöz. Mögöttük most már tisztábban látszott az üvegpalota. Olyan gyöngéd zöld árnyalatban csillámlott, mint az állóvízben tükröződő vízirózsák. Az elején fénylő kapuk nyíltak, tornyain piros lobogókat csattogtatott a könnyű szél.

A cipők is pirosak voltak.

Susannah – bár érthető módon – tévedett, amikor hat párnak látta. Igazából négy pár volt és egy négyes. Ezt az utóbbit – a puha sötétpiros bőrből varrt négy babacipőt – kétségtelenül *ka-tet*-jük négy lábú tagjának szánták. Roland fölvette az egyiket és belenyúlt. Nem tudta, hány szőrmókus hordott cipőt a történelem folyamán, de le merte volna fogadni, hogy egyik se kapott még ajándékba selyembéléses bőrtoppancsot.

– Bally, Gucci, eszem a szíved! – lelkesedett Eddie. – Ez már döfi!

Susannah-ét volt a legkönnyebb megtalálni, és nem csak az oldalán sziporkázó nőies díszítés miatt. Tulajdonképpen nem is cipők voltak, mert olyanra készítették őket, hogy pontosan térd fölött véget érő, csonka lábakra passzoljanak.

– Hát most nézzétek! – álmélkodott a nő, úgy tartva az egyiket, hogy villogjanak a napfényben a díszítő strasszok. Már ha strassz volt. Mert Susannah-nak az a bolond gondolata támadt, hogy talán gyémántmorzsák. – Lábtyűk! Miután négy éve élek olyan állapotban, amit Cynthia barátnőm „körülményfüggő, csökkent lábtérfogatnak” nevez, végre szereztem magamnak egy pár lábtyűt. Gondoljatok bele!

– Lábtyűk – tűnődött Eddie. – Így hívják ezeket?

– Így hívják, mézsem.

Jake-nek élénkpiros félcipő jutott – a színét leszámítva tökéletesen otthon érezte volna magát a Piper Iskola előkelő osztályaiban. A gyerek meghajlította az egyik félcipőt, majd körbeforgatta. A talp ragyogott, és hiányzott róla mindennemű márkajegy, bár Jake nem is igazán számított ilyesmire. Az apjának talán tucatnyi pár finom, kézzel varrott cipője is volt. Jake első látásra felismerte az illetet.

Eddie bokacsizmát kapott, azt a fajta hegyes orrút, kubai sarokkal (*Ebben a világban talán Mejis-sarok a neve*, gondolta), amit az ő korábbi életében „ködvágónak” hívtak. A srácok a hatvanas évek közepén – abban a korban, amelyről Odetta / Detta / Susannah éppen lecsúszott – „Beatles-csizmának” nevezhették volna.

Rolandé természetesen cowboysizma volt, csicsás darab, inkább táncolni, mint marhát terelni való. Hurkos öltés, oldaldíszítmény, keskeny, dolyfös rüsz. A harcos úgy vette szemügyre őket, hogy hozzájuk sem nyúlt, azután útitársaira nézett, és elkomorodott. Azok hárman egymást nézték. Az ember azt mondaná, hogy ezt nem tehetik hárman, csak ketten, de aki ilyet mond, az sohase tartozott egy *ka-tet*-hez.

Roland még mindig osztozott velük a *khef*-ben; érezte összefonódott gondolataik sodró áramlását, de nem értette meg. *Azért, mert ez az ő világukból való. Különböző időpontokban jöttek el abból a világból, de most itt látnak valamit, ami közös mindhármuknak.*

– Mi az? – kérdezte. – Mit jelentenek ezek a cipők?

– Nem hinném, hogy *azt* bármelyikünk is tudhatná – felelte Susannah.

– Nem – bólintott Jake. – Ez egy újabb találós kérdés. – Viszolyogva nézett a kezében tartott jajvörös félcipőre. – Egy újabb rohadat találós kérdés.

– Mondjátok el, amit tudtok. – Ismét az üvegpalota felé pillantott. Talán tizenöt New York-i

mérföldnyire volt onnan, ragyogott a derült időben, törekeny volt, akár egy délibáb, de valódi, mint egy... nos, mint a cipők. – Kérlek, mondjátok el, mit tudtok ezekről a cipőkről.

– Kaptam cipőt, kaptál cipőt, Isten minden pulyája kap cipőt – mondta Odetta. – Legalábbis ez az általános vélemény.

– Hát – szólalt meg Eddie –, *mi* mindenesetre kaptunk. Ugye te is arra gondolsz, amire én gondolok?

– Úgy tűnik.

– És te, Jake?

Jake nem szavakkal válaszolt. Fölemelte a másik félcipőt (Roland nem kételkedett benne, hogy a cipők, a szörmökusét is beleértve, tökéletesen illenek a lábukra), és gyors egymásutánban, háromszor összeütötte a sarkukat. Rolandnak ez semmit sem mondott, ám Eddie és Susannah feltűnően reagáltak; úgy néztek körül, úgy nézték főleg az eget, mintha azt várnák, hogy vihar támad ebből a ragyogó őszi napsütésből. Majd végül megint az üvegpalotát nézték, és aztán egymást, azzal a mindent értő, kerek szemű pillantással, amitől Rolandnak kedve lett volna addig rázni őket, míg a fogaik csattognak. Mégis várt. Néha nem tehet többet az ember.

– Miután megölted Jonast, belenéztl a gömbbe – fordult felé Eddie.

– Igen.

– *Utaztál a gömbben.*

– Igen, de nem akarok ismét beszélni róla; semmi köze ehhez a...

– Én azt hiszem, hogy mégis van – vágott közbe Eddie. – A rózsaszín viharban repültél. Úgy is mondhatod, hogy egy rózsaszín *szélvészben*. Szélvészt is lehet mondani vihar helyett, nem? Főleg, ha találós kérdést akarsz szerkeszteni.

– Hát persze – bólintott Jake. Réveteg volt a hangja, szinte mintha álmában beszélne. – Mikor repül át Dorothy a Varázsló Szivárványa fölött? Ha a szél vész.

– Nem Kansasban vagyunk, édesem – figyelmeztette Susannah, aztán valami sajátosan humortalan vakkantást hallatott, amelyet Roland egyfajta nevetésnek hitt. – Egy kicsit hasonlíthat, de Kansas sohasem volt... tudod, ilyen *hasadt*.

– Nem értelek titeket – mondta Roland. Ámde fázott, és a szíve túl gyorsan vert. Nem mondta nekik, hogy most már mindenfelé vannak hasadások? A világok egymásba olvadnak, ahogy a Torony erői fogyatkoznak, és közeledik a nap, amikor a rózsákat beszántják.

– Láttál dolgokat, miközben röpültél – szolt Eddie. – Mielőtt elértél volna a sötét földre, amit Mennykőcsapásnak neveztl, dolgokat láttál. A zongoristát, Shebet. Aki még egyszer fölbukkant az életedben, igaz?

– Igen, Tullban.

– És a vörös hajú telepes?

– Ő is. Volt egy Zoltán nevű madara. De amikor találkoztunk, ő és én, normálisan köszöntünk egymásnak, „Életet neked és a gabonádnak”, valahogy így. Mintha ezt hallottam volna, miközben elrepült mellettem a rózsaszín viharban, de valójában mást mondott. – Susannah-ra pillantott. – Láttam a tolószékedet is. A régit.

– És láttad a boszorkányt.

– Igen. Én...

Jake Chambers azt kiáltotta, olyan karcosan sipító hangon, ami idegesítően emlékeztette Rolandot Rheára: – Elkaplak, szépike! És a kiskutyádat is!

Roland rámeredt, és igyekezett nem eltátani a száját.

– Csak a filmen nem seprűn utazott a boszorkány – mondta Jake. – Bringája volt, kosárral a hátulján.

– Igen, aratási amulettek sem voltak rajta – folytatta Eddie. – Pedig milyen szép lett volna velük. Én

mondom neked, Jake, amikor gyerek voltam, rosszakat álmodtam attól, ahogy nevetett.

– Én a majmoktól cidriztem – közölte Susannah. – A repülő majmoktól. Ha csak eszembe jutottak, már másztam is be az ágyba a mama és a papa közé. Már javában aludtam, mikor ők még mindig azon veszekedtek, kinek támadt az a ragyogó ötlete, hogy elvigyen engem abba a vacak moziba.

– Én nem féltem összeütni a cipő sarkát! – dicsekedett Jake. – Egy csöppet sem. – Susannah-hoz és Eddie-hez beszélt; most egy ideig úgy viselkedett, mintha Roland ott se lenne. – Hiszen nem volt rajtam.

– Igaz – mondta szigorúan Susannah –, de tudjátok, mit szokott mondani a papám?

– Nem, de van egy olyan érzésem, hogy meg fogjuk tudni – válaszolta Eddie.

A nő lesújtó pillantást vetett rá, majd visszafordult a kisfiúhoz. – „Ne fütyöréssz szélért, hacsak nem akarod, hogy fűjjon” – mondta. És ez jó tanács, akármit gondoljon is Bolond Ifiúr.

– Már megint kikaptam – vigyorgott Eddie.

– Aptam! – nézett rá szigorúan Csi.

– Ezt magyarázzátok meg nekem – mondta Roland a leglágyabb hangján. – Hallani akarom. Osztozni akarok a *khef*-etekben. Méghozzá most rögtön.

2

Ekkor elmondták neki a mesét, amit minden huszadik századi amerikai gyerek ismer, egy Dorothy Gale nevű kansasi kis parasztlányról, akit kutyástul fölkapott a forgószél, és elrepítette Óz földjére. Ózban nem I-70-es államközi volt, hanem egy sárga téglával kikövezett út, amely azonban nagyrészt ugyanazt a célt szolgálta, voltak boszorkányok, jó és rossz egyaránt. Volt egy *ka-tet*, amely magában foglalta Dorothyt, Totót és három barátot, akikkel a kislány útközben találkozott: a Gyáva Oroszlánt, a Bádögembert és a Madárijesztőt. Mindegyiknek hiányzott valami

(*nyúl és hal, madár és medve*)

a boldogságához, és Dorothy volt az, akivel Roland új barátai (ami azt illeti, maga Roland is), a leginkább azonosultak: mert ő ismét meg akarta találni a hazafelé vezető utat.

– A mumpicok mondták neki, hogy kövesse a sárga tégláösvényt, amely Ózhoz vezet – mesélte Jake –, így hát elindult. Másokkal is találkozott útközben, valahogy úgy, ahogy te velünk, Roland...

– Noha te nem igazán hasonlítasz Judy Garlandra – közölte Eddie.

– ...és végül megérkeztek. Ózhoz, Smaragdvárosba, a fickóhoz, aki a Smaragd Palotában lakott. – Az előttük álló üvegpalotára pillantott, amely egyre zöldebb lett az erősödő fénytől, azután visszafordult Rolandhoz.

– Igen, ezt értem. És hatalmas *dinh* volt az az Óz nevű fickó? Bátor? Netán király?

A hármas ismét olyan pillantást váltott, amelyből Roland kimaradt. – Ez bonyolult – mondta Jake. – Tulajdonképpen egy humbug volt...

– Bumhug? Mi az?

– *Humbug!* – nevetett Jake. – Csaló! Csak dumált bele a világba. De talán a legfontosabb, hogy honnan jött valójában a Varázsló...

– Varázsló? – kérdezte élesen Roland. Megragadta Jake vállát csonka jobbjaival. – Miért nevezted így?

– Mert ez volt a címe, aranyom – felelte Susannah. – Óz, a nagy varázsló. – Gyengéden, de határozottan fölemelte Roland kezét Jake válláról. – Hadd mondja. Semmi szükség rá, hogy kiszorítsd belőle.

– Fáj? Jake, bocsánatodért esedezem.

– Á, kutya bajom – válaszolta Jake. – Ne is törődj vele. Szóval Dorothy és a barátai egy csomó

kalandon estek át, mielőtt rájöttek volna, hogy a varázsló, ahogy te mondtad, egy bumhug. – Összekulcsolt kezével hátrasöpörte a haját a homlokából, és közben úgy vihogott, mint egy ötéves. – Nem tudott bátorságot adni az Oroszlánnak, észt a Madárijesztőnek vagy szívet a Bádogembernek. De az volt a legrosszabb, hogy nem tudta visszaküldeni Dorothyt Kansasba. A varázslónak volt egy léghajója, de Dorothy nélkül repült el. Nem gondolom, hogy szántsándékkal, mégis ez lett belőle. – Nekem úgy tűnik, abból, amit ti elmeséltetek – mondta Roland, nagyon lassan formálva a szavakat –, hogy Dorothy barátai elejétől fogva birtokolták azt, amire áhítoztak.

– Ez a történet erkölcsi tanulsága – válaszolta Eddie. – Talán épp ettől klassz. De Dorothy ott ragadt Ózban. Azután megjelent Glinda. Glinda, a jó boszorkány. És mivel Dorothy szétlapította a házával az egyik gonosz boszorkányt, és megolvasztotta a másikat, Glinda jutalmul elmondta neki, hogyan használhatja a rubincipellőt. Amit Glindától kapott.

Eddie fölemelte a kubai sarkú piros ködvágót, amelyet neki hagytak ott az I-70-es szaggatott fehér vonalán.

– Glinda azt mondja Dorothynak, hogy háromszor üsse össze a rubincipellő sarkát. Azt állította, hogy ettől visszakerül Kansasba. Így is lett.

– És ezzel vége a mesének?

– Hát – vont vállat Jake – olyan népszerű lett, hogy az illető, aki írta, nekilátott, és írt még vagy ezer Óz-történetet...

– Ja – bólintott Eddie. – Épp csak azt nem, hogy *Glinda útikalauza a feszes combokhoz...*

– ...és csináltak egy hülye átdolgozást is, *Varázsló* címmel, amelyikben feketék szerepeltek:..

– Tényleg? – kérdezte Susannah. Mintha meghökkent volna. – Milyen *sajátos* ötlet.

– ...de azt hiszem, az egyetlen igazán fontos, az az első – fejezte be Jake.

Roland lekuporodott, és beledugta a kezét a neki való csizmába. Fölemelte, megnézte, visszarakta. – Gondoljátok, hogy föl kell vennünk őket? Itt és most?

Három New York-i barátja kételkedve nézett össze. Végül Susannah szólt a nevükben, hogy adjon a *khef*-ből, amelyet a harcos is érzett, ha nem tudott is osztozni benne.

– Talán jobb lenne, ha nem vennénk föl most rögtön. Túl sok rosszindulatú szellem van errefelé.

– *Takuro* szellemek – mormogta Eddie elsősorban saját magának. Azután: – Nézzétek, talán vigyük őket magunkkal. Ha fel kell húznunk őket, véleményem szerint tudni fogjuk, mikor jön el az ideje. És addig is féljünk a bumhugoktól, még ha ajándékot hoznak is. Jake ismét pukkadozott, ahogy Eddie előre sejtette; néha egy szó vagy egy kép berágja magát az ember vihogójába, mint egy vírus, és ott éldegél egy darabig. Holnap már semmit sem fog jelenteni a gyerekeknek a „bumhug”, ma azonban elneveti magát, valahányszor meghallja. Eddie sokszor szándékozott használni, különösen amikor a jó öreg Jake nem számít rá. Fogták a piros cipőket, amelyeket nekik hagytak ott a kelet felé tartó sávon (Csiét Jake vitte), és ismét elindultak a ragyogó üvegkastély felé.

Óz, gondolta Roland. Kutatott az emlékezetében, de hiába; ezt a nevet nem hallotta korábban, nem is a Nemes Nyelv álcázott szava, mint ahogy a Charlie-t a *char* viselte álruhaként. A hangzása mégis ide tartozott; a hangzása sokkal inkább az ő világára vallott, mint Jake-ére, Susannah-éra és Eddie-ére, ahonnan a történet származott.

Jake egyre azt várta, hogy a Zöld Palota normális lesz, ahogy közelebb érnek hozzá, úgy, ahogy a Disney-vidámpark attrakciói normálisabbnak látszanak, ha közelebről nézzük – nem okvetlenül *hétköznapiak*, de *normálisak*, olyan dolgok, amelyek ugyanúgy hozzátartoznak a világhoz, mint a sarki buszmegálló, a postaláda vagy a pad a parkban, dolgok, amelyeket meg tudsz érinteni,

amelyekre rá lehet írni, hogy BAZMEG PIPER, ha éppen az jut az ember eszébe.

De nem ez történt, és *nem is fog* megtörténni. Viszont közeledőben Jake rájött valami másra: hogy a Zöld Palota a legszebb, legragyogóbb dolog, amit életében látott, és ezen az sem változtatott, hogy nem lehetett bízni (és a kisfiú nem is bízott) benne. Olyan volt, akár egy mesekönyv ábrája, ami annyira tökéletes, hogy valamilyen módon valóra válik. Zümmögött, mint a hasadás, csak gyöngébben és nem kellemetlenül.

Halványzöld falakat koronáztak kiugró csipkés pártázatok és égbe nyúló tornyok, amelyek szinte érintették a kansasi rónaság fölött vitorlázó felhőket. A tornyok sötétebb, smaragdzöld tükben végződtek, ezeken csapkodtak a piros lobogók. Mindegyik lobogóra a nyitott szem

jelképét rajzolták sárgával.

Ez a Bíbor Király jele, gondolta Jake. *Valójában az ő sigul-ja, nem John Farsoné.* Fogalma sem volt, honnan tudja (honnan is tudhatta volna, amikor az alabamai Bíbor Dagály volt az egyetlen bíbor dolog, amit ismert?), mégis így volt.

– Milyen szép – dűnnyögte Susannah, és Jake ahogy ránézett, azt hitte, hogy a nő mindjárt sírni fog. – Valahogy mégse kellemes. Nem helyes. Talán nem direkt *rossz*, mint a hasadás, de...

– De nem kellemes – mondta Eddie. – Ja. Így van. Talán nem épp vörös lámpa, de mindenképpen élénksárga. – Zavartan megdörgölte az arcát (ezt a mozdulatot tudtán kívül vette át Rolandtól). – Mintha nem is lenne komoly, hanem valami sületlen tréfa.

– Kétlem, hogy tréfa – vitakozott Roland. – Mit gondoltok, nem annak a helynek a másolata, ahol Dorothy és a *ka-tet-je* találkoztak a hamis varázslóval?

A három hajdani New York-i ismét váltott egy tanakodó pillantást. Amikor ezzel megvoltak, Eddie szólt a nevükben: – Ja. Ja, valószínűleg. Nem pontosan olyan, mint a filmen, de ha a mi elménkből származik, akkor nem is kell olyannak lennie. Mert láttuk L. Frank Baum könyvében is. Jöhet a könyv képeiből is..

– Meg a saját képzeletünkből – tette hozzá Jake.

– Viszont – szólalt meg Susannah – határozottan kijelenthetem, hogy mi egyáltalán nem óhajtunk találkozni a varázslóval.

– Azt lefogadhatod – bólintott Eddie. – Mivel-mivel-mivel-mivel-mivel...

– *Mivel akkora csodákat mivel!* – fejezte be Jake és Susannah egyszerre, azután nevettek, örültek egymásnak, miközben Roland összevont szemöldökkel, zavartan nézte őket, és kirekesztettnék tűnt.

– Azért meg kell jegyeznem, skacok – mondta Eddie –, hogy ez egy újabb csoda, amelyik átsegít a Pszicho Hold sötét oldalára. Valószínűleg jó időre.

4

Ahogy közeledtek, látták, hogy a 70-es országút eltűnik a kastély kissé legömbölyített külső falának halványzöld mélységeiben; úgy lebegett ott, mint egy optikai csalódás. Még közelebb érve hallották a zászlók csattogását a szélben, és megpillantották fodrozódó tükörképüket is, mintha vízbefúltak lennének, akik valamitől járkálnak trópusi, nedves kriptájuk mélyén.

Volt egy belső erődítmény is, sötétkék üvegből – az a szín volt, amelyet Jake a tintásüveggel kapcsolt össze –, és egy rozsdaszín gyilokjáró a belső és a külső fal között. A gyilokjáró gyermekkorra Hires-féle üdítőitalának palackját juttatta Susannah eszébe.

Az utat zárt kapu állta el, amely egyszerre volt hatalmas és éteri: mintha vasból kovácsolták volna, amely üveggé változott. Nem volt két egyforma színű a fortélyosan kimunkált nyársak között, és ezek a színek *belülről* látszottak jönni, mintha valamilyen ragyogó gáz vagy folyadék töltötte volna ki a

rudakat.

Az utasok megálltak a kapu előtt. Azon túl nyoma sem volt sztrádának; az úttest helyén udvar volt, ezüst üvegből, hatalmas, lapos tükör. Békés felhők úsztak mélységeiben, időnként áthussant rajta egy madár is. A nap visszaverődött erről a tükörrudvarról, és hullámokban futott végig a zöld kastély falain. A túloldalon csillámló zöld szirtként szökkent a magasba a kastély belső udvarának fala, amelyet szénfekete üvegű, lőréshez hasonlatosan keskeny ablakok törtek meg. Volt a falon egy boltíves kapu is, amelyről Jake-nek a Szent Patrick-székesegyházra kellett gondolnia.

A főbejáratnál balra elmosódó narancsszín pászmákkal átszőtt, krémszín üveg örbódé állt. Piros csíkos ajtaja nyitva állt. A telefonfülke méretű helyiség üres volt, noha a padlón hevert valami, amit Jake újságnak nézett.

A bejárat fölött, az árnyék két oldalán két vízköpő guggolt és vicsorgott, a legsötétebb ibolyaszínű üvegből. Szájukból zúzódásként dagadt ki hegyes nyelvük.

A tornyokon úgy csattogtak a zászlók, mint az iskolaudvarokon.

Varjak károgtak üres gabonaföldek fölött, most, hogy már egy hete elmúlt az Aratás.

A távolban a hasadás nyávogott és nyöszörgött.

– Nézzétek ennek a kapunak a rácsait! – mondta Susannah. Ámulat, döbbenet volt a hangjában. – Közelről!

Jake annyira közel hajolt a sárga rúdhhoz, hogy az már-már hozzáért az orrához, és halványsárga csíkot húzott az arca közepére. Először semmit nem látott, azután elakadt a lélegzete. Amit ő porszemcséknek hitt, azok teremtmények voltak, élőlények, amelyek kis rajokban úszkáltak a rúd börtönében. Olyannak látszottak, akár az akváriumi halak, de ugyanakkor *(a fejük, mondta magának Jake, főleg a fejük miatt)* furcsa, nyugtalanító módon emberinek is. Mintha, gondolta a gyerek, egy függőleges, arany tengerbe nézne, egy üvegrúdba zárt óceánba, amelyben porszemnyi, élő mítoszok fickándoznak. Egy halfarkú parányi nő odaúszott az üveghez, fátyolként húzva maga után hosszú, szőke haját, és kikukkantott az óriás fiúra (a szeme kerek volt, riadt és szépséges), azután tovalebent.

Jake hirtelen elszédült, gyengének érezte magát. Csukva tartotta a szemét, amíg el nem múlt a szédülése. Akkor ismét kinyitotta, és a többiekre nézett. – A mindenit! A többi is ugyanilyen?

– Úgy veszem észre, mindegyik más – mondta Eddie, aki már kettőbe-háromba is bekukkantott. Közel hajolt a bíbor rúdhhoz, az arca izzott, mintha régimódi fluoroszkópot bámulna. – Ezek a fickók itt mintha madarak lennének, icipici madárcák.

Jake odanézett és látta, hogy Eddie-nek igaza van: a kapu bíborszínű üvegrúdjában moszkítónyi madarak seregei szálltak. Szédülten cikáztak az örök alkonyatban, egymás alatt és fölött suhanva, szárnyukkal apró ezüst buborékfüzért húzva.

– Ezek tényleg léteznek? – ámuldozott Jake. – Itt vannak, vagy csak képzeljük őket, Roland?

– Nem tudom. Csak azt tudom, minek a képére csinálták ezt a kaput.

– Azt én is tudom – közölte Eddie. Szemügyre vette a csillogó kapufélfák kerek oszlopait, amelyek ugyancsak rabul ejtett fényt és életet zártak magukba. A két szárny hat-hat színes rúdból állt. A középső – széles és lapos, nem pedig kerek, úgy kidolgozva, hogy középen kettéváljék, amikor nyílik a kapu – volt a tizenharmadik. Ez gyászfekete volt, és semmi sem mozgott benne.

Ó, talán csak mi nem láthatjuk, de azért abban is mozognak lények, egészen biztos, gondolta Jake. *Van abban élet, szörnyű élet. Talán rózsák is. Elmerült rózsák.*

– Ez a Varázsló Kapuja – mondta Eddie. – Minden rúdját úgy csinálták, hogy hasonlítson Maerlyn Szivárványának egy-egy gömbjére. Nézd, itt a rózsaszín!

Jake a combjára támaszkodott, és közelebb hajolt. Előre tudta, mit fog látni odabent: természetesen lovakat. Pirinyó ménesek vágtaztak abban a különös anyagban, amely nem gáz volt és nem is folyadék.

Lovak futottak, egy Lankát keresve, amelyet talántán sohasem fognak megtalálni.

Eddie kinyújtotta a két kezét, hogy megragadja a középső pillért, a feketét.

– Ne! – szólt rá élesen Susannah.

Eddie rá se hederített, de Jake látta, hogy egy pillanatra eláll a lélegzete, és az ajkát összeszorítja, amikor megmarkolja az oszlopot, azt várva, hogy valami – talán egy erő, amelyet a bojszolgalat hozott egyenest a Setét Toronyból – átváltoztatja, vagy legalábbis agyonüti. Amikor semmi sem történt, mélyet sóhajtott megint, és megkockáztatott egy mosolyt. – Nincs benne elektromosság, viszont... – meghúzta; a kapu zárva maradt – ...nem is enged. Látom a közepén, hol nyílik ketté, de semmi sem történik. Nem akarsz próbálkozni velem, Roland?

A harcos a kapuért nyúlt, ám épp csak egyet rázott rajta, amikor Jake a karjára tette a kezét és megállította. – Ne bajlódj. Ez nem így működik.

– Akkor hogyan?

Jake válasz helyett leült a kapu elé, oda, ahol az I-70-es út e fura változata véget ért, és húzni kezdte a lábára a számára odakészített cipőt. Eddie figyelte egy pillanatig, azután a gyerek mellé telepedett. – Azt hiszem, érdemes megpróbálni – mondta Jake-nek –, még akkor is, ha valószínűleg egy újabb bumhug sül ki belőle.

Jake a fejét rázva nevetett, és meghúzta a vérpiros félcipő fűzőjét. Mindketten tudták, hogy ez nem bumhug. Ezúttal nem.

5

– Jól van! – mondta Jake, amikor mindnyájan felhúzták a piros cipőket (amelyek a kisfiú véleménye szerint rendkívül hülyén festettek, különösen Eddie-é). – Háromig számolok, azután összecsapjuk a sarkunkat. Így. – Hangosan összecsapta a félcipője sarkát, egyszer... és a kapu megborzongott, mint lazára eresztett roló az erős szélben. Susannah felkiáltott. Ezt halk, édes csilingelés követte a Zöld Palotából, mintha maguk a falak vibrálnának.

– Úgy látom, ez be fog jönni! – mondta Eddie. – Mindazonáltal figyelmeztetek benneteket, hogy nem fogom elénekelni a „Szivárványon túl” című dalt. Ez nincs benne a szerződésemben.

– A szivárvány itt van – mondta a harcos halkán, kinyújtva nyomorék kezét a kapu felé.

Ez letörölte a mosolyt Eddie arcáról. – Ja, tudom. Egy kicsit szorongok, Roland.

– Én is – bólintott a harcos, és Jake csakugyan látta, hogy sápadt, és mintha beteg lenne.

– Rajta, csibém! – biztatta Susannah. – Számolj, mielőtt elmenne a kurázsink.

– Egy... kettő... *három*.

Összecsapták a sarkukat, egyszerre, ünnepélyesen: *kopp, kopp, kopp*. A kapu még erősebben rázkódott, rúdjaiban észrevehetően erősödött a fény. Az ezt követő csengés is magasabb, élesebb lett, mintha ólomkristályt kocogtatnának a kés élével. Álomszerű akkordokban visszhangzott, és Jake megremegett: részben a gyönyörűségtől, részben a fájdalomtól.

De a kapu nem nyílt ki.

– Mi a... – kezdte Eddie.

– Én tudom! – vágott közbe Jake. – Megfeledkeztünk Csiről!

– Ó, Krisztusom! – nyögte Eddie. – Azért hagytam ott a világot, amelyet ismertem, hogy lássam, amint egy srác babacipőt próbál húzni egy nyamvadt menyétre! Lőj le, Roland, mielőtt szaporodni kezdenék. Roland rá se hederített, feszülten figyelte a kisfiút. Jake leült a sztrádára és azt kiáltotta: – Csi! Hozzám! A szőrnökus lelkesen odakocogott, és bár elég vad volt, mikor összefutottak a Sugár Útján, simán megengedte, hogy Jake felhúzza a tappancsaira a cipőcskéket: sőt mihelyt rájött, miről van szó, a hátsó kettőbe magától lépett bele. Amikor helyére került mind a négy piros topánka (tény, hogy még

ezek hasonlítottak legjobban Dorothy rubincipellőjére), Csi megszagolgatta az egyiket, azután figyelmesen nézett Jake-re. A fiú háromszor összecsapta a sarkát, közben a szörmókust nézte, nem törődve a rázkódó kapuval és a zengő Zöld Palotával.

– Most te jössz, Csi!

– Csi!

Az állat a hátára gördült, mint a kutya, amikor halottat játszik, azután viszolygó értetlenséggel bámulta a lábait. Jake-be, ahogy nézte, hirtelen beléhasított az emlék: egyszerre próbálja paskolni a hasát és dörgölni a fejét, az apja pedig jól kineveti, amiért nem sikerül elsőre.

– Roland, segíts. Tudja, mit kellene tennie, de nem tudja, hogyan. – Fölnézett Eddie-re. – Te pedig ne tegyél semmiféle szellemes megjegyzést, igen?

– Nem – rázta a fejét Eddie. – Nem lesz szellemes megjegyzés, Jake. Mit gondolsz, ezúttal Csi próbálkozzon egyedül, vagy csoportosan csináljuk?

– Úgy gondolom, csak ő.

– Pedig nem ártana, ha együtt kattognánk Mitch-csel – jegyezte meg Susannah.

– Ki az a Mitch? – értetlenkedett Eddie.

– Ne törődj vele. Rajta, Jake, Roland! Számoljunk. Jake megfogta Csi mellső lábait. Roland gyengéden megragadta a szörmókus hátsó lábait. Csi ettől ideges lett – mintha azt várta volna, hogy fölkapják és meghintáztatják –, de nem tiltakozott.

– Egy, kettő, *három!*

Jake és Roland egyszerre, szelíden összeütögették Csi mellső és hátsó lábait. Ugyanakkor maguk is összevágták a sarkukat. Eddie és Susannah ugyancsak.

Ez alkalommal mélyen, édesen bongott a dallam, mintha egy templom üvegharangját húzták volna meg. A kapu közepén a fekete üvegrúd nem kettényílt, hanem végigrepedt, minden irányba obszidián-szilánkokat lövöldözve. Néhány nekicsapódott a szörmókus irhájának. Csi összerándult, kitepte magát Jake és Roland kezéből, és arrébb ügetett. Leült az előzési sávot jelző szaggatott fehér vonalra, hátracsapta a fülét, és lihegve bámulta a kaput.

– Gyerünk – mondta Roland. Odalépett a bal oldali kapuszárnyhoz, és lassan kitérte. Megállt a tüköruveg udvar szélén a magas, vékony alak, farmerban, meghatározhatatlan színű, ócska ingben, képtelen piros cowboycsizmában. – Menjünk be és nézzük meg, mit akar mondani, Óz, a Varázsló.

– Ha még itt van – tette hozzá Eddie.

– Ó, szerintem itt van – dünnyögte Roland. – Igen, azt hiszem, itt van.

A főbejárat és a mellette levő bódé felé ballagott. A többiek követték, piros lábbelijük talpánál fogva húzva maguk után tükörképük sziámi ikerpárjait.

Csi jött utolsónak. Fürgén csúszkált utánuk rubintopánkáiban, csak egyszer állt meg, hogy megszimatolja saját tükörképének a pofáját.

– Csi! – kiáltotta az alatta lebegő szörmókusnak, majd futott Jake után.

III. fejezet

A VARÁZSLÓ

Roland megállt az őrszobánál, bekukkantott, és fölemelte a padlón heverő tárgyat. Közben a többiek utolérték és köréje húzódtak. Újságnak tűnt, illetve az is volt, de roppant különös. Nem a *Topekai Futár* volt, és egy kukkot sem írt az országos járványról.

Bla bla bla bla bla bla bla	sarjúfa minden anyag
bla bla blabla bla bla bla bla	ugyanaz bla jak bla bla bla
bla bla bla bla blabla bla bla	főtt pulyka sült liba minden
blabla bla bla bla bla bla bla	anyag ugyanaz bla bla jak
blabla bla bla bla bla jak jak	jak vonatozz rohadozz min-
jak jak jak jak jak jak jak jak	den anyag ugyanaz bla bla
jak jak jak jak jak jak bla bla	bla bla bla bla bla bla bla bla
a jó az rossz a rossz az jó	bla bla bla blamázs blamázs
minden anyag ugyanaz las-	blamázs bla bla bla jak jak
san jár ha hívogatnak min-	jak jak bla bla bla bla bla bla
den anyag ugyanaz bla bla	bla bla bla bla blabla bla bla
Blaine a kín minden anyag	bla bla bla bla bla bla bla bla
ugyanaz jak jak jak jak	bla bla bla.

Alatta egy kép Rolandot, Eddie-t, Susannah-t és Jake-et ábrázolta, ahogy keresztülvágnak a tükröző udvaron, mintha legalább egy napja történt volna, és nem pár perce. A képaláírás szerint: TRAGÉDIA ÓZBAN: UTAZÓK ÉRKEZNEK, HÍRNEVET, SZERENCSEÁT KERESVE; HALÁLT LELNEK HELYETTE.

– Ezt már szeretem! – mondta Eddie, és megigazította Roland revolverét a csípőjére ejtett tokban. – Vigasz és bátorítás, oly sok zűrzavaros nap után! Mint egy forró ital egy kurva hideg éjszakán.
– Ettől ne félj – legyintett Roland. – Ez csak egy tréfa.
– Nem félek – válaszolta Eddie –, de azért kicsit több tréfánál. Számos évet töltöttem el Henry Deannel, és tudom, mikor akarják kirúgni a lelke alól a lábát. Nagyon jól tudom. – Kíváncsian nézett Rolandra. – Remélem, nem veszed sértésnek, de *te* látszol frászban lenni, Roland.
– Mert rettegek – mondta Roland egyszerűen.

2

A boltíves bejáratról egy dal jutott Susannah eszébe, amely tíz évvel azelőtt volt divatos, hogy a saját világából átperderítették volna Rolandéba. *Láttam egy szemgolyót, füstön át bámult a Zöld Ajtó mögül*, szólta a dal. *Amikor azt mondtam, „Joe küldött”, valaki hangosan nevetett a Zöld Ajtó mögött.* Ezen az ajtón azonban nem volt kukucska, amelyen kibámulhatott volna egy szem. Susannah se szándékozott bögrecsárdai stílusban odaszólni, hogy Joe küldte, de azért előrehajolt, hogy elolvassa az egyik ajtóhúzó karikáról lógó feliratot: A CSENGŐ NEM MŰKÖDIK, KÉREM, KOPOGTASSON, mondta a felirat.

– Ne próbálkozz vele – figyelmeztette Rolandot, amikor a harcos csakugyan ökölbe szorította a kezét, hogy engedelmeskedjen az utasításnak. – Ez csak a meséből van.
Eddie kissé hátrébb húzta a tolószéket, elébe lépett, és megfogta a karikát. A kétszárnyú ajtó könnyedén kinyílt, a zsanérok olajozottan fordultak el egymáson. Eddie tett egy lépést befelé az árnyas, zöld barlangra emlékeztető helyiségben, tölcsért csinált a tenyeréből, és elkurjantotta magát: – *Hé!*

Hangja elgurult, és megváltozottan tért vissza: halkán, visszhangot verve, elveszetten. Haldokolva.
– Krisztusom! – mondta Eddie. – Muszáj ide bemenni?
– Ha vissza akarunk térni a Sugárhoz, akkor azt hiszem, igen – Roland a szokottnál is sápadtabbnak látszott, mégis elsőnek ment be. Jake segített Eddie-nek átemelni Susannah tolószékét a (jadeszínű tejüveg) küszöbön, és betolni a palotába. Csi apró cipői tompavörösen villantak meg a zöld üvegpadlón. Alig tettek tíz lépést, amikor a hátuk mögött engesztelhetetlen döndüléssel becsapódtak az ajtószárnyak. A hang végiggördült a termen, és ide-oda verődve elhalt a Zöld Palota mélyén.

Nem volt fogadóterem, csak egy boltíves, barlangszerű folyosó, amely mintha a végtelenségbe tartott volna. A falak sápadtzöldben derengtek. *Pont olyan, mint a filmbeli folyosó*, gondolta Jake, *amelyiken a Gyáva Oroszlán annyira megrémült, amikor rálépett a saját farkára.*

S Eddie, mintha csak rá akart volna játszani a hasonlatosságra (bár Jake meglett volna nélküle), reszketegen (s a tűrhetőnél határozottan jobban) utánozta Bert Lahrt: – Várjatok egy pillanatot, cimborák, ekkicsit gondulkodtam, és igazából nem is akarom annyira látni a Varázslót. Én inkább majd megvárlak titeket ideki!

– Hagyd abba! – csattant föl Jake:

– Dabba! – helyeselt Csi. Jake sarkában kocogott, és menet közben feszült figyelemmel forgatta jobbra-balra a fejét. Jake semmilyen hangot sem hallott a saját lépésein kívül, és mégis érzékelt valamit: egy hangot, amelyik *nem létezett*. Olyan, gondolta, mintha egy szélcsengettyűt néznék, amely csak a leheletnyi szellőt várja, hogy megpendüljön.

– Bocs – mentegetőzött Eddie. – De igazán. – Előremutatott. – Oda nézzetek!

Úgy negyven méterre döbbenetesen magas, keskeny, zöld ajtóban ért véget a zöld folyosó; az ajtó csúcsíves teteje legalább tíz méterre volt a padlótól. Jake most már jól hallhatta az ajtó mögül a folyamatos lüktetést. Ahogy közeledtek, és a zaj erősödött, úgy növekedett a gyerek félelme. Ismerte ezt a hangot; ismerte abból az időből, amikor Hasgatóval rohant Lud alatt, és akkorról, amikor Blaine, a Mono száguldott vele és barátaival. Ez a motorok állhatatos dum-dum-dumja!

– Ez egy lidércnyomás! – mondta halkán, a sírás szélén. – Visszaértünk oda, ahonnan indultunk!

– Nem, Jake – felelte a harcos, és megsimogatta a haját. – Erre ne is gondolj. Amit érzel, az csak illúzió. Tarts ki és légy igaz.

Ennek az ajtónak a felirata nem a filmből származott. És csak Susannah tudta, hogy Dantétól való. KI ITT BELÉPSZ, HAGYJ FEL MINDEN REMÉNNYEL.

Roland kinyújtotta nyomorék jobbját, és kitérte a tíz méter magas ajtót.

Amit mögötte láttak, az – Jake, Susannah és Eddie szemében – az *Óz, a csodák csodájá*-nak és Blaine-nek, a Monónak bizarr ötvözete volt. A padlót vastag szőnyeg (halványkék, mint a bárói kocsíé) borította. A terem olyan volt, mint egy katedrális főhajója, mennyezete beleveszett a zöldesfekete kifürkészhetetlen magasságokba. Az izzó falakat váltakozó zöld és rózsaszín fényben világító, hatalmas üvegbordák támasztották alá; a rózsaszín pontosan olyan árnyalatú volt, mint Blaine külseje. Jake látta, hogy ezekbe a támpillérekbe képek miriádjaikat metszették, de egy se volt valami vigasztaló; taszították a szemet, és összeszorították a szívet. Leginkább sikoltozó arcoknak látszottak.

Előttük a terem egyetlen bútordarabja állt, amely mellett hangyává töpörödtek a látogatók: egy gigászi, zöld üvegtrónus. Jake próbálta megbecsülni a méretét, de nem tudta: nem volt viszonyítási pontja hozzá. A háttámlát talán tizennyolc méter magasnak nézte, de ugyanúgy lehetett huszonöt vagy harminchárom is. A nyitott szem jelképe díszítette, de most nem sárga, hanem vörös. A ritmikusan lüktető fénytől a szem élni látszott: úgy vert, akár a szív.

A trón fölött tizenhárom nagy henger magasodott, mint egy hatalmas középkori orgona sípjai, és mindegyik más színben pulzált. Mindegyik, kivéve azt, amely egyenesen a trónszék középpontjának tengelyében futott. Az fekete volt, mint az éjfél, és néma, mint a halál.

– Hé! – kurjantotta a székében ülő Susannah. – Van itt valaki?

Hangjától a csövek olyan vakítóan felragyogtak, hogy Jake kénytelen volt eltakarni a szemét. Egy

pillanatra az egész trónterem felrobbanó szivárványként lángolt. Azután a csövek kihunytak, elsötétültek, meghaltak, mint Roland meséjében történt, amikor az üveg (vagy a benne lakozó erő) úgy döntött, egy időre eltávozik. Csak a feketeség oszlopa maradt és az üres trón állhatatos zöld lüktetése. Ezután némileg fáradt zümmögés hallatszott, mintha egy nagyon öreg szervrendszer utoljára kelne nyszorgó életre. Legalább két méter magas és hetven centi széles lapok siklottak félre a trón oldalán. A mögöttük feltáruuló fekete nyílásokból rózsaszín füst gomolygott elő. Emelkedés közben lángvörösre sötétedett. És a füstből kirajzolódott egy borzalmasan ismerős, cikcakkos vonal. Jake tudta, mi az, még mielőtt a szavak

(Lud Candleton Rilea Kutyák Vizesése Dasherville Topeka)

megjelentek volna, izzó, füstös ragyogással.

Blaine térképe volt az.

Roland mondhat, amit akar a dolgok változásáról, meg hogy Jake azért érzi magát egy lidércnyomás csapdájában,

(ez életem legszörnyűbb lidércnyomása, és ez az igazság)

mert a zaklatott elme és a rémült szív játszik vele. Jake jobban tudta. Ez a hely hasonlíthatott egy kicsit Óz, a Hatalmas és Rettenetes tróntermére, de akkor is Blaine, a Mono volt az. Visszajutottak a belsejébe, és hamarosan ismét kezdődnek a találós kérdések.

Úgy érezte, mindjárt sikoltozni kezd.

5

Eddie azonnal fölismerte a zöld trón fölötti füstös útvonaltérképből mennydörgő hangot, de ugyanúgy nem hitte Blaine-nek, a Monónak, mint Óznak, a Varázslónak. Lehetett szó *valamilyen* varázslóról, de ez itt nem Smaragdváros, és Blaine-ben annyira nem maradt élet, mint egy darab kutyaszarban. Eddie hazavágta.

– HELLÓ MEGINT, KIS MASINISZTÁK!

A füstös útvonaltérkép lüktetett, de Eddie már nem társította a hanghoz, bár úgy sejtette, hogy ezt várják tőlük. Nem, a hang a csövekből jön.

Lepillantott Jake-re, látta, hogy halottsápadt, és letérdelt mellé. – Ez csak humbug, öcsi – mondta.

– N-nem... ez Blaine... nem halt meg...

– Dehogynem halt meg. Ez semmi más, mint az iskolarádió fölerősített változata... hogy kit zártak kóterbe, és kinek kell jelentkeznie a hatos tanteremben beszédterápiára. Érted már?

– Mi? – A kisfiú bódult szemmel nézett rá, az ajka nedvesen remegett. – Mit akarsz...

– Ezek a csövek *hangszórók*. Tizenkét csatornás Dolby rendszeren át még egy nímand is lehet rettenetes; nem emlékszel a mozira? Rettenetesen kell ordítania, mert ez egy bumhug, Jake, kizárólag bumhug!

MIT FECSEGSZ NEKI, NEW YORK-I EDDIE? EZ MEGINT EGYIKE OSTOBA, ALANTAS ELMÉRE VALLÓ KISDED VICCEIDNEK? EGYIKE TISZTES-SÉGTELEN TALÁLÓS KÉRDÉSEIDNEK?

– Ja! – helyeselt Eddie. – Mégpedig az, hogy „Hány dipoláris számítógép kell egy villanykörte becsavarásához?”. Ki vagy te, haver? Mert azt nagyon jól tudom, hogy nem Blaine, a Mono, de akkor ki vagy?

– ÉN... VAGYOK... **ÓZ!** – mennydörgött a hang.

Az üvegoszlopok felvillantak, a trón mögötti csövek szintén. – **ÓZ, A HATALMAS! ÓZ, A RETTENETES! TI KIK VAGYTOK?**

Susannah addig gurította előre tolokocsiját, amíg a kerék meg nem érintette a tompazöld lépcsősor

tövét. Ez vezetett ahhoz a trónhoz, amin még Lord Perth is eltörpült volna.

– Én Susannah Dean vagyok, a kicsi és megnyomorított – mondta –, és arra neveltek, hogy udvarias legyek, de ne tűrjem a baromságot. Azért vagyunk itt, mert *nyalván* itt kell lennünk. Mi másért kellett levetnünk a saját cipőnket?

– MIT AKARSZ TŐLEM, SUSANNAH? MIT KÍVÁNSZ, KIS PÁSZTORLÁNYKA?

– *Tudod* te azt – felelte a nő. – Azt akarjuk, amit tudomásom szerint mindenki: haza akarunk menni, mert mindenütt jó, de legjobb otthon. Mi...

– Nem mehetsz haza – szólalt meg Jake. Suttogva, rémülten hadart. – Nem mehetsz haza, ezt Thomas Wolfe mondta, és ez az igazság.

– Ez *hazugság*, mézsem – felelte Susannah. – Szemenszedett hazugság. *Igenis hazamehetsz*. Csak annyit kell tenned, hogy megkeresed a megfelelő szívárványt, és átmész alatta. Mi már megtaláltuk; a többi, tudod, már csak lábmunka.

– VISSZAMENNÉL NEW YORKBA, SUSANNAH DEAN? EDDIE DEAN? JAKE CHAMBERS? EZT KÉRITEK ÓZTÓL, A HATALMASTÓL ÉS RETTENETESTÓL?

– New York nem az otthonunk többé – felelte Susannah. Roppant kicsinek, mégis roppant rettenthetetlennek tűnt, ahogy ott ült új toloszékében a gigászi, lüktető trón lábánál. – Mint ahogy Gileád sem otthona Rolandnak. Vigyél vissza minket a Sugár Útjára. Arra akarunk menni, mert az a mi utunk hazafelé. Az egyetlen hazaút, amely nekünk jutott.

– MENJETEK INNEN! – kiáltotta a hang a csövekből. – MENJETEK, ÉS GYERTEK VISSZA HOLNAP! AKKOR MAJD BESZÉLÜNK A SUGÁRRÓL! MACSKAFÜLIT, MONDTA SCARLETT, MAJD HOLNAP BESZÉLÜNK A SUGÁRRÓL, ELVÉGRE A HOLNAP AZ MÁR EGY MÁSIK NAP!

– Nem – mondta Eddie. – Most beszélünk róla.

– NE MERÉSZELD FÖLKELTENI A HATALMAS ÉS RETTENETES ÓZ HARAGJÁT! – bömbölte a hang, és a csövek dühösen fölillantak minden egyes szónál. Susannah bizonyosra vette, hogy ettől most meg kellene ijedniük, de ő majdnem mulatott rajta. Mintha egy ügynök mutatna be egy játékot. *Hé, srácok! Amikor belebeszéltek, a csövek ragyogó színekben villognak! Próbáljátok ki, és meglátjátok!*

– Te szivi, figyelj már ide – mondta Susannah. – Inkább *te* ne akard fölkelteni olyan népek haragját, akiknél pisztoly van. Pláne, ha üvegházban laksz.

– AZT MONDTAM, GYERTEK VISSZA HOLNAP!

Ismét vörös füst kezdett áradni a trónszék oldalán levő nyílásokból. Ez sűrűbb volt, mint az előző. Blaine útvonalterképe szétesett és beleolvadt a füstbe, amely ezúttal arcot formázott. Keskeny, kemény, } figyelmes arc volt, hosszú haj keretében.

Az az ember, akit Roland lelőtt a sivatagban!, csodálkozott Susannah. *Ez itt Jonas. Tudom, hogy az.* Most kissé reszketeg hangon szólalt meg Óz: – GONDOLOD, HOGY FENYEGETHETED A NAGY ÓZT? – A trón fölött lebegő hatalmas füstarc ajkai félig fenyegető, félig megvető vicsorgásra nyíltak. – HÁLÁTLAN TEREMTMÉNYEK! Ó, TI HÁLÁTLAN TEREMTMÉNYEK!

Eddie, aki fölismerte a füstöt és a tükröt, ha látott olyat, másfelé nézett. A szeme kitágult. Elkapta Susannah karját. – Nézd! – suttogta. – Krisztusom, Suze, nézd csak Csit!

A szörmókust nem nagyon érdekelték a füstfantomok, lett légyenek egysínű vasutak útvonalterképei, halott Koporsóvadászok arca vagy csak hollywoodi különleges effektusok második világháború előtti változatban. Látott (vagy megszimatolt) valamit, ami jobban érdekelte.

Susannah megragadta Jake-et, megfordította a kisfiút, és rábökött a szörmókusra. Láta, amint a gyerek szeme kitágul a megértéstől, még egy pillanattal előbb, hogy Csi elérte volna a bal oldali falba

mélyített kis fülkét. Zöld függöny választotta el a teremtől, ugyanolyan árnyalatú, mint az üvegfal. Csi előrenyújtotta hosszú nyakát, foga közé harapta a függöny szövetét, és megrántotta.

6

A függöny mögött vörös és zöld fények villogtak; hengerek pörögtek üvegdobozokban; mutatók lengtek ide-oda kivilágított számlapok hosszú sorában. De Jake alig látta ezt. Az ő figyelmét az ember kötötte le, aki a műszerpultnál ült, háttal nekik. Mocskos haja földtől és vértől filcesen hullott a vállára. Fülhallgatót viselt, és a szája elé lógó kicsi mikrofonba beszélt. Háttal ült nekik, és először nem vette észre, hogy Csi megszagolta és fölfedte rejtekhelyét.

– MENJETEK! – mennydörgött a hang a csövekből... illetve Jake már látta, hogy *valójában* honnan. – GYERTEK VISSZA HOLNAP, HA AKARTOK, DE MOST MENJETEK! FIGYELMEZTETLEK BENNETEKET!

– *Ez* Jonas, Roland talán mégsem ölte meg – suttogta Eddie, de Jake jobban tudta nála. Fölismerte a hangot. Még a színes csövek erősítőitől torzítottan is. Miként hihette valaha is hogy ez Blaine hangja?

– FIGYELMEZTETLEK BENNETEKETEK, HA MEGTAGADJÁTOK...

Csi csaholni kezdett, éles és valahogy fenyegető hangon. A férfi a műszerfülkében fordulni kezdett. *Mesélj nekem, tökfey!* A kisfiú azelőttől emlékezett erre a hangra, mielőtt a tulajdonosa fölfedezte volna a hangosítás kétes örömeit. *Mondj el mindent, amit a dipoláris számítógépekről és a tranzitív áramkörökről tudsz. Mondd el, és azután ihatsz.*

– Nem Jonas volt, és nem is az akármilyen Varázsló. David Quick unokája volt. A Tik-Tak Ember.

7

Jake iszonyodva bámulta. A veszedelmes teremtmény, aki Lud alatt lapított a cimboráival – Hasgatóval, Rézfejüvel, Brandonnal és Tillyvel –, eltűnt. Ez itt annak a szörnyetegnek a lepusztult apja... vagy nagyapja. A bal szeme – az, amelybe Csi belekapott – fehéren, torzan dagadt ki üregéből a borotvátlan arcban. Fejének jobb oldalát mintha félig megskalpolták volna, egy hosszú, háromszög alakú foltban kilátszott a koponyája. Jake-nek volt egy távoli, pániktól sötét emléke egy leffegő bőrdarabról, amely rálóg a Tik-Tak arcára, de akkor ő a hisztéria határán állt. Akárcsak most.

Csi ugyancsak fölismerte az embert, aki meg akarta ölni, és hisztérikus ugatásban tört ki, leszegett fejjel, vicsorogva, felpúpozott háttal. Tik-Tak tágra nyílt, hüledező szemmel bámulta.

– Ne is figyeljete oda arra a függöny mögött! – mondta egy hang a hátuk mögött, azután vihogni kezdett. – Barátom, Andrew még eggyel gyarapítja rossz napjainak hosszú listáját! Szegény fiú! Azt hiszem, tévedtem, amikor elhoztam Ludból, de hát olyan *elveszettnek* tűnt... – A hang tulajdonosa ismét vihogott egyet.

Jake megpördült és látta, hogy egy ember ül a hatalmas trón közepén, hanyagul keresztbe vetett lábbal. Farmert, derékban összeszíjazott, sötét zubbonyt és ócska, elnyűtt cowboysizmát viselt. Zubbonyára jelvényt tűzött, amely disznófejet ábrázolt, golyó ütötte lyukkal a két szeme között. Az újonnan érkezett zsinórral összehúzott szájú zsákocskát tartott az ölében. Fölkelt, úgy állt a trónszék ülésén, mint egy kisgyerek az apja székén, arcáról levedlett bőrként foszlott le a mosoly. A szeme izzott, ajkai föltárták hatalmas, éhes fogait.

– Kapd el őket, Andrew! Öld meg őket! Mindegyik szemétláda stricit!

– *Életem a tiéd!* – visította a fülkében a férfi, és Jake csak most vette észre a sarokba támasztott géppisztolyt. Tik-Tak talpra ugrott és fölkapta. – *Életem a tiéd!*

Megfordult, de Csi ismét rátámadt. Előre és fölfelé ugrott, belevágta a fogait Tik-Tak bal combjába, éppen a heréi alatt.

Eddie és Susannah egyszerre rántották elő fegyverüket, Roland egy-egy hatalmas revolverét. Egyszerre lőttek, töredék másodpercnyi eltérés sem volt a dörrenések között. Az egyik golyó letépte Tik-Tak nyomorult fejének tetejét, majd mélyen belefűrődött a műszerfalba, és hangos, de szerencsére rövid gerjedést okozott a hangszórókban. A másik lövedék a torkába csapódott.

Tik-Tak tett egy tántorgó lépést előre, majd még egyet. Csi a padlóra pottyant, és vicsorogva hátrált. Tik-Tak a harmadik lépéssel kiért a trónterembe. Kézét Jake felé nyújtotta, és a kisfiú olvasott a megmaradt zöld szem gyűlölködő pillantásában; úgy érezte, hallja a férfi utolsó, acsargó gondolatát: *Ó, te rohadt kis vakarcs...*

Azután Tik-Tak előrezuhant, mint a Szürkék főhadiszállásán... csak ez alkalommal nem kel föl többé.

– Így zuhant le Lord Perth, és az egész vidék megremegett a robajától – mondta a trónon álló ember.

Illetve nem ember, gondolta Jake. Dehogyan ember. Azt hiszem, végre megtaláltuk a Varázslót. És frankón tudom, mi van abban a csomagban.

– Marten! – mondta Roland. Kinyújtotta a bal kezét, azt, amely még ép volt. – Marten Broadcloak!

Annyi év után. Annyi évszázad után.

– Kéred, Roland?

Eddie a harcos kezébe nyomta a pisztolyt, amellyel megölte a Tik-Tak embert. Még mindig kék füst szállongott a csőből. Roland úgy tekintett az öreg revolverre, mintha most látná először, azután lassan fölemelte, és célba vette a vigyorgó, rózsás képű alakot, aki ismét keresztbe vetett lábbal ült a Zöld Palota trónján.

– Végre! – sóhajtotta Roland, és hátrahúzta a kakast. – Végre célba vehettek!

8

– Annak a hatlövetűnek semmi hasznát nem veszed, ezt, gondolom, te is tudod – mondta a trónon ülő férfi. – *Ellenem* nem. Csak *mellém* lőhetsz, Roland, öreg cimborá. Mellesleg hogy van a család? Úgy rémlik, elveszítettem velük a kapcsolatot az utóbbi években. Mindig olyan *pocsék* levélíró voltam. Ostorral kell rávenni az írásra, de az ám!

Hátraszegté a fejét és nevetett. Roland meghúzta a fegyver ravaszát. Amikor a kakas lecsapódott, csak tompa kattanás hallatszott.

– Nemmegmontam? – kérdezte a férfi a trónon. – Azt hiszem, véletlenül valamelyik átnedvesedett golyót tetted bele, igaz? Olyat, amelyikben átázott a puskapor? Arra jó, hogy elfojtsa a hasadás hangját, de arra már nem, hogy egy öreg varázslót lelőj vele, igaz? Mecsoda balszerencse! És a kezed, Roland, nézz a *kezedre!* Csak így ránézésre két ujj hiányzik róla. Istenkém, de nehéz életed lehetett. Pedig könnyebbre is fordulhatnának a dolgok. Te és a barátaid kellemes, eredményes életet élhetnétek – ahogy Jake mondaná, ez az igazság. Nincs több homárszörny, nincs több örült vonat, nincs több felzaklató – a veszélyekről nem is beszélve – utazás más világokba. Csak annyit kell tennetek, hogy lemondtok a Toronynak erről az ostoba és reménytelen kereséséről.

– Nem – mondta Eddie.

– Nem – mondta Susannah.

– Nem – mondta Jake.

– Nem! – kiáltotta Csi, és megtoldotta egy vakkantással.

A sötét ember a zöld trónon zavartalanul mosolygott tovább. – Roland! Hát te? – kérdezte. Lassan fölemelte a zsinórra járó zacskót. Porosnak és ócskának tűnt. Úgy lógott a varázsló ökléről, mint egy könnycsepp, és a benne levő tárgy most rózsaszínen lüktetni kezdett. – Add fel, és akkor sohasem kell látniuk, ami ebben van, sohasem kell látniuk annak a régi, szomorú játéknak az utolsó jelenetét. Add fel. Fordulj el a Toronytól, és menj a saját utadon.

– Nem – válaszolta Roland. Mosolyogni kezdett, és ahogy a mosolya szélesedett, úgy hervadt le a trónon ülő alak ajkáról a vigyor. – Úgy vélem, a fegyvereimet megigézheted, mert ebből a világból valók – mondta.

– Roland, haver, nem tudom, mire gondolsz, de figyelmeztetek, hogy ne...

– Ne keresztezzem Óz, a Csodák Csodája útját? Ózét, a Hatalmasét? Pedig én mégis megteszem, Marten... vagy Maerlyn... vagy akárhogy hívod is most magad...

– Pillantanyilag Flagg vagyok – felelte a trónon ülő férfi. – Már találkoztunk. – Elmosolyodott. A mosoly, ahelyett hogy kiszélesítette volna az arcát, mint a másokét teszi, az övét összeszűkült, gyűlölködő grimaszba sajtolta. – Gileád roncsai között. Te és túlélő cimboráid – emlékszem, az egyik az a nyerítő számár Cuthbert volt, a másik az az anyajegyű DeCurry – útban voltatok nyugatra, hogy megkeressétek a Tornyt. Vagy hogy Jake világának nyelvét használjam, fölkerelkedtetek, mert találkozni akartál a Varázslóval. Tudom, hogy láttál, de azt kötve hiszem, hogy mostanáig gyanítottad volna, miszerint én is láttalak téged.

– És fogunk is még találkozni, úgy vélem – mondta Roland. – Hacsak most rögtön meg nem öllek, és véget nem vetek annak, hogy mindenbe beleártsd magad.

A saját pisztolyát még mindig a bal kezében tartva, jobbával a farmerja derekához kapott. Jake Rügere egy másik világból származik, talán nem hat rá a varázsló bűbája. Gyors volt, mint mindig, szemkápráztatóan gyors.

A trónon ülő alak visított, és lekushadt. A zsákocska kiesett az öléből, és az üveggömb – amelyet egykor Rhea, azután Jonas, végül Roland tartott a kezében – kigurult a száján. A trónszék karfájából ez alkalommal zöld füst bodorodott. Mindent elsötétítő felhőkben emelkedett a magasba. Roland azonban így is rálőhetett volna a füstben eltűnő alakra, ha simán elő tudja rántani a fegyvert. De nem tudta; a Rüger megcsúszott nyomorék kezében, azután megcsavarodott. A célgömb beleakadt az övcsatba. Mindössze negyed másodpercebe telt, hogy kiszabadítsa, de erre a negyed másodpercre szüksége volt. Három lövést eresztett a gomolygó füstbe, azután előrerontott, meg sem hallva a többiek figyelmeztető kiáltását.

Kezével elhajtotta a füstöt. Lövései vastag zöld üvegtáblákra tördelték a trón hátlapját, de az emberforma lény, aki Flaggnek nevezte magát, eltűnt. Roland már abban is kételkedett, hogy ő – vagy az – egyáltalán ott volt-e.

– Ám a gömb ott volt, sértetlenül, ragyogva, ugyanazzal a csábító rózsaszín fényel, amelyre oly régről – még mikor Mejisben volt ifjú és szerelmes – emlékezett. Maerlyn Szivárványának e fennmaradt darabja a trónszék pereméig gurult; még öt centi, és lezuhan, széttörik a padlón. De nem így történt; még, mindig megmaradt ez az ördögös dolog, amelyet Susan Delgado először Rhea konyhájának ablakán át pillantott meg a Csókos Hold fényében.

Roland fölvette – milyen jól illett a kezébe, milyen természetesnek érezte a tenyere még ennyi év után is –, és belenézett felhős, zavaros mélységébe. – Mindig elvarázsolt életed volt – mormolta neki. Rheára gondolt, amilyenek a gömbben látta: öreg, nevető szemére. Az aratásnap máglya lángjaira gondolt, ahogy fölcsapnak Susan körül, és a lány szépsége vibrál a hőségben. Délibábként vibrál.

Nyomorult igéző!, gondolta. *Ha a padlóhoz csapnálak, biztosan belefulladás a tenger könnybe, amely kiömlene széthasadt bendődből – azoknak a könnyeibe, akiket tönkretettél.*

Miért ne tenné meg? Ha egyben maradt az ocsmány holmi, talán visszasegíthetné őket a Sugár Útjára, de Roland nem hitte, hogy csakugyan *szükségük lenne* rá. Úgy vélte, hogy ebben a témában Tik-Tak és a magát Flaggnek nevező lény jelentette az utolsó összecsapást. A Zöld Palota volt az ajtó, amelyen át visszajuthattak Belső-Világba... és most már Rolandé is. Fegyverrel hódították meg.

Még nem mehetsz, harcos. Addig nem, amíg be nem fejezed a történetedet, el nem mondd az

utolsó jelenetet.

Kinek a hangja ez? Vannayé? Nem. Corté? Nem. De nem is az apjáé, aki egyszer meztelenül penderítette ki egy kurva ágyából. Az a legkeményebb hang volt, amelyet gyakran hallott zavaros álmaiban, amelyiknek annyira szeretett volna kedvére tenni, és oly ritkán sikerült. Nem, nem az a hang volt, ezúttal nem.

Ezúttal a *ka* hangját hallotta. A *ka* olyan, mint a szél. Olyan sok mindent elmondott arról a rettenetes tizennegyedik évről... de még nem fejezte be a történetet. Mint Detta Walkernél és a Kék Hölgy spéci tányérjánál, itt is volt még valami. Egy rejtett dolog. Mert, ezt jól látta, nem az a kérdés, hogy ők öten kitalálnak-e a Zöld Palotából vagy sem, rálelnek-e a Sugár Útjára; a kérdés az, hogy lehetnek-e továbbra is *ka-tet*. Ha ezt akarják, akkor Roland semmit sem titkolhat előlük; el kell mondania nekik, mit látott utoljára a varázsló üvegében sok évvel ezelőtt. Három éjszakával az érkezésük tiszteletére adott lakoma után. El kell mondania nekik...

Nem, Roland, suttogta a hang. Ne csak mondd. Ezúttal nem elég. Te is tudod.

Igen. Tudja.

– Gyertek! – fordult feléjük.

Lassan köréje gyűltek, szemük nagyra tágult, megtelt a gömb villogó, rózsaszín fényével. Máris félig-meddig hipnotizálta őket, még Csit is.

– Mi *ka-tet* vagyunk – mondta Roland, és eléjük tartotta a gömböt. – Egy a sok közül. Amikor elindultam a Setét Torony keresésére, elvesztettem egyetlen igaz szerelmemet. Most nézzetek bele ebbe a nyomorultba, és lássátok, mit vesztettem nem sokkal később. Nézzétek meg egyszer s mindenkorra; jól nézzétek meg!

Nézték. A gömb, amely Roland fölemelt tenyerén pihent, gyorsabban lüktetett. Egybefogta őket és elsodorta. Rabul esve a rózsaszín fergetegben, pörögve szálltak át a Varázsló Szivárványa fölött a valaha volt Gileádba.

IV. fejezet AZ ÜVEG

New York-i Jake ott áll az egyik felső folyosón, a gileádi Nagy Csarnokban – ez itt, ezen a zöld földön sokkal inkább kastély, mint a polgármester háza. Körülnéz és meglátja Susannah-t és Eddie-t, akik egy kárpitnál állnak, kerekre nyílt szemmel, szorosán fogva egymás kezét. Susannah is áll; ismét van lába, legalábbis most, és az általa „lábtyűnek” nevezett valamit szakasztott olyan rubincipellő váltotta fel, amelyet Dorothy viselt, amikor rálépett a Nagy Út Dorothy féle változatára, hogy megkeresse Őzt, a Csodák Csodáját, a bumhugot.

Azért van lába, mert ez csak álom, gondolja Jake, pedig tudja, hogy nem az. Lenéz és látja, hogy Csi bámul rá vissza aggodalmas, értelmes, aranygyűrűs szemével. Még mindig piros babacipőt visel. Jake lehajol, megsimogatja a szőrmókus fejét. Tisztán és világosan érzi a keze alatt az állat bundáját. Ez nem álom.

De rájön, hogy Roland nincs itt; csak négyen vannak, nem öten. Valami mást is észrevesz: ennek a folyosónak a levegője halvány rózsaszín, és apró, rózsaszín dicsfények forognak a folyosót megvilágító muris, régimódi izzók körül. Valami történni fog; valamilyen történet játszódik majd a szemük előtt. És most, mintha az ő gondolata idézte volna föl, a kislány közeledő lépések kopogását hallja.

Ez olyan történet, amit ismerek, gondolja Jake. Olyan, amelyet már meséltek nekem.

Ahogy Roland befordul a sarkon, Jake rájön, melyik történetről van szó: arról, amelyben Marten Broadcloak megállítja Rolandot, amikor a fiú a tetőre igyekszik, ahol talán hűvösebb van. „Kölyök!, fogja mondani, gyere be! Ne ácsorogj a folyosón! Anyád beszélni szeretne veled.” De persze nem ez az igazság, nem is ez volt az igazság, sohasem lesz ez az igazság, akármennyit csúszkál és görbül el az idő. Marten azt akarja, hogy a fiú lássa az anyját, és felfogja, hogy Gabrielle Deschain az apja varázslójának a szeretője lett. Marten bele akarja ugratni a fiút az idő előtti férfivá avatásba, addig, míg az apja távol van, és nem akadályozhatja meg; el akarja takarítani az útjából a kutyakölyköt, még mielőtt agyarat növeszthetne a harapáshoz.

Ezt most mindnyájan meg fogják látni; a szomorú komédia a szemük előtt halad végig szomorú, előre elrendelt pályáján. Túl fiatal vagyok, gondolja Jake, de természetesen nem túl fiatal; Roland mindössze három évvel lesz idősebb, amikor Mejisbe megy a barátaival, és találkozik Susannal a Nagy Úton. Mindössze három évvel öregebb, amikor megszereti a lányt; mindössze három évvel idősebb, amikor elveszíti.

Nem érdekel, nem akarom látni...

Nem is fogja, döbben rá, amikor Roland közelebb ér; mindez már megtörtént. Nem augusztus van, Tele Föld ideje, hanem késő ősz vagy kora tél. Ezt megállapíthatja a szerapéből, a Külső ívbe tett kirándulás emlékéből, amelyet Roland visel, és a párafelhőből, amely minden lélegzetvételnél gomolyog a fiú orrából-szájából; Gileádban nincs központi fűtés, és idefönt hideg van.

Más változások is vannak: Roland most azokat a fegyvereket viseli, amelyek születése jogán járnak neki, a hatalmas, szantálfa agyú pisztolyokat. Az apja adta át neki a lakomán, gondolja Jake. Azt nem tudja, miért olyan biztos benne, mégis ez a helyzet. És Roland arca, noha még fiús, nem annak a gyerekeknek a nyílt, tapasztalatlan ábrázata, aki öt hónappal korábban lődörgött erre; a fiú, akit Marten akkor kelepchébe csalt, sok mindenben ment át azóta, és ezek között a Corttal vívott küzdelem volt a legcsekélyebb megpróbáltatás.

Valami mást is lát Jake: az ifjú harcos piros cowboy-csizmát visel. De nem tud róla. Mert ez nem igazából történik.

Valahogy mégis úgy. Benne vannak a varázsló üvegében, benne a rózsaszín viharban (azok a rózsaszín dicsfények, amelyek a körték körül forognak, a Kutyák Vizesését juttatják Jake eszébe, meg a párában forgó holdszivárványokat), és minden megtörténik megint.

– Roland! – kiáltja Eddie onnan, ahol Susannah-val állnak a kárpit előtt. Susannah-nak elakad a lélegzete, megszorítja a fiú vállát, azt akarja, hogy hallgasson, de Eddie nem törődik vele. – Ne, Roland! Ne! Rossz ötlet!

– Ne! Olan! – csaholja Csi.

Roland rájuk se hederít. Kartávolságra halad el Jake előtt, de nem veszi észre. Roland számára nincsenek ott; piros csizmák ide vagy oda, ez a ka-tet még messze a jövőjében van.

A folyosó végén megáll egy ajtó előtt, habozik, azután fölemeli az öklét és kopog. Eddie elindul a folyosón, még mindig Susannah kezét fogva... majdnem úgy tűnik, mintha magával húzná a nőt.

– Gyere, Jake – mondja Eddie.

– Nem, nem akarok menni.

– Nem az az érdekes, hogy-te mit akarsz, tudhatnád. Látnunk kell. Ha nem tudjuk megállítani, legalább azt tegyük meg, amiért idejöttünk. Na gyere!

Jake elindul, a szíve nehéz a félelemtől, a gyomra csomóba ugrik össze. Ahogy közelednek Rolandhoz – a fegyverek irdatlannak tűnnek vékony csípőjén, sima, de máris valahogy fáradt arcától Jake legszívesebben elsírná magát –, a harcos ismét kopogtat.

– Nincs itt, mézsem! – üvölti Susannah. – Nincs itt, vagy nem nyitja ki, neked mindegy is, hogy

melyik! Hagyd abba! Hagyd őt! Nem ér ennyit! Attól, hogy az anyád, még nem fog ennyit érni!
Eredj innen!

De Roland őt sem hallja, és nem megy el. Miközben Jake, Eddie, Susannah és Csi láthatatlanul összegyűlnek a háta mögött, a harcos megnyitja anyja ajtaját, és látja, hogy nem zárták be. Kinyitja az ajtót: árnyas, selyemkárpitokkal ékes budoár tárul fel. A padlón szőnyeg, olyan, mint a perzsák, amelyeket Jake anyja szeret. Ám Jake tudja, hogy ez itt Kashamin tartományból érkezett.

A szoba túlsó falánál, az ablak mellett, amelyen behúzták a zsalugátereket a téli szél ellen, Jake egy alacsony hátú széket lát, és tudja, hogy ezen ült Roland anyja ama napon, amikor fia kiállta az avatási próbát; ezen ült, amikor a fia észrevette a nyakán a szívásnyomokat.

A szék most üres, de amikor a harcos beljebb lép a szobába, és a lakosztály hálósobája felé pillant, Jake észrevesz egy pár cipőt – feketét, nem pirosat – a zsalus ablak függőnye alatt.

– Roland! – ordítja. – Roland, a függöny mögött! Valaki van a függöny mögött! Nézz oda!

De Roland nem hallja.

– Anyám! – szól, és még a hangja is ugyanaz, Jake bárhol megismerné... de micsoda varázsosan üde változat! Fiatal, nem rekedt a sokévnnyi portól, széltől, cigarettafüsttől. – Anyám, Roland van itt! Beszélni akarok veled!

Semmi válasz. Végigmegy a hálósobába vezető kurta folyosón. Jake tudatának egy része itt akar maradni az előszobában, oda akar menni a függönyhöz, félre akarja rántani, de tudja, hogy a dolgok itt nem így működnek. Még ha megpróbálná is, akkor se igen menne vele semmire; a keze valószínűleg átszaladna rajta, mint egy kísérteté.

– Gyertek! – szól Eddie. – Maradjunk vele!

Egy kupacban vonulnak, ami más körülmények között mulatságos lenne. Most nem az; ez egy olyan eset, amelyben három ember kétségbeesetten szeretné megvigasztalni a barátjukat.

Roland áll és a szoba bal oldali falánál levő ágyat nézi. Úgy bámulja, mint akit megdelejeztek. Talán Martent próbálja elképzelni benne az anyjával; talán Susanra emlékezik, akivel egyszer sem hált tisztességes ágyban, pláne ilyen baldachinos, fényűző darabban. Jake látja a harcos ködös arcélét a háromrészes tükörben, amely a szoba túlfelében áll egy alkóvban. Ez a hármastükör egy asztalka előtt található, amelyet a kisfiú azonnal fölismer, mert ugyanilyen volt szülei hálósobájában az anyja oldalán; ez egy fésülködőasztal.

A harcos összerázkódik és visszatér azokból az akármilyen gondolatokból, amelyekbe elmerült. Lábán ott az a szörnyű csizma, ebben a homályos fényben olyan ember csizmájának látszik, aki egy vérpatakon lábalt át.

– Anyám!

Egy lépést tesz az ágy felé, kicsit fölé hajol, mintha azt gondolná, hogy az asszony alatta rejtőzik. Bár ha az anyja rejtőzik, akkor nem itt teszi; a cipők, amelyeket Jake a függöny alatt látott, női cipők voltak, és az árnyék, amely most a rövid folyosó végében áll a hálósoba ajtaja előtt, női ruhát visel. Jake látja a szoknya szegélyét.

Ennél többet is lát. Jobban megérti Roland zaklatott kapcsolatát az anyjával és az apjával, mint Eddie vagy Susannah valaha is fogja, mert a saját szülei feltűnően hasonlítanak rájuk: Elmer Chambers a Hálózat harcosa, Megan Chambers hosszú ideje hál beteges barátokkal. Ezt nem mondják el Jake-nek, ő azonban valahogy mégis tudja; megosztja szüleivel a kfe-et, tudja, amit ők tudnak.

Tud még valamit Rolandról is: hogy látta az anyját a varázsló üvegében. Gabrielle Deschain volt az, aki frissen tért vissza a debariai lelki gyakorlatról, Gabrielle, aki a lakoma után bevallotta férjének tévútjait, megtévedt gondolatait, aki a bocsánatáért esedezett, és könyörgött, engedje

vissza az ágyába... hogy amikor Steven a szeretkezés után elszundít, akkor belemerítse a kést a mellébe... vagy talán csak könnyedén megkarcolja, anélkül hogy felébredjen. Azzal a késsel az eredmény ugyanaz.

Roland mindezt látta az üvegben, mielőtt átadta a gonosz gömböt az apjának, és Roland meg akarja ezt akadályozni. Azért, hogy megmentse Steven Deschain életét, mondaná Eddie és Susannah, akik csak idáig értik a dolgot, de Jake-ben megvan a szomorú gyerekek szomorú bölcsessége, és messzebb lát. Az anyja életét is meg akarja menteni. Adni akar neki egy utolsó lehetőséget, hogy visszanyerje ép elméjét, egy utolsó esélyt, hogy kitartson férje mellett, és igaz legyen. Egy utolsó esélyt, hogy megbánja Marten Broadcloakot.

Bizonyára megteszi, meg kell tennie! Roland látta az arcát azon a napon, hogy milyen boldogtalan volt, ezért meg kell tennie! Biztosan nem a varázslót választja! Ha képes lenne megláttatni vele...

Így aztán, föl se fogva, hogy ismét beleesett a nagyon fiatalok tudatlanságának csapdájába – Roland nem fogja fel, hogy a boldogtalanság és a szégyen milyen gyakran gyengébb a vágynál –, ide jött, hogy beszéljen az anyjával, hogy könyörögjön neki, térjen vissza a férjéhez, mielőtt túl késő lenne. Vele együtt magát is megmentheti, akarja mondani neki, de nem lesz rá lehetősége.

És ha továbbra sem hajlik rá, gondolja Jake, vagy megpróbál dacolni, úgy téve, mintha nem tudná, miről beszél a fia, akkor Roland választás elé állítja: az ő segítségével hagyja el Gileádot – most, ma éjszaka –, vagy holnap reggel láncra verik, mint oly fertelmes árulót, aki szinte biztos, hogy akasztófán végzi, mint Hax, a szakács.

– Anyám! – hívja, még mindig nem sejtve meg az alakot, aki az árnyékban áll mögötte. Újabb lépést tesz a szobában, és most az árnyék is megmozdul. Fölemeli a kezét. Valami van benne. Nem fegyver, ennyit Jake is lát, de halálosnak tűnik, valahogy olyan kígyóforma...

– Roland, vigyázz! – sikoltja Susannah, és a hangja olyan, mint egy mágikus kapcsoló. Valami van az öltözőasztalon – az üveggömb, természetesen; Gabrielle ellopta, vigaszdíjként a szeretőjének, miután a fia megakadályozta a gyilkosságot –, és most föl villan, mintha Susannah hangjára válaszolna. Ragyogó fényt vet a hármastükörré, és az egész szobát betölti az izzása. Ebben a fényben, a hármastükörben Roland végre meglátja a mögötte álló alakot.

– Krisztusom! – kiáltja Eddie Dean elborzadva. – Ó, Krisztusom, Roland! Ez nem az anyád! Ez... Még csak nem is asszony, már nem az, inkább élő hulla, az út porával lepert fekete ruhában. Csak néhány hajcsomó meredezik a fején, ott, ahol az orra volt, lyuk tátong, de a szeme még mindig izzik, és a kezében vonagló kígyó ugyancsak eleven. Jake még a borzadály közepette is képes fölteni magának a kérdést, hogy vajon ugyanaz alatt a szikla alatt találta-e, mint azt, amelyet Roland ölt meg?

Rhea várakozott a harcosra az anyja lakosztályában; a cöosi az, aki nemcsak azért jött, hogy visszaszerezze az igézőjét, hanem azért is, hogy végezzen a fiúval, aki ennyi gondot okozott neki.

– Mostan elkaplak, te mocskos! – vijjogja vihorászva. – Mostan megfizetsz!

De Roland látta, az üveggömbben meglátta. Rheát ugyanaz a gömb árulja el, amelyet visszavenni jött, és a fiú megpördül, keze gyilkos sebességgel hullik újonnan kapott fegyvereire. Tizennégy éves, a reflexei élesebbek és gyorsabbak, mint bármikor később, robban, mint a puskapor.

– Ne, Roland, ne! – sikoltja Susannah. – Ez csak trükk, varázslat!

Jake-nek csak annyi ideje van, hogy a tükörről arra az asszonyra nézzen, aki valóban ott áll az ajtóban; épp csak fel tudja ismerni, hogy becsapták.

Talán Roland is megérti az utolsó töredék pillanatban – hogy csakugyan az anyja az az ajtóban, kezében a kígyó igazából öv, valami, amit az anyja neki készített, talántán békeajándék, és hogy az üveggömb hazudott, azon az egyetlen módon, ahogy képes... tükröződéssel.

Akkor is túl késő. A fegyverek célra tartva mennydörögnek, ragyogó sárga fények villámlanak a szobában. Négyyszer húzza meg a ravaszt, mielőtt leállíthatná magát, és a négy golyó visszalöki a folyosóra Gabrielle Deschaint, az arcán még mindig azzal a reménykedő, béküljünk-ki-mosollyal. Így is hal meg, mosolyogva.

Roland áll egy helyben, a pisztolyok füstölögnek a kezében, arca eltorzul a meglepetéstől és a borzalomtól, épp csak kezdi felfogni, miféle terhet kell cipelnie hátralevő életében: apja fegyvereit használva ölte meg az anyját.

Most vihogás tölti be a szobát. Roland nem fordul meg; dermedten áll a kék ruhás, fekete cipős asszony mellett, aki vérben ázva hever lakosztályának folyosóján; azért jött, hogy megmentse, ehelyett megölte. Gabrielle úgy fekszik, hogy vérző hasán ott hever a kéziszóttas öv.

Jake a harcos felé fordul, és nem is csodálkozik, amikor látja, hogy hegyes, fekete kalapot viselő, zöld arcú asszony úszkál a gömbben. A Gonosz Keleti Boszorka az; de a kisfiú tudja, hogy ugyanakkor a Cöosi Rhea is. Rámered a pisztolyt szorongató suhancra, és a legirtózatosabb vigyorral mutogatja a fogait, amelyet Jake valaha látott.

– Megégettem azt a buta lányt, akit szerettél! Vaj igen, élve égettem el, úgy ám! S most anyagyilkost csináltam belőled! Bánod már, hogy megölted a kígyómat, harcos? Az én szegény, édes Ermotomat? Sajnálod már, hogy durván bántál olyasvalakivel, aki ravaszabb, mint amilyen te egész nyomorult életedben leszel?

A fiún nem látszik, hogy hallaná, ő csak az anyját bámulja. Hamarosan odamegy hozzá, melléje térdel, de most még nem; még nem.

Az arc a gömbben most a három zarándok felé fordul, és közben megváltozik, vén, kopasz és lerobbant lesz, az az arc, amelyet Roland a hazug tükörben pillantott meg. A harcos nem érzékelheti leendő barátait, de Rhea látja őket; vaj igen, de mennyire!

– Lépjetek vissza! – káromja – a holló hangja ez, amely a lombtalan ágon ül a homályos-téli ég alatt. – Lépjetek vissza! Mondjátok le a Toronyról!

– Soha, te kurva! – válaszolja Eddie.

– De hát látjátok, ki is ő valójában! Hogy micsoda szörnyeteg! S tudjátok, hogy ez csak a kezdet! Kérdezzétek meg tőle, mi történt Cuthberttel! Alainnel! Akármennyire értett az érintéshez Alain, az nem mentette meg a végén, de nem ám! Kérdezzétek meg, mi történt Jamie DeCurryval! Sohasem volt olyan barátja, akit ne ölt volna meg, sohasem volt szeretője, aki ne lett volna porrá a szélben!

– Eredj utadra – mondja Susannah –, és hagyd, hogy mi is járjuk a magunkét.

Rhea szörnyű viccorra húzza felhasadozott, zöld száját. – A saját anyját ölte meg! Veled mit fog tenni, te barna bőrű buta szuka?

– Nem ő ölte meg az anyját – szól most Jake. – Te ölted meg. Most pedig eredj innen!

Egy lépést tesz a gömb felé, azzal a szándékkal, hogy fölvegye és a padlóhoz vágja... és tudja, hogy képes lesz megtenni, mert a gömb valódi. Az egész látomásban egyedül ez valódi. De mielőtt megfoghatná, a rózsaszín fény néma villámot lobbant. Jake a szeme elé kapja a kezét, hogy meg ne vakuljon, azután

(olvadok olvadok micsoda világ ó micsoda világ) zuhan, kering a rózsaszín forgószélben, kifelé Ózból, vissza Kansasba, kifelé Ózból, vissza Kansasba, kifelé Ózból, vissza...

V. fejezet A SUGÁR ÚTJA

– ...haza – motyogta Eddie. Kásásnak, szesztől pácoltnak hallotta a hangját. – Vissza haza, mert mindenütt jó, de legjobb otthon, fixen ott.

Igyekezett kinyitni a szemét, de először nem sikerült. Mintha le lett volna ragasztva. Tenyerét a homlokához emelte, megfeszítette arcán a bőrt, és felhúzta szemhéjait. Működött; a szeme kinyílt. Nem látta sem a Zöld Palota tróntermét, sem (tulajdonképpen erre is számított) a gazdagon díszített, de valahogy mégis klausztrofóbiás hálósobát, amelyben az imént tartózkodott.

A szabadban volt, egy kis tisztáson feküdt a téli, fákó fűvön. Apró facsoport volt a közelben, némelyik ágon még libegtek az utolsó barna levelek, sőt az egyikén egy furcsa fehér levél, egy albinó levél. Távolabb a pagonyban csörgedező víz csacsogott kedvesen. A magas fűben elhagyatottan állt Susannah új, javított kiadású tolószéke. Eddie látta, hogy a kerekek sárosak, a küllőkre néhány merev, barna, kései levél tapadt. Meg egy pár fűcsomó. Fejük fölött az ég tele volt mozdulatlan fehér felhővel, és éppen olyan érdekes látványt nyújtott, mint egy lepedőkkel töltött fehérneműs kosár.

Az ég tiszta volt, amikor bementünk a Palotába, gondolta Eddie, és rájött, hogy az idő ismét elcsúszott. Hogy milyen sokat vagy milyen keveset – nem is biztos, hogy tudni szeretné. Roland világa olyan volt, mint egy sebességváltó, amelynek kerekeiről lereszelték a fogakat; az ember sohasem tudhatta, mikor kerül üresbe, és mikor száguld el a legnagyobb sebességgel.

Egyáltalán ez még Roland világa? És ha az, akkor hogyan kerültek vissza bele?

– Honnan tudhatnám? – krákgota. Lassan feltápáskodott, és közben felszisszent. Nem gondolta, hogy másnapos lenne, viszont fájtak a lábai, és úgy érezte, mintha a világ legmélyebb vasárnap délutáni szundikálásából ébredt volna.

Roland és Susannah a fák alatt aludtak a földön. A harcos mocorgott, viszont Susannah hanyagul szétvetett karokkal terült el a hátán, és olyan, úrinőhöz egyáltalán nem illő stílusban hortyogott, hogy Eddie-nek vigyorognia kellett. Jake a közelükben hevert, Csi a srác térdének dőlve szunyókált. Ahogy Eddie ránézett, Jake kinyitotta a szemét és fölült. Nagy szemekkel, de üres tekintettel bámult maga elé; ébren volt, de előzőleg olyan mélyen aludt, hogy ez még nem jutott el a tudatáig.

– Röff – ásított egyet Jake.

– Ja – bólintott Eddie –, ez nálam is működik. – Lassan körbefordult, és már megtette a kör háromnegyedét, amikor összerezsent, mert a Zöld Palotát pillantotta meg a látóhatár szélén. Innen nagyon kicsinek látszott, ragyogását kioltotta a fénytelen nap. Eddie úgy saccolta, harminc-egynéhány mérföldre lehetnek tőle. Susannah tolószékének kerékvágásai pontosan a kastélytól vezettek feléjük.

Hallotta a hasadást, de csak gyengén. És mintha látta is volna, azt a morotvára emlékeztető, higanyos csillámlást, ahogy elnyúlik a sík lapályon... és vagy öt mérföldre tőlük véget ér. Innen öt mérfölddel nyugatra? Ha azt veszi, hol áll a Zöld Palota, valamint hogy ők kelet felé vándoroltak az I-70-esen, akkor ez a természetes feltételezés, de ki tudhatja igazán, főleg, amikor a nap sem látható, hogy segítse a tájékozódást?

– Hol a sztráda? – kérdezte a kisfiú kásás, gombócos hangon. Csi csatlakozott hozzá, először az egyik hátsó lábát nyújtóztatta ki, azután a másikat. Eddie látta, hogy valahol elveszítette az egyik cipőcskáját.

– Talán érdeklődés hiányában megszüntették.

– Nem hinném, hogy még mindig Kansasban lennénk – mondta Jake. Eddie élesen nézett rá, de nem feltételezte, hogy a gyerek tudatosan idézne az Óz-ból. – Sem abban, ahol a Kansas City Royals játszik, sem abban, ahol a Monarchs.

– Miből gondolod?

Jake hüvelykujjával az ég felé bökött, és amikor Eddie fölnézett, látta, hogy tévedett: nem mindent

borított el a fehér felhőréteg, amely olyan unalmas, mint egy kosárnyi lepedő. Pontosan a fejük fölött egy felhőcsík gomolygott a láthatár felé, olyan kitartóan, mint egy szállítószalag.

Visszakerültek a Sugár Újára.

2

– Eddie! Hol vagy, mézem?

A fiú levette a szemét a felhők országútjáról, és megpillantotta Susannah-t, aki fölült és a tarkóját dörgölte. Láthatólag nem tudta, hol van. Talán még azt sem, hogy *kicsoda*. A csonkján viselt lábtyúk sajátosan tompának tündek ebben a fényben, de még így is a legrikítóbb tárgynak számítottak Eddie látóterében, amíg le nem nézett a saját lábára, és meg nem látta kubai sarkú ködvágóját. Ennek is megtört a fénye, amit Eddie már nem kizárólag a borult idő számlájára írt. Megnézte Jake félcipőjét, Csi megmaradt három topánkáját, Roland cowboycsizmáját (a harcos épp most ült föl, átkarolta a térdét, és üresen bámult a messzeségbe). Mindegyik ugyanolyan rubinpiros, de valahogy *élettelen* piros. Mintha elhasználták volna valamilyen mágikus esszenciájukat.

Eddie hirtelen le akarta vetni a csukáját.

Leült Susannah mellé, megcsókolta, és azt mondta: – Jó reggelt, Csipkerózsika. Vagy délutánt, ha úgy jobb. – Hirtelen lerántotta a ködvágót, de szinte utált hozzányúlni, valahogy mintha holt bőrt érintett volna. Közben látta, hogy a ködvágó hegye megkopott, a sarka sáros, már nem tűnik újnak. Korábban töprengett, hogyan jutottak el idáig; most, hogy érezte lábizmai sajgását, és eszébe jutottak a tolókoszi keréknyomai, már tudta. Isten szent nevére, gyalogszerrel! Álmukban gyalogoltak!

– Ez a legjobb ötleted – mondta Susannah –, amióta... hát hosszú ideje. – Lerántotta a lábtyűjét. Eddie látta, hogy a közelükben Jake éppen Csi lábáról kapkodja le a babacipőket. – Ott voltunk? – kérdezte Susannah. – Eddie, tényleg voltunk ott, ahol ő...

– Ahol megöltem az anyámat – szólt közbe Roland. – Igen, ott voltatok. Ahogy én is. Az istenek irgalmazzanak, mert ott voltam. Én tettem. – Kezébe temette az arcát, és rekedten fölzokogott.

Susannah azon a fürge módján kúszott oda hozzá, ami már-már a járás egyféle változatának tűnt. Átkarolta Rolandot, a másik kezével a harcos tenyerét fejtette le az arcáról. Roland először nem hagyta, de a nő nem engedett, és a harcos keze – a gyilkos kéz – lehullott, föltárva a könnyben úszó, űzött tekintetű szempárt.

Susannah a vállára vonta a férfi fejét. – Csak nyugodtan, Roland – kérte. – Csak nyugodtan sírd ki magad. Ennek már vége. Túl vagy rajta.

– Az ember az ilyesmin nem lehet túl – válaszolta Roland. – Nem, nem hinném. Soha.

– Nem te ölted meg – szólt Eddie.

– Ez így túl könnyű. – A harcos még mindig Susannah vállára hajtotta a fejét, de a szavai érthetőek voltak. – Vannak felelőségek, amelyek alól nem húzhatjuk ki magunkat. Bizonyos *bűnöket* nem tagadhatunk el. Igen, Rhea ott volt – legalábbis valamilyen módon –, de akkor sem tolhatom rá a felelőséget, bármennyire szeretném.

– Nem is órá kell – mondta Eddie. – Nem erre gondoltam.

Roland fölemelte a fejét. – Mi az ördögről beszélsz? – A *ka*-ról. – válaszolta Eddie. – Amely olyan, mint a szél.

3

A csomagjaikban olyan élelem volt, amit nem ők raktak oda: sütemény Keebler manós dobozban, Sarak csomagolt szendvics, olyasféle, amelyet a sztráda menti ételautomatákban vehetni (ha nagyon kétségbeesett állapotban van az ember), meg valami kóla, amelyet se Eddie, se Susannah, se Jake nem

ismert. Az íze a Coca-Coláéra emlékeztetett, piros-fehér dobozba töltötték, de Nozz-A-La volt a márkája.

Ettek, háttal a pagonynak, arccal a távoli Zöld Palota lidércfénye felé, és kinevezték a falatozást ebédnek. *Ha egy órán belül fogyni kezd a fény, akkor megszavazhatjuk, hogy vacsora volt*, gondolta Eddie, de nem hitte, hogy erre szükség lesz. Belső órája ismét működésbe lépett, és ez a rejtelmes, de rendszerint pontos berendezés azt sugallta, hogy kora délután van.

Egyszer csak fölállt, magasba emelte üdítődobozát, és belemosolygott egy láthatatlan kamerába. – Amikor Óz földjén utazgatók új Takuro Spiritemmel, akkor Nozz-A-Lát iszom! – jelentette ki. – Betölt, mégsem tölt ki! Ó tesz boldoggá, mert ember vagyok! Ó ismertette meg velem Istent! Tőle olyan az arcom, mint egy angyalé, a golyóim pedig, mint egy tigrisé! Amikor Nozz-A-Lát iszom, csak annyit mondok: „A mindenit! Boldog vagyok, hogy élek!” Azt mondom...

– Ül már le, te bumhug! – vihogott Jake.

– Hug! – helyeselt Csi. Orrát Jake bokájára fektette, és nagy érdeklődéssel ügyelte a fiú szendvicsét. Eddie már éppen engedelmeskedni készült, amikor ismét megakadt a szeme a különös albínó levélen. *Ez nem levél*, gondolta, és odament. Nem is levél volt, hanem egy papírlap. Megfordította, és a „bla-blá”-k meg „jak-jak”-ok oszlopait pillantotta meg, továbbá, hogy „minden anyag ugyanaz”. Az újságpapírnak rendszerint nem üres a hátlapja, de Eddie nem csodálkozott, hogy ezé igen: végül is az *Óz Déli Bzzz* csak színpadi kellék volt.

Az üres oldal sem volt üres. Takaros, gondos betűkkel a következő üzenetet írták rá:

Legközelebb nem távozom! Mondjatek le
a Toronyról! Ez az utolsó figyelmeztetés.
És jó mulatást! –R.F.

Ezalatt kis rajz ékeskedett:

Odavitte a cédulát, ahol a többiek ettek, és ők megnézték. Rolandhoz került utolsónak. A harcos elgondolkodva húzta végig rajta a hüvelykujját, megtapintotta a papír szövetét, azután visszaadta Eddie-nek.

– R. F. – mondta Eddie. – Az az ember, aki Tik Takot futtatta. Ugye tőle származik?

– Igen. Bizonyára ő hozta el a Tik-Tak Embert Ludból.

– Hát persze – bólintott sötéten Jake. – Úgy tűnik, ez a Flagg nevű alak maga is osztályon felül érti a bumhugot. De hogyan kerülhettek elénk? Az istállóját, hát mi lehet gyorsabb Blaine-nél?

– Ül már le, te bumhug! – vihogott Jake.

– Egy ajtó – válaszolta Eddie. – Talán egy olyan különleges ajtón keresztül jöttek.

– Bingo! – bólintott Susannah. Kinyújtotta kezét tenyérrel fölfelé, Eddie pedig belecsapott.

– Bár amit fölvet, az nem látszik rossz tanácsnak – jegyezte meg Roland. – Azt javaslom, a legalaposabban fontoljátok meg. És ha vissza akartok menni a világotokba, akkor beleegyezem, hogy távozzatok.

– Roland, nem hiszek a fülemnek! – álmélkodott Eddie. – Azok után, hogy a grabancunknál fogva rángattál át ide minket Suze-zal? Tudod, mit mondana erre a bátyám? Olyan ellentmondásos vagy, mint egy korcsolyázó disznó.

– Amit tettem, akkor tettem, mikor még nem tanultam meg, hogy barátaimnak tekintselek benneteket – válaszolta Roland. – Amikor még nem tanultam meg, hogy úgy szeresselek benneteket, mint Cuthbertet és Alaint. És mielőtt arra kényszerültem volna, hogy... hogy bizonyos jeleneteket újra végignézzek. Miután ez megtörtént... – Elhallgatott, a lábára szögezte a szemét (visszavette a régi bakancsát), és keményen gondolkozott. Végül ismét fölneézett. – Volt énemnek egy része, amely sok éve nem mozdult

és nem szólalt meg. Azt gondoltam, hogy halott. Nem az. Ismét megtanultam szeretni, és tudatában vagyok annak, hogy erre valószínűleg ez az utolsó esélyem. Lassú vagyok – Vannay meg Cort tudták, és az apám is –, de hülye nem.

– Akkor ne is tégy úgy, mintha az lennél – horkant föl Eddie. – És ne próbálj úgy kezelni minket, mintha mi lennénk azok.

– Most jön az, amit te a „lényegnek” neveznél, Eddie: én halálba vittem a barátaimat. És nem vagyok biztos benne, hogy ezt még egyszer meg tudnám kockáztatni. Különösen Jake... én... nem érdekes. Nincsenek hozzá szavaim. Azóta, hogy megfordultam egy sötét szobában és megöltem az anyámat, most először találtam valamit, ami fontosabb lehet, mint a Torony. Maradjunk ennyiben.

– Rendben, azt hiszem, ezt méltányolhatom.

– Én is azt hiszem – szólalt meg Susannah –, de Eddie-nek igaza van a *ka*-val kapcsolatban. – Fölvette a papírt, elgondolkodva futtatta végig rajta az ujját. – Roland, nem beszélhetsz erről – mármint a *ka*-ról –, hogyha aztán visszavonod, amit mondtál, csak mert egy kicsit leengedtél akaraterőben vagy elszántságban.

– Akaraterő és elszántság, ezek jó szavak – jegyezte meg Roland. – Van azonban egy rossz is, amely ugyanazt jelenti. Ez pedig a *megszállottság*.

A nő türelmetlenül megrántotta a vállát. – Arany mézsem, vagy ez az egész ügy *ka*, vagy semmi sem az. Akármilyen ijesztő legyen a *ka* – a sasszemű, vérebszimatú sors ötlete –, azt, hogy nincs *ka*, én még ijesztőbbnek tartom. – Félredobta a csapzott füre R. F. levelét.

– Nevezd akárminek, halott vagy, ha elgázol – felelte Roland. – Rimer... Thorin... Jonas... az anyám... Cuthbert... Susan. Kérdezd meg őket. Bármelyiküket. Ha tudod.

– A legfontosabbat kihagyta – szólalt meg Eddie. – *Nem küldhetsz* vissza minket. Erre nem gondoltál, te nagy melák? Még ha lenne is egy ajtó, nem mennénk át rajta. Vagy tévedek?

Jake-re és Susannah-ra pillantott. Megrázták a fejüket. Még Csi is rázta a fejét. Nem, nem tévedett.

– *Megváltoztunk* – folytatta Eddie. – Mi... – Most ő volt az, aki nem tudta, mivel folytassa. Hogy mondja el, mennyire éheznek látni a Tornyt... és a másik, ugyanilyen erős éhségét, hogy továbbra is hordhassa a szantálfa intarziás agyú pisztolyt. *A nagy vasat*, ahogy gondolni szokott rá. Mint abban a régi Marty Robbins-slágerben a férfiről, aki a nagy vasat cipeli a csípőjén. – Ez *ka* – mondta. Nem jutott eszébe más, elég nagy és átfogó.

– Kaka – felelte Roland másodpercnyi töprengés után. A másik három tátott szájjal bámult rá. Gileádi Roland viccelt.

4

– Egyvalamit nem értek abból, amit láttunk – szólalt meg habozva Susannah. – Miért bújt anyád a drapéria mögé, amikor beléptél, Roland? Az volt a szándéka... – az ajkába harapott, azután mégis kibökte. – Az volt a szándéka, hogy megöljön?

– Ha meg akart volna ölni, akkor nem egy övet használ fegyverként. Maga a tény, hogy ajándékot készített nekem – márpedig az volt, a kezdőbetűimet is beleszötte –, azt sugallja, hogy a bocsánatomat akarta kérni. Hogy megváltozott a szíve.

Ezt tudod, vagy csak hinni akarod?, tűnődött Eddie. Ez az a kérdés, amit sohasem fog fölteni. Roland elégszer vizsgázott már, újraélte azt a borzalmas végső látogatást anyja lakosztályában, hogy vissza-térhessenek a Sugár Útjára. Ennyi elég.

– Azt hiszem, azért rejtőzött el, mert szégyellte magát – folytatta a harcos. – Vagy mert szüksége volt egy percre, hogy végiggondolja, mit is mondjon nekem. Milyen magyarázatot adjon.

– És a gömb? – kérdezte szelíden Susannah. – Tényleg ott volt az öltözőasztalon, ahol láttuk? És

ellopta az apádtól?

– Mindkét kérdésre igen a válasz – bólintott Roland. – Ámbár... hogy *ellopta-e*? – Mintha magának tette volna föl a kérdést. – Az apám nagyon sok dologról tudott, de néha ezt a tudást megtartotta magának.

– Ahogy azt is tudta, hogy az anyádnak liezonja van Martennal – jegyezte meg Susannah.
– Igen.

– Na de Roland... biztosan nem hiheted, hogy apád tudatosan hozzájárult volna ahhoz, hogy te... hogy... Roland tágra nyílt szemmel, hajszolt pillantással nézett rá. A könnyei elapadtak, de amikor el akart mosolyodni a kérdés hallatán, kudarcot vallott. – Tudatosan hozzájárult volna ahhoz, hogy a fia megölje a feleségét? – kérdezte.

– Nem, ezt nem mondhatnám. Bármennyire szeretném, nem mondhatom. Hogy *lehetővé* tette volna egy ilyen esemény megtörténtét, hogy szándékosan mozgatott volna, mint aki Kastélyt játszik... ezt nem hihetem. De hogy hagyta a *ka*-t a saját útján haladni? Igen, ez valószínű.

– A gömbbel mi történt? – kérdezte Jake.

– Nem tudom. Elájultam. Amikor magamhoz tértem, anyám és én még mindig kettesben voltunk, egyikünk holtan, másikunk élve. Senki sem jött be a lövés hallatán – annak a szobának a falait vastag kőből rakták, és az a szárny nagyrészt üres is volt. Anyám vére megalvadt. Azt az övet is átítatta, amelyet nekem készített, de azért elvettem és fölcsatoltam. Sok éven át viseltem azt a vérfoltos ajándékot, és hogy miként vesztettem el, az egy másik nap története lesz; még mielőtt végeznénk, elmesélem nektek, mert hatással van a Torony utáni kutatásomra.

– Noha senki sem jött, hogy a pisztolylövések okát firtassa, jött valaki más, ámde más okból. Miközben ájultan hevertem anyám holtteste mellett, az a valaki bejött, és elvitte a varázsló üveggömbjét.

– Rhea? – kérdezte Eddie.

– Kétlem, hogy testileg ilyen közel jutott volna... de értett hozzá, hogy barátokat szerezzen. Igen, értette a módját. Újból találkoztam ám vele, tudjátok. – Nem magyarázott tovább, csak a szeme csillogott kőkeményen. Eddie már látta korábban is, és tudta, hogy ölést jelent.

Jake elvette R. F. levelét, és az üzenet alatti kis rajzra bökött. – Tudod, hogy ez mit jelent?

– Úgy velem, ez a *sigul*-ja annak a helynek, amelyet akkor láttam, amikor először utaztam a varázsló üvegében. Ezt a földet Mennykőcsapásnak hívják. – Végighordozta rajtuk a tekintetét. – Azt hiszem, ott fogunk találkozni újra ezzel az emberrel – ezzel a *lény* –, aki Flaggnek nevezi magát.

Roland visszanézett az útra, amelyet álmukban tettek meg piros cipőben. – Az a Kansas, amelyen átjöttünk, az *ő* Kansasa volt, a járvány, amely elnéptelenítette azt a földet, az *ő* járványa. Legalábbis nekem ez a véleményem.

– De lehet, hogy nem marad ott – mutatott rá Susannah.

– Utazhat – bólintott Eddie.

– A *mi* világunkba – tette hozzá Jake.

– A ti világotokba vagy bármely másikba – mondta a harcos, aki még mindig hátrafelé nézett, a Zöld Palotára.

– Ki a Bíbor Király? – kérdezte hirtelen Susannah.

– Susannah, én azt nem tudom.

Azután elhallgattak, figyelték Rolandot, mint bámulja a palotát, ahol szembenézett egy hamis varázslóval meg egy igazi emlékkel, és ezzel valamiként kinyitotta az ajtót, amely visszavezetett a saját világába.

A mi világunkba, gondolta Eddie, egyik karjával átölelve Susannah-t. *Most már a mi világunk. Ha*

visszamegyünk Amerikába, és talán vissza kell mennünk, még mielőtt ennek vége, akkor idegenként érkezünk egy idegen világba, nem számít, mikor lesz az. Most már ez a mi világunk. A Sugarak világa, az Öröké és a Setét Toronyé.

– Még maradt némi világosság – mondta Rolandnak, és a harcos vállára tette tétovázó kezét. Amikor Roland azonnal rátette a sajátját, Eddie elmosolyodott. – Fel akarod használni, vagy mi lesz?

– Igen – biccentett Roland. – Használjuk ki az időt. – Lehajolt, vállára kapta csomagját.

– Mi legyen a cipőkkel? – kérdezte Susannah, és kételkedve nézett a kis piros kupacra, amely mögöttük maradt.

– Hagyjuk ott őket – mondta Eddie. – Elvégezték feladatukat. Ugrás a kocsidba, kislány. – Átkarolta a nőt, és besegítette a székbe.

– Isten minden gyermekének van cipője – tűnődött Roland. – Nem ezt mondtad, Susannah?

– Hát – helyezkedett el a nő – a helyes tájszólásban hangyányit másképpen hangzik, de alapvetően erről van szó, mézsem.

– Akkor pedig kétségtelenül további cipőket is találunk, ha Isten akarja – mondta Roland.

Jake a hátizsákját szemlélte, leltárt csinált az ennivaló között, amelyet valamely ismeretlen kéz rakott bele. Fölemelt egy zacskózott csirkecombot, megnézte, azután Eddie-re pillantott. – Szerinted ki rakta be ezt a kaját?

Eddie felvonta a szemöldökét, mintha azt mondaná, hogy lehet ilyen hülye kérdést fölteni. – A Keebler manók – válaszolta. – Ki más? Na, induljunk.

5

Ott álltak egy csoportban a pagony mellett, öt vándor, szemben az üres vidékkel. Előttük a síkságon vonal futott a fűben, amely pontosan megegyezett az égen vándorló felhők vonulatával. Egyáltalán nem tűnt ösvénynek, de a felnyílt szem ugyanolyan tévedhetetlenül látta, hogy minden ugyanabba az irányba hajlik, mintha egy csíkot festettek volna oda.

A Sugár Útja. Valahol előttük, ahol ez a Sugár keresztezi a többit, ott áll a Setét Torony. Eddie arra gondolt, ha a szél a megfelelő irányba fújna, szinte érezhetné a komor kő szagát.

És a rózsákét – a rózsák sötét illatát.

Megfogta a székében ülő Susannah kezét; a nő kézen fogta Rolandot; Roland pedig Jake-et. Csi két lépéssel előttük állt, aranygyűrűs szemét tágra nyitotta, fölemelt fejjel szimatolta az őszi levegőt.

– Egy *ka-tet* vagyunk – mondta Eddie. Belevillant, hogy megváltoztak a dolgok; milyen idegenné lett, még saját magának is. – Egy vagyunk a sok közül.

– *Ka-tet* – szólt Susannah. – Egy vagyunk a sok közül.

– Egy a sok közül – bólintott Jake. – Gyerünk, induljunk.

Nyúl és hal, madár és medve, gondolta Eddie.

Csivel az élen, ismét elindultak a Setét Torony felé a Sugár Útján.

UTÓSZÓ

AZT A JELENETET, amelyben Roland legyőzi öreg tanítóját, Cortot, és elmegy, hogy Gileád kevésbé előkelő negyedében ünnepelje sikerét, 1970 tavaszán írtam. Azt, amelyben Roland apja másnap reggel fölbukkan, 1996 nyarán. Noha a történet világában mindössze tizenhat óra telik el a két esemény között, a történet elbeszélője életében ez huszonhat *évet* jelent. Amikor végül mégis eljött a

pillanat, én arra eszméltem, hogy magammal nézek szembe egy kurva ágya fölött: a hosszú, fekete hajú, szakállas, dologtalan iskolás az egyik oldalon, a sikeres, népszerű regényíró („Amerika sokkmestere”, ahogy csodáló kritikussaim légiói szeretnek nevezni) a másikon.

Mindezt csupán azért említem, mert magába sűríti Setét Torony-élményem alapvető furcsaságát. Elég regényt és novellát írtam, hogy megtöltsem vele a képzelet valamely naprendszerét, de Roland története az én Jupiterem: olyan bolygó, amely mellett minden eltörpül (legalábbis az én szemszögemből), egy hely, ahol idegen a légkör, eszelősek a tájak, iszonyú a gravitáció vonzása. Azt mondtam, a többiek eltörpülnek mellette? Azt hiszem, még ennél is többről van szó. Kezdem megérteni, hogy Roland világa (vagy világai) összes más munkámat *tartalmazza*; van hely Belső-Világban Randall Flaggnek, Ralph Robertsnek, a *Sárkány szemé*-ben vándorló fiúknak, sőt még az elátkozott Callahan atyának, a *Borzalmak városából*, aki egy Greyhound buszon távozik New Englandből, és egy olyan helyen köt ki, amely a belsővilági Mennykőcsapás nevű, borzalmas területtel határos. Úgy tűnik, végül mind oda jutnak. Miért is ne? Belső-Világ volt itt elsőnek, valamennyiük előtt, ott szunnyadt Roland bombázópilóta-szemének kék sugarában.

Ez a könyv túlságosan sokáig váratott magára – jó néhány olvasóm, akik élvezték Roland kalandjait, üvöltöttek kínjukban –, amiért elnézést kérek. Az okát legjobban Susannah gondolata foglalja össze, amikor nekikészül, hogy föltegye Blaine-nek a verseny első találós kérdését: *Nehéz elkezdeni*. Semmi sincs ezeken a lapokon, amivel jobban egyet tudnék érteni.

Tudtam, hogy a *Varázsló és üveg* vissza fog kanyarodni Roland ifjúságához, első szerelméhez, és halálosan rettegettem ettől a történettől. Az izgalomkeltés viszonylag könnyű, legalábbis nekem; a szerelem nehéz. Tehát lacafacáztam, halogattam, húztam az időt, és a könyv megíratlan maradt.

Végül elkezdtem, motelszobákban dolgoztam Macintosh Power Bookomon, miközben keresztülutaztam az országon Coloradótól Maine-ig, miután befejeztem a *Ragyogás* minisorozat-változatát. Miközben észak felé haladtam Nyugat-Nebraska sivatagos mérföldjein át (ahol történetesen Coloradóból visszafelé autózva fogamzott meg bennem „*A kukorica gyermekei*” című történet ötlete), arra gondoltam, ha hamarosan nem kezdem el, akkor sose fogom megírni ezt a könyvet.

De én már nem ismerem a romantikus szerelem igazságát!, mondtam magamnak. *Ismerem a házasságot, az érett szerelmet, de a negyvennyolcadik év elfelejti a tizenhét szerelmének hevét és lángját.*

Ebben segítek neked, érkezett a választ. Nem tudtam, ki szólt azon a napon a nebraskai Thetford határában, de most már tudom, mert belenéztem a szemébe egy kurva ágya fölött egy olyan földön, amely világosan létezik a képzeletemben. Roland szerelmét Susan Delgado iránt (és a lányét őiránta) az a fiú mesélte el nekem, aki elkezdte ezt a történetet. Ha jó, akkor neki jár a köszönet. Ha rossz, akkor az az oka, hogy valami elveszett tolmácsolás közben.

Ugyancsak köszönettel tartozom Chuck Verrill barátomnak, aki szerkesztette ezt a könyvet, és végigvette velem lépésről lépésre. Felmérhetetlen az a segítség és bátorítás, amelyet tőle kaptam, csakúgy, mint Elaine Kosteré, aki papírkötéses formában kiadta ezeket a cowboyrománcokat.

A legnagyobb köszönettel a feleségemnek tartozom, aki legjobb tudása szerint támogat engem ebben az örültségben, és oly módon is segített a könyvben, amiről nincs is tudomása. Egyszer, egy sötét időszakban ajándékozott nekem egy megmosolyogtató, furi gumifigurát. Ez Rocket J. Squirrel, akinek kék pilótasapkája van, karjait pedig hősileg széttárja. Ezt a figurát tettem rá a kézira, ahogy nőtt (és nőtt... és nőtt), remélve, hogy a szeretet, amely adta, valahogyan megtermékenyíti a munkát. Működnie kellett, legalábbis bizonyos mértékben; mert itt van a könyv. Nem tudom, jó-e, rossz-e – a

négyszázadik oldal táján elvesztettem a rálátásomat –, de itt van. Már önmagában ez is csoda. Kezdem azt hinni, hogy csakugyan elélek annyi ideig, hogy befejezzem ezt a mondakört. (Ezt most lekopogtam.) Azt hiszem, még három történet maradt, kettő főleg a Belső-Világban játszódik, egy pedig majdhogynem teljes mértékben a miénkben. Ez arról az üres telekről szól a Második és a Negyvenhatodik utca sarkán, és a rajta virágzó rózsáról. Annyit el kell mondanom önöknek, hogy az a rózsza szörnyű veszélybe kerül.

A végén Roland *ka-tet*-je elérkezik Mennykőcsapás éjszakai világába, és mindama helyekre, amelyek azon túl terülnek el. Talán nem mindenki éli meg, hogy elérjék a Tornyot, de abban hiszek, hogy akik eljutnak odáig, azok helytállnak és igazak lesznek.

Stephen King
Lovell, Maine, 1996. október 27.

Tartalom

- [ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT](#)
- [TARTALMI ÖSSZEFOGLALÁS](#)
- [ELŐSZÓ](#)
- [ELSŐ RÉSZ](#)
 - [I. fejezet](#)
 - [II. fejezet](#)
 - [III. fejezet](#)
 - [IV. fejezet](#)
 - [V. fejezet](#)
- [MÁSODIK RÉSZ](#)
 - [I. fejezet](#)
 - [II. fejezet](#)
 - [III. fejezet](#)
 - [IV. fejezet](#)
 - [V. fejezet](#)
 - [VI. fejezet](#)
 - [VII. fejezet](#)
 - [VIII. fejezet](#)
 - [IX. fejezet](#)
 - [X. fejezet](#)
- [KÖZJÁTEK](#)
- [HARMADIK RÉSZ](#)
 - [I. fejezet](#)
 - [II. fejezet](#)
 - [III. fejezet](#)
 - [IV. fejezet](#)
 - [V. fejezet](#)
 - [VI. fejezet](#)
 - [VII. fejezet](#)
 - [VIII. fejezet](#)
 - [IX. fejezet](#)
 - [X. fejezet](#)
- [NEGYEDIK RÉSZ](#)
 - [I. fejezet](#)
 - [II. fejezet](#)
 - [III. fejezet](#)
 - [IV. fejezet](#)
 - [V. fejezet](#)
- [UTÓSZÓ](#)